

इतिहाससंग्रह.

धर्मार्थकाममोक्षाणामुपदेशसमन्वितं ।

पूर्ववृत्तं कथायुक्तमितिहासं प्रचक्षते ॥ १ ॥

संपादकः—दत्तात्रय वळवंत पारसनीस, सातारा.

Satara, Printed, 1908

पुस्तक १ ले.]

आगस्ट १९०८.

[अंक १ ला.

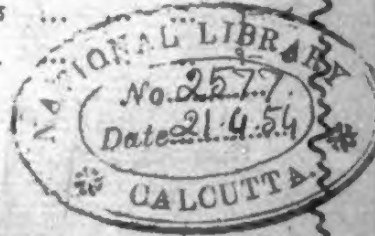
विषयानुक्रम.

विषय.	पृष्ठांक.
१ इतिहाससंग्रह (प्रास्ताविक लेख.)	१-१२
२ महेश्वरदरबारची बातमीपत्रे.	१-१६
३ ऐतिहासिक स्फुट लेख.	१-४
४ परराष्ट्रांच्या दरबारांतील मराठ्यांचे वकील ...	
५ ऐतिहासिक टिपणें.	

मुंबई येथे

तुकाराम जावजी यांच्या निर्णयसागर छापखान्यांत
बाळकृष्ण रामचंद्र घाणेकर यांनी
मालकांकरितां छापिला.

वार्षिक वर्गणी ट. इ. सह ४ रु. अंकाची कि. ट. इ. सह ६ आणे.

मालवणच्या किल्ल्यांतील शिवाजी महाराजांची प्रतिमा.

इतिहाससंग्रह.

प्रास्ताविक लेख.

इतिहासोत्तमादस्माज्जायन्ते कविबुद्धयः ।

पंचम्य इव भूतेभ्यो लोकसंविधयश्चयः ॥ १ ॥

इतिहासप्रदीपेन मोहावरणघातिना ।

लोकगर्भगृहं कृत्स्नं यथावत् संप्रकाशितम् ॥ २ ॥

—महाभारत.

इ. स. १८७८ साली, 'काव्येतिहाससंग्रह'चा उदय होऊन महाराष्ट्राच्या इतिहासाची साधनें जगापुढें येण्यास प्रारंभ झाला. त्या सुदतीपासून आजपर्यंत सुमारे तीस वर्षांमध्ये निरनिराळे ऐतिहासिक ग्रंथ प्रकाशित झाले, आणि महाराष्ट्रवाच्यांत त्यांची उत्कृष्ट भर पडली, ह्यांत शंका नाही. ह्या तीस वर्षांमध्ये मासिकपुस्तकद्वारे व स्वतंत्र रीतीने, जे इतिहास व चरित्रग्रंथ मुद्रणयंत्रांतून बाहेर आले, त्यांचें सिंहावलोकन केलें, तर कोणाही सरस्वतीमक्ताचें अंतःकरण आनंदानें उल्लसित झाल्यावांचून राहणार नाही. तीस चाळीस वर्षांपूर्वी, मांडव साहेबांनी लिहिलेला मराठ्यांचा इतिहास व दुसरे ग्रंथ हेच आमच्या इतिहासाची मुख्य साधनें मानिलीं जात असत. तो काल सांप्रत अगदीं बदलून जाऊन, मराठ्यांच्या इतिहासाचे अस्सल कागदपत्र व त्यांवरून लिहिलेले साधार व सविस्तर ग्रंथ, आतां इतिहासमक्तांची जिज्ञासां तृप्त करण्यास, महाराष्ट्रसारस्वतभांडारांत अनेक निर्माण झाले आहेत. प्रथमतः मराठ्यांच्या पराक्रमकथा मनोरंजक रीतीनें निवेदन करून, लोकहृदयामध्ये इतिहासाभिरुची उत्पन्न करण्यास कारणीभूत झालेल्या बखरी व पोवाडे ह्यांच्या प्रकाशनास सुरुवात झाली; नंतर क्रमशः लोकाभिरुचीचा ओघ सत्यशोधनाकडे किंवा तत्त्वशोधनाकडे वळून, अस्सल जुने लेख शोधून काढण्याकडे व त्यांची प्रसिद्धि करण्याकडे लोकप्रवृत्ति झाली, हें मनुष्यस्वभावास अनुरूपच आहे. आजपर्यंत प्रसिद्ध झालेल्या बखरी व तदनंतर प्रसिद्ध झालेले अस्सल कागदपत्र ह्यांचें तात्त्विक दृष्टीनें निरीक्षण केलें, तर कल्पित, अद्भुत आणि सत्य अशीं लोकाभिरुचीचीं स्वरूपे क्रमशः दिसून येतात. साग्रमागे पाहिलें झणजे तीस वर्षांपूर्वी जी लोकाभिरुचि होती, ती

आतां पुष्कळ बदलून जाऊन, अस्सल कागदपत्र आणि अस्सल लेख ह्यांचें महत्त्व लोकांस अधिक समजू लागलें आहे; व तन्निरीक्षणार्थ त्यांची अधिक आतुरता दिसत आहे, ह्यांत शंका नाही. अर्थात् इतिहाससंशोधनार्थ अव्याहत परिश्रम करण्याच्या शोधक लोकांस व त्यांनीं प्रसिद्ध केलेल्या लेखांस ह्यांचें सर्व श्रेय दिलें पाहिजे, आणि ह्यापुढील इतिहासप्रकाशनार्थ काम त्या धोरणावर सुरू केलें पाहिजे, असा समय प्राप्त झाला आहे.

२. 'काव्येतिहाससंग्रह,' 'कायस्थप्रभूच्या इतिहासाचीं साधनें,' 'ऐतिहासिक लेखसंग्रह,' 'भारतवर्ष,' 'महाराष्ट्र-इतिहास' इत्यादि मासिक पुस्तकांनीं अस्सल कागदपत्र प्रसिद्ध करण्याचा सद्येत्तुपूर्वक चांगला प्रयत्न केला होता. परंतु अनेक कारणांमुळे तीं मासिक पुस्तके अल्पायुषी झालीं. ह्या मासिक पुस्तकांच्या हातून जरी अल्पकाल देशसेवा झाली आहे, तरी त्यांनीं केलेलें काम फार प्रशंसनीय असून, त्यांचा महाराष्ट्रवाचकांवर इष्ट परिणाम झाला आहे ह्यांत शंका नाही. वर निर्दिष्ट केलेली ऐतिहासिक मासिक पुस्तके व हल्लीं विद्यमान असलेली 'विविधज्ञानविस्तार,' 'सरस्वतीमंदिर,' 'प्रभात,' 'ग्रंथमाला,' वगैरे वाङ्मयात्मक मासिकपुस्तके ह्यांचे इतिहासप्रकाशनार्थ झालेले व होत असलेले प्रयत्न अत्यंत अभिनंदनीय आहेत, हे जरी खरें आहे, तरी मराठ्यांच्या इतिहासाची जी विपुल सामग्री सांप्रत उपलब्ध होत आहे, तिच्या मानानें ते अपुरे आहेत, हे कबूल केलें पाहिजे. मराठ्यांच्या इतिहासाचे नवीन नवीन उपलब्ध होणारे बहुमोल व विपुल कागदपत्र, जिज्ञासु वाचकवृंदाची स्वदेशाच्या इतिहासाविषयी उत्पन्न झालेली उत्कृष्ट लालसा, आणि इतिहाससंशोधकांची वाढत असलेली विचिकित्स बुद्धी, ह्यांच्या मानानें विद्यमान असलेली साधनें अतिशय मर्यादित व संकोचित आहेत व त्यांच्या द्वारे इतिहासभक्तांची आकांक्षा तृप्त होत नाही ही गोष्ट निर्विवाद आहे. इंग्लंडमध्ये ज्याप्रमाणें 'रॉयल हिस्टारिकल सोसायटी' सारख्या इतिहासप्रकाशनार्थ अवतीर्ण झालेल्या स्वतंत्र संस्था व तद्वारें प्रसिद्ध होणारी 'हिस्टारिकल रिव्यू' सारखी स्वतंत्र मासिकपुस्तके अस्तित्वांत आहेत व त्यांचें काम जोरानें चालू आहे, त्याप्रमाणें ह्या विषयाप्रीत्यर्थ अंतःकरणपूर्वक प्रयत्न करण्याचा समय सांप्रत प्राप्त झाला आहे, हे कोणीही सुज्ञ मनुष्य मान्य करील.

३. इतिहासाचीं अस्सल साधनें शोधून, तीं प्रकाशित करण्याविषयी जशी एतद्देशीय विद्वानांस विशेष अभिरुचि उत्पन्न झाली आहे, त्याप्रमाणें—किंबहुना त्यापेक्षांही प्रबल—जिज्ञासा युरोपियन विद्वन्मंडलास झाली आहे, ही एक विशेष संतोषाची गोष्ट होय. ह्या जिज्ञासेमुळे आमच्या राजकर्त्यांसही ह्या विषयाची

महती विशेष वाढून, त्याकडे त्यांचे चांगले लक्ष वेधले आहे. हिंदुस्थानसरकार व इतर प्रांतिकसरकार ह्यांचा ऐतिहासिक जुनी स्थळे संरक्षण करण्याचा प्रयत्न ज्याप्रमाणे चालू आहे, त्याप्रमाणे जुने ऐतिहासिक कामदपत्र व ऐतिहासिक लेख प्रसिद्ध करण्याचाही त्यांचा स्तुत्य प्रयत्न चालू आहे. कलकत्तासरकारच्या आश्रयाने प्रसिद्ध होणारा तेथील सरकारी दप्तरांतील अस्सल पत्रव्यवहार, मुंबईसरकारच्या कृपेने प्रसिद्ध होणाऱ्या पुणे येथील पेशव्यांच्या दप्तरांतील रोजनिशा व इतर ऐतिहासिक कागदपत्र, किंवा मद्राससरकारच्या साहाय्याने प्रसिद्ध होणारी, पांडिचरीचे फ्रेंच गव्हर्नर डुप्रे ह्यांचा दुभाष्या आनंदरंग पिल्ले ह्याच्या तामिल भाषेतील जुन्या रोजनिशांची भाषांतरे, हीं सर्व सरकारच्या इतिहासविषयक सहानुभूतीचीं व ज्ञानप्रसारक सद्देतूचीं दर्शक चिन्हे आहेत असे कोण ह्मणणार नाही? लंडन येथील 'रायल एशियाटिक सोसायटी'चे विद्वान् सेक्रेटरी व हिंदुस्थानसरकार ह्यांनी त्या विद्वत्संस्थेच्या मार्फत एक महत्कृत्य करण्याचे योजिले आहे. हिंदुस्थानसरकाराने 'इंडियन टेक्स्ट सेरीज' (Indian Text Series) आणि 'इंडियन रेकार्ड सेरीज' (Indian Record Series) अशा दोन ग्रंथमाला नामांकित विद्वानांकडून प्रसिद्ध करून, भारतवर्षीय जुना इतिहास व तत्संबंधाचे कागदपत्र ह्यांचे पुनरुज्जीवन करण्याचे सत्कृत्य आरंभिले आहे; व त्याप्रमाणे पहिल्या पुस्तकमालेपैकीं मनुशीनामक एका इटालियन प्रवाशाचा 'हिंदुस्थानांतील मोंगल राजांचा वृत्तांत' (Storia Do Mogor 1653-1708) नामक एक सर्वोत्कृष्ट प्रचंड ग्रंथ नुकताच प्रसिद्ध झाला आहे, व दुसरा ग्रंथ 'मद्रास येथील फोर्ट सेंट जार्ज ह्या किऱ्हाचा प्रारंभीचा इतिहास' (The Early History of Fort St. George, Madras) हा तयार होत आहे. दुसऱ्या पुस्तकमालेपैकीं 'इ. स. १७५६—५७ सालचा बंगाल' (Bengal in 1756-57) ह्या शिरोलेखाखाली नबाब मुराजउद्दौल्याच्या कारकीर्दीतील राजकारणांच्या इतिहासाचे तीन भाग, आणि 'बंगालांतील प्राचीन फोर्ट विलियम्' (Old Fort William in Bengal) ह्मणजे कलकत्त्याच्या इतिहासाचे दोन भाग, असे दोन ऐतिहासिक महत्त्वाचे ग्रंथ प्रसिद्ध झाले आहेत. अशा रीतीने हिंदुस्थानच्या इतिहासाचे प्रसिद्धीकरण करण्याचे स्तुत्य व लोकमान्य कार्य हिंदुस्थानसरकारच्या आश्रयाखाली विद्वान् आंग्लपंडितांनी चालविले आहे. ह्या ग्रंथमालेच्या योगाने एतद्देशीय विद्वानांस व विद्याभिलाषी जनांस इतिहाससंशोधनाची गोडी लागावी व हे ग्रंथ त्यांना त्या कामी मार्गदर्शक व्हावेत असा त्यांचा मुख्य उद्देश आहे. ह्या ग्रंथमालेच्या आदर्शाने त्यांना स्वदेशाच्या इतिहासाचे सुंदर चित्र

मरोवर, दुग्गोचर झालें व सत्यान्वेषण करण्याची त्यांना प्रेरणा झाली, तर हिंदु-स्थानावर सरकारचे व आंग्लविद्वन्मणींचे चिरस्मरणीय उपकार होतील खांत शंका नाही.* अर्थात् सद्धेतुप्रेरित होऊन सरकारानें ह्या विषयाकडे ज्या अर्थी इतकें लक्ष पुरविलें आहे, त्या अर्थी त्यांची सहायुभूति व कृपादृष्टि महाराष्ट्र-इतिहासप्रकाशनाचे कार्मीही पुष्कळ साद्य करील, अशी आत्मांस फार फार आशा आहे. ह्या वेळीं निष्ठेनें व सद्धेतूनें मात्र आपलें कर्तव्य करण्यास आम्हीं तयार झालें पाहिजे.

४. लोक व सरकार ह्यांना इतिहासप्रकाशनाचें सारखेंच अगत्य वाटण्याचा सुप्रसंग एकसमयावच्छेदेंकरून सांप्रत प्राप्त झाला आहे. अशा वेळीं 'काव्ये-तिहाससंग्रह' यासारखें एक स्वतंत्र मासिक पुस्तक सुरू करून, मराठ्यांच्या इतिहासाची राजकीय, सामाजिक, धार्मिक, औद्योगिक वगैरे सर्व दिशेनें माहिती देणारे अस्सल व मूल्यवान् कागदपत्र प्रसिद्ध करण्याची कोणास स्फूर्ति होणार नाही? आजपर्यंत निरनिराळ्या ठिकाणीं उपलब्ध झालेले ऐतिहासिक अस्सल कागदपत्र व कुर्मळ माहिती इतकी विपुल प्राप्त झाली आहे कीं, ती लोकांपुढें आणण्यास इतिहासविषयास वाहिलेल्या एका स्वतंत्र मासिक पुस्तकाचीच जरूर आहे. काव्यप्रकाशनाचें काम स्वतंत्र रीतीनें जसें 'काव्यसंग्रह'नें बजाविलें, तसेंच इतिहासप्रकाशनाचें कार्य 'इतिहाससंग्रह'नें च सिद्धीस नेणें फार इष्ट आहे, आणि त्यास प्रस्तुतसारखी उत्तम संधि प्राप्त होणें हें एक शुभ चिन्ह आहे. अशा वेळीं

*लंडन येथील रायल एशियाटिक सोसायटीचे सेक्रेटरी प्रो. व्हिस बेन्डिड्स ह्यांनी ह्याबद्दल काढलेले पुढील उद्गार वाचण्यासारखे आहेत:—

"It has long been a matter for regret that the natives of India offered us so small a degree of help in the study of the history of their own country or countries. For one Englishman who can read the ancient literatures with facility there must be scores of natives. Yet how very little of permanent value have they, as yet, accomplished in history. This cannot be for want of intellectual power. As lawyers they show great ability in weighing the value of evidence, and in drawing guarded and reasonable conclusions from complicated documents. And one or two of the native scholars who have devoted their attention to this branch of inquiry have rendered excellent service. Perhaps the methods of the University examinations in India, in which literary fluency counts for so much, and historical criticism for so little, are in some measure answerable for this neglect. But is it too much to hope that, when this series of scholarly hand-books shall have placed in their hands sufficient examples of the right methods in historical research, some of them may be moved by emulation to take up these studies for themselves, and themselves to join, in much larger numbers, in the work?"

‘इतिहाससंग्रह’ या नांवाचें स्वतंत्र मासिक पुस्तक आर्क्षी प्रतिमासी प्रसिद्ध करण्याचें योजिलें, तर त्यास रसिक व इतिहासप्रिय वाचकांची सहानुभूति व त्यांचा उदार आश्रय यांची उणीव पडेल, अशी भीति बाळगण्याचें मुळीच प्रयोजन नाहीं. या वेळीं दुधांत साखर या न्यायानें घडून आलेली अतिशय आनंददायक अशी एक गोष्ट कळविणें अवश्य आहे. ती ही कीं, ज्या ‘निर्णयसागर’ छापखान्याच्या मालकांनीं महाराष्ट्रकवींच्या रसाळ काव्यांचा जीर्णोद्धार करण्याचा संकल्प करून, ‘काव्येतिहाससंग्रह’ तील ‘काव्यसंग्रह’ प्रसिद्ध करण्याचें पवित्र कर्तव्य स्वीकारिलें व तें उत्कृष्ट रीतीनें तडीस नेलें, त्यांनींच ‘इतिहाससंग्रह’ चेही प्रकाशकत्व मोठ्या आनंदानें स्वीकारिलें आहे. अर्थात् या एकाच गोष्टीवरून ‘इतिहाससंग्रह’ ची योजना चांगल्या भरभक्कम पायावर झाली आहे हें वाचकांच्या निदर्शनास येईल.

५. ‘इतिहाससंग्रह’ चें अंतःस्वरूप व त्यांतील विषययोजना ह्या संबंधानें थोड्या उल्लेख करणें जरूर आहे. ‘इतिहाससंग्रह’ चा मुख्य उद्देश अस्सल कागदपत्र व अप्रसिद्ध माहिती प्रकाशित करणें हा आहे. तथापि तो अमलांत आणण्याचा प्रयत्न अव्यवस्थित रीतीनें व कंटाळवाण्या पद्धतीनें केला, जाणार नाहीं. मराठ्यांच्या इतिहासाचें स्वरूप अतिशय व्यापक असून त्याचा सर्वदृष्टींनीं व सांगोपांग विचार अद्यापि झालेला नाहीं. सातारचे छत्रपति किंवा पुण्याचे पेशवे ह्यांच्या कारकीर्दी अथवा त्यांनीं जिकलेल्या लढाया, एवढाच महाराष्ट्राचा इतिहास नव्हे. कै० विष्णुशास्त्री चिपळूणकर ह्यांनीं महाराष्ट्राच्या इतिहासाची व्याप्ति किती आहे, त्याचें थोडक्यांत मोठें चटकदार वर्णन केलें आहे. तें पुनरुच्चारणाची भीति न बाळगतां येथें देण्यासारखें आहे. ते लिहितातः—

“प्रथमारंभी मराठे लोकांची स्थिति शिवाजी महाराजांच्या पूर्वी कशी होती, त्यांस पुढें जें एवढें वैभव प्राप्त झालें, त्यास कारणीभूत असे त्यांच्या अंगीं मुळचे गुण कोणते व कितपत होते, व बरील राज्यस्थापकानें त्यांचा विकास कोणते प्रकारानें केला, हिंदुधर्माची स्थिति त्या वेळेस कशी होती व तिनें यवनांच्या अपकर्षास कितपत साहाय्य केलें, इत्यादि गोष्टी मूळ उपोद्धातांत आल्या पाहिजेत. नंतर मावळे लोकांचें वर्णन, शिवाजीचे संवगडे तानाजी, बाजी, येसाजी यांचे वृत्तांत, शिवाजीचें शिक्षण, सैन्यव्यवस्थेचा व राज्यव्यवस्थेचा प्रकार, आरमारी फौजेची तयारी, अवरांगजेबाज्जा दरबार, मोगलांचें लष्कर, भगवा झेंडा, रामदासाचा राजनीतिपर व धर्मपर उपदेश, तुकारामबुवांचें कीर्तन, वामनाचें पांडित्य व कवित्व, परभूलोकांचें शौर्य, इत्यादि गोष्टी शिवराजाच्या वृत्तांतांत दाखल झाल्या पाहिजेत. नंतर संभाजीपासून शाहूपर्वतच्या इतिहासांत, सैन्य-

वस्थेत . व राज्यव्यवस्थेत झालेले फेर, कलुषाचे वर्चस्व, फिरंग्यांची सत्ता, बेगम साहेबांची हकीकत व शाहूचे आपल्या शत्रूच्या घरी वाढणे, चित्पावनांची पूर्वस्थिति व उत्कर्ष, ब्राह्मणांच्या व मराठ्यांच्या झटापटी, बाळाजींचे चातुर्य व वक्तृत्व, त्याचे दोघे बच्चे याज्ञिकीच्या किंवा कारकुनीच्या कामांत फार तर वाकबगार व्हावयाचे, ते हानिबाल व हासडुबल यांसारखे महावीर बनून शत्रूचे काळ कसे होऊन राहिले तो प्रकार, दोघां भावांची परस्परप्रीति, मस्तानी व समशेरबहादूर, शूद्र अधिपतींचा अभ्युदय, महाराष्ट्रांतील जातिभेदजन्य वैमनस्य मोडून, सर्वांचा कट करण्याविषयी पेशव्यांचा कटाक्ष, शाहूच्या गळ्यांतील कैवळ ताईत बनून गेल्यामुळे त्याने अंतकाळी सर्व राज्याधिकारांचे त्यांस केलेले समर्पण, इत्यादि गोष्टींचा या दुसऱ्या भागांत अंतर्भाव झाला पाहिजे. यापुढे तर मराठ्यांचा इतिहास ह्मणजे सान्या हिंदुस्थानचाच इतिहास; कां की चारी मुलखांत यांचे सत्ताधारी कायम होऊन राहिले. तेव्हां नदीचे पात्र रुंदावत जातां जातां, समुद्रसंगमाच्या स्थानी जसे अफाट होऊन सागराशीं एकात्मक होऊन जाते, त्याप्रमाणे वरील काळच्या इतिहासांत अवघ्या भारतवर्षाच्या इतिहासाचा अंतर्भाव होतो. यापुढे छत्रपतींचे किंवा पेशव्यांचे घराणे हें मागील सूत्र सुटून, शिंदे, होळकर, गायकवाड, भोंसले, पवार, बुंदेले, पटवर्धन, इत्यादि शाखांच्या पृथक् विस्तरांत शिरावे लागते. तेव्हां या सर्वांचे यथातथ्य वर्णन झटले ह्मणजे पुनः वरच्यासारखा प्रत्येकाचा अवांतर परिवार झाला.” ह्या उताऱ्याचा स्थूलमानाने विचार केला ह्मणजे एवढेच दिसून येईल कीं, मराठ्यांच्या इतिहासाची व्याप्ति विशेष असून, त्याचे खरे ज्ञान होण्यास, त्याचीं राजकीय, सामाजिक, औद्योगिक, धार्मिक, कार्षिक वगैरे सर्व अंगे बरोबर समजली पाहिजेत. कोणत्याही राष्ट्राचा इतिहास परिपूर्ण रीतीने समजण्यास त्या राष्ट्राची घटना, संस्कृति, अभ्युदय आणि विलय ह्या गोष्टींचे यथार्थ व तात्त्विक ज्ञान प्राप्त झालें पाहिजे. इंग्लंडांतील प्रख्यात विद्वान् पंडित एच्. टी. कोलब्रूक ह्यांनीं एके ठिकाणीं इतिहासाची बरोबर व्याख्या दिली आहे. ते ह्मणतात:—“इतिहास झटला तर राजकीय कलह, राष्ट्रीय युद्धे, किंवा शौर्यपराक्रम ह्यांच्याच मालिकेचे मुसते वर्णन नव्हे; तर दिसण्यांत किरकोळ परंतु अतिशय महत्त्वाच्या कीं, ज्यांचा समाजरचनेशीं प्रत्यक्ष संबंध पोहोचतो, अशा गोष्टी; राष्ट्रांच्या पौरसंस्था; त्यांचे बाह्य व अंतर्गत-विशेषतः अंतर्गत-संबंध, आणि ज्यांचा सर्वत्र समाजावर बरा वाईट परिणाम घडून येतो व ज्यांच्या योगाने सुधारलेल्या राष्ट्रांच्या दृष्टीने राष्ट्रप्रगति वाढते, अशा सामान्य परंतु महत्त्वाच्या घडामोडी ह्यांचाही

त्यांत समावेश केला पाहिजे. सतत संशोधन करण्यायोग्य असा इतिहास जर कोणता असेल, तर तो मानवी बुद्धीचाच होय. बुद्धिवानांचे शोध, कल्पकांच्या कल्पना, आणि कुशलांच्या युक्त्या ह्यांचा विचार केला ह्मणजे त्यांत मानवी बुद्धीचा इतिहास दिसून येतो.”* ह्याप्रमाणे पाहिले ह्मणजे महाराष्ट्राचा सशास्त्र व सोपपत्तिक इतिहास लिहिण्याचा प्रसंग केव्हां येईल तें सांगणें कठीण आहे. परंतु क्षणभर लोकचिन्ताकर्षण करणाऱ्या मनोरंजक बखरी किंवा गोष्टी वाचण्याचा काळ आतां मागे राहिला असून, सशास्त्र व साधार इतिहासास लागणारी समग्र साधनें गोळा करण्याचा सांप्रत काळ आला आहे. हीं साधनें बरकातीं रसहीन व शुष्क वाटलीं, तरी त्यांचा ज्या वेळीं एकजीव होईल, त्या वेळीं त्यांतून फारच शुद्ध व स्वादु अशा रसधारा निर्माण होतील हें विसरतां कामा नये.

६. आह्मांस प्राप्त झालेला ऐतिहासिक कागदपत्रांचा संचय फार मोठा व विपुल आहे, व तो प्रकाशित करणें आमचें आदि कर्तव्य आहे. तथापि कांहीं विवक्षित इतिहासभक्तांचाचून सर्वसामान्य वाचकांस, वाटेल तो कागद व वाटेल तें पत्र समजण्याची शक्ति अद्यापि प्राप्त झाली नसल्यामुळे, आह्मी संगतवार रीतीनें ऐतिहासिक प्रकरणें सादर करण्याचें योजिलें आहे. जातिभेद, पक्षपातबुद्धि, किंवा कोणताही अन्य हेतु सत्येतिहासप्रकाशनास आड न येईल अशी खबरदारी बाळगणें हें आमचें पहिलें कर्तव्य होय. कित्येक बैठां थोर पुरुषांच्या दोषवृत्ति मुद्दाम झांकून ठेवण्याचा परिपाठ दिसतो व सात्विक दृष्टीच्या सज्जनांस तो शुक्तच आहे. तथापि, इतिहासप्रकाशनाचे कामीं तसा सत्यापलाप करणें एक प्रकारचें पाप आहे; व त्या पापास उद्युक्त होण्याचें प्रयोजन सर्वथा असतेंच असतें असें नाही. कारण, थोर पुरुषांचा एखादा दोष किंवा अल्पसा प्रमाद लोकनिदर्शनास आला, तर तेणेंकरून त्यांच्या सद्गुणांचें महत्त्व अथवा सत्कृतींची थोरवी सुज्ञमते कधीही कमी होणार नाही. एका संस्कृत कवीनें ह्मटलें आहे:—

दोषमपि गुणवति जने दृष्ट्वा गुणरागिणो न स्थिद्यते ।

प्रीत्यैकं शशिनि पतितं पश्यति लोकः कलंकमपि ॥ १ ॥

* “In speaking of history, I do not refer merely to the succession of political struggles, national conflicts, and warlike achievement, but rather to less conspicuous yet more important occurrences, which directly concern the structure of society; the civil institutions of nations; their internal, more than their external, relations; and the yet less prominent but more momentous events, which affect society universally, and advance it in the scale of civilized life. It is the history of the human mind, which is most diligently to be investigated; the discoveries of the wise; the inventions of the ingenious, and the contrivances of the skilful.”—H. T. Colebrooke.

“गुणवंताच्या ठिकाणी एखादा दोष असला तर तो पाहून गुणांचे चाहते कधी खेद पावणार नाहीत. पहा कीं, चंद्रावरचा कलंकही लोक प्रीतीने अवलोकितात !” अर्थात् सद्धेतुपूर्वक व सत्यान्वेषणाच्या बुद्धीने, जर एखाद्या थोर ऐतिहासिक व्यक्तीचे दोष व्यक्त करण्याचा प्रसंग आला, तर त्या योगाने त्या थोर पुरुषाच्या सद्गुणांची व सत्कृतींची केवळ तेजोहानि होईल, असे मानण्याचे सुळीच कारण नाही.

७. ‘इतिहाससंग्रह’मध्ये मराठी भाषेतील अस्सल व महत्त्वाचे कागद प्रसिद्ध होतील हे वर सांगितलेच आहे, तथापि त्याबद्दल थोडासा अधिक खुलासा करणे इष्ट आहे. जी ऐतिहासिक प्रकरणे चांगली संगतवार लागली आहेत, ती सुबोध रीतीने, स्वतंत्र पृष्ठांक घालून, प्रसिद्ध करण्यांत येतील; व त्यांचा विस्तृत उपोद्घात ग्रंथाचा भाग ‘समाप्त झाला ह्मणजे देण्यांत येईल. ह्याशिवाय इतिहास-प्रसिद्ध पुरुषांची, अप्रसिद्ध व नवीन माहितीच्या द्वारे उपलब्ध झालेली चरित्रे, ऐतिहासिक निबंध, ऐतिहासिक चर्चा वगैरे भिन्नभिन्न विषय देण्यांत येतील. आणि विविधविषयदर्शक परंतु त्रोटक अशी जी माहिती असेल, ती ‘ऐतिहासिक टिपणे’ ह्या सदराखाली देण्यांत येईल. अशा टिपणांचे महत्त्व फार असून ती सागरांतील जलबिंदूप्रमाणे इतिहासाचा एक एक घटकावयवच आहेत. ह्याप्रमाणे अस्सल कागदपत्र व उपयुक्त माहिती ह्यांचा मुख्यतः संग्रह करण्यांत येईल. त्यांच्या खालोखाल दुसऱ्या दोन विषयांफडे लक्ष देण्यांत येईल. ते विषय ह्मणजे परभाषेतील ऐतिहासिक माहिती आणि आख्यायिका व दंतकथा वगैरे.

मराठ्यांचा इतिहास जुन्या सरदार, जहागिरदार, इनामदार वगैरे पिढीजाद लोकांच्या दप्तरांत अंतर्भूत झालेला आहे, त्याप्रमाणे तो अनेक इंग्रजी, फारशी, फ्रेंच आणि पोर्तुगीज वगैरे भाषेतील कित्येक जुन्या दुर्मिळ ग्रंथांतही लपून बसलेला आहे. तो संग्रह केमी मूल्यवान नसून त्याकडे विद्वान शोधकांचे लक्ष सांप्रत लागले आहे. बंगालांतील पाटणा कॉलेजांतील इतिहासविषयाचे प्रोफेसर जादुनाथ सरकार एम्. ए. ह्यांनी, पार्शियन भाषेतील शिवाजीच्या चरित्राविषयीची उपयुक्त माहिती अलाहाबाद येथील ‘मॉडर्न रिव्यू’ ह्या उर्दू मासिकपुस्तकाच्या द्वारे नुकतीच प्रसिद्ध केली आहे. अशीच अपूर्व व मनोरंजक माहिती, इंग्रजी, फ्रेंच व पोर्तुगीज ह्या भाषेतील ग्रंथांत आढळून येण्यासारखी आहे. हिंदुस्थानामध्ये युरोपियन प्रवासी फार प्राचीन काळापासून आले आहेत, व त्यांनी आपल्या शोधक बुद्धीचा उपयोग करून, तत्कालीन एतद्देशीय राज्ये व राजकर्ते ह्यांच्या संबंधाने बॅलोवेळी फार महत्त्वाची माहिती दिलेली आहे. त्याचप्रमाणे, राजकारणसंबंधाने लष्करी अ-

विकाऱ्यांनीं तत्कालीन मुत्सद्यांविषयीं व योद्ध्यांविषयीं नमूद केलेले अभिप्राय व तसेच अन्य उल्लेख फार संग्राह्य आहेत. इ. स. १७९० सालीं, इंग्रज, मराठे व निजाम ह्या तीन राष्ट्रांनीं एकत्र होऊन टिपूवर स्वारी केली, त्या वेळीं मराठ्यांच्या फौजेचे सेनापति परशुरामभाऊ पटवर्धन व हरिपंततात्या फडके ह्यांची इंग्रज सेनानी मेजर डायरम व क्याप्टन लिटल ह्यांनीं लिहिलेलीं वर्णनें, किंवा इ. स. १८१८ मध्ये अष्टीच्या लढाईत रणांगणावर पतन पावलेला, रणपट्टा मराठा वीर बापू गोखले ह्याच्या शौर्याविषयीं, जनरल बेलस्ली, आणि दुसरे लष्करी अंमलदार ह्यांनीं काढलेले स्तुतिपत्र उद्गार हे वाचून कोणाचें हृदय हर्षभरित होणार नाही, व कोणास ह्या वीरत्वाविषयीं सकौतुक अभिमान वाटणार नाही ? तात्पर्य, इंग्रजी ग्रंथांत मराठ्यांच्या इतिहासाची अपरंपार माहिती भरलेली आहे. हें ज्ञानभांडार फार दुर्मिळ व दुष्प्राप्यही आहे. • तें जसजसें साध्य होईल, तसतसें तें वाचकांस सादर करण्याचा आमचा मानस आहे :

ह्याशिवाय आणखी एका महत्त्वाच्या गोष्टीचा ह्या मासिक पुस्तकांत अंतर्भाव करण्यांत येईल. ती गोष्ट ह्मणजे थोरांच्या आख्यायिका व दंतकथा ही होय. महादाख्यायिका व दंतकथा ह्यांचें महत्त्व फारच आहे. प्लुटार्कनामक एका ग्रंथकारानें लिहिलें आहे :—“कमी महत्त्वाची एखादी अल्पशी कृति, अल्प भाषण किंवा विनोद, ह्यांच्या योगानें मनुष्याचा स्वभाव जसा व्यक्त होतो, तसा मोठमोठ्या लढायांच्या व वेढ्यांच्या वर्णनानेंही होणार नाही.”* हें जसें मनुष्याविषयीं आहे, तसें मोठमोठ्या राजकारणांसही लागू आहे, ह्मणून तीं संग्रह करण्याचा युरोपियन राष्ट्रांत फार प्रघात आहे. सर जॉन मालकम ह्यांनीं ह्यूसुरचा प्रख्यात मुत्सद्दी पूर्णया ह्याच्याविषयीं एके ठिकाणीं एक मौजेची आख्यायिका दिली आहे. इ. स. १७९९ मध्ये श्रीरंगपट्टणावर इंग्रजांचा हल्ला होऊन टिपू धारातीर्थी पतन पावला, आणि त्याचें सर्व राज्य इंग्रजांनीं शिवाक्रांत केलें. त्या वेळीं त्यांनीं, टिपूचे जुने मुत्सद्दी व सरदार ह्यांस अनुकूल करून घेऊन, पूर्वीच्या हिंदुराजास गादीवर बसविण्याचा संकेत केला. त्या प्रसंगीं त्यांनीं, टिपूचा दिवाण पूर्णया ह्यास एक अभयपत्र पाठवून, त्यानें इंग्रजांच्या कृपाछात्राखालीं यावें असें कळविलें. त्या पत्रास उत्तर देतांना पूर्णया ह्यानें असे उद्गार काढिले कीं, “काशीपासून रामेश्वरापर्यंत, माझ्या हिंदुजातीचें रक्षण करण्यास जें राष्ट्र अवतीर्ण झालें, त्या राष्ट्रास सामील होण्यास, क्षणाचा तरी विलंब मी लावीन काय ?”

* “Often an action of a small note, a short saying or a jest shall distinguish a person's real character more than the greatest seiges.”—Plutarch.

ह्या पूर्णयाच्या पत्रांतील एका वाक्याने टिपूच्या राज्यांतील हिंदुलोकांची मनो-
वृत्ति व टिपूने केलेला धर्मच्छळ ह्यांचे जें चित्र नेत्रांसमोर उभें राहतें, तसें एक
मोठा इतिहास लिहूनहीं उभें राहणार नाहीं. अर्थात् अशा प्रकारच्या आख्या-
यिकांचाही संग्रह करून, इतिहासाच्या एका अंगाची पूर्तता करणें अवश्य
आहे. ह्याच संदरामध्ये ऐतिहासिक पुरुषांचे निरनिराळे विचारतरंग आणि
जुन्या स्मरणांतल्या गोष्टी ह्यांचाही प्रसंगविशेषी समावेश करण्यांत येईल.

८. ऐतिहासिक जुने कागदपत्र प्रसिद्ध करण्याचें काम जितकें महत्त्वाचें
आहे तितकेंच ऐतिहासिक थोर पुरुषांचीं जुनीं चित्रें प्रसिद्ध करणें हेंही फार
अगत्याचें कर्तव्य आहे; व तें 'इतिहाससंग्रह'द्वारा अल्पांशानें तरी सिद्धीस ने-
ण्याचा आमचा मानस आहे. महापराक्रमशाली व राजकारणकुशल अशा ज्या
लोकोत्तर विभूति हिंदुस्थानांत अवतीर्ण झाल्या, त्यांची कीर्ति व थोरवी इतिहास-
प्रकाशनानें अधिक प्रसृत होते व त्यांच्या दर्शनाची उत्कंठा सहृदय वाचकांस
उत्पन्न झाल्यावांचून रहात नाहीं. परंतु आपल्या देशामध्ये इतिहासप्रसिद्ध पुरु-
षांच्या चित्रांचा व ऐतिहासिक वस्तूंचा संग्रह करण्याची चाल फारशी नसल्या-
मुळे अशीं चित्रें अगदीं दुर्मिळ व दुष्प्राप्य झालीं आहेत. तीं महत्प्रयासानें
मिळवून प्रकाशित करण्याचा उपक्रम, पुणें येथील चित्रशाळेच्या उत्पादकांनीं
एके वेळीं केला होता. तो तसाच एकसारखा चालू राहिला असता, तर ऐति-
हासिक चित्रांचा संग्रह फारच नांवाजण्यासारखा झाला असता. प्रस्तुत जुनीं
चित्रें व लेख महत्प्रयासानें मिळविण्याचें काम सुंबईचे सन्मान्य गृहस्थ रा. रा. शेट
पुरुषोत्तम विश्राम मावजी जे. पी. यांनीं चालविलें असून, तत्प्रीत्यर्थ त्यांनीं एक
ऐतिहासिक पदार्थसंग्रहालय संस्थापित केलें आहे. त्यांनीं त्यांतील अनेक दुर्मिळ
ऐतिहासिक चित्रें व लेख 'इतिहाससंग्रह'चे उपयोगासाठीं देण्याचें मोठ्या आनंदानें
मान्य केलें आहे. त्याचप्रमाणें, महाराष्ट्रांतील अनेक जुन्या घराण्यांतील पुरुषांनीं
आपल्या संग्रहांतील ऐतिहासिक चित्रें व जुन्या तसबिरी देण्याचें कबूल केलें आहे.
या सर्वांचे कृतज्ञतापूर्वक आभार मानून, आम्हीं प्रत्येक अंकामध्ये एक दोन सुंदर
चित्रें देण्याचें योजिलें आहे. या योगानें जुन्या चित्रांचें प्रसिद्धीकरण होऊन हें
एक महत्त्वाचें कार्य सिद्धीस गेल्यासारखें होईल. या कामी शक्य असेल त्यांनीं
आह्मांस चित्रद्वारा अवश्य साहाय्य करावें हें निराळें सांगावयास नकोच.

९. ऐतिहासिक लेख व ऐतिहासिक चित्रें ह्यांच्या प्रकाशनाप्रमाणें ऐति-
हासिक भूगोल व ऐतिहासिक नकाशे ह्यांच्याकडेही थोडेंबहुत लक्ष देणें

अवश्य आहे. 'भारतवर्षा'मध्ये 'दक्खनचे प्राचीन देशविभाग अथवा दक्षिण देशचा भूगोल' असा एक उपयुक्त लेख मार्गे प्रसिद्ध झाला होता; परंतु त्यासारखे अनेक लेख अद्यापि प्रसिद्ध व्हावयाचे आहेत. आझांस महाराष्ट्राचा एक हस्तलिखित ऐतिहासिक भूगोल उपलब्ध झाला आहे. त्याचप्रमाणे मराठी सैन्याचे मुक्काम आणि त्यांच्या मोहिमांचे मार्ग ह्यांच्या यादीही बऱ्याच उपलब्ध झाल्या आहेत. इंग्रज सेनापति गॉडर्ड किंवा लेक ह्यांच्या सैन्यांच्या हालचालींचे तक्ते व मुक्कामांच्या यादी वगैरे इंग्रजीमध्ये प्रसिद्ध आहेत; त्याप्रमाणे शिवाजी, बाजीराव (पहिले), रघोबा दादा, महादजी शिंदे, हरिपंत फडके, परशुरामभाऊ पटवर्धन इत्यादि महाराष्ट्रवीरांच्या स्वान्यांचे क्रमवार तक्ते प्रसिद्ध होणे इष्ट आहे. फ्रीमननामक ग्रंथकाराने 'युरोपचा ऐतिहासिक भूगोल' छापून जसे दोन खंड प्रसिद्ध केले आहेत, तसे महाराष्ट्राचा ऐतिहासिक भूगोल छापून दोन खंड प्रसिद्ध करणे अवश्य आहे. समुद्राचे व खुपकीचे सर्व प्रवासमार्ग व त्यांतील गुप्त जागा मराठ्यांस पूर्ण रीतीने माहित होत्या. त्याचप्रमाणे सर्व डोंगरी किल्ले, मुहकोट, दुर्ग व गड ह्यांचेही स्थान चांगले ज्ञान होतें. ह्या संबंधाने नाना फडणविसांच्या दसरांत सांपडलेले नकाशे पराकाष्ठेचे उपयोगी आहेत. मराठ्यांच्या रणभूमीची रेखाचित्रे, विजयदुर्ग येथील मराठ्यांचे मुख्य आरमारी ठिकाण, आणि तेथील सर्व जातींची आरमारी जहाजे ह्यांचे नकाशे व चित्रे, इत्यादिकांचा अमूल्य संग्रह प्रसिद्ध झाला असतां एक अत्यंत महत्त्वाचे कार्य होणार आहे. ते अंशतः सिद्धीस नेण्याचा आमचा मानस आहे. रेनेल किंवा अंकेटिल डे पेरान ह्यांच्या सारख्या युरोपियन प्रवाशांनीही ह्या विषयासंबंधाने लिहिलेले इंग्रजी व फ्रेंच ग्रंथ पाहिले छापजे ह्या विषयाचे महत्त्व पूर्णपणे लक्षांत येतें. नाना फडणविसांसारख्या चतुर मुत्सद्यासही ह्या विषयाचे पूर्ण ज्ञान होतें. परंतु दुर्दैवाने ह्या विषयाची माहिती अप्रसिद्ध राहिल्यामुळे आमची भूगोलविषयक प्रगति बिलकूल झाली नव्हती असा कित्येकांचा विनाकारण गैरसमज झालेला आहे. तो नाहीसा होण्यास ह्या विषयाची माहिती व नकाशे हेच जगापुढे आले पाहिजेत. नानांच्या संग्रहांतील जुने नकाशे पाहिले छापजे मराठे मुत्सद्यांस हिंदुस्थानचा भूगोल किती अवगत होता त्याची चांगली साक्ष पडते. असो. महाराष्ट्राच्या ऐतिहासिक भूगोलामध्ये महाराष्ट्रांतील इतिहासप्रसिद्ध, लढाऊ व प्रचंड अशा किल्ल्यांच्या माहितीचा संग्रह अंतर्भूत होती; तेव्हां त्यांची माहिती देण्याचाही अवश्य तो प्रयत्न करण्यांत येईल, हें निराळे सांगायचास नकोच. इंग्रजी भाषेमध्ये मेजर हेग

ह्यांनीं या विषयावरील माहिती प्रसिद्ध करण्याचा उपक्रम चालविला आहे; व त्यांनीं दौलताबाद, गोवळकोंडा, गुलबर्गा, बेदर, माहूर, गाविलगड, नरनाळा वगैरे किल्ल्यांची माहिती 'पायोनिशर'वर्तमानपत्रांतून प्रसिद्ध केली आहे. अशा प्रकारचीं महाराष्ट्रांतील सर्व किल्ल्यांचीं वर्णनें मराठी भाषेत प्रसिद्ध होणें इष्ट आहे.

१०. 'इतिहाससंग्रह'चा उद्देश, त्याचा कार्यक्रम, त्याची कर्तव्यमर्यादा या संबधानें दोन शब्द स्पष्टीकरणार्थ वर सादर केले आहेत. तथापि, आणखी एका महत्त्वाच्या गोष्टीबद्दल येथेंच थोडा उल्लेख करणें अवश्य आहे. कोणतेंही सत्कार्य झटलें झणजे त्यास सृजनांची व तज्ज्ञ रसिकांची सहानुभूति व मार्गदर्शकत्व हीं अवश्य लागतात, त्याप्रमाणें 'इतिहाससंग्रह'सही त्यांची अपेक्षा आहे. आह्मांस कळविण्यास विशेष आनंद वाटतो कीं, स्वदेशाच्या इतिहासाचा निस्सीम अभिमान बाळगणारे व तत्संशोधनार्थ राजदिवस अश्रांत परिश्रम करणारे असे कित्येक व सन्मान्य मित्र आह्मांस साहाय्य करण्यास तत्पर झाले आहेत. या मित्रमंडळीमध्ये रा. रा. विश्वनाथ काशीनाथ राजवाडे हे अग्रेसर आहेत ही एक संतोषाची गोष्ट होय. त्यांचीं कित्येक मतें यद्यपि आमच्यांहून भिन्न आहेत, तरी त्यांची इतिहासप्रकाशनार्थ दिसून येणारी उत्कट इच्छा व सहकार्य करण्याविषयीची प्रवृत्ति प्रशंसनीय होत, असें झटल्यावांचून आमच्यानें राहवत नाही. अर्थात् सद्धेतुप्रेरित सज्जनांची खरी सहानुभूति व निस्सीस इतिहासभक्तांचें नाना प्रकारचें प्रोत्साहन यांची जोड मिळाली, झणजे तेथें यशसिद्धि होण्यास फारसा विलंब लागणार नाही. रा. राजवाड्यांप्रमाणेंच स्वदेशाच्या इतिहासाची अभिवृद्धि करूं इच्छिणारे इतर सद्गृहस्थ आह्मांस पूर्ण साहाय्य करितील अशी उमेद आहे.

येणेंप्रमाणें ह्या मासिकपुस्तकाचें सामान्य धोरण आहे. तें सिद्धीस नेऊन, त्याच्या हातून मराठ्यांच्या ऐतिहासिक साधनांत चांगली भर पाडणें, सर्वस्वी उदार, रसिक व इतिहासप्रिय आश्रयदात्यांवर अवलंबून आहे. तें परमेश्वराच्या कृपाकटाक्षेंकरून सिद्धीस जावो, एवढी त्या जगत्साक्षी विश्वंबरास अनन्यभावे प्रार्थना करून हा प्रास्ताविक लेख येथें संपुष्टांतो.

महेश्वर दरबारचीं बातंमीपत्रें.

(कारकीर्द-अहल्याबाई होळकर.)

भाग १ ला.

उपोद्घात.

दूर येथील होळकरांच्या घराण्यांतील इतिहासप्रसिद्ध सद्गुणी व राज्यकर्त्री स्त्री राणी अहल्याबाई हिचें नांव अखिल भरतखंडामध्ये दुमदुमत आहे. ह्या लोकोत्तर स्त्रीचें साधार व सविस्तर असें चरित्र आजपर्यंत प्रसिद्ध झालेलें नाहीं. परंतु सांप्रतं महाराष्ट्राच्या इतिहासाचीं जीं नवीन साधनें सुदैवानें उपलब्ध होत आहेत, त्यांवरून ह्या स्त्रीचें सुरस व मनोरम चरित्र जगापुढें लवकरच येईल अशी आशा करण्यास हरकत नाहीं. अहल्याबाईच्या चरित्राचें सत्य स्वरूप किती अपूर्व, हृदयंगम व उज्ज्वल आहे, व त्यांत किती इतिहासरस भरलेला आहे, ह्याचें निराळें वर्णन करण्याचें हें स्थल नाहीं. ह्या संबंधानें 'विशिष्टज्ञानविस्तार' मासिक पुस्तकाच्या ३८ व्या वर्षाच्या ५ व्या अंकामध्ये "अहल्याबाईच्या चरित्राचें सत्य स्वरूप व त्यांतील कांहीं मनोरंजक मासले" ह्या निबंधामध्ये बरीच चर्चा केलेली आहे. त्यावरून जिज्ञासु वाचकांस त्याची अल्पशी तरी कल्पना करितां येईल. तथापि ह्या चरित्रास साधनीभूत होणारा जो पत्रव्यवहार आझांस राजकार्यधुरंधर सुप्रसिद्ध महाराष्ट्रसुत्सदी नाना फुडणवीस ह्यांच्या मेणवली येथील दसरामध्ये उपलब्ध झाला आहे, त्यावरून अहल्याबाईच्या चरित्राचें सत्य स्वरूप व त्याचें खरें अंतरंग स्पष्ट रीतीनें नेत्रांसमोर आल्यावांचून राहणार नाहीं. हा पत्रव्यवहार पत्रशः संपूर्ण मिळालेला नाहीं; तथापि तो जितका उपलब्ध झाला आहे, तितकाही चरित्राच्या मर्यादित अवकाशामध्ये समाविष्ट होण्यासारखा नसून, फार विस्तृत व तत्कालीन बहुविध राजकारणांनीं युक्त असा आहे. त्याचे स्वतंत्र दोन भाग करून ते मराठ्यांच्या इतिहाससाधनांत अंतर्भूत करावेत ह्या हेतूनें, तो क्रमशः 'इतिहाससंग्रह'द्वारा प्रसिद्ध करण्याचें योजिलें आहे.

२. अहल्याबाईच्या महेश्वर येथील दरबारी, पेशव्यांच्या तर्फेनें, नाना फुडण-
विसांनीं दोन बकौल ठेविले होते. त्यांचीं नांवां अनुक्रमे विठ्ठल शामराज व

केसो भिकाजी अशी होती. त्यांनी महेश्वर येथून बाईच्या दिनचर्येची व राजकारणांची इत्थंभूत बातमीपत्रे पुण्यास पाठविण्याचा क्रम ठेविला होता. हे वकील अनुक्रमे इ. स. १७७९ पासून इ. स. १७८३, व इ. स. १७८४ पासून इ. स. १७९४ पर्यंत महेश्वर दरबारी होते. ह्या दोन वकिलांच्या बातमीपत्रांमध्ये अहल्याबाईची दिनचर्या, तिचा दरबार, तिचे मुत्सद्दी, तिची पेशव्यांशी व इतर मराठे सरदारांशी झालेली राजकारणे, वगैरे गोष्टी, उत्तम प्रकारे नमूद आहेतच; परंतु त्या वेळच्या मराठ्यांच्या एकंदर राजकारणाचाही त्यांत चांगल्या रीतीने निर्देश असून, मराठ्यांच्या इतिहासावर त्यांचा सर्व बाजूंनी उत्तम प्रकाश पडण्यासारखा आहे. त्याचप्रमाणे तत्कालीन भाषा, चालीरीति, वगैरे गोष्टींचेही त्यावरून चांगले दिग्दर्शन होण्यासारखे आहे. ह्याकरिता ही पत्रे इ. स. १७८० पासून इ. स. १७८३ पर्यंत एक खंड, व इ. स. १७८४ पासून इ. स. १७९४ पर्यंत एक खंड, अशी खंडशः प्रसिद्ध करण्यांत येतील.

३. पहिल्या खंडांत विठ्ठल शामराज ह्यांची बातमीपत्रे येतील. हा विठ्ठल शामराज मराठ्यांच्या इतिहासांत फारसा कोठे प्रसिद्ध नाही. त्याचे उपनाव व राहण्याचे ठिकाण समजत नाही, तथापि हा मनुष्य फार जिज्ञासु, चिकित्सक, बहुश्रुत व मार्मिक दिसतो. हा हरिपंत फडके ह्यांच्या वशिल्यानं उदयास येऊन मराठ्यांच्या लष्करांत प्रथमतः बातम्या पाठविण्याचे कामावर लहानशा कारकुनी पेशानें नौकर असावा असें दिसते. त्याची बुद्धिमत्ता व शोधकता पाहून, नाना फडणविसांनी त्याची योजना महेश्वर दरबारामध्ये इ. स. १७७९ मध्ये केली. ता. २७ मे इ. स. १७७९ रोजी, त्यानें पिंपरखेड नजीक नसरतपूर खोजाचे ह्या गांवाहून जें पत्र लिहिलें आहे, त्यावरून तो नुकताच नाना फडणविसांस सासवड मुक्कामी भेटून, त्यांच्या आज्ञेनें श्रीमंत राघोबादादा पेशवे ह्यांच्या लष्करांत हरी बाबाजी ह्यांच्या गोटांत आला होता असें दिसते. हें पत्र येणेंप्रमाणें:—

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत चंद्र २१ रविलावलपर्यंत पिंपरखेड नजीक नसरतपूर खोजाचे येथें वर्तमान यथास्थित असे विशेष. सासवडचे मुक्कामीहून स्वामीची आज्ञा घेऊन स्वार झालों, ते छ १८ मिनुट्स नातेगांव वाकळ्यांचे मुक्कामी श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांचे सैन्यांत राजश्री हरी बाबाजी यांच्या गोटांत दाखल झालों. हरिपंतांची भेट घेतली. सरकारचे व राजश्री माटिलबाबांचे पत्रे दिली व मशारनिलेकडेस गांव आहे त्याविषयी स्वामींनीं यांस पत्रे दिली होती तीही दिली. पाहून बहुत संतोष झाले. ‘मी विनंती केली होती, त्याप्रमाणेंच श्रीमंतांनीं हुना करून गांव आज्ञांकडे बहाल ठेवला’ असें झणाले. सरकड कित्येक

वचनोक्ती हैदरनाईक वगैरे बांजकडील वर्तमान आज्ञाविलें, तें सविस्तर भ्रमशर-
निस्हेस सेवकांनं विवित केलें. सांप्रत येथें यांची चौकशी फार आहे. नेहमीं
एक कारकून रात्रंदिवस श्रीमंतांच्या डेन्यांत यांनीं बसविलां आहे. कोण येणार
कोण जाणार तितका इतच्छा यांस आहे. श्रीमंतांची मर्जी रक्षण, त्यांचे स्वर्चवे-
चाची सरबराई करून, अंतरगत फार बारकाव्यानें चौकशी यथास्थित करितात.
प्रस्तुत श्रीमंतांस आज तीन चार दिवस सावकाश नाहीं. पडसें वगैरे व ज्व-
राचा उपद्रव झाला आहे. दोन चार दिवस आन करीत नाहींत. यास्तव तीन
मुक्काम नातेगांव वांकळ्यावर आंबराईत झाले. त्या मुक्कामावर पाण्याचा तोटा
फारच झाला. परंतु श्रीमंतांस बेआराम झणून मुक्काम झाले. पाण्याकरितांच काळ
चंद्र २० मिनटूस प्रातःकालीं कूच करून कासारबारीचा घांट उतरून दीड प्रहर
दिवसां या मुक्कामीं दाखल झाले. या मुक्कामीं झाडें सावलीस कांहीं नाहींत.
परंतु पाणी ओढा वाहत आहे. येथें कांहीं मुक्काम होतील असें बोलतात. सबब
कीं, श्रीमंतांस कांहीं आरामही झाला पाहिजे, व मागाहून दादासाहेबांचा कांहीं
पैठणींहून खजानाही येणार, त्याचीही मार्गप्रतीक्षा आहे. आरोग्य झालें झणजे
दरमजल चलावें, ऐवजासाठीं बारीचे तोंडीं कांहीं शेंपन्नास स्वार ठेवावे, अशीही
बोलवा आहे. मुलकी वर्तमान, जे वाटेनें जातात ते आसपास चिठ्या पाठवून
जमीदारांस बोलावून आणून, घांस लकडी व शाकभाजी वगैरे सरंजाम मागवून
श्रीमंतांकडे पावितात. कमाविसदारांनीं आपलाले तालुक्यांचा सरंजाम मार्गावर
आणून पोहचवावा हा पथ सरकारचा आहे. त्याप्रमाणेंच तालुकदारांजवळून
आणवितात. ताकीदार जागांजागां पाठवून रखवाळाही करितात. ताकीद फार
निक्षून आहे. जें दृष्टीस पडलें व कानीं ऐकिलें तें रुबरू आणून, त्याची यथा-
स्थित चौकशी करून शिक्षा करितात. सांप्रत येथें फौजेचा भरणा दादासाहेबांची
खासगत कमकसर दोनशें स्वार, पागा व एकांडे मिळून व पायदळ गाडवी वगैरे
हजार बाराशें, व तोफा, याशिवाय शिंघाची चार पांच हजार फौज व होळक-
राकडील दोनशें स्वार ऐसे आहेत. पांचा हजारांचे भरतीस शिंघाकडील आणी-
कही फौज येणार. सांप्रत या प्रकारचें वर्तमान आहे. श्रीमंतांस जो पदार्थ
पाहिजे तो हरिपंतांकडेस त्यांनीं सांगून पाठवावें. यांनीं त्यांचे मर्जीप्रमाणें सर-
बराई करून घावी असें आहे. या लष्करबाजारांत धारणः—ज्वारी बाजरी मऊ
साडे नऊ पायली, गहू नऊ दहा पायली, हरभरे आठ नऊ पायली, डाळ तुरीची
अकरा शेर, तांदूळ कंपेश आठ नऊ दहा शेर, गूळ आठ शेर, मीठ चार पायली,
रूप अडीच शेर, खुर्दा शिबराई चार टक्के, आलमगिरी तीन टक्के, पक्का दोन टक्के,
याप्रमाणें आज आहे. मी श्रीमंतांचे दरबारास जावें कीं शिकडे आसपास

किरावें झटलें, त्यास हरिपंत झणाले जे, तुझीं गेल्यानें सारे तिन्ही दरबारचे तुमचे ओळखी. श्रीमंतांच्या चिंतांत कीं जवळले लोक विपर्यास घालतील, त्यांची नेमजीं होईल, ठीक पडणार नाहीं. तुझी आज्ञांजवळीच असून आज्ञांस पुसत जावें. देखाल बेकाल तें श्रीमंतांस लिहीत जा. याप्रमाणें यांनीं सांगितलें. असा येथें आहे. जशी आज्ञा येईल तशी वर्तणूक करीन. उष्णकाळ फार आहे. सावलीस कांहीं नाही. बेसरंजामी, धन्यास सर्व विदित आहे. स्वामी कृपाळू समर्थ हे विज्ञप्ति.”

ह्या पत्रावरून विठ्ठल शामराज हा, पुणें दरबाराच्या माहितीचा असून, दादा-साहेबांच्या लष्करांत नातमी आणण्यासाठींच, नाना फडणविसांकडून रवाना झाला होता असें दिसतें. ह्या वेळीं त्याची कायमची नेमणूक झाल्याचें दिसत नाही. परंतु राजकारणप्रसंगानें त्यास लवकरच नाना फडणविसांनीं महेश्वर येथें अहल्याबाईंच्या दरबारीं वकिलीस पाठविलें असावें असें उघड होतें. तेथें तो पावसाळा लागण्यापूर्वीच पोहोंचला. त्यानें महेश्वर येथून पाठविलेलें ता. १० जून इ. स. १७७९ चें पत्र उपलब्ध झालें आहे, त्यावरून तो नर्मदातटाकीं महेश्वर क्षेत्रीं ह्याच सुमारास पोहोंचला असावा हें सिद्ध होतें.

विठ्ठल शामराज ह्याची इ. स. १७७९ सालचीं महेश्वर येथून पाठविलेलीं अवघीं दोनच पत्रे उपलब्ध झाली आहेत. ह्या सालचीं बाकीचीं पत्रे गहाळ झालीं कीं काय तें समजत नाहीं ! इ. स. १७८० पासून इ. स. १७८४ पर्यंतचीं पत्रे बहुतेक शाबूत आहेत. बहुतेक झणण्याचें कारण त्यांतील पत्रेही मधून मधून गहाळ झालेली आहेत ! ! तीं बहुधा कसरीच्या भक्षस्थानीं पडलीं असावीत, असें सांपडलेल्या कागदांच्या शोचनीय स्थितीवरून मानण्यास हरकत नाही ! सद्भाग्य एवढेंच कीं, इतका तरी हा मूल्यवान् पत्रव्यवहार आज महाराष्ट्राच्या इतिहासाच्या पुनरुज्जीवनार्थ उपलब्ध झाला ! ! हा पत्रव्यवहार किती महत्त्वाचा आहे व त्यांतील प्रत्येक पत्र देखील किती वाचनीय व मनोरंजक आहे हें जाणण्याचें काम वाचकांकडे आहे.

विठ्ठल शामराज ह्याची माहिती व ह्या पहिल्या भागाची प्रस्तावना हा सर्व छापल्यानंतर प्रसिद्ध करण्यांत येईल. तोंपर्यंत कोणी इतिहासप्रिय व रसिक गृहस्थांनीं ह्या विषयासंबंधानें अधिक माहिती अथवा कागदपत्र मिळवून देण्याचें श्रेय घेतलें, तर त्यांची आमच्यावर फार मेहेरबानी होईल. ह्या पत्रव्यवहाराच्या प्रसिद्धीनें आणखी ऐतिहासिक कागदपत्रांचा अधिक सुगावा लागेल व ते जगापुढें येतील, तर आमच्या श्रमांचें पुष्कळ अंशी सार्थक झालें असें मानण्यांत येईल.

महेश्वर दरबारचीं बातमीपत्रें.

भाग १ ला.

इ. स. १७७९.

[इ. स. १७७९ सालचीं बातमीपत्रें अवधी होनच उपलब्ध झालीं आहेत. त्यांमध्ये मुख्यत्वेकरून मराठे व इंग्रज ह्यांच्या मधील पहिल्या लढाईच्या सुमाराचे रघुनाथराव दादा पेशवे ह्यांच्या हालचालीचें वर्तमान आहे.]

पै ॥ चंद्र ५

जमादिलाखर समानीन.

लेखांक १.

श्रीगजानन.

ता. १० जून इ. स. १७७९.

मि. ज्येष्ठ वा। ११ शके १७०१.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत छ २४ ज॥वल परियंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामीच्या कृपावलोकने करून वर्तमान यथास्थित असे विशेष. येथील वर्तमाने पेशजीं विनंतिपत्रीं लिहून छ २२ मिनहूस रवाना केलीं, तें सेवेसी पावलीं असतील. सांप्रत श्रीमंत दादासाहेबांचें वर्तमानः—मुंबईस जाऊन मोर्चे दिले आहेत झणून बाजारी वर्तमान ऐकिलें, व इंग्रजांकडे नारो तुकदेव गेले होते, तेही इंग्रजांनीं धिक्कारून माघारी पाठविलें जे, ‘आह्मांस तुमचा भरंवसा येत नाही. तळेगांवावर आमची खराबी करून तुम्ही शिंदे होळकरांसीं मिळून त्याजकडेस निघून गेलां. असे बेइमान. तुमच्या वचनेत दडतरता नाही. इतके दिवसही तुमचे शब्दी लागून कर्जदार जालों. पेशजीं तुह्मांस रुपया दिला आहे, तो अद्याप वसूल झाला नाही. पुढें तुह्मांस खांचावर घेऊन आपले पदरानशीं खराब व्हावें, आपल्याशीं वैर करावें, [तर] आमचेही चार जागे लहान थोर त्याच्या इजनांत आहेत. त्यांनींही फराशीसांचें साधन केलें आहे. लढाई मिडाईत खराबी झाली तर आमची ह्मोईल. तुह्मांजवळ तर ना फौज ना खर्चास! तुह्मांस पदरचे खर्चास देऊन, शेवटीं समयास, त्यांसीं सास्त बांधून निघून जावें. आम्ही खराब व्हावें हें आह्मांस अनकूळ पडत नाही. तुम्ही कोणतेही गोष्टीस साबूत नाहीत. तळेगांवावर जख बसतां आह्मांवर बसली. तुम्ही साबूत निघून गेलेत, तें ईर्शा आह्मांस येऊन प्राप्त झाली आहे. असो. आमचे काबूस येईल तें समर्थी आम्ही पाहून घेऊं. परंतु तुमची सोबत आह्मांस नको!’ असें जाबसाळ होऊन

नारो लुकदेव बाचारी आले. आतां राजाराम गोविंद, सौभाग्यवती मातुश्री बाईचीं पत्रें इमानपुरस्कर घेऊन, अमृतरायांस घेऊन इंग्रजांकडे जाणार. तोंवर श्रीमंत सुबईस आहेत. हें इतकें वर्तमान इंदुरच्या साहुकाराचा गुमास्ता नानकजीनामें बुराणपुरूस गेला, तेथून औरंगाबादेस जाणार, त्यानं हें वर्तमान सांगितलें. सत्य मिथ्या देव जाणे. इकडील फौजांचें वर्तमान पाटीलबावाकडील देवजी गौळी आपले लोकांनशीं जमून बुरानपुराचे रोखें जाऊन, तापीचे पाण्यानें सुलतानपूर नंदुरबारेवरून सोनगडाचे रोखें जावें असा निश्चय केला. मातुश्री अहिल्याबाईवर खर्चाची वरात पाटीलबावांनीं पंचवीस हजारांची पाठविली. तो ऐवज बाईंनीं उज्जनीस हुंढ्या दिल्या आहेत. ऐवज आला ह्मणजे फौजेस वांटून जावें, तों थैसोबा बक्षी शिंघाकडील हरी बावाजी सांगाते होते, ते धुलकोटावरून उज्जनीस गेलों होतो—तेथें त्याचें कुटुंब आहे ह्मणून गेले होते. मागें हरी बावाजींचें असें जालें. ते आतां महेश्वरांस आले. त्यांनीं देवजी गौळी यांकडे जाऊन उभयतांवीं मसलत केली जे, सोनगडाकडेस गेले तर नीट फिरंग्याच्या तोंडावरच जाणें लागतें.* हुंज फौजेनें सुद्धां परिणाम लागणार नाहीं. यास्तव इकडून झाब्याच्या घाटे, भिलाड्यांतून नीट पायगडच्या रोखें जावें; तालुकाही शिंघाचाच आहे; तेथें जावून पायगडाजवळ छावणी करावी. ह्मणजे दादासाहेब आपल्या तालुक्यांत धामधूमही करणार नाहींत. त्याजवर दबछद्म पडेल. अशी मसलत उभयतांनीं करून, देवजी गौळी फौजसुद्धां बुराणपुरजा रोख सोडून अलीकडे आले. त्यास होळकर आपल्या तालुक्यांत कही काबाड करूं देत नाहींत; यास्तव सरकार तालुक्याचे पांच सात गांव येथें कोठें आहेत तेथें कही काबाड करून आहेत. उज्जनीचा ऐवज आला ह्मणजे तयारी करून जावें असें आहे. होळकराकडीलही लोकांची तयारी बाई करितात. राजश्री रंगराव महादेवराव व खंडेराव त्रिंबक यांचेही काल दर्शन झालें. येथें बाईंनीं बोलाविलें. सरकारचीं पत्रेही त्यांस दाखविलीं. कितीक प्रकारें त्यांनीं सरकारकार्याचीं मागणें केलीं. पाहतां त्यांचा कांहीं सरकारकामाविशीं अनमाब दिसून आला नाहीं. स्वामिकार्यास सादरच आहेत. परंतु कांहीं तरी एक मुक्तसर असावा; त्याजदेखत कामकाज कोणाचें कसें होतें, हें त्यांच्या निदर्शनास यावें; असें त्यांचें मानस. परंतु शिंदे होळकरांच्या फौजा तयार होऊन चालल्या ह्मणजे हेही तयार होऊन चालतील. सांप्रत बोढेकराचे खराबीचा प्रकार व सांप्रत सरंजाम जप्त झाला आहे, व गुदस्तां पैबस्तां यांनीं सौभाग्यवती मातुश्री आर्जवीबाईंची चाकरी कोणत्या रीतीनें केली, हें परमारा मातुश्री

अहिल्याबाईंनीच सविस्तर सांगितलें. खंडेराव त्रिंबक इतकेंच बोलले जे, "श्रीमंत धवी आहेत, जे आबरू त्यांनीं दिली आहे, ते जतन करायचें त्यांचेच हातीं आहे. सर्वजण समर्थ आहेत. इतकें मात्र बोलले. येथील प्रकार असा झाला आहे. दोन्हीं तिन्हीं पथकें श्रीमंतांच्या पिच्छयास होती. त्यांत चाकऱ्यां सर्वां-
च्याच झाल्या. परंतु दादासाहेब निघून गेले आणि हें पथकें माघारी आलीं हें सर्वोत्तम कळलें. परंतु आपला आपला उत्कर्ष असा शब्द आला नाहीं. जें होणें तें धन्याचे पुण्येकडून होईल असें बोलतात; परभारें सेवकांच्या ऐकिण्यांतही बोटेकराची चाकरी सर्वापेक्षां अधिक झाली; परंतु सर्वांची एकदिलता असावी, ह्मणजे कामें होतात. सांप्रत हे लोक बाहेर निघून तिकडे दादासाहेबांच्या पिच्छयास जायात काहीं दिवस लागतील असें दिसतें. दुसरी बोलवा आहे कीं, श्रीमंत दादासाहेबांस प्रस्तुत स्वायास नाहीं. इंग्रजाची दादासाहेबांची चित्तशुद्धता होई, तोंवर माळवे प्रांती व गुजराथ प्रांती धामधूम करून, चार पैसे मेळवावे असें करतीलसें दिसतें. बोलवाही अशीच आहे. बाजारी वर्तमान कीं, दादासाहेबांनीं हें दारनाईकास लिहून पाठविलें जे, आपण असा उत्कर्ष करून निघून गेलों. तुम्हीं जमीयत पोस्त करून, कृष्णातीरपर्यंत ठाणीं बसवीत तिकडून येणें. तुम्हीं बरोबरीनें त्यांस पायबंद देणें, व भोंसल्याकडेस हीं पत्रें गेलीं जे, सुधोजी भोंसल्याचा मधला पुत्र चिमणाराजा त्यास पांच सात हजार फौजेनशीं पाठवून देणें ह्मणून पत्रें दादासाहेबांचीं गेलीं. हें बाजारी वर्तमान ऐकिलें. आपल्याकडील वर्तमान ऐकिलें जे, उभयतां सरदार कूच करून गंगेपरियंत आले. इकडे दरमजल येणार. बोटेकराविशीं धन्याची कृपादृष्टि असावी. धन्याची मर्जी, ह्या फौजा बाहेर निघाल्यावर यांजबरोबर मी जावें. परंतु वर्तमानवातमीचीं पत्रें कोणाबरोबर पाठवूं? होळकर तेथून निघाले असले तर त्यांची डांकही उठत येईल. मजजणळ तर माणूस एक नाहीं. इकडेच जासूद अगर काशीद नवे ठेवायाची आज्ञा झाली तर तसें करीन. तोंवर तों स्वामींनीं डांकेची अगर जासूद व काशीद इकडे पाठवावयाची तरतूद केलीच असेल. लवकर व्हावी. जासूद सेवकाजवळ येत, तोंवर महेश्वरी राहूं कीं फौजेबरोबर जाऊं? यांसही निघायास आणीख आठ चार दिवस लागतील. तोंवर काय ते आज्ञाही येईल. देखलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति."

लेखांक २.

पै ॥ चंद्र ७ रमजान ,
समानीन भाद्रपद भास.

धीगजानन.

ता. ७ सप्टेंबर इ. स. १७७९.

मि० श्रावण वा। १२ शके १७०१.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना ता० चंद्र २५ साबानपर्यंत गुळाम महेश्वर येथे वर्तमान यथास्थित असे विशेष. येथील वर्तमान व श्रीमंत दादासाहेबांकडील वर्तमान कळले, ते चंद्र १७ मिनहूस आपले कासीदजोडीबरोबर लिहून, सरकारची कासीदजोडीबरोबर रवाना सेवेसी केली आहेत; व त्यावर कळले वर्तमान ते चंद्र २१ मिनहूस डाकेबरोबर रवाना केली आहेत. सेवेसी पावली असतील. सांप्रतच वर्तमानः— राजश्री बापूजी होळकर इंदुरी दाखल झाले. श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांकडून केसोपंत नामे सरदार त्याजबरोबर हजार फौज देऊन इकडे रवाना केले. त्यास मशारनिले फौज घेऊन नवापुरघायव्यास आले. नवापुरा लुटला. तेथे ठाणे ठेऊन पुढे दहिवलीस आले. तीही लुटली. तेथेही ठाणे ठेवून पुढे भांबर परगण्याची दांतर दिसेवाली झणून गांव आहे, तेथे दोन तीन घरे कोंकणस्थांची होती. त्यास त्या गांवी केसोपंत जाऊन, ते गृहस्थ धरून, त्यांची घरे लुटून, त्या गृहस्थांस कैद करून, कांहीं दंड मागतात. तेथून केसोपंतांनी पांचशे स्वार गुलजारखानाकडेस पाठविले. कोंडाईबारीस दोन पलटणे ठेऊन घाट बंद केला. मागाहून आणीक दोन हजार फौज व चार पलटणे घेऊन राजाराम गोविंद ये प्रांती येणार. इकडून गुलजारखानही त्यास सामील होणार. या प्रकारचे वर्तमान ऐकिले. ते काल चंद्र २४ मिनहूस पत्रे लिहून, कासीदजोडी राजश्री विसाजी बापूजी, सरकारची फौज घेऊन आले आहेत, त्यांकडेही रवाना केले. परंतु ते कोठे आहेत हे वर्तमान कांहीं कळत नाही. त्यांनी एक वेळ मजकडे पत्र पाठविले होते. त्यावर वर्तमान कांहीं कळत नाही. कासिदास कोठे भेटतील ते भेटोत. त्या कासीदजोडीबरोबर सरकारचीही पत्रे आहेत. मग कासीद सेवेसी येवोत अगर विसाजीपंत आपले जोडीबरोबर पाठवोत. इकडे गडबड होयास करिती. आपले कोणी इकडे नाही. गुलजारखानही दादासाहेबांकडेस जाईलसें दिसतें. देखिल ऐकिले वर्तमान सेवेसी झुत होय. सेवकाकडेस तीन कासीदजोड्या पाठविल्या आहेत, त्यांपैकी एक सत्रावीस पाठविली, एक काल पाठविली. कासिदास रोजमुरा लवकर पाहिजे तरी इकडे बिदा होय तर नरे आहे. धन्याची मजी. हे विज्ञप्ति.”

इ. स. १७८०.

[इ. स. १७८० ह्या सालचीं सुमारें तीस पत्रें उपलब्ध झालीं आहेत. त्यांमध्ये पेशवे व इंग्रज ह्यांच्या मधील युद्धसंबंधी राजकारणें, राघोबादादा पेशव्यांच्या हालचाली, महादजी शिंद्याचीं राजकारणें, व अहल्याबाई व तुकोजी होळकर ह्यांच्या दरबारचीं कारस्थानें ह्या संबंधाच्या बातम्या आहेत. हीं सर्व पत्रें फार महत्त्वाचीं आहेत.]

लेखांक ३.

ता. २५ फेब्रुवारी इ. स. १७८०.

श्रीगजानन.

मि. माघ वा। ई. शके १७०१.

श्रीमंत राजश्री नानासाहेबः—

“नवीन वर्तमानः—राजश्री तुकोजी होळकर यांनीं अहल्याबाईस चंद्र ९ सफरचें पत्र लिहिलें होतें, तें कोंडाईबारी उतरून तें मुक्कामचें होतें. त्यांत मजकूर जेः—सरंजामी लोक व पेंढारी ऐसे रवाना करून इकडे पाठवावें. त्यावरून बाईंनीं पेंढारी सात आठ हजार जागां जागां सरंजामी लोक आहेत ते ऐसे तयार केले आहेत. आठ दहा हजारांचा भरणा एक दो विवसांनीं तिकडे रवाना करणार. राजश्री पाटीलबावाही बारी उतरून पार जाहले. उभयतां सरदार एकत्र होऊन सोनगडाजवळ गेले. दरमजल पुढें जाणार. सोनगडाअलीकडे सहा कोसांवर मुक्कामी होते, ते मुक्कामाचीं पत्रें पाटीलबावांचीं बाईस आलीं होती. बहुत समाधानपूर्वक पत्रें होती. लिहिलें होतें जे, आम्ही आतांच बडिलांचें दर्शन घेऊन मग पुढें स्वारीस जावें. परंतु फत्तेसिंग गायकवाड व अमृतराव एकत्र होऊन दरमजल अहमदाबादेकडे गेले; यास्तव श्रीमंतांची पत्रें वरचेवर तिकडे जायाचे निकडीचीं आलीं; यास्तव इकडे येणें प्राप्त. महिना दो महिन्यांत इकडील मसलतीचा फड अगर जाबसाल काय ठरेल तें पाहून लवकरीच दर्शनास येतों. याप्रमाणें पाटीलबावांचीं पत्रें बाईस आलीं होती. बाई बोलत होती जे, फत्तेसिंग गायकवाड श्रीमंत दादासाहेबांकडे सामील जाहला; फिरून उलटेल. यास्तव दादासाहेबांनीं गायकवाडाचे कविले आणून सुरतेंत ठेविले; झणून वर्तमान ऐकितों, असें बाई बोलत होती. बाजारी वर्तमान आहे कीं, अहमदाबादेचे जमींदार व शिबंदी—जे लोक तमाम आधीं दादासाहेबांकडे मिळाले होते, चार लक्ष रुपये शिबंदी चढली होती—ते इंग्रजांनीं आपसाकडे आले केलें, आणि अहमदाबाद सर केली, असें वर्तमान बाजारी आहे. गुजराथ प्रांताचीं ठाणीं सरकारचीं तमाम अपरातकर झालीं झणून बाजारी वर्तमान आहे. सरकारचे रविसंक्रमणाचे तिळगुळ इकडे आले नाहीत; यास्तव बाईंनीं दोन तीन वेळां कारण केलें जे, यदां सरकारचे तिळगुळ आह्मांस कां आले नाहीत ?

तत्कात् 'झामचें विस्मरण पडलें ! मी उत्तर केलें जे, या फौजेच्या रवानगीमुळे दोन दिवस अधिक लागले आहेत, परंतु स्मरणपूर्वक येतील. त्यास चंद्र १५ रोजी कासीदजोडीबरोबर सरकारचे व आपले व तात्याकडील तीलशर्करा पत्रेसहित आली, ती बाईस दिली. बहुत संतोष पावली. फार स्तव केला. हरकूबाईच्या पांचा गांवांची जसी उठवावी येविषयी दोन तीन वेळां बाईंनीं सांगितलें. आतांही बोलली जे हरकूबाईकडे अपराध कांहीं, नाही, आणि कैलासवासी श्रीमंत रावसाहेबांनीं झालेल्या पन्नास बक्षीस दिले आहेत ते सोडावे. असें श्रीमंतांस फार फार लिहा झणून सेवेसी लिहिलें आहे. बोढेकरांचें वर्तमान ऐकित्यांत आलें जे, ते अद्याप धारेंसच आहेत. परंतु श्रीमंत दादासाहेबांकडीलही कारकून त्यांजकडे येत जात असतात झणून ऐकिलें. वर्तमान असें आहे. दुसरे भोंसले येतां येतां परतून गेले. ते वर्तमान ऐकिलें कीं, पाटीलबावांचीं पत्रे त्यांजकडे राहोरीचे सुझामीहून गेलीं. त्यांचींही पत्रे उत्तरे पाटीलबावांस आलीं, आणि ते माघारे गेले, असेंही वर्तमान ऐकिलें. सत्य मिथ्या देव जाणे. दादासाहेबांकडील केसोपंत दातार सरदाराकडे येऊन गेला झणून दरबारीं येथें वर्तमान ऐकिलें. देखलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. गुलजारखानाचा मजकूर हरकूबाईच्या नांवाचा बोभाट मात्र केला, परंतु तुकोजी होळकराचे भाऊ संताजी होळकर शेंदव्यांत आहेत, ते लामुरांत जाऊन गुलजारखानास भेटून आले. त्यास, एक घोडा व चौकडा व शालजोडी ऐसी संताजी होळकरास बहुमान दिला; व मल्हारगड [?] होळकराकडे आहे, तेथें राहण्याची परवानगी घेतली; व तेथें रस्त पोहोंचवणें व तेथून डोंगरांत काढून देणें हें कृत्य त्याचें होय. तुकोजीबावांचीही त्यास अंतस्थ पत्रे आलीं जे, गुलजारखानास तसदी आपलेकडून न देणें. राखून असूं देणें. त्या पत्रांच्याही शोधांत आहेत. हस्तगत जाहली तर सेवेसी येतील असें आहे. बाईकडे अपराध कांहीं नाही. हे विश्वासि."

लेखांक ४. ता. २८ मार्च इ. स. १७८०.

पुरवणी. मि. फाल्गुन वा. ८ शके १७०१.

“विज्ञापना मातुशी अहल्याबाई यांजकडील कारकून लाखेरी वगैरे दिछीचे आसपास यांचे खासगी एक दोन पहाल आहेत, त्या चौकशीस कारकून गेला होता; तो ग्वालरीकडून त्या मार्गे येथें छ २१ रविलाबली आला. तिकडील वर्तमान बाईजवळ सांगत होता. मीही जवळीच होतो. त्यास ग्वालरप्रांती सरकाराच्या फौजा सरंजामी आहेत, त्यांचें वर्तमान राजबी खंडेराव हरी व आंबोजी इंगळे शिवाकडील पबकें दोर्बामिळून जमीयत, खंडेराव हरीजवळ

तद्देशी रांगडी फौज दोनतीनशें व पेंढारी बाजारबुणगे सारे मिळून हजारोंचा भरणा. आंबोजी इंगळ्याजवळ दोन अडीचशें लोक देशचे, शिवाय पेंढारी बाजार बुणगे हजारबाराशें, 'व पवार चार पांचशें, देशची फौज' व शेंदोनशें तद्देशी याप्रमाणें ते; व बळवंतराव धोंडदेव याजवळ चार पांचशें फौज देशची चांगली, शेंदोनशें तद्देशी याप्रमाणें; व राजश्री शिवाजी विठ्ठल यांचे पुत्राजवळ सरंजाम हजार बाराशें फौज देशची चांगली व शेंदोनशें तद्देशी; याप्रमाणें सरंजामी सरदारांजवळ जमीयत आहे. जोपर्यंत गोहजवाल्या राण्यानें निकड केली नव्हती तेंबर या फौजांनीं जागांजागां गोहजवाल्याचे प्रांतांत धामधूम केली. प्रस्तुत राणाजीजवळ चार हजार फौज व चार पलटणें व तीस तोफा व पांच सहा हजार पायदळ या सरंजामानशीं बाहेर निघून ग्वालेंरीच्या रोखें दरमजल चालले. ते समर्थी सरकारचे सरंजामी सरदारांनीं कांहीं त्याजवर घाळमेल करावी अशी मसलत सारे मिळून रात्री करावी. प्रातःकाळीं खंडेराव हरी व आंबोजी इंगळे यांनीं मोडून पुढें निघायाची मसलत करावी. खंडेराव हरींनीं शें दोनशें नांगे गोसावी ठेविले होते. ते राजश्री पाटीलबाबांचें पत्र आलें जे, अधिक शिबंदी वाढवूं नका. त्यावरून खंडेराव हरींनीं गोसावी दूर केले. प्रस्तुत खंडेराव हरी व आंबोजी इंगळे या उभयतांत चित्त शुद्ध नाहीं. शिवाजी विठ्ठल यांचे पुत्र व पवार व बळवंतराव धोंडदेव यांनीं हरएक मसलत शत्रुपराभवाची फिरून करावी; त्यांत विपर्यास उभयतांनीं घालून पुढें निघायाची सहा ठरवावी. पांच कोसांचें क्रूच ठरविलें तर यांनीं दहा कोसांचें करवावें. सारांश, ग्वालेंरचा किड्या आपले हस्तगत लवकर करून पाटीलबाबांस लिहून पाठवावें; 'हाही अन्वय त्यांच्या चित्तांत. असें वर्तमान त्या ब्राह्मणानें सांगितलें. सांप्रत गोहजवाल्यानें फार जोर धरला आहे. गोहज प्रांतींचीं यांनीं जें जें स्थळें घेतलीं होती, तितकीं प्रस्तुत त्याच्या जोरेंकरून सुटत चाललीं आहेत. गोहजवाल्यानें कलकत्याहून एक कंपू बोलाविला होता, तोही करेरीजवळ येऊन पोहचला. त्यांतीलच हे चारी पलटणें राणाजवळ पुढें येऊन पोहोंचलीं. राहिले तेही मागून येतात. याप्रमाणें त्या कारकुनानें वर्तमान सांगितलें. आठ दहा दिवस त्या लष्करांत होता. वाटेची सुबत्ता पाहून निघून आला. राजश्री शिवाजी विठ्ठल ये प्रांतीं देवदर्शनानिमित्त आले होते. येथें आले. दखल शाह्याचें वर्तमान पेशजीं विनंतीपत्रीं किडिलें आहे. सांप्रत त्यांच्या कुटुंबास येथें येतांच ज्वर उत्पन्न झाला, यास्तव औषधी उपाय बाईंनीं कसविला. ज्वरांत मधुरा निघाला. औषधी उपाय करितात. प्रस्तुत कांहीं उतार आहे. सात आठ रोजांनीं मशारनिव्हे माघारा जातील."

लेखांक ५.

ता. ७ एप्रिल इ. स. १७८०.

मि. चैत्र शु॥ ३ शके १७०२.

“छ २७ रविलावलचें वर्तमानः—राजश्री शिवाजी विठ्ठल तृतीय प्रहरी अहि-
 त्याबाईच्या दर्शनास गेले होते. पुराणसमयी चाळीस पन्नास लोकही बसले
 होते. मीही होतो. शिंघाकडील शिवाजी नारायण दूरबारास आले. पुराण
 झालीयावर विप्रभिक्षुक मंडळी उठून गेले. दहावीस गृहस्थमंडळी मात्र बसले
 होते. ते समयी शिवाजी नारायण शिंघाकडील यांणीं वर्तमान सांगितलें जे, काल छ
 २६ रोजी, श्रीमंत राजश्री नानांनीं दोनकासीदजोड्या पुण्याहून पत्रें देऊन राजश्री
 पाटीलबावांकडे रवाना केले, ते काल कासीदजोड्या येथें आले. सरकारचे
 पत्राचे अन्वये वर्तमान सांगत होते जे, श्रीमंतांनीं फार प्रकारें पाटीलबावांस लिहिलें
 आहे जे, इंग्रजांची मसलत भिजली आहे; दारमदाराचीं बोलणीं लागलीं आहेत;
 झणून ऐकतो. त्यास कलकत्याहून कंपू इंग्रजांनीं आणविला आहे. तो येतो
 तोंपर्यंत मात्र तुहांसीं बोलणें बोलतील. ते सामील झालीयावर तीव्रता करतील.
 तर त्यांसीं बोलणें युक्त नाहीं. जोंवर तो कंपू येऊन पोहचला नाहीं, तोंवर
 जलदी करून इंग्रजांचें पारपत्य होय तर बरें आहे. सरंजाम जो पाहिजे तो, व
 खर्चास जें पाहिजे तें, येथून वरचेवर रवाना करितों. परंतु इंग्रजांचें पारपत्यच
 होय असें करावें, अशीं श्रुत ममतापुरस्कर पत्रें लिहिलीं होती. तीं पत्रें आज
 प्रातःकाळींच पाटीलबावांकडे रवाना केलीं. श्रीमंत पाटीलबावांसीं निर्मत्सर आहेत,
 आणि तेही तसेच आहेत, असें बहुत प्रकारें वर्तमान सांगितलें. बाईंनीं ऐकून
 स्वस्थमानस झाली. राजश्री शिवाजी विठ्ठल समजले. बाई प्रदोषकालीं स्नानास
 गेली. तदोत्तर शिवाजीपंत शिंघाकडील कारकुनाशीं दोन तीन घटका
 बोलले. गोविंद कृष्ण अजमेरवाले व आणीकही दहा पांच गृहस्थ होते.
 मीही होतो. त्यास शिवाजीपंतांनीं भाषणें केलीं जे, “श्रीमंत थोर समर्थ.
 ते लिहिल्याप्रमाणें साहित्य पोहचवतील, परंतु लोक ते नाहींत व लोकांस
 देहूनगी मनोधरणें तशीं नाहींत. कैलासवासी श्रीमंत आपासाहेब वसईस लागले,
 ते समयी श्रीमंत त्या लोकांसीं काय बोलले? जे किछा सर करतां, ज्याचें घोडें
 पडेल तें देऊं, व शिपाई पडला त्याची बाळपर्वेसी चालवूं. बांचून येईल त्यास
 सर्फराज करूं; असें त्यांनीं लोकांचीं मनोधरणें केलीं. तेव्हां लोकांनीं झडा
 घातल्या, किछा सर केला. बोलल्याप्रमाणें तसेंच लोकांचें चालविलें. त्याप्रमाणेंच
 कैलासवासी श्रीमंत नानासाहेब भाऊसाहेबांनीं चालविलें; झणूनच त्यांणीं पृथ्वी सर
 केली व महामहा मुबंड परामबातें पाविले. व खांसा स्वारी बाहेर निघतां कधीं

राहिले होते कीं काय ? तशा सरदारांपुढेंच लोकही कामेकाजें करीत होते, आणि ते सरदारही लोकांस सर्फराज करीत होते. कैलासवासी श्रीमंत रावसाहेबांनीही लोकांची चहा बरीच केली, त्यामुळें सरकारही ताजें राहिलें. लोकही आबाद होते. सांप्रत सात आठ रुपयांचे महिनदार लोक; त्यांस रोजमुरा धड पात्रेना. त्या लोकांच्या व ते फौजेच्या भरंवशावर उभयतां सरदार इंग्रज सर करणार !! त्यांतही पडलें घोंघें कोणाचें देऊं नये ! अधिक खर्च करूं नये ! अशा मसलतीवर लोक काय झणून झडा घालतील ? कसा इंग्रज सर होईल ? गोष्ट दुरापास्त आहे. परंतु ये मसलतीस सहाय एक श्रीमंत राजश्री रावसाहेबांचा पुण्यप्रताप. अवतारी पुरुष. त्यांच्या कृपाविक्षणें मात्र सिद्धीस पावेल. वरकड व्याघ्रादिक श्वापदै बळ व युक्ती-प्रयुक्तीने मारतील. परंतु आस्वलाचें मारणें फार कठीण आहे ! सुरत धरून मारलें तरच मरेल. नाही तर आस्वलाचे चपेटीत कोणी सांपडला तर गुदगुल्या करूनच आस्वल त्यास मारील. तद्वत् हे इंग्रजांची लढाई आहे. पाहतां याचें मारणें कठीण ! हरिपंततात्यांनीं एक दोन पलटणें बसवूनच दिलीं. फौज कसे कसे लोक त्यासमागमें होते आणि ते मसलतीचें स्वतां धनीपण त्यांचे अंगीं होतें झणून थोडींबहुत कामेकाजें झालीं. प्रस्तुतचे मसलतीसही उभयतां सरदार मातबर, हमेश कामें केलेले, हे इंग्रजांची मसलत त्यास काय अगाध आहे ?” याप्रमाणें भाषणें झालीं. संवत्सरप्रतिपदा झालीयावर शिवाजीपंत बाईचा निरोप घेऊन लवकरीच माघारे जाणार. त्यांच्या कुटुंबासही अमळसें स्वस्थ वाटत आहे. त्यांचे पुत्र गणपतराव त्यांनींही यांस पत्रे पाठविलीं आहेत. पत्रें तों मी पाहिलीं नाहींत परंतु गोहजवाला जाट दरमजल चालून आला अशी कांहीं फार गडबड तिकडे आहे. यास्तव हे लवकरीच तिकडे जाणार. इंग्रजांचा उत्कर्ष पलीकडे हिंदुस्थानांतही फार झाला आहे झणून साहुकारी खबर आहे. सुजाय-दौलाचा दों करोडीचा मुलूख व रोहिल्यांचा दो करोडीचा मुलूख एकून चौ करोडीचा मुलूख त्यांनीं हस्तगत केला. अंतरवेद आदिकरून इंग्रजांची प्रबळता हिंदुस्थानांत फार झाली आहे. हिंदुस्थानचे राजेरजवाडे सरकारचे फौजेची मार्गप्रतीक्षा फार करितात. असें तिकडून कितीक येतात ते बोलतात. आज्ञेप्रमाणें खेंचीबाल्यास पत्र येथून लिहिलें आहे. त्याजकडून कोणी मातबर मनुष्य येईल तो सरकारांत पाठवून देईव. गुलजारखानाचा मजकूर:-मिळालीं आपल्या जीव-मयास्तव त्यास हटीवरून काढून दिलें. त्याच्याही प्रयत्नास मनुष्ये लावलीं आहेत. हरकूबाईंनींही जागांजागां चोरबातम्या त्यास हस्तगत करायला बसविल्या आहेत. आज छ २८ रबिलावली खेतसी साहुकाराचे येथें अंतरवेदीतून लिहिलें

आले जे, कलकत्याहून इंग्रजांनी चार कंपू आणिक तयार करून इकडे रवाना केले. दरमजल तेथून चालले. त्यास इंग्रजांची तेथून आज्ञा आहे जे, तुम्ही यासी न मिळतां परमारे दक्षणेस जाणें झणून साहुकारी वर्तमान. लखनौच्या जवळजवळ ते कंपू आले अहेत झणून वर्तमान आहे. शिवाजी विठ्ठल छ ३० रोजी गुरुवारी मागील सहा घटका रात्री कूच करून कोसावर रामकुंडावर मुकाम केला. अहिल्या-बाईही दोघहरां तेथेंच गेली. तेथेंच मोजनेंही झालीं. शिवाजी विठ्ठल यांस बाईंनीं वस्त्रें देऊन बिदा केलें. चार घटका दिवस राहतां नाई फिरून महेश्वरास आली. त्यांनीं तेथेंच मुकाम करून छ १ रविलाखरी दरकूच अष्टयास गेले. चवदा दिवस येथें होते. देखलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति. चितो विठ्ठल व सदाशिव रामचंद्र यांच्या हातें कांहीं दादासाहेबांकडे बोलणें लागलें आहे झणून वर्तमान आहे. हे विज्ञप्ति.”

लेखांक ६.

ता. ८ एप्रिल इ.स. १७८०.

वे। छ १६ रविलाखर.

श्रीगजानन.

मि. चैत्र शु। ४ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत छ २ रविलाखरपंरीयंत स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून मुकाम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित अर्पें विशेष. येथील व श्रीमंत राजेश्री दादासाहेबांकडिल वर्तमानें पेशजी विनंतीपत्री लिहून सेवेसी काशीदजोडीबरोबर पाठविली आहेत. प्रस्तुतचें वृत्तः— श्रीमंत दादासाहेब सुरतेसच आहेत. सरकारचे उभयतां सरदार फौजांसुद्धां पायगडाजवळ चौकोसांच्या अंत्र्यानें आहेत व इंग्रज यांज-पासून चौ पांचा कोसांच्या अंत्र्यानें आहेत. राजश्री विसाजी आपाजी व पाराजीपंत व. भगीरथराव शिंदे हे इंग्रजामंवताले नित्य एका दिवसाआड फिरतातः गोळागोळी यांची त्यांची होतच आहे. परंतु तेही गोल फोडून यांजवर येत नाहीत. हेही तुटून त्यांजवर पडत नाहीत. राजश्री फत्तेसिंग भाईकवाड पांच हजार फौजेनशी इंग्रजांचे अघाडीस आहेत. त्याजमार्गे इंग्रज, मध्ये अमृतराब, त्यामार्गे इंग्रज, याप्रमाणें गूट करून आहेत. इंग्रजांच्या लष्करांत पांच पायल्यांची धारण आहे. उभयतां सरदारांच्या फौजेत माळवे-प्रांतांतून रसद चालू झाली. आठा शेरांची धारण झाली आहे. पहिले कार महर्गता होती. उज्जनीहूनही दाणा वगैरे सरंजाम पाटीलबाबांकडे चालला आहे. कांहीं नक्त ऐवजही गेला झणून साहुकान्यांत गेली आहे. राजश्री तुकोजी होळकर यांची पत्रे अहल्याबाईस आली होती जे, सर्वांची निकड

फौजेत फार आहे; तर कांहीं खर्चास पाठवून द्यावे....(फाटलें आहे) जे सारा मुलकी ऐवज त्याणीं ओढून नेला.....(फाटलें आहे), जागां त्याणीं आपल्या बंदोबस्ता करून गेलें आहेत. आतां माझे हातीं काय आहे ? कोठून खर्चास पाठवावे, असें बाई बोलतात. होळकराकडील बापोजी होळकराबरोबर फौज जे होती, त्यांस कांहीं तुकोजी होळकरांनीं खर्चास दिलें नाहीं. लोक फार श्रमी झाले. यास्तव आपले लोकांसुद्धां बापोजी होळकर तयार होऊन इंग्रजांवर चालला. हें वर्तमान तुकोजीबाबांस कळलें. मग हे 'आपण खांसा धांवून जाऊन, बापोजी होळकरास फौजसुद्धां समजवून आणिलें. कांहीं खाया-खर्चास देऊन आपल्याजवळ ठेवलें. राजश्री गोविंदराव गाइकवाड लोनवाड्या-हून निघून उभयतां सरदारांस येऊन भेटले. हेही उभयतां कोसभर सामोरे जाऊन यांस घेऊन आले. गोविंदरायाबरोबर जमीयत शंबर स्वार व दोनशें कामटेवाले व शेंदोनशें पायदळ इतक्या सरंजामानशीं उभयतांस येऊन भेटले. राजश्री शिवाजी विठ्ठल येथें आले आहेत. त्यांच्या कुटुंबास सावकाश नाहीं. मधुरा निघाला आहे. औषधउपाय करितात. आठ चार दिवस लागतील. झणून यासमागमें चारशें लोक चांगले होते त्यांपैकीं शंबर स्वार येथें ठेवून बाकी तीनशें लोक माधारी यांनीं आपल्या चिरंजीवाकडेस रवाना केले, देशचे लोक घोडे माणूस फार चांगले होते. तिकडे गीहजवाल्याची दाटी ऐकून टाकोटाक फौज रवाना केली. आठां चौ दिवसांनीं हेही येथून लवकराच माधारा जाणार. यांच्याही पुत्रांचीं यांस पत्रे आलीं होती जे, गोहजवाल्याजवळ जमीयत मारी झाली आहे; तो निघून दरमजल इकडे येतो. आम्हां कांहीं उलटून त्यासीं झटपट करावी, तर मंडळी एकदील नाहींत. दरमजल पुढें निघून जावे हाच यांचा ओढा. आपणच आपले फौजेनसीं. (अपूर्ण.)”

लेखांक ७.

ता. २० मे इ. स. १७८०.

श्रीगजानन.

मि. वैशाख ॥ २ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणांवर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत चंद्र १५ जमादिलावलपर्यंत स्वामीकृपा कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान दबास्थित असे विशेष. येथील व श्रीमंत राजश्री दादासा-हेबाकडील व उभयतां सरदारांकडील वर्तमान पेशजी विनंतीपत्री लिहिलें आहे. सांगत जें वर्तमान:- श्रीमंत दादासाहेब सुरतेस आहेत, व अमृतराव व इंग्रज व कचेरीसंग मारकवाड हे जमावसुद्धां पायागडाजवळून पश्चिमेस चार कोठ

आहेत. व उभयतां सरदार पायागडाजवळून दोन तीन कोसांवर पूर्वेस आहेत. पूर्वी एक दोन वेळां लढाई झाली ती झाली. प्रस्तुत उभयतांचीं सैन्ये आपलाले जागांच आहेत. उभयतां सरदारांच्या सैन्यांत चारा व पाणी यांची तसदी फार आहे. यास्तव अलीकडे पलीकडे सोय पाहून आहेत. पाटीलबावांनीं उज्जनीहून कांहीं तोफा सरंजाम सुद्धां घेऊन गेले आहेत. बाणांकरितां बऱ्हाणपुरास जासूद पाठविलें आहेत. येथून अहल्याबाईंनींही कांहीं बाण व दारुगोळी व सुतरनाला तुकोजीबावाकडे पाठविले आहेत. चंद्र २३ रविलाखरीं लष्करांतून येथें पत्रें आलीं. त्यांत मजकूर कीं, महादाजीपंत गोकटे व त्रिनक भालेराव व चितो विठ्ठल, ऐसे कांहीं फितुरांत होते. फितुराचीं पत्रें पाटीलबावांनीं घरलीं. त्यावरून महादाजी गोकटे व भालेराव उभयतांस उज्जनीस पाठविलें. तेथून नवलाईच्या किह्यावर पाठविलें व चितो विठ्ठल तेथें लष्करांत [फाटलें आहे.] आहेत. उज्जनीस चितोपंताच्या घरावर जसी पाठविली आहे, व सदाशिव रामचंद्र आपल्या मुलाचें लग्न करावयास उज्जनीरा आले आहेत. इंग्रजांच्या लष्करांभवतें यांजकडील पेंढारी व उभयतांची फौज कोसीं दो कोसीं फिरतात. एक दोन वेळां त्यांची रस्त यांनीं मारून आणिली. त्यांच्या लष्करांत पांच सहा शेरांची धारण आहे. येथें कोणी जती व ज्योतिषी यांनीं प्रश्न सांगितले आहेत कीं, ज्येष्ठमासपर्यंत इंग्रजांचा जय आहे. तदोत्तर सरकारचे फौजेचा जय आहे. असें कोणी कोणी जोशांनीं सांगितलें आहे. श्रीमंत दादासाहेब सुरतेहून इंग्रजांच्या लष्करांत येणार होते परंतु सुरतवाले येऊं देईनात, अशी वदंता ऐकिली. गुलजारखानांचा मजकूर:—पहिलें त्यानें लमाण चार हजार मारून गेला आहेच. पांचजण लमाणांचे सरदार कैदेत घातले आहेत. त्याजकडे पंचवीस हजार रुपये मागत आहे. पांच हजार रुपये देवितों ह्मणून संताजी होळकरांनीं सेंदव्याहून जाबसाल लाविला होता:—परंतु गुलजारखान ऐकत नाही. प्रस्तुत गुलजारखानाजवळ दोनशें स्वार व पांचशें पायदळ जमा करून, भिलांची हटी सोडून, बिजयागडच्या डोंगरांत आला आहे. पुढें कोणीकडे स्वारी करणार ? येथून बाईंनींही जागां जागां आपले मामलेदारांस लिहिलें आहे कीं, गुलजारखानाची बातमी राखून आखांस लिहून पाठवा. पक्षा दोन चार यांनीं बोलाविल्या आहेत. पुढें पहिलें कसें होईल. इंग्रजांची मसलत ऐकिल्यांत आली कीं, सांप्रत जेथें आहेत तेथून फिरून बडोद्याकडेस जाणार. अमदाबाद व सुरत या दोही स्थळांचीही वदंता आहे कीं, फिरून जावें. उष्णकाळ भारी, यास्तव दोन महिने ज्येष्ठ आषाढ हरकोठें तिहीं स्थळांकडून एके जागां असावें. तदोत्तर आवणमासी स्वारीस

ऐतिहासिक स्फुट लेख.

१. शिवाजीची मालवण येथील प्रतिमा.

थोर लोक मरोनी जातां ।

त्यांच्या सुरता करुनी पहाती ॥ —रामदास.

१. मालवणच्या बंदरावर सिंधुदुर्गनामें बंदरी किल्ला पद्मदुर्गाच्या जवळ व राजकोटाच्या समोर आहे. त्यांत शिवाजीचें मंदिर आहे. हें मंदिर मूळ राजाराम महाराजांनीं बांधलें व त्याला समामंडप अलीकडे कोल्हापुरकरांनीं जोडला. ह्या मंदिरांत दोघां इतिहासप्रसिद्ध पुरुषांच्या मूर्ती आहेत:—१ शिवाजीची आणि २ मौनीस्वामी पाटगांवकर यांची. पैकीं शिवाजीची मूर्ति गामान्यांत आहे आणि मौनीस्वामीची मूर्ति गामान्याच्या बाहेर दाराच्या उजवीस आहे. दोन्ही मूर्ति काळ्या शिळेच्या कोरल्या आहेत. मौनीस्वामी पद्मासन घालून बसलेले व शिवाजी वीरासन घालून बसलेले कोरले आहेत. ही शिवाजीची हुबेहूब प्रतिमा होय. हिच्या पायांत तोडे व सुमान आहे. तुमानीचा अगदीं शेवटचा भाग थोडासा फिरवून टाकला आहे. कमरेस कटिभूषण आहे, तें कमरपट्ट्यासारखें दिसतें. प्रसंगीं शस्त्रां अंडकविण्याचा तो पट्टा असावा. हातांत कडीतोडे आहेत. दंडावर मुजबंद असून, कटीच्यावरील अंग उघडें आहे. डोकीला नावाड्यासारखी कोंकणी कोळ्याची टोपी आहे. सामान्य कोळ्यांची जी टोपी असते, तिच्याहून ह्या असामान्य नावाड्याच्या बंदरी टोपीचा ऊर्फ बंदरी मुगुटाचा आकार किंचित् निराळा आहे. एकंदरीत पहातां शिवाजीची ही बंदरी प्रतिमा आहे. आरमाराची देखरेख करण्याकरतां, पश्चिम समुद्रावरील सिंधुदुर्गनामक राजधानीस जेव्हां शिवाजी येई, तेव्हां तो ह्या आरमारी पोषाख करीत असे. स्वराज्यांतील निरनिराळे प्रांत हिंडतांना व निरनिराळे अधिकार बजावतांना, मुलकी, लष्करी, देशी, बंदरी, वगैरे नानाप्रकारचे पोषाख राजाधिराजांना ठेवावे लागतात, हें प्रसिद्ध आहे.

२. ह्या मूर्तीचा चेहरा सन्मुख दाखविलेला आहे. डाव्या किंवा उजव्या अशा एकाच बाजूचा दाखविलेला नाही. मूर्तीचा चेहरा प्रमाणबद्ध आहे; परंतु खालील हस्तपादादि अवयव जितके प्रमाणांत असावेत तितके नाहीत. त्याचें कारण

महाराष्ट्रांत सशास्त्र धंदा करणारे मूर्तिकार नव्हते असें झटलें असतां बावगे होणार नाहीं. असें असून ही मूर्ति त्यांतल्यात्यांत पुष्कळ प्रकारांनीं बरी खुलली आहे. मूर्ति मध्यम व्याख्या माणसाची असून ठेंगणी व घटपुष्ट आहे. शिवाजी अति उंच नव्हता हें प्रसिद्धच आहे. शरिरानें काटक, तालमीनें कसलेला आणि मेहनतीनें पोसलेला असा शिवाजी असे. आणि तसाच तो येथें कोरलेला आहे. बंदरी कोळी व नावाडी लोक, उंचापेक्षां ठेंगणे व रुंद विशेष असतात. तेव्हां अपरिमित ढंगांत पारंगत असलेल्या शिवाजीनें, कोळ्यांच्या ठेंगूपणाची व रुंदपणाची ढब, तेथल्या तेथें चित्रकाराच्या समोर उचलली नसेल कशावरून ? मूर्तीच्या पायाकडे पाहिलें असतां, बंदरी कोळ्यांच्या पायाप्रमाणें शिवाजीच्या पायांला बांक आलेला दिसत आहे; आणि शिडें व अबजार यांशीं खेळणाऱ्या नावाड्यांच्या छातीप्रमाणें व मनगटाप्रमाणें मूर्तीची छाती भरलेली व मनगट रुंदावलेलें दिसत आहे. सारांश, कोळ्यांचा व नावाड्यांचा राजा या नात्यानें मालवण येथील शिवाजीच्या मूर्तीकडे पहावयाचें आहे.

३. राजाराम महाराजांनीं, जुनें देऊळ, शिवाजीची दगडी मूर्ति व पाटगांव-कर मौनीस्वाभींची दगडी मूर्ति ह्या तयार करविल्या, अशी लोककथेची परंपरा आहे. अर्थात् राजाराम महाराजांनीं, ही मूर्ति शिवाजीच्या रूपाप्रमाणें बव्हंशानें तरी असल्याशिवाय, पसंत केली नसेल हें सांगावयाला नकोच.

४. शिवाजीच्या सांप्रत दोन प्रकारच्या तसबिरी प्रसिद्ध आहेत. एकः— मुसलमानी वेष्टांत काढलेली व ऑर्मनामक इतिहासकारानें आपल्या "Fragments of the Mogul Empire" नामक पुस्तकांत प्रसिद्ध केलेली. चित्रशाळेंत कै. विष्णुशास्त्री चिपळूणकरांच्या परिश्रमानें जी पहिली ऐतिहासिक तसबीर छापली गेली, तिचें ऑर्मच्या तसबिरीशीं अगदीं हुबेहूब सादृश्य जुळतें. अर्थात् ऑर्मच्या तसबिरीची ती नकल आहे. ऑर्मनें मुळांत दिलेली तसबीर त्याच्या अगदीं जुन्या ग्रंथावरून हासोबत दिली आहे. (पृ० ३ पहा.) ऑर्मनें शिवाजीचें हें पहिलें चित्र प्रसिद्ध केलें, तें बराच शोध करून केलें एवढें झणतं येईल. पेशव्यांच्या दरबारांत आलेला पहिला रेसिडेंट सर चार्लस मालेट हा ऑर्म ह्याचा दोस्त होता. त्यास ऑर्मनें शिवाजीचें चित्र मिळविण्याबद्दल लिहिलें होतें. परंतु त्यास तें मिळाल्याचें दिसत नाहीं.* अर्थात् ऑर्मनें तें दुसऱ्या

* सर चार्लस मालेट लिहितोः—"My endeavours have been hitherto unsuccessful to procure any picture of Shiwajee."

ठिकाणाहून मिळविलें आहे. परंतु त्याचा उल्लेख त्यानें केला नाही. दुसरे चित्र ह्मणजे शिवाजीची घोड्यावरील तसवीर. ही “De Gancigny and X. Raymond's Inde” नामक फ्रेंच ग्रंथांत प्रसिद्ध झालेल्या चित्राची प्रतिकृति आहे. ती खुद्द शिवाजीची तसवीर आहे, असें एका फ्रेंच मनुष्याला वाटलें, व ती त्यानें दिल्लीच्या किंवा सुरतेच्या बाजारांत इ. स. १७२० च्या सुमारास पैदा केली. तो घोड्यावरचा शिवाजी, लष्करी घोडेस्वार शिवाजी होय. औरंग-

श्री. छत्रपति शिवाजी महाराज.

(ऑर्मे इतिहासकाराने इ. स. १७८२ साली प्रसिद्ध केलेले चित्र.)

जेबाला भेटूं इच्छिणारा पंचहजारी सरदार शिवाजी दरबारांत कसा दिसला असेल, त्याची कल्पना, तत्कालीन मुसलमानी व मोंगली रीतरिवाज व पोशाख यांची माहिती ज्यांना आहे, त्यांना यथास्थित होईल. राज्याभिषेकाच्या वेळच्या शिवाजीचें रूपहि बरेंच निराळें मासेल. लहानपण, तरुणपण, प्रौढपण व झालेला रपण ह्या चारी अवस्थांत मनुष्याच्या शरिरांत व चेहऱ्यांत बराच फरक होतो.

स्त्रीणता व पीनता ह्या दोन अवस्था, दुखणीबाणी व कष्टमेहनत यांच्यावर अवलंबून असतात. करतां त्या त्या अवस्थेतील रूप भिन्न दिसेल हें उघड आहे.

५. मालवण येथील शिवाजीची प्रतिमा येथील प्रसिद्ध गृहस्थ रा० दिनकर गोविंद बक्षे यांनी आपले मित्र रा० नारायण शिवराम सावंत व रा० बळवंतराव रामचंद्र परुळेकर यांच्याकडून तयार करविली, ती त्यांचे जवळ बरेच दिवस पडून राहिलेली होती. प्रतिमा मोठ्या परिश्रमाने जशीची तशी उतरलेली आहे. ती ह्या अंकांत प्रारंभी दिली आहे. तथापि, रा० ह्याने बगैरे मूर्तिकारांनी स्वतः जाऊन मूर्तीचा अधिक तपास घेतल्यास इतिहासजिज्ञासूंचे विशेष उपकार होतील.

६. मौनीस्वामींच्या एकंदर तीन मूर्ती आहेत. एक, शिवाजीच्या देवळांत गाभाऱ्याच्या उंबरठ्याच्या बाहेर उजव्या बाजूस असलेली. हिचा उल्लेख वर झालाच आहे. दुसरी मूर्ति, मालवण शहरांत मौनीस्वामींचे देऊळ आहे, त्यांत आहे. आणि तिसरी मूर्ति, पाटगांवच्या मठांत आहे. पाटगांव कोल्हापुरापासून दक्षिणेस ४० मैल व वेङ्गुर्ल्यापासून पश्चिमेस घाटमाथ्यावर २५ मैल आहे.

७. मौनीस्वामींची मूर्ति शिवाजीच्या देवळाच्या गाभाऱ्याच्या बाहेर जयविजयांच्या स्थली सुटी वसविलेली आहे. त्याचे कारण असे की, कोंकणांत शिवाजीचा अंमल बसविण्यास मौनीस्वामी पाटगांवकर व बाबा याकुब रत्नागिरीकर असे दोन पुरुष कारण झाले. या दोघांचेहि अत्यंत प्रेम शिवाजी राजावर असे. ह्यांच्या सांगण्यावरून कोंकणांतील लोक शिवाजी राजाच्या अमलाला राजी व रुजू झाले. मौनीस्वामींचे वजन गोव्यापासून राजापूरपर्यंत असे व बाबा याकुब यांचे वजन राजापूरपासून दामोळपर्यंत असे. ह्या दोघांचाहि उल्लेख बखरीतून झालेला आहे व दोघांच्या वंशजांकडे अद्याप इनामें चालू आहेत.

८. सिंधुदुर्गाच्या कोटाच्या पश्चिम बाजूस भिंतीमध्ये दगडावर शिवाजीचा पंजा कोरलेला आहे व तैथूनच पुढे कांहीं याडीच्या 'अंतरावर शिवाजीच्या पादुका कोरलेल्या आहेत. त्यावर एक अत्यंत चिमुकले असे देऊळ बांधलेले आहे. त्याची तेथील लोक अद्यापि भक्तिपुरस्सर पूजाअर्चा करीत असतात.

वि० का० राजवाडे.

परराष्ट्रांच्या दरबारांतले मराठ्यांचे वकील.

उपोद्धात.

राठी राजसत्तेच्या अभ्युदयाचा, विस्ताराचा व विलयाचा विचार करावयाचा झटलें झणजे मराठ्यांचीं राजकारणें व तीं घडविणारे मुत्सद्दी ह्यांची संपूर्ण माहिती प्रथमतः नेत्रांसमोर असली पाहिजे. परंतु मराठ्यांच्या इतिहासाचीं खरीं साधनें अद्यापि समग्र रीतीनें उपलब्ध न झाल्यामुळे, ह्या दृष्टीची माहिती अंधारामध्ये लुप्त झालेली आहे. शिवाजीची कारकीर्द किंवा शाहूची कारकीर्द सोडूनच ह्या; परंतु पेशव्यांच्या कारकीर्दीतील परराष्ट्रीय दरबारांतल्या मुत्सद्यांची संपूर्ण यादी देखील अद्यापि प्रसिद्ध झालेली नाही. मग त्या मुत्सद्यांचीं अंतस्थ कारस्थानें, परराष्ट्रीय सत्तांच्या स्वार्थसाधक राजकारणांचे डावपेंध व त्यांच्या प्रतिकारार्थ योजलेल्या युक्ती ह्यांचें यथार्थज्ञान होण्याचीं साधनें कोठून उपलब्ध होणार? शिवाजीनें स्थापित केलेल्या महाराष्ट्रराजसत्तेचा प्रसार जसजसा जोरानें होऊं लागला व सर्व हिंदुस्थान तिनें जेव्हां आक्रमून टाकिलें, तेव्हां हिंदुस्थानांत असलेलीं विभिन्न, व विविध एतद्देशीय व परदेशीय, राज्ये व संस्थानें स्वाधीन व काबीज करून घेण्यासाठीं, मराठ्यांचे मुत्सद्दी, उत्तरेकडील हिमाचलाच्या पायथ्याजवळ असणाऱ्या गडवाल संस्थानापासून ते दक्षिणेस रामेश्वराजवळील रामनाथ-सेतुपतीच्या राज्यापर्यंत, सर्वत्र नांदूं लागले होते. दिल्लीच्या दरबारांतील हिंगणे, निजामच्या दरबारांतील काळे, टिपूच्या दरबारांतील बरसिंगराव वगैरे कांहीं प्रमुख वकिलांचीं नांवें इतिहासवाचकांच्या परिचयाचीं आहेत, परंतु त्यांच्या संपूर्ण राजकारणांचें यथार्थज्ञान करून देणारे कामदपत्र अद्यापि प्रसिद्ध झालेले नाहीत: ते पराकाष्ठेचे महत्त्वाचे असून त्यांचें स्वरूप आतां थोडें थोडें उपलब्ध होऊं लागलें आहे. ते सर्व प्रसिद्ध झाले झणजे मराठ्यांच्या राजकारणांचा खरा इतिहास व्यक्त होईल. ज्याप्रमाणें दिल्ली, भागनगर, श्रीरंगपट्टण, लखनौ, मुर्शिदाबाद, नागपूर, जोधपूर, जयपूर, उदेपूर,

अर्काट, चिनापल्ली वगैरे ठिकाणच्या राजकारणांची समग्र माहिती प्रसिद्ध होणे इष्ट आहे, त्याप्रमाणे—किंबहुना त्यापेक्षाही अधिक महत्त्वाची—माहिती हिंदुस्थानातील चिनापट्टण (मद्रास), फुलचरी (पांडेचरी), मुंबई, सुरत, कलकत्ता, गोवें इत्यादि ठिकाणी स्थापित झालेल्या इंग्रज, फरासीस (फ्रेंच), फिरंगी (पोर्तुगीज), व वलंदेज (डच) इत्यादि परराष्ट्रीय सत्तांबरोबर झालेल्या मराठ्यांच्या राजकारणांत अंतर्भूत झालेली आहे. इंग्रज, फ्रेंच किंवा पोर्तुगीज इत्यादि परराष्ट्रीय सत्तांबरोबर झालेली मराठ्यांची राजकारणे, सत्य स्वरूपाने व विस्तृत रीतीने समजण्यास, तत्कालीन कागदपत्रांचाचून बिलकूल मार्ग नाही. इंग्रजी इतिहासांतून त्यांचे स्वरूप अंशतः व्यक्त होतें, परंतु ते एकपक्षीय असल्यामुळे त्यावरून एका दृष्टीचाच इतिहास व्यक्त होतो. ह्यास्तव, त्या वेळच्या परराष्ट्रांच्या दरबारांत असलेल्या मराठे मुत्सद्यांची माहिती व त्यांचे अस्सल पत्रव्यवहार उपलब्ध झाले पाहिजेत. अशी माहिती प्रायः दुर्लभ आहे. तथापि जुन्या कागदपत्रांच्या संशोधनाने जी मिळेल, ती येथे सादर करण्याचा आमचा मानस आहे.‘

सतराव्या शतकाच्या उत्तरार्धामध्ये हिंदुस्थानांत प्रबल होऊन बसलेल्या मुख्य परराष्ट्रीय सत्ता तीन होत्या. पहिली इंग्रज; दुसरी फ्रेंच; व तिसरी पोर्तुगीज. ह्यांपैकी इंग्रजांच्या शाखा पश्चिम समुद्रकिनाऱ्यास, सुरत, मुंबई, राजापूर, कारवार वगैरे ठिकाणी होत्या. त्यांपैकी मुंबई इलाख्यांत मुंबई, बंगाल्यांत कलकत्ता, व मद्रास इलाख्यांत चिनापट्टण ह्या तीन ठिकाणी इंग्रजांची ठाणी कायम होऊन, ती त्या त्या इलाख्याची केंद्रस्थाने बनली होती. ह्या सर्व ठिकाणी मराठ्यांचे वकील होते. आह्मांस उपलब्ध झालेली माहिती सर्वां माधवराव व नाना फडणवीस ह्यांच्या कारकीर्दीतील आहे. अर्थात् मराठी राजसत्तेच्या पूर्ण विस्ताराचाच तो काल समजला पाहिजे. ह्या समयास कलकत्त्यास मराठ्यांचा वकील लाला सेवकराम झणून होता. त्याचे मार्फत कलकत्तेकर इंग्रजांकडील राजकारणे चालत असत. मुंबई येथे रणसोड कृष्ण व त्यांचे चिरंजीव रघुनाथ रणसोड हे पेशव्यांच्या तर्फे इंग्रजी दरबारांतील वकील होते. मद्रास येथील इंग्रजी दरबारांत व फुलचरी ह्या ठिकाणी पांडेचरी येथील फ्रेंच दरबारांत जनीर्दन शिवराम हे मराठ्यांच्या बाजूचे वकील होते. गोवें येथे पोर्तुगीज दरबारामध्ये नारायण विठ्ठल धुमे ह्या नांवाचे वकील होते. आशिवाय प्रत्येक लहान मोठ्या दरबारामध्ये मराठ्यांचे निरनिराळे वकील होते. ह्या सर्वांची विस्तृत माहिती प्रसिद्ध होणे अत्यंत अवश्य आहे. तथापि, तिच्या अभावी, तत्संब-

धानें जी अल्प माहिती किंवा किरकोळ कागदपत्र मिळतील, ते देखील प्रसिद्ध करणें इष्ट आहे. कारण, एक तर त्यांवरून, त्या त्या जुन्या घराण्यांतील लोकांचा संदर्भ लागून, त्यांच्या वंशजांजवळ किंवा नातेवाइकांजवळ काहीं जुने कागदपत्र सांपडण्याचा संभव आहे. दुसरें, अशी माहिती कितीही शुद्ध किंवा त्रोटक असली, तरी ती अनुपलब्ध असल्यामुळे, तत्प्रकाशनानें त्या काळाचें राजकीय अथवा सामाजिक स्वरूप अस्पष्ट व अत्यल्प तरी व्यक्त झाल्यावांचून राहणार नाही. तिसरें, खऱ्या इतिहासाच्या रचनेस अशा त्रोटक माहितीचाच विशेष उपयोग आहे. सुवर्णाचे रजःकरण एकत्र केल्यावांचून त्यांचा सुंदर अलंकार कसा निर्माण होईल ? अर्थात् ह्या सर्व गोष्टी लक्षांत घेतल्या ह्मणजे ह्या स्फुट व त्रोटक माहितीचा इतिहासप्रिय वाचक अनादर करणार नाहीत अशी आशा आहे.

प्रकरण १ ले.

मुंबईच्या इंग्रजांजवळील वकील रघुनाथ रणसोड.

(अल्प माहिती व त्रोटक पत्रें.)

मुंबईच्या इंग्रजांशीं मराठ्यांचीं राजकारणें शिवाजी महाराजांच्या वेळेपासून चालत होती, व तेव्हांपासून मराठे मुत्सद्दी इंग्रजलोकांशीं दळणवळण ठेवीत असत. हे मुत्सद्दी बहुधा शेणवी व प्रभू जातीचे असत. इंग्रजांचा प्रवेश समुद्रकिनाऱ्यानें हिंदुस्थानांत झाल्यामुळे, समुद्रकिनाऱ्यावरील प्रांतांमध्ये राहणाऱ्या ह्या दोन्ही जातींतील बुद्धिमान लोकांचा त्यांच्याशीं प्रथम संसर्ग घडवा हें साहजिक आहे. शेणवी व प्रभू ह्या दोन्ही जातींतील लोक बुद्धिभर्ते व मुत्सद्दीपणांत ब्राह्मणांप्रमाणेंच सुप्रसिद्ध असून, त्यांचा मराठ्यांच्या राजकारणांशीं शिवाजीच्या कारकीर्दीपासून संबंध आहे, असें ह्मणण्यास हरकत माहीं. किंबहुना, मराठी राजसत्तेच्या अभिवृद्ध्यर्थ त्यांचें साह्य उच्च प्रतीचें आहे असें झटलें तरी चालेल. शिवाजीच्या वेळेस इंग्रजांबरोबर जीं राजकीय बोलणीं चालत असत, तीं ह्याच लोकांच्या मार्फत चालत असत. ह्यावरून त्यांची कुशाग्र बुद्धि त्या वेळींही सुप्रसिद्ध होती असें दिसतें. इ. स. १६७४ सालीं रायगड किऱ्यावर शिवाजीस राज्याभिषेक झाला, त्या प्रसंगीं शिवाजीशीं जेहू संपावून तह करण्याकरितां हेन्री आक्लेंडन व डा० फ्रायर ह्यांन दोन युरोपि-

यन गेळे होते. त्यांच्या बतीने शिवाजीबरोबर जे बोलणें झालें, तें एका शेंणवी सुत्सद्याचे मार्फतच झालें. त्याचें नांव नारायण शेंणवी ऊर्फ *नारायण पंडित असें होतें, असें डा० फ्रायर ह्याने आपल्या ग्रंथांत लिहिलें आहे. इंग्रजांबरोबर संभाजीचे कारकीर्दीत जो तह झाला, तो बाळाजी आवजी चिटणीस ह्या प्रभू सुत्सद्याचे मार्फतीने झाला. तात्पर्य, शेंणवी व प्रभू हे प्रथमपासून मराठ्यांच्या इंग्रजांकडील राजकारणांत अंतर्भूत होते, असें ह्मणणें चुकीचें होणार नाही. हीच परंपरा पेशवाईअखेरपर्यंत चालली होती; आणि अव्वल इंग्रजीमध्येही तिचा मागमूस दिसून येत होता. मुंबईस अव्वल इंग्रजीमध्ये, जितके शेंणवी व प्रभू आंमलभाषेंत निष्णात होऊन इंग्रजी दरबारांत नांवारूपास चढले, तितके इतर जातींतील लोक क्वचित् चढले असतील. ह्याचें मुख्य कारण इंग्रजांकडील राजकारणांत त्यांचा फार पुरातनचा संबंध हेंच होय, व सूक्ष्म रीतीने शोध केला असतां इतिहासांतही तेंच दिसून येतें. असो.

पेशवाईत नाना फडणविसांच्या कारकीर्दीमध्ये मुंबईस जीं इंग्रजांकडील राजकारणें चालत असत, तीं रणसोड कृष्ण व त्यानंतर त्यांचे चिरंजीव रघुनाथ रणसोड नामक शेंणवी वकिलांच्या मार्फत चालत असत. ह्या रणसोड कृष्णाची माहिती मुळीच उपलब्ध नाही. परंतु तो जातीचा शेंणवी ह्मणजे सारस्वत ब्राह्मण असून त्याचें उपनांव 'संजगिरी' असें होतें. 'संजगिरी' ह्या नांवाचीं घराणीं मुंबईमध्ये अद्यापि प्रसिद्ध आहेत. परंतु रणसोड कृष्णाच्या घराण्याशीं त्यांचा कांहीं संबंध आहे किंवा नाही, हें समजत नाही. रणसोड कृष्ण ह्याचीं पत्रें पेशव्यांस व नाना फडणविसांस जात असत, व त्याचा मानमरातब इंग्रजी

* नारायण पंडित ऊर्फ नारायण शेंणवी ह्याने डा० फ्रायर व हेन्नी आक्शेडन ह्यांची व शिवाजीची रायगड येथें गांठ घडून दिली. ह्या मनुष्यासंबंधानें डा० फ्रायर ह्याने "A man of prudence and esteem with his master" ह्मणजे "हा मनुष्य फार धूर्त असून त्याची आपल्या धन्याजवळ चांगली चहा होती." असें वर्णन केले आहे. एवढेंच नव्हे, तर इंग्रजांचा तह ठरवून देऊन, तो राजाच्या व अष्टप्रधानांच्या सहीशिक्ष्यानिशीं नारायण पंडितानेंच इंग्रज वकिलांच्या स्वाधीन केला, आणि शिवाजीच्या दरबारी इंग्रज लोकांस सबं काळ उपयोगी पडण्याबद्दल अभिवचन दिलें, असाही उल्लेख डा० फ्रायर ह्यांनी केला आहे:—

"Some days after, *Naranyi Pandit* sent word the Rajah had signed their articles, all but that about money. Then the rest of the ministers of state signed them, and they went to receive them of *Naranyi Pandit*, who delivered them to the Ambassador with expressions of great kindness for our nation, and offered on all occasions to be serviceable to the English at the Court of the Rajah."—*Fryer's Travels in India*, Page 81.

दरबारांतही चांगला होता असें दिसतें. सवाई माधवरावांच्या कारकीर्दीमध्ये मुंबई येथें इंग्रजांचे पुढें लिहिल्याप्रमाणें गव्हर्नर झाले:—

१ धि ऑनरेबल उइल्यम हॉर्नबी:—

ता. २६ फेब्रुवारी इ. स. १७७१ पासून ता. १ जानेवारी इ. स. १७८४ पर्यंत.

२ धि ऑनरेबल रासन हार्ट बॉडम:—

ता. १ जानेवारी इ. स. १७८४ पासून ता. ९ जानेवारी इ. स. १७८८ पर्यंत.

३ धि ऑनरेबल अंड्यू रामसे:—

ता. ९ जानेवारी इ. स. १७८८ पासून ता. ६ सप्टेंबर इ. स. १७८८ पर्यंत.

४ धि आनरेबल मेजर जनरल सर उइल्यम मेडोझ:—

ता. ६ सप्टेंबर इ. स. १७८८ पासून ता. २१ जानेवारी इ. स. १७९० पर्यंत.

५ धि ऑनरेबल मेजर जनरल सर राबर्ट आबरक्रांभे:—

ता. २१ जानेवारी इ. स. १७९० पासून ता. २८ ऑक्टोबर इ. स. १७९३ पर्यंत.

६ धि ऑनरेबल जॉर्ज डिक:—

ता. १ नोव्हेंबर इ. स. १७९३ पासून ता. ३ सप्टेंबर इ. स. १७९५ पर्यंत.

ह्यांपैकी हॉर्नबी व बॉडम ह्यांच्या कारकीर्दीमध्ये रणसोड कृष्ण मुंबईकर इंग्रजांशी मराठ्यांची राजकारणें चालवीत असे, हें अस्पष्ट पत्रांवरून सिद्ध होतें. रणसोड कृष्ण इ. स. १७८७ च्या अखेरीस मृत्यु पावला, व त्याचा वकिलीचा हुद्दा त्याचा मुलगा रघुनाथ रणसोड ह्यास मिळाला असें दिसतें. रघुनाथ रणसोड ह्यानें इ. स. १७८८ सालीं लिहिलेलीं कांहीं अस्सल पत्रें उपलब्ध झालीं आहेत. त्यांवरून त्या वेळची मुंबईची पुष्कळ मनोरंजक माहिती उपलब्ध होते. ह्या पत्रांमध्ये इंग्रजांची राजकारणें व त्यांच्या द्वालचाली ह्यांचा उल्लेख असून तदनुषंगानें इतर कित्येक मौजेच्या गोष्टींचाही उल्लेख आलेला आहे. हीं पत्रें संमतवार मिळालीं नाहींत; तथापि तीं फार वाचनीय व मनोरंजक अशीं असून तीं मराठ्यांच्या मुंबईकर वकिलाची चांगली ओळख करून देतात. तीं मास-व्यासाठीं येथें देतो:—

लेखांक १.

हें पत्र फार महत्वाचें आहे. ह्या पत्रांमध्ये मराठ्यांच्या दरबारामध्ये जो असंख्य पत्रव्यवहार चालत असे, त्यांत इंग्रज लोकांसंबंधानें जे सांकेतिक शब्द लिहीत असत, त्यांचीही यादी आहे. ही येणेंप्रमाणें:—

श्री.

“यादी नांवें मुंबईच्या पत्रांतील:—

- १ प्रीति-शाहू शेणवी
- १ शनि-टामस गाडर
- १ शुक्र-डेव्हिड इस्काट
- १ केतु-हार्नबी जनरल
- १ ओणितापुर-मुंबई
- १ तूळ-सुरत
- १ सिंह-पुणें
- १ मृत्युयोग-खार
- १ सप्तमी-फतेसिंग
- १ कुंभ-विलायत
- १ कन्या-मद्रास
- १ राहू-द्रेपर”

ह्या पत्रांतिल नांवांवरून ही यादी गव्हरनर हॉर्नबी यांचे कारकीर्दीतील आहे असें दिसून येते. ह्या यादीतील शाहू शेणवी हे नांव, दुसऱ्या कोणी इंग्रजांकडील मनुष्याचे असावे असें दिसते. हॉर्नबी हे मुंबईच्या गव्हरनराचे नांव असून, डेव्हिड इस्काट व द्रेपर हीं मुंबईच्या कौन्सिलरांचीं नांवां आहेत. मराठ्यांची राजधानी जे पुणें त्यास ‘सिंह’ ही संज्ञा देण्यांत मराठ्यांचा स्वाभिमान व्यक्त होतो.

‘लेखांक २.

हे पत्र रघुनाथ रणसोडाचे वडील रणसोड कृष्ण ह्यांचे असावे. ह्या पत्रांतील सांकेतिक नांवां लेखांक १ मध्ये दिलेल्या नांवांपेक्षा अधिक आहेत. ह्यावरून लेखांक १ मधील सांकेतिक शब्ददर्शक यादी अपूर्ण आहे असें मानावे लागते. मराठ्यांच्या पत्रव्यवहारांतील सांकेतिक शब्दांचा एक स्वतंत्र संग्रह करणे किती अवश्य आहे हे ह्या पत्रावरून दिसून येईल.

श्री.

“शेवैसी साष्टांग नमस्कार विज्ञापना ऐसीजे:—आज्ञा घेऊन कोकणांत आलों. मुंबईस माणूस पाठवून बातमी वर्तमानाचा खुलासा आणवून तपशीलवार विदित केला आहे. येणेंप्रमाणें:—

इंग्रेजास एकंदर धन्याची आज्ञा की, पेशव्यांचा जो मुल्लूख घेतला तो झाडून त्यांचा त्यास माघारें देऊन अविलंब सलूख करावा व एकरंग दोस्ती चालवावी. दरम्यान हे अधिक उण्याची घालमेल करितात. त्यांत प्रतिषेदेचें लक्ष की आपला अर्थ साधून सरकारची नुकसानी जाहाली तरी चिंता नाही. याप्रमाणें चाललें आहे. कलम. १.

वज्रयोग व इंग्रज सामान्य पक्ष आहेत. मेला झणून बातमी उठविली होती. परंतु मिथ्य जाहली. हल्लीं मनवराची तयारी जलदीनें करितात व पुढें रवानगी होणार.

कलम. १.

इंग्रज फार चाहतो कीं, श्रीमंतांचे लग्नास जाऊन आहेर मान करावा. त्यास मिस्तर सिबल व मिस्तर चर्च व मिस्तर टारलिस यांची नेमणूक केली असे. पत्राची वाट पहातात. स्वामींची आज्ञा कीं यांत न पडावें. याजकरितां कृपाकू होऊन जशी मर्जी असेल ती आज्ञा केली पाहिजे.

कलम. १.

मंडपशोभेलायक कांहीं चीज दृष्टीस पडेल ती लिहून पाठवावी झणोन आज्ञा. त्यास गुलाबदाण्या कळेच्या व पानदाणें व अत्तरदाण्या व चित्रें झाडें तऱ्हेतऱ्हेचीं सोन्या-रुप्याचीं व बिलोरी फाणसें टांगावयाचीं व सभेचीं मेणबत्त्या लावावयाचीं ऐशीं मिळतील.

कलम. १.

सोमास व इमेजास समुद्रांत मातबर लढाई जाहली. उभयपक्षांनीं नाश जाहाला. त्यांतील चार पांच मनवर इंग्रजी मुंबईस आले व एक दोन गोंव्यांस गेले. सोमास नजिक कोठें आधार नाही झणोन तजावजा जाहाले. पैकीं दोन तरांडीं सावकारी इंग्रजाचें पाडाव करून आणिले व मालासुद्धां फरोक्त केलें. अलीकडे व पलीकडे सोमाचें नांव नाही. एडमिरल ह्यूसही आला.

कलम. १.

मुंबईकर राहु चलित होणार. तरांब्यामध्ये दुमरा येणार. ऐसें वर्तमान आहे. हल्लीं शरिरी समाधान नाही.

कलम. १.

आझी कुलाब्यास पोहोंचल्यानंतर दुसरे दिवशीं मुंबईस तोफांची सरबत्ती ऐकिली. तेव्हां शोध घेतां, गोवेकर फिरंगी याचें सालाबाद आरमार व सुरती काफला आला झणोन सरबत्ती जाहली.

कलम. १.

कुलाब्यास नेहमीं राहावयाचें ठीक नाही. निमित्त कीं दाणा गळ्या पान फाटें बैरण अगदीं मिळत नाही. त्यांत महागेच्या जे वेळेस पाहिजेत, त्या वेळेस हातीं येत नाहीत. कामकाज पलीकडे जावयाचें व यावयाचें तहून राहते.

कलम. १.

मागां मुंबईचें आरमार हेट गेलें होतें, त्यानें हुन्नावर वदुसरें एक ठिकाण वज्रयो-गाचें घेतलें; व तेथून बिदनुरास जाणार झणोन मुंबईमध्ये ऐसें वर्तमान बोलतात.

कलम. १.

एकूण नव कलमें शेवेसी निवेदन केलीं आहेत. मिती पौष वद्य ८ रविवार दोन प्रहर. शेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक ३.

हें पत्र फार मौजेचें आहे. ह्या पत्रामध्ये रघुनाथ रणसोड ह्यानें नाना फडण-विसांस, मुंबईचा अर्किटग गव्हरनर रामसे ह्याच्या उद्धत वर्तनपद्धतीबद्दल तक्रार लिहिली आहे. ह्या पत्रामध्ये पूर्वीचा गव्हरनर बॉडम हा आपल्या बडिलांशीं आदरपूर्वक वागत असे, असाही उल्लेख केला आहे. रामसे हा ता. ९ जानेवारी

इ. स. १७८८ पासून ता. ६ सप्टेंबर इ. स. १७८८ पर्यंत कामचलाऊ गव्हर्नर होता. अर्थात् ह्या मुदतीपूर्वी रघुनाथ रणसोडाचा बाप, रणसोड कृष्ण, हा वारला होता, हें स्पष्ट आहे. त्याचप्रमाणें गव्हर्नर बॉडम ह्याचे कारकीर्दीत रणसोड कृष्ण हा इंग्रजांकडे बोलणीं चालणीं करीत असे, हेंही सिद्ध होतें. रामसे ह्याच्या विरुद्ध केलेल्या तक्रारीवरून, एतद्देशीय लोकांना खुर्ची बसावयास देण्याच्या कामीं दिसून येणारा अनुदारपणा व त्यामुळें उत्पन्न होणारा असंतोष फार जुना-इतिहासप्रसिद्ध-आहे असें झणावें लागतें !

श्री.

“शेवेसी विज्ञापना विशेषः—आमचे वडील होते ते समयी जनरल बॉडम याचे भेटीस जात होते. किलेक वेळां आझी त्याजबरोबर जात होतों. ते वेळां जनरल बॉडमजवळ वडिलांहीं बसावें व आझीं उभयतांची मर्यादा राखोन त्याजवळ उभें असावें, ऐसें चाललें. नंतर वडील कैलासबासी झाले. श्रीमंतांचे आज्ञेवरून आझी कारभार करूं लागलों. जनरल बॉडम याचे भेटीस जातां तशीच चाल चालली. परंतु मशारनिल्हे जनरल यांची ममता ज्ञ कृपादृष्टि तशीच नजरेस पडली. त्याजमुळें आझीं खुर्चीवर बसावयाचा आग्रह धरिलाच नव्हता. ते वेळां आमचें मानस बसावयाचें असतें तर गुंता नव्हता. सबब तसेंच गुंदरलें. हल्लीं जनरल रामसी जाहालेत. यांचे भेटीस यावें जावें पडलें. यांहीं विचार करावा कीं, आपली रयत नाही; त्यांत कोणते कारभारावर व कोणाकडून येथें आहेत, हें ध्यान राखोन वर्तणूक करावी. तें कांहींच चित्तांत न आणून आपण बसोन आझांकडून बोलणें व जाबसाल उभ्याच ऐकोन घेतात. खुर्ची बसावयास देवावी ते देत नाहीं. त्याजवरून आझीं किंवार पाहिला कीं, ही चाल चांगली दिसत नाही. थोराचे चाकर झणवितों. ऐशीं चाल रुढीस पडती ! व नवा जनरल पुढें येणार. याजकरितां कृपा करून अजम मिस्तर मालीट यांचे कानावर आपण स्वतां घालावें व बंदोबस्ती करून मालीटचें पत्र जनरल रामसी यासी येविषयीं येऊन, चाल घातली आहे ती मोडून, हरएक सरकारचाकर यासी खुर्ची बसावयासी देतील ऐसें पत्र जरूर मशारनिल्हेचें घेऊन आझांकडेस पाठवावें. नवा जनरल यावयाचे अगोदर बंदोबस्ती करून घेतली पाहिजे झणून विनंती केली आहे. तर चित्तावर धरून हें काम करावें कांजर आझी तंव चाकर; परंतु धनी समर्थ; जाणून ऐशी चाल ठीक नाही. आपण सर्व जाणतच आहां, फार काय ल्याहावें ? शेवेसी धृत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक ४.

हें पत्र श्रीमंत नाना फडणवीस हे नदामीच्या स्वारीवरून परत आल्यावर लिहिलें आहे. नदामीचा फिला ता. २० मे इ. स. १७८६ रोजी कचे होऊन माना लौकरच पुण्यास जाले. झालेला ह्या पत्राची ता. ६ जुलै इ. १७८६ ही

ऐतिहासिक टिपणें..

१. सवाई माधवरावांची वर्तणूक.

सवाई माधवराव हे पुढें पुढें स्वच्छंदी होऊन नाना फडणविसांचें अगदीं ऐकेनासे झाले होते. नानांनीं त्यांना चांगलें शिक्षण देण्यासाठीं शक्य तेवढा प्रयत्न केला. परंतु षोडश वर्षे पुरीं होऊन ते जसजसे मोठे होऊं लागले, तस- तसें त्यांच्या लीला उच्छृंखल व स्वेच्छाचारी होऊं लागल्या. नानांनीं त्यांच्यावर चांगला दाब ठेवण्याचा प्रयत्न केला; परंतु त्याचा विशेष उपयोग झालेला दिसत नाहीं. ग्रांटडफप्रभृति इतिहासकारांनीं सवाई माधवरावांस फाजील धाकामध्ये ठेवल्याचा दोष नानांवर लादला आहे, परंतु सवाई माधवरावांच्या उपलब्ध झालेल्या दिनचर्या पाहिल्या झणजे तो दोष रास्त दिसत नाहीं. सवाई माधव- रावांच्या वर्तनाबद्दलची पुढील एकच यादी मासल्याकरितां येथें दिली आहे:—

श्री.

“१ भोजनसमयीं मुसलमानी शब्द बोलतात. शिव्या मनस्वी देतात, व उपाध्ये, जोशी व जवळची मडळी यांस आईवरून व बहिणीवरून शिव्या घाब्या, तोंडावर मारावें, असें होत असतें.

१ शिंदे पोरनें यांच्या वज्रमुष्टीच्या लढाया लाबितात. एखादा थकोन पडला तत्रापि ढालाइताकरून सोटे मारवावे आणि बळेंच उभा करून पुन्हां लढवावें. नाकांतून तोंडांतून रक्तें आलीं तत्रापि सोडूं देत नाहींत. दोन चार मुलें दुखण्यास पडलीं आहेत. याप्रमाणें होतें.

१ चौकीचे लोक नेहमीं वाज्यांत राहणारे त्यांजला शिव्या घाब्या. तोंडावर मार- वाब्या. माणसें दिलगीर आहेत. काहीं रुसूनही गेले.

१ बाहेरून शिष्ट ब्राह्मण दर्शनास आला अगर त्याचकडे जावयाचें जाहत्यास शिव्या घाब्या. चिंचवडच्या देवास शिव्या दिल्या झणोन ऐकिलें.

१ ज्ञानसंध्येसमयीं आशीर्वादास व नमस्कारास येतात त्यांचें दर्शन होत नाहीं.

१ चांगलें कोणी सांगितलें तरी ऐको नये. सांगेल त्याचा राग करावा. लहान गोष्टी सांगेल त्याजवर ममता करावी. चांगलें सांगेल त्यास पेंचांत आणावयाकरितां पहात असावें.

१ दोनप्रहरीं मुलें खेळन बसावें. मनस्वी खेळ करावे. ओरडत असावें. वज्र- मुष्टीच्या खेळा कराव्या असें होत असतें.

१ दरबारास बसावयाचा कंटाळा. मुत्सद्दी मंडळीच्या थडा कराव्या. झगा पोबाख करून दरबार होत नाही.

१ लिहिणें पढणें सोडून दिलें. तिरंदाजी टाकिली.

१ दौलतीचे उपयोगी अशा तऱ्हेच्या नीती किंवा प्राचीन चांगल्या गोष्टी ऐकोंच नयेत. बाहेर चांगलें झणतात किंवा बाईट झणतात याचा तरी शोध करावा, तें कां-हींच होत नाही. जवळचे राहणारे झाडून दिलगीर. जें चित्तास येईल तेंच करावें. चांगलें निखालसपणीं बोलेल तो लबाड.”

सवाई माधवरावांच्या वर्तनाचा हा मासला पाहिला झणजे कित्येक श्रीमंत लोकांच्या मुलांच्या लीला ज्या नेहमीं दृष्टीस पडतात, त्यांत व श्रीमंत सवाई माधवराव पेशव्यांच्या वर्तनांत फारसें अंतर आढळणार नाही. सवाई माधवराव पेशव्यांच्या दिनचर्येचे संपूर्ण कागद प्रसिद्ध झाले, झणजे ग्रांटडफप्रभृति इति-हासकारांनीं नानांवर लादलेल्या दोषांचें ओझें पुष्कळ हलकें करावें लागेल असें वाटतें.

✽ ✽ ✽

२. कारागिरांची प्रतिज्ञा—शर्तीचे बाण.

पहिल्या इंग्रजी युद्धामध्ये मराठ्यांनीं लढाईची कडेकोट तयारी केली होती. त्या वेळीं दारूचे बाण फारच उत्कृष्ट केले होते. त्या संबंधानें कारागीर लोकांनीं अशी प्रतिज्ञा केली होती कीं, जर बाण युद्धामध्ये चांगले निघाले नाहीत तर आमचे हात पाय तोडून टाकावेत. अर्थात् अशा प्रतिज्ञेनें तयार केलेले बाण रणसंग्रामावर अद्वितीय विजय मिळवितील ह्यांत आश्चर्य तें काय ? ह्या संबंधांचें हरिपंत फडके नानांस एका पत्रांत लिहितात:—

श्री.

“सेवेसी विज्ञापना. ‘बाण नवे शर्तीचे चारशें निराळे करून पाठविले आहेत. लढाईत सोडिल्यावर परीक्षा दृष्टीस पडेल. वाईट बाण निघाल्यास हातपाय तोडावे याप्रमाणें कारागिरांनीं प्रतिज्ञा केली आहे व दुसराही कारखाना करावयाचें पाहतां झणून आज्ञा केली ती कळली. बाण येथें पावल्यावर परिक्षेस येतील तसें लिहून पाठऊं.’ इतके प्रतिज्ञेचे पाठविले, कारागिरांनीं शर्त केली, ‘तेव्हां चांगलेच असतील. रवाना छ २२ जिल्हेज हे विज्ञापना.”

✽ ✽ ✽

३. भेद करून राज्य करणें.

इंग्रजीमध्ये “Divide and rule” झणजे भेद करून राज्य करणें अशी एक झण आहे. आजपर्यंत ह्या झणीचा उपयोग सर्व राष्ट्रांतील राज्यकर्त्यांनीं

कमीजास्त प्रमाणानें केला आहे असें प्राचीन व अर्वाचीन इतिहास सांगत आहे. मुसलमानी राज्यकर्त्यांनीही तीच राजनीति अवलंबिली होती व मराठ्यांनाही तिचें अवलंबन करण्याचे प्रसंग पुष्कळ वेळां आले होते. मराठ्यांचे प्रसिद्ध मुत्सद्दी नाना फडणवीस ह्यांनी इ. स. १७८८/८९ मुमाराच्या एका पत्रामध्ये होळकरास, रजपूत संस्थानिकांची परस्परांत एकी होऊं न देतां भेदभाव राहिल तरच मराठ्यांचें कार्य साधेल, असा उपदेश केला आहे. हें पत्र वाचलें ह्मणजे मराठ्यांनाही 'Divide and rule' ही राजनीति ज्ञात होती असें दिसते.

श्री.

“जयपुराकडे खंडणीचा ऐवज राजश्री पाटीलबावांनीं ठरविला होता त्याचा भरणा कांहीं केला, कांहीं राहिला. तो न करीत. दिवसगत लाऊं लागले. तेव्हां त्याजवर मोहीम केली. जयपुरकरास जोधपुरकर सामील होऊन पाटीलबावांचे मोकाबिल्यास गेले. फौजेंत फितूर, बगैरे नानाप्रकारचे खेळ केले. लढाया झाल्या. फितुरा-मुळें पाटीलबावा माघारे फिरले. नंतर त्यांनीं इस्मायलबेग व गुलामकादराकडून खूळ करवून अगदीं पातशाहातीचा बंदोबस्त केला. सरकारचा बंदोबस्त राहूं दिला नाहीं. श्रीमंतांचे प्रतापेंकडून फिरोज पूर्ववत् पाटीलबावांनीं दिल्लीचा बगैरे बंदोबस्त केला, परंतु हे संस्थानिक सरकारलक्षांतील पहिल्यापासून, असें असतां त्यांनीं इतकी मसलत पेंचांत आणिली. हल्लीं परस्परेणें ऐकण्यांत आले आहे कीं, आपणाकडे त्यांचे वकील आले आहेत. आपणास मिळवून घेऊन पाटीलबावांस उधळून द्यावें असें बोलतात, व उदेपुरकर व कोटेकर हे पहिल्यापासून सरकारलक्षांत. त्यांचे व जयपुरकर जोधपुरकर यांचे विरुद्ध होते. ते सरकारउपयोगी होते. परस्परेणें राजेरजवाडे यांत फूट असल्यानें यांत सरकारउपयोग असें आहे. हल्लीं उदेपुरकरांचें व उभयतांचें ऐक्य करून दिलें; व कोटेकरांचे मुलखांत उभयतांकडील फौज व कांहीं आपलेकडील जाऊन उपद्रव होत आहे व त्यांची उभयतांची एकी करून द्यावी असें होणार ह्मणून ऐकिलें. त्यांत सारे राजे एक [हें] ठीक नाहीं. दिल्लीचा बंदोबस्त जो करील त्यास हे सारे एक असल्यानें ठीक पडणार नाहीं. कोणे समर्थ काय करितील हा भर-वसा नाहीं. यांत फूट असल्यानें चांगलें असें आहे. आपण पहिल्यापासून यांचे रीतीस व चालीस माहीतज्ञ आहेत. त्याहवें असें नाहीं, व आपण असें करणारही माहीत. परंतु गोष्ट ऐकिली, याजकरितां लिहिलें आहे. तर कोटेकर यांस उपद्रव लागूं नये व उदेपुरकर व कोटेकर यांची व जोधपुर जयपुरकर यांची एकी असूं नये असें करावें. कोणास दुखावूं नये. राजश्री अल्लीबहादूर पाटीलबावाकडे गेले, भेट झाली. नंतर पुढें श्रीयमुनेपार गुलामकादराचे पारिपत्यास गेले ह्मणून पत्रें आलीं. आपलें जाणें अद्याप होत नाहीं. पूर्वीं आपलीं पत्रें आलीं होतीं कीं, मुलें माणसें माघारे कावून इकडे व गुंततां झोकर जातो. त्यास किती दिवस झाले! अलिकडे तों आपलें पत्रही येत

नाहीं! त्यास तिकडे पाटीलबावांवर भसलत. फौजेचे बळाखेरीज त्यांनी तरी काय करावें? आपण ते एक झाले असतां, फौजेचा जमाव होऊन सर्वांवर दाब बसोन कामच होईल; बखेडा लौकर मोडेल. सरकारचा नक्ष राहील. याजकरितां लौकर जाण्याचें करावें. याउपर दिवसगत लागल्यानें सरकारकाम बिघडेल. याचा विचार करून करणें तें करावें.”

❀ ❀ ❀

४. नानांचा रावबाजीस सुंदर उपदेश.

दुसरे बाजीराव गादीवर बसल्यानंतर नाना फडणवीसांचें व त्यांचें वचनप्रमाण झालें व उभयतांचे करारमदार ठरले. त्यांत नानांनीं बाजीरावापासून जो एक करार लिहून घेतला आहे तो अतिशय महत्त्वाचा आहे. ह्या एका करारामध्यें राजानें कसें वर्तन करावें ह्याचा किता घालून दिला आहे, असें झटलें असतां अतिशयोक्ति होणार नाहीं. नानांच्या राजनीतीचा तो एक आदर्श आहे असें झटलें तरी चालेल. हा लेख अति महत्त्वाचा असून तो प्रत्येक संस्थानिकानें व जहागिरदारानें पठण करण्यासारखा आहे. ह्या लेखाची तारीख ३१ दिसेंबर इ. स. १७९६ ही आहे. रावबाजीच्या मनावर ह्या उपदेशाचा अल्पसा जरी परिणाम झाला असता, तरी पुष्कळ चांगलें झालें असतें.

श्री.

“यादी. दौलतीचे बंदोबस्ताचीं कलमें. सन सबा तिसैन मया व अलफ.

१. दौलतेंतील लहान मोठीं कामें व देणीं घेणीं व खर्च व सरदान्या, मामलती, कोट किल्ले वगैरेंच्या चालींची वहिवाट पूर्वसांप्रदायानुरूप होत असावी, व पहिलीं कामें काजें केलीं व उपयोगीं पडले, सबब जें ज्याकडे आहे त्याप्रमाणें चालावें. दौलतेंतील जमा काय व खर्च किती याचें मनन होऊन, समजोन, समय पाहून, धारा चालावा. देवावें, यावें, देणें झाल्याखेरीज कोणताही कारभार होऊं नये. ज्याचें काम त्यांनीं करावें. कैलासबांसी नानासाहेब व रावसाहेबपण आंगीं आणून, त्या दृष्टीनें दौलतेंतील लहान-मोठ्यांकडे पाहून, ज्याचे त्यापरी योग्यतेनुरूप लोभाने चालावें, येणेंप्रमाणें करार.

२. सांप्रदायाशिवाय जास्त खर्च व खाजगत खर्च निराळा असें होऊं नये. अगर मज्जी असल्यास हल्लीं खाजगीचे खर्चाचा नेम करून सांगावा. वरकड दौलतप्रकर्णीं पूर्वचालीप्रमाणें घडावें. मागील सावकारी कर्जे व लोकांचीं देणीं वगैरे सोयीनें तोडी होत असल्या. खाजगत खर्चाची शिवाय याद करून बाकी लिहिल्याप्रमाणें करार.

३. सरदार व शिलेदार व पागे वगैरे यांस बोलवण्याची आज्ञा होत असावी. त्यांनीं दरबारास यावें. बोलवण्याखेरीज जाजती हाजुमा असों नये: चौकीस लोक वगैरे

१ गर्दी, घोटाळा.

सर्व पूर्वसांप्रदायाप्रमाणें कदीम विश्वासू असावे. दरबारचे वेळेस सर्वांनीं यावें. इतर येथें ते बलावण्याशिवाय येऊं नये. आमचे विश्वासू चौकीस राहातील. येणेंप्रमाणें करार.

४. हल्लीं कोणी कामकाजावर पडले असतील त्यांस देणें व वाढवणें. त्याची याद हल्लींच समजोन व्हावी. ह्याणजे हल्लींचे वहिवाटीची रक्कम उगवली. हल्लीं कामकाजाचे उपयोगी पडले आहेत त्यांचा उपयोग पाहून सर्फराज केले जातील. येणेंप्रमाणें करार.

५. कोणतेही गोष्टीचा संशय येऊं नये. कोणी सांगितल्यास ऐकूं नये. कदाचित् मनांत आल्यास वेगळे वाटेनें बोलून निराकरण होत असावें. घरांतील गोष्ट बाहेर जाऊं नये. गेल्यानें दौलतीचे कामांत व दाबांत कमी पडून उपहास होतो. खाबंदाचे दाबावर दौलतीचें काम करावें लागतें. यास्तव कोणतेही कामास आंतून फूस व गुढगा नसावा. येणेंकडून कारभारी यांचा दाब राहात नाही. सरकारकामास उणें पडतें. हरएक कामाची भवती न भवती माहितगारीसाठीं करावी. परंतु शेवटीं कारभारी समजोन विनंती करतील ती मान्य होत असावी. ओढ पडूं नये, व खासू दस्तूर कोणास लिहूं नये. हे रक्कम राखली असतां मोठे कामावर समयास उपयोगी पडावयाची. त्यास जपणें असावें. शिक्षा मोर्तब कारभारी यास कळल्याशिवाय होऊं नये. दौलतीची माहितगारी नाही. समक्ष येऊन हरएक कामाची माहितगारी होत असावी. येणेंप्रमाणें करार.

६. हरक्रोणावर कारणानुरूप रोष व कृपा करणें त्याचा विचार आधी कारभारीयांशीं होऊन ठरेल तसें होत असावें. राजकारण व कागदपत्र व निरोप परभारें कोणास जाऊं नये. लौकिकांत फूट दिसते. हलक्या माणसाचा राहवास नसावा. येणेंकडून मनांत विपर्यास येणार नाही. योग्यता पाहून ज्यासीं जितकें काम तितकेंच बोलावें. कोणतेही कामाची जलदी नसावी. समजोन उमजोन होत असावें. गैरवांका होऊं नये. येणेंप्रमाणें करार.

कलमें सुमार साहा. सदरहूप्रमाणें धन्यांनीं व कारभारी यांनीं वैवाट करावी. येणेंकडून दौलतीचा दाब व बंदोबस्त राहून काम चांगलें चालेल. येणेंप्रमाणें करार.

छ १ रजब पौष मास सुमा सबा तिसैन."

. * * *

५. मराठ्यांचा जंजिरा घेण्याचा प्रयत्न.

मराठ्यांना हबशांचा सुप्रसिद्ध किल्ला जंजिरा हस्तगत करण्याची महत्त्वाकांक्षा शिवाजी महाराजांच्या वेळेपासून होती. त्याकरितां शिवाजी व संभाजी ह्यांनीं केलेले प्रयत्न निष्फल झाले, त्याचप्रमाणें पेशव्यांनाही यश आलें नाहीं. तथापि त्यांनीं आपला प्रयत्न अखेरपर्यंत सोडला नाहीं. इ. स. १७८८-८९ त्यांनीं जंजिन्याचें राजकारण चालविलें होतें, परंतु त्या वेळींही त्यांचा हेतु पूर्ण झाला नाहीं. तेव्हां त्यांनीं पुनः इ. स. १७९२-९३ मध्ये पुनः अटोकाट प्रयत्न केला. ह्या वेळीं जंजिरा घेण्याकरितां पेशव्यांनीं कोंकणप्रांतांतील सरदारांशीं जे करार

मदार केले होते त्यांपैकी एक मासल्यासाठी खाली दिला आहे. ह्या कागदावरून किष्ठा घेण्याचे अगोदर मराठ्यांचे करारमदार कसे होते व ते सरदारलोकांस स्फुरण आणण्यास किती साहाय्यभूत असत ह्याची अटकळ बांधता येईल.

श्री.

“यादी जंजिरे दंडाराजपुरी सरकारांत घ्यावयाचें कारस्थान होत आहे, त्यासंबंधें कलमें करार करून घ्यावयाचीं: सुमा सलास तिसैन मया व अलफ. मशारनिल्हे नारो गोविंद वर्तक.

नक्त रुपये.

१५००० देवस्थानांस मुखवटे सोन्याचे व रुप्याचे व वस्त्रें

मिळोन नवसाबद्दल अजमासें रुपये.

१५००० कडीं सोन्याचीं.

१५०० मोहनमाळा सोन्याच्या.

४५०० कंट्या मोत्यांच्या व सोन्याच्या.

१५०० चौकडे.

५००० कडीं रुप्याचीं.

६०००० नक्त रुपये.

१०२५००

जंजिरा सरकारांत आल्यानंतर देवांस नवस व लोकांस कडीं कंट्या नक्त वगैरे बक्षीस मिळोन एक लक्ष दोन हजार पांचशें रुपये दिले जातील. येणेंप्रमाणें करार करावें. करार.

कलम. १

इनाम गांव व जमिनी जंजिरेमजकूरपैकी व इकडील कारकून व लोक या कारस्थानांत आहेत त्यांस जहागीर जंजिरेमजकूरपैकी सुटेल त्यापैकी, अथवा ज्याचे सोईस जेथें पडेल तेथें, दाहा हजार रुपयांची करार करून द्यावी.

कलम. १

गांव व जमिनी मिळोन दाहा हजार रुपयांचें इनाम सरकारकाम जाहत्यावर शिरस्तेप्रमाणें करार करून दिलें जाईल. येणेंप्रमाणें करार करावें. करार.

मसलतीस कारकून व माणसें गेलीं आहेत व पुढें जातील, त्यांस खर्च लागेल तो सरकारांतून द्यावा.

कलम. १

तीन चारशें रुपयेपर्यंत किरकोळ खर्च जाहत्यास मजुरा दिला जाईल. येणेंप्रमाणें करार करावें. करार.

मसलतीस कारकून व लोक आहेत त्यांचीं वतनसंबंधें वगैरे कामें आहेत, त्यांचा बंदोबस्त करून द्यावा.

कलम. १

किष्ठा सरकारांत आल्यानंतर लोकांची व कारकुनांची वाजवी कामें असतील तीं करून दिलीं जातील. येणेंप्रमाणें करार करावें. करार.

मसलतसंबंधें लोकांस घाबऱ्यास सरकारांतून ऐवज तसलमातीस दिला आहे. त्याच्या

ओळी द्रहापर्यंत घाटाखाली सरकारचे लोकांचे हवाली करून दिल्यावर तसलमातीचे ऐवजाचा जमाखर्च करावा. मजकडे कज्या नसावा. कलम. १

तुमचे तसलमातीस ऐवज दिला आहे. त्यास खातरजमेच्या चांगल्या दहा ओळी सरकारांत आणून घाव्या. खातरजमेच्या ओळी नसल्यास तुमचे तसलमातीस, ऐवज दिला आहे तो तुम्ही सरकारांत घावा. येणेंप्रमाणें करार करावें. करार.

लोकांस पालख्या व असागिरे व चवऱ्या व दिवड्या करार करून घाव्या.

१० पालख्या.

१५ असागिरे.

१५ दिवड्या.

१० चवऱ्या.

५०

सरकारकाम जाहल्यावर लोक हुजूर येतील, त्यांस बहुमान दहा पालख्या व पंधरा असागिरे व पंधरा दिवटे व दहा चवऱ्या शिरस्तेप्रमाणें करार करून दिल्या जातील. येणेंप्रमाणें करार करावें. करार.

जंजिरेमजकुरी लोक आहेत त्यांस हुजूर माणूस पाहून तैनात करून चाकरी हुजूर घावी. असामी अजमास १००० एक हजार. कलम. १

सरकारकाम जाहल्यावर लोकांनीं हुजूर यावें. माणूस पाहून तैनात करार करून दिली जाईल. आह्मा होईल तेथें चाकरी करावी. येणेंप्रमाणें करार करावें. करार.

मसलतसंबंधें ऐवज जाजती लागल्यास त्याचें कारण सरकारांत समजावून त्याप्रमाणें घावा. कलम. १

मसलत सिद्ध जाहल्यावर स्थळें घाबयासी लोक खातरजमेचे ठेवावे लागतील. असामी ५०० पांचशें जदीद ठेवूं. त्याची आह्मा असावी. त्यास रोजमरा हुजूरून घावा. कलम. १

जदीद माणूस ठेवूं नये. काम लागेल ते समयी सरकारांत विनंति करावी. पांचशें माणूस हुजूरून दिले जाईल. येणेंप्रमाणें करार करावें. करार.

एकूण आठ कलमें करार करून दिलीं असेत. तीन महिन्यांत किष्ठा सरकारांत आल्यानंतर सदरहु कलमें लिहिल्याप्रमाणें सरकारांतून निभावणी केली जाईल. येणेंप्रमाणें करार करावें. करार.

किष्ठ्यांत सरकारचें निशाण व लोक गेल्यावर शामळ खासा व त्याचे कारभारी या कामांत नसतील त्यास बंदोबस्तानें हुजूर पाठवून घावें. किष्ठ्यांत कापड व जबाहीर व नक्ष, दारुगोळी, तोफा वगैरे जो जिनस असेल तो सरकारचा. त्याची तसनस काडीमात्र होऊ देऊ नये. येणेंप्रमाणें करार करावें. करार.

चंद्र १ रबिबाबल सलास तिस्रें कार्तिक मास."

❀ ❀ ❀

६. काशीविश्वेश्वराची पुनःस्थापना.

भरतखंडांतील अखिल हिंदुलोकांचें पवित्र स्थान जें काशीक्षेत्र, तें हस्तगत करून घेण्याचा प्रयत्न मराठ्यांनीं पुष्कळ वर्षे चालविला होता. बाळाजी बाजीराव व थोरले माधवराव पेशवे ह्यांनीं श्रीक्षेत्र काशी हस्तगत करून घेण्यासाठीं अनेक प्रयत्न केले, परंतु ते फलद्रूप झाले नाहींत. सवाई माधवराव पेशव्यांच्या कारकीर्दीत महादजी शिंदे ह्यांनीं 'उत्तर हिंदुस्थानांत भारतीय पराक्रम करून मराठ्यांचा सत्ताध्वज इंद्रप्रस्थावर नेऊन फडकविला; त्या वेळीं पुणें दरबारचे मुत्सद्दी नाना फडणवीस ह्यांभी हिंदूंची पवित्र क्षेत्रे मथुरा व वृंदावन हीं हस्तगत करून घेण्याबद्दल पाटीलबावांस एकसारखा तगादा लाविला. त्याचप्रमाणें श्री-काशीक्षेत्रांतील श्रीविश्वेश्वराचें देवालय निर्वेधपणें ताब्यांत घेण्याबद्दलही अतिशय आग्रह केला. पाटीलबावांनीं दिल्लीच्या बादशादाचा व यवन सरदारांचा रागरंग पाहून हें कार्य सिद्दीस नेण्याचा संकेत केला. परंतु नानांनीं हें महत्कार्य लवकर सिद्दीस न्यावें, असा आग्रह धरिला व पाटीलबावांच्या मुत्सद्यांस वारंवार पत्रें लिहिलीं. ह्या प्रसंगीं भिकाजी नारायण (अलीबहादराचे दिवाण) ह्यांनीं ता. २२ मार्च इ. स. १७८९ रोजी पाटीलबावांच्या लष्करांतून मथुरेहून जें पत्र लिहिलें आहे, तें फार वाचनीय आहे:—

श्री.

“सेवेसी भिकाजी नारायण कृपानेक साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. ता. छ २४ जमादिलाखर मु॥ श्रीमथुरा वर्तमान” यथास्थित असे विशेष. छ २ जमादिलाबलचें पत्र पाठविलें तें छ १ जमादिलाखरी पावलें. ‘श्रीकाशीत श्रीविश्वेश्वराचें देवालय हजार वर्षांचें सर्वास ठाऊक आहे. त्यास अलीकडे पातशाईत कोणी काय समाजावून मसीद केली. त्यास विश्वेश्वराचें स्थळ मोकळें होऊन, पूर्ववत् देवालय व देवस्थापना व्हावी हें हिंदुधर्मास योग्य आहे. ह्या कालीं पातशाहाजबळ उद्योग केलियास होईल असें आहे. त्यास ऐसी गोष्ट जाहली पाहिजे कीं, फिरोन दावा न राहे. पूर्वापर मजकूर पातशाहास समजावून कधीं कोणाकडून उपद्रव न होयसें पत्र करून ध्यावें. या गोष्टीचा उद्योग जरूर करावा. सांप्रत कालीं काशीत इंद्रजांन अंमल आहे. ते कोणाचे धर्मास अडथळा करीत नाहींत. येविसी त्यांसीं बोलतां येईल. विश्वेश्वराचे स्थळांत बस्ती असल्यास त्याचे इमल्याचा पैका देविला जाईल. परंतु पातशाहाचीं परवानगी निर्वेधपणें जाहली पाहिजे. मथुरा वृंदावन हीं स्थळे सरकार खालसांत असावीं. त्यांच्या सनदा सरकारचे नांवें घेऊन पाठविणें झणून राजश्री पाटीलबावांस पत्र सरकारचें लिहून पाठविलें आहे. त्यास तुम्हीं व राजश्री आपाजीराव सदरहू अन्वयें मजकूर बोलून सनदा करून घेऊन पाठविणें झणोन आज्ञा आली!’ त्यास येविसीचे पर्याय तपसीलें

इतिहाससंग्रह.

धर्मार्थकाममोक्षाणामुपदेशसमन्वितं ।

पूर्ववृत्तं कथायुक्तमितिहासं प्रचक्षते ॥ १ ॥

८-१-१७

संपादकः—दत्तात्रय बळवंत पारसनीस, सातारा.

पुस्तक १ लें.]

सप्टेंबर १९०८.

[अंक २ रा.

विषयानुक्रम.

विषय.	पृष्ठांक.
१ ऐतिहासिक चर्चा.	१-८
२ महेश्वरदरबारचीं बातमीपत्रे.	१७-३२
३ परराष्ट्रांच्या दरबारांतील मराठ्यांचे वकीलें	९-२४
४ ऐतिहासिक टिपणें.	९-१६

मुंबई येथें

तुकाराम जावजी यांच्या निर्णयसागर छापखान्यांत

बाळकृष्ण रामचंद्र घाणेकर यांनीं

मालकांकरितां छापिला.

वार्षिक वर्गणी ट. इ. सह ४ रु. अंकाची कि. ट. इ. सह ६ आणे.

श्रीमंत नारायणराव पेशव्यांचा वध.

ऐतिहासिक चर्चा.

१. पाणिपतच्या युद्धांतून पळून आल्याचा आरोप.

पाणिपतच्या युद्धामध्ये मल्हारराव होळकर, विठ्ठल शिवदेव विंचूरकर, नारो-शंकर राजेबहादूर इत्यादि वयोवृद्ध व युद्धकलाविशारद मराठे वीरांज्जा व श्रीमंत सदाशिवराव भाऊसाहेब पेशवे ह्यांचा मतभेद होऊन फार वेबनाव झाला. त्यामुळे मल्हाररावादि सरदार युद्धामध्ये एकदिलाने न लढता, आपले अंग काढून रणविन्मुख झाले. अर्थात् युद्धकलेमध्ये पूर्ण निष्णात व भारतीव युद्धांतील भीष्माचार्याप्रमाणे वयोवृद्ध असे मल्हारराव होळकर व इतर मराठे सेनानी ह्यांनी मागे पाऊल घेतल्यामुळे मराठ्यांस अत्यंत लाजिरवाणे अपयश आले, असा फार दिवसांपासून एक आरोप चालत आला आहे. त्यांत तथ्य किती आहे ह्याचा निर्णय अस्सल कागदपत्रांचाचून होणार नाही. ह्या विषयासंबंधाने अस्सल कागदपत्र शोधून काढण्याचा प्रयत्न क्याप्टन ग्रांट डफ ह्यांनी केला होता, असे आम्हांस खात्रीलायक आधारावरून मानितां येते. कै. रा. व. निळकंठ जनार्दन कीर्तने ह्यांनीही “होळकरांची बैली” ह्यांणून एक जुनी बखर शोधून काढिली होती व तीत मल्हारराव होळकरावरील ह्या आरोपाचे खंडण केले होते. परंतु ही बखर दुर्दैवाने अद्यापि प्रसिद्ध झाली नाही.* ही बखर उपलब्ध होऊन प्रकाशांत आली व ती जर ऐतिहासिक सत्याच्या कसो-

*आमचे मित्र रा. राजबाहे ह्यांनी, ‘मराठ्यांच्या इतिहासांचीं साधने खंड ३ रा’, ह्या पुस्तकांत केसांक १७२ मध्ये “होळकरांची बैली” ह्यांणून एक अपूर्ण बखर प्रसिद्ध केली आहे. ह्या बखरीबद्दल ते लिहितात:—“मल्हाररावाच्या सांगण्यावरून जर ही बखर सजविलेली असेल तर एका मोठ्या जबरदस्त व नाजूक शंकेचे निरसन झाले असेच ह्यांना लागेल. मल्हाररावाने दुष्ट बुद्धीने व मत्सराने पाणिपतचे रण ऐन प्रसंगी सोडिले असा त्याजवर दोषारोप आहे. तो ह्या बखरीने समूळ उद्धृत जाण्यासारखा आहे. भाऊसाहेब अबदालीवर शेवटची चाल करून गेले, त्या वेळी त्यांनी मल्हाररावांना गोब्राह्मणांची शपथ घालून सांगून पाठविले की, कोणाची पर्वा न करिता किंवा कोणाची दिक्कत मनांत न आणितां, तुम्ही रणांतून कबिल्यांना घेऊन जावे. मुख्य सेनापतीची व खुद्द मालकाची आज्ञा शिरसा व अक्षरशः मानणे हे हाताखालील सेवकांचे कर्तव्य होय हे सर्वत्र कबूल होण्यासारखे आहे. ही गोष्ट मान्य झाली ह्यांजे मल्हारराव बरपांगी तरी, निदान ह्या एका प्रसंगी तरी सर्वथा दोष-मुक्त होतो हे उघड आहे.”—पृ. १८२.

टीस उतरली, तर ह्या वादग्रस्त प्रभाचा निर्णय होण्यास एक चांगलें साधन होईल. परंतु तसें साधन अद्याप कोही उपलब्ध झालें नाहीं. तथापि आझांस ह्या प्रभाचा निर्णय करण्यास उपयुक्त होणारी दोन तीन अस्सल पत्रे उपलब्ध झाली आहेत, त्यांपैकीं दोन पत्रे मल्हारराव होळकरांच्या पदरच्या मुत्सद्यांची आहेत व एक पत्र खुद्द विठ्ठल शिवदेव विंचूरकर ह्यांचें आहे. ह्या तीन पत्रांवरून ह्या वादग्रस्त ऐतिहासिक चर्चेसंबंधानें बराच चांगला खुलासा होतो. बाळाजी बाजीराव ऊर्फ नानासाहेब पेशवे ह्यांस पाणिपतच्या युद्धाचें अपयशाचें वर्तमान समजून बहुत खेद उत्पन्न झाला होता व प्रिय पुत्र व अनेक मातबर सरदार व आससंबंधी धारातीर्थी पतन पावल्यामुळे त्यांचें अंतःकरण दुःखाचें भेदून गेलें होतें. तशांत मल्हारराव होळकर, विठ्ठल शिवदेव वगैरे जे कसलेले वीर जिवंत परत आल्याचें समजून त्यांना अचंबा वाटला असावा; व गैरसमजानें किंवा कोणाच्या विरुद्ध चाहण्या ऐकून त्यांना त्यांच्याबद्दल पराकोष्ठ्या संताप झाला असावा, असें उघड दिसून येतें. श्रीमंत नानासाहेब पेशवे ह्यांनी इंदुरास जाऊन होळकरांचे महालही जप्त केले, ह्यावरून श्रीमंतांची स्वारी किती क्रुद्ध झाली होती ह्याची कल्पना करितां येईल. हीं पत्रे येणेंप्रमाणें:—

श्रीमोरया.

छ १ जिल्हाद इसमे.

ता. २८ मे इ. स. १७६२.

“श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांचे सेवेसी:—

विनंती सेवक विनायक बाजीराव व कृष्णराव गंगाधर कृतानेक साष्टांग नमस्कार. विज्ञापना येथील क्षेम छ १३ सवाल स्वामीचे कृपावलोकनेकरून यथास्थित असे विशेष. छ ११ रमजानचें आझापत्र तीर्थरूप राजश्री तात्यांस आलें, तें छ ९ सवाली गांगुर्णाचे मुक्कामी पावोन प्रमोदाबासि झाली. हिंदुस्थानच्या मनसबियाचे किलेक प्रकारें पत्रां आझा. ऐशीयास तीर्थरूप तों राजश्री सुभेदारसाहेबी हिंदुस्थानच्या बंदोबस्तास्तब बजीर गाजुहीखान व ठाकूर सुरजमल यांजकडे रवाना केलेत. स्वामीचीं पत्रें बजिमत त्यांजकडे पाठविलीं. इकडील वर्तमानाचीं पत्रें पै दरपै सेवेसी पाठवीत गेलों, त्यांवरून सर्व धुत झालें असेल. सांप्रतही राजश्री सुभेदारांनीं विनंतीपत्रें लिहिलीं आहेत, त्यांवरून निवेदन होईल. हिंदुस्थानचा मदार सर्व राजश्री सुभेदारावर आहे हे आझा. पूर्वीपासून सर्व कारभार राब कैलासबासी यांनींही राजश्री सुभेदारांचे हातीं घेतला. अलिकडेही येणेंप्रमाणेंच चालत आले. परंतु आबंदां श्रीमंत शिरोंजेहून माघारे फिरल्यावर ह्याबंदांनीं पूर्व लोभास अंतर केलें. चाकरांनीं सेवा करावयास अंतर केलें नाहीं. जे लढाईत होते ते सर्व भेटलेच असतील. त्यांनीं वर्तमान निवेदन केलें असेल. मोडल्या झुजांची शिफारस कशास त्याहावी? शिंदे पवार पूर्वीपासून चाकर साहेबकामावर. त्यांच्या

वा गती ! अशा समयांत त्यांची जसी नसावी ! ! राजश्री सुभेदार गांजकडील महाल देशाचे जप्त केले झणोन श्रीमंतांनी येथें लिहिलें होतें, तेणेंकरून यांचे विस्तार उदासीनता झाली. आजपात्रेतों सेवा केली त्याचें फळ हें ? पुढें केलिया कळतच आहे ! ऐसें वारंवार बोलतात. आद्यप्रमाणें आझी यांचें शांतवन करीत असतों. आतां साहेब आले, सर्व बंदोबस्त करतील. खाबंदासही या समयांत सेवक लोकांचेंच समाधान करून, मागती सर्व बंदोबस्त करवावा. या रीती सर्व खाबंद जाणतच आहेत. या समयांत पांच चार हजार फौज येती तर थोडाबहुत बंदोबस्त होता. श्रीमंतांनी इकडे कांहीं फौज ठेविली नाही ! राजश्री बाबूजी नारिक, सदाशिव रामचंद्र व गोपाळ गोविंद सर्व देशास गेले. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञाप्ति.”

हें पत्र ता. २८ मे इ. स. १७६२ रोजी विनायक बाजीराव व कृष्णराव गंगाधर ह्या दोघां होळकराकडील मुत्सद्धानीं श्री० दादासाहेब झणजे रघुनाथराव पेशवे ह्यांस लिहिलेलें आहे. श्री० दादासाहेबांनी, ‘तीर्थरूप राजश्री तात्यांस’ झणजे गंगाधर यशवंत चंद्रचूड-मल्हारराव होळकरांचे दिवाण-ह्यांस पत्र लिहिलें होतें. त्याचें हें उत्तर आहे. श्रीमंत दादासाहेब हे मल्हारराव होळकरांचे पूर्ण श्रद्धानुबंधी होते, तेव्हां श्रीमंत नानासाहेब पेशव्यांच्या गैरमर्जीबद्दलची तक्रार त्यांनीं त्यांच्याकडेच करावी हें साहाजिक आहे.

दुसरें पत्र वरील पत्रांच्या लेखकांचेंच आहे. परंतु तें कुकाजीपंत ह्यांच्या नांवचें आहे. हे कुकाजीपंत कोण हें समजत नाही. हे कदाचित् होळकरांच्या बाजूचे पुर्णेदरबारांतील वकील असतील. हें पत्र फार महत्त्वाचें आहे. तें येणेंप्रमाणें:—

श्री.

छ. ३ जिल्काद इसमे

“राजश्रियाविराजित राजमान्य राजश्री कुकाजीपंत स्वामींचे सेवेसी:—

पोष्य विनायक बाजीराव व कृष्णराव गंगाधर कुमानेक साष्टांग नमस्कार विनंती उपरी येथील कुशल जाणून स्वकीय लिहित असलें पाहिजे. विशेष:—तुझी पत्र तीर्थरूप राजश्री तात्यांस छ १२ रमजानचें पाठविलें, तें छ ११ माहे सवाली पावोन लेखनार्थ अवगत झाला. हिंदुस्थानची मसलत बिघडली. श्रीमंत राजश्री भाऊसाहेबांचा तो प्रकार ! श्रीमंतांचे शरीरी समाधान नाही यासुळें प्रकृत विलक्षण झाली. श्रीमंत विश्वासराव कैलासवासी हा भ्रम मोठा. त्या वेदाकरितां राजश्री सुभेदारास त्यांनीं लिहिलें असेल. त्याचें विषम सुभेदारास वाटेले; उदासीनता मानितील; आपण प्रसंगी आहेत; सूचना असावी, झणून विस्तारें लिहिलें. ऐशियासी श्रीमंतांनीं यजमानास लेहाबें; आझी कळं न शारें, अद्यां गोष्टी न लिहितां अमलांतच आणिल्या. सुरजेदून श्रीमंत मागें फिरतां पबारांचे महाल जप्त केले. उखनीस जाऊन शिवाकडील ऐवज नक्त व कापड

टीस उतरली, तर ह्या वादग्रस्त प्रश्नाचा निर्णय होण्यास एक चांगले साधन होईल. परंतु तसे साधन अद्याप कोणी उपलब्ध झाले नाही. तथापि आझास ह्या प्रश्नाचा निर्णय करण्यास उपयुक्त होणारी दोन तीन अस्सल पत्रे उपलब्ध झाली आहेत. त्यांपैकी दोन पत्रे मल्हारराव होळकरांच्या पदरच्या मुत्सद्दांची आहेत व एक पत्र खुद्द विठ्ठल शिवदेव विंचूरकर ह्यांचे आहे. ह्या तीन पत्रांवरून ह्या वादग्रस्त ऐतिहासिक चर्चेसंबंधाने बराच चांगला खुलासा होतो. बाळाजी बाजीराव ऊर्फ नानासाहेब पेशवे ह्यांस पाणिपतच्या युद्धाचे अपयशाचे वर्तमान समजून बहुत खेद उत्पन्न झाला होता व प्रिय पुत्र व अनेक मातबर सरदार व आससंबंधी धारातीर्थी पतन पावल्यामुळे त्यांचे अंतःकरण दुःखाने भेदून गेले होते. तशांत मल्हारराव होळकर, विठ्ठल शिवदेव वगैरे जुने कसलेले वीर जिवंत परत आल्याचे समजून त्यांना अचंबा वाटला असावा; व गैरसमजाने किंवा कोणाच्या विरुद्ध चाहण्या ऐकून त्यांना त्यांच्याबद्दल पराकाष्ठेचा संताप झाला असावा, असे उघड दिसून येते. श्रीमंत नानासाहेब पेशवे ह्यांनी इंदुरास जाऊन होळकरांचे महालही जप्त केले, ह्यावरून श्रीमंतांची स्वारी किती क्रुद्ध झाली होती ह्याची कल्पना करिता येईल. हीं पत्रे येणेप्रमाणे:—

श्रीमोरया.

छ ३ जिल्हाद इसमे

ता. २८ मे इ. स. १७६२.

“श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांचे सेवेसी:—

बिनंती सेवक विनायक बाजीराव व कृष्णराव गंगाधर कृतानेक साष्टांग नमस्कार. विज्ञापना येथील क्षेम छ १३ सवाल स्वामींचे कृपावलोकनेकरून यथास्थित असे विशेष. छ ११ रमजानचे आझापत्र तीर्थरूप राजश्री तात्यांस आले, ते छ ९ सवाली गांगुर्णीचे मुकामी पावोन प्रमोदावाप्ति झाली. हिंदुस्थानच्या मनसबियाचे कित्येक प्रकारे पत्री आझा. बेशीयास तीर्थरूप तो राजश्री सुभेदारसाहेबी हिंदुस्थानच्या बंदोबस्तास्तव वजीर गाजुहीखान व ठाकूर सुरजमल यांजकडे रवाना केलेत. स्वामींचीं पत्रे बजिन्नस त्यांजकडे पाठविलीं. इकडील वर्तमानाचीं पत्रे पै दरपै सेवेसी पाठवीत गेलों, त्यांवरून सर्व भुत झाले असेल. सांप्रतही राजश्री सुभेदारांनीं बिनंतीपत्रे लिहिली आहेत, त्यांवरून निवेदन होईल. हिंदुस्थानचा मदार सर्व राजश्री सुभेदारावर आहे हे आझा. पूर्वीपासून सर्व कारभार राव कैळसबासी यांनींही राजश्री सुभेदारांचे हातीं वेतला. अलिकडेही भेणेप्रमाणेच चालत आले. परंतु आबंदां श्रीमंत शिरोजेडून माघारे फिरल्यावर खाबंदांनीं पूर्व लोभास अंतर केले. चाकरांनीं सेवा करावयास अंतर केले नाही. जे लडाईत झोपे ते सर्व भेटलेच असतील. त्यांनीं वर्तमान निवेदन केले असेल. मोठ्या जुजांची शिफारस कशास त्याहावी? शिंदे पवार पूर्वीपासून चाकर साहेबकामावर, त्यांच्या

या गती ! अशा समयांत त्यांची जसी नसावी ! ! राजश्री सुभेदार यांजकडील महाक देशचे जप्त केले ह्याणोन श्रीमंतांनी येथें लिहिलें होतें, तेणेंकरून यांचे चिंतास उदासीनता झाली. आजपात्रेंतों सेवा केली त्याचें फळ हें ? पुढें केलिया कळतच आहे ! ऐसें बारीबार बोलतात. आह्मेप्रमाणें आह्मी यांचें शांतवन करीत असतों. आतां साहेब आले, सर्व बंदोबस्त करतील. खावंदांसही या समयांत सेवक लोकांचेंच समाधान करून, मागती सर्व बंदोबस्त करवावा. या रीती सर्व खावंद जाणतच आहेत. या समयांत पांच चार हजार फौज येती तर थोडाबहुत बंदोबस्त होता. श्रीमंतांनीं इकडे काहीं फौज ठेविली नाहीं ! राजश्री बाबूजी नाईक, सदाशिव रामचंद्र व गोपाळ गोविंद सर्व देशास गेले. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञासि.”

हें पत्र ता. २८ मे इ. स. १७६२ रोजीं विनायक बाजीराव व कृष्णराव गंगाधर ह्या दोघां होळकराकडील मुत्सद्यांनीं श्री० दादासाहेब हणजे रघुनाथराव पेशवे ह्यांस लिहिलें आहे. श्री० दादासाहेबांनीं, ‘तीर्थरूप राजश्री तात्यांस’ हणजे गंगाधर यशवंत चंद्रचूड-मल्हारराव होळकरांचे दिवाण-ह्यांस पत्र लिहिलें होतें. त्याचें हें उत्तर आहे. श्रीमंत दादासाहेब हे मल्हारराव होळकरांचे पूर्ण ऋणानुबंधी होते, तेव्हां श्रीमंत नानासाहेब पेशव्यांच्या गैरमजीबदलीची तक्रार त्यांनीं त्यांच्याकडेच करावी हें साहाजिक आहे.

दुसरें पत्र वरील पत्रांच्या लेखकांचेंच आहे. परंतु तें कुकाजीपंत ह्यांच्या नांवचें आहे. हे कुकाजीपंत कोण हें समजत नाहीं. हे कदाचित् होळकरांच्या बाजूचे पुणेंदरबारांतील वकील असतील. हें पत्र फार महत्वाचें आहे- तें येणेंप्रमाणें:—

श्री.

छ. ३ जिस्काद इसजे

“राजश्रियाविराजित राजमान्य राजश्री कुकाजीपंत स्वामींचे सेवेसी:—

पोष्य विनायक बाजीराव व कृष्णराव गंगाधर कृतानेक साष्टांग नमस्कार विनंती उपरी येथील कुशल जाणून स्वकीय लिहित असलें पाहिजे. विशेष:—तुझी पत्र तीर्थरूप राजश्री तात्यांस छ १२ रमजानचें पाठविलें, तें छ ११ माहे सवाली पावोन लेखनार्थ अवगत झाला. हिंदुस्थानची मसलत बिघडली. श्रीमंत राजश्री भाऊसाहेबांचा तो प्रकार ! श्रीमंतांचे शरीरी समाधान नाहीं यामुळें प्रकृत विलक्षण झाली. श्रीमंत विश्वासराव कैलासवासी हा श्रम मोठा. त्या खेदाकरितां राजश्री सुभेदारास त्यांनीं लिहिलें असेल. त्याचें विषम सुभेदारास वाटेळ; उदासीनता मानितील; आपण प्रसंगी आहेत; सूचना असावी, ह्याणून विस्तारें लिहिलें. ऐशियासी श्रीमंतांनीं यजमानास लेहवें; आह्मी कळूं न यावें, अशा गोष्टी न लिहितां अमळांतच आणिल्या. सुरजेहून श्रीमंत मागें फिरतां पवारांचे म्हणून जप्त केले. उज्जनीस जाऊन शिंदाकडील ऐबज नक्त व कापड

जवाहीर येणें प्रमाणें घेऊन, कारकुनासही पुसावयाचें तें पुसलें. राजश्री गोविंद शिबराभ यांसी इंदुरी पाठवून ऐवज कांहीं व तोफा मागत होते, तेथें द्रव्यसाधना न झाली. उपरांतिक संवत्सरप्रतिपदेचे दिवशीं खासा स्वारी इंदुरास आली. एक दिवस राहून प्रयत्न कुरावयाचा तितका करून पाहिला. दुसरे रोजी कूच करून बऱ्हाणपुरास दरमजल गेले. तेथून पत्रें पाठविलीं कीं, देशचे महाल आह्मी जप्त करितों. येणेंकडून यजमानांची मर्जी फारच कडू झाली; त्याचा विस्तार कोठपर्यंत त्याहावा. रायापासून आजपावेतों एकनिष्ठेनें सेवा केली, कोणे गोष्टीचा शब्द यजमानांनीं लावून घेतला नाही. हल्लींही 'कमी' केली न केली, हें या प्रसंगीं होते त्यांस प्रसिद्ध आहे. यजमान वर्तमान असतां जप्ती करावी हें खावंदापासून दूर असे. आह्मी कित्येक प्रकारें राजश्री सुभेदाराची मर्जी न कळावी अशी विनंति करून यथापूर्व चालावें याच विचारें बोलत असतां. परंतु दिवसें दिवस * * * हे विनंति."

ह्या दोन पत्रांवरून मल्हारराय होळकरावर श्रीमंत नानासाहेब पेशव्यांची गैरमर्जी कशी व कां झाली, व वस्तुस्थिति काय होती ह्याचा चांगला खुलासा होतो. दुसऱ्या पत्रांमध्ये श्रीमंतांनीं शोकाकुल अंतःकरणानें सुभेदारास कांहीं विषम मजकूर लिहिला असेल, तर त्याचा त्यांनीं खेद मानूं नये अशी स्पष्ट सूचना केली आहे. ह्यावरून मल्हारराय होळकरावरील आरोपाचें पुष्कळ स्पष्टीकरण होतें.

तिसरें पत्र विठ्ठल शिवदेव विंचूरकर ह्यांच्या स्वदस्तुरचें आहे. विठ्ठल शिवदेव व मल्हारराय होळकर पाणिपतांतून बरोबरच परत आले; व ते माळव्यीत गांगरोणी मुक्कामावर एके जागां होते. विठ्ठल शिवदेव ह्यांनीं मोठ्या जोरदार भाषेनें व अंतःकरणपूर्वक श्रीमंत दादासाहेबांस असें लिहिलें आहे कीं, आह्मी पाणिपतांतून जीवंत आलों ह्याणून श्रीमंतांचा आमच्यावर एवढा राग झाला आहे! परंतु मरणाच्या खस्तीस आह्मी भ्यालों नाहीं. परंतु आयुष्यापुढें आमचा उपाय नाही!! लढाईत आह्मी पुष्कळ मेहेनत केली किंवा नाहीं हें आतां सांगण्यांत अर्थ नाही. युद्धांत यश आलें असतें ह्याणजे आमच्या पराक्रमाचे पोवाडे गाणें रास्त होतें! परंतु अपयश आल्यामुळें आमची सर्व मेहेनत व्यर्थ गेली!! हें पत्र येणें प्रमाणें:—

श्री.

“श्रीमंत राजश्री दादासाहेब स्वामींचे सेवेसी:—

विनंति सेवक विठ्ठल शिवदेव कृतानेक साष्टांग नमस्कार विनंति विज्ञापना:—
येथील कुशल ता० छ ९ सवाल मु० गांगरोणी प्रांत माळवा जाणून यथास्थित असो विशेष. स्वामींची पत्रें रा० मल्हारजी होळकर सुभेदार यांस येतात. आह्मी ते एका जागांव आहों. स्वामींस परस्परें कळलें असेल. पत्र न पाठवावयाचें कारण इत-

केंच दिसोन आलें कीं, हे वांचून कशास आले ? त्यास हें प्रमाणच आहे. मरणाच्या खस्तीस कोणीं चुकलें नाहीं. परंतु आयुष्यापुढें इलाज नाहीं ! जखम लागली तेथें खैर होऊन वांचून यावें, हे ईश्वरी सत्ता ! !

आयु रक्षति कर्माणि आयुरञ्जं प्रयच्छति ।

ऐसें आहे. परंतु आझी आपल्या जीवास खातच आहों. आझांसही सर्व गोष्टी कळतच आहेत. परंतु मेहनत गैरमेहनत सर्व एक ईश्वरी क्षोभानें वायां गेल्या ! ! सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

ह्या वरील तिन्ही पत्रांवरून, पाणिपतच्या लढाईतून परत आलेल्या मराठे योद्ध्यांवर, श्रीमंत पेशव्यांची गैरमर्जी कशी व किती झाली होती, त्याचा स्पष्ट खुलासा होतो. त्याचप्रमाणें, जिवंत पळून येण्यांत त्यांची कांहीं कसूर, किंवा कर्तव्यपराङ्मुखता, किंवा द्वेष, मत्सरबुद्धी होती कीं काय, त्यांचेही स्पष्टीकरण होतें. अर्थात् हा पुरावा अल्प आहे; तरी तो पहिल्या प्रतीचा अस्सल व तत्कालीन आहे. त्यावरून मल्हारराव होळकर व विठ्ठल शिवदेव विंचूरकर हे दोन सरदार, पाणिपतच्या युद्धांत आपल्या मेहनतीची पराकाष्ठा करून, युद्धाची सर्व बाजू विघडून जाऊन विपरीत स्थिति प्राप्त झाल्यामुळें, केवळ परिस्थितीस पाठ देऊन व हताश होऊन, परत आले असावेत, असें दिसतें. त्यांत मत्सरबुद्धीनें घडलेला कसूर किंवा द्वेषभाव दिसत नाहीं. अर्थात् हे अनुभवी सेनानी जिवंत परत आले, व आपले प्रियपुत्र व इष्टबांधव रणभूमीस समर्पण होऊन मराठ्यांच्या शौर्यकीर्तीस अपयशाचा थोर कलंक लागला, ह्यामुळें पेशव्यांचें अंतःकरण क्षुब्ध होऊन, त्यांनीं त्या उभयतांस दोष द्यावा, व त्यांचे महालही कांहीं दिवस जप्त करावेत, हें मनुष्यस्वभावास अनुसरूनच आहे. ह्या विषयासंबंधाचे अस्सल कांगदपत्र जसजसे उपलब्ध होतील, तसतसा ह्या वादग्रस्त मुद्याचा अधिक खुलासा होईल. मल्हारराव होळकर व विठ्ठल शिवदेव हे परत येण्यापूर्वीं घडलेल्या हकीकतीची अस्सल पत्रें मिळणें अवश्य आहे.

२ नारायणराव पेशव्यांचा वध.

नारायणराव पेशव्यांचा वध कसा झाला, हा एक मोठा महत्त्वाचा प्रश्न आहे. मध्यंतरीं एका प्रभू लेखकानें जसें प्रसिद्ध केलें होतें कीं, नारायणराव पेशव्यांचा वध करणारा सुमेरसिंग हा खरा गारदी नसून, तो कोणी प्रभू ज्ञातीय गृहस्थ होता व त्यानें स्वज्ञातीस झालेल्या धर्मछलाचा सुड घेण्याकरितां हा वध केला. परंतु वास्तविक प्रकार तसा दिसत नाहीं. नारायणराव पेशव्यांच्या वधाचा सविस्तर

वृत्तांत आजपर्यंत मराठी बखरी व ग्रांटडफचा इतिहास खांमध्ये आलेला आहे, सबब त्याचे पुनः चर्चितचर्चण करण्याचे कारण नाही. परंतु ह्या संबंधाने कांहीं नवीन प्रकाश पाडणारी जी अप्रसिद्ध पत्रे उपलब्ध झाली आहेत, ती येथे देण्यास हरकत नाही.

लेखांक १.

हे पत्र इतिहासदृष्टीने फार महत्त्वाचे आहे. ह्या पत्राची तारीख १३ जुलै इ. स. १७८३ ही आहे. ह्या पत्रामध्ये रघुनाथराव दादांनी स्वमुखे आपल्या कृत-कर्माचा उच्चार केला आहे. दादासाहेबांची प्रकृति ह्या वेळी पुष्कळ बिघडून ते श्रीमंत मातुश्री बाईसाहेब (गोपिकाबाई—नारायणरावांची आई) ह्यांच्या भेटीस उरसुक झाले, व त्यांनी नानाफडणवीस व हरिपंत फडके ह्यांच्याशी तत्संबंधाची भाषणे सुरू केली. त्यावेळी बाईसाहेबांनी अशी अट धरली की, नारायणरावांच्या वधाचा सर्व अपराध कबूल करून, प्रायश्चित्त घ्याल तर भेट घेऊं. त्या वेळी विसाजीपंत झणून एक मध्यस्थ गृहस्थ श्रीमंतांकडे पाठविले होते, ते हरिपंत तात्यांस भेटले. त्यांनी दादासाहेबांच्या भाषणाचा जो मजकूर सांगितला, तो हरिपंतांनी नानांस पुढे लिहिल्याप्रमाणे लिहिला आहे:—

“श्रीमंत मातुश्री बाईसाहेबांचें दर्शन घेणें याजकरितां कारकून तिकडे पाठविला होता, तो आतांच आला. त्यांतील सारांश, दारणा सांगवीवर प्रायश्चित्त करावें. त्यास “आ-झांस ती वडील मातुश्रीच आणि खाबंद. त्यांची आज्ञा दुर्लभ्य. त्यापक्षीं प्रायश्चित्तही करितों, व प्रायश्चित्ताजोगा थोडकास प्रमादही घडला आहे,” झणाले. तो कसा झणून विसाजीपंतांनीं समजोन प्रश्न केला. त्याचें उत्तर केलें कीं, “मी निखालस झालों त्यापक्षीं लपवीत नाहीं. नारायणरावसाहेब यांस धरावें असा तर निश्चय, त्या प्रकर्णां-तील राजकारण करणारांसीं केला. ते समयीं त्यांनीं विचारिलें कीं, न जाणों, धरूं जातां कलागतं पडली आणि त्यांत कदाचित् मारले गेले, तर दोष ठेऊं नये, असे त्यांनीं सोडवून घेतलें; आणि कर्मास प्रवर्तले. ते समयीं त्यांनीं येऊन कमरेस मिठी घातली. तेव्हां गलबल झाली. फुरसत पडूं पावली नाही. दोहींकडे हात लावून निवारण करितों, इतक्यांत घात करणारांनीं आपले जीवाचे बचावास्तव हात टाकिला. तो प्रथमच पुरा बसला. त्याचा पुढील ग्रंथ तुझां सर्वांस समजलाच आहे. तेव्हां धरण्याचे संकल्पांत कलागती पडून मारला गेला तर दोष नाही, हें बोलणें करणें. तें सांगत प्रायश्चितास कारण वाजवी आहे. त्यापक्षीं घेऊं.” गुरु-आज्ञाभन्वये इतिहास सांगितला. त्यांत यांस सुचलें तें बोलले. त्यांनीं उत्तरें करावयाचीं तीं केलीं. त्यांत आपले दोष झांकून गुण दाखवावे असे भाव नाहीत. हा एक प्रकार बोलण्यांत विस्तारें आला, त्यांत त्यांच्या यांच्या भवति न भवतिही यथासीतीनें झाल्या. माखेरीज स्वामीचें एक-

निष्ठेचे व कर्तृत्वाचे व सखारामपंत आदिकरून गुणदोष परस्पर बोलण्यांत बहुत आले. त्याचा विस्तार काय लिहिणें ? सारांश, बाईसाहेबांचा प्रायश्चित्तसंकल्प व यांचा दर्शनाविषयी संकल्प याचें परम संकट प्राप्त होतें. तें निवारण होऊन दुतर्फांचेही मता-नुसार घडेल असें वाटतें. राजश्री गंगाधररावही पाठविले आहेतच. श्रीमंतांकडूनही पुन्हां कारकून जातच आहे. सिद्धांत झाला झणजे कुंभारीहून गंगातीरांनें नाशिकचे रोखें जाऊं. बाईची यांची भेट झाल्यावर, यांचें स्थातव्य आनंदवली अथवा कोठें होईल. जवळचा बंदोबस्त कराराप्रमाणें झाला झणजे आझांस यावयास मोकळीक होईल. तों-पावेतों भ्रमणांत आहों. यास इलाजच नाही. एका दो दिवशीं निराळे वाटेंनें आझांसी बोलणार. तें बोलणें झाल्यावर लिहून पाठवूं. कच्चें बोलणें पुष्कळ झालें, तर तितकें ल्याहावें अशी धारणा राहाणें कळतच आहे. व उग्याच गोष्टी किती ल्याहाव्या ? ता-त्पर्य, सुचलें व मनांत येतें तें सेवेसी लिहितों. शिष्य कोणी कोणी अटकेस आहेत, व किरकोळ जप्त्या असतील, त्यांस मोकळें करावें असें झणणें आहे. सारांश, गुरमी दाख-वून बोलते, तर उत्तरेंही पाहातों तशीं करतों. सरळपणें स्वच्छ चित्त दाखवून विश्वा-सावर बोलतात. त्यांत दरद दिसत नाही. तेव्हां मर्जास विक्षेप वाटे असें उत्तर करितां येत नाही. सांप्रत बोलण्यांत काहीं गुंजाविश ठेवीत नाही व मोहराही कूरतेचा नाही. मुखावर ग्लान असते. केवळ गरीबीनें भाषण होत असतें. परिणाम ईश्वराधीन; परंतु प्रकृत पाहावी तशी ल्याहावी. यांतील तात्पर्य पाहतां, पश्चात्ताप पुरता, झालासा वाटतो. शुद्ध दोष होता, तो आपले मुखें उच्चारण करून, मातुश्री सांगतील त्या-प्रमाणें प्रायश्चित्त करूं असें झणतात. ही गोष्ट पश्चात्तापाची असें दिसतें. सौभाग्यवती आनंदीबाई यांचे बोलण्यांतही असेंच आहे कीं, मातुश्रीजवळ जाऊन ती सांगतील तशी खातरजमा करणें. परंतु श्रीमंतांची बोलण्याची जात निराळी; यांची निराळी. बोलणें ठास पडतें.”*

* ह्या पत्रांत लिहिल्याप्रमाणें श्रीमंत दादासाहेबांनी ता. ६ आगष्ट इ. स. १७८६ रोजी प्रायश्चित्त घेतलें, असें पुढील पत्रावरून दिसून येतें:—

“सेवेसी अप्पाजीराम सहस्रबुद्धे कृतानेक साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. राजश्री दादासाहेब यांनी प्रायश्चित्त ध्यावयाची मसलत ठरविली; तेव्हां तिकडील शिष्ट ब्राह्मण, इकडील ब्राह्मणांचे संमतांत घेऊन, दहा पांच असामी मिळून, उच्चार करावयाचा मसुदा राजश्री बापूंनीं ठरावून केला, त्याप्रमाणें श्रीमंतांस सांगितलें. त्यावर त्यांनीं दिकत घेतली कीं, दोषाहून उच्चार फार ! मग राजश्री विसाजीपंत बापूंनीं दहा पांच ब्राह्मणांकडून अनुमोदन देववून, असाच उच्चार असावा, असें केलें. तेव्हां श्रीमंतही सुज्ञ, त्यांनीं मान्य केलें. आणि सर्वांचा संशय दूर करून शुद्ध व्हावें, हें मनांत आणून श्रावण शुद्ध सोमवारी प्रायश्चित्त घेण्याचा निश्चय केला. तेव्हां इकडील पांच सात आप्त, ब्राह्मण, शिष्ट, व मला व राजश्री कृष्णाजीपंत लिमये यांस ब्राह्मणांहसतें राजश्री बापूंनीं पाठविले जे, संकल्प करतील ते वेळेस जवळ उभें राहून पाहावें. त्याप्रमाणें जाऊन पाहिलें. श्रीमंतांनीं प्रसन्नचित्तें गंगातीरी जाऊन, दहा पांच ब्राह्मणांचा समुदाय समीप मिळवून संकल्प केला. जवळ ब्राह्मण कटोरें, कचेथर, कोपरगांव करून मिळाले होते. उच्चार एक वेळ खाशांनीं स्वमुखें स्पष्ट केला, व तीन वेळ अनुवादका-

लेखांक २.

हैं पत्र हरिपंत ऋडके ह्यांनीं नाना फडणविसांस लिहिलेलें आहे. ह्यामध्ये सुमेरसिंगाचा साथीदार महमद इसूफ ह्यास पकडल्याची व त्याचा कबुली जबाब घेऊन त्यास देहान्त शिक्षा दिल्याची बातमी आहे. पत्रावर कसलीच मिती नाही, त्यामुळे पत्राची नक्की तारीख सांगण्यास मार्ग नाही ! हैं पत्र येणेंप्रमाणें:—

श्री.

“विज्ञापना:—‘महमद इसूफ धरून आणिला आहे. त्यास मायेंत घेऊन एकांतीं पुसावें कीं, श्रीमंत नारायणराव यांचे प्रकर्णांत कोण होते. तें पुसोन गुप्त रूपें लेहून पाठविणें’ ह्याणोन आज्ञा. त्यास कैसोपंतास आणावयास पाठविलें. ते समर्थी त्यास सांगितलें होतें कीं चौकशी करणें. मायेंत घेऊन पुसणें. त्यावरून त्याची गांठ पडतांच मायेंत घेऊन विचारिलें. त्यानेंही मजला मारणार नाहीत या अन्वये सांगितलें कीं, प्रथम मनसुबा दादासाहेबांस काढून न्यावें अगर नारायणरावसाहेबांस कैद करावें. यास प्रथम शिरोपस्थ शिवाजी कान्हो. वरकडांचीं नांवें मात्र सांगत असत. एक नाना फडणीस, मामा, हरिपंत यांस मात्र ठाऊक नाही. वरकडांस ठाऊक होतें. मोरोबादादांचे घरच्या सत्राशें पुतळ्या शिवाजी कान्होनें मजला आणून दिल्या, व सदाशिव रामचंद्र याजकडील दीड हजार मोहोरा (आणून दिल्या.) मालोजी घोरपडे आपले घरी एकवेळ आले होते. त्यांचें बोलणें दादांस काढून न्यावें इतकेंच. वरकड शिष्ये आपले घरी येत असत. कुणबिणी येत असत. उभयतांकडील ऐवज आह्मांकडे आला. याप्रमाणें वरकड गारयांस पावला आहे. परंतु प्रत्यक्ष भेट झाली नाही. बजाबाचें नांव कैसोपंतांनीं बळेंच घेऊन पुसलें. परंतु त्यानें सांगितलें माझी भेट नाही. नांवें शिवाजी कान्हो सर्वांचीं घेत होना कीं, सर्व संमतांत आहेत. आबाजी महादेव पुण्यास येऊन मोरोबादादांस भेटून रात्रीचा गेला. हें शिवाजीपंत मजजवळ सांगत होता. याप्रमाणें वर्तमान सांगितलें. श्रीमंतास मारावें हें मत कोणाचें नवतें. ऐतेवेळेस सुमेरसिंगानें केलें. याप्रमाणें वर्तमान सांगत होता. याहून अधिक खुलासा कांहीं निघाला नाही. जाबीतजुंग दादांचे सूत्रांत आहेत हें बोलत होता. स्वामींस कळवें ह्याणोन लिहिलें असे. इसुफाचे मते मजला मारणार नाहीत; मजपासून चाकरी घेतील. परंतु अशा चांडालास ठेवून फल काय ? कुठार कामाचा नाही, याजकरितां मारून टाकिलें. घोर वारला. हे विज्ञापना.”

कडून करविला. पोथी वाचावयास, वे० राजश्री बाळजोशी टोकेकर व राजश्री पांडुरंग-शास्त्री वार्हकर, व पुणतांवेकर वगैरे शिष्ट ब्राह्मण होते. मसुदा राजश्री बापूंनीं तिकडील शिष्टांस संमतांत घेऊन ठरविला; त्याप्रमाणें उच्चार.करावयाचा तो केला. त्याची नक्कल पाठविली आहे. क्षौरही गंगातीरीं करून होम करावयास रांडीत आले. याप्रमाणें मजकूर पाहिला. व या पूर्वीं दोन दिवस ब्राह्मणभोजन, कांहीं आमाज, व दोन तीन ब्राह्मणांस भ्रावणमासची दक्षणा रुपये दोन व शिष्टांस पंचवीस याप्रमाणें दिली. सेवेसी श्रुत होय. छ. ८ रमजान गुस्वार हे विज्ञापना.”

निघून खानदेशांत उतरावें. तोंवर गुजराथ प्रांताचा बंदोबस्त करून, जागां जागां गड किळे आदि करून, दोन तीन महिन्यांत बंदोबस्त करावा. पुढें स्वारीस निघावें. अशी सावकाऱ्यांत बंदता आहे. राजश्री पाटीलबाबांनीं येथें कोणी गृहस्थास चंद्र २२ रविलाखरचें पत्र लिहिलें होतें, तें चंद्र छ १ जमादिलावली येथें पावलें. तें मीही पाहिलें त्यांत मजकूर पाटीलबाबांनीं लिहिला होता जे, इंग्रजांनीं दोन चार वेळां चढून आळावर आले होते, त्यांस बरे वजेनें हटवून माघारें घातलें. त्यावर एक वेळ छाप घेरून आले. तोही हुशारीनें पिटून माघारें घातलें. व दोन चार वेळां कही मारून आणली, व पेंढारी यांनीं, दोन चार वेळां रस्त त्यांची येत होती, तेही मारून आणिली. भंवताले फौजा पाठवून आटापाणी बंद केला. त्यांचे लष्करांत महागाई फार झाली, यास्तव आले वाटेनें एक मजल माघारे गेले. बडोद्यास जाणार. मग तेथें ठरतात किंवा पुढें मडोच अगर सुरते-जवळ जाऊन छावणी करणार, अशी त्यांच्या लष्करची बोलवा आहे. परंतु इंग्रजांच्या पिच्छास आपली फौज आहे. डांब धांव बनल्यास लुटून घेऊं. याप्रमाणें गृहस्थास लिहिलें होतें, व या गृहस्थांची तेथें गुप्त रूपें बातमी आहे. त्यांनीं यास एकांतीं पत्र लिहिलें होतें, तेही एकीकडे पाहिल्यांत आलें. त्यांत मजकूर कीं, सौभाग्यवती मातुश्री आनंदीबाईंनीं श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांशीं भाषण केलें जे, 'या उभयतां सरदारांशीं डोईफोड केल्यानें येथें काय साध्य? इंग्रजांचा खर्च वाढतो. हे गोष्ट कार्याची नाही. यास्तव गुजराथ प्रांत जो आपले हातीं आला आहे, यास अमदाबाद व डभई व नडियाद, व पेटल्यद वगैरे मातबर स्थळें आहेत त्यांचा बंदोबस्त करून, गुजराथ प्रांत उजाड करावा, आणि या पोक्त सरंजामा-निशीं पुण्याकडेस चाल करावी. तिकडील भय तरी आपणांस काय आहे? तेथें मातबर फौज झटले तर हे दोघे सरदार होते. तिकडून बेजार होऊन पांच सहा वर्षां इकडे आले आहेत. त्यास हे उभयतां एकाएकीं तिकडे जात नाहीत.' याखेरीज तिकडे मातबर भरणेदार फौजेचा सरदार कोण? वरकड कर्ते पुरुष दोघे खांसा. त्यांनीं बळ बांधून उभे राहिले हें कळतच आहे. आपणांस तरी अम उगाच काय आहे? उगेच दिवस गमावूं नयेत. खानदेशांतून नीट आपण चालून घ्यावें, आणि मुंबईवाल्यास लिहून पाठवून, कोंकणप्रांत हस्तगत करून, बोरघाटीं दोन चार पलटणें पाठवून, घाट बंद करावा. तिकडे मानाजी फांकडे यांस व येसाजी शिंघांस पत्रें लिहावी. ते तिकडून दाटी करतील. कोण कोणीकडेस जीव घालतील? तेथें ऐवज काय आहे?' दादासाहेब बोलले जे, 'गडकिळे धरतील.' त्यास बाई बोलली जे, 'तोतयानें गडकिळे घेतले. आपण तों घनी

आहेत. असेही करितां एखादा गडकिल्ला धरून बसतील. सारा प्रांत व कोंकण हस्तगत झालीयावर तों गडकिल्ला हस्तगत करणें अशक्य काय आहे?' याप्रमाणें उभयतांचीं भाषणें झालीं. सुरतवाले इंग्रजांस दादासाहेबांनीं बोलावून आणून ही मसलत त्यांस सांगितली. त्यांनींही मान्य करून, तेच समर्थी मुंबईवाल्यास कोंकणच्या व बोरघांटच्या बंदोबस्ताविषयीं पत्रें लिहिलीं, व अमृतरायाच्या सैन्यांतही पत्रें लिहिलीं. त्यावरून इंग्रज माधारी फिरले झणून कोणी गृहस्थांचें कुपिया लिहिलें असें आलें. परंतु यांत सत्य कोणतें असेल तें असो. दुसरें वर्तमान कीं, चंद्रराव पवारांचे गांव कांहीं खानदेशांत आहेत. त्यास सौभाग्यवती रखमाबाई होळकर सुलतानपुरी आहेत. त्यांनीं फत्तेपूर चंद्रराव पवारांचें, त्यासी मोर्चे लावून कांहीं तोफा गिफा आणिल्या होत्या. तें वर्तमान ऐकून चंद्रराव पवार, श्रीशंत दादासाहेबांची आज्ञा घेऊन, खानदेश प्रांताच्या बंदोबस्तास येणार. हें वर्तमान ऐकून अहल्याबाईंनीं रखमाबाईस सांगून पाठवून तोफा माधारी फत्तेपुरास पाठविल्या. आणिक वर्तमानः—राजश्री चिंतो विठ्ठल व त्रिंबक भालेराव व आणिक एक गृहस्थ ऐसे फितुरांत होते. उभयतां सरदारांवर छापा यांनीं आणविला. हें वर्तमान त्यांचे अंगीं लावून चौघांसही पाटीलबावांनीं कैद करून, तिघेजण नवलईच्या किड्यावर छ २९ रविलाखरीं दोनशें स्वार समागमें देऊन पाठविले. उज्जनीस त्यांच्या घरी चौकी बसविली आहे. सदाशिव रामचंद्र आपल्या चिरंजिवांचें लग्न करायास उज्जनीस आले आहेत. गुलजारखानाचा मजकूरः—अद्याप मिह्याचे ह्मटीवरच आहे. प्रस्तुत त्यानें मजला व अहल्याबाईस पत्रें लिहिलीं होतीं जे, श्रीमंतांस विनंती करून आमची बापरोटी यथाविभागें श्रीमंतांनीं कृपा करून विभाग करून द्यावें, आणि मजला चाकरी सांगावी. त्यास मी अहल्याबाईस बोललों कीं, आपण श्रीमंतांस लिहून गुलजारखानाचा हरएक बंदोबस्त करून, त्यास चाकरीस लावावें. खूळ तोडावें. त्यास बाई बोलली जे, तुझी आधीं लिहून पाठवा. तेथील मर्जी कशी ती आणवा. मग इकडे गुलजारखानासही लिहूं व श्रीमंतांसही लिहूं. मी उत्तर केलें जे, मी चाकर, तुझी सरदार. आमची भीड किती? परंतु आज्ञा आली तर गुलजारखानास जसी आज्ञा येईल तसें लिहीन. धनी कृपा करितील तर गुलजारखानाचें खूळ तुटेल. शोध करितां, लोक तों लमाण गुलजारखानानें लुटला नाही. भिछांनीं लुटला असें आहे. स्वामीची मर्जी. परंतु हें खूळ तुटलें तर बरें आहे. अहल्याबाईंच्या नातवाचें लग्न अक्षतत्रितियेचे दिवशीं झालें. शरीरसंबंध बाईचे भाऊ शिंदे, त्यांच्या लेकाच्या लेकीची लेक केली आहे. बाईस चोळीपातळ व

फणशाकडे चार सनगें व शिद्याकडे चार सनगें असें सर्वत्रां मिळालें. त्याप्रमाणें मीही अहेर केला. येथून अहल्याबाई वरचेवर तुकोजी होळकरांस पत्रें येथून लिहितात जे, लढाईत काम पडलें आहे; त्यास कामाकाजास कमी करूं नका. वरचेवर ताकीद लिहीत असतात. प्रस्तुत ऐकिल्यांत आलें आहे कीं, पाटीलबावांकडील कारकून इंग्रजांकडे बोलावयास गेले होते व दादासाहेबांकडेही कांहीं बोलीचालीचें सूत्र लागलें होतें, तें तुकोजीबावांस कळलें. त्यावरून तुकोजी होळकर व नारो गणेश उभयतांनीं पाटीलबावांकडील ऐकिलें वर्तमान तें, अहल्याबाईस व पुण्यास श्रीमंतांस पत्रें लिहिलीं होती. तें जासूद घेऊन येतांना पाटीलबावांचे चौकीवर पत्रें धरलीं गेलीं. पाटीलबावांनीं वाचून पाहून, नारो गणेश यांस बोलावून आणून रागें भरले. त्यामुळें उभयतांत चित्तशुद्धता नाहीं. असें वर्तमान ऐकिलें. प्रस्तुत चैत्र वद्य १४ ची इंग्रजांची यांची लढाई झाली. त्या लढाईत पाटीलबावांचा सरंजाम माघेंच होता. गांठ होळकराचेच फौजेशीं पडली. खांसा तुकोजी होळकर फौजेंत होते. लढाई चांगली झाली. चार पलटणें त्यांचीं आलीं होती. लढाई बरीच झाली. दहा बारा मनुष्यें होळकराकडील चांगलीं जाया झालीं. शरीफखान पाग्या पंचवीस लोकांनिशीं सरमिसळ झाला. कांहीं लोक पडले. कांहीं निघाले. शरीफखान एकलाच चारी पलटणें पार होऊन गेला. याप्रमाणें लढाई झाली. सहा घटकांनीं पाटीलबावांकडील तोफा व सरंजाम आला. ही लढाई झालीयाचीं पत्रें चंद्र १० जमादिलावली येथें आलीं. इंग्रजांच्या पिच्छावर राजश्री विसाजीपंत सरकारचे व पाराजीपंत व भागीरथ शिंदे हे पांच हजार फौजसुद्धां आहेत. उभयतां सरदार पायागडाजवळच आहेत. परंतु इंग्रज बडोद्याहून पुढें चालले ह्मणजे उभयतां सरदार फौजसुद्धां त्यांचे मार्गे जातील. एक लढाई उत्तम प्रकारें इंग्रजांशीं करावी, मग मार्गे छावणीस फिरावें असें सरदारांचें मानस आहे. शिद्याकडील वर्किलांची जबानी, अहल्याबाईंनीं चंद्र ११ रोजीं रात्रीं वर्तमान सांगितलें जे, 'लढाई एक झाली. त्यांत पाटीलबावांकडील फौज मार्गेच होती. तुकोजी होळकरच पुढें फौजसुद्धां होते. लढाई चांगली झाली. दहा पंधरा माणसें चांगलींच होळकराकडील पडलीं. लढाई अखेर झाल्यावर पाटीलबावांकडील सरंजाम येऊन पोहचला. आह्मांकडील लोकांचीं कामें यथास्थित होतात. परंतु उजेडास आणणार कोणी नाहीं. न हो- त्याचें उजेडास येतें. असो. दिवसच असे आहेत.' बाईंनीं कांहीं खर्चाची तजवीज करून तुकोजीबावांकडेस पाठविली. गुलजारखानाचा मजकूरही बाई बोलली जे, गुलजारखान कोणास यश देयाचा माणूस नाहीं. तत्रापि त्यानें

तुझांस व आह्मांस पत्र लिहिलें आहे तर तुझी त्यास लिहा कीं, तूं येथें ये, मग येथून श्रीमंतांस लिहून तुझा बंदोबस्त होणें तो होईल; असें लिहा झणून मजला सांगितलें. मी उत्तर केलें जे, तुझी सरदार, मातवरी तुमची असे. तुमचें पत्र गेल्यानें हरएकविषयी त्यास इतबार पटून तो येईल. श्रीमंत त्याजमार्गे आहेत. त्यापक्षीं माझें पत्र त्यास पथ्य कसें पडेल ? तुझीं असें पत्र लिहाल तर तुमच्या पत्रावर दाखला घालून मी उत्तर लिहीन. त्यास बाईंनीं मान्य केलें आहे.

चंद्र १२ रोजचें वर्तमान सावकान्यांतील कीं, इंग्रज बडोद्याहून पांच कोस पुढें गेले. सुरतेचा रोंख असें बोलले. बाईही रात्री सांगत होती जे, इंग्रज छावणीस सुरत अगर भडोजेस जाणार. फत्तेसिंग गायकवाडाचा मजकूर बाई सांगत होती जे, पाटीलबावांनीं गायकवाडाकडे सूत्र लाविलें होतें जे, तुझीं निघून येणें. त्यास त्यांनीं एकांती कोणी भल्या माणसा हातीं सांगून पाठविलें जे, पहिलें श्रीमंतांस व तुझांस जितकें लिहिणें तितकें लिहून चुकलों. परंतु कोणाकडूनही कांहीं न झालें. आतां मी यांचे अटकेंत आहे. यांस कांहीं सुवारा कळला, तर तूर्तच मुलांमाणसांसुद्धां एखादे जागां अटकावून टाकतील. यास्तव तुझीं आह्मांशीं कांहीं बोलूं नका. जसें होतां होईल तसें पाहतच आहों. तुझीं आमचें नांव न घेणें. असें यांस सांगून पाठविलें. शिंघांकडील वकील आले. ते बोलत होते जे, पाटीलबावांनीं मसलत केली आहे कीं, बडोद्याहून इंग्रज पुढें गेले झणजे एक लढाई मातबर करावी; आणि डाव सांपडला तर फत्तेसिंग गायकवाडासही घेऊन यावें. तदोत्तर पाटीलबावा छावणीस बन्हाण-पुरच्या मैदानांत यावें झणजे पुणेंजवळ, जाबसालास येण्याजाण्यास जवळ पडेल, यास्तव कोंडाईबारीजवळ उभयतां मिळून कांहीं फौज ठेऊन आपण इकडे छावणीस यावें असें आहे झणून बोलत होते. पहावें काय ठरेल तें.

राजश्री खंडेराव त्रिंबक चंद्र ८ मिनहूस मंडळेश्वरास आले. चंद्र १० रोजीं येथें बाईस भेटायास आले होते. चार घटकांपर्यंत बाईचें त्यांचें एकांती बोलणें झालें. संध्याकाळीं मंडळेश्वरास गेले. मजलाही दरबारांतच भेटले होते. ते बोलले जे पुण्यास जातों. पौर्णिमेपर्यंत येथें आहों. मागाहून दादो शंकर येणार आहेत. ते आले झणजे जाऊं. चंद्र १३ रोजीं खंडेराव निरोपास येथें आले होते. त्यास बाईंनीं ब्राह्मण बोलावून मुहूर्त छ १९ जमादिलावळचा करार केला आहे. त्या मुहूर्तें निघून पुण्यास येणार. यासमार्गें पांच साडेपांचशें लोक, घोडें मनुष्य आंगालें आहे. लवकरच येऊन पोहचतील.

हिंदुस्थानाकडील वर्तमानः—जयनगरवाल्याच्या मुलखांत पादशाहीची फौज नजीबखान घेऊन आला आहे. तीस हजार फौज आहे. दहा परगणे व पांच गड किळे जयनगरवाल्याचे न्हेतले मुलूख पुढें सर करीतच आहे. जयपूरवाल्या राजास देवी निघाल्या होत्या. शेवटलीच खबर उडाली होती. परंतु आतां आराम झाला आहे. राजाही अठरा वीस वर्षांचा आहे. हिंदुस्थानांतही गडबड फार आहे. शीकही उठले आहेत. खंडेराव त्रिंबक तिकडे येतच आहेत. राजश्री शिवाजी विठ्ठल यांजवळही सरंजाम चांगला आहे. मर्जीस आलें तर त्यांसही बोलावूं पाठवावें. अहिल्याबाई दोन चार वेळां बोलली जे, श्रीमंत फौजेची उपेक्षा करितात; परंतु गोष्ट कार्याची नाहीं. फौज चांगली पंचवीस तीस हजार जवळ असावी. हे चड्ढा-कडून गडबड उडाली आहे. अशा समयीं आपण आपले फौजेविशीं बळकट असावें व कोकणांत काहीं इंग्रजांनीं गडबड केली आहे झणून मजल्य पुसत होती. मी उत्तर केलें जे, आम्हांकडे हें वर्तमान नाहीं. यांची कासीदजोडी पत्रें घेऊन सरकारांत आली आहे ती उत्तर देऊन इकडे यावी. याप्रमाणें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय, हे विज्ञसी.

लेखांक ८. ता. ५ जून इ. स. १७८०.

श्रीगजानन. मि. ज्येष्ठ शु. ३ शके १७०२.

सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून सग्रांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत चंद्र १ जमादिलाखरपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामींच्या कृपावलोकनें-करून वर्तमान यथास्थित असे विशेष. देखील व श्रीमंत राजश्री दादासाहेबां-कडील व उभयतां सरदारांकडील व इंग्रजांकडील वर्तमान, येथें ऐकिल्याप्रमाणें पेशजीं विनंतीपत्रीं लिहून, सेवेसी कासीदजोडीबरोबर पाठविली आहेत. सांप्रतचें वर्तमान श्रीमंत दादासाहेब सुरतेसच आहेत व इंग्रज प्रस्तुत रेवातीरीं भडोच-जवळ रेवा दक्षिणतीरीं आहेत, व उभयतां सरदार बाघोडें झणून डभईजवळ गांव आहे तेथें पाण्याचा ओढा आहे, त्या पाण्यावर आहेत. सरदारांच्या सैन्यांत घान्य तों स्वस्त आहे; परंतु चारापाण्याची विपत्य फार आहे. फत्तेसिंग गाय-कवाड इंग्रजांबरोबरच आहेत. चंद्र १७ जमादिलावलीं गोहदप्रांताकडून एक ग्राहण आला. त्यानें वर्तमान सांगितलें जे, खंडेराव हरी शिंद्याकडील आपले पथकानिशीं पुढें गोहजवाल्यापासून बारा कोसांवर जाऊन उतरले. गोहजवा-ल्यास बातमी कळली. त्यांनीं रातोरात जाऊन खंडेराव हरीवर ताब केला. त्यास विसा रावतांनिशीं खंडेराव हरी निघून गेले. वरकड गोहजवाला घेऊन गेला. झणून त्या ग्राहण्यानें सांगितलें. बळवंतराव गोहजवाल्याकडे पाडाव गेले झणून

वर्तमान, परंतु कोणते बळवंतराव हें न कळे. हे वर्तमान ओढेकराचे फौजेत ऐकिलें होतें. सत्य मिथ्या देव जाणे. राजश्री गणपतराव शिवाजी हे पंधरा सोळाशें स्वारांनिशीं पलीकडेच आहेत. त्यांजवर गोहजवीला जाऊं शकत नाहीं. तें सामीन चांगलें आहे. आंबोजी इंगळेही मार्गेच आहेत. याप्रमाणें हें ऐकिलें वर्तमान. राजश्री खंडेराव त्रिंबक सेवेसी आलेच आहेत. येथील वर्तमान होळकरांकडील सरंजामी सरदार बुळे व वाघ वगैरे पागा. त्यास बुळे व वाघ आपले पथकासुद्धां येथे मातुश्रीबाईजवळीच होते. त्यास गोविंदराव बुळे देवलोक झाले. स्त्रियांसह वर्तमान गेले. त्यांचे पोटी पुत्र नाहीं. यास्तव त्या बुळ्यांच्या सरंजामावर राजश्री तुकोजी होळकर यांनीं जशी पाठविली आहे. त्या महालची रसद येथें बाईंनीं घेऊन शिंघांच्या विसा लक्षांच्या भरण्यांत ऐवज दिला आहे. त्यांनीं तिकडून पाटीलबावांच्या संमते जशी पाठविली आहे. यांनींही इकडून लोक तयार केले आहेत. पाटीलबावांच्या कारकुनाकडून पाटीलबावांसही पत्रें लिहविलीं आहेत. पहिलें कसें होईल. चंद्र १७ जमादिलावलचे पाटीलबावांकडून व तुकोजीबावांकडून पत्रें बाईस आलीं. वाघोज्याहून कूच होऊन अलिकडे पाण्याचे सोईनें पायागंडच्या रोखें ते मुक्कामीहून पत्रें रवाना केलीं. तीं चंद्र २७ मिनहूस दो-प्रहरां येथें दाखल झालीं, त्यांत तुकोजीबावांच्या पत्रांत तों खायारखांची गिराणी, हाच मजकूर होता. पाटीलबावांनीं लिहिलें होतें जे, इंग्रज रेवातीरीं बावापिराच्या घांटावर जमून आहेत. त्यांचें सैन्य खाडतुर पार उतरलें. सुरतेस जाणार. ते सडे अलीकडे आहेत. ते फार उतरून सुरतेकडे गेले ह्मणजे आझीही छावणीची तजवीज कोठें करावी हा विचार ठरवून सेवेसी लिहून पाठवूं, व फत्तेसिंग गायकवाडांचा मजकूर लिहिला होता जे, कागदपत्रीं त्यांचा शिलशिला होता जे, सड्यामामल्याच विचार यासीं करून भेटीस येतों. ते अद्याप आले नाहींत. त्यांचा विचार केला पाहिजे. याप्रमाणें पत्रीं मजकूर होता. लष्करांत महागाई चौ सहा शेंरांची धारण आहे. चारा नाहीं. झाडपाल्यावर घोडी आहेत. चंद्र ३० जमादिलावलीं सुरतेचें दहा दिवसांचें व उभय सैन्यांचें आठी दिवसांचें वर्तमान आलें. त्यास सुरतेत श्रीमंत दादासाहेब शरीरेकडून फार श्रमांत आहेत. तिष्ठां शिष्यांनीं धरून उभे करावें, तेव्हां सूर्यअर्धें देऊन एक घटका उभे राहतात. तदोत्तर बसणें अथवा शयन. बारा घटका रात्री, तीन पैसेभार राब्याचे तांदूळ व पैसाभार मुरा ऐसे एकत्र खिचडी करून भक्षितात. आठी दहा दिवसां सौभाग्यवती आनंदीबाईचें दर्शन. एक अर्ध घटका येऊन जवळ बसली तर

त्यांसीं भाषण करीत नाहीत. बाजीरायास बाईकडे फारसें जाऊं देत नाहीत. वारंवार आपले मंडळीचें पुण्याचें स्मरण करितात. स्वर्चाचीही गिराणी फार आहे. अडीचा महिन्यांनीं पंचवीस हजार रुपये स्वर्चास दिले. सौभाग्यवती मातुश्री आनंदीबाई ही शरीरेंकडून कृश झाली आहेत. दादासाहेबांची कनिष्ठ स्त्री देवी निघून गत झाली. सुरतेभोंवताले राजश्री गणेशपंत बेहेरे यांनीं फार धूम केली आहे. सुरत व आमदाबाद व भडोच व डभई व बडोदे आणीक दोन मातबर गांव व सोनगड इतके स्थळीं मात्र दिवा लागतो. वरकड मुख्य बेचिराख झाला आहे. सुरतेंत धारण ज्वारी चवदा शेर, गहू आठ शेर, तांदूळ सहा शेर, तूप दोन शेर, चणे तों मिळत नाहीत, याप्रमाणें सुरतेचें वर्तमान. सैन्याचें वर्तमान:-इंग्रज बावापिराच्या घांटावर जमावसुद्धां आहेत. दोन पलटणें पार उतरून खाडतुर उतरीत होते. इतक्यांत गणेशपंत बेहेरे स्वारीसुद्धां येऊन पलटणावर पडले. खाडतुर उतरलें होतें तें लुटलें. पलटणें संभाळून रेवा उतरून या जमावांत मिळालीं. उभयतां सरदार सडे फौजसुद्धां बावापिराच्या घांटावर इंग्रजांस घेरून आहेत. कोणी बाहेर निघालें कीं यांनीं ढचललें, याप्रमाणें घेरून आहेत. एक मातबर लढाई करावी असें उभयतां सरदारांच्या चित्तांत आहे. इंग्रजांच्या सैन्यांत तीन चार शेरांची धारण आहे. कोणीकडे हातू पावत नाही. यांसी कांहीं जावसालही लाविला होता जे, आढी सुरतेस छावणीस जातो. तुळी छावणीस जा. बादबरसात जावसाल अगर लढाई जें होणें तें होईल. असे जावसाल यांनींही ऐकून घेऊन, आपला डाव गांठून घेऊन उभे राहिले. आतां कांहीं जावसाल नाही. उभयतां सरदारांच्या लष्करांत धान्य आठ शेर आहे. परंतु चारापाण्याचें फार संकट आहे. उभयतांचें बहीरबुणें डभईच्या व बडोद्याच्या मध्ये वाघोड्यावर आहे. याप्रमाणें गुर्जर ब्राह्मण, येथील बाईचे येथील चाकर, तो सुरवेहून व लष्करांतून आला; त्यानें वर्तमान सांगितलें याप्रमाणें हें ऐकिलें वर्तमान आहे. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति. पहिले जमादिलाखरपर्यंत वर्तमान मागील ऐकिलें, तें सेवेसी श्रुत होय, हे विज्ञप्ति.

पै। छ १९ जाखर.

लेखांक ९.

ता. ११ जून इ. स. १७८०.

इहिदे समानीन मुक्काम किकवी. श्रीगजानन.

मि. ज्येष्ठ शु। ९ शके १७०२.

सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तामाईत छ ७ जम्मविलाखर परीयंत मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे विशेष. उभयतां सरदारांच्या लष्करांतून पायागडाअलीकडे विसा कोसांवर

बोरीनजीक दाहा कोस दाहोद, ते मुक्कामीहून वानवळे साहुकाराचें पत्र, त्याच्या गुमास्त्यास येथें साडे ती दिवसां छ २ मिनहूस आलें. त्या पत्रांत वर्तमान कीं, इंग्रज सरंजामसुद्धां सुरतेस गेले. छावणी तेथें करणार. भग उभयतां सरदारांनीं विचार करून, राजश्री गोविंदराव गाइकवाड यांस सेनाखासखेलीचीं वस्त्रे व हत्ती देऊन, उभयतां मिळून दहा हजार फौज गोविंदरायाचे तैनातीस देऊन, पायाग-छाजवळ गोविंदराव गाइकवाडास ठेऊन, उभयतां सरदार फिरले. ते दाहोदास आले. पुढें उज्जनीस शिंदे लवकरीच दाखल होणार व होळकर इंदुरीं दाखल होणार. याप्रमाणें त्या पर्वीं वर्तमान होतें. त्याजवर दुसरे तिसरे दिवशीं वर्तमान साहुकाऱ्यांतही आलें जे, उभयतां सरदार दाहोदेस आले. उज्जन इंदुरास येणार. छ ५ मिनहूस शिंद्याकडील कारकुनाचें येथें वर्तमान आलें जे, उभयतां सरदार दाहोदाहून कूच करून झाव्यास आले. झावे परगणा येथून चाळीस कोस आहे. तेथें मवास आहेत. त्याजवळून कांहीं खंडणी घेऊन, दरमजल छावणीस येणार. गोविंदराव गाइकवाडास दोन लक्ष रुपये चित्या चपात्या करून दिल्या. चार हजार फौज त्याजवळ ठेऊन उभयतां छावणीस आले. गुजराथेंत जसें काम पडेल तसें उभयतां गोविंदराव गाइकवाडाकडे फौजेचा भरणा करणार. याप्रमाणें वर्तमान आलें. हिंदुस्थानाकडील वर्तमानः—जैपूर प्रांतीं नजीबखान तीस हजार फौजसुद्धां आला आहे. दोन हिस्से जैपूर प्रांतचा मुलूख यांनीं सर केला. होळकराकडील महाल रामपुरा व टोंक तोडा व फूट जहागिरेचे गांव अहिल्या-बाईचे आहेत. त्यांचीं लिहितीं येथें बाईकडे आलीं कीं, कांहीं कुमकेस फौज पाठवितां तर परगणे वांचतात. नाहीतर नजीबखान येथें आह्मांस राहूं देत नाही. जैपुरवालाही कांहीं चळवळ करीत नाही. याप्रमाणें तिकडील वर्तमान. गोहजप्रांतचें वर्तमान आलें जे, पहिलें खंडेराव हरीवर गोहजवाल्यानें वरतावा केला. ते खंडेराव हरी विसा रावतांनशीं निघून गेले, ते गणपतराव शिवाजी व आंबोजी इंगळे वीस कोस मागें होते, त्यांस जाऊन मिळाले. गोहजवाला शिमथरास जाऊन, शिमथरेवाला गुजर व गोहजवाला मिळून जमून होते. त्याजवर गणपतराव शिवाजी व खंडेराव हरी व आंबोजी इंगळे ऐसे यांजवर येत होते. शिमथराहून बारा कोसांवर आले. हे बातमी गोहजवाल्यास आली. गोहजवाल्यानें व गुजरानें रातोरात धांवणी करून ह्या त्रिवर्गीवर पहाटें पहाटें जाऊन पडले. ते तिघेही कांहीं सांभाळून कांहीं तसे निघून गेले. पलीकडे विसां कोसांवर जमले आहेत झणून ऐकिलें. नजीबखान जैपूरवाल्याजवळ रणथंबूरचा

किछा मागतात. रणभंडुराजवळ पांच हजार फौज ठेऊन नजीबखान अलीकडे आला आहे. याप्रमाणें बाईकडील कमाविसदार ते प्रांतचे, त्यांनीं वर्तमान लिहिलें होतें. छ ५ मिनहूस येथें वर्तमान आलें जे, उभयतां सरदार बांदले परगणे झाबें येथें आले. दो ती दिवसांत उज्जन इंदुरी उभयतां दाखल होतील. याप्रमाणें वर्तमान आलें तें सेवेसी श्रुत होय. दाखल झाल्याचें वर्तमान आलीयावर मागाहून लिहीन. हे विज्ञप्ति.”

लेखांक १०.

त. २१ जून इ. स. १७८०.

श्रीगजानन.

मि. ज्येष्ठ वा। ४ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विनंती. सेवकाचें वर्तमान तागाईत छ १७ जमादिलाखरपरियंत मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे विशेष. येथील व उभयतां सरदारांकडील, इंग्रजांकडील व सुरतेचें येथें कळल्याप्रमाणें वर्तमान पेशजीं विनंतीपत्री लिहून श्रीमंतांकडेस विनंतीपत्रें रवाना केली आहेत. सांप्रतचें वर्तमान:—इंग्रज सुरतेस छावणीस गेले. तदोत्तर उभयतां सरदारही दरमजल ये प्रांती इंदूर उज्जनीस छावणीस येतात. प्रस्तुत बदनावरावर मुक्काम आहेत. सबब की राजश्री गोविंदराव गाइकवाड यांस पायागडाजवळ इंग्रजांच्या शहावर पांच सात हजार फौजसुद्धां ठेवायाचा निश्चय. त्यास गोविंदरायास दाहोदचे मुक्कामीहून त्यांचे सरंजामानिशीं माघारा त्यांस रवाना केला आहे. उभयतां सरदार मिळून पांच सात हजार फौज; यांसी खर्चास दोघांनीं दोन लक्ष रुपये तजवीज करून गाइकवाडाकडेस पाठवावी. या ऐवजाच्या व फौजेचे योजनेकरितां तेंथें मुक्काम झाले आहेत. फिरून माघारा लोक जायासाठीं तलबतनख्याचे राडे पडले आहेत. बापोजी होळकर रुसून शिंघाकडे गेला होता, तो तुकोजीबावांनीं समजाऊन आणिला: पेशजीं त्या लोकांनीं तलब व उभयतां सरदारांच्या समागमीं फौजेचे देण्याचे जाबसाल पडले आहेत, व पाटीलबावांनीं पांचसात पागा व हजार पांचशें फौज ऐसें हिंदुस्थानांत जैनगर प्रांतीं कांहीं पाठवावें हेही योजना करितात. छावणीस आल्यावर जागांजागां लोक तारवतार होतील; यास्तव तेंथें राहून, योजना चटूंकडील करून, जिकडील तिकडे रवानग्या करून, निश्चितीनें छावणीस यावें, असें वर्तमान ऐकिल्यांत आलें. येथील वर्तमान पाहतां तुकोजी होळकर बाईस पत्र लिहीत नाहींत. बाईंनीं कदांचिह् मामलतसंबंधीं अगर कितीक बोमाट लोकांचे येतात, येथिशीं पत्र लिहिलें, तर त्याचीं उत्तरे खसखसीत लिहिलीं आहेत, त्यावरून यास

वैश्य जातें. यांणीं एकादें काम न करावें असें लिहिलें, तर अवश्यमेव त्यांनीं करावें, असा प्रकार, येथील झाला आहे. राजश्री नारो गणेश यांसी बाईसी केवळच चित्तशुद्ध नाहीं. यास्तव नारो गणेशांनीं खंडो बाबुराव यांस कांहीं मानगळीं सांगितली आहे. बाईची व आपली चित्तशुद्धता व्हावी असे जाबसाल खंडो बाबुराव कांहींसे करितात. बाई चित्तावर घेत नाहींत. असें वायुस्वरूपी वर्तमान ऐकिल्यांत आलें आहे. सत्य मिथ्या देव जाणे. हिंदुस्थानाकडील वर्तमानः—जैनगरवाल्यानें नजीबखान पातशाहाकडील फौजसुद्धां ये प्रांतीं आले आहेत. त्यांसीं मुलाजमत करून, जैनगरवाल्यांनीं त्यांसीं एखलास करून, त्यांसीं बोलले आहेत कीं, मराठ्यांनीं कांहीं आमचा मुख्य दाबला आहे, तो आमचा आक्षी घेतो. त्यांनीं घ्या ह्मणून सांगितलें. त्यावरून जैनगरवाल्यांनीं आपली फौज पाठवून टोंक व रामपुरा व खासगी फुटगांव कांहीं आहेत, तेथें गडबड केली आहे. फुटकर खेडीं तों त्यांनीं घेतलीं. टोंक व रामपुरा भांडत आहेत. परंतु प्रस्तुत हिंदुस्थानांत फौज आपली नाहीं. सांप्रत जलदीनें जाऊन पोंहचतही नाहीं. त्यापक्षीं तेही ठाणीं घेतीलसें दिसतें. येथून बाईंनीं जैनगरवाल्यास पत्रें लिहिलीं आहेत. छ १२ मिनहूस रवाना केलीं. या पत्रांवर कांहीं स्थिरता झाली तर झाली, नाहींतर घेतील. राजश्री गोविंद कृष्ण यांस पाटीलबावांनीं उज्जनीस बोलाविलें आहे. यास्तव गोविंद कृष्ण, बाईचा निरोप घेऊन, छ. १४ रोज रविवारी, स्वार होऊन उज्जनीस जाणार. यास्तव गोविंद कृष्ण यांसीं बाईंनीं चार घटका एकांत फार केला. येथें आवाया अंतर्बाह्य आहेत कीं, पाटीलबावांच्या सल्यानें तुकोजी होळकर इंदुरास आल्यावर लोकांचे समजाविसीस कांहीं मागणार. आधीं तों सुलतानजी लांबहाते मातबर मनुष्य. उभयपक्षीं आस. त्यास बाईकडे पाठवून, विचाराच्या वाटेनें बाईस चार गोष्टी सामोपचारें सांगून, अर्थ साध्य होय तो अर्थ करावा. ज्यापक्षीं बाई ऐकेनातच, त्यापक्षीं जेणेकरून बाईजवळील जडपेड आपले हातीं लागे, ते समयोचित प्रसंग करावे, अशा आवाया येथे कितीक प्रकारें ऐकिल्यांत येतात. ते अर्थ बाई गोविंद कृष्ण यांसीं एकांतीं बोलली जे, “मजजवळ तों पैसा नाहीं. सारे दौलतीची आक्रमशक्त यांची यांणीं आपली करून घेतली आहे. मागे माझे विद्यमानें दौलतीचा महाल-मुलफी कारभार मीं केला आहे. त्याचे हिशेबकितेब सर्व कारकुनाजवळ आहेत. दिवाणगिरीस मजजवळ नारो गणेश यांचे भाचे मुकुंदराव आहेत. आपला हिशेब पहावा. यांचे दौलतीच्या जमेतील एक कबडी मजकडे हिशेबी लागली, तर एक कबडीच्या पांच कबड्या देईन. मीं आपले पोटें अन्न भक्षितें

तें देखील यांचें नाही. असें असतां, याणीं आह्मांमवतें विपर्यासकर्मच आरंभिलें, तर दारुगोळा मजजवळही सिद्धच आहे. जिवाचाच संकल्प आहे कीं, रेवातीरीं आपले ज्ञानसंध्या देवदेव करून, आयुष्याचे दिवस सत्कालक्षेपेंकरून पूर्ण करावे, अशा अर्शी आशी आपले दिवस घालवितों. त्यास विपर्यास झाल्यास प्राणसंकल्पच आहे. याप्रमाणें आमचा निश्चय ! आपण ज्यास सर्फराज केलें, ते आपणासच प्रतिबद्ध झाल्यास उपाय हाच ! केवळ हात जोडून माझें घ्या नी मजला रक्षा, असें ज्ञापणार नाही. वडिलांचे पुण्ये आणि ईश्वर यांतच जें घडविल तें घडो. याप्रमाणेंच पाटीलबावांसही सांगा.” अशीं एकांतीं उभयतांचीं भाषणें झालीं. गोविंद कृष्णही बोलले जे, असें कशास ते करतील ? पायरीस पाय लावणार नाहीत. तत्रापि पाटीलबावांसही मी युक्तीच्या वाटेनें सांगतों. बाई बोलली जे, पाटीलबावांकडील वकील शिवाजी नारायण येथें आहेत. खीं येथें ऐकिलें कीं, पाटीलबावांच्याच आश्रयानें हे कितीक विपरीत गोष्टी आह्मांसीं करणार. तीं भाषणें शिवाजी नारायणाचीं आमचीं झालीं. त्याणीं आपले वकिली रीतीनें त्यांस लिहिलें असेल. त्यावरून महादजी शिंद्यांनीं आह्मांस पांच सात पत्रे फार निखालसतेचीं पाठविलीं आहेत; व त्यासही लिहिलें आहे कीं, माझा किमपिही बाईशीं दुसरा अर्थ नाही. त्यांच्या घरांतच काय असेल. तें त्याणीं आपलें पाहून घ्यावें. आह्मांकडे दोष कांहीं नाही. असें लिहीत गेले आहेत. परंतु समयास त्यांचा मिजाज कायम राहिल न राहिल असा भरंवसा नाही, असें बाई बोलली. गोविंद कृष्ण यांनींही फार खातरजमा केली.” * * * * *

* * * * * [फाटलें आहे]. याप्रमाणें एकांतीं भाषणें झालीं. गोविंद कृष्ण यांचें मानस फार आहे कीं, शिंद्यांकडील हकनाहक पेंच. मी चाकर श्रीमंतांचा. या उभयतां सरदारांच्या तैनातीस मात्र कैलासवासी श्रीमंतांनीं मजला दिलें. त्यावर श्रीमंतांची चाकरी करून यांचींही घरे भरलीं. परंतु हकनाहक महादजी-बावांचीं रुष्टता धरली आहे. कसाही पाटीलबावांकडील पेंच वारून एकदां श्रीमंतांप्रशीं जावें असें मानस आहे. परंतु तेथेंही कोणी आलीकडे ये ज्ञापत्यास नाही; यास्तव हकनाहक मध्ये मी मारला जातो. असें बहुत प्रकारें त्यांनींही आपलें दुःख सांगितलें. उभयतां सरदार जथाप बदनावराअलीकडे चमेलनदी-वर आहेत. गोविंदराव गाईकवाडास बिदा केलें. त्याजबरोबर पहिले दोन हजार स्वार तैनातीस होते, ते व आतां होळकराकडील व (फाटलें आहे.) पथक व शिंद्याकडील हजार स्वार एकूण चार हजार व गाईकवाडास हजार स्वार संगितले आहेत. एकूण पांच हजार स्वार व हजार पायदळ ऐसें देऊन,

एक हत्ती देऊन पायागडाजवळ राहायाचें सांगितलें. ते गेले. व राजाची विसाजी आपाजी यांसही घारेजवळून बिदा केलें. परंतु कोणत्या घाटें उतरायास गेले हें न कळें. प्रस्तुत उभयतां सरदारांचा चमेळ नदीवर आठ दहा दिवस पुढें मुक्कामच आहे. सबब कीं तमाम फौजेच्या देण्याचा आकार करून फौजा व पागा जागांजागां चारणीस बिदा करून छावणीस सडे उज्जैन इंदुरास जाणार. याप्रमाणें वर्तमान ऐकिलें, व शिंद्याकडील वकिलांनींही सांगितलें व हरकुन्नाईचे येथेही हेंच वर्तमान आलें. गोविंद कृष्ण यांनीं आपलें वर्तमान सांगितलें जे, श्रीमंतांनीं आह्मांस उदेपूर हा महाल वतनी चाकरी सांगितली होती. त्यास मीही एकनिष्ठेनें चाकरी करून, सरकारचा ऐवज पोहचावीत गेलों. महाल आबाद राखला. अलीकडे शिंद्यांनीं तो महालही आह्मांकडून घेऊन आपले लगामी लावला. त्या महालाची तसनस घरें लुटून घेऊन ते संस्थानिक खराब केले. आह्मांवर नाहकचे पेंच ठेवून लुटून घेतलें. अद्यापवरही आह्मांस कोण्या प्रकारें खराब करावें असेंच त्यांचें मानस आहे. असो. आह्मांस पुसता कोणी धणीही नाहीं. मीं उत्तर केलें जे, धन्याकडून काय होऊन यावें तें सांगा, श्रीमंतांस लिहून पाठवूं. तेथून काय उत्तर येईल तें तुह्मांस पावतें करूं. ते बोलले जे श्रीमंतांनीं पाटीलबावांस ल्याहावें कीं, गोविंद कृष्णाकडे कैलासवासी श्रीमंतांनीं उदेपूर हा महाल वतनी चाकरी सांगितली आहे. त्यास अलीकडे बहुत दिवस हिंशेव समजला नाहीं. सरकारचा ऐवज कोणीकडे गेला आहे तें, व संस्थान खराब कां झालें, पुढें तेथील बंदोबस्त केला पाहिजे, यास्तव त्यास इकडे हुजूर पाठवून देणें, याप्रमाणें पाटीलबावांस ल्याहावें. आह्मांसही याच अन्वये ल्याहावें व राणाजीसही ल्याहावें कीं, तुमच्या महालाची बंदोबस्ती सरकारांतून गोविंद कृष्ण यांस सांगितली होती, त्यास अलीकडे बहुत दिवस सरकारची पेशकस पावत नाहीं. गोविंद कृष्णाशीं तुम्ही रुजू आहां किंवा आणीक काय उपद्रव तुह्मांस लागले आहेत; सरकारचा ऐवज कोणीकडे गेला; तें सविस्तर लिहून पाठवावें. झणून अशीं तिनीं पत्रं यावीं व गोविंद कृष्णास एकांतीं सरकाराचें पत्र समाधानीचें यावें झणजे पाटीलबावाही पाठवितील. संस्थानसंबंधीं सरकारचा ऐवज कोणीकडे गेला आहे, हें मीं सविस्तर समजावीन. याप्रमाणें त्यांनीं सांगितलें आहे. स्वामींचे मजीस येईल तें करावें. तत्रापि गोविंद कृष्ण यांस ममतापुरस्सर एकांतीं पत्र यावें झणजे एकांतींच पावतें करूं. त्यामुळें इतकें होईल कीं, तेथील बारीक मोठें वर्तमान सविस्तर वरचेवर कळत जाईल. इतक्यावर मजीं धन्यांची. गोविंदराव गाहकवाड यांचे रवानगी (विषयी) तट

पडला आहे. कां की, लोक कोणी माघारा जात नाहीत. यास्तव लोकांचे सम-
जाविशीचाही गुंता पडला आहे. आणीक पांच सात दिवस त्या मुक्कामावरच
लगतील. याप्रमाणें इकडील वर्तमान. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति."

लेखांक ११. ता. १ जुलई इ. स. १७८०.
श्रीगजानन. मि. ज्येष्ठ वा १४ शके १७०२.

"सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साटांग नमस्कार विज्ञापना.
तागाईत छ २७ जमादिलाखलपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामींच्या कृपाव-
लोकनेकरून वर्तमान यथास्थित असे विशेष. येथील व उभयतां सरदारांकडील
व श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांकडील वर्तमान पेशजी विनंतीपत्री लिहिलें आहे. सांप्रत
उभयतां सरदार छ २१ रोजी उज्जनीस शिंदे व इंदुरी होळकर दाखल झाल्याचें
वर्तमान छ २३ रोजी येथें आलें. होळकराकडील कारभारी उज्जनीस पाटील-
बाबाबरोबर गेले आहेत. एका दो दिवसां येतील. इंदुरी दाखल झाल्याचें
अगर मध्यंतरी राजश्री तुकोजी होळकर यांणीं येथें बाईस पत्र लिहिलें नाहीं.
इतके उपरांतिक पत्र घेऊन सुलतानजी लांबहाते ते त्यांच्या शिष्टाईस येणार
असें वर्तमान येथें ऐकतों. उभयतां सरदारांजवळ सरकारचे हुजरे आहेत. ते
पुण्याकडे लवकर चला झणून झणतच आहेत. हुजन्यास तों झणतात जे, चा-
लतों परंतु दो महिन्यांनंतर भाद्रपदमासी देशांत जावें असा उभयतांचा निश्चय
झाला आहे झणून ऐकल्यांत आलें. श्रीमंत दादासाहेब सुरतेसच आहेत. इंग्रज
छावणी कांहीं सुरतेस व कांहीं भडोचेस गेले आहेत. दुसरें वर्तमान ऐकिलें
जे, खडक्याबाऱ्याजवळ इंग्रजांचीं दोन पलटणें आली आहेत. ते कुकडमुंब्यास
जाणार. तें स्थळ हस्तगत करावें झणजे खानदेशांत बसायास जागा झाली; झणजे
पुढें आणिक जागांजागां फैलाव करवा या अर्थी घेतात. त्या द्वा पलटण्याबरोबर
कांहीं फत्तेसिंग गाइकवाड यांची चार पांचशें फौज आहे असें झणतात. इंग्रजांनीं
फत्तेसिंगास दोन लक्ष रुपये खर्चास दिले व गुजराथचा अंमल सारा सरकारचा
व गाइकवाडांचा. सारेच अंमल फत्तेसिंगाचे हवाला केला. फत्तेसिंगाबाबार्चें
आगतस्वागत इंग्रजांजवळ फार आहे. बादबरसाद इंग्रज दक्षिणप्रांती जाणार व
फत्तेसिंगाबावांनीं गुजराथचा बंदोबस्त करावा याप्रमाणें साहुकान्यांत बोलवा आहे.
राजश्री गोविंदराव गाइकवाड माघारी गेले. दोन हजार फौज त्यासमागमें गेली.
मागाहूनही कांहीं जाणार. गोविंदराव गाइकवाडांनीं पुढील मसलतीचा डौल
केला आहे. तें वर्तमान बाबी पठाण व काठेवाडचे काठे सरदार व आणिकही

कोणी कोणी पालेगार इतक्यांची हीं सूत्रे पहिलेच गोविंदरायाकडेस आहेतच. पणानकाजवळ दाखल झालीयावर आषाढ अखेरीस त्या सरदारांस कौजासुद्धां बोलावून घेऊन गुजराथचा बंदोबस्त करावा. उभयतां गाइकवाडांचे गुजराथ-प्रांतीं खटके होतील. हेही वर्तमान साहुकान्यांतीलच होय. गोविंदरायाची बहीण आपल्याकडील तळेगांभीहून निघून गोविंदराब गाइकवाडाकडे गेली. ते बाई येथें आली होती. ते हरकुबाईच्या वाड्यांत राहिली होती. अहल्याबाईंनीही भोजनास वाड्यांत आणिली होती. तीही बोलत होती जे, गोविंदरायावर आतां श्रीमंतांची कृपा झाली. अतःपर फत्तेसिंग गाइकवाड गुजराथेंत अंमल करतील असें होणार नाही. गोविंदरायास ते प्रांतचे भुमे व काठे व बाबी सर्व गोविंदरायाच्या सूत्रांत आहेत असें बोलत होती. खानदेशांत लासूरचा बंदोबस्त चांगला असावा. गुलजारखानाचीं माणसें आसपास फिरतात. छ २० रोजी पाटीलबावा उजनीस गेले. छ २१ रोजी होळकर इंदुरास दाखल झाले. श्रुत होय हे विज्ञप्ति.”

लेखांक १२. ता. ४ जुलई इ. स. १७८०.

श्रीगजानन. मि. आषाढ शु॥ २ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. ता॥ छ १ रजवपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे विशेष. येथील व श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांकडील वर्तमान प्रेक्षाजीं विनंतीपत्रां लिहून, छ २४ जमादिलाखरीं विनंतिपत्रें सेवेसी स्वामा कडेबरोबर केलीं आहेत. हे पावलींच असतील. अलिकडे बहुत दिवस आज्ञापत्रेही कांहीं येत नाहीत. असो. स्वामी धनी आहेत. सांप्रत दादासाहेब सुरतेस आहेत. गुजराथप्रांतीं व सुरत आग्राविशीं वगैरे ते प्रांतचा बंदोबस्त करितात. बहुतकरून इंग्रजांचीं ठाणीं जागांजागां बसवितात. गुदस्तांचे मसलतीचा पैका वसूल करणें इंग्रजांस फार अगत्य आहे. या अर्थी इंग्रजांच्या मनोदयानुरूप मातबर खालीं त्यांचींच ठाणीं बसतात. बडोद्यावरही स्वारी करित होते. परंतु गोविंदराब गाइकवाड काठेवाड प्रांतीं फत्तेसिंगाचे कौजेस आडवे गेले आहेत. त्यांचीं दादासाहेबांस पत्रे पाठविलीं कीं, बडोद्यावर जाणें दोन दिवस तहकूब करावें. ते आपले जेबांत आहे. मी आलियावर तेथील लोकांशीं साम-दंड भेद करून, फत्तेसिंगही हस्तगत करूं. आणि कौज बडोद्यांतील लढाईमुळे विखल होईल. पुढेही आपणास कौज चांगली पाहिजे. यास्तव दोन्हीही कामें

करू झणून पत्रे आली. यास्तव तह मूळ झाले आहेत. फत्तेसिंग गाइकवाड याजकडीलही सूत्रे जाबसाल दादासाहेबांकडेस गेले आहेत. असें वर्तमान साहुकारी ऐकिलें, व भोंसल्याकडेही श्रीमंत दादासाहेबांनीं कारकून पाठविला, तो महेश्वरीं एक दिवस राहिला होता. तिकडेही कारकून गेला. आपण झणतील कीं, राजश्री दिवाकर पुरुषोत्तम पुण्यास आले आहेत; तिकडे कांहीं सूत्र दादासाहेबांचें लागणार नाहीं. परंतु राजश्री मुघोजी भोंसले यांचें पूर्वीपासून सूत्र तिकडील आहेच. आतां तों इष्ट धर्मेण योजयेत् असें आहे. गुलजारखानाच्या पारपत्यास अहल्याबाईकडीलही फौज रेवा उतरत आहे. पांच सातशें फौज जमावून जाईल असें दिसतें. बापोजी होळकरही एका दो दिवसां येथें येणार. त्यांचेही लोकांचा देण्याचा घोळ पडला आहे. फुटकर फुटकर लोक आसपासचे दादासाहेबांकडेस चाकर राहायास जातात. तिकडे लोक ठेवण्याची चढचढ फार आहे. इकडील मातबरांचीं लक्षें दुरोख झालीं आहेत. एकनिष्ठ लक्ष कोणाचेही राहतां दिसत नाहीं. सांप्रत लोकांच्या मज्या एक प्रकारच्या दिसतात. प्रस्तुत दादासाहेबांकडील वर्तमान स्तिमितसें झालें आहे. कोणी कोणी येथें बोलतात जे, पुण्याकडून कांहीं सूत्र दादासाहेबांकडे लागलें असेल. आतां तहही झाला तर, रेवा दक्षिणतीरीं श्रीमंत व रेवा उत्तरतीरीं श्रीमंत दादासाहेब, जाला तर असा तह होईल असें जनवदंता. काशीदजोड्या तीन पाठविल्या. त्या येथें छ० २९ जमादिलाखरीं पावल्या. हिंदुस्थानाकडील वर्तमानः—तर पातशाहा दिल्लीतच आहेत. सुजायतदौलाकडील नजीबखान तीस चाळीस हजार फौजेनिशीं जयनगर प्रांतीं येऊन, एक दोन किले जयनगरवाल्याचे घेतले. प्रस्तुत अलवरच्या किल्यास वेढा घालून बसला आहे. दिल्लीवर शीख चाळीस हजार फौज मुद्रां घालून आले होते. त्यास पातशाहाची फौज बाहेर निघून शिखांचा पराभव केला. जयनगरवाल्याचा प्राचीन दिवाण खुशालीराम बोहोरा होता, तो या नूतन राजानें कैद केला. नवा कारभारी केला आहे. यामुळें राज्याची हलकाई दिसून आली. यवनांचा जोर आहे. जागांजागां राज्यांत फितूर तिकडेही झाला आहे. जाटांच्या राज्याचा विध्वंस झाला आहे; तो आपणास विदितच आहे. वरकड इकडील वर्तमान देखलें ऐकलें सेवेशी विनंतिपत्री पेशजीं व हल्लीं लिहिलेंच आहे. सेवेशी श्रुत होय हे विश्वसि. छ० १४ व छ० २२ व छ० २४ जमादिलाखरचीं पत्रे सेवेशी येथून पाठविलीं तीं पावलीं किंवा नाहीं हे आशा."

लेखांक १३. ता. १२ जुलई इ. स. १७८०.

पै। चंद्र २५ रजव शहिदे त्तमानीन. श्रीगजानन. मि. आषाढ शु। ११ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत चंद्र ९ रजवपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथे स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून वर्तमान यथास्थित असे विशेष. श्रीमंत राजश्री दादासाहेब सुरतेसच आहेत. परंतु त्यांजकडील रामाजी बांपू छणून कारकून व आणीक एक कारकून ऐसे दोघेजण दोनशें स्वारांनिशीं सुरतेहून निघून, किल्ले मांडवगडानजीक बरब्या छणून गांव लहानसें आहे, तेथील....मवास जोरावरसिंग तेथें दोनशां स्वारांनिशीं उभयतां कारकून आले. पांच सात दिवस तेथें राहून, जोरावरसिंगाच्या अनुमते पहाडांतील मवासांसी भेटून, काय त्यांचीं बोलणीं झालीं असतील हें न कळे. तदोत्तर रामाजी बापूजी शंभर स्वारांनिशीं जोरावरसिंगाजवळ राहून, दुसरा कारकून शंभर स्वारांनिशीं माघारा कांहीं पलटणें व फौज आणावयास गेला आहे. मांडवच्या पहाडांतील मवास फितुरांत मिळाले हें वर्तमान बाईस येथें बातमी आली. त्यावरून मातुश्री बाईनीं येथून चोरबातमीस माणसें पाठविलीं. बातमी आली कीं हें. वर्तमान खरेंच. यास्तव राजश्री रंगराव ओढेकर यांस बाईनीं पत्र लिहिलें जे, दादासाहेबांकडील कारकून फौज घेऊन मांडवगडच्या मवाशांत येऊन फितूर करितात, हें बरें नाही. तुम्ही त्यांचें पारिपत्य करा. नाहीतर आम्ही येथून फौज पाठवूं. तुमच्या महालाची तसनस होईल. भग पवार व तुम्ही श्रमी व्हाल. त्यांचें पारिपत्य करून घरून देणें कीं त्यास उधळून देणें. याप्रमाणें चार पांच रोज झाले पत्र पाठविलें आहे, व चंद्र ३ मिनहून दुसरी बातमी आली जे, ते शंभर स्वार व कारकून अद्याप मवाशांतच आहेत. वर्तमान येतांच बाईनीं मज हातीं रंगराव यांस पत्र स्पष्ट लिहिलें कीं, त्यांचें पारिपत्य करा; नाहीतर श्रीमंतांस लिहिलें जाईल. श्रीमंत तुम्हांवर रागें भरतील. असें मजकडूनही लिहिलें; व बाईनींही पत्र रंगरावास रागें भरून लिहून, दोन्ही पत्रें धारेस रवाना केलीं. या वर्तमानाचीं पत्रें बाईनीं उभयतां सरदारांसही लिहिलीं आहेत. उभयतां सरदार व रंगराव त्यांचें पारिपत्य करतील. तिकडे कांहीं ढीलच झाली, तर बाईनींही पागा बोलविल्या आहेत. येथून फौज पाठवावी असाही विचार बाईचा आहे. परंतु उभयतां सरदार व रंगराव यांच्या उत्तराची मार्गप्रतीक्षा करितात. सौभाग्यवती मातुश्री आनंदीबाई पैवस्ता या प्रांती होती. ते वेळेस आदिकरून जितके मवास व मिष्ट इकडे आहेत, तितक्यांशींही त्यांनीं सल्लुख करून आपलेसे करून ठेविले आहेत. ते आतां त्यांस अनकूळ होतात.

असावी असें दिसतें. ह्या पत्रामध्ये नानांनीं विलायती आरसे मुंबईहून पाठविण्याबद्दल वकिलास लिहिलें होतें. परंतु विलायतेहून तरांडी (व्यापारी जहाजे) आलीं नसल्यामुळे भरपूर माल शिलक नव्हता. ह्यापून तरांडीं आल्यानंतर माल देण्याचें एका पारशी व्यापाऱ्यानें कबूल केल्याबद्दल ह्यांत लिहिलें आहे. अर्थात् विलायती माल त्या वेळीं घेण्याकडे नानांचें लक्ष होतें हें उघड आहे. मुंबईचा ईंग्रज गव्हर्नर ह्या वेळीं परळ येथें राहत असे, असाही उल्लेख ह्या पत्रांत आहे.

श्री.

“सेवेसी रघुनाथ रणसोड संजगिरी मुक्काम मुंबई कृतानेक साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत चंद्र ९ रमजानपावेतो स्वामींचे कृपेकरून सुखरूप असो विशेष. चंद्र २७ साबानी, होनाजी जामूद जोडीबराबर पत्रें देखील राजश्री हणमंतराव बघ्याजी याचें कर्ज वसूल याबयाबद्दल अजम जनरल यांचें पत्र सुरतेचे सरदारास व मशारनि-ल्हेचे दस्ताऐवज ऐशीं गेलीं आहेत. त्यांजवरून सविस्तर कळलेंच असेल. यानंतर कृष्णाजी जामूदजोडीबरोबर आपलें पत्र चंद्र २५ साबानचें पाठविलें तें पावलें. लिहिला मजकूर सविस्तर कळला. श्रीमंत राजश्री नानांची थैली अजम जनरल यांसी, पुण्यास दाखल जाहल्याची होती. ती परळ्यास आह्मीं जाऊन, जनरल यांसी सलाम देऊन सादर केली, व सांगितलें कीं, दोस्ती एकरंग जाणून व बरें चाहतां हें समजोन, श्रीमंत बदामी सर करून पुण्यास दाखल जाहले, हें वर्तमान तुझांस जाहीर व्हावें ह्यापून लिहिलें आहे. खुश जाहले, व वरचेवर थैली वाचून, जाबसाल ल्याहावयाची परवानगी दिली; व थैली करून मिस्तर सॅडफर्ड जनरलचा कारभारी, हरनचें काम चालवीत असतो त्यांनीं आह्मांस बोलावून स्वाधीन केली; व त्यांनीं त्या थैलीची नकल मिस्तर मालेट यांसी आपले माणसाबरोबर पाठविली आहे. थैली या पत्रामध्ये बिडून जात आहे. कळावें. आरशांच्या दाहा जोड्या लांबी दर सव्वागज—निदानी गज—निर्मळ पाहून निरख लेहून पाठवावा, ह्यापून आज्ञा. त्यावरून आह्मीं पारशाच्या दुकानीं व त्यांचे घरीं जाऊन पाहिल्यात. परंतु चांगल्या आढळल्या नाहींत निर्मळ नाहींत. खेर (केर?) राहिल्या आहेत. त्या कार्याच्या नाहीं. ऐशास आरशांच्या जोड्या पंचरात्रीनंतर जन्म पाहिजेत तशा मिळतील. कां जर विलायती तरांडी येथें याबयासी निघालीं आहेत. जो दिवस जातो तो तरांडीं यावयाचा. आलीं ह्याणजे आरशांच्या जोड्या नजरेखाल घाळून, निरख घेऊन वरचेवर आपणास लिहून पाठवूं. तोफा व बंदुकांविषयीं तूर्त कोणी कबूल करीत नाहीं. हंगामशीर तरांडीं आलीं ह्याणजे मिळवून देऊं, ऐसें दोघे मातबर पारशी यांनीं कबूल केलें आहे. मिस्तर रेव्हरन्ड ईंग्रेज मुंबईहून टिपूकडेस वकीलीस राहाता जाहाला, ह्यापून वर्तमान परस्परें ऐकिय्यांत आहे. ह्यापून त्यास येविषयीं बारकाईनें शोध घेतला. ऐशास पेशजी मिस्तर कॉरनेक कलकत्तेहून गोव्यास जावयासी येथें आला होता. त्याजबरोबर त्याचा भाचा मिस्तर रेव्हिडडी होता. कलकत्तेहून मशारनिल्हेस झीक होती कीं, टिपूशीं व आह्मांशीं सकळ आहे, त्या

अर्थी आपला माणूस त्याचे मुलखांत जाऊन राहिल्यास उत्तम आहे. जेणेकरून हमेशा बारीक मोठे वर्तमान आढासां कळत जाईल. याजकरितां मिस्तर कॉरनेक यासी सांगितलें कीं, तुझीं गोंव्यास राहून टिपूकडून चौकस भाव व त्याचें आचरण कसें आहे हें ध्यानीं पुरतें आणून, मिस्तर रेव्हिट याची रवानगी पुढें करावी. ऐशी आज्ञा जनरल कॉरनेक यासी कळकतेहून जाहाली होती. त्यावरून मशारनिल्ले कॉरनेक व रेव्हिट गोंव्यास येथून गेले होते. तेथें फार दिवस राहिलेत. बारकाईनें सर्व ध्यानीं आणितां टिपूची वर्तणूक चांगली न पाहून, रेव्हिट याची रवानगी टिपूकडे करावयाची मकूब केली व उभयतां गोंव्याहून मुंबईस फिरून आलेत. त्यास रेव्हिट हल्लीं मुंबईत आहे. हा सर्व आंतील भाव, परस्परें बारकाईनें शोध घेतां, याप्रमाणें लागला. कळावें. सुरतेचा अमलाचा बंदोबस्त जाहल्याचें वर्तमान आपणांस दोहों पत्रीं निवेदन केलेंच आहे. जाबसाल अद्यापि आला नाहीं. राजथी शिवरामपंत यांसीं पांच महिने होत आले व हल्लीं शरीरींही समाधान त्यांचें नाहीं; जाणून त्यांस आझीं परळस नेऊन धैलीचा जाबसाल अमलाविषयीं मागून घेतला. शुद्ध त्रयोदशीस मशारनिल्ले शिवरामपंत यांची रवानगी आपणाकडे करितो. बाबा हे गृहस्थ फार शाहाणे आहेत. सरकारकामकाजांत उपयोगीचे. आपणांस कळावें, हे विज्ञापना.”

लेखांक ५.

ह्या पत्राची तारीख २४ एप्रिल इ. स. १७८८ ही आहे. ह्या पत्रामध्यें मुंबईकर इंग्रजांच्या जामदारखान्याची स्थिति वर्णन केली आहे. त्याचप्रमाणें जनरल मेडोज ह्याची मुंबईच्या गव्हर्नरच्या जागीं योजना होऊन अर्किटग गव्हर्नर मि. रामसे ह्यास सुरतेस नेमल्याचा उल्लेख आहे. जनरल मेडोज ह्याचे कौन्सिलर्सचे जागीं ग्रीन, कार्नेगी व स्पार्क ह्यांची नेमणूक केल्याची व जनरल मेडोज मुंबईस येण्यास निघाल्याची बातमी ह्या पत्रामध्यें आहे.

श्री.

“सेवेसी रघुनाथ रणसोड मुक्काम मुंबई कृतानेक सांष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत चंद्र १७ रजब जाणून आपले कृपेकरून सुखरूप असों विशेष. हल्लीं बातमी वर्तमान जी आहे त्याचा तपशीलः—

मद्रासेहून तीन जाहाजें आज दिवस आलींत. त्यांत पांढरे लोक सुमार एक हजारपर्यंत आले आहेत. टोपीकर निवडक लांबीस सारखे आहेत. याशिवाय दुसरे पांढरे लोक चार हजारपर्यंत विलायतेहून येऊन पावतील. परंतु हे लोक पातशाहाकडून आहेत. कळावें.

कलम. १

इंग्रेज लोक यांसी हमेशा थोरल्या तोफा गोळेसुद्धां टिपें मारावयाच्या कवायती शिक्षवीत आहेत.

कलम. १

बेथील जामदारखान्यांत ऐवजाची फारच ताण जाहाली आहे. लोकांच्या तळवी

चढल्या आहेत. जेथून तेथून चालवून घेतात. परंतु ऐकिप्यांत आहे की पातशाहा-
कडून ऐबज येणार; व बंगालेहून जें येईल त्यावर भिस्त आहे. कळावें. कलम. १

मिस्तर मालेट याचें व सरकारचे मसलतीचें बोलणें लागलें आहे, ऐसे परस्परें बार-
काईनें ऐकिलें आहे. परंतु आपण कांहींच भाव आझांस समजाविला नाहीं. तर ऐसें
नसावें. आझांस ही माहीतगिरी असल्यास उत्तम. वरकड सरकारकामांत आमचें
ध्यान कसें आहे ही आपली निशा असेलच. कलम. १

घराबिषयी पेशजीं फार वेळ विनंती केलीच होती; परंतु आज दिवस जाबसाल
आला नाहीं. तर घर न बांधितां उपाय नाहीं. त्यांत थोरली हवेली बांधावयाची नाहीं.
साधारणच बांधावयाचें. ऐशास सोट व दुतोंडी वांस्ते व खुंटे व कच्चा व चिरे पथरीचे
यांचा आपण अजमास करून, वसईचे सरकारांतून येऊन येथें पावतील ऐशी श्रीमंतांस
विनंती करून, सरसुभा आज्ञा घेतली पाहिजे.

कर्नल हटलीबरोबर आज्ञा इंग्रजांस आली आहे की, मिस्तर मीन व कारनगी या
उभयतांस कौन्सिलांत घ्यावें, व पेशजींपैकी मिस्तर स्पार्क मिळोन तिचे कौन्सिलदार
जनरल मेडीहौस याचे बैठकीमध्ये बसावयाचे नेमिले आहेत; व मिस्तर रामसी मशार-
निल्हे जनरल येथें पावतांच सुरतेस सरदारीवर जावें, ऐशी विलायतेहून आज्ञा आली
आहे. आपणास कळावें. कलम. १

नवीन पलटणें बांधावयाकरितां कोंकणाहून वेगरे ठिकाणांहून लोक पैदा करून
आणून चाकरास ठेवितात. कवाईत शिकवीत असतात. मुंबईत पंधरा पलटणें तयार
करावी ऐशी आज्ञा. याशिवाय कलकत्तेसही जमाबंदी लोकांची होत आहे. कळावें.

कलम. १

कर्नल हटली विलायतेहून पायमार्गे निघाला होता. तो बसल्यास येऊन गलबतामध्ये
येथें येऊन पावला. हटलीची नेमणूक पातशाहाकडून आहे. जनरल मेडीहौस तराज्या-
मध्ये येथें यावयासी निघाला आहे. आठपंधरा रोजीं यावा. मार्ग लक्षितात. तो आलि-
यावर मसलत जी होईल ती कर्नाटकसंबंधीची होणार. परंतु श्रीमंतांस मिळोन होणें
ऐशी आज्ञा आहे. बारकाईनें बातमी काढून जाहीर केलें आहे. कलम. १

कलकत्तेहून आज्ञा आहे की तूर्त पांचशे घोडे चांगले खरीद केले पाहिजेत. तेथें
सोईस येऊन मिळाल्यास खरीद करणें ऐशी ताकीद इंग्रजास आहे. सबब इलाजांत
आहेत. कलम. १

आझी सरकार कामावर येथें नेहमीं आहो, तेव्हां हरएक लहान अथवा थोर कामें
मुंबईसंबंधीची जीं होणें तीं आमचेच गुजारतीनें व्हावीं. ही चाल असतां, परस्परें हरएक
बाबें पत्रें अजम जनरल यांसी सामंतेदाराकडून व हुजरून येतात, हें ठीक दिसत नाहीं.
व चाकरीस बोख राहत नाहीं. ऐशियासी आझी सरकारचाकरीवर एकनिष्ठपणें असतां
ऐसें नसावें. तर येविषयी आपण श्रीमंतांस विनंती करून परभारें आज्ञाशिवाय पत्रें न
यावी येविषयीचा बंदोबस्त प्रथम केला पाहिजे. कलम. १

मागील वेतनाविषयी पेसजी आपण लिहिले की, श्रीमंतांस विनंती करून लिहितों. त्यास आपले शरीरी सावकाश नव्हतें, ह्मणोन स्मरण न होतां तसेंच राहिलें. ऐसास बंधूचें लग्न हर कसें उरकोन ध्यावें लागतें. मुलगी येथें न मिळे, सबब गोंव्याकडे ठीक केलें आहे. रुपये ५०० मुलीचे आईस पाठवून आणावी इतुकें राहिलें आहे. परंतु ऐव-जाची सोय करावी लागती. बाजकरितां मागील वेतनाविषयी कृपा करून विनंती करून लौकर येऊन पावतील व साल मजकूरचे बेलापुरचे नेमणुकेचे तीनशें अठ्ठाऐशी रुपये शाहून लौकर देविले पाहिजेत.

कलम. १

सदरद्व कळमें सादर केलीं आहेत. जाबसाल लौकर पाठविला पाहिजे. शेवेसी धुत होय हे विज्ञापना.”

रघुनाथ रणसोड ह्याचा खाजगी मजकूरही ह्यांत आहे. त्याचें राहण्याचें घर जुनें झालें होतें. सबब, नवीन घर बांधण्यासाठीं वसईहून कांहीं सामान देण्या-बद्दल त्यानें नानांस विनंती केली आहे. त्याचप्रमाणें त्यानें मुंबईचे सरकारी कामकाज सर्व आपल्या मार्फत व्हावें, परभारें पत्रद्वारे होऊं नये, ह्मणूनही सूचना केली आहे. रघुनाथ रणसोड ह्यास एक बंधू असल्याचा उल्लेखही ह्या पत्राचे शेव-टच्या कलमामध्ये आहे. त्याचप्रमाणें त्यास बेलापुराहून ३८८ रुपयांची वार्षिक नेमणूक मिळत असे असाही उल्लेख आहे.

लेखांक ६.

ह्या पत्रामध्ये रघुनाथ रणसोडानें मुंबईकर इंग्रजांच्या सैन्याची व टिपूच्या विरुद्ध चालू असलेल्या राजकारणांची बातमी लिहिली आहे. त्यावरून ह्या वेळीं इंग्रजी सैन्य किती होतें तें समजतें. ह्या पत्रासोबत दुसरी एक सात कलमांची यादी पाठविल्याचें लिहिलें आहे. परंतु ती गहाळ झाल्याचें दिसतें. ह्या पत्राची तारीख २९ मे. इ. स. १७८८ ही आहे.

पैवस्ती चंद्र २४ साबान.

श्री.

“शेवेसी रघुनाथ रणसोड मुकाम मुंबई कृतानेक सम्राट्ठांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत चंद्र २२ साबान जाणून आपले कृपेकरून सुखरूप असो विशेष. जासुदाबरोबर चंद्र ८ मजकुरीचें पत्र पाठविलें तें पावलें. लिहिला मजकूर कळला. त्याची उत्तरें:—

आजपर्यंत गाडद तयार किती आहे, पैकीं तेथील बेगमीचे लोक वजा होऊन आस्ती लोक तयार किती आहेत, तें त्याहावें ह्मणोन. त्यास आजपर्यंत जुने लोकसुद्धां गोरे लोक सुमार दोन हजार, व काळे लोक सुमार दाहा अकरा हजार, पैकीं एक पळटण अरमारी गळबताबर व एक पळटण सुरतेस व एक पळटण साष्टीस व हल्लीं हंगाम तालचेरीकडे जाणून तीन पळटणें ठेविलीं आहेत. बाकी दोन हजार गोरे व चार पांच हजार काळे ऐसे मुंबईस आहेत. बाशिबाय हमेशा ठेवतात. मुंबईचे खर्चास ह्मणाल तर दोन हजार माणूस पाहिजे.

कलम. १

मुंबईस गाडद तयार होत आहेत; गोरे लोक मद्रासेहून आलेत; मनसबा पुढें काय आहे तो बारकाईनें ल्याहावा झणून लिहिलेंत. त्यास हा भाव पेशजीचे पत्रांनीं कळविला आहे. पक्षेपणें नवा जनरल आलियावर समजोन लिहून पाठवूं. कलम. १

‘एडमिरल’ झणून थोरलें जहाज मद्रासेहून मुंबईस यावयासीं तालचेरीचे मार्गेहून येतां, तालचेरीस इंग्रजांनीं ठेऊन घेतलें आहे. निमित्त कीं टिपूमीया याच्या फौजा कालि-कोटाकडेस उतरल्या आहेत. न कळे हंगामा तालचेरीकडेस जाहाला तर, इंग्रज लोकांचे कबिले त्या जहाजावर चढवून मुंबईस पाठवावे. हा विचार करून जहाज खोटी केलें आहे. कलम. १

टिपूमीया यासीं कांहीं इंग्रजाकडून मसलतीचा भाव समजण्यांत आल्यामुळें टिपू खूब फौजेसुद्धां बंदरचीं ठिकाणीं आहेत, तेथील बंदोबस्ती सुस्तकीन करावी व कालि-कोटास किल्ला बांधावयाचा बेत केला आहे. सबब कालिकोटाकडेस टिपू आला आहे. कळावें. कलम. १

आलाहिदा याद पाठविली आहे. कलमें साहा लिहिल्याअन्वय श्रीमंतांस विनंती करून परवानगी घेतली पाहिजे. मार्गे टाकूं नये. कलम. १

सदरदू कलमें ध्यानीं आणून रामजी जासूदाची जोडी याजबरोबर जाबसाल देऊन लौकर पाठविलें पाहिजे. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

पुरवणी.

“विज्ञापना विशेष. इंग्रजांचें व सरकारचें बोलणें टिपूचे मसलतीसंबंधीं हा कालपर्यंत कांहींच नाहीं झणोन लिहिलें, त्यावरून आश्चर्य दिसोन आलें. तर हा भाव इंग्रज अद्यापि न दाखवीत, तर मतलबोवर नजर असेल; अथवा नवा जनरल येणार त्यापेक्षां तूर्त कांहींच कळूं न देत असतील. असो. पत्रोत्तरनंतर जें असेल तें अमलांत येईल. हे विज्ञापना.”

लेखांक ७.

ह्या पत्रामध्यें रघुनाथ रणसोड ह्यानें इंग्रज व फ्रेंच ह्यांच्या कारस्थानांची बातमी दिली आहे. ती फार महत्त्वाची आहे. मंचर कामां पारशी नांवाचा एक पारशी गृहस्थ पेशव्यांनीं पुण्यास बोलाविला होता असें दिसतें. इंग्रजांच्या राजकारणांत मराठ्यांच्या वतीनें पारशी गृहस्थही ह्या वेळीं प्रविष्ट झाले होते हें उघड आहे. ह्या पत्राची तारीख २६ जून इ. स. १७८८ ही आहे.

श्री.

“सेवेसी रघुनाथ रणसोड संजमिरी मुकाम मुंबई कृतानेक साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र २१ माहे, रमजानपावेतो खामीचे कृपेंकरून सुखरूप असो विशेष चंद्र १० मजकुरीं कृष्णाजी. जासूदजोडीबरोबर पत्रें व जनरलाचे थैलीचा जाबसाल पाठविले आहेत, ह्यावरून सबिस्तर कळलेंच असेल. यानंतर काळोजी जासूदजोडीबरोबर

आपलें पत्र चंद्र १० वे रमजानचें होतें, तें चंद्र १८ मजकुरी पावलें. लिहिला मजकूर कळला. त्याचीं उत्तरें याचा तपशीलः—

सुरतेचे कामाकाजाविषयीं शिवरामपंत सुंबईस आहेत. त्यांस तेथील कामाकाजाचा बंदोबस्त जाहला. हल्लीं त्यांनीं पुण्यास निघून यावें झणून त्यांस सरकारच्या थैलीचा जाबसाल, जनरल याजवळून घेऊन व पत्रें देऊन, राजश्री शिवरामपंत यांची रवानगी केली. आपणाजवळ येऊन पावतील. कलम. १

मिस्टर स्काट याजकडून जाबसाल आल्यास वरचेवर कळवावें झणून लिहिलेंत. उत्तम आहे. कलम. १

घर राहावयाचें केवळ खीण जाहालें आहे. टिकाव निघत नाही. त्या अर्थी गरीबी-प्रमाणें घर बांधलेंच पाहिजे. झणून बंधूंचे चेतनापैकी ऐवज कांहीं आल्यास घराची उभारणी होईल. सबब आपणास विनंती केली होती कीं, श्रीमंतांस अर्ज करून इतकें काम जरूर करून घ्यावें. येविषयींचा आपला जाबसाल आला की तूर्त घडत नाही, तुम्ही आल्यावर सोई करू झणून लिहिलेंत. त्या सबब हें काम लांबणीवर घालितां नये. जलदीन उभारणी जाहल्यानें उत्तम. कां जर जुनें काम खालीं आल्यावर सामानसुमानाचा नाश होऊन खर्चाखाल येऊं. ऐशियासी श्रीमंतांजवळ बजीद होऊन केलेंच पाहिजे. आपण चित्तावर मात्र घरल्यास वरचेवर घडेल ही निशा आहे. कलम. १

पनवेलपैकीं बारा असाम्यांचा बंदोबस्त करितां, त्यांजकडेस दोष नाही झणून लिहिलेंत, त्यास आश्चर्य दिसोन आलें. असो. शिवरामपंत यांसी ही गोष्ट दखल आहे. आपणासीं बोलतील. कलम. १

मॉरिस येथें फ्रान्सेज यांचीं कांहींक जाहाजें आलीं आहेत, ऐशी बातमी आहे.

कलम. १

विलायती जहाजें याच महिन्यांत यावींशीं आहेत. आरशांच्या जोड्या लिहित्या-माफक मिळतील. गुंता नाही. दृष्टीखाल घालून वरचेवर निरख लिहून पाठवूं.

कलम. १

मंचर कामा पारशी याजविषयीं लिहिलें, तें कळलें. ठीक करून लिहून पाठवावें, त्याप्रमाणें मशारनिल्हे हे आपणाजवळ निघून जातील. कलम. १

रोज दाहा अकरा होतील. बसऱ्याचे मार्गावरून विलायतेतून पत्रें येथें आलीं होतीं, दाखल होतांच दररोज कौन्सिल सात आठ रोजपर्यंत होत होती. बाहेर अफवा होती कीं सावकारी कामाकाजाविषयीं पत्रें आलीं आहेत 'झणून कौन्सिलें होतात. परंतु आझीं तर्कांत गोष्ट घ्यानीं आणितां, सावकारी काम नसावें, ऐसें चित्तांत विंबलें. त्यावरून आझीं परस्पर हें बातमीचे शोधांत लागलों. तेव्हां ऐकीकडून गुप्तपणें बातमी लागली कीं विलायतेतून पत्रें आलीं आहेत. त्यांत मजकूर कीं, पेशजी फ्रान्सेज व इंग्रजांचा तह जाहला, त्यांत कलम होतें कीं, फ्रान्सेज यांनीं हैदरखानास हरएक गोष्टीविषयीं साहित्य करूं नये. ऐसें असतां हल्लीं बातमी लागली कीं, मोरीस फ्रान्सेजाचें टिकाण आहे. तेथून

गुप्तपणें जंगी जिन्नस तरांच्यामध्ये टिपूचे मुलखांत पोहचवीत आहे. हें कलम एक व दुसरें बळदेजांचें ठिकाण मातबर, त्याचें नांव त्रिकबार, या ठिकाणी उंचा जिन्नस पिकत असतो. तें ठिकाण बळदेज यांनीं फ्रान्सेज यांचे स्वाधीन केलें. 'मशारनिहेंनीं हवाले घेतांच, तेथें मातबर किष्ठा बांधावयासी मांडला आहे ऐशास हें ठिकाण त्याचे हातीं लागल्यामुळें सर्व सोय जाहाली. कां तर ठिकाण मध्यभागीं आसल्यास नव्हतें तें प्राप्त जाहालें. बंगाल, मद्रास व मुंबई नजीक पडली. ऐशी हरवू बातमी विलायतेस जाहेर होतांच संशय प्राप्त जाहला कीं, मागांपुढां फ्रान्सेज दगा देईल. त्याजरून विलायतेहून तराडीं व टोपीकर लोक व ऐवजसुद्धां बंगाल, मुंबईस रवाना होणार; व आशा हरवू ठिकाणास येणार आहे कीं, बंगाल व मुंबई मिळोन चाळीस पलटणें नूतन तयार करवून ठेवणार; व फ्रान्सेज यांचा भाव पुरता ध्यानीं आणणार कीं, हैदरखानास मदत त्याजकडून जाहाली ह्मणजे वरचेवर श्रीमतांस मिळोन टिपूवर चढाव करावा व त्रिकबार याजवरही जावें. ऐशी बातमी विस्तारें ऐकिण्यांत आली ह्मणून जाहेर केलें आहे, परंतु ही बातमी प्रसिद्धीस अद्यापि नाहीं. गुप्त आहे. कळावें.

कलम. १

एकूण कलमें सात सादर केलीं आहेत. कळावें शेवेसी धृत होय हे विज्ञापना."

लेखांक ८.

हें पत्र ता. ४ आगस्ट इ. स. १७८८ चें आहे. ह्या पत्रामध्ये इंग्रजांच्या चळवळींची बातमी आहे व इतर राजकीय बातम्या आहेत. नवीन गव्हर्नर येणार ह्मणून रामसे हा सरकारवाड्यांतून-ह्मणजे 'गव्हर्नमेंट हाँस' मधून-स्वतःच्या घरीं राहावयास गेल्याचीही बातमी त्यांत आहे! रामसे व रघुनाथ रणसोड ह्यांचें चांगलें सौरस्य दिसत नाहीं. रामसे 'अधिक उणे' शब्द रघुनाथ रणसोडास बोलला, सबब त्यानें पेशच्यांकडे तक्रार केली होती असें दिसतें.

श्री.

"सेवेसी रघुनाथ रणसोड मुक्काम मुंबई कृतानेक साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत चंद्र १ जिल्काद जाणून आपले कृपेकरून सुखरूप असो विशेष. हल्लीं बारीक मोठें वर्तमान आहे त्याचा तपशीलः—

कलमें

विलायती तराडीं दोन कालचे रोजीं दुसरीं आलींत. त्यांमध्ये गोरे लोक सुमार ६०० आलेत. एकूण आज दिवस गोरे लोकांचा जमाव विलायतेहून व गांवचे मिळोन २८०० जाहाले आहेत. दुसरी चार गलबतें विलायतेहून येणार. त्यांत हजार आठशेंपर्यंत दुसरे येतील असें आहे.

कलम. १

अजम टिपू सुलतान यांहीं दोघे टोपीवाले आपलेकडून शहाणे पाहून, त्यांजबरोबर अंतस्थ दोन पत्रें लेहून दिलीं. एक पत्र इंग्रजांचे पादशाहास व दुसरें एक पत्र फराशीस यांचे मुख्यास देऊन, त्याची रवानगी बसऱ्याचे मार्गे केली, कीं एकांनें इंग्रजांचे मुख्यास जावें व दुसऱ्यानें फराशीस यांचे ठिकाणीं जाऊन जाबसाल घेऊन यावें. ऐसा कांहीं

बेत टिपूनीं केला आहे. आंतील अन्वय पुढें येईलच. बारकाईनें घ्यानीं आल्यावर वरचेवर कळविलें जाईल. ही बातमी पक्की आहे सबब जाहीर केली आहे. कलम. १

राजश्री महादजी 'शिंदे यांची उस्तवारी होऊन हल्लीं त्यांची फताईचें वर्तमान इंग्रेज लोकांनीं आयकोन आश्चर्य मानितात. कळवें. कलम. १

अजम रामशी जनरल सरकारवाच्यांत राहत होता. नवा जनरल याच्याचा हंगाम जाणून, सरकारवाडा सोडून, आपले खुद्द घरीं कालपासून येऊन राहातो. कळवें. कलम. १

पेशजी अजम रामशी आझाजवळ अधिक उणें बोलिले. येविषयीं मिस्तर मालीट याचें पत्र त्यास जाईल. हाजवरून तुमचे प्रत्ययास येईल. त्यास त्याचा दाखला कांहींच आला नाहीं. तेव्हां दिसतें कीं मालीटचें पत्र न आलें. असो. आझी तंव धन्याचे चाकर. त्या अर्धीं हरएक गुदरली गोष्ट धन्याचे कानावर घालावी, हेंच आझांस वाजवी. सबब घातली. कलम. १

पेशजी सुरी व कातरी राजश्री तात्यांकरितां रवाना झाली होती. पावली न पावली त्याचा जाबसाल नाहीं. हल्लीं आपले लिहिल्यावरून बागेकरितां कातरी झाडें कापावयाची, थोरली कातर अडीच रुपयांस खरीद करून जासुदाबरोबर पाठविली आहे. जाबसाल पाठवावा. कलम. १

हयातखान नगरचा किल्लेदार पेशजी इंग्रेजांस मिळोन कर्नाटकेहून मुंबईस आला. त्याचा इंग्रेजांजवळ करार होता कीं दरमाहा त्याचे खर्चास रुपये साडेचार हजार थावे. त्यास कराराप्रमाणें त्यास इंग्रेजांकडून पावत नाहीं. याजकरितां मशारनिलहे हयातखान यांहीं विलायतेस पत्रें हे बाबें लिहिलीं होती. त्याजवरून तेथें पुढील मसलतीवर नजर देऊन, तेथून आज्ञा आली आहे कीं, त्याची उस्तवारी करावी व करारबरोबर त्याचा खर्च चालवावा. येविषयींचीं पत्रें विलायतेहून आलींत, सबब हयातखान याची समजाविशी करून, त्यास अबरू देऊन, सरकारहवेलीमध्ये कौन्सिलांत बोलावून नेला. खलबत त्याजशीं जाहालें. करार होता त्या माफक हयातखान यास खर्च थावा ऐसें ठरावांत आणून, जामदारखान्यांत आज्ञा जाहली. त्याजवरून बारकाईनें बातमी काढितां हयातखान यास आज्ञा कीं, बरसाद जाहालियावर कांहीं लोकांची जमाबंदी करून आपले निसबतीस ठेवीत असावें, ऐशी मशारनिलहेस सीक जाहली आहे.

कलम. १

बेलापूरचे मामलेदारास दोन आज्ञापत्रें व आपलें पत्र आमचे नेमणुकेचा ऐवज व भाताविषयीं व नेहमीं छबीना थाबा जावा येविषयीं पाठविलींत, तींच बजिअस सुद्धां जासुदबरोबर मशारनिलहे मामलेदारास पाठविलीं. त्यास आज दिवस पंचवीस होत आले. त्याजकडून कांहींच जाबसाल नाहीं व जासुदही आलेत नाहीं. कळवें.

कलम. १

पेशजी खाजगत कामें व वेतनाची याद पाठविली होती. आपला जाबसाल आला की, यजमान स्वामीची स्वारी पुण्यास दाखल झाली झणजे कानावर घालोन गुप्तांस लिहून पाठवूं, झणोन लिहिलेंत. त्यास दिवस फार जाहालेत. जाबसाल आला नाही. दिसोन येतें कीं विस्मृति जाहाली, व आमची हाल हकीकत काय आहे, हें पण स्वामीचे ध्यानीं आलें नसावें; सबब आमचीं कामें मागस पडतात. तर बाब आमची उत्तवारी आपले हातानें ये वेळेस घडून यावी. न आल्यास आश्चर्य आहे. कां जर ईश्वरी कृपेंकरून आपली यजमान स्वामीकडे चाल चांगलीच बनली आहे, त्यापेक्षां गरीबावर नजर बुलंद झाल्यानें आपलेंच नांव आहे. लेकरानें वारंवार त्याहावेसें नाही.

कलम. १.

सदरद्व कलमें श्रीमंतांचे कानावर घालोन जाबसाल पाठविला पाहिजे. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक ९.

हें पत्र फार महत्त्वाचें आहे. जनरल मेडोज ह्याणून जो नवीन गव्हर्नर मुंबईस ता. ६ सप्टेंबर इ. स. १७८८ रोजी येऊन दाखल झाला, त्याच्या आगमनाचें बातमीपत्र रघुनाथ रणसोड ह्यानें पुण्यास लिहिलें असलें पाहिजे व तें फार महत्त्वाचें असलें पाहिजे. परंतु तें पत्र सांपडत नाही. परंतु मुंबईहून रघुनाथ रणसोडाचा कारकून गणेश कृष्ण ह्यानें वसईस लिहिलेलें ता. १७ सप्टेंबर इ. स. १७८८ चें बातमीपत्र उपलब्ध झालें आहे. त्यांत मेडोज गव्हर्नरची चांगली माहिती दिली आहे. ह्या पत्राचे शेवटीं नवीन गव्हर्नर रयतेस फार चांगला आहे, व त्यानें धान्याचे भाव सावकारांस सांगून स्वस्त केले आहेत, असा उल्लेख आहे. जनरल मेडोज ह्याच्या चांगुलपणाची कीर्ति इंग्रजी ग्रंथांतरीही प्रसिद्ध आहे.*

* मेडोज ह्यास मुंबईस गव्हर्नर नेमिलें त्यापूर्वी, सुप्रसिद्ध वक्ता उइल्यम पिट ह्यानें, ईस्ट इंडिया कंपनीच्या डायरेक्टरांस पुढील पत्र लिहून मेडोज ह्याविषयी शिफारस केली होती, ती वाचण्यासारखी आहे:—

DOWNING STREET, AUG. 17-1787.

“Gentlemen,—In our conversation a few days ago, I thought it my duty to suggest to you the great importance (as it appears to me on a variety of accounts) of sending some person of eminence and particularly a military man as Governor and Commander-in-Chief to Bombay, and I was induced particularly to call your attention to General Medows, whose character and services seem peculiarly to qualify him for that most important post &c. &c.” —W. Pitt.

मुंबईचे पत्र पैवस्ती मुकाम वसई.

श्री.

पैवस्ती चंद्र २६ जिल्हेज.

चंद्र १९ जिल्हेज मंदवार.

भाद्रपद सन तिसा समानीन.

“सेवेसी गणेश कृष्ण शिरसाष्टांग नमस्कार विज्ञापना. येथील कुशल तागाईत चंद्र १६ जिल्हेजपर्यंत सेवकाचे वर्तमान यथास्थित असे विशेष. मेजर जनरल उइल्यम मेडोस या मराठबेचे नांवाचे आहेत. चाळीस वर्षांचे वय आहे. समागमें अजम कर्नल आबांडकमी नांवें दिवाण आणि याखेरीज लिहिणार तिचेजण आहेत. पादशाही तर्फेचा आहे. खंडखोतीचा नाही. सर्व अधिकार त्याकडे आहेत आणि स्वसंतोषे कार-भार करावा. कंपनीचा व कौन्सिलदारांचा दरकार पडत नाही. परंतु कौन्सिलदार तिचेजण जुन्यांपैकी. करार केले:—अजम रॉबर्ट स्पार्क, व अजम जॉन झीन, व अजम कारनकी पेशजी साष्टीस चीफ होते ते, हे कौन्सिलदार ठरले. जनरलाचे समागमें विलायती तरांडी दोन आली, त्यांत लढाईचे उपयोगी लोक पांचशेंपर्यंत आले; व अगोदर अजम करनेल हटली मद्रासेहून आले, त्यांस समागमें वगैरे मद्रासी व विलायती मिळोन उजळ कातडीचे तीन हजार व एक हजार अगोदरचे येथे आहेत. एकूण चार हजार टोपीवाले व गारदी, कवायती शिपाई, अजमास साहा हजारपर्यंत सिद्ध आहेत. नूतनही ठेवितात. अजम जनरल भाद्रपद शुद्ध ७ मंदवारी दोन प्रहर दिवसास मुंबईस दाखल झाले. लढाईचे सामान तयार आहे, परंतु मासपक्षांत जाणें होईल असे दिसत नाही. मोहीम हैदरावर (?) आहे. निमित्त की तालचरीस त्याचा वेढा आहे. त्याची व यांची लढाई सुरू झाली, असे बारीक ऐकण्यांत येतें. यास्तव येथून कुमक उजळे एक हजार आजच दोहों तरांड्यांत चढले. उदईक हकारतील. येथे अंबई घातली आहे की, लोक उगेच बसून खर्च खातात; यास्तव मद्रासेचे बेगमीस रवाना होतात. परंतु तालचरीस जातील. हल्लीं नवा जनरल आला, तो रयतीस फार चांगला आहे. तांदूळ दर फरा सव्वादोन रुपयेप्रमाणें धारण होती, ती हल्लीं ताकीद सावकारांस करून, दर फरा रुपये १॥८ दीड रुपया दोन आणेप्रमाणें केली. वरकड विशेष ल्याहाचे सारिखें नाही. शेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति.”

लेखांक १०.

आ पत्राची ता. १९ सप्टेंबर इ. स. १७८८ ही आहे. हें बातमीपत्र आहे.

श्री.

“सेवेसी रघुनाथ रणसोड मुकाम मुंबई कृतानेक साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र १८ जिल्हेज जाणून आपले कृपेकरून सुखरूप अंसें विशेष. धर्मोजी जासुदाबरोबर पत्रें पाठविली आहेत. त्यांजवरून बारीक मोठें सविस्तर कळेलेंच असेल. जाबसाल कल-मवार पाठविले पाहिजेत. आनंतर अलीकडील वर्तमान त्याचा तपशील:—

विलायती नवथें जाहाज आले. त्याजमध्यें गोरे लोक सुमार तीनशें आलेत. मिस्तर

स्त्राक यासी हुकूम आली आहे की, सुरतेची सरदारगिरी करावी ऐशी आज्ञा. परंतु मशारनिल्हे स्त्राक यासी आज सहा सात महिने जाहालेत, विलायतेस गेला. कळावें.

कलम. १

येथें बातमी आहे कीं फत्तेसिंग गायकवाड व्यसनभूत फार झाला आहे व मनस्वी कारभार चालला आहे व सरदारलोकही नाखूष आहेत. कां जर एक सरदार चांगला मारून टाकिला ऐसें वर्तमान इंग्रेज लोक बोलत आहेत. कळावें.

कलम. १

मिस्तर डेव्हिड स्काट विलायतेस आहेत. हल्लीं तेथील मुत्सद्दी जाहाला आहे. अजू विशेष झाली आहे. पेशजी पत्राचे जाबसाल मशारनिल्हेस जाऊन पोहोचले असते तर ये वेळेस येथें सरकारकामांत उपयोगी येता. परंतु मर्जीस गोष्ट आली नाही. असो.

कलम. १

बेलापुरचे सुभेदार याजवळ सालगुदस्तची बाकी नक्क रुपये ४१ व साडेसात मण भात बाकी राहिली आहे, तेविषयीं आज्ञा त्यास दिलीच असावी. परंतु बाकी व दोन प्यादे अद्यापि आले नाहीत. कळावें.

कलम. १

बंगालेहून पत्रें आलींत त्यांजवरून येथें खलबतें होऊं लागलीं. बारकाईनें बातमी ध्यानीं आणितां, येथून बंगालेस लिहून गेलें होतें कीं, मालवणसंबंधीं हरकत फार होत आहे व मनस्वी निर्भयपणें वर्तणूक करून कराराप्रमाणें ऐवजही हातास लागत नाहीं. पत्राचे जाबसालही वळत नाहीं. त्याजवरून उत्तर आलें कीं तुमचे ठरावांत येत अस- त्यास मालवण कबज करावें. सबब मालवणावर जावयाची मसलत ठरावांत आणीत आहेत. त्याजवर पुढें जें होईल तें कळेल.

कलम. १

ताळुकदार यांसी सरकारांतोन आज्ञा, आमचे विद्यमानें हरएक मुंबईतील कामकाज घेत जावें ये विषयींची, ताकीद जाहाली न जाहाली हें कळलें नाहीं.

कलम. १

घर बांधावयाकरितां सोट सुमार ८० व मागील वेतनाची सोय कृपा करोन विनंती केल्याअन्वये लौकर करून घेतली पाहिजे. ठिकाण अजिबाद राहावयापुरतें नाहीं. त्यांत घर फारच जीर्ण, याजकरितां कृपा केली पाहिजे. तिजाई माफीची सोई ठीक दिसत नाहीं. आपले तंव ध्यानीं आलेंच असेल. जुनी सनद वसईहून आली ह्मणजे पाठवून देतो. सारांश, हर कशी आपण सोई करून दिली पाहिजे. बारवार आपणांस श्रम कोठवर घावे. कळावें.

कलम. १

सदरद्व सात कलमें लिहिलीं आहेत. ध्यानीं आणून यजमान खासींचे कानावर घालोन उत्तरें लौकर पाठवीत गेलें पाहिजे. सेवेसी श्रुत होय हे बिहापना.”

लेखांक ११.

हें पत्र ता. २७ सप्टेंबर इ. स. १७८८ रोजी लिहिलें आहे. हें मद्र- त्याचें असून ह्या पत्रामध्यें नवीन गव्हर्नर मेडोज ह्याच्या कारकीर्दीतील नवीन व्यवस्थेविषयीं अंनुकूल उल्लेख केला आहे. हें पुरवणीपत्र असून रघुनाथ रणसोड

खाने पुण्यास आपल्या बाळकृष्ण लक्ष्मण नामक कारकुनास लिहिलें आहे असें दिसतें. नाना फडणविसांच्या कारकीर्दीत प्रत्येक अधिकाऱ्याचा व हुद्देदासचा एखादा खात्रीचा इंसम पुणें येथें राहत असे. त्यास महत्त्वाची गोष्ट लिहून त्याचे मार्फत नानांस व श्रीमंतांस कळविण्याचाही परिपाठ असे.

श्री.

“पुरवणी राजश्री बाळकृष्ण लक्ष्मण मुक्काम पुणें गोसावी यांस:-

उपरी मुंबईकडील बातमी पेशजीं लेहून गेली आहे. त्या अलीकडील वर्तमान:- तरी राजश्री जगन्नाथ दादाजी येऊन सांगितलें कीं, जनरल मुंबईस दाखल जाहाल्यापामून तमाम बंदर मजकूरचे कारखानेहायची खबरदारी करून, जेथील चौकशीमुळे सरंजाम कमी त्या कारखानदारास सांगोन, तरतूद करवीत आहे. सावकारी सुरळीत चालावी, प्रजेस उपद्रव किमपि कोणाचा जाजती होऊं न पावे याप्रमाणें आहे, व रात्रदिवस खुद्द आपण व जागले दोन विलायती एकूण तीन असामी, किल्ला व शहर देखील फिरून (बंदोबस्त) करितात व नवीन शिबंदीचा शेरा पेशजी दर रुपये ६ हल्लीं जास्ती रुपये २ एकूण आठ प्रमाणें केला आहे, ऐशी बातमी आहे. पुन्हांही मशारनिल्हेस बंदर मजकुरी रवाना फेलें आहे. बारकाईनें बातमी निघेल ते काढोन, मागाहून लेहून रवाना होईल. जाणिजे. चंद्र २६ माहे जिल्हेज सुमा तिसा समानीन मया व अलफ बहुत काय लिहिणें. (मोर्तेबसुद.)”

लेखांक १२.

हें ता. १२ आक्टोबर इ. स. १७८८ चें पत्र आहे. ह्या पत्रामध्यें नवीन गव्हर्नर मंडोज ह्याच्या चालीरीतीविषयी उल्लेख आहे, व इतर खाजगी व राजकीय वस्तुम्या आहेत.

श्री.

“खेवेसी रघुनाथ रणसोड मुक्काम मुंबई साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र ११ मोहरम जाणून आपले कृपेंकरून सुखरूप असो विशेष. रामजी व यादवजी व कुसू ऐसे तिघां जासुदांबराबर पत्रें पाठविलीं आहेत. पाबोन सविस्तर कळलेंच असेल. परंतु आज पंधरा दिवस जाहालेत, जाबसाल अद्यापि आले नाहीत. हल्लीं बारीक मोठें वर्तमान ह्याचा तपशील:-

नवा जनरल याची चाल ध्यानीं आणितरं, विचार अथवा खलबत करणें तें कर्नल आथरकांबी व कर्नल हरिसन व कर्नल हटली विलायतेहून हल्लीं आले आहेत, त्यांजशीं होत असतें. वरकड टोपीकर जुने मुत्सद्दी व कारकून मंडळी फारच आहेत, त्यांजशीं फारसें बोलणें नाही व सहसा कोणाची भेटही होत नाही. हरेक गोष्टीचा मबितार्थ मशारनिल्हे कर्नल यांचे अडुमतानें करून, मग कौन्सिलचे दिवसीं कौन्सिल मरोन ठराबांत आणितात. कौन्सिलदार झणाल तर मिस्तर स्पार्क व मिस्तर व्हरनबी व

मिस्तर ग्रीन, जनरलसुद्धा चारजण बसतात. जनरल याची कृपादृष्टि सरदारी लोकांवर मात्र दिसती. याप्रमाणें चाल धरली आहे. यापुढें कशी होईल ती पाहावी.

कलम. १

आह्मी कर्नल हाटली याजवळ व मिस्तर ग्रीन ऐसे उभयतांसीं नूतन जेह लाविला आहे. पुरती खलास घ्यानास आली ह्मणजे आपणांस लिहून पाठवूं. कळावें. कलम. १

मिस्तर मालीट येथें आलेत. आज दाहा रोज जाहालेत. जनरल याच्या तीन चार भेटी जाहाल्यात. कारभार आंतील ध्यानीं आणितां, मिस्तर मालीट याजवळ जनरल याचें खलबत फारसें अद्यापपर्यंत झालें नाहीं. पेशजी मिस्तर वाडम याजवळ हमेशा होत होतें, तसें हल्लीं दृष्टीस पडत नाहीं. आह्मी मिस्तर मालीट याची भेट घेतली. पृच्छा घेतां बोलिलेत कीं, पांचा साहा रोजीं फिरोन पुण्यास जाऊं. त्यास आज दाहा रोज जाहालेत. सारांश, जनरल यांची रजा झाली ह्मणजे निघोन जातील. दिसोन येतें कीं चडूं पांचे रोजीं जातील. कळावें.

कलम. १

कारलेकर मामलेदार बेलापूर याजकडेस सालगुदस्त पैकीं बाकी रुपये १५८ एकशें अठरावन्न व भात मण सोळा याची निक्षून ताकीद देवावी व साल मजकूरचे नक्त रुपये व भात येविषयींही सरकारचें पत्र हल्लींच पाठवावें. कां जर पुरचे मामलेदार यासी लष्पाडी मांडली आहे, महिने फार गुदरावून पुरती झाडून बाकी देत नाहीं. तर पत्र पाठवावें. कळावें.

कलम. १

आह्मांविषयीं सरकारची थैली अजम जनरल खुदल्यम मेडीहौस यासी पाठवाल, त्याची नकल आह्मांस पाठविली पाहिजे.

कलम. १

मसलतीचा भाव बारकाईनें शोध घेतां, लक्ष तों कर्नाटकेवर खरें आहे; परंतु त्यांत ही कल्पना प्राप्त जहाली आहे जे, भिलासमलय (?) हें ठिकाण फ्रान्सेजांचें होय. मार्गां तेथें फार करून वस्ती नव्हती. हल्लीं फ्रान्सेज यांनीं बंदिस्त चांगली करून, बंदोबस्ती यथास्थित करून, लोकांची जमाबंदी फारच ते ठिकाणीं केली आहे. हमेशा ते बंदरीं फ्रान्सेजांचीं तरांडीं येत असतात. इंग्रजांस व त्यांस सल्लख तों चालतो. ऐसें असतां इंग्रज त्यांचा विश्वास काडीमात्र धरीत नाहीं. त्यांत बारकाईनें इंग्रजांस बातमी आहे कीं फराशीस यांचा अंतस्थ विचार आहे जे, विलायत येथें आपला सल्लख दाखवून परभारें मुंबईवर घाला घालावा हें लक्ष. परंतु कोणते समर्थी हा भाव ध्यानीं असला नाहीं, त्या वर्षीं न कळे. टिपूचा व इंग्रजांचा बेबनाव जाहाल्यावर टिपूस साहिल्य करील अथवा परभारें हरएक ठिकाणावर घालील, ऐसा पुढील विचाराची छालणूक होत आहे. त्यांत द्रव्याची जमाबंदी अद्यापि जाहाली नाहीं, याजकरितां त्वरित मसलतीचा उठाव दिसत नाहीं. पातशाहाचा हुंक्रम आहे कीं, आपलीं ठिकाणें आहेत तेथील बंदीबस्ती यथास्थित जाहालीयानंतर, कर्नाटक येथील मसलत उभी जाहालीयावर ठीक पडेक. ऐसी आज्ञा जाहाली आहे. याजमुळे विचार पोच जाहल्याशिवाय पाय पुढें चालविलील ऐसें बारकाईनें समजोन जाहीर केलें आहे. कळावें.

कलम. १

सरकारचें पत्र आमचेविषयी विनंती केल्याअन्वये जरूर पाठवावें. कळावें. कलम. १

सरकारचीं पत्रे हरएकविषयीं आह्मांजवळ यावीं, जाबसाल आम्हीं द्यावा, येविषयीं वारंवार विनंती केलीच आहे. परंतु तसें अद्यापि होत नाहीं. तर हें ठीक दिसतें कीं काय ? हल्लीं जनरल याचे पत्राचे जाबसाल परभारें आलेत ! तर येविषयीं बंदोबस्त केला पाहिजे. कळावें. कलम. १

सोढ्याची सनद लिहिल्याअन्वये लौकर श्रीमंतांस विनंती करून व वेतन हे हरदू जाबसाल धर्मोजी जासुदाबरोबर जलदीन पाठविले पाहिजे. कां जर वसईहुन सोढे येतील कधीं व घरास कार्यास उपयोगी केव्हां पडतील ? हें ध्यानीं आणून जलदी केली पाहिजे. कळावें. कलम. १

सदरहू कलमें नव जाहीर केली आहेत. श्रीमंतांस दाखवून उत्तरे पाठवावीं. बाब इंग्रजाचे दरबारची बातमी दुसऱ्यास मिळणें कठीण. त्यांत नवा जनरल याची बारकाई बाहेर फुटत नाहीं. आह्मी युक्तीनें प्रयत्न व श्रम करून इंग्रज लोकांचे पोटांतून बातमी काढितों. एकनिष्ठेनें चालतो. यापुढेही चाकरी बजावून दाखवावी हा आमचा हेत. ऐसें असतां, अद्यापपर्यंत आमची चाकरी रुजू पडत नाहीं. श्रीमंतांची कृपापत्रें यावींत ते आज दिवस एकही आले नाहीं. तेव्हां पुढें आमचा निभाव कसा होतो ? खर्च वेंच तो बाळगिल्याशिवाय स्वरूप नाहीं. ऐशास, हा सर्व भाव आपण ध्यानीं आणून जाबसाल सविस्तर ल्याहावा. जेणेकरून जीवास जमयेत होईल व हुशारी प्राप्त होईल ऐसे बाब केले पाहिजे. मिस्तर मालीट यांनीं आपणास सलाम लिहूं सांगितला आहे. कळावें. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक १३.

हें पत्र ता. १२ डिसेंबर १७८५ चें आहे. खांत तालचरीकडील मोहिमीच्या बातम्या आहेत.

श्री.

“सेवेसी रघुनाथ रणसोड मुकादम मुंबई कृतानेक साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत चंद्र १३ रबिलावल जाणून आपले कृपेकरून सुखरूप असो विशेष. पेशजी धरमू व यमाजी जासुदाबरोबर सेवेसी पत्रे पाठविली आहेत. बारीक मोठें सविस्तर समजलेंच असेल. उत्तरे आलीत नाहीं. तर लौकर जाबसाल देऊन जासुदाची रवानगी केली पाहिजे. यानंतर हल्लींचे बातमीचा तपशील:—

येथून दीडलक्ष रुपये बाणकोटास जातात ह्याणून रवाना जाहालेत; परंतु सदरहू रुपये तालचरीचे खर्चास गेले आहेत. गवगवा न व्हावा याबद्दल बाणकोटचें नांव घातलें, कळावें. कलम. १

तालचरीचे लोकांस भातें, डाळ, तांदूळ वगैरे येथून बर्तेले भरून मुबलक रवाना होत असे. कलम. १

मनवर (man of war) व गुराब तालचेरीस जातील येतील, इतक्यांत संयोग पाहून मालवणाकडेस अकस्मात् भिडतील, असा बेत दिसतो. कलम. १.

बाबा, आझी घरासंबंधी फार अजीज आहों. सोळ्याविषयी व मागील वेतनाविषयी सोई लोंकर केली पाहिजे. पुढें अखेरी आली. स्मरणार्थ वारंवार लिहितों. कलम. १.

आमचेविषयी सरकारची थैली इंग्रजांस पेशजीं लिहिल्याअन्वये पाठवावी व माम-लेदारास श्रीमंत नानांची ताकीद की, सरकारचें काम मुंबईसंबंधी आमचे हातानें घेत जावें. कलम. १.

अजम टिपू मीया याचे फौजेचा चांद कालिकोटचे दरम्यान व मंगळौर येथें फारच फौजा उतरल्या आहेत. तालचेरीवरून कानानोरास फौजा जावयासी मार्ग मागतो, इंग्रज देत नाही. याजवर पुढें काय कर्तव्य होईल तें कळेल. कलम. १.

विलायतेहून दोन मनवर पांचांपैकी येथें दाखल जाहाले. जलदीने करामत होत आहे. बाकीचे मनवर मागाहून येतील. कळावें. कलम १.

हल्लीं पलटणें झाडून तयार जाहालीं आहेत. एक पलटण गोरे लोकांचें व कांहींक नवीन लोक येथें राहणार. आठां पांचा रोजीं पलटणें गलबतावर चढवावयाचा बेत आहे. रवानगी तंव तालचेरीस आहे. किती पलटणें जातील याचा सुमार मागाहून लिहून पाठवू. पलटणें येथून जातात हा बोभाट घालीत नाहीं गुप्त कारभार चालला आहे. टिपूस व इंग्रजास अद्यापपर्यंत लढाई नाही. याउपरी काय होईल तें कळवूं. कळावें. कलम. १.

सदरहू लिहिलेअन्वये कळावें. राजश्री सदाशिवपंतीं श्रीमंतांचा कौल पाठविला पोचला. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक १४.

ह्या पत्राची ता. २८ डिसेंबर इ. स. १७८८ ही आहे. हें पत्र रघुनाथ रणसोडाचा कारकून बाळकृष्ण सदाशिव खेर ह्यानें पुण्यास लिहिलें आहे. ज्याचे नांवें लिहिलें आहे, त्यास ‘श्रीमंत राजश्री बाबा’ असें छटलें आहे. हें पत्र फार मनोरंजक असून त्यावरून नवीन गव्हरनर मेडोज ह्याच्या शिस्तीची व कडकपणाची साक्ष पटते. माहिम येथें दरवडा पडला होता. त्यांत कांहीं पनवेलकर सोनारही होते. त्यांस कल्याण येथील सुभेदाराच्या हुकुमानें मुंबईचा इंग्रज कोतवाल हालीडे ह्यानें कैद केलें होतें. ज्या सोनारांचा संबंध नव्हता, ते सोनार सोडून दिले. परंतु माहिमच्या दरवड्यांत सांपडलेले लोक विनाकारण प्रतिबंधांत ठेविले. त्यांची सेशनामध्ये चौकशी करून खटल्याचा निकाल व्हावा ह्याणून जनरलानें हुकूम दिला. पेशव्यांच्या वकिलास हे गुन्हेगार आपल्या ताब्यांत पाहिजे होते. परंतु माहिमवर इंग्रजी अंमल असल्यामुळें नवीन जनरलानें ते पेशव्यांच्या ताब्यांत न देतां, तुझी इंग्रजी सेशनापुढें फिर्याद करूद न्याय घ्या, असा त्यानें आग्रह

घरिला. पैका मराठ्यांचा असल्यामुळे न्याय चुकला व चोर निरपराधी ठरले तर तो बुडेल, ह्या भीतीने रघुनाथ रणसोडाच्या कारकुनाने, पुण्याहून पेशव्यांचे पत्र येईपर्यंत, खटला तहकूब व्हावा झणून प्रयत्न चालविला. परंतु नवीन गव्हर्नररापुढे उपाय नाही झणून त्याने चिंताग्रस्त होऊन हे पत्र लिहिले आहे. ह्या पत्रावरून 'शासन' (Sessions) हा इंग्रजी शब्द मराठीत ह्या वेळी कसा प्रचलित झाला होता, हे चांगले दिसून येते. ह्या पत्रांतील दरवळ्याच्या खटल्यांचे पुढे काय झाले ते समजण्यास मार्ग नाही.

श्री.

श्रीमंत राजश्री बाबा स्वामीचे शेवेसी:—

“पोष्य बाळकृष्ण सदाशिव खेर मुक्काम मुंबई चरणावर मस्तक ठेऊन शिरसाष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत मार्गशीर्ष वद्य १४ पावेतो वर्तमान यथास्थित असे विशेष. आज शनवारी आह्मांस जनरलसाहेब यांचे हुकूम केला की, आपले माहिमचे दरवळ्याशिवाय दुसरे पनवेलकर सोनार लोक, खुने झणोन कल्याणचे पत्रावरून कैद केले होते. ते घेऊन जावे. माहिमचे दरवळ्यांतील चोर देत नाही. याप्रमाणे आज सांगितले. येविषयीचे उत्तर अजम नानासाहेब यांस अजम पालनारसाहेब याजकडे लिहितो. परवां सोमवारी शासन आहे. तेथे तुम्ही फियार्द करून, या चोरांवर अन्याय ठरेल त्याप्रमाणे पारिपत्य होईल म्हणोन सांगितले. हे चोर तिकडे घाबयाचे नाहीत. याप्रमाणे उत्तर होऊन, हालडीसाहेब कोतवाल यासी सांगितले की, शासनांत याचा न्याय करून पारिपत्य शास्त्राबमोजीब करावे असे रुबरु झाले, आणि आम्ही हालडीकडे आलों. आम्ही जनरल याजवळ व हालडीजवळ बोललों की, पैका यजमानांचा, त्यांस लेहून उत्तर आल्याशिवाय मजला न्यायास उभे राहावत नाही. त्यास तुम्ही चोहों पांचां रोजांत लिहून आणवावे. त्यावरून लिहिले आहे. त्याने आह्मांस नादी लावून ठेऊन शेवटी अशी गोष्ट केली ! पुढे याचे कसे करावे ? आमच्याने तोड निघोन न्याय तूर्त न ठरे तसे करितो. परंतु येथे निरुपम्य गोष्ट ! कोणाचे बोलणे चालत नाही. त्यास याचे कसे करावे ते लिहून पाठवावे. जर न्याय चुकला झणजे पैका बुडाला, असे आहे. येविषयी दोन चार वेळां लिहिले, परंतु त्याचे कांहींच उत्तर आले नाही. हल्ली एकाएकी असे सांगितले. त्यास पुण्याची पत्रे आली असल्यास पाठवावी. सेवेसी ध्रुत होय हे विज्ञापना.”

ह्या चौदा पत्रांवरून मराठ्यांचा मुंबईचा वकील रघुनाथ रणसोड ह्याची व त्या वेळेच्या इंग्रजी राजकारणांची वाचकांस अस्पष्ट तरी कल्पना येईल अशी आशा आहे. रघुनाथ रणसोडाचा संपूर्ण पत्रव्यवहार उपलब्ध झाला, तर कितीतरी महत्त्वाच्या गोष्टी जगापुढे येतील व मुंबईच्या इतिहासांत त्याची कितीतरी भर पडेल. परंतु तूर्त तरी तशी आशा करण्यास जागा नाही.

पाटीलबाबासीं दोन चार वेळां बोलिलों. आपाजीराबही होते. त्यास काशीचे मजकुराचा जाबखाल स्पष्ट कांहींच सांगितला नाही. लांबणीचे जाबखाल बोलतात की, ही गोष्ट केल्यानें सर्वां यवमांस वांकडें वाटेल. अस्फुटदौले व इंग्रज एक आहेत. त्या पक्षां त्यांचीही इंग्रजांस भीड पडेल. अशीं पर्यायाचीं बोलणीं बोलतात. परंतु आझी हेंच उत्तर करीत आहों की, हें काम करावेंच लागेल. येणेंकरून आपला सर्व हिंदूत नक्ष होईल व सरकारसेवाही थोरलीच घडेल, कीर्तिरूपद होईल. अशीं उत्तरें करीत आहों. पक्षेपणें त्यांचें उत्तर होईल, त्याप्रमाणें मागाहून लिहून 'पाठवूं. मथुरावृंदावन येथील मजकूर, पातशाई फरमानें करून आणावयाचे मसुदे केले आहेत. दोहें चव्हां रोजांत दिल्लीस पाठवून सनदा करून आणवितों. याप्रमाणें बोलले आहेत. होऊन आळिशावर सेवेसी रवाना करूं. सेवेशी श्रुत होय हे विज्ञापना."

ॐ ॐ ॐ

७. दादासाहेबांचा तळेगांवचा करार.

श्रीसांबः सपुत्रो विजयते.

ता. ३ फेब्रुवारी इ. स. १७७९.

"करार जाबता शफथपूर्वक राजश्री दादासाहेब यांचा, राजश्री माधवराव नारायण-पंत प्रधान यांसी, विद्यमान राजश्री तुकोजी होळकर व महादजी शिंदे. सु॥ तिसा सबैन मया व आल्फ. तुह्मां आह्मांसी नाना प्रकारें विग्रह राज्यलोभास्तव वाढून, आह्मीं दौलत साधावी यास्तव प्रयत्न बहुत केला. इंग्रजांकडे जाऊन, त्यांस सहाय करून, बरोबर घेऊन इंदुरीं तळेगांवपर्यंत आलों. परस्परें लढाईचा प्रसंग घडला. आदिशा पाहतां आपण राज्यलोभाविष्ट जाहल्यानें इंग्रजांकडे दौलत जाते असें जाणून, उभयतां सरदारांवर अकत्यार ठेऊन, सरदारांकडे आलों. सरदारांनीं, खर्चाची बेगमी करून देतां आणि लानसंध्या करून स्वस्थ रहावें, असें सांगितलें. त्याप्रमाणें मान्य करून, खर्चाची बेगमी आलाहिदा नेमणुकीप्रमाणें नक्की बारा लक्षांची जागा लावून दिली; ती आपण घेऊन लानसंध्या करून झांशीस राहूं. राज्याचा लोभ धरून दौलतीचा वारसा करणार नाही, व दौलतीस वांकडें पडे असें आचरण आह्मांपासून होणार नाही. नेमणूक करून दिली त्यांत सत्कालक्षेप करून स्वस्थ राहूं. तुह्मी पंतप्रधान राज्याचे धनी, व चिरंजीव राजश्री बाजीराव रघुनाथ, तुमचे कारभारी करून द्यावे, असें उभयतां सरदारांचे व आमचे विचारें ठरून आह्मी मान्य जाहलों. तुह्मी व चिरंजीव बाजीराव यांनीं, तीर्थरूप कैलासवासी नानासाहेब, व भाऊसाहेब धर्मी व कारभारी याअन्वये वतंत होते, त्याप्रमाणें प्रबुद्धपण आल्यावर परस्परें वर्तावें. स्वामीसेवकधर्म उभयतांनीं अन्योन्य निष्कपटपणें चालवावा. धनीपणाची व कारभाराची पुस्तपन्हा तुह्मां उभयतांची उभयतीं सरदार करितील. आह्मी या दौलतसंमंधीं कारभाराच्या प्रकणीत एकंदर मन घालणार नाहीं. वर्तणुकीच्या कलमबंदीची याद आलाहिदा लिहून दिली आहे त्याप्रमाणें आचरण करूं. उभयतां सरदारांचे विद्यमानें परस्परें करार ठरले आहेत, त्याप्रमाणें तुह्मांकडून

अमळांत यावें. आझांकडूनही वेईल. मांत अंतर करूं, तरी श्रीसांबाची व गंगाभागि-
रबीची सफथ असें जाणून. चंद्र १५ मोहरम सु॥ तिसा सबैन मया व आलफ मुकाम
इंदुरीं तळेगांव.”

✽ ✽ ✽

८. दादासाहेबांचें दुर्वर्तन.

रघुनाथराव ऊर्फ दादासाहेब पेशवे ह्यांचें आचरण चांगलें नसून परस्त्रीविषयीं
अमिलाषबुद्धि त्यांच्या मनांत बसत असे. त्यांनीं कित्येक स्त्रियांवर बलत्कारही
केल्याचे उल्लेख आहेत. अर्थात् अशा पापी पुरुषास साहाय्य केल्याबद्दल इंग्रज
लोकांसही वाईट वाटत असै. दादासाहेबांस सुरतकर इंग्रजांच्या बंदोबस्ताखालीं
ठेविलें होतें. तेथें त्यांनीं पापाचरणें आरंभिलीं. ही गोष्ट जनरल गॉडर्ड ह्यांचे
कानावर गेली. तेव्हां त्यांस दादासाहेबांचा फार तिटकारा येऊन, त्यानें सुरतकर
इंग्रजांस ठपका दिला. ता. ६ आक्टोबर इ. स. १७८१ च्या एका पत्रा-
मध्ये पुढील मजकूर आढळतो:—

“श्रीमंत राजश्री दादा यांणीं नागर ब्राह्मणाची मूल जबरदस्तीनें धरून आणिली.
तेव्हां त्या मुलीच्या आईबापानें प्राण दिला. हें वर्तमान गाडरास कळलें. तेव्हां सुर-
तवाल्या इंग्रजांवर गाडर रागें भरोन बोलला जे, तुमच्या खापीन राघो केला असतां
बदफैलीच्या गोष्टी होतात; तुह्यांस काय ह्मणावें ? त्याजवरून सुरतवाला रागें भरोन
ह्मणों लागला जे, ब्राह्मण होऊन याच्या बुद्धीस भ्रंश जाहला. मग बंदोबस्ती करून
वाच्याबाहेर निघों देत नाहीं. वाच्यांत राहावें ऐसें जाहलें आहे.”

✽ ✽ ✽

९. पुण्याचा वकिलमुतालकीचा दरबार.

महादजी शिंदे ह्यांनीं उत्तर हिंदुस्थानांत अद्वितीय पराक्रम गाजवून दिल्लीपती
शहाअलम बादशाहा ह्यांस गुलामकादराच्या कांचांतून सोडविलें व बादशाहाची
पूर्ण कृपा संपादन केली. त्यावेळीं बादशाहानें प्रसन्न होऊन, त्यांच्या बहादुरी-
बद्दल, श्रीमंत सवाई माधवराव पेशव्यांच्या नांवें, वकिलमुतालकीची सनद व
नालकी पालकी वगैरे बहुमान दिले, व खुद्द पाटीलबाबांसही कित्येक सन्मान
अर्पण केले. ते बहुमान घेऊन पाटीलबाबा मोठ्या विजयानंदानें दक्षिणेंत
आले. ते ता. १२ जून इ. स. १७९२ रोजी पुण्यांत येऊन दाखल झाले.
त्या वेळीं श्रीमंत पेशवे व त्यांचे दिवाण नाना फडणवीस ह्यांनीं त्यांच्या स्वागत-
पूर्वक भेटी घेतल्या. शिंद्यांची व पेशव्यांची मोठ्या थाटानें भेट झाली. ह्या
भेटीचें वर्णन नाना फडणवीसांनीं गोविंदराव काळ्यांच्या पत्रांत पुढें लिहिल्या-
प्रमाणें केलें आहे. तें वाचनीय आहे. तें येणेंप्रमाणें:—

“विनंती ऐसीजे. ‘राजश्री पाटीलबाबा जांबगांभीडून निघोन ज्येष्ठ वद्य अष्टमीस पुण्यानजीक खडकीच्या पुलावर येऊन मुक्काम केला. नवमीसह दशमी सार्धकाळचे पांच घटका दिवस राहतां, श्रीमंतांचें दर्शन घ्यावयाचा मुहूर्त निश्चयांत आला. इकडून श्रीमंत गणेशखिंडीपावेतो सामोरे गेले. तिकडून पाटीलबाबा आपले बराबरील सरदार घेऊन आले. इकडील मुत्सद्दी मंडळी व सरदार मंडळीच्या व त्यांच्या भेटी झाल्या. नंतर पाटीलबाबा येऊन श्रीमंतांचे पायांवर डोई ठेऊन भेटले. श्रीमंतांनी आपले गळ्यांतील मोत्यांची माळ पाटीलबाबांचे गळ्यांत घातली. येणेंप्रमाणें समारंभाचें भेट बहुत चांगली झाली. यापूर्वी भेट झाल्याचें सरासरी लिहिलें, तपशील समजावा सव्वह हल्लीं लिहिलें असे. ह्मणोन आज्ञा.’ त्यास श्रीमंतांचे ताळे विचित्र कीं, असे बराबरीचे सरदार दिग्विजयी होऊन, येऊन पायांवर डोई ठेऊन भेटतात. याच्या आखबारा रुमशामपावेतो मिरवतात. या पुण्याईस जोडा नाही. वर्णन किती करावें? याचा संतोष मोठा झाला. येथील मंडळींत आज्ञास सांगावयास अति तेज. बंदमान अल्ली व मध्यस्थास सांगितलें. त्यांसही खुषी झाली. जसें व्हावें तसें झालें. उचित तें घडलें. आज्ञी येथें पुसावयाचें स्थळ ह्मणोन उमदा लहान थोर वर्तमान पुसतात. सांगितलें पाहिजे. यास्तव पुढें होईल त्याची वरचेवर लिहिण्यास आज्ञा होत जावी. रवाना चंद्र ११ जिल्काद हे विनंती.”

ह्याप्रमाणें भेट झाल्यानंतर बादशाहाकडून आणलेल्या किताबती व सन्मान पाटीलबाबांनीं मोठ्या समारंभाचें श्रीमंतांस अर्पण केले. हा समारंभ मराठ्यांच्या वैभवाचा द्योतक असून तो फारच अपूर्व झाला. तो इतिहासांत ‘वकील-मुतालकीचा दरबार’ ह्या नांवानें प्रसिद्ध आहे. नाना फडणविसांनीं ह्या लोकोत्तर समारंभाचें सविस्तर वर्णन निजामाकडील वकील गोविंदराव काळे ह्यांस लिहिलें आहे. त्यांनीं त्याचा अक्षरशः उल्लेख करून ‘नानांस अभिनंदनपत्र पाठविलें आहे. तें फार मनोरंजक आहे. तें येणेंप्रमाणें:—

श्री.

“विनंती ऐसीजे:—‘बादशाहाकडून वकील-मुतालकी व अमीर-उलउमराव ह्मणजे मीर-बक्षीगिरी यांचा बहुमान आणिला आहे. तो घेण्याविषयीं राजश्री पाटीलबाबांनीं विनंती केली. त्यावरून घ्यावयाचा निश्चय झाला. डेरा बेऊन फर्मानबाडी करून, आषाढ शुद्ध तृतीया शुक्रवारी तिसरे प्रहरीं, श्रीमंतांची खारी डेरादाखळ झाली. प्रथम पातशाही फर्मान मस्तकीं बंदून मुनशीजबळ दिला. त्यांनीं भर दरबारांत बाचला. सर्वांनीं श्रवण केला. त्यांत, शुलामकादर यानें बेअदबी केली; त्याचें पारपत्य बादशाही नोकर बहुत होते परंतु कोणीं केलें नाही. श्रीमंतांचे सरदार माहादजीराव शिंदे यांनीं करून बंदोबस्त केला. याजकरितां हें पद पुस्तदरपुस्त दिलें असे. येविषयीं फार विस्तारें लिहिलें. तें सर्वांनीं ऐकिल्यावर वकील-मुतालकी व अमीरुलउमराबी खिलत, खारड्या व जिग, क्षिरपेंच व परिदा, कळगीमन कटकण व माळा मरबारीद

व कलमदान, ढालतरवार व मोरचेल, नालखी, पालखी झालरदार, शिके कटार, व माहीमरातब, तमनतोग हत्ती, घोडा समेत, बहुत आदरेंकरून घेतली. श्रीमंतांनीं एकशें एक मोहोरा पातशाहास नजर ठेविली. पाटीलबाबांनीं श्रीमंतांस एकावन्न मोहोरा नजर डेन्यांतच केली. तोफा व गाड्याच्या सिलका (सलाम्या) झाल्या. त्याजवर सरकार वाळ्यांत येऊन सर्वांनीं नजरा केल्या. राजश्री कल्याणराव कवडे व बाबाराव व कृष्णजी देवाजी व आनंदराव रघोतमराव यांजकडील यांनीं नजरा केल्या, व सर्वांनीं आंदाब बजाविली. समारंभ चांगला झाला. तुझ्यांस कळावयाकरितां लिहिलें ह्याणोन आज्ञा. 'ऐशियास पत्रे पाहून अति संतोष झाला. आनंद कोठें माईना. पत्रीं विस्तारकिती त्याहावा ? श्रीमंत वैभवशाली. विचित्र पुण्याई. कधीं झाल्या नाहीत त्या रकमा चालून आल्या. श्री मुबारक करो, व याहून पदव्या अधिक प्राप्त होतील. फर्मांना येतील. गुलामकादराचें पारपत्य कोणाच्यानें झालें नाहीं, तें राजश्री माधवराव शिंदे यांनीं केलें. हे रकम आझीं येथें बोलण्यांत आणिली नाहीं. वाईट वाटावयाचीं कारणें ! पाटीलबाबांनीं एकावन्न मोहोरा नजर करून आदाब बजाविली. येणेंकडून एकनिष्ठपणाचें त्यांचें महात्म दिगंतरास गेलें. खानदानास उचित तें त्यांनीं केलें. आपण व पाटीलबाबांनीं आदाब बजाविली, मग राजश्री कल्याणराव व बाबाराव कृष्णजी देवाजी यांचा गुंता काय ? मार्ग पदाच्या स्वरूपाप्रमाणें घातला. इतकें न होतें तर तितकेंच उणें दिसतें. पृथ्वीपति व इतर यवन व मराठे राजे यांस आदाब कराव्या, त्यापरीस हे ब्राह्मण भ्रू, सहस्र वांटे प्रशस्त. पदास आदाब बजवावी लागती, ठीक झालें. हाच मार्ग शेवटपर्यंत चालावा. आपले व पाटीलबाबांचे कारकीर्दीत ह्या गोष्टी भारी झाल्या. कीर्तांचे ध्वज झाले. हें आपल्यास व पाटीलबाबांस मुबारक असो. रवजा चंद्र २२ जिल्काद हे विनंती."

ॐ ॐ ॐ

१०. नाना फडणविसांस फळझाडांचा शोक.

नाना फडणविसांस फळझाडांचा फार शोक असून त्यांनीं पुण्यामध्ये फार सुंदर बगीचे केले होते. नाना फडणविसांची मेणवली येथील बाग अद्यापि प्रसिद्ध आहे व तेथील नामांकित आंबे अद्यापि अस्तित्वांत आहेत. त्यांनीं नानाप्रकारचीं विलायती फळझाडे आणवून, त्यांची लागवड करण्याचा एकसारखा प्रयत्न चालविला होता. निरनिराळ्या फळझाडांचीं रोपें व त्यांच्या संबंद्धाच्या माहितीचीं टिपणें त्यांनीं परदेशस्थ लोकांकडून सुद्धा आणविलीं होती. लेचीच्या झाडाचें पुढील टिपण मासल्याकरितां येथें देतो:—

श्री.

"भादी. अजम मेळ मिगेल साहुकार सुबईकर यांजकडून लेचीचीं कलमें बाळकृष्ण

सदाशिव खेर मु॥ पनवेल यांचे विद्यमानें पुण्यास आलीं. छ. १६ जभादिळावल. सुमा-
मयातैन व अलफ. त्या झाडांची क्रिया. झाडें सुमारें २.

१ तांबडी, जमीन असेल तेथें लावावी.

१ दक्षणचें ऊन तीन चार वर्षे लागूं नये.

१ लहान झाडें आहेत तों एक दिवसाळाड पाणी घावें.

सदहूंप्रमाणें मुंबईहून लिहून आलें आहे.”

ह्यावरून निरनिराळ्या फळझाडांची लागवड करून बागबगीचे सुधारण्याकडे
मराठ्यांच्या मुत्सद्याचें चांगलें लक्ष होतें असें दिसतें.

ॐ ॐ ॐ

११. नाना फडणविसांचा चित्रसंग्रह व दिल्लीची कारागिरी.

नाना फडणवीस ह्यांची बुद्धिमत्ता व शहाणपण ह्यांची इतिहासांत जशी
तारीफ केलेली आहे, त्याप्रमाणें त्यांच्या रसिकतेची व सद्गुणसंग्रहप्रियतेची
तारीफ करणें अगदीं रास्त आहे. त्यांनीं एतद्देशीय व परदेशीय चित्रकलाकुश-
लांकडून नाना प्रकारच्या सुंदर तसबिरी व कलाकुसरीचे जित्तस मिळविण्याचा
फारच दीर्घ प्रयत्न केला होता. त्यांच्या संग्रहाचें वर्णन त्यांच्या चरित्रांत योग्य
प्रसंगीं आह्मी देणार आहों. परंतु त्यांच्या रसिकतेचा मासला दाखविण्यासाठीं
फक्त दोन तीन पत्रे येथें सादर करितों.

पहिलें पत्र, दिल्लीचे वकील हिंगणे ह्यांचा कारभारी शंकराजी सखदेव ह्याचें
आहे. ह्या पत्रावरून दिल्लीच्या चित्रकारांकडून नानांनीं तसबिरी आणविण्याचा
प्रयत्न केल्याचें दिसून येतें. ह्याच पत्रामध्यें “पाणिपतच्या लढाईमुळें दिल्लीच्या
नामांकित कारागिरांची काय स्थिति झाली होती, त्याचेंही खरें वर्णन दिलेलें
आहे. हें पत्र येणेंप्रमाणें:—

श्री.

“श्रीमंत राजश्री नाना स्वामीचें सेवेसी:—

विनंती सेवक शंकराजी सखदेव कृतानेक सा० नमस्कार विज्ञापना. येथील कुशल
ता. छ १९ माहे सफर मुक्काम दिल्ली स्वामींचे कृपावलोकनेकरून यथास्थित असे वि-
शेष. कृपा करून छ १० सवालचें पत्र पाठविलें, तें छ १९ जिल्हेजीं पाऊन शिरसा
बंदून सनाथ झालों. पत्रां आह्मा की, ‘आह्मांस श्रीच्या चित्रांचे मुरक्याची’ गरज
आहे. याकरितां दिल्लींत निधामल वगैरे जुने कारीगरांच्या हातच्या तसबिरा श्रीकृ-
ष्णाच्या बहुत चांगल्या मेळवून. विकत घेऊन, त्यांस सोनेरी हासिया करून, त्याची बही
बांधवून, बहुत माबजैतीनें पाठवावे. पैका पडेल तो पाठवून देऊं. परंतु तारीफलायक

१ मुरक्या=बांधीव पुस्तक (album). २ हासिया=किनारी. ३ माबजत=काळजी, सुरक्षितपणा.

चित्रें मेळवून पाठवावीं द्याणून पत्रीं आज्ञा.' त्यास निधामल द्याणून 'मुसवर हिंदु, अह-
मदशाहा पातशाहाचे अंमलांत येथें होता, त्याची निष्ठा ईश्वरचरणीं बहुत होती.
द्याणून श्रीकृष्णाची वगैरे देवांच्या तसबिरा हमेशा करीत होता, व त्या समयीं 'काईत,
क्षत्री, मुत्सद्दी, खालसेवाले वगैरे वकील लोक मातबर होते. तेही श्रीच्या तसबिरा
करवीत होते. त्या अलिकडे अबदालीची गर्दी झाली. त्यामुळें निधामल दिल्लीहून
उठोन लखनऊस गेला. तेथें मृत्यु पावला. त्याचे पुत्र लखनऊस दोघे आहेत. त्यां-
पैकी एक तो केवळ 'नाकारच आहे. एक कांहींसी मुसवरी करितो. परंतु त्याप्रमाणें
नाहीं. द्याणून श्रवणांत आलें आहे. त्यास येथें सेवकांनें तलास केला. परंतु आपले पाशीं
राजश्री देवराव तालांनीं श्रीकृष्णाची तसबीर दिधली आहे, त्याप्रमाणें आतां तशा
तसबिरा मिळत नाहींत, व कोणी हिंदु कारीगरही नाहीं. मुसलमान कारीगर आहेत.
ते या काळाप्रमाणें तसबिरा करितात. श्रीकृष्णाचे ध्यानाची तसबीर आपल्या पसंती-
योग्य करितां येत नाहीं. ऐसे कारीगर आहेत. याहीवर आज्ञेप्रमाणें आजपावेतों
तलास केला; ऐशी जुनी तसबीर हातीं लागली नाहीं. पुढेंही तलाशांत आहें.
श्रीकृष्णाच्या तसबिरा हातीं लागल्यास सेवेसी आज्ञेप्रमाणें तयारी करून पाठवीन.
या दिवसांत केथें कोणी जुने लोक हिंदु मातबर राहिले नाहींत. कुल उपासामुळें व
बेरोजगारीमुळें लखनऊकडे बांगला कारीगर वगैरे कसबी लोक उठोन गेले. बहुत मृत्यु
पावले. कांहीं त्यांचे बंशींचे आहेत. ते नाकारे ! याप्रमाणें दिल्लीची अवस्था जाली आहे.
पहिली दिल्ली लोकांनीं पाहिली होती, ते आतां राहिली नाहीं. नांव मात्र राहिलें आहे.
रविसंक्रमणाचे तील शर्कराप्रुक्त पाठविले आहेत. ते स्वीकारून उत्तरीं लोभ करावा.
बहुत काय लिहिणें. कृपा केली पाहिजे हे विश्वासि."

दुसरें पत्र, पुरंदरे ह्यांच्या घरच्या चित्रांबद्दल कुसाजी गोविंद साठे ह्यांस लि-
हिलेले आहे. ह्या पत्रावरून नानांनीं, सरदार लोकांच्या घराण्यांतील चित्रें
युक्तीनें आणविण्याचा कसा प्रयत्न केला होता, आणि सरदार लोकांतही
बज्याबा नाना पुरंधन्यासारखे रुसिक सरदार होते, हेंही व्यक्त होतें. हें पत्र
येणेंप्रमाणें:—

श्री.

"सेवेसी कुसाजी गोविंद साठे सा॥ नमस्कार विज्ञापना ता॥ वैशाख वा॥ १३ शुक्र-
वार पावेतों स्वामींचे कृपेंकरून वर्तमान उत्तम असे विशेष. स्वामींचें पत्र आलें. तेथें
आज्ञा कीं, बज्याबा पुरंधरे यांचे घरीं पूर्वीं नानापासून चित्रांचा संग्रह आहे. आझांस
ठळक आहे. त्याचा शोध त्यांजकडील कारभारी बोलावून, आमचें अंग न समजतां,
जीं चित्रें असतील तीं झाडून घेऊन, लिहून पाठविणें आज्ञापत्र आलें. त्या वेळेस

१ मुसवर=चित्रकार. २ काईत=कायस्थ. ३ नाकार=नकर्ता, निरुपयोगी.

अयोध्येचा नबाब सुजाउद्दौला.

(कारकीर्द इ. स. १७५३—इ. स. १७७५)

सासवडी कारकुनापासून तों कारभारी यांचे घरी लगे. ते झाडून तासगावांस गेले आहेत. दुसरा माहितगार कारकून सध्या त्या मुलाजवळ नाही. त्यावरून मुजरद पत्र लेहून, दोन गडी कारभारी यांस आणावयास पाठविले आहेत. ओले हाणजे शोध करून जी (चित्रे) असतील ती झाडून घेऊन, सेवेसी लेहून पाठवीन. नानांचे वेळेचा खिजमतगार जुना, नेहमी, बज्याबाची कन्या आंबीकराचे घरी दिली आहे, तिजबरोबर असतो. बहुतां दिवसांचा आहे. त्यास मी पुसलें. त्याणें सांगितलें की, नाना होते तोंपर्यंत त्यांस हौस येविसी फार होती. संग्रह होता. अलीकडे बज्याबापासून कांहीं (चित्रे) लोकांनी नेली व कांहीं आहेत. ऐसे त्याणें सांगितलें. असल्यास, गुंता तिळप्राय न पडतां, त्यांचे घरची मातुश्री उमाबाई-आबाची न्नी-यांजकडे खात्रीचें अंग न दिसतां, असतील तीं जमा करून सेवेसी लिहून पाठवितों. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

तिसरें पत्र, पाराशर दादाजी यांचें आहे. ह्या पत्रावरून नानांनीं तसबिरा मिळविण्याचा प्रयत्न, खुद्द जयपूरच्या राजाजवळही केला होता असें दिसतें. हें पत्र येणेंप्रमाणें:—

श्री.

“श्रीमंत राजश्री नाना खात्रीचे सेवेसी:—

विनंति सेवक पाराशर दादाजी सा० नमस्कार विज्ञापना. येथील कुशल छ. २५ रमिलाखर यथास्थित असे विशेष:—आपण कृपापत्र पाठविलें तें पावलें. ‘राजश्री आनंदराव गंगाधर यांस उत्तम तसबिरा पाठविण्याबद्दल तुझांस सूचना करण्याकरितां लिहिलें होतें. त्यांनीं तुझांस सांगितलें. तुझीं दिल्लीस तसबिरा आणावयाकरितां पाठविलें. त्यास तेथें खाजगी कोणाचे घरीं असल्या, तर माहितगारीनें हस्तगत जाल्या तर होतील. जयपूरकरांचे घरीं तसबिरा फार चांगल्या (आहेत.) ही पक्की बातमी बहुत दिवस आहे. येविसींचें सविस्तर आनंदराव यांसी लिहिलें आहे. त्याअन्वये युक्तीनें केल्यास येतील.’ म्हणोन आह्मा. त्यास आनंदराव यांनीं आपले आक्षेपमाध्यें सांगितलें. त्याजवरून जयपुरीही कारभारी यांसी लेहून कारकून पाठविले आहेत. राजाचे भेटीचेंही बोलणें आहे. त्या संधीतही शोध करूं. दिल्लीस शोधाकरितां मुजरद परीक्षक पाठविले आहेत. यत्नास आळस होणार नाही. दिल्लीस हुंडीही रवाना केली आहे. आनंदराव सविस्तर लिहितील. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

❀ ❀ ❀

१२. मुजाउद्दौल्याचा मृत्यु.

अयोध्येचा इतिहासप्रसिद्ध नबाब मुजाउद्दौला हा, ता. २६ जानेवारी इ. स. १७७५ रोजी मृत्यु पावला, असें इंग्रजी इतिहासांत लिहिलें आहे. ह्यानें अयोध्येचें राज्य इ. स. १७५४ पासून इ. स. १७७४ अखेर हाणजे सुमारे २० वर्षे केलें. ह्याच्या मृत्युबद्दल निरनिराळ्या गोष्टी प्रचलित आहेत. ‘अयोध्येचे नबाब’ ह्या पुस्तकामध्यें तत्संबंधानें पुढील उल्लेख केलेला आहे:—

“मुजाउद्दौला ह्याच्या मृत्युबद्दल दोन निरनिराळ्या दंतकथा प्रचलित आहेत. ‘सियाहल मुताखरीन’ ग्रंथामध्ये असे लिहिले आहे की, हाफिज रहमतखान ह्याचा वध करून रोहिलखंड काबीज केल्यानंतर मुजाउद्दौल्याने, हाफिज रहमत ह्याच्या लावण्यावती कन्येवर वाईट दृष्टि ठेविली, आणि तिच्या पातिव्रत्याचा भंग करण्याचा प्रयत्न केला; झणून तिने गुप्त रीतीने आपल्या जवळ विषदिग्ध कढ्यार घेऊन, ती मुजाउद्दौल्यावर चालविली. तिचे सविष टोंक त्याच्या शरीरांत जाऊन त्यास जखम झाली व त्यामुळे तो बरेच दिवस आजारी पडून मृत्यु पावला. मि० कार्नेजी ह्यांनी मुजाउद्दौल्याच्या मृत्यूचे कारण, त्याच्या विरुद्ध पक्षाची कलकत्ता कौन्सिलमधील सरशी हॅदी दिले आहे. पण ते संभवनीय दिसत नाही.”—अयोध्येचे नबाब, पृ. ५६.

ह्या संबंधाने आझांस एक अस्सल पत्र उपलब्ध झाले आहे. त्यावरून मुजाउद्दौल्याच्या मृत्यूचे खरे कारण व त्याची खरी तारीख व्यक्त होते. हे पत्र बुंदेलखंडचे सुभेदार इतिहासप्रसिद्ध गोविंदपंत बुंदेले ह्यांचे पुतण्ये व गुलसराई संस्थानचे मूलपुरुष दिनकर बाबूराव खेर ह्यांचे आहे. हे नानांस लिहितातः—

श्री.

“श्रीमंत राजश्री नाना खात्रीचे सेवेसीः—

विनंति सेवक दिनकर बाबूराव सां॥ नमस्कार विनंती येथील कुशल ता॥ पौष वद्य ११ पर्यंत मुक्काम काल्पी खात्रीचे कृपेकरून क्षेमरूप असो विशेष. बहुत दिवस कृपापत्र येऊन परामर्ष होत नाही. तरी सदैव कृपा करून पत्रद्वारे परामर्ष करीत असले पाहिजे. यानंतर इकडील वर्तमान तरः—नबाब मुजाउद्दौला ह्यांनी हफीजखान रोहिले यांची लेक जबरदस्तीने आणिली. तिणे पेशकबज चालविले. ते मांडीवर लागू जाहाले. सेणेकरून दोन तीन मास आजार झाला. उपाय बहुत केला, परंतु कुपभ्यामुळे सिद्ध न झाला. बहुत आजारी झाले. तेव्हा रोहिलखंडचा बंदोबस्त करून, अंतरवेद अनुपगीर गोसावी यांस इजारा देऊन, खासा लखनऊस गेले. तेथे देवाहा झाली. महिना दीड महिना होत आला. लेक वडील मिरजा आमानी याणे बंदोबस्त केला; बाहेर वर्तमान जाऊ न दिले. आजपर्यंत संशयांत होतें. हल्ली पक्की बातमी आली. त्यावर रोहिले यांनी आपली ठाणी रोहिलखंडांत बसविली. गोसावी याणे अंतरवेदाचे माहाल जमीदारांचे स्वाधीन करून, आपण लखनऊकडे जाणार. अंतरवेदांत फौज नाही. हुंडी जमीदारांनी केली आहे. अशांत देशची फौज पांच हजार असती, तर प्रांताचा बंदोबस्त होऊन सरकारचा अंमल होता. सविस्तर विदित व्हावे झणून लिहिले आहे. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

• ह्या पत्राची मिति पौष वद्य ११ झणजे ता. २७ जानेवारी इ. स. १७७५ ही येते. अर्थात् ह्या तारखेच्या अगोदर महिना दीड महिना मुजाउद्दौला मृत्यु पावला असे दिनकर बाबूराव लिहितात. त्या अर्थी इंग्रज इतिहासकारांनी दिलेली ता. २६ जानेवारी इ. स. १७७५ ही तारीख चुकीची ठरते.

इतिहाससंग्रह.

धर्मार्थकाममोक्षाणामुपदेशसमन्वितं ।

पूर्ववृत्तं कथायुक्तमितिहासं प्रचक्षते ॥ १ ॥

संपादकः—दत्तात्रय बळवंत पारसनीस, सातारा.

पुस्तक १ लें.]

ऑक्टोबर १९०८.

[अंक ३ रा.

विषयानुक्रम.

विषय.	पृष्ठांक.
१ ऐतिहासिक चरित्रें (चांदबिबी).	१-१२
२ ऐतिहासिक स्फुट लेख (दिल्लीचें मयूरसिंहासन).	५-८
३ तंजावरचें राजघराणें.	१-१६
४ महेश्वरदरबारचीं बातमीपत्रें.	३३-४०
५ ऐतिहासिक टिपणें.	१७-२४

मुंबई येथें

तुकाराम जावजी यांच्या निर्णयसागर छापखान्यांत

बाळकृष्ण रामचंद्र घाणेकर यांनीं

मालकांकरितां छापिला.

वार्षिक वर्गणी ट. इ. सह ४ रु. अंकाची कि. ट. इ. सह ६ आणे.

चांदबिबी.

(जन्म ई. स. १५४७ — मृत्यु ई. स. १५५९)

ऐतिहासिक चरित्रे.

१. चांदबिबी.

गुणाः पूजास्थानं गुणिषु न लिंगं न च वयः ।

* * * * *

“Few in England know that the contemporary of our Queen Elizabeth in the Deccan kingdoms was a woman of equal ability, of equal political talent, of equal, though in a different sense, education and accomplishments, who ruled over a realm as large, a population as large, as intelligent, and as rich as England; a woman who, surrounded by jealous enemies preserved by her own personal valour and endurance her kingdom from destruction and partition; who, through all temptations and exercise of absolute power, was at once simple, generous, frank, and merciful as she was chaste, virtuous, religious, and charitable—one who, among all the women of India, stands out as a jewel without flaw and beyond price.”

—*Meadows Taylor.*

* * * * *

हिंदुस्थानच्या इतिहासांत शौर्यपराक्रम, बुद्धिचातुर्य, राजकारणकौशल्य, सदाचारसंपन्नत्व, स्वदेशप्रीति, स्वामिनिष्ठा, भगवद्भक्ति इत्यादि अनेक सद्गुणांच्या योगाने प्रसिद्धीस आलेली मानवरत्ने पुष्कळ आहेत; परंतु त्यांची चरित्रे प्रसिद्ध नसल्यामुळे त्यांचा उज्ज्वल कीर्तिप्रकाश असावा तितका दृग्गोचर नाही. तथापि स्वदेशाच्या इतिहासाची अस्सल साधने जसजशी उपलब्ध होतील, तसतसा ह्या लोकोत्तर मानवरत्नांचा प्रकाश अधिकाधिक खुलल्यावांचून राहणार नाही. ह्या रत्नावलीमध्ये भाग्यशाली राजे लोक, विक्रमशाली योद्धे, कर्तृत्ववान् मुत्सद्दी, कलाकौशल्यपटु शिल्पकार, भगवद्भक्तिपरायण साधुसंत, प्रतिभासंपन्न कवी, संगीतशास्त्रप्रवीण गायनाचार्य, औदार्यशाली धर्मात्मे किंवा विविधशास्त्रवेत्ते पंडितवर एवढेच नुसते नाहीत, परंतु त्यांच्या योग्यतेच्या व त्यांची बरोबरी करणाऱ्या अनेक स्त्रियाही तीत समाविष्ट होण्यासारख्या झाल्या आहेत. त्यांची चरित्रे, कब-जास्त प्रमाणाने, फार मनोरंजक व बोधपर आहेत. ती अस्सल कागदपत्रांच्या किंवा परभाषेतील इतिहासग्रंथांच्या साहाय्याने जेव्हां प्रकाशांत येतील, तेव्हां रसिक वाचकांस फार आल्हाद झाल्यावांचून राहणार नाही. अशा मानव-

रत्नांमध्ये अहमदनगरची प्रख्यात व रणशूर राणी चांदबिबी हिची गणना करण्यास हरकत नाही. हिची अल्प माहिती येथे सादर करितों.

चांदबिबी ही लोकात्तर स्त्री, विजापुरचा सुप्रसिद्ध बादशाहा अली आदिलशाहा ह्याची पत्नी व अहमदनगरचा बादशाहा हुसेन निजामशाहा ह्याची कन्या होय. हिचा जन्म अदमासे इ. स. १५४७ मध्ये होऊन तिचे बालपण अहमदनगर येथेच गेलें. हिचा अहमदनगर व विजापूर ह्या दोन्ही राजघराण्यांशी अशा प्रकारचा सन्निकट संबंध असल्यामुळे, तिला ह्या दोन्ही ठिकाणी, आपलें राजकारणातुर्थ व पराक्रम-पटुत्व व्यक्त करण्याचे अनेक प्रसंग आले, व दोन्ही ठिकाणच्या इतिहासांत तिने आपलें नांव अजरामर केलें, असें झणण्यास हरकत नाही. विजापुरचा बादशाहा अली आदिलशाहा ह्याची कारकीर्द इ. स. १५५७ पासून इ. स. १५८० पर्यंत झाली. अली आदिलशाहा गादीवर बसल्यानंतर, इ. स. १५६४ मध्ये, विजापूर व अहमदनगर ह्या दोन्ही राज्यांमध्ये तह होऊन, दोन्ही बादशाहांचें सख्य झालें. त्या वेळीं अहमदनगरच्या बादशाहानें ही लावण्यवती शहाजादी, अली आदिलशाहास अर्पण करून, सोलापुरचा किल्ला ह्या मंगलप्रसंगी त्यास अंदण दिला. हा शरीरसंबंध इतिहासदृष्टीनें फार महत्त्वाचा झाला. त्याच्या योगानें विजापूर व अहमदनगर ह्या दोन्ही बादशाहींमधील मत्सरभाव नाहीसे होऊन दोन्ही राज्ये एकमेकांशी स्नेहभावानें वागूं लागलीं.

चांदबिबी व अली आदिलशाहा ह्यांचा विवाह झाल्यापासून विजापुरच्या पातशाहातीचा चांगला उत्कर्ष झाला. अली आदिलशाहा बादशाहास राज्यकारभाराचे कामीं चांदबिबीचें फार चांगलें साह्य झालें. ही राणी निसर्गतःच कुशाग्रबुद्धि असून ती सद्गुणी व राज्यव्यवहारदक्ष होती. तिनें बिकट राजकारणांत आपल्या अलौकिक बुद्धिमत्तेनें आपल्या पतीस जसें साह्य केलें, त्याप्रमाणें तिनें, तुमुल रंगसंग्रामामध्येही आपल्या पतिसन्निध हजर राहून, आपल्या अपूर्व युद्धकौशल्याचें प्रदर्शन करण्यास कमी केलें नाही. ती युद्धकलेमध्ये चांगली निष्णात असून, प्रत्येक स्वारीमध्ये घोड्यावर बसून आपल्या पतीबरोबर जात असे. त्यामुळे अली आदिलशाहाप्रमाणें तिच्या अंगच्या शौर्यसाहसादि गुणांचाहि लौकिक सर्व राज्यामध्ये महशूर झाला होता. तिच्या अंगीं विद्याविनयादि गुणही चांगले होते. तिला फारसी, आरबी इत्यादि भाषांचें चांगलें ज्ञान असून, कानडी, मराठी इत्यादि भाषाही समजत असत; आणि चित्रकला व संगीतशास्त्र ह्यांचीही तिला चांगली माहिती होती. अर्थात् तिच्या अंगीं स्त्रीजातीस आवश्यक असे सर्व गुण वसत असल्यामुळे ती आपल्या पतीस फार प्रिय झाली होती, व त्याचें अंतःकरण तिनें आकर्षून घेतलें होतें.

अल्ली आदिलशाहा इ. स. १५८० मध्ये निपुत्रिक मरण पावला. मृत्यूपूर्वी त्याने आपल्या बंधूचा मुलगा इब्राहिम ह्यास गादीवर बसवून, आपल्या पत्नीने सर्व राज्यकारभार चालवावा अशी योजना केली होती. त्याप्रमाणे त्याच्या पश्चात् घडून आले. सुलतान इब्राहिम हा विजापुरच्या गादीवर येऊन, चांदबिबी ही त्याच्या वतीने सर्व राज्यकारभार पाहू लागली. इब्राहिम आदिलशाहा ह्या नांवाने जो बादशाहा पुढे प्रसिद्धीस आला, तोच हा अल्पवयी सुलतान इब्राहिम होय. ह्याचे वय ह्या वेळी अवघे नऊ वर्षांचे असल्यामुळे चांदबिबीने सर्व राज्यकारभार दिवाण कामीलखान ह्याच्या साहाय्याने उत्कृष्ट रीतीने चालविला. ह्या वेळी दक्षिणेतील सर्व राज्यांमध्ये विजापुरचे राज्य विस्तीर्ण व मोठे होतें, व त्याची सत्ताही सर्वत्र गाजत होती. राणी चांदबिबी हिने आपल्या नवऱ्याच्या पश्चात् विजापुरच्या बादशाहीचा लौकिक व दरारा तसाच कायम ठेवण्याचा प्रयत्न केला. अल्ली आदिलशाहाच्या कारकीर्दीत जशी शांतता होती व प्रजेस जसे सुख लागलें, त्याप्रमाणे आपल्या हातूनही घडावे अशी तिची प्रबल इच्छा होती. तिने राजपुत्राच्या शिक्षणाकडे चांगलें लक्ष पुरविलें, व सर्व राजदरबारी कामें मोठ्या तत्परतेने चालविली. ती न्यायाच्या कामांत अधिक दक्ष असे. बुधवार व शुक्रवार खेरीज करून, सर्व दिवशीं, ती राजवाड्यांत आपला दरबार भरवून व राजपुत्रास तख्तावर बसवून, न्यायनिवाडे स्वतः करित असे. त्यामुळे ती प्रजेस फार प्रिय व पूज्य झाली होती. परंतु दुर्दैवाने, तिचा दिवाण कामीलखान हा, सर्व सत्ता आपल्या हातीं घेण्यासाठी हांवभरी होऊन, राणीस जुमानीनासा झाला; व त्याने तिचे महत्त्व कमी करण्याचा प्रयत्न चालविला. हे कृतघ्नपणाचे वर्तन राणीच्या नजरेस येतांच, तिने त्यास कामावरून दूर केलें, व किशवरखाननामक दुसऱ्या एका जुन्या वजीरास दिवाणगिरी सांगितली. परंतु राजसत्तेचा मोह काहीं विलक्षण असल्यामुळे तोही लवकरच फार उन्मत्त होऊन, राणी चांदबिबी व तिचे अनुयायी सरदार ह्यांच्या विरुद्ध, बंड करण्याचा प्रयत्न करूं लागला. त्यास दिवाणगिरीवरून काढून टाकून, बंकापुरचा सुभेदार मुस्तफाखान ह्यास त्या जागेवर नेमावे, अशी राणी चांदबिबी व तिचे आज्ञाधारक सरदार ह्यांनी मसलत केली. परंतु ती सिद्धीस जाण्यापूर्वीच, कोणी विश्वासघात करून, ती बातमी किशवरखानास कळविली. त्याने, एकदम, अल्पवयी बादशाहाच्या नांवाने द्वाही फिरवून, राणी चांदबिबी हिला कैद केलें, व तिची फार अप्रतिष्ठा व मानहानि करून, तिला इ. स. १५८२ चे सुमारास सातारच्या किल्ल्यावर बंदिवासांत टाकिलें. तेव्हांपासून सातारचा किल्ला दुर्दैवी राजपुरुषांच्या बंदिवासाचे मुख्य स्थळ होऊन राहिला, अशी प्रसिद्धी आहे.

राणी चांदबिबी विजापुरांतून गेल्यानंतर सर्वत्र शोटींगपादशाही माजली. दिवाण किशवरखान ह्याची सत्ता कोणी जुमानीनासे झाले. शेवटीं अमीर उमराव व

लष्करी लोक ह्यांनीं एकत्र होऊन दिवाण किशवरखान ह्यास विजापुराहून पिटाळून लाविलें; व पुनः चांदबिबीस सातान्याहून परत आणविलें. किशवरखान पुढें मारला गेला व विजापुरची दिवाणगिरी एखलासखाननामक पट्टा हबशी गृहस्थाच्या हातांत आली. परंतु एकदा राज्याची घडी जी विसकटली, ती त्यास पुनः बसवितां आली नाही. 'हबशी' व 'दक्षिणी' असे राज्यामध्ये दोन पक्ष झाले, व ते परस्परांशीं मत्सरबुद्धीनें वागूं लागले. त्याचा परिणाम विजापुरच्या बादशाहीस भोगावा लागला. बन्हाड, बेदर व गोवळकोंडा येथील बादशाहांनीं विजापुरची पादशाही कमजोर झाली आहे असें पाहून, तिकडे स्वाभ्या करण्यास सुरवात केली, अशा एका प्रसंगीं खुद्द विजापूर शहरास परशत्रूंनीं वेढा घातला, व विजापूर राजधानी काबीज करण्याचा प्रयत्न केला. ह्या आणीबाणीच्या प्रसंगीं चांदबिबी हिनें स्वतः हिंमत धरून किल्ल्याचें रक्षण केलें, व सैनिकांस प्रोत्साहन देऊन परशत्रूंची चढाई होऊं दिली नाही. चांदबिबीचें शौर्य व हिंमत सर्व लोकांस कळून चुकल्यामुळे, सतत एक वर्षपर्यंत वेढा पडला असतांही, सर्व सैन्यानें मोठ्या उत्साहानें व निकरानें परशत्रूशीं टक्कर दिली, व अखेर त्यासच वेढा उठवून परत जाण्यास भाग पाडिलें. ही हकीकत इ. स. १५८४ मध्ये घडून आली.

इ. स. १५८५ मध्ये पुनः अहमदनगर व विजापूर येथील बादशाहांचा शरीरसंबंध जडण्याचा योग आला. राणी चांदबिबी हिचा भाऊ मूर्तिजा निजामशाहा ह्यानें इब्राहिम आदिलशाहाची बहिण खुदिजा बेगम हिला मागणी घातली. उभयतांचा लष्करीय झाला व राणी चांदबिबी ही विजापुरच्या बादशाही बन्हाडबरोबर अहमदनगरास आली. अर्थात् हें लग्न उरकून घेऊन, राहिलेलें आयुष्य स्वस्थचित्तानें ईश्वरमूर्तीत घालवार्चें, असा तिचा संकेत होता. परंतु ह्या वेळीं अहमदनगर येथील दरबारामध्ये विजापुरापक्षांही अधिक पक्ष व अधिक कलह माजले होते. त्यामुळे हा विवाहसमारंभ एकीकडेस राहून मूर्तिजा निजामशाहा व त्याचा मुलगा मिरान ह्यांच्या मधील कलहसमारंभ मात्र सुरू झाला; आणि पितापुत्रांची चांगली झटापट होऊन, तीत मूर्तिजा निजामशाहा ह्याचा वध झाला. ह्या प्रसंगीं प्रसिद्ध इतिहासकार फेरिस्ता हा राजवाड्यामध्ये हजर होता. त्यानें स्वतः आपल्या नेत्रांनीं पाहिलेला शोकपर्यवसायी वृत्तांत आपल्या ग्रंथांत लिहिला आहे. ह्या वेळीं चांदबिबी नगरच्या किह्यांत हजर होती. तिला हा प्रसंग पाहून किती दुःख झालें असावें ह्याची कल्पना करवत नाही. मिरान ह्यानें आपल्या बापाचा वध करून गादी बळकाविली, परंतु लवकरच त्याचाही शिरच्छेद होऊन अहमदनगर येथें शोर्टिंगनादशाही सुरू झाली. अखेर तेथें मूर्तिजा निजामशाहाच्या भावाचा मुलगा गादीवर येऊन जुमालखान हा मुख्य दिवाण

झाला. परंतु ह्या बादशाहाच्या विरुद्ध विजापूर व बन्हाड येथील सैन्याने प्रतिकार करून जुमालखानाचा पराभव केला, व शेवटी विजापुराशी तह होऊन विजापुरचे सैन्य परत गेलें. राणी चांदबिबी ही ह्या परिस्थितीस कंटाळून पुनः विजापुरास परत गेली; व तेथें तिनें शांततेत दिवस घालवावे असा पूर्ण निश्चय केला. विजापूर येथें गेल्यावर तिचा तेथील प्रजेकडून चांगला सत्कार झाला, व बादशाहानेही तिची मानमान्यता कायम ठेविली. ह्यापुढे इब्राहिम आदिलशाहा हा वयांत येऊन राज्यकारभार चांगल्या रीतीनें चालवूं लागला, व त्यानें, चांदबिबीनें दिलेल्या सुशिक्षणाचें चीज करून लोकांस दाखविलें. इब्राहिम आदिलशाहाची कारकीर्द प्रजेस फार सुखावह झाली. 'विजापूर येथें 'इब्राहिम-रोजा' ह्या नांवानें ह्या बादशाहाचें स्मारक अद्यापि अस्तित्वांत आहे. असो.

इ. स. १५८७ मध्ये राणी चांदबिबी विजापुरास गेल्यानंतर, अहमदनगर येथें राज्यक्रांति होऊन, रक्तपात व मारामार्या चालू झाल्या. बुन्हाण निजामशाहा हा अहमदनगरची गादी मिळविण्यासाठीं दिल्लीपति अकबर ह्याचें साह्य मागण्याकरितां मोगल सैन्याकडे गेला. तो इ. स. १५८९ मध्ये परत आला, व त्यानें आपला मुलगा इस्मायल खानबरोबर लढाई करून निजामशाहाची गादी परत मिळविली. त्यानें इ. स. १५९४ पर्यंत राज्य केलें. परंतु त्याच्या कारकीर्दीमध्ये सर्वत्र अंदाधुंदी, मत्सर, द्वेष व कलह ह्यांचें, साम्राज्य झालें. तो मृत्यु पावल्यानंतर दरबारांतल निरनिराळ्या पक्षांनीं बहादुरशाहा, अहमदशाहा वगैरे अजब बालकें गादीवर बसवून जो तो आपल्या हातीं सत्ता घेण्याचा प्रयत्न करूं लागला. ह्या वेळीं मिया मंजू नामक एक वजनदार मुत्सद्दी पुढें आला, व त्यानें अहमदशाहाची बाजू उचलली. परंतु दरबारांतल प्रतिपक्षी त्यास हार देण्यासारखे नसल्यामुळे, त्यानें अकबर बादशाहाचा मुलगा शाहाजादा मुराद, जो गुजराथप्रांतामध्ये तीस हजार सैन्यानिशी होता, त्यास आपल्या मदतीस बोलाविलें. दिल्लीच्या सैन्यास दक्षिणेंत प्रवेश करण्याची उत्कट इच्छा होतीच. त्यास ही संधि मिळतांच, त्यानें मोठ्या आनंदानें तिचा फायदा घेण्याचा निश्चय केला. मिया मंजू ह्यास, प्रथमदर्शनी, आपल्या कृतीचें भावी फळ लक्षांत आलें नाहीं. परंतु बादशाही फौजा जेव्हां अहमदनगरवर चालून आल्या, त्या वेळीं त्याचे डोळे उघडले, व त्यानें अहमदनगरच्या इतर अमीर उमरावांची सहा विचारिली. सर्वांनीं ह्या त्याच्या अविचारी कृत्याचा निषेध करून त्यास असा उपदेश केला कीं, ह्या संकटांतून मुक्त करण्यास कोणी जर समर्थ असेल, तर ती फक्त एक राणी चांदबिबी हीच होय. तिला ह्या वेळीं नगरास बोलवावें व तिच्या विचारानें आलेलें संकट दूर करावें. तेव्हां मिया मंजू व इतर अमीर उमराव सर्व एक होऊन, त्यांनीं विजापुरास राणी चांदबिबीस बोलावणें

पाठविलें. तिनें अहमदनगरच्या बादशाहीची संकटावस्था व शोचनीय स्थिति अवलोकन करून, उदार अंतःकरणानें साह्य करण्याचें मान्य केलें व ती विजा-पुराहून जातिनिशीं नगरास येऊन दाखल झाली. तिचें वय ह्या वेळीं अदमास ५० वर्षांचें होतें; तथापि तिचा अभिमान, तिची तेजस्विता, तिचें शौर्य आणि तिचें धैर्य यत्किंचित्ही कमी झालें नव्हतें. तिनें नगरास येऊन सर्व राज्यसूत्र आपल्या हातीं घेतलीं, आणि प्रथम सर्व सैनिक लोकांस प्रोत्साहन देऊन किल्ल्याची तटबंदी वगैरेंचा पक्का बंदोबस्त केला; आणि मिया मंजूखास गोवळकोंडें व विजापूर येथें पाठवून तिकडून कुमकेसाठीं अधिक सैन्य बोलाविलें. परंतु तिकडून कुमक येऊन पोहोचते, न पोहोचते तोंच अहमदनगरास इ. स. १५९५ च्या अखेरीस दिल्लीच्या फौजां येऊन दाखल झाल्या, व त्यांनीं शहरामोवतीं वेढा घातला.

अहमदनगरचा हा इतिहासप्रसिद्ध वेढा ह्मणजे चांदबिबीच्या शौर्याचा व धैर्याच्या परिक्षेचा बिकटतर प्रसंग होय. अशा प्रकारचे संकटप्रसंग हेच लोकोत्तर माणसांच्या अलौकिक गुणांचें खरें स्वरूप कसास लावणारे निकषच होत. राणी चांदबिबी हिनें सर्व सैनिकांना उत्तेजन देऊन त्यांच्याकडून किल्ल्याच्या प्रत्येक दरवाजाचें व बुरुजांचें निकरानें संरक्षण करण्याचा प्रयत्न चालविला. शहाजादा मुराद व त्याचे सेनापति, किल्ल्याचा खबीर तट फोडून आंत प्रवेश करण्याकरितां सुरंग उडविण्याची युक्ती योजून लागले. राणी चांदबिबी हिला खाजा महंमदखान शिराजी ह्याजकडून ही बातमी समजतांच, तिनेंही आंतून उलट सुरंग तयार करवून शत्रूचा नाश करण्याचा प्रयत्न केला. शहाजादा मुराद ह्यानें हें राणीचें अचाट कृत्य पाहून, निकरानें हल्ला करून आंतील सुरंग तयार करणाऱ्या लोकांना चीत करण्याचा संकल्प केला, व किल्ल्याचा खंबीर तट फोडून पुष्कळ सैन्य यमसदनीं पाठविलें. तथापि ही अचलधैर्य राणी, बिलकुल न घाबरतां, अंगामध्यें चिलखत घालून व हातामध्ये नंगी समशेर घेऊन, जेथें शत्रूंनीं तटबंदी फोडून रस्ता केला होता, त्या ठिकाणीं येऊन दाखल झाली; व तिनें आपल्या सैन्यास, आपल्या वीरश्रीनें अद्वितीय स्फुरण उत्पन्न करून, त्यांच्याकडून शत्रूच्या फौजेवर बंदुका, जेजाले व तोफा ह्यांचा एकसारखा भडिमार केला. सूर्योदयापासून सायंकाळपर्यंत ही रणशूर राणी त्या ठिकाणीं एकसारखी उभी राहिली, व तिनें शत्रूंच्या सैन्यास ढक्कर देऊन त्यांचा हल्ला मोठ्या शौर्यानें परत फिरविला. त्याच्या योगानें शत्रूंच्या सैन्याची वाताहत होऊन ते वेढे उठविण्यास व तह करण्यास तयार झाले. शहाजादा मुराद हा, राणीचें अलौकिक शौर्य व विलक्षण धैर्य अवलोकन करून आश्चर्यानें थक्क झाला; व त्यानें तिचें अभिनंदन करण्यासाठीं आपले प्रतिष्ठित सरदार

तेजकडे पाठवून, तिच्या मर्दुमकीबद्दल तिला 'चांद सुलतान' असा किताब समर्पण केला. मोरोपंतानीं ह्मटलेंच आहे:—

अरिच्याहि सद्गुणातें प्रेमें वाखाणितात सुजानी ।

हें अगदीं खरें आहे. असो. चांदबिबीनें शहाजादा सुराद ह्याच्या तहाच्या अटी प्रथम कबूल केल्या नाहींत; परंतु पुढें दूरवर विचार करून, तिनें वऱ्हाड प्रांताचें स्वामित्व दिल्लीपतीस देण्याचें मान्य करून तह केला, आणि मोंगली सैन्याच्या मगरमिठींतून कांहीं कालपर्यंत अहमदनगरची बादशाही सुक्त केली. ही गोष्ट इ. स. १५९६ मध्ये घडून आली. या वेळेपासून अहमदनगरच्या इतिहासांत चांदबिबीचें नांव सुप्रसिद्ध होऊन तिच्या शौर्यपराक्रमांची कीर्ति अखंड दुमदुमू लागली.

ह्याप्रमाणें आलेलें परचक्र परत गेलें व अहमदनगर येथें पुन्हां स्वराज्यसत्ता चालू झाली. परंतु गृहकलहानें ती अत्यंत जर्जर झाली असल्यामुळे तिच्यामध्ये पुन्हां चांगला जोम आला नाहीं. मिया मंजू यानें पुन्हां अहमदशाहाचा पक्ष स्वीकारिला. परंतु राणी चांदबिबी हिनें बहादुरशाहा हाच खरा वारसदार आहे अमें ठरवून त्याची बाजू धरिली. हा तंटा लवकर मिटेना. तेव्हां राणी चांदबिबी हिनें विजापुराहून आपला पुतण्या इब्राहिम आदिलशाहा ह्यास लढाऊ सैन्यानिशीं नगरास बोलाविलें. त्यानें निजामशाहीच्या खऱ्या वारसाची चौकशी करून बहादुरशाहा हाच गादीचा खरा मालक अमें ठरविलें व त्याच्या नांवानें द्वाही फिरविली. पुढें कांहीं दिवस राज्यामध्ये शांतता झाली, आणि राणी चांदबिबी ही मध्यंतरी झालेली अव्यवस्था नाहींशी करून, राज्यसुधारणा करण्याकडे लक्ष घालूं लागली. परंतु अहमदनगरावर दुर्दैवाची वक्रदृष्टि लवकरच होऊन, पुन्हां मोंगल सैन्यानें स्वारी केली व तेथें आपली सत्ता पूर्णपणें स्थापन केली.

शहाजादा सुराद हा इ. स. १५९७ मध्ये मृत्यु पावला, व त्याच्या मागून शहाजादा दानियल ह्याची दक्षिणच्या सुभेदारीवर योजना झाली. दिल्लीपति अकबर बादशाहा ह्याचा अहमदनगरचें राज्य काबीज करून घेण्याचा फार हेतु होता. सबब, ही त्यास उत्कृष्ट संधि मिळतांच, त्यानें त्यावर स्वारी करण्याचा हुकूम केला. राणी चांदबिबी हिनें हें प्रचंड सैन्य येण्यापूर्वी पुन्हा एकदां विजापुरच्या बादशाहास विनंति करून व त्याजकडून सोहीलखाननामक एक अनुभवी मुत्सद्दी आणवून, अहमदनगरच्या राज्यांतील अंतर्गत कलह नाहींसे करण्याचा प्रयत्न केला; परंतु त्याचा तादृश उपयोग झाला नाहीं. कारण, राजपुत्र दानियल हा खानखाना, राजा अलीखान, राजा जगन्नाथ वगैरे मोठभोठ्या योद्ध्यांसह वर्तमान प्रचंड सैन्यानिशीं, गोदावरी नदी उतरून व जागोजागीं दिल्लीपतीचा अंमल बसवून, इ. स. १५९७ च्या जानेवारीमध्ये अहमदनगरच्या राज्यावर चढाई

करून आला. दक्षिणेंतील सरदारांनीं हें महदरिष्ट आलें असें पाहून, मोठ्या निकरानें बादशहा सैन्याशीं टक्कर दिली. उभयपक्षांकडील सैन्यांच्या अनेक लढाया झाल्या, परंतु त्यांमध्ये अखेर बादशाही सैन्याची सरशी झाली. अकबर बादशाहाचा इतिहासकार अबुलफजल खानें ह्या घनघोर रणसंग्रामाचें विस्तृत वर्णन दिलें आहे. त्यावरून दक्षिणेंतील सैन्याची स्थिति व पराक्रमशक्ति कशी होती ह्याचें चांगलें ज्ञान होतें.

अहमदनगरचा दिवाण निहंगखान यानें इ. स. १७९९ मध्ये बीड येथील मोंगल सुभेदारावर हल्ला करून त्या शहरास वेढा घातला व बादशाही फौजेस त्यानें अहमदनगरावर पुन्हां स्वारी करण्यास जणूं पाचारण केलें. इ. स. १७९९ मध्ये राजपुत्र दानियल व खानखाना हे अहमदनगरावर चालून आले. आणि त्यांनीं हरतन्हेनें ती राजधानी काबीज करण्याचा पण केला. राणी चांदबिबी हिला हें निहंगखानाचें अविचाराचें वर्तन पाहून फार वाईट वाटलें; व तिनें, कोणाही दरबारी इसमावर विश्वास ठेवण्याची सोय नाहीं असें पाहून, आपल्या स्वतःच्या विचारानें, या आलेल्या संकटाचा परिहार करण्याचा संकल्प केला. बादशाही सैन्य प्रचंड व रणझुजार असल्यामुळें त्याशीं टक्कर देण्याचें सामर्थ्य निजामशाही सैन्यांत बिलकूल राहिलें नव्हतें. तेव्हां राणी चांदबिबी हिनें, युक्तीनें तह करून, बालराजासह जुन्नरास जाण्याचा विचार मनांत आणिला. परंतु निजामशाही सरदारांमध्ये दुफळी होऊन त्यांनीं राणी चांदबिबी हिजवर हल्ला केला, व मोंगल सैन्याचा हल्ला चालू असतांच हमीदखाननामक एका पठाण सरदारानें तिचा राजवाड्यांत खून केला. अर्थात् राणी चांदबिबी ही परलोकवासी होतांच, बादशाही सैन्यास अहमदनगर जिंकून घेण्यास फारसा वेळ लागला नाहीं. त्यांनीं तेथें दिल्लीपतीचा सत्ताध्वज संस्थापित केला, आणि सर्व निजामशाही दौलत व तेथील बालराजा बहादूर निजामशाहा यांस हस्तगत करून घेतलें. दिल्लीपति अकबर बादशाहा ह्यांस ह्या विजयप्राप्तीनें फार संतोष झाला व त्यानें अहमदनगर येथें आपला सुभेदार नेमून आपल्या पराक्रमी पुत्रास समक्ष भेटीस बोलाविलें. अहमदनगरचें राज्य जिंकून घेण्याची मनीषा पूर्ण केल्याबद्दल, त्यानें आपल्या विजयी पुत्राचा फार गौरव केला, आणि राजकेदी बहादुर निजामशाहा ह्यास ग्वाल्हेरच्या किल्ल्यांत आजन्म बंदिवासास पाठविलें. तेथेंच ह्या दुर्दैवी बादशाहाचा अंत झाला. येणप्रमाणें राणी चांदबिबी हिच्या पश्चात् अहमदनगरच्या स्वातंत्र्याची इतिश्री झाली.

बरील वृत्तांत फेरिस्ता आदिकरून मुसलमानी इतिहासकारांच्या ग्रंथाधारानें दिला आहे. राणी चांदबिबी हिच्या शौर्याचें वर्णन व तिच्या दुःखपर्यवसायी शेवटाची हकीकत त्यांच्या वर्णनाप्रमाणें ह्यांत दाखल केली आहे. परंतु या वेळ्याची माहिती

देणारा एक अत्यंत महत्त्वाचा मराठी कागद आह्मांस नागपुरकर भोंसल्यांच्या कागदपत्रांमध्ये उपलब्ध झाला आहे. त्यामध्ये जो वृत्तांत, दिला आहे, तो मनोरंजक व वाचनीय आहे. हा कागद ह्मणजे ज्या वेळीं शाहाजादा दानियल यानें अहमदनगर काबीज करून तेथें आपले प्रतिनिधी नेमिले, त्या वेळीं प्रांतांची व्यवस्था करण्याकरितां लिहिलेला फत्तेनामा आहे. तो येणेंप्रमाणें:—

“फत्तेनामा शके १५०२ विक्रमनाम संवत्सरे चैत्र शुद्ध १ या सुहृतांवर दिल्लीच्या फौजा दिल्लीहून येऊन किल्ले ‘बाग-निजाम’ व शहर अहमदनगर यांसी वेढा घातला. यासी शाहाजादे व अमीर व उमराव कोण कोण रवाना केले, यांची नांवनिशी बितपशील:—

१ दानियल शाहाजादे

१ खानखाना अमीर-उल-उमराव

१ राजे हरबंस हस-हजारी, हस हजार स्वार, साहेब नौबत.

सदरहू शाहाजादे व अमीर उमराव येऊन तख्त किल्ले ‘बाग-निजाम’ व शहर अहमदनगर यांसी वेढा घातला. त्यास बारा वर्षे लढाई होत होती. आमा किल्ला व शहर फत्ते होईना. ह्मणोन पीर अवलिया बाग-निजाम साहेब दरगाह किल्ले मजकुरीं यांसी कुरनिषे करून, बहुत आजिजी केली जे:—आपण दिल्लीच्या बादशाहाशीं खानजाद आहों; आमां गुलाम तुमचे दरगाहाचे ह्मणवितों. तर ये बाबें आपणावर मेहरबानगी करून, हुकूम सादर केला पाहिजे कीं, किल्ला फत्ते होऊन आपण तुमचा दरगाह नजरेस पाहून, तेथें खैरात फकीरफुकरा व नजरजान करूं ह्मणोन बहुत आजिजी केली. याजबद्दल पांच सात (रोज) रोजा धरून आपणास रोटीपानी मना केलें. शाहाजादे, अमीर, उमराव फौकेशीर राहिले. ह्मणोन अल्ली अवलियासाहेब यांस दया येऊन मेहेरबानी जाहली. सातवे रोजीं दोन पाहार रात्र गुजरली. ते वृत्तीं यांस हुकूम सादर जाला कीं, (किल्ले) मजकूरचे बुरूज सुमारे २४ आहेत. त्याजमध्ये ‘शीरामीर’ बुरूज जो भिंगारच्या रोखें आहे, तेथें तुहीं खूफ येलेगार करणें. खुदायतीला तेथें तुमचे फत्ते करील. ह्मणून हुकूम जाहला. त्यासी त्या हुकुमावरून फौजेनें येलगार खूफ केला, तों रोजा आठोमध्ये किल्ला फत्ते जाहला. फत्ते जाहलियावर किल्ले मजकुरीं दाखल होऊन, हरगाह मजकुरीं पीर अवलियासाहेब यांचे पांच पडून, तेच वृत्तीं फकीरफुकरा व नजरजान करून, ते वृत्तीची हकीकत लिहून दिलीस हुजूर पाठविली. दिगर शाहाजादे मजकूर यांच्या दुष्मनास फत्ते भिस्ते जाहली. आणि किल्ले मजकुरीं खानखाना अमीर उमराव याणीं

- १ बाग-निजाम=हें अहमदनगरच्या किल्ल्याचें मूळ नांव. २ कुरनिष=बंदन—प्रणाम, नमस्कार. ३ आजिजी=विनंती, प्रार्थना. ४ खानाजाद=वंशज, वंशांतील गुलाम. ५ गुलाम=दास, सेवक. ६ खैरात=दानधर्म. ७ फकीरफुकरा=फकीर लोक, गरीबगुरीव. ८ नजरजान = नजरेजान = आत्मार्पण (offering of life). ९ रोजा = उपवास. १० रोटीपानी=अन्नपाणी. ११ फौकेशीर=उपासी. १२ येलगार=निकराचा हडा. १३ खुदायतीला=परमेश्वर. १४ पांच पडून=पायां पडून. १५ भिस्त=जाहीर, माहीत, (!)

महाराज हरबंस यांस किल्ले मजकुरीं ठेऊन आपण रुखसत जाहले. रुखसत होऊन पादशाहीं मुजरियास दिल्लिस गेले. दिगर चांदबिबी नामें शहाजादी अवलौद निजाम-शाहा पातशाहा याची बेटी, हे तमाम पातशाहीचा कारभार करीत असे. हे खबर दिल्लीस पोहोचून दिल्लीच्या फौजा दक्षिणेस नमोद जाहल्या. याकरितां चांदबिबी नामें शहाजादी हिनें कमरबंदी करून, दिल्लीचे फौजेसीं लढाई बारा वर्षे केली. आखेर किल्ले मजकुरीं सामान दारुगोळा याचा झोडा जाहला, झणोन खजीना फोडून तोफांस सोन्या रुप्याचे गोळे घडवून, तोफांचे तोंडीं देऊन, भांडण भांडली.* आणि पुढेंही भांडावें, तों पीर अवलियाची बेहुंवा जाहली. हुकूम आला कीं, तुवां जिताजोहार करून घेणें. याजवरून चांदबिबी आपल्या सहलियां बरोबर घेऊन किल्ले मजकुरांतून गुपितें महालास गेली. फिरोन मागतेन किल्ले मजकुरांत दाखल जाहली नाहीं. महाल मजकुरीं गुप्तचुप जाहली. दिगर अहमदशाहा तख्त किल्ले बेदर यांणीं जे वख्तीं भिंगारचे जमिनीवर किल्ला बांधून नमूद केला, ते वख्तीं गुपित महाल करून, महाला-पासून सुरंग करून, ताहात किल्ले मजकुरांत राह्य होती. झणोन चांदबिबी नामें हिणें ते राहा मनास आणून, महाला लावून, किल्ल्यांतून निघून गेली. कोणाचे नजरेस पडली नाहीं. किल्ला फत्ते होऊन दिल्लीच्या तख्तास पायजाम जाहला. महाराजे राजे हरबंस किल्ले मजकुरीं राहोन, किल्लेदारी करून, तमाम मुलुकास कौल देऊन बंदोबस्त केला. देसाई व देशकुलकर्णी व रयत हुजूर आणून, ह्यांजपासून नजरमुबारखी घेऊन, पुढें मुलुकास कौल सादर केला. आजी सबब शरीफजी भोंसले देसाई प्रांत कडेवळित याहीं मुलाजमत करून, नजर मुबारखी होन ५०० पांचशें देऊन शिरपांव घेतला; आणि उमे राहून अर्ज केला कीं, बावन चावडींवर काहीं मजला देशमुखीचा हक्क दस्तुर करून दिधला पाहिजे, अर्ज खातरेस आणून, बावन चावडींवर दस्तुर रोज मुकरार दोन मुरादी करून दिधले असेत. शिवाय मौजे नेपती महाल कडेवळित

१ रुखसत जाहले=परत गेले, निरोप घेतला. २ अवलाद=वंशज. ३ झाडा होणें=संपणें. ४ बेदुवा=अकृपा. ५ जिताजोहार=जिवंत मारून घेणें. ६ सहलिया=सहली=दासी, अनेकबचन सहलिया. चांदबिबीजवळ अनेक दासी शिपाईगिरी करणाऱ्या होत्या हे प्रसिद्ध आहे. ७ गुपित महाल=ह्या अद्यापि नगर येथें प्रसिद्ध आहे. ८ राहा=वाट, रस्ता. ९ पायजाम=पायाचा अलंकार असा मूळ अर्थ. १० कौल=अभयपत्र. ११ नजरमुबारखी=नजर, मंगलकारक भेटीचा नजरनजराणा. १२ मुलाजमत=चाकरी किंवा भेट. १३ मुरादी=मोहोर.

* चांदबिबीनें सोन्यारुप्याचे गोळे घडवून लढाई केली, ह्या हकीकतीस प्रत्यंतरपुरावा आहे. 'अहमदनगर ग्याझिटियर' मध्ये पुढील उल्लेख आढळतो:—

"Chand Bibi is the favourite heroine of the Deccan and is the subject of many legends. Even Khafikhan mentions her having fired silver balls into the Moghal camp. The common tradition at Ahamednagar is that when her shot was expended, she loaded her guns with copper, with silver and with gold coin, and that it was not till she had begun jewels that she agreed to make peace."—*Elphinstone's History*, 456.

याजवर जमीन चावर ४ चार करार करून दिधली असे. सयब दरखास्त केली असे:-महाल मजकुरी येऊन सरकारचें कामकाज रयेतीचें करीत जाणें, आणि इनाम इसाफती खातरजमा राखोन खाणें. दिगर महाराजे राजे हरबंस याणीं दरखास्त झाडें निंब यांची लावणी किल्ले मजकूर दर बुरजीं एक एक केली असे. दिगर शरीफजी देशमुख अवलाद सुर्याजी बिन शाहाजी भोंसले याची असे. हा फत्तेनामा किल्ल्याचा जाहला असे. सुदुर अशरीन अलफ. दस्तुर केसोराय बिन रामराय चिटनवीस अवलाद यशवंतराव विठ्ठल. ता० १ माहे जिल्काद.”*

ह्या मराठी पत्रावरून दोन महत्वाच्या गोष्टी सिद्ध होतात, पहिली गोष्ट, चांदबिबीचा वध न होतां, ती चोरवाटेनें गुपित महालांत निघून गेली व गुप्त झाली; ती पुन्हां बाहेर आली नाहीं. आणि दुसरी गोष्ट, मोगल अधिकाऱ्यांनीं ज्या वेळीं अहमदनगर काबीज करून घेतलें, त्या वेळीं अनेक मराठी सरदार पुढें आले. महाराष्ट्रकुलभूषण भोंसलेमंडळ ह्याच समयास पुढें सरसावले.

१ फत्तेनामा=जाहीरनामा (proclamation).

* ह्या फत्तेनाम्यांतील कांहीं गोष्टीचें बरोबर स्पष्टीकरण होत नाहीं व त्यांचा फेरिस्ता आदिकरून मुसलमानी इतिहासकारांनीं दिलेल्या माहितीशीं मेळ जमत नाहीं. ह्याचीं कांहीं उदाहरणें येणेंप्रमाणें:- (१) १५०२ विक्रमनाम संवत्सरे चैत्र शुद्ध प्रतिपदा ह्याणून जी मिति दिली आहे, त्या मितिसे दिल्लीच्या फौजा दक्षिणेंत येण्यास निघाल्या असें लिहिलें आहे, व पुढें फौजेच्या सरदारांची नांवें दिलीं आहेत. अर्थात् हें विसंगत दिसतें. शके १५०२ ह्याजे ३० स० १५८० मध्ये अहमदनगरावर दिल्लीच्या फौजा आल्याचा उल्लेख कोठें सांपडत नाहीं. अहमदनगरचा पहिला वेढा शहाजादा मुरादह्याने ३० स० १५९६ मध्ये घातला. त्याचे अगोदर ३० स० १५८० मध्ये हें सैन्य नगरावर चालून येण्यास निघालें हें मानणें असंभाव्य दिसतें. (२) शहाजादा मुराद ३० स० १५९७ मध्ये मरण पावला, नंतर शहाजादा दानियल दक्षिणचा सुभेदार झाला. अर्थात् ३० स० १५८० मध्ये शहाजादा दानियल हा नगरावर चालून आला नाहीं. (३) अहमदनगरची लढाई चांदबिबी १२ वर्षे लढत होती असें झटलें आहे, परंतु तें बरोबर दिसत नाहीं. पहिला वेढा ३० स० १५९६ मध्ये पडला व दुसरा वेढा ३० स० १७९९ मध्ये पडला. तेव्हां चांदबिबी फार तर ४ वर्षे लढत होती, असें मानितां येईल. परंतु १२ वर्षे लढत होती असें मानणें चुकीचें आहे. (५) ह्या फत्तेनाम्याच्या शेवटीं सुदुर सन अशरीन अलफ ह्याजे ३० स० १६२० दिला आहे. त्या वेळीं हा कागद झाला असल्यास तो सन बरोबर दिसतो. अहमदनगर मोगलांच्या ताब्यांत गेल्यावर प्रांतामध्ये स्वस्थता होण्यास इतका काळ सहज लागेल. ह्या शंकासंबंधानें कोणी अस्सल पुराव्यानिशीं अधिक खुलासा करण्यास चांगलें होईल. एकंदरीत सनाचा धोटाळा बाजूस ठेविला, तर हा कागद स्थूलमानानें फार महत्वाचा दिसतो.

वीरदेव हा गादीवर होता, असे आढळून येते. 'इंडियन अंटिक्वेरी' मध्ये चालुक्य कुळांतला सुप्रसिद्ध राजा सत्याश्रय ऊर्फ दुसरा पुलिकेशी ह्याचे जे कोरीव शिलालेख प्रसिद्ध झाले आहेत, त्यांवरून सातव्या शतकाच्या प्रारंभी त्या राजाने कांची येथील पल्लव राजांचा नाश करून, चोल राजास पादाक्रांत करावे असा विचार केला होता, असे दिसते. परंतु त्याचा हा हेतु सिद्धीस गेला नाही. इ. स. ६४० ह्या वर्षी ह्युएनत्संग ह्मणून जो चिनी प्रवासी हिंदुस्थानामध्ये आला होता, त्याने चोल राजांचा कीर्तिमहिमा श्रवण केल्याचे लिहिले आहे. त्यावरून पुलिकेशी राजाच्या हातून चोल राजाचा पराभव झाला नाही असे ह्मणण्यास पुष्टि येते. परंतु, ह्यापुढे मात्र, चालुक्य घराण्यांतील राजांनी चोलमंडलावर अनेक वेळां स्वान्या करून, त्यांचा नाश करण्याकरिता जीवापाड परिश्रम केले. परंतु चोलमंडलाच्या सुदैवाने, त्या घराण्यामध्ये, राजराज चोल-नामक एक महापराक्रमी राजा अवतीर्ण होऊन, त्याने आपल्या बाहुबलाने परशत्रूंची वाताहत करून, चोल राज्य पूर्ण भरभराटीस आणून पोहोचविले. हा राजा गांदीवर येण्यापूर्वी चालुक्य राजांनी, चोल राजांची सत्ता अगदी क्षीण करून टाकिली होती, व त्याचे परंपरागत श्रेष्ठत्व अगदी लयास पोहोचविले होते, असे अलबरुन ह्या इतिहासकाराने लिहिले आहे. ते पुष्कळ अंशी खरे असावे. वस्तुतः चालुक्य राजांनी इतकी दीन स्थिति केल्यामुळे, चोल राष्ट्रास पुन्हां उदलकाल प्राप्त होईल, अशी त्या वेळीं मुळीच आशा नव्हती. परंतु 'नीचैर्गच्छत्युपरि च दशा चक्रनेमिक्रमेण' ह्या न्यायाने ते राष्ट्र पुन्हां उत्कर्ष पावले व त्याने आपल्या शक्तीच्या जोरावर चालुक्य राजांचा पूर्ण सड घेतला. राजराज चोलाची कारकीर्द ह्मणजे चोलधैर्याच्या उन्नतीच्या केवळ कळसच होय. ह्याने इ. स. ९८५ पासून इ. स. १०१३ पर्यंत सुमारे २८ वर्षे राज्य केले. तितक्या अवधीत, त्याने आपल्या बाहुबलाने सर्व दक्षिण हिंदुस्थान पादाक्रांत करून, लंकाद्वीपावरही चढाई केली होती. ह्याच्याच कारकीर्दीत तंजावर हे चोलराजधानीचे मुख्य ठिकाण झाले. हा राजा केव्हा मृत्यु पावला, ते निश्चित समजत नाही; परंतु तो ह्यात असतांनाच त्याचा मुलगा कुलोटुंग ऊर्फ राजेंद्र चोल हा इ. स. १०१३ मध्ये गादीवर बसला.

कुलोटुंग ऊर्फ राजेंद्र हा आपल्या बापायप्रमाणेच महापराक्रमी व बलाढ्य राजा निघाला. ह्याने आपल्या कारकीर्दीत चोलराजसत्तेचा पूर्ण विस्तार करून चोहीकडे आपला व्याघ्रांकित ध्वज फडकत ठेविला. त्याने दक्षिणेकडील पांढरदेश खालसा केला; व कांचीच्या पल्लव राजांना आपले अंकित करून सोडिले. पुर्वेक नव्हे, तर

तंजावर येथील बृहदीश्वराच्या प्रचंड देवालयामध्ये जो शिलालेख आहे, त्यावरून ह्या राजाच्या कारकीर्दीत, चोलराजसत्तेची मर्यादा बंगदेशापर्यंत जाऊन पोहोचली होती, असे दिसून येते. तात्पर्य, कुलोत्तुंग चोल ह्याने आपल्या राजसत्तेचा फारच दूरवर प्रसार केला होता ह्यांत शंका नाही. ह्यानूनच, त्याच्या लोकोत्तर गुणांवरून त्यास 'वीर', 'राजेंद्र', 'कोव्यकेसरीवर्मा', 'कविराजकेसरी,' इत्यादि पराक्रमद्योतक विशेषणें मिळालीं होती. ह्याच्या पराक्रमाच्या व तेजस्वीपणाच्या कर्णप्रिय कथा दक्षिण हिंदुस्थानांतील अनेक शिलालेख व विजयस्तंभ अद्यापि मोठ्या कौतुकाने गात आहेत. ह्याने महाप्रबल चालुक्य वीर सोमेश्वर देव ह्याजबरोबर, तुंगभद्रेच्या कांठीं मोठे तुमुल युद्ध करून त्याचा जो पराभव केला, तो अगदी अद्वितीय असून, त्याचे वर्णन अनेक शिलालेखांत कोरलेले आहे. ह्याशिवाय त्याने मदुरेच्या वीर पांड्य राजाशी घनघोर संग्राम करून त्यास पादाक्रांत केले, व तेथे आपल्या गंगैकोदननामक धाकट्या भावाची योजना केली. तो वीररसाने ओतप्रोत मरलेला वृत्तांत, चिदंबरम् येथील शिलालेखामध्ये सविस्तर वर्णिलेला आहे. ह्याच वैभवशाली राजाने कावेरी नदीच्या मुखांतून अनेक कालवे बांधून 'राज्यामध्ये सुधारणा केली होती. कुंभकोनम् शहराच्या पूर्वेस सुमारे दीड कोसावर, कावेरी नदीचा 'वीरकोलनार' ह्यानून जो प्रचंड कालवा वाहत आहे, तो ह्याच राजाच्या राज्यसुधारणेचे दर्शक होय. हा मोठा रसिक व गुणग्राही नृपति होता. त्याने आपल्या आश्रयाने कंबननामक एका तामिल पंडिताकडून रामायणाचे तामिल भाषेमध्ये भाषांतर करविले होते. हा राजा सुमारे ५२ वर्षे राज्य करून इ. स. १०६४ मध्ये मृत्यु पावला.

ह्याच्या मागून तंजावरच्या गादीवर, अनुक्रमे, वीरराजेंद्र देव (इ. स. १०६२-१०६९); कुलोत्तुंग (इ. स. १०७०-१११८); विक्रम चोल (इ. स. १११८-११३५); कुलोत्तुंग दुसरा (इ. स. ११३५-११४६); राजराज दुसरा (इ. स. ११४६-११७१); राजाधिराज दुसरा (इ. स. ११७१-११७८); कुलोत्तुंग तिसरा (इ. स. ११७८-१२१५); व राजराज तिसरा (इ. स. १२१६-१२४४) असे आठ राजे होऊन गेले. परंतु त्यांच्या कारकीर्दीची विश्वसनीय व साधार अशी माहिती मिळत नाही.*

* चोल राजांच्या वंशावळीसंबंधाने अद्यापि निर्णय झालेला नाही. ह्या संबंधाने निरनिराळ्या विद्वानांची निरनिराळी मते आहेत. डॉ० काल्हेल ह्यांच्या मते राजेंद्र चोलाची कारकीर्द इ. स. १०६४ पासून इ. स. १११३ पर्यंत आहे. परंतु आझी मि० हेमिंगवे ह्यांनी नवीन प्रसिद्ध केलेल्या तंजावरच्या रघाक्षितियरप्रमाणे चोल राजांची नामावळी व कारकीर्दीचा काळ दिला आहे.

कर्मल न्याकेंशी खांनीं, दक्षिण हिंदुस्थानांत अनेक ठिकाणीं शोध करून, जो ग्रंथ हस्तलिखित जुन्या ग्रंथांचा संग्रह जमविला आहे, त्यांत चोल राजांसंबंधाचें 'चोलमाहात्म्य' 'चोलपर्वपट्टायम्' 'चोलदेशपूर्विकाचरित्र' असे तीन तामिल ग्रंथ निदर्शित केले आहे. परंतु त्यांतही चोल राजांची संगतवार व विश्वसनीय माहिती दिलेली सांपडत नाही.* तिसरा राजराज चोल इ. स. १२१६ मध्ये गादीवर बसल्यानंतर चोलराजसत्तेचा अपकर्ष झाला, आणि मदुरेचा सुंदरपांड्य राजा प्रबल होऊन, त्यानें चोल प्रांतावर आपला अंमल बसविला. पुढें पांड्य व चोल हीं दोन्ही घराणीं शरीरसंबंधानें एक होऊन, पांड्य-चोल असें संयुक्त राष्ट्र निर्माण झालें, व कित्येक वर्षेपर्यंत मदुरेच्या सुंदरपांड्य व वीरपांड्य ह्या राजांनीं तंजावर प्रांतावर आपलें स्वामित्व चालविलें. त्यामुळें, ह्या राजांच्या नांवापुढें सुंदरपांड्य-चोल व वीरपांड्यचोल असें उपपद जोडलेलें कोठें कोठें दृष्टीस पडतें. चोल घराण्यांतील शेवटचा राजा तिसरा राजेंद्र चोल हा होय. ह्याच्या कारकीर्दीचा काल इ. स. १२६७ पर्यंत मानिला जातो. ह्यावर होयसाळ घराण्यांतील राजा वीरशोमेश्वर देव ह्यानें स्वारी केली होती. परंतु पांड्यराजांच्या पराक्रमांमुळें ह्या राजाचा पराभव होऊन, तो इ. स. १२५४ चे सुमारास, धारातीर्थी मरण पावला. ह्यापुढें पांड्य राजांचें प्राबल्य अधिक वाढत जाऊन त्यांनीं तंजावरावर पूर्णपणें आपलें स्वामित्व स्थापन केलें. पांड्य घराण्यामध्ये इ. स. १२५१ पासून इ. स. १३२१ पर्यंत, सुंदरपांड्य, कुलशेखर पहिला, सुंदरपांड्य दुसरा, आणि कुलशेखर दुसरा, असे पराक्रमशाली राजे होऊन गेले. ह्यांपैकी शेवटचा राजा दुसरा कुलशेखर पांड्य ह्याचे कारकीर्दीत, दक्षिण हिंदुस्थानामध्ये मोठी राजकीय क्रांति घडून आली.

बाराव्या शतकाच्या शेवटापासून चौदाव्या शतकापर्यंत, चोलमंडलावर कोण कोण राजे अवतीर्ण झाले, ह्याची साधार माहिती मिळत नाही. तो काल दक्षिण हिंदुस्थानांतील निरनिराळ्या राजांचे परस्परांतील कलह व लढाया ह्यांमध्ये गेला, असें दिसतें तरी चालेल. अर्थात् सर्वत्र कलहचें साम्राज्य झाल्यामुळें, उत्तरेकडून येणाऱ्या मुसलमानी राजसत्तेस विशेष जोर पोहोचून, तिनें सर्व दक्षिण हिंदुस्थान व्यापून टाकण्याचा प्रयत्न केला. १४ व्या शतकाच्या प्रारंभापर्यंत दक्षिण हिंदुस्थानामध्ये संघशक्तीचा जोर विशेष होता, त्यामुळें परकीयांचा बिलकुल प्रवेश झाला नाही. परंतु ती संघशक्ती विगळित होऊन, तेथें जसजसें कलहाचें बीजारोपण जास्तजास्त होत गेलें, तसतशी परकीय सत्तेस चंचुप्रवेश करण्यास उत्तम संधि सांपडत चालली.

* Wilson's Descriptive Catalogue of the Mackenzie Collection PP.

२. दिल्लीचे मयूरसिंहासन.

दिल्ली येथील मोगल बादशाहांच्या रत्नजडित मयूरसिंहासनाची कीर्ति इतिहासांतरी प्रसिद्ध आहे. ह्या सिंहासनाचें फारसी भाषेतील नांव 'तस्त-इ-तौस' असे आहे. ह्याचें वर्णन व्याव्हर्नियर व बर्नियर ह्या दोन फ्रेंच प्रवाशांनी आपल्या प्रवासग्रंथांत दिलें आहे. व्याव्हर्नियर हा फ्रेंच प्रवासी इ. स. १६६५ मध्ये औरंगजेब बादशाहास भेटण्यासाठी दिल्लीस गेला होता. हा स्वतः जवाहिराचा व्यापार करित असे. त्यानें, हें दिल्लीपतीचें रत्नजडित सिंहासन स्वनेत्रांनी अवलोकन करून, त्याचें पुढें लिहिल्याप्रमाणें वर्णन केलें आहे:—

“दिल्लीच्या बादशाहाची बहुमूल्य अशी रत्नजडित सिंहासनें सात आहेत. त्यांपैकी एक तर नुसत्या तेजस्वी हिऱ्यांचेंच आहे. दुसरी माणकें, पाच व मोल्यें ह्यांनी जडलेली आहेत. ह्यांमध्ये जें मुख्य सिंहासन आहे, तें पहिल्या दरबारमंडपांत ('दिवाणीआम' मध्ये) ठेविलें असून, तें लष्करी पलंगाच्या आकाराचें आहे. ह्याजें, तें सुमारे ६ फूट लांब आणि ४ फूट रुंद आहे. ह्या सिंहासनास चार भरभक्कम असे सोन्याचे पाय असून त्याची उंची २० पासून २५ इंचपर्यंत आहे. त्याच्यावर चार गजांची चौकट जडलेली असून तिच्यावर सिंहासनाची बैठक ठेविलेली आहे; आणि त्यावर बारा ह्यांब बसविलेले असून त्यांनी, तीन बाजूंनी सिंहासनाच्या वरील मेघडंबरीस तोलून धरिलें आहे. सिंहासनाचे पाय व त्यावरील गज हे सुवर्णाचे असून, त्यावर नाना प्रकारचे हिरे, माणकें, पाच वगैरे रत्नांचें जडावाचें काम करून, तें विशेष शोभिवंत केलें आहे. प्रत्येक गजाच्या मध्यभागी, एक मोठें तेजस्वी माणिक बसविलें असून, त्यासभोवतीं चारचार पाच बसविले आहेत; व त्याचा चतुष्कोणी आकार केला आहे. त्यास ओळीनें चतुष्कोणी रत्नें जोडलेली आहेत. त्यासुद्धें, चार हिरव्या रंगाच्या पांचांमध्ये एक डार्लिबी रंगाचें माणिक, व चार माणकांमध्ये एक हिरवागार पाच ह्यांचें मारी बाजूंनी सुंदर तेज चमकत असतें. पाच पैलूदार असून त्यांच्या व माणकांच्या मध्ये हिरे जोडलेले आहेत. हिऱ्यांचें वजन दहा किंवा बारा रतीपेक्षा अधिक नाहीं, परंतु ते चपटे असून दिखाऊ फार आहेत. कांहीं कांहीं जागीं सोन्यामध्ये मोल्यें बसविलेली आहेत. सिंहासनाच्या एका बाजूस, वर चढण्यासाठी चार पायऱ्या आहेत. तऱ्हावर जी बिछाईत ठेविली आहे, तिच्यापकीं पाठीमागे टेंकण्याचा तऱ्हाय मोठा असून, बाजूच्या गिर्या लहान आहेत. ह्या सिंहासनास एक तरवार, एक राज-दंड, एक ढाल, एक चतुष्पद व बाणांचें एक तूणीर अशीं आशुचें लटकावलेली आहेत;

व त्यांसही निरनिराळ्या रंगांची रत्ने जडून, त्यांच्या व सिंहासनाच्या रंगांत सारखेपणा आणलेला आहे.

“मी मयूरसिंहासनाची मोठी माणकें मोजून पाहिलीं. तीं १०८ आहेत. त्यांतलें अगदीं लहान जें आहे, तें निदान १०० *रती वजनाचें आहे. सापेक्षांही अधिक झणजे २०० रती किंवा त्याहून अधिक अशा वजनांचीं माणकें त्यांत आहेत. पाचाविषयीं विचार केला, तर त्यांत तेजस्वी रंगाचे सुंदर पाच पुष्कळ आहेत; परंतु त्यांत दांहींना कांहीं तरी दोष आहे. सांपैकीं मोठा पाच ६० रती मरेल व लहान पाच निदान ३० रती मरेल. मी पाच मोजले, ते ११६ होते. सावरून माणकांपेक्षां पाचच अधिक आहेत असें दिसून येईल.

“सिंहासनावरील मेघडंबरीची आंतील बाजूही हिरे व मोत्यें झांनीं मरलेली आहे व त्यासमोवतीं मोत्यांची एक सुंदर झालर सोडलेली आहे. मेघडंबरी चतुष्को-ष्पाकृती असून तिच्या शिरोभागीं रत्नजडित मयूर बसविलेला आहे. हा मोर सुवर्णाचा केलेला असून, त्याच्या पिसान्यामध्ये निळ्या रंगाचे नीलमणी बसविले आहेत, व त्यांत इतर रंगांच्या रत्नांची जोड करून, हुबेहून मयूरपिच्छांच्या नैसर्गिक रंगाची चमक उत्पन्न केली आहे. मोराचें शरीर सुवर्णाचें केलें असून, त्याच्यावर नानाप्रकारचीं मूल्यवान् रत्ने जडलीं आहेत. त्याच्या वक्षःस्थळीं एक प्रचंड माणिक बसविलें असून, तेथें एक मोठें पिवळ्या रंगाचें बर्तुलाकार मोतीं लोलकाप्रमाणें अडकविलें आहे. ह्या रत्नजडित कृत्रिम मयूर पक्ष्याच्या दोही बाजूंस, तितक्याच उंचीचे, दोन सुवर्णखचित पुष्पगुच्छ तयार करून बसविले आहेत. त्यांमध्ये विविध रंगांचीं रत्नपुष्पें निर्माण केलीं असल्यामुळे त्यांची प्रभा नेत्रांस संतुष्ट केल्यावांचून राहत नाही. ह्या सिंहासनाच्या दर्शनीय बाजूस, ८० पासून ९० रती वजनाच्या हिऱ्यांचें व इतर रत्नांचें, जें एक कमळ लाविलें आहे, तें राजाधिराजांची स्वारी सिंहासनावर विराजमान झाली, झणजे तें त्यांच्या अगदीं दृष्टीसमोर येतें, व त्याच्या तेजोलहरी एकसारख्या चमकत असतात. ह्या देदीप्यमान रत्नसिंहासनामध्ये अधिक मूल्यवान् व अधिक शोभायमान

* ज्याहनिवर झाने दिलेल्या मयूरसिंहासनाच्या वर्णनांत रत्नांचें वजन इंग्रजी 'carat' मध्ये दिलेलें आहे. मराठीमध्ये 'carat' ह्यास 'रती' हा शब्द योजिलेला आहे. कारण, रत्नांच्या वजनास इंग्रजीमध्ये 'carat' शब्द प्रचारात आहे, त्याप्रमाणें मराठीत 'रती' हा शब्द प्रचारात आहे. परंतु 'रती' व 'carat' ह्यांच्या वजनामध्ये थोडें अंतर आहे. इंग्रजी 'carat' चे वजन ३ $\frac{1}{4}$ (Troy) आहे, व मराठी रतीचें वजन २ $\frac{1}{2}$ (Troy) आहे. तर ह्या लेखांतील 'रती' शब्दाचें वजन इंग्रजी 'carat' प्रमाणें समजावें.

जर काहीं रत्ने असतील, तर ती छत्रीच्या समोवती लाविलेल्या सुंदर झालरीची मोत्ये होत. ह्या मोत्यांचे पाणी फारच नामी असून, त्यांचा वर्तुलाकार अगदी प्रेक्षणीय आहे. त्यांचे वजन प्रत्येकी ६ पासून १० रती असले पाहिजे. ह्या मयूरसिंहासनापासून चार फूट अंतरावर, दोन्ही बाजूंस दोन राजछत्र ठेविली आहेत. त्यांचे दंड, सातपासून आठ फूटपर्यंत उंचीचे असून, त्यांनाही हिरे, माणके व मोती जडलेले आहेत. ह्या राजछत्रांचे कापड रक्तवर्णाच्या मखमलीचे असून त्याच्या समोवती मोत्यांच्या झालरी सोडल्या आहेत.

“हें मयूरसिंहासन मी जसे पाहिलें, त्याप्रमाणें त्याचें हें वर्णन मी दिलें आहे. हें लौकिक रत्नसिंहासन तयार करण्यास तैमूरलंग बादशाहानें सुरुवात केली असून, शहाजहान बादशाहाच्या कारकीर्दीत तें पुरें झालें, असें झणतात. बादशाहाच्या रत्नशालेचे जे अधिकारी आहेत, त्यांच्यापासून मला अशी माहिती समजली आहे की, ह्या सिंहासनाची किंमत १०,७०,००,००,००० रुपये झणजे १२,०३७,५०० पौंड आहे !”

व्याव्हर्नियर ह्याने वर जें वर्णन दिलें आहे, त्याप्रमाणेंच बर्नियरनेही ह्या सिंहासनाचें वर्णन केलें आहे. मात्र त्याने, ह्या सिंहासनावर दोन रत्नचित्र मयूर असल्याचा उल्लेख केला आहे, आणि त्यांचें जडावाचें कर्तृत्व ‘ला म्रेज’-नामक एक फ्रेंच कारागिरास दिला आहे. शिवाय, त्यानें ह्या सिंहासनाच्या किंमतीचा जो अदमास दिला आहे, त्यांतही फार अंतर आहे. बर्नियरच्या मताप्रमाणें ह्याची किंमत सुमारे ४,५०,०००० पौंड होते !! व्याव्हर्नियर हा स्वतः जवाहिराचा धंदा करणारा चांगला रत्नपरीक्षक होता. तेव्हां त्याचा अदमास अगदींच चुकीचा असेल असें झणवत नाही. असो.

ह्या अद्वितीय मयूरसिंहासनाचें वर्णन वाचून त्यांच्या दर्शनाची कोणासही उत्सुकता उत्पन्न झाल्यावाचून राहणार नाही. परंतु कालचक्राच्या विचित्र गतीनें, ज्या वेळीं दिल्लीची राजलक्ष्मी विलय पावली त्या वेळीं तिच्याबरोबरच हें रत्नसिंहासन हिंदुस्थानांतून नाहीसे झालें. इराणचा बादशाहा नादिरशाहा ह्याने इ. स. १७३९ मध्ये दिल्लीवर स्वारी केली, व तेथील अपार संपत्ती लुटून नेली, त्या वेळीं त्यानें हें मोगल बादशाहांचें लोकोत्तर राजचिन्हही हरण केलें. ह्या सिंहासनाचें चित्र तरी दृष्टीस पडावें झणून आझी पुष्कळ शोध केला. परंतु तें कोठें उपलब्ध होईना. परंतु शेवटीं, “Indian Antiquities” ह्या ग्रंथाचे कर्ते मि. मारिस ह्यांनीं इ. स. १८०० साली प्रसिद्ध केलेलें एक जुने चित्र उपलब्ध

झालें आहे; त्याची प्रतिकृति सोबत जोडली आहे. ह्या चित्रामध्ये व ट्याव्हर्नियर ह्या प्रवाशनं दिलेल्या वर्णनामध्ये बरीच तफावत पडते. ट्याव्हर्नियरच्या वर्णनांत एक मोर आहे व ह्या चित्रामध्ये दोन आहेत ! आणि त्याच्या वर्णनामध्ये १२ खांब आहेत, व ह्या चित्रामध्ये १० आहेत !! हे अंतर फार चमत्कारिक आहे. बर्नियरच्या झणण्याप्रमाणें दोन खांब मात्र बरोबर जुळतात ! तथापि, त्याबद्दल फारशी चर्चा न करितां, मि० मारिस ह्यांच्यावर अधिक भरंवसा ठेवून, आम्ही हें ऐतिहासिक चित्र सादर केलें आहे.* तें पाहून वाचकांस कौतुक वाटेल व ह्या अलौकिक इतिहासप्रसिद्ध वस्तूची अल्पशी तरी कल्पना करितां येईल अशी आशा आहे.

दिलीपतीचें हें इतिहासप्रसिद्ध मूल्यवान् सिंहासन इराणच्या बादशाहाजवळ आहे, अशी एक अफवा १९ व्या शतकामध्ये युरोपमध्ये पसरली होती. त्यावरून, जुन्या ऐतिहासिक वस्तूंचे चहाते लॉर्ड कर्झन ह्यांनीं, इराण देशामध्ये तेहरान येथें जाऊन व तेथील बादशाहाचा जामदारखाना पाहून, या गोष्टीचा निर्णय केला आहे. त्यांचें झणणें असें आहे कीं, दिलीचें मयूरसिंहासन तेथें मुळींच अस्तित्वांत नाहीं.† कदाचित् त्याचे काहीं भाग सांप्रतच्या इराणच्या बादशाहाच्या सिंहासनाचे कामी लाविले असल्यास नकळे ! सांप्रतच्या तेहरान येथील सिंहासनाची किंमत, बेजामिननामक एका इंग्रज इतिहासकारानें अदमासें २६००००० पौंड केली आहे !! अस्तु. मयूरसिंहासनासारख्या बहुमूल्य व लोकोत्तर वस्तू ज्या आर्या-वर्तीत निर्माण झाल्या, त्याच्या प्राचीन संपत्तीची कल्पना करण्यास त्याच वस्तूंची वर्णनें पुरे आहेत.

* मि० मारिस ह्यांनीं ह्या चित्राबद्दल पुढील माहिती आपल्या ग्रंथांत दिली आहे:—

"The frontispiece of this volume, exhibiting the famous peacock-throne of the Mogal Emperors of India, the subjoined account of that throne by Baron Tavernier, who saw it about the end of the last century, will probably prove acceptable to the reader. He speaks of one peacock only, but two appear in this print, which was drawn, at Delhi, by an European artist in the train of Nadirshah, who on the plunder of that city in 1739, broke it to pieces, and carried the jewels that composed it, into Persia, whence they have been scattered through Asia and Europe."

—Indian Antiquities Vol.—VII.

† Persia by Lord Curzon Vol. I. pp. 320-22.

मराठ्यांच्या इतिहासांतील एक अप्रसिद्ध प्रकरण.

तंजावरचें राजघराणें.

भाग १ ला.

स्थलवर्णन व प्राचीन राजांची संक्षिप्त माहिती.

प्राचीन कालीं विंध्याद्रीपासून कन्याकुमारीपर्यंत पसरलेल्या हिंदुस्थानच्या त्रिकोणाकृति प्रदेशास 'दक्षिणापथ' अशी संज्ञा होती. ह्या दक्षिणापथामध्यें कर्नाटकाच्या बऱ्याच भागाचा समावेश होत असून, त्यास द्रविडदेश असें स्थूलमानानें कोठें कोठें झटलें आहे. तथापि, ह्या प्रदेशाचे मुख्य तीन भाग असून, ते तेथील प्राचीन हिंदु राजांच्या ताब्यांत होते. चोल, पांड्य आणि चेर (केरल) अशीं दक्षिण हिंदुस्थानामध्यें जीं तीन बलाढ्य राष्ट्रे, स्वातंत्र्याच्या व वैभवाच्या शिखरास पोहोचून, पुढें कालचक्राच्या विचित्र प्रभावानें अगदीं नामशेष झालीं, त्यांचा अंमल ह्या दक्षिण देशावर अनेक शतके अव्याहत चालत होता. मत्स्यपुराणामध्येंही ह्या तीन राष्ट्रांची गणना दक्षिणापथांतच केली आहे.

तेषां परे जनपदा दक्षिणापथवासिनः ॥

पांड्याश्च केरलाश्चैव चोलाः कुल्यास्तथैव च ॥ १ ॥

चोल, पांड्य आणि केरल ह्या तीन देशांपैकीं, दक्षिण हिंदुस्थानामध्यें, मद्रास इलाख्याच्या पूर्व किनाऱ्यास (तेलंगणाच्या दक्षिणेस) जो भाग आहे, तो प्राचीन चोल प्रांत होय. त्याच्या दक्षिणेस, कन्याकुमारीच्या आखातापर्यंत जो प्रांत आहे, तो पांड्य देश होय. आणि, पश्चिम किनाऱ्यास जो प्रांत आहे, तो चेर अथवा केरल देश होय. ह्यासत्र पूर्वी 'मलयवर' असें नांव असून त्याचा अपभ्रंश, सांप्रत 'मलबार' असा झाला आहे. ह्या तीन प्रांतांपैकीं चोलप्रांताचा प्रस्तुत विषयाशीं संबंध आहे. तंजावर प्रांतास अद्यापि तद्देशीय ग्रंथांमध्ये 'चोलमंडलम्' असें झणतात. ह्याच 'चोलमंडलम्' शब्दावरून मद्रासच्या पूर्व किनाऱ्यास 'कारोमंडल'='कारोमांडल' असें नांव प्राप्त झालें आहे.

वर सांगितलेल्या माहितीवरून प्राचीन 'चोलमंडलम्' हेंच इतिहासप्रसिद्ध

तंजावरचे राज्य होय, असें वाचकांस दिसून येईल. तंजावरचे पूर्वीचे नांव काय होते, हे निश्चित समजत नाही. तथापि, जुन्या कागदपत्रांमध्ये 'जंजाऊर' असा शब्द आढळतो. त्याचा अपभ्रंश 'चंजाऊर'='चंजावर'='चंदावर'=तंजावर असा झाला आहे. तंजावरास मराठ्यांच्या कागदपत्रांमध्ये 'चंदीचंदावर' असें नांव दिलेले प्रसिद्ध आहे. चंदी हे शिवाजीने घेतलेल्या सुप्रसिद्ध जिंजी किड्याचे नांव असून, त्याच्या लगतचा जो प्रांत त्यास, 'चंदीचंदावर' असें नांव मिळाले असावे असें दिसते. हा प्रांत उत्तर अक्षांश ९°५०' आणि ११°२५' व पूर्व रेखांश ७८°५५' आणि ७९°५५' ह्यांच्या दरम्यान असून, त्याची चतुःसीमा:—उत्तरेस अर्काट व कावेरीचा दुसरा फांटा कोलेरून नदी; दक्षिणेस मदुरा जिल्ह्यांतील शिवगंगा जमीनदारी व तोंडमन राजाचा मुलूख; पश्चिमेस त्रिचनापल्ली आणि पूर्वेस १७० मैल लांबीचा समुद्रकिनारा; ही होय. तंजावर प्रांत अत्यंत सुपीक असून तेथील हवापाणी तर विचारावयासच नको. तंजावरासारखी आरोग्यकारक हवा व कावेरीसारखे मधुर जल सर्व मद्रास इलाख्यामध्ये इतरत्र कचित्च सांपडेल. ह्या दोन कारणांमुळे तो प्रांत तिकडे सर्वोत्कृष्ट गणला जातो. महाराष्ट्रामध्ये सातारा व पुणे हीं दोन शहरे, ज्याप्रमाणे उत्कृष्ट हवापाण्यामुळे व नैसर्गिक सौंदर्यामुळे महाराष्ट्राच्या अधिपतींस प्रिय होऊन राज्यकारभाराची केंद्रस्थाने होऊन राहिलीं, त्याप्रमाणेच दक्षिण हिंदुस्थानामध्ये तंजावरची ख्याति आहे. त्यांतून विशेषतः सुप्रसिद्ध कावेरी नदी ह्या प्रांतांतून स्वैर विहार करित असल्यामुळे, तिच्या विपुल व विमल जलांने, त्यास एक प्रकारे विशेष सृष्टिसौंदर्य आणि विशेष सुपीकता प्राप्त झाली आहे. बंगदेशाच्या एका भागास गंगानदीच्या बहु मुखांनी अवर्णनीय शोभा प्राप्त होऊन, त्यास जसे 'सुंदरबन' हे नांव मिळाले आहे, त्याप्रमाणे कावेरी व कोलेरून ह्या दोन नद्यांमधील प्रदेशास 'दक्षिणेतील नंदनवन' (The Eden of the South) असें नांव मिळाले आहे. कावेरीचे निरनिराळे कालवे आणि त्यांच्या विस्तीर्ण किनाऱ्यास गजबजून सोडणाऱ्या नारळीच्या घनदाट वृक्षश्रेणी पाहिल्या, झणजे त्यास 'नंदनवन' हे नांव अगदी यथार्थ आहे, असें झटल्यावांचून राहवत नाही. ह्या पवित्र सरितेचे माहात्म्य 'कावेरीपुराणा' मध्ये फार वर्णन केले आहे. त्याचा विचार केला झणजे तामिल भाषेमध्ये 'कावेरीआम्मा' झणजे 'कावेरीमाता' असें जे, कावेरी नदीचे पवित्र व पूज्यभावदर्शक नांव, तद्देशीय जनांच्या मुखांतून ऐकू येते, ते तिच्या यशाचे द्योतक होय ह्यांत शंका नाही. असो. अशा सुपीक प्रदेशावर ज्या राजघराण्यांनी पुष्कळ वर्षेपर्यंत एकछत्री राज्य चालविले, त्यांची थोरवी इतिहासांतरी वर्णिलेली असावी, हे साहजिक आहे.

कार प्राचीन कालापासून तंजावर प्रांताच्या स्वामित्वाचा उपभोग चोलनामक राजे घेत असत. त्यांचा खात्रीलायक असा इतिहास मुळीच उपलब्ध नाही. तथापि, अशोक राजाच्या वेळच्या शिलालेखामध्ये व रामायण आणि महाभारत ह्या दोन प्राचीन ग्रंथांमध्ये, चोल राजांचा उल्लेख केलेला सांपडतो. त्यावरून इसवी सनापूर्वी २५० व्या वर्षी, झणजे अशोक राजाचे वेळी, चोल घराणे अस्तित्वांत असून, त्याची ह्या प्रांतावर राजसत्ता चालत होती, असे व्यक्त होते. अशोकाच्या शिलालेखांत 'चोल' ह्या नांवाऐवजी 'चोल' असा उल्लेख केलेला आहे. त्यास, ग्रीक देशांतील भूगोलशास्त्रवेत्ते पेरिप्लस व टॉलेमी ह्यांचीही साक्ष मिळते. इ. स. २१४ पासून इ. स. ९०८ पर्यंत, ह्या प्रांतावर चोलराजांचे स्वतंत्र राज्य होते अशी माहिती मिळते. परंतु त्यांचा खरा इतिहास, इ. स. ९८५ पर्यंत, झणजे राजराज चोलनामक राजाच्या कारकीर्दीपर्यंत, मुळीच उपलब्ध नाही. मदुरा येथील 'स्थलपुराण' वगैरे ग्रंथांमध्ये ज्या दंतकथा लिहिल्या आहेत, त्यांवरून चोल राजांचे राज्य, पांड्य राजांच्या राज्याप्रमाणेच कार प्राचीन आहे, एवढा तर्क करिता येतो. चोल राजांची पहिली राजधानी इसवी सनाच्या दुसऱ्या शतकांत, त्रिचनापल्लीजवळ कावेरीनदीच्या कांठी 'उरईयूर' (Uraiyur) नामक गांवी होती. टॉलेमी ह्या ग्रीक ग्रंथकाराने 'सोरनाग' (Sornag=Chol Nāyak) राजाची ओरथुरा (Orthoura) नामक राजधानी होती, झणून जिचा आपल्या ग्रंथांत उल्लेख केला आहे, ती व ही राजधानी एकच असावी, असे डॉ. काल्डवेल ह्या विद्वानाचे मत आहे. डॉ. बर्नेट ह्यांचे असे मत आहे की, चोल राजांची राजधानी सातव्या शतकांत मळीकुरम् (कुंभकोनम्?) नामक गांवी होती, आणि दहाव्या व अकराव्या शतकांत तंजावर हे त्यांच्या राजधानीचे मुख्य ठिकाण होते. तथापि, त्याबद्दल खरी व विश्वसनीय माहिती उपलब्ध न झाल्यामुळे त्याचा खात्रीलायक निर्णय अद्यापि झालेला नाही. चोल प्रांताचे पूर्वीचे नांव 'मालकूट' असे होते, व चोल राजांच्या प्वजावर जे वाघाचे चिन्न फडकत असे, ते त्यांनी कांचीच्या पल्लव राजांच्या प्वजावरून घेतले असवे, अशीही आणखी माहिती मिळते. असो.

राजराज चोलाच्या पूर्वीच्या राजांची नामावली एके ठिकाणी कोठे उपलब्ध नाही. झणून, प्राकालीन इतिहाससंशोधक आम्सलंडित मि. रॉस, मि. क्रोक्ल आणि डॉ. बर्नेट ह्यांनी, जुची ताम्रपत्रे व शिलालेख ह्यांच्या आधारेने, ती महत्त्ववाने तयार केली आहे. तिच्यावरून, इ. स. ८५७ मध्ये आदित्यवर्मा नामक राजा चोलमंडलावर राज्य करीत होता, व इ. स. १०२३ मध्ये विजयन

उत्तरेकडून येणाऱ्या यवनांच्या स्वाऱ्या दक्षिणेकडे बऱ्याच होऊ लागल्या. अह्मा-
उद्दीन खिलजी हानें देवगिरीच्या यादव राजास शह देऊन दक्षिणप्रांत
जिंकण्याचा संकल्प केला. परंतु, दक्षिणेतील प्राचीन हिंदुराज्यांच्या संघशक्तीचा
अमेघ कोट त्याच्या दृष्टीस पडल्यामुळे, कांहीं कालपर्यंत त्यास पिछेहाट करण
माग पडलें. परंतु इ. स. १३१० मध्ये, तो कोट आपसांतील कलहानें अगदीं
जर्जर झाला आहे असें पाहतांच, दिल्लीचा बादशाहा अह्माउद्दीन खिलजी ह्याचा
सरदार मलीक काफर हानें, प्रचंड सैन्यानिशीं कृष्णा व तुंगभद्रा यांच्या मध्यंतरीचा
मुख्य जिकून, चोल प्रांत हस्तगत केला; व रामेश्वरच्या सेतूपर्यंत आपला मोहोरा
चालवून, तेथें पवित्र कुराणाचा प्रवेश केला. ह्या स्वारीमध्ये दक्षिणेतील सर्व हिंदु
राज्ये जमीनदोस्त होऊन, सर्वत्र यवनी सत्तेचा प्रसार व्हावयाचा; परंतु त्याच्या
तडाख्यांतून जीवंत राहिलेलीं प्राचीन हिंदु राष्ट्रे स्वाभिमानाच्या बाण्यास पेटून
एकदम एकत्र झालीं, व त्यांनीं आपल्या विचित्र प्रभावानें मुसलमानी सत्तेच्या
जबरदस्त लाटांस पार झुगारून दिलें. ही गोष्ट इ. स. १३४४ सालीं घडून आली.
ह्या वेळीं वारंगल येथील रुद्रदेवाचा पुत्र कृष्णाप्पा नायक, विजयनगरचा राय,
आणि द्वारसमुद्र येथील बळाळदेव ह्या प्रमुख राजांनीं 'संहतिः कार्यसाधिका'
हें तत्त्व लक्षांत घेऊन, मुसलमानांसारख्या परचक्रास मार्गे लोटून दिलें, आणि
आपल्या ऐक्यप्रभावानें आपलें स्वातंत्र्य पुन्हां परत मिळविलें. ही गोष्ट विशेष
महत्त्वाची आहे. हिच्यावरून आमच्या देशांतील प्राचीन राजांना आपसांत जूट
करून स्वतः कायम ठेवण्याची शक्ति होती, हें चांगलें सिद्ध होतें. असो.

वर सांगितलेल्या हिंदु राजांच्या जुटीनें दक्षिण हिंदुस्थानावर आलेलें भयंकर
बादळ शांत झालें. तथापि, त्या योगानें कांहीं ठिकाणीं राज्यक्रांति होऊन
देशस्थितींत बरेच अंतर पडलें. तंजावर व मदुरा येथील अनुक्रमे चोल व
पांड्य हीं संयुक्त झालेलीं दोन्ही घराणीं नामशेष होऊन, विजयनगरचें साम्राज्य
एकदम उत्कर्ष पावलें. त्याची एकछत्री राजसत्ता मोठ्या शीघ्रगतीनें चोहोंकडे
पसरत जाऊन, सोळाव्या शतकाच्या प्रारंभास तिनें सर्व कर्नाटक आक्रमून
टाकिलें. सोळाव्या शतकाच्या प्रारंभी, विजयनगरचा कृष्णराय सर्व कर्नाटक
प्रांतांचा चक्रवर्ति राजाधिराज असें झणवूं लागला होता. ह्याच्या कारकीर्दीमध्ये,
इ. स. १५०८ पासून इ. स. १५३० पर्यंत, तंजावर व मदुरा येथील
कालचक्राच्या सपाट्यांत सांपडून अगदीं सत्ताहीन झालेले राजे, जणूं आपापल्या
कुळांचा सर्वस्वी लोप करण्याकरितांच, परस्परांशीं भांडत होते. मदुरेच्या

गादीवर चंद्रशेखर पांड्यनामक एक राजा होता व तंजावरास वीरशेखरनामक राजा राज्य करीत होता. त्यांनीं परस्परांवर स्वाभ्या करून परस्परांचा मुलूख घेण्याचा क्रम चालविला होता. चंद्रशेखर राजाचा पराभव करून वीरशेखरानें मदुरा काबीज केली. तेव्हां, चंद्रशेखरानें हद्दास पेटून, वीरशेखराचा सूड घेण्याकरितां, विजयनगर येथील कृष्णराय राजाची मदत मागितली. कृष्णराय ह्यानें, मोठ्या आनंदानें, त्याजपासून पुष्कळ खंडणी घेण्याचा ठराव करून, आपला सेनापति कोट्टीयन् नागम नायक ह्यास त्याच्या मदतीस पाठविलें. त्यानें वीरशेखराचा पराभव करून मदुरेचें राज्य त्याच्या हातून सोडविलें, परंतु आपल्या सामर्थ्याच्या जोरावर तें स्वतःच बळकाविलें. तेव्हां दुर्दैवी चंद्रशेखर पुन्हां विजयनगरदरबारीं जाऊन आपली रडकथा गाऊं लागला. तेव्हां तिकडून पुनः विश्वनाथ नायक व आर्य नायक मुदलियार हे दोन शूर सरदार, नागम नायकाच्या पारिपत्यासाठीं प्रचंड सैन्यासह रवाना करण्यांत आले. त्यांनीं नागम नायकाचा पराभव करून व त्यास कैद करून विजयनगरदरबारीं पाठविलें; आणि चंद्रशेखरास इ. स. १५५८ मध्यें मदुरेच्या गादीवर बसवून, त्याच्या बतीनें राज्यकारभार चालविला. चंद्रशेखर अगदींच दुर्बल असल्यामुळे, दिवसेंदिवस विश्वनाथ नायक ह्याचीच सत्ता वाढत जाऊन, तोच मदुरेचा खरा अधिपति झाला. त्यानें आर्य नायक ऊर्फ आर्यनाथ ह्यास आपला प्रधान करून 'दुलवाई' (सेनापति) असा किताब दिला, व मदुरेचें राज्य मोठ्या शहाणपणानें चालविलें. चंद्रशेखर ह्याचा पुढें काय परिणाम झाला, हें समजण्यास मार्ग नाहीं. तथापि, इ. स. १५५९ मध्यें, पांड्यवंशाची अगदीं परिसमाप्ति होऊन, मदुरेस नायक राजांचें राज्य चालू झालें, हें निर्विवाद पुराव्यानें सिद्ध आहे.

• इकडे तंजावरच्या वीरशेखर राजाची मदुरेच्या चंद्रशेखराप्रमाणेच स्थिति झाली. त्याचा प्रांत विजयनगरच्या राजानें हस्तगत करून, त्यावर आपला नातेवाईक सरदार शिवाप्पा नायक ह्यास सुभेदार नेमून पाठविलें, व त्यासच पुढें तंजावरचें राज्य राजकीय देणगी ह्मणून बक्षीस दिलें. कित्येक ठिकाणीं ह्या नायक सरदाराचें नांव कृष्णाप्पा ह्मणून दिलें आहे. परंतु 'तंजावरुवारिचरित्र' ह्मणून जो तामिल ग्रंथ प्रसिद्ध आहे, त्यांतील इतिहास अधिक महत्त्वाचा व विश्वसनीय मानिला जात असल्यामुळे, त्याचाच आधार घ्राह्य मानणें अवश्य आहे. ह्या ग्रंथांत तंजावरच्या नायक राजांची यादीः—१ शिवाप्पा नायक, २ अच्युताप्पा नायक, ३ रघुनाथ नायक, आणि ४ विजय रघुनाथ अथवा विजय

राघव नायक ह्याप्रमाणें दिली आहे.* मि. हिचे ह्यांनीं १ कृष्णाप्पा, २ तूणिनप्पा, ३ अच्युत, ४ रघुनाथ, आणि ५ विजय रघुनाथ अशीं नांवें दिलीं आहेत. ह्यांपैकी खरी वंशावळी कोणती, हें निश्चयानें ठरवितां येत नाहीं. परंतु साधारणपणें, 'तंजावरवारिचरित्रा' वर अधिक भरंवसा ठेवावा, हें बरें दिसतें.

हे सर्व नायक राजे पराक्रमपटु, स्वधर्माभिमानी, प्रजापालनदक्ष, विद्याव्यसनी व धार्मिक होते. ह्यांनीं तंजावर प्रांतांत अनेक प्रचंड देवालये व अत्युन्नत गोपुरे बांधिलीं आहेत,† व त्यांच्या दानधर्माची कीर्ति अद्यापि सुप्रसिद्ध आहे. तंजावर येथें, सांप्रत आपल्या पूर्ववैभवाबद्दल शोक करित असलेला राजवाडा आणि तेथील भव्य किल्ला, ह्याच नायक राजांनीं बांधिला असून, त्यांत पुढें मराठ्यांच्या कारकीर्दीत पुष्कळ सुधारणा झाली. ह्या वाड्यांत जो मुख्य दरबारमंडप आहे, त्यास अद्यापि 'नायकार दरबारहॉल' असें ह्मणतात. रघुनाथ नायक हा स्वरूपानें मदनप्रमाणें सुंदर असून, त्यावर सरस्वतीचा वरदहस्त होता. त्यानें मदुरेच्या एका राजकन्येबरोबर विवाह केला होता. त्यास रामभद्रन् व विजयराघव असे दोन मुलगे होते. ह्यांपैकी दुसरा मुलगा विजयराघव ह्याचे कारकीर्दीत, तंजावर येथील नायक राजसत्तेचा विनाश होऊन, येथें मराठ्यांची सत्ता संस्थापित झाली. ह्या राज्यक्रांतीचा वृत्तांत अत्यंत महत्त्वाचा असल्यामुळे तो स्वतंत्र भागांत देणें जरूर आहे. तंजावर येथें नायक राजांची सत्ता इ. स. १५४९ पासून इ. स. १६७३ पर्यंत, ह्मणजे सरासरी सव्वा शतक होती, असें स्थूलमानानें मानण्यास हरकत नाहीं.

* ह्या राजांच्या कारकीर्दीचा काल पुढें लिहिल्याप्रमाणें मानिला जातो:—१ शिवाप्पा नायक (इ. स. १५४९—१५७२). २ अच्युताप्पा (इ. स. १५७२—१६१४). ३ रघुनाथ नायक (इ. स. १६१४—१६६०?). विजयराघव (इ. स. १६६०—१६७३). ह्यांपैकी रघुनाथ नायकाचा काल केव्हां झाला व त्याचा मुलगा गादीवर केव्हां बसला, तें बरोबर समजत नाहीं.

† नायक राजांनीं तंजावर येथें बांधिलेल्या इमारतींची यादी 'तंजावरवारिचरित्रांत' पुढें लिहिल्याप्रमाणें दिली आहे:—

१ शिवाप्पा नायक:—तंजावर येथील शिवगंगा ऊर्फ छोटा किल्ला.

२ अच्युत नायक:—ह्याची माहिती दिली नाहीं.

३ रघुनाथ नायक:—कुंभकोनम् येथील रामस्वामीचें देवालय.

४ विजयराघव नायक:—तंजावरचा मोठा किल्ला, अरुपतंगी किल्ला, पदकोट्ट किल्ला, तिरुपत्तूर किल्ला, मानरगुडी येथील राजगोपाळ स्वामीचें देवालय, त्याच्या नजीक हरिद्रनदी-नामक तलाव, मायावरम् येथील कावेरी नदीच्या कांठचें पुष्पमंडपम्नामक स्थान, व मध्वाजुनम् येथील वीरकोलनाथ नदीच्या कांठचा प्रसिद्ध मंडप.

भाग २ रा.

नायक राजांचा शेवट.

प्रत्येक राष्ट्रास उन्नत काल आणि अवनत काल हें रहाटगाडगें एकसारखें लागलेंच आहे. त्याच्या सपाट्यांतून कोणतेही राष्ट्र सुटलें नाहीं. स्वातंत्र्योत्कर्षाच्या शिखरास पोहोचलेलीं एवढीं मोठीं ग्रीक व रोमन राष्ट्रे, कीं ज्यांची राजसत्ता कांहीं कालपर्यंत सर्व युरोपखंडभर गाजत होती, त्यांना देखील ह्या सृष्टिनियामक स्थित्यंतरापासून पराङ्मुख होतां आले नाहीं. मग तेथें दक्षिण हिंदुस्थानांतील प्राचीन हिंदुराज्यांची ती काय कथा ? चौदाव्या शतकाच्या प्रारंभापर्यंत त्या राज्यांचें अविच्छिन्न स्वातंत्र्य व अपार वैभव हीं साधारणपणें अबाधित होती, असें दृष्टाव्यास कांहीं हरकत नाहीं. कारण, त्यांस मधून मधून आपसांतील कलहांचे व युद्धप्रसंगांचे आघात वारंवार पोहोचत असत, तरी त्यांची संघशक्ति व एक-राष्ट्रीयत्व हे गुण नष्ट झालेले नसल्यामुळे त्यांचें साम्राज्यमंडल जिकण्यास मुसलमानी सत्ता अगदीं असमर्थ होती. त्यामुळे, बरेच दिवसपर्यंत, उत्तरेकडून दक्षिणेकडे येणाऱ्या तिच्या प्रचंड लाटांची स्वैरगति तेथें कुठित होत असे. इ. स. १३४४ सालीं, दक्षिणेतील सर्व हिंदुराजांनीं, आपली लोकोत्तर संघशक्ति व्यक्त करून, वारांगल येथें मलिक काफराच्या सैन्याचा पराभव केला व त्यास दक्षिणेतून पिटाडून दिलें, ह्याचा उल्लेख मागील भागांत केलेलाच आहे. त्यानंतर सर्व दक्षिण हिंदुस्थानांत विजयनगरच्या साम्राज्याचा एकछत्री अंमल चालू झाला; व त्याच्याच सार्वभौमत्वाखालीं तंजावर व मदुरा हे प्रांत जाऊन, येथील नायक राजे विजयनगरचे मांडलिक ह्या नात्यानें वागूं लागले. हे पूर्वीचे विजयनगरचे सरदार असून, स्वतांच्या कर्तृत्वशक्तीनें विजयनगरच्या राज्यदरबारीं फार योग्यतेस चढले, व त्याच्याच कृपेनें तंजावर व मदुरा येथील अधिपति झाले. परंतु पुढें, त्यांच्या सत्तेचा जोर जसजसा वाढत चालला, तसतसे ते विजयनगरचे सार्वभौमत्व सर्वस्वीं झुगारून देऊन, स्वतंत्र होऊं लागले. त्यामुळे विजयनगरचे दोन आधार-स्तंभ नष्ट झाल्यासारखे होऊन, त्याची शक्ति बरीच क्षीण झाली; व त्याजवर घाला घालण्यास परराष्ट्रास उत्तम संधि सांपडली.

तेराव्या शतकापासून दक्षिण हिंदुस्थानामध्ये मुसलमानी सत्तेचा चंचुप्रवेश होऊन दौलताबाद येथें दिह्लीपतीचा प्रतिनिधि संस्थापित झाला होता. तथापि, त्या सत्तेचा अंकुर इ. स. १३४० पर्यंत चांगलासा जोमदार झाला नव्हता.

परंतु या साली, दिह्लीपतीच्या हसनगंगू नामक प्रतिनिधीने स्वतंत्र होऊन, कलबुर्गी येथे आपले नवीन राज्य संस्थापित केले. इतिहासामध्ये, ब्राह्मणी ऊर्फ बहामनी या नांवाने जे राज्य प्रसिद्ध आहे, तेच हे होय. हे राज्य अस्तित्वांत आल्यानंतर मुसलमानी राजसत्तेचा अंकुर चांगला जोमदार झाला, व त्यास हिंदुराजांच्या गृहकलहांचे व परस्परमत्सरांचे पुष्टिकारक खाद्य मिळून, तो अधिक अधिक बळावत चालला, व लवकरच आपल्या शाखांच्या विस्ताराने विजयनगरचे साम्राज्य ग्रसून टाकण्याचा यत्न करू लागला. इ. स. १५२७ मध्ये त्याचा प्रचंड वृक्ष बनून, त्याच्या पांच प्रबळ शाखा निर्माण झाल्या. त्या इतिहासामध्ये इमादशाही, निजामशाही, आदिलशाही, बरीदशाही आणि कुतुबशाही ह्या नांवाने प्रसिद्ध आहेत. विजयनगरच्या साम्राज्यामध्ये, संघशक्ति व पराक्रमतेज जोपर्यंत वसत होते, तोपर्यंत ह्या शाखांचा प्रसार मर्यादित राहिला; व त्यांना विजयनगरच्या स्वातंत्र्यावर झडप घालितां आली नाहीं. परंतु, त्या गुणांचा लोप होतांच, त्यांनीं विजयनगरच्या राज्यास चौगीर्द मिठी घालून, त्याची साम्राज्यसत्ता पूर्णपणे हरण केली. विजापुरचा बादशाहा अल्ली आदिलशाहा व विजयनगरचा शेवटचा राजा रामराज यांची, तालिकोट येथे इ. स. १५६५ साली जी घनघोर लढाई झाली, तींत या प्राचीन हिंदु साम्राज्याचा अगदीं निकाल लागला; व दक्षिण हिंदुस्थानामध्ये मुसलमानी राजसत्तेस संचार करण्यास पूर्ण मोकळीक मिळाली.

विजयनगरच्या प्राचीन व सर्वमान्य हिंदु साम्राज्याचा नाश झाल्यानंतर तंजावर व मदुरा येथील नायक राजांस फार दिवस स्वातंत्र्यसुखाचा उपभोग घेतां आला नाहीं. त्यांनाही मुसलमानी सत्तेस शरण जाऊन, लवकरच कालचक्राच्या तडाख्यांत सांपडण्याचा प्रसंग आला. त्यांच्या इतिहासाकडे बळगे आतां अवश्य आहे.

विजयनगर येथील दरबारांतून मदुरेच्या चंद्रशेखर पांड्यराजास मदत करण्याकरितां, इ. स. १५५८ मध्ये, विश्वनाथ नायक झणून जो सरदार आला होता, तोच स्वतंत्र होऊन मदुरेचा अधिपति झाला, हे मागील भागांत सांगितलेच आहे. हा पराक्रमी नायकराजा इ. स. १५६३ मध्ये मृत्यु पावला. नंतर त्याच्या मागून त्याचा मुलगा कुमार कृष्णाप्पा हा गादीवर बसला. तो इ. स. १५७३ मध्ये मृत्यु पावला. तदनंतर त्याचा मुलगा पेरियावीरप्पा हा मदुरेचा राजा झाला. त्यास विश्वाप्पा व कुमार कृष्णाप्पा असे दोन मुलगे होते. ते कांहीं दिवस राज्योपभोग घेऊन लवकरच मृत्यु पावले. नंतर त्यांच्या मागून कस्तुरी रंगाप्पा व मुत्तु कृष्णाप्पा

असे दोन पुरुष गादीवर आले. मुत्तु कृष्णाप्पा इ. स. १६०२ मध्ये मृत्यु पावल्यानंतर त्याचा वडील मुलगा मुत्तु वीरप्पा हा गादीवर बसला, व त्याने इ. स. १६२३ पर्यंत राज्य केले. त्याच्या मागून मदुरेचा सुप्रसिद्ध राजा त्रिभुल नायक हा गादीवर बसला. हा गादीवर येईपर्यंत त्रिचनापल्ली हे राजधानीचे शहर होते. परंतु त्याने मदुरा येथे आपली राजधानी स्थापन करून, तेथे मोठमोठी देवालये व प्रचंड राजवाडे बांधिले. मदुरा येथील मीनाक्षी देवीचा त्यास वरप्रसाद होता, त्यामुळे त्याच्या राज्याचा उत्कर्ष झाला, अशी आख्यायिका अद्यापि प्रसिद्ध आहे. ह्याच्या कारकीर्दीचे वर्णन मि. नेल्सन यांनी मदुरा जिल्ह्याच्या इतिहासांत सविस्तर दिलेले आहे. त्यावरून हा राजा, सर्व नायक राजांमध्ये अत्यंत पराक्रमी व कीर्तिशाली होता, असे दिसून येते. हा इ. स. १६५९ मध्ये मृत्यु पावला, व त्याच्या मागून थोड्या वर्षांच्या अवधीत मुत्तु वीरप्पा व चोकनाथ नायक असे पुरुष गादीवर बसले. यांपैकी चोकनाथ नायक याने पुन्हा त्रिचनापल्ली हे गांव आपल्या राजधानीचे मुख्य ठिकाण केले; आणि तंजावर येथील विजयराघव नायकास पादाक्रांत करून त्याचे राज्य हस्तगत करण्याचा प्रयत्न केला. त्यांतच विजयराघवाच्या आयुष्याचा शेवट होऊन, तंजावरच्या नायक राजसत्तेची इतिश्री झाली.

तंजावर येथील चोलसत्तेचा शेवट होऊन इ. स. १५४९ मध्ये नायक राजसत्तेची स्थापना झाली, हे मागील भागांत सांगितलेच आहे. ह्यानंतर तंजावर प्रांत विजयनगरच्या सार्वभौमत्वखाली नायक राजांच्या ताब्यांत होता. परंतु पुढे दहावीस वर्षांतच, विजयनगरचे प्राबल्य कमी झाल्यामुळे तंजावरचे नायक राजे स्वतंत्र झाले; व ते आपल्या ताब्यांतील जिंजी, पदुकोटा वगैरे ठिकाणच्या लहान लहान संस्थानिकांकडून व पाळेगार लोकांकडून कारभार घेऊन राज्यकारभार चांगल्या रीतीने चालवू लागले. इ. स. १५६५ मध्ये तालिकोटची लढाई होऊन विजयनगरचे राज्य बुडाल्यानंतर, विजापुरच्या बादशहांनी तुंगभद्रेपर्यंतचा मुलूख आक्रमण केला; व त्याचे सरदार, तंजावर व त्रिचनापल्ली येथील नायक राजांना पादाक्रांत करण्याचा संकल्प करून, त्यावर स्वाभ्या करू लागले. परंतु हे नायक राजे चांगले बलवान असल्यामुळे इ. स. १६४४ पर्यंत मुसलमान सरदारांची कांहीं गडबड चालली नाही. तदनंतर त्यांच्यावर कालाची वक्रदृष्टी झाल्यामुळे त्यांचे आपसांमध्ये कलह सुरू झाले. त्यांतच त्यांच्या स्वातंत्र्याचा न्हास झाला.

तंजावर व मदुरा येथील नायक राजे आपआपसामध्ये कलह करू लागल्यामुळे व परस्परांशी मत्सरबुद्धीने वागू लागल्यामुळे, विजापुर व गोवळकोंडे येथील बादशहांस अनायासे आपले पाऊल पुढे ढकलण्यास चांगली संधि मिळाली.

इ. स. १६४४ मध्ये गोवळकोंढ्याच्या बादशाहाने जिंजीच्या त्रिमल नायक राजावर स्वारी केली. परंतु त्रिमल नायकाने विजापुरच्या बादशाहाची मदत मागून त्याचे सैन्य परत फिरविले. परंतु, तेणेकरून, नायक राजांच्या सामर्थ्याची कल्पना विजापुरच्या बादशाहास चांगली येऊन, त्याने जिंजीचा बळकट व लढाऊ किल्ला जिंकून घेतला; आणि तंजावर व मदुरा येथील नायक राजांवर आपली खंडणी बसविली. अर्थात् १७ व्या शतकाच्या मध्यंतरी, ह्यणजे रघुनाथ नायकाच्या कारकीर्दीतच, मुसलमानी सत्तेचा प्रवाह कर्नाटकांत जोराने पसरत जाऊन, त्याच्या लाटा तंजावरपर्यंत भिडल्या, असे ह्यणण्यास हरकत नाही. ह्यानंतर थोड्याच वर्षांच्या अवधीत, तंजावरचा विजय रघुनाथ व मदुरेचा चोकनाथ नायक ह्यांच्या मध्ये वैमनस्य उत्पन्न होऊन, चोकनाथ नायक तंजावरावर स्वारी करण्यासाठी त्रिचनापल्लीपर्यंत येऊन दाखल झाला. 'ह्या उभयतांच्या कलहामध्ये, 'दोघाचे भांडण व तिसऱ्याचा लाभ' ह्या ह्यणीप्रमाणे प्रकार घडून येऊन, दोघेही तंजावरच्या राज्यास मुकले व तिसऱ्यास त्याचा लाभ झाला.

मदुरेचा राजा चोकनाथ नायक हा त्रिचनापल्लीस आल्यानंतर त्याने तंजावरावर स्वारी केली. तंजावरचा राजा विजयराघव हा शूर व तेजस्वी पुरुष होता परंतु तो फार धर्मशील असल्यामुळे त्याच्या सैन्याची व्यवस्था चांगली नव्हती. तो कट्टा वैष्णवमताभिमानी असून, त्याने त्या मताचा प्रसार करण्याकडे आपले सर्व लक्ष घातले होते. त्यामुळे त्याच्या राज्याचा कारभार त्याचा प्रधान गोविंद दीक्षित चालवीत असे. हा फार विद्वान होता. परंतु विद्वत्ता आणि शौर्य यांचे विशेष ऐक्य नसल्यामुळे त्याच्या हातून सैन्याचा व्यवस्था चांगली राहिली नाही. ही संधी साधून चोखनाथ नायक याने विजयराघवावर स्वारी केली. विजयराघव फार बाणेदार असल्यामुळे त्याने त्याशी आपल्या पुत्रासह मोठे निकराचे युद्ध केले, व धारातीर्थी आपला देह अर्पण केला. आपल्या पश्चात् आपल्या राण्या शत्रूच्या हाती सांपडतील व त्यांची मानहानि होईल, ह्यणून त्याने, आपल्या राजवाड्यातील रंगमहालांत दारू भरून, आपला पराभव होतांच, तीस बत्ती द्यावी; व सर्व राण्यांनी आपले पवित्र देह अभिनारायणास अर्पण करून तंजावरच्या नायक कुलाची प्रतिष्ठा रक्षावी, अशी तजवीज केली. ह्याप्रमाणे तो समरांगणांत शिरतांच, त्याच्या अंतःपुरास बत्ती मिळाली, व त्याच्या सर्व राण्या क्षणार्धामध्ये सती गेल्या. हे काम विश्वासाने बजाविले जावे ह्यणून ते त्याने आपल्या पुत्राकडे सोंपविले होते. त्याप्रमाणे त्याने ते अलौकिक धैर्याने सिद्धीस नेले. नंतर तो हातामध्ये नंगी समशेर घेऊन, तिने शत्रूच्या सैन्याचा समाचार घेत, आपल्या बापाजवळ आला; व तेथे अद्वितीय युद्ध

करून धारातीर्थी पतन पावला. या राजपुत्राचें नांव 'मन्नार नायक' असें होतें.* ह्या शोकपर्यवसायी परंदु वीररसप्रचुर प्रसंगाचा वृत्तांत, 'तंजावरुवारिचरित्रा'मध्ये व इतर तामिल ग्रंथांमध्ये फार वर्णिलेला आहे. तो वाचून सद्दय वाचकांचें अंतःकरण अगदीं द्रवून जातें. ज्या रंगमहालांत हा मयानक प्रकार घडून आला, तो अद्यापि तंजावर येथील राजवाड्यांत अस्तित्वांत आहे, व तेथें या सर्व राण्या अद्यापि पिशाचरूपानें वसत आहेत, असा लोकप्रवाद ऐकूं येतो.

ह्या भयंकर प्रसंगी एक आश्चर्यजनक गोष्ट घडून आली. विजयराघव याची पट्टराणी फार चतुर स्त्री होती. तिला, कांहीं तरी भयंकर प्रकार घडून, आपणां सर्वास या नश्वर जगास शेवटचा रामराम करण्याची लवकरच पाळी येणार, असें समजतांच, तिनें आपल्या आवडत्या लहान अर्भकाचा प्राण रक्षण करावयाची गुप्त रीतीनें एक नामी युक्ती योजिली. तिनें रंगमहालांतील दारूस आग लावण्याच्या गडबडींत, त्या मुलास, न कळत एका दासीजवळ देऊन, व त्याच्या संरक्षणापुरते अलंकार तिच्या स्वाधीन करून, तिला राजवाड्यांतून वेषांतर करवून दूर पळविलें. त्याप्रमाणे ती साहसी दासी, शत्रूच्या सैन्यांतून तें लहान अर्भक आपल्या पाठीशीं घेऊन, मोठ्या धैर्यानें निसटून गेली; व तंजावरापासून ४० मैलांवर निगापट्टण-नामक एक गांव आहे, तेथें जाऊन पोहोंचली. तेथें व्यंकण्णानामक एक नियोगी ब्राह्मण रहात असे. तो पूर्वी विजयराघवाच्या पदरीं 'शयसम्' ह्मणजे खाजगी कारभारी ह्या हुद्द्यावर होता. त्याची तिनें भेट घेऊन व त्यास झालेला सर्व वृत्तांत कळवून, तें राजबालक त्याच्या पायावर घातलें. व्यंकण्णानें त्यास आश्रय देऊन त्याचा गुप्त रीतीनें प्रतिपाल केला. त्या मुलाचें नांव सेंगमलदास असें असून, तंजावर प्रांतांत मराठ्यांचा प्रवेश करण्यास हेंच मूल कारण झालें, ही विशेष लक्ष्यांत ठेवण्यासारखी गोष्ट आहे. कांहीं तामिल बखरींमध्ये ह्याचें नांव 'चेंगमलदास नायक' असेंही दिलें आहे.

* या राजपुत्रावर विजयराघवाची कांहीं अवकृपा झाली ह्मणून त्यास त्यानें कांहीं दिवस बंदिवासांत ठेविलें होतें. परंतु हें लढाईचे संकट प्राप्त झालें, त्या वेळीं त्यानें त्याची सुटका केली. त्या वेळीं तो त्याच्या सिंहासनाजवळ आला, व त्यास वंदन करून त्यानें एक श्लोक झटला. त्याचें भाषांतर मि. बालहौसनामक एका युरोपियन शोधक गृहस्थांनीं एके ठिकाणीं दिलें आहे, तें वाचनीय आहे—

"The sea buries jewels and throws up a straw,
Of the treacherous element that is the law ;
But, father and ruler, we'll show now to them
That a straw is straw, but a gem is a gem."

—Indian Antiquary."

इकडे विजयराघव व त्याचे पांच प्रमुख दरबारी रणांगणामध्ये पतन पावतांच सर्व सैन्याची दाणादाण झाली व ते सैरावैरा पळं लागले. नंतर चोकनाथ नायकाने तंजावर शहर व तेथील राजवाडा हस्तगत केला, आणि तेथे मोठ्या विजयानंदाने आपली द्वाही फिरविली. पुढे कांहीं दिवस गेल्यानंतर, त्याने तंजावर प्रांत आपल्या राज्यांत सामील केला, आणि त्याची व्यवस्था करण्याकरिता 'अलगिरी' नामक एक सरदार तिकडे पाठविला. चोकनाथ नायकाने तंजावरच्या धर्मशील विजयराघवाचे राज्य अन्यायाने बुडविले, परंतु त्यापासून त्याचा तादृश असा कांहींच फायदा झाला नाही. त्याने नेमलेला सुभेदार अलगिरी हा प्रमत्त होऊन स्वतःच तंजावरचा राजा झणवू लागला, व आपल्या नांवाने स्वतंत्र रीतीने राज्यकारभार चालवू लागला.*

तंजावरच्या विजयराघवाचा पुत्र जो निगापट्टण येथे व्यंकण्णा रायसम् याचे घरी गुप्तपणाने वाढत होता, तो नऊ दहा वर्षांनी मोठा झाला. तेव्हां व्यंकण्णाने विजापुरच्या बादशहाकडे जाऊन व त्यास हा सर्व वृत्तांत निवेदन करून, या मुलास तंजावरची गादी मिळवून देण्याचा प्रयत्न केला. या वेळी विजापुरच्या बादशहावाचून त्यास मदत करण्यासारखा दुसरा कोणीही सत्ताधारी समर्थ नव्हता. तेव्हां त्याने त्याकडे जाऊन व त्यास सर्व वृत्तांत कळवून, तंजावरचे राज्य परत मिळवून दिल्यास पुष्कळ खंडणी देऊं, असें बोलणे लाविले. विजापुरच्या बादशहासही हा मनसबा फायदेशीर वाटून, त्याने त्याचे ह्मणणे मान्य केले; व आपल्या दरबारांतून कांहीं निवडक सैन्य, एका शूर सरदाराबरोबर पाठविण्याची तजवीज केली. हा सरदार क्षत्रियकुलावतंस छत्रपति शिवाजी महाराज यांचे सापन्न बंधु व्यंकोजी राजे हे होत, असें सर्व तामिल लेखकांचे ह्मणणे आहे.

*तंजावरचा विजयराघव व मदुरेचा चोकनाथ नायक ह्यांचे हे निकराचे युद्ध कधी झाले, हे समजण्यास चांगलासा आधार सांपडत नाही. कर्नल म्यकॅन्झी ह्यांच्या संग्रहांतील एका बखरीमध्ये त्याचे विस्तृत वर्णन दिले आहे. परंतु त्यांत सनाचा व नांवाचा फार घोटाळा आहे. विजयराघवाच्या नांवाच्या ऐवजी अच्युत-विजयराघव-नायक असे नांव दिले आहे! दिवाण वहादूर व्यंकास्वामी राव ह्यांनी ह्या युद्धाचा सन अदमासे इ. स. १६७३ हा दिला आहे. परंतु तोही चुकीचा दिसतो. हे युद्ध इ. स. १६६२ चे पूर्वी होऊन विजयराघव मारला गेला, व नंतर तंजावर येथे अंदाधुंदी होऊन तो प्रांत हळूहळू विजापुरच्या बादशहाच्या ताब्यांत गेला. तेथे त्याचे वतीने प्रथम शहाजी राजे व नंतर व्यंकोजी राजे ह्यांची योजना झाली असावी, व त्यांनी स्वपराक्रमाच्या जोरावर विजापुरच्या बादशहाकडून तंजावरची जहागिरी मिळविली असावी, असें संभवनीय दिसते. हा वृत्तांत इ. स. १६७३ मध्ये घडला असें मानिले, तर त्या वेळी विजापुरास शिकंदर अह्मी आदिलशाहा हा बादशहा होता हे उघड आहे.

परंतु मराठ्यांचे इतिहासकार क्याप्टन ग्रांटडफ व सर्व मराठी बख्तरकार ह्यांचे मत असे आहे की, विजापूर दरबारांतून ह्या वेळीं शहाजी महाराजांची तंजावरच्या मोहिमेवर योजना झाली, व त्यांनीं तेथील पुंड राजाचा परामभव करून तंजावरची जहागीर मिळविली. परंतु, तंजावर जिल्ह्याचे म्यानुअलकर्ते दिवाणबहादूर टी. व्यंकास्वामी राव ह्यांनीं, कर्नल बिल्कस्, फुलर्टन आणि रेव्हंड स्वॉर्ट्झ यांच्या आभाराने असे सिद्ध केले आहे की, तंजावर प्रांतावर विजापुराहून जें सैन्य आले, त्याचा अधिपति व्यंकोजी हा असून, शहाजी तंजावर प्रांतावर सुळीच आला नाही. तथापि, मराठ्यांच्या इतिहासाचे अस्सल कागद पाहिले, ह्मणजे विजापुराहून तंजावर प्रांतावर स्वारी करण्यास जें सैन्य पाठविण्यांत आले, त्याजबरोबर शहाजी राजे भोंसले हेच गेले होते, असें मानणें सयुक्तिक दिसते.* ह्या मोहिमीचें वर्णन करण्या-पूर्वी मराठ्यांच्या न्या वेळच्या इतिहासाचें थोडें सिंहावलोकन करणें अवश्य आहे. तें पुढील भागांत सादर करूं.

* तंजावर प्रांतावर विजापुरच्या दरबारांतून कोणाची योजना झाली व ती कोणत्या साली झाली, ह्या दोन गोष्टी अद्यापि वादग्रस्तच आहेत. त्यांचा कोठेंच चांगला निर्णय झालेला नाही. ग्रांटडफ साहेबांनी मराठ्यांचा इतिहास लिहिला, त्या वेळीं त्यांनाही तंजावरचा मूळ संपादक शहाजी की व्यंकोजी, हा संशय होताच. त्यांनी आपल्या इतिहासांत एके ठिकाणी पुढें लिहिल्याप्रमाणें उद्गार काढिले आहेत:—

“All the Mahratta Manuscripts state the conquest to have been made by Shahjee. No Mahrattas or Brahmins, conversant with their own history, seem to think otherwise; the doubt seems to have arisen in the neighbourhood of Tanjore, and it was natural to have done so, owing to the apprehension which the Tanjore Raja must have entered of being called to account for half his revenue; proofs, however, of what is stated, will ultimately appear.—*Grant Duff's History*.—Page 90.

ह्या टीपेवरून हा प्रश्न जुना आहे असें दिसून येतें. शिवाजी महाराजांनी तंजावरच्या व्यंकोजी राजास लिहिलेले तंजावरच्या वांटणीबद्दलचें अस्सल पत्र ग्रांटडफ साहेबांच्या पाहण्यांत आले होते, व तें आह्मांसही मिळालें आहे. त्याच पत्राच्या खात्रीलायक आधारावरून तंजावरची जहागीर शहाजी राजांनी मिळविली असें सिद्ध होतें. त्याचप्रमाणें तंजावर येथील बृहदीश्वर देवाळयांतील मराठी शिलालेखावरूनही त्यासच पुष्टि येत. तेन्हां ह्या प्रश्नाचा निर्णय आतां चांगल्या रीतीनें करितां येतो.

खानदेशांत, फत्तेपुरास चंद्रराव पवार दहा वीस स्वारांनिशीं आले होते. त्यांज-
वळ चौशां स्वारांचा जमाव झाला आहे. आणीखही लोक ठेवीतच आहेत.
खंडक्याभ्याभ्यावर पलटणें आलीं आहेत. ते व हे मिळून खानदेशांत कुकड-
मुंड्याचा परामर्ष करणार अशी वदंता आहे. तिकडील बंदोबस्त स्वामी करती-
लच. उभयतां सरदार इंदूर उज्जनीस आहेत. लोकांच्या देण्याघेण्याच्या
खटपटीत आहेत. राजश्री नारो गणेश उज्जनीस गेले होते, ते इंदुरास
आले. मागाहून राजश्री बाळाराव व रायाजी पाटील हे उभयतां पाटील-
बावांकडून इंदुरास येणार. तेथून नारो गणेश व हे उभयतां ऐसे मिळून
येथें बाईकडेस येणार. येथील बोलणीं झाल्यावर, मग उभयतां सरदार मिळूनच
बाईच्या भेटीस येणार, अशी वदंता आहे. राजश्री गोविंदराव गायकवाड बंद-
नावराजवळ राजोळें ह्मणून गांव आहे, सात कोस, तेथें पांचशें स्वारांनिशीं
आहेत. उभयतां सरदारांकडील लोक अद्याप कोणी त्यांजकडेस जात नाहींत.
खंडो आवजी पाटीलबावांजवळ आहेत. उभयतां सरदारांनीं मिळून पंचवीस
हजार रुपये मात्र गोविंदराव गायकवाडास खर्चास दिले आहेत. खंडो आवजी
फौजेविषयी व खर्चाविषयी पाटीलबावांशीं नित्य बोलतच आहेत. सुरतेंतील
वर्तमानः—आसपास प्रांत उजाड आहे. रस्त कोटून येत नाहीं. शहरांत महागाई
फार आहे. सुरतेंत इंग्रज फक्त सावकारी करून आहेत. ते व अन्यत्र थोर
थोर सावकार, हे बोलतात जे, श्रीमंत दादामाहेब येथें आले आहेत. हे सुरत-
शहरासच अरिष्टरूप आहेत. अतःपर दक्षिणी फौजा मातबर जमून येतील; ते
सुरत शहरचें आधीं पारिपत्य करतील. एक गणेशपंत बेहरे आले, त्यांनीं आस-
पास प्रांत सारा उजाड केला. आतां तिकडील फौजा येतील, त्या मातबरच
येतील. ते शहरासच लागतील; तेव्हां पुढें काय करावें? दक्षिण्यांशीं सलाह
केल्यानें बरे आहे. असें सावकार लोक चिंताग्रस्त आहेत. सुरतेंत जमियंत
सात पलटणें व हजार फौज इतके आहेत. इंग्रज शहरची भरामत करितात, व
भडोचेस चार पलटणें आहेत. डबईस एक पलटण आहे. आमदाबादेस एक
पलटण व हजार पंधराशें आरब, तेही इंग्रजांचेच होऊन आहेत. फत्तेसिंग गाय-
कवाडाची पांचशें फौज व कोणी लेकवळा असे आमदाबादेस आहेत. बडोद्यांत
एक पलटण आहे. याप्रमाणें हें इंदूरच्या व येथील सावकान्यांतील हें वर्तमानः
या पहाडांत दोन हजार भिल्ल जमले आहेत, व गुलजारखानाजवळ चारशें पाय-
दळ व दोनशें स्वार इतका जमाव जाहला आहे. हिंदुस्थानांतील वर्तमान पेशजीं
लिहिलें आहे. त्यांच्या पारिपत्यास उभयतां सरदारांनीं योजना केली आहे.

पाराजीपंत व यशवंतराव बाबळे व शरीफखान, पागा ऐसे होळकराकडील व कांहीं शिंघाकडील फौज, ऐसे जयपुरवाल्याच्या पारिपत्यास पाठवावें, अशी नेमणूक झाली आहे. झणून ऐकण्यांत आलें. उभयतां सरदारांकडील लोक नित्य इकडून शेंदो-नशें जातात. ते बाईचे भेटीस येत असतात. तिकडील लढाईची बयान फार करितात. लोकांस देणगीही कमीच आहे. खराबही फार झाले आहेत. सबब उभयतांचें यशकीर्तीचें वर्णन बहुतच करितात. त्यांबरोबर सरदार येतात, तेही फार खराब येतात. राजश्री पांडुरंग शंकर पारनेरकरच होळकरांकडील कारकून मातबर आहेत. ते बर्झजवळही असतात. तुकोजीबावांजवळही असतात. सांप्रत ते तेथें बाईजवळच चार महिने होते. त्यास तुकोजीबावा इंदुरास आल्यावर त्यांस बोलावूं पाठविलें. त्यास पांडुरंग शंकर बाईची आज्ञा घेऊन, चंद्र १ रजबी येथून स्वार होऊन, इंदुरास गेले. तेही गृहस्थ कारस्थानी. तोडजोडीचे जाबसाल उभयपक्षांही निश्चून करणार. राजश्री शिवाजी विठ्ठलयांस पाटीलबावांनीं बोलावूं पाठविलें होतें. त्यावरून ते अष्ट्याहून स्वार होऊन उज्जनीस आले झणून बंदतेचें वर्तमान आहे. देशी इंग्रजांची गडबड बोरघाटाकडे, चांदवडवारीकडे व त्रिंबकाकडे अशी फार जाहली आहे, झणून इकडे वर्तमान फार आहे. बाई बोलत होती जे, इंग्रजांनीं चहूंकडून प्रसार करायाचा मनसबा केला आहे. त्यास, या समयास श्रीमंतांनीं शिलेदारांचा व हुजरातीचा भरणा पुष्कळ करावा; आणि इंग्रज जागां जागां, कोठें दोन पलटणें, कोठें तीन पलटणें, असीं तोंडें काढलीं आहेत, अशांत जागां जागां फौजा पाठवून, ते जेथील तेथेंच..... झणजे मागल्याला दहशत पडेल. पुढें कोणी येऊं पावणार नाहीं. नवाब व भोंसले सारे जमा होऊन इंग्रजांचें पारिपत्य करावें. इकडे वर्तमानें जागां जागां आली आहेत कीं, इंग्रज बोरघाट चढले व नाशिकाकडेही आले, व चांदवडवारीनेही चढले, देशांत बहुत गडबड झाली. श्रीमंतांस घेऊन नानासाहेब पुरंदरास गेले. राजश्री तात्या मात्र पुण्यांत फौजेंत आहेत. असें वर्तमान इकडे आलें. अद्यापिही इकडील मिह्रांस अमयपत्र आलें व गुलजारखानासही एक अमयपत्र आलें, तर तमाम घाट हे बंद करितील, व हे हरकूबाईचेही तेवढे गांव सोडून दिले, आणि ये बाईसही पत्र आलें जें घाटाचा बंदोबस्त करा; तर हरकूबाई आपल्या पागा, जागां जागां पाठवून, घाट बंद करितील. बंदोबस्त होईल. मर्जीस आलें तर असें केल्यानें बरें आहे. इतक्यावर धन्याची मर्जी. सेवकाची खर्चाची विपत्य फार आहे. कासीदजोब्या वरचेवर येत असाव्यात. सेवकास काय आज्ञा आहे हे विज्ञप्ति."

पै॥ छ. १३ रमजान

लेखांक १४. ता० ५ सप्टेंबर इ. स. १७८०.

इहिदे समानीन बराबर डाक.

धीगजानन. मि० भाद्रपद शु० ७ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ ५ रमजानपरियंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून वर्तमान यथास्थित असे विशेष. श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांकडील व उभयतां सरदारांकडील व येथील व खानदेशप्रांतचें वर्तमान, येथें ऐकिल्याअन्वये सेवेसी विनंतीपत्रां लिहून, छ २ मिनहूस डाकेबरोबर विनंतीपत्रें रवाना केलीं. ते सेवेसी प्रविष्ट झालीं असतील. प्रस्तुतचें वर्तमान:- राजश्री पांडुरंग शंकर इंदुरीहून येथें आले. पेशजी येथून गेले होते झणून पहिले विनंतीपत्रां लिहिलें होतें. त्यास आठ दहा दिवस झाले, येथें आले आहेत. मातुशी अहिल्याबाईस तेथील कच्चें वर्तमान विदित केलें. येथून गेले तेव्हां तेंथें तुकोजीबावांशीं येथील वर्तमान निखूनच सांगितलें. त्यांसही पुर्तेपणें भासलें जे, बाई धनी आहेत. श्रीमंतांसही जों करून बाईची भीड पडेल, बाईचें अगत्य धरतील, तितकी आपली अगत्य नाहीं; असें समजोन तुकोजीबावांनींही आपलें तापत्रय बहुतच मशारनिल्लेजवळ सांगितलें. दुसरे, राजश्री पाटीलबावांच्या हितोपदेशाचें व देशी श्रीमंतांचे इतराजीचें. यंदा गुजराथचे स्वारींत चाकरी आपण कशी केली, आणि सोबत्यांनीं अपवाद कसे आणिले, श्रीमंतांस आपली नालीश काय काय लिहून त्यांच्या चित्तांत विक्षेप घातले, तें सविस्तर वर्तमान, प्रहर दिवस राहतां दोन प्रहर रात्रपर्यंत, सविस्तर, तुकोजीबावांनीं पांडुरंग शंकर यांजवळ सांगितलें. नकार नामक प्रकार नामकाच्या ममतेत आहेत. तेही विक्षेपाच्या गोष्टी बहुतच सांगतात असें कितीक बारीक मोठें गृहकृत्य सांगितलें. त्यावर यांनींही बाईविशींचा हितोपदेश बहुत प्रकारें सांगितला. त्यांच्याही चित्तांत गोष्टी ठसल्या. तदोत्तर तुकोजीबावांनीं, आपलें अंतःकर्णपुरस्कर, बाईशीं आपला दुसरा अर्थ नाही या अन्वये मशारनिल्लेजवळ हद्दगत सांगून, पांडुरंग शंकर यांस इकडे रवाना केलें. त्यांनीं येथं येऊन बाईस सविस्तर एकांतीं श्रवण केलें. बाईंनीं ऐकून घेतलें. पुढें दोर्चों दिवसां बाळाराव शिंघांकडील येथें येणार. इंदुरास आज दहा अकरा रोज झाले, आले आहेत. त्यांनींही इंदुरीहून काल कूच केलें. इकडे येणार. त्यासमामें शिवाजी नारायण, पहिले पाटीलबावांकडून येथें होते ते, बाळारायांबरोबर आहेत. येथें आलीयावर काय जावसाल उभयपक्षां होतात तें पहावें.

सांप्रत खानदेशांतील वर्तमान.-केसोपंत दातार व एक पलटण ऐसे नंदुर-बारेत आहेत. एका पलटणापैकीं कांहीं सुलतानपुरी चंदरराव पवाराजवळ गावडी

होते व कांहीं खानदेशांत पांगले होते. त्यास बाईंनीं येथून चिमाजी बुळे पाठविले होते. त्यांनीं आपल्या गांवास जाऊरास—जाऊन, लोकांची संचणी झाली नाहीं तोंपरीयंत, पलटणवाल्यांशीं खरें लटकें बोलून, गांवांत जाऊन, चारशें लोकांचा भरणा करून आठां दिवसांनीं चारशें राउत चांगले व पांचशें पायदळ घेऊन, कूच करून, रातोरात सुलतानपुरास जाऊन वेढा घातला. सुलतान-पुरावर हल्ला केला. बुरजावर निशाण चढलें. परंतु आंत चंदरराव पवाराजवळ दोन चारशें माणूस आहे; त्यांनींही आंतून दाटी केली. त्यास यांचा निशाणदार पडला. दोन तीन माणसं बुळ्याकडील कामास आलीं. चंदररायाचींही सत्रा माणसं ठार व दहावीस जखमी झालीं. किल्यांतून गोळागोळी होत होती. याणींही बाहेरून मोरचे लाविले आहेत. मकाजी गितेही दोशां स्वारांनशीं बुळ्यास सामील झाले. सुलतानजी लांबहात्याचेंही पथक, आज तीन रोज झाले, चारशें स्वार येथें महेश्वरास आले. तेही उदईक रेवापार झाले उदईक कूच करून दरमजल सुलतानपुरास जाणार. मागाहून पाराजी दादाजी तेही येणार. सुलतानपुर घेतील. चंदरराव पवारही सुलतानपुरीहून निघायाच्या लागांत आहेत. नंदुरबारचें वर्तमानः— नंदुरबारेजवळ राजश्री गणेशपंत बेहरे दोन हजार फौजेनशीं पांच चार कोसांवर दाखल झाले आहेत. हजार स्वारांनशीं नित्य येऊन, नंदुरबारेजवळ बाग आहे तेथें उभे राहत असतात. केसोपंत दातार पलटणासुद्धां नंदुरबारेंत आहेत. देखलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति.’

लेखांक १५. ता. ७ सप्टेंबर इ. सन १७८०.

श्रीगजानन. मि० भाद्रपद शु० ९ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत चंद्र ७ रमजानपरीयंत मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे विशेष. इकडील वर्तमान पेशजी विनंतीपत्री लिहिलें आहेच. सांप्रतचें वर्तमानः— श्रीमंत राजश्री दादासाहेब सुरतेसच आहेत व इंअजही जागांजागां छावणीस जेथें आहेत तेथेंच आहेत. खानदेशांत केसोपंत व भास्करपंत दोन पलटणें घेऊन आले आहेत, तितकींच आहेत. होळकराकडील फौज पांच सहाशें येथून मातुश्री अहिल्याबाईंनीं कांहीं पाठविली, व सुलतानजी लांबहात्याकडील दोनशें स्वार इंदुरीहून आले, तेही रेवा उतरून गेले. सारे पांच शहाशें जमून सुलतानपुरास मोरचे लाविले आहेत. सुलतानपुरांत चंदरराव पवार मात्र आहे. बरकड दोन्ही पलटणें व दोघे कारकून नंदुरबारेस आहेत. नंदुरबारेहून सुलतानपुरची कुमक

आतां होत नाही. राजश्री गणेशपंत बेहरे याणीं बहीरबुण्णें रनाळ्यांत टाकून, सडे नंदुरबारेजवळ बागांत येऊन, शह देऊन राहिले होते. त्याजवर नंदुरबारेत पलटणे आहेत त्यांनीं रताबा केला. दहा वीस घोडी नेली व दोघे भले माणूस धरून नेले, व दहा पांच माणसें गणेशपंताकडील जाया झालीं. उधळून रनाळ्यास गेले. झणून वर्तमान सेंदव्याहून संताजी होळकरांनीं बाईस पत्रीं वर्तमान लिहिलें होतें. बाईंनीं तें पत्रच मजला दाखविलें. परंतु बाईं झणाली जे, घाटावरील वर्तमान हें आहे. घाटाखालून वर्तमान येईल तें खरें. परंतु आवाझचेंही वर्तमान येथें जागांजागां आलें आहे. सत्यमिथ्या देव जाणे. गुलजारखानही नंदुरबारेस जाऊन त्यास भेटला आहे झणून वर्तमान आहे. पाटीलबावांकडील बाळाराव इंदुरीहून निघून इकडे येण्यास एक मजल प्रस्तान केलें आहे. परंतु पाऊसपाणी यामुळें अद्याप येथें आले नाहीत. येथें आलीयावर काय वर्तमान तें कळल्याप्रमाणें सेवेसी लिहीन. मातुश्रीबाईंचा श्रावणमास झाला. ब्राह्मणांस दक्षणा देऊन विदा केलें. आतां भाद्रपद शुद्ध ९ गुरुवारपासून भागव- ताच्या सस्यास प्रारंभ झाला आहे. पौर्णिमेपरीयंत समाप्त होणार. वरकड वर्तमान यथास्थित असे. कच्चें पक्कें वर्तमान देखलें ऐकिलें, तें वरचेवर सेवेसी विदित व्हावें, झणून डाकेबरोबर विनंतीपत्र सेवेसी लिहिलें आहे. डाकवाल्यांनीं सरकारांत पावतें केलें झणजे बरें आहे. वर्तमानाकरितां धन्यांनीं येथें ठेवलें आहे. कोणीकडूनही वर्तमान स्वामींस पोहचवें झणून लिहिलें आहे. बाळाराव येथें आलीयावर कासीदजोडी वर्तमान ऐकून (रवाना) करीन. सेवेसी श्रुत होय. सुरतेकडील वर्तमान साहुकाऱ्यांत येथें बोलतात जे, दसरा झालीयावर कोणी मातबर इंग्रज, पोख्त सरंजामानशीं खानदेशांत येणार. अमृतरावही त्याजबरोबर येणार. पाटीलबावाही ग्वालेर वगैरे हिंदुस्थानचा बंदोबस्त करावयास आपणच ग्वालेंरीपावतार जावें झणून वदंता आहे. यांत काय अर्थ असतील ते न कळेत. छ मजकूर संध्याकाळीं पत्र दरबारांत आलें कीं, बाळाराव चंद्र १० रोजीं येथें दाखल होणार. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति.”

लेखांक १६. ता० १४ सप्टेंबर इ. स. १७८०.

श्रीगजाजन. मि० भाद्रपद शु० ९ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. छ १४ रमजानपर्यंत सुक्याम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे विशेष. इकडील वर्तमान पेशजी विनंतीपत्रीं लिहून, सेवेसी डाकेबरोबर दोन पत्रे

पाठविली आहेत. तीं पावलीं न पावलीं हें नकळे. सांप्रत इकडील वर्तमानः— राजश्री बाळाराव व. शिवाजी नारायण पहिले येथें होते ते, छ ११ मिनटूस दोन-प्रहरां येथें दाखल झाले. बाळांत श्री भागवताचा सप्ता झाला. पुराणांतच बाई बसली होती, मीही तेथेंच होतो. तेथें आधीं शिवाजी नारायण येऊन बाईस सांगितलें जे, बाळारायांचे भेटीचे सुहूर्त दोन प्रहरांत आहे, आज्ञा होईल तर येतील. बाईनें सांगितलें जे, येऊं द्या. त्यास शिवाजी नारायण जाऊन बाळारायांस येऊन आले. बाळारायांनीं येऊन मुजरा केला. पांच मोहरा नजर ठेविल्या, व एक शालजोडी व चोळीपातळ पैठणी पुढें ठेविलें. लालाजी बहाळ व्हावून पाटीलबावांकडील व चकोट्याचा मामलेदार शेणवाई आहे, मातबर मनुष्य, तेही बाळारायांबरोबर पाटीलबावांनीं पाठविले आहेत. त्यांनींही अनुक्रमेंच नजर केली. सहा घटका बसले. पुराण झालियावर दोन घटका बसले. आगतस्वागत विचारलें. तदोत्तर विडे दिले. महेश्वरचे पश्चिमेस अंबराईमध्ये उतरले आहेत. तेथें बिराडास गेले. बाईंनीं एक थोर डेरा व दोन तीन राहुट्या पाठविल्या. मेजवानी दोशां लोकांची पाठविली. दोनशें स्वार त्यांबरोबर आले आहेत. बाळारायांच्या शरीरास शूळाचा उपद्रव आहे, याज-करितां त्यांचें कुटुंब व सासू समागमेंच आहेत. सात दिवसपर्यंत भागवत-पारायण जालें. पौर्णिमेस समाप्त झालें. दानधर्म यथास्थित बाईंनीं केला. पांच भागवताचीं पुस्तकें दान ब्राह्मणांस दिलीं. दोन दोनशें रुपये दक्षणा दरपुस्त-कावर, व पांच ब्राह्मणांस, पांच शालजोड्या पागोटीं, व पारायणें करणारांस दोनशें रुपये दक्षणा, वस्त्रें, याप्रमाणें देऊन, काल पौर्णिमेस समाप्त झालें. आतां बाळारायांशीं काय बोलणें ते बोलतील. लहान मोठा शोध करितां, ऐकिण्यांत आलें आहे कीं, हिंदुस्थानांत गडबड फार झाली आहे. यास्तव, उभयतां सरदारांतून एकांनीं हिंदुस्थानांत जावें, तिकडील बंदोबस्त करून उभयतांच्याही मुलकाचा अंमल बसवून, सुबेत्यानें (सुबत्तेनें) चालेस करावें. एकांनीं हुजूर चाकरीस देशांत असावें. असा विचार पाटीलबावांनींच आपले जागा करून पुण्यास पर्वे लिहिली आहेत. तेथून जशी आज्ञा येईल, त्याप्रमाणें कर्तव्य तें करावे. असें वर्तमान ऐकिलें आहे. दोनचार दिवस झाले, बाईही मजशीं बोलत होती • जें, शिंद्यानें आपले जागा विचार केला आहे जे, हिंदुस्थानांत रांगड्यांनीं गडबड केली आहे; ठाणीं उठविलीं आहेत; यास्तव आपली फौज हिंदुस्थानांत पाठवावी आणि आपणही हळू हळू तिकडेच जावें; आणि आमची फौजसुद्धां आम्हीं चाकरीस देशी हुजूर असावें अशी यांनीं मसलत केली आहे. हे गोष्ट आज्ञांस

अनुकूल पडणार नाही. असें झाल्यास आमची सोय नाही. बरें. श्रीमंत काय सलाह त्यांस लिहून पाठवितात, पाहवें. असें बोलत होती. बाळारावही पाटील-बाबांशीं कांहीं खंडित बोलणीं बोलले. ते समयी पाटीलबाबांनीं बाळारायांस सांगितलें जे, महेश्वरापासून उज्जनीपर्यंत डाक बसवा. नित्यचें बोलणें जें होत जाईल, तें वरचेवर लिहून पाठवीत जावें. येथून सलाह मसलत जशी लिहून पाठवूं, त्याप्रमाणें तेथें बोलत जावें. याप्रमाणें पाटीलबाबांनीं यांस सांगितलें आहे. येथून डाक बसविणार असें ऐकिलें वर्तमान सेवेशी श्रुत होय. राजश्री तुकोजी बाबांसही खंडित बोलून कांहीं आले आहेत झणून ऐकिलें. काय...खान-देशांतील वर्तमान काल बाईस पत्रें तिकडे सरकारी गेलें होतें, त्यांनीं लिहिलीं होतीं जे, सुलतानपुराजवळ होळकराची फौज चार पांचशें जमा झाली आहे. सुलतान-पुरास वेढा घातला आहे. गोळागोळी नित्य होतच आहे. आतां वाघांचे पथक पांचशें स्वार आले आहेत. सामान चांगलें आहे. तेही रेवा उतरले. उद्यां परवां त्यांचेही कूच होऊन खानदेशांत जातील. सरंजामी वाघ व बुळे व दोन तीन पागा असे तेथें गेले आहेत. आतां हे फौज गेल्यावर काय करतील पहावें. चंदरराव पवार सुलतानपुरांत शंभर स्वार व चारशें पायदळ इतक्यानीं आहेत. नंदुरबारस दोन पलटणें सुद्धां केसोपंत दातार व भास्करपंत असे आहेत. नंदुर-बारस सात दरवाजे आहेत, त्यांपैकीं एक दरवाजा खुला ठेविला आहे, व वरकड दरवाजे बंद करून आपले मुस्तकिमीत आहेत. रात बिरात चौकी पहाण्याचा बंदोबस्त करून आहेत. राजेश्री गणेशपंत बेहरे दोन हजार फौजेनिशीं बाहिर-बुणगे रनाळ्यांत टाकून, सडे दीड हजार फौजेनिशीं तलाव्यास नंदुरबारजवळ आले होते. त्यास दातार मजकुरांनीं त्यांजवर छापा पाठविला. तेही सावधच होते. उभयपक्षां गोळागोळी होऊन हे नंदुरबारस आले व गणेशपंत रनाळ्यास गेले. तेथेंच आतां आहेत. आतां तलाव्यास येत नाहीत. झणून येथें लिहिणें आलें होतें. खानदेशांत होळकराची फौजही उतरत चालली व गणेशपंतही आले आहेत. आणखीही फौज येईल. यास्तव केसोपंत दातारानें सुरतेस पत्रें पाठविलीं. तेथून तीन पलटणें कुमकेस रवाना झालीं. झणून वर्तमान आलें आहे. गुलजारखानास व भिळांस अभयपत्रें सरकारचीं यावीं झणून विनंती लिहिली होती. त्या गोधीस फार दिवस लागले. आतां दोन्हीही अभयपत्रें येथें आलीं. येथें गुलजारखानाचा शोध केला. तो इतके दिवस त्यानें वाट पाहिली. केसोपंत दातारानेंही कांहीं त्याचा बुद्धिभ्रंश केला. त्यामुळें गुलजारखान सुरतेस श्रीमंत दादासाहेबांकडे गेला आहे. भिळाचे, बाई झणाली,

जें पाहून पाहून सोईस येईल, तसें करूं. हरकूबाईच्याही पागा बाईनीं सुलतान-पुराकडे पाठवितात. येथील लहानमोठा मजकूर दोनीं पत्रीं पेशजीं लिहिला होता. त्याचीं उत्तरें यावीं. तें मनन करून बाळारायांसीं त्या अन्वये काय बोलणें तें बोलावें, अशी येथील उत्कंठा फार होती. मजलाही दहा पांच वेळां विचारलें होतें जे, त्या पत्रांचीं उत्तरें कांहीं आलीं कीं काय? तें अद्याप कांहीं आलीं नाहींत. सांप्रत उज्जनीकडील बोलण्याचाही प्रसंग पडला आहे. मजलाही पहिलेसारखे कांहीं विचारीत नाहींत. राजश्री यशवंतराव गंगाधर यांचे विद्यमान कांहीं सरकारचीं पत्रें येथें आलीं असलीं तर न कळे.

जावसालांत आल्यास बरीक मोठें वर्तमान चहूंकडील कळतें. लोकांस कोठवर पुसावें? तें खरें कशावरून? अलीकडे सरकारचीं पत्रेंही येत नाहींत. येथीलही आस्था आझांशीं समयानुरूपच आहे. कागदीपत्रीं शिलसिला असल्यास हर कांहीं वर्तमान बोलण्यांत येतें, असें आहे. स्वामीही जें कर्तव्य तें विचारूनच करितात. सेवकाची खर्चाची फारच विपत्त्य आहे. त्रिंबकराव मोरेश्वर यांजवर चिठी पाठविल्यास सात आठ महिने झाले. दोनशें रुपये येथें लोकांचें देणें झालें. प्रवासाचा खर्च. स्वामी सर्वज्ञ. बारीक मोठीं पत्रें पेशजीं लिहिलीं आहेत. तें फाडून टाकणें ह्मणून पेशजी आज्ञा आली होती. त्याप्रमाणें एक पत्र होतें तें फाडून टाकिलें. आणी सेवेसीही लिहिलें होतें जे, आज्ञेप्रमाणें एकांतीचें पत्र फाडून टाकिलें. सांप्रत चिरंजीवानें लिहिलें जे, श्रीमंतांची आज्ञा अशी झाली आहे. त्यास पहिलेंच फाडून टाकिलें. श्रुत होय. हे डाकेचीं पत्रें सेवेसी पावतात कीं नाहीं. डाकवाल्यांस ताकीद झाली तर आलेलें वर्तमान वरचेवर लिहून, कितीक काशिदाबरोबर लिहिणें तें मुजरद जोडी रवाना करीत जाईन. तेथूनही वरचेवर जोडी येत असावी हे विश्वासि.”

लेखांक १७. ता० १७ सप्टेंबर इ. स. १७८०.

श्रीगजानन. मि० भाद्रपद शु० १२ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत चंद्र ११ रमजानपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून वर्तमान यथास्थित असे विशेष. येथील व श्रीमंत दादासाहेबाकडील वर्तमान पेशजीं विनंतीपत्रीं लिहून, कासीदजोडीबरोबर व डाकेबरोबर सेवेसी पत्रें रवाना केलीं आहेत. सांप्रतचें वृत्तः-श्रीमंत दादासाहेब सुरतेसच आहेत. कलकत्याकडे इंग्रजांचीं पत्रें व श्रीमंतांचीं पत्रें गेलीं आहेत. येथून उत्तरें आल्यावर काय

१३. मराठ्यांच्या राज्यवैभवाचें गौरवयुक्त वर्णन.

इ. स. १७९२ सालीं महादजी शिंदे दक्षिणेंत आले. त्यांनीं जामगांव मुक्कामी दौलतराव शिंदे ह्यांच्या लमाचा समारंभ केला. त्यास नाना फडणवीस गेले होते. तेथें उभयतांच्या भेटी झाल्या व निखालसपणें खेहमावाचीं बोलणीं झालीं. हें वर्तमान नानांनीं आपले प्रिय मित्र गोविंदराव काळे ह्यांस लिहिलें. त्यांना हें आनंदवृत्त समजोन फार समाधान झालें. मराठ्यांच्या राजसत्तेचा प्रसार सर्व उत्तर हिंदुस्थानांत करून विजयानंदानें दक्षिणेंत येणारा, महापराक्रमशाली, मराठा वीर महादजी, व 'खूब शर्थीनें राज्य राखणारा' शहाण्ण मुत्सद्दी नाना ह्यांच्या निखालसपणाच्या भेटी होऊन, त्यांच्या रहस्याचें संतोषवृत्त जेव्हां गोविंदराव काळे ह्यांस समजलें, त्या वेळीं त्यांचें अंतःकरण फारच प्रसन्न झालें; व ज्याप्रमाणें पौर्णिमेचें प्रफुल्ल चंद्रबिंब पाहून सागर आनंदानें गर्जना करूं लागतो, त्याप्रमाणें त्यांनीं आनंदभरानें मराठ्यांच्या राज्यवैभवाचें गुणानुवादन केलें. तें इतकें सुरस व मनोरम आहे कीं, तें वाचून कोणाचेंही हृदय संतुष्ट झाल्यावांचून राहणार नाही. ह्या पत्रावरून महादजी शिंदे ह्यांच्या आगमनाचा प्रसंग महाराष्ट्रास किती आनंददायक व संस्मरणीय झाला, त्याची चांगली कल्पना करितां येते.

श्री.

“विनंती ऐसीजे:—“राजश्री पाटीलबावा जामगांवास आलियावर, तुकोजी शिंदे यांचे नातू दौलतराव शिंदे, वय बारा वर्षांचें, त्यांचे लमाचा निश्चय करून, श्रीमंतांस व मंडळीस अक्षद द्यावयाकरितां फडणीसास पाठविलें. त्यांनीं श्रीमंतांस व सर्व मंडळींस अक्षद दिली. सरकारांतून राजश्री गोविंदराव बाजीबरोबर अहेर पाठविला. आझीं आपला अहेर वेदमूर्ति राजश्री गोविंदभट यांजबरोबर पाठविला. त्यांसीं व पाटीलबावासीं निखालसतेचें बोलणें जालें. त्यांत निखालसता बहुत पाहिली. नंतर मागाहून राजश्री आबा चिटणीस पुढें आले. त्यांसीं बोलणें होऊन, परस्परें निखालसतेचा विधे राजश्री हरिपंत तात्यासुद्धां जाला. नंतर भेटीचा समारंभ जाला. कोणे गोष्टीचा संशय राहिला नाही. तुझांस कळावयाकरितां लिहिलें झणोन आज्ञा.” ऐशियास पत्र पाहतांच रोमांच उभे राहून अति संतोष जाला. याचा विस्तार पत्रीं किती लिहूं ? सीमा असे. यावरून ग्रंथांचे ग्रंथ मनांत आले. ते लिहिल्यानें बहुचकपणा दिसतो. दिशो, परंतु जें मनांत आलें त्यांतून किंचित् अमर्याद करून लिहितों. एक एक रक्षमै मनांत आणून दीर्घ दृष्टीनें तोळून पाहिल्यास खरें आहे असेंच निघेल. तें काय ? तपः शीलः—अटक नदींच अलीकडे दक्षिण समुद्रपाचेतो हिंदूचें स्थान—तुरकस्थान नव्हे !—हे आपली हद्द पांडवांपासोन विक्रमाजित पावेतो. त्यांनीं राखून उपभोग केला. त्यामागें

१ विधु=विधी. २ रक्षम=गोष्ट, कलम. ३ तुरकस्थान=मुसलमानांचा देश, यवनभूमि.

राज्यकर्ते नादान निघाले. यवनांचे प्राबल्य जालें. चकत्यांनीं हस्तनापुरचें पद घेतलें. शेवटीं अलमगिराचे कारकीर्दीत यझोपवीतास साडेतीन रुपये जेजयी बसून, ओलें अन्न विकारवें, सर्वांनीं ध्यावें, हे नौबत गुजरली. त्या दिवसांत कैलासवासी शिवाजी महाराज शककर्ते व धर्मराखते निघाले. त्यांनीं किंचित् कौन्यांत धर्मसंरक्षण केलें. पुढें कैलासवासी नानासाहेब, भाऊसाहेब प्रचंडप्रतापसूर्य असे जाले कीं, असें कधीं जालें नाहीं. अमुक ब्राह्मणांनीं राज्य केलें असें शास्त्रीं पुराणीं वर्णन नाहीं. परशुराम अवतारीं काय असेल तें असो. त्या गोष्टी यांत शिंदे होळकर दोन बाजू होऊन प्राप्त जाल्या. हल्लीं श्रीमंतांचे पुण्यप्रतापेंकडून व राजश्री पाटीलबावांचे बुद्धि व तरवारेच्या पराक्रमेंकडून सर्व घरास आलें. परंतु जालें कसें? प्राप्त जालें तेणेंकडून सुलभता वाटली अगर मुसलमान कोणी असे, तरी मोठे मोठे तवारीखनामे जाले असते. यवनाच्या जातींत तिळाइतकी चांगली गोष्ट जाल्यास गगनाबराबर करून शोभवावी; आमचे हिंदूंत गगनाइतकी झाली असतां उच्चार न करावा, हे चाल आहे. असो. अलमन्य गोष्टी घडल्या. उम्याच दौलती पुसत घरास आल्या. यांचें संरक्षण करणें परम कठीण! दोस्त दुष्मन फार. यवनांचे मनांत कीं काफिरशाई जाली हें बोलतात. लेकिन ज्यांनीं ज्यांनीं हिंदुस्थानांत शिरें उचललीं, त्यांचीं शिरें पाटीलबावांनीं फोडिलीं. कोणाच्याही मनांत हे वाहडले, ते शेवटास जाऊं नये. यास्तव, नाना स्वरूपे व युक्तींकडून नाश करावे ऐसे आहेत. न लाभल्या त्या गोष्टी लाभल्या. त्यांचा बंदोबस्त शककर्त्याप्रमाणें होऊन उपभोग घ्यावे हें पुढेंच आहे. कोठें पुण्याईत उणें पडेल आणि काय दृष्ट लागेल न कळे. जाल्या गोष्टी यांत केवळ सुलख, राज्य प्राप्त, इतकेंच नाहीं, तरी वेदशास्त्ररक्षण, धर्मसंस्थापन, गोब्राह्मणप्रतिपालन, सार्वभौमत्व, हातीं लागणें, कीर्ति यश यांचे नगारे बाजणें, इतक्या गोष्टी आहेत. हे किमैया सांभाळणें ह्मण आपला व पाटीलबावांचा! यांत वेत्यास पडला कीं दोस्त दुष्मन मंबजुद्. संशय दूर जाले, हें अति चांगलें! अति चांगलें! याउपरी हे जमाव व या फौजा लाहोरच्या भैदानांत असाव्या, यांचे मनसबे दौडावे. वेत्यास पडावे, तमाशे पाहावे, असे जन जे आहेत ते उशा पायथ्यास लागून आहेत. चैत नव्हतें. आतां आपण लिहिल्यावरून स्वस्थ जालें. जितकें लिहिलें इतक्याचें उगेंच मनन व्हावें. खरें कीं, लटकें हें समजावें. रवाना छ ११ जिल्काद् हे विनंती.”

१ चकत्यांनीं=तैमुरलंगाच्या हाणजे मोगली बंशास चकते असें आडनाव आहे व त्यांच्या पादशाहीस 'चकत्यांची पातशाही' असें हाणतात. २ जेजिया=जेजिया=औरंगजेबाने बसविलेला जुलमी कर. ३ नौबत गुजरली=द्राही फिरली, डंके वाजले. ४ तवारीखनामे=वखरी, इतिहास. ५ काफिरशाई=लबाड किंवा लुच्चे लोकांची बादशाही. मराठ्यांच्या हिंदुपदपादशाहीस मुसलमानांनीं दिलेलें हें निदाव्यजक नांव आहे. ६ लेकिन=परंतु. ७ किमया=अद्भुत कृति. ८ ह्मण=अधिकार, सामर्थ्य. ९ वेत्यास=व्यत्यास=विरुद्धता, व्यत्यय, अंतर. १०. मंबजुद्=भांडण्यास तयार, विरुद्ध बाजूस सिद्ध, हजर.

१४. पाणिपतच्या लढाईचीं दोन पत्रें.

पाणिपतच्या लढाईसंबंधानें अस्सल पत्रें फारशीं उपलब्ध होत नाहींत. आझांस मिळालेलीं दोन पत्रें फार महत्त्वाचीं आहेत. हीं दोन्हीं पत्रें बाबुराव फडणवीस झांस लिहिलेलीं आहेत.

लेखांक १.

हें पत्र बळवंतराव गणपत झांचें आहे. झा पत्राची तारीख दिलेली नाहीं. परंतु त्यावर दाखल झाल्याची तारीख दिली आहे. त्यावरून हें पत्र ता. २३ नोव्हेंबर इ. स. १७६१ चें आहे असें दिसून येतें. झामध्ये मराठे सैन्याची स्थिति व भाऊसाहेबांची हिंमत व त्यांची सैन्यावरील कृपांदिष्टि झांचा उल्लेख आहे.

श्री.

“राजश्रिया विराजित रा० रा० बाबुराव बाबा स्वामींचे सेवेसी:—

पो॥ बळवंतराव गणपत साष्टांग नमस्कार विनंती उपरी येथील कुशल जाणून स्वकीय लिहीत गेलें पाहिजे. विशेष:—बहुत दिवस पत्र येऊन वर्तमान कळत नाहीं. तर लिहीत जावें. इकडून पत्रें पांच सात पाठविलीं, परंतु उत्तर येतच नाहीं. तर ऐसें नसावें. आझांविशीं नेम केला असेल तर मोडावा. इकडील वर्तमान तर, आश्विन शुद्ध प्रतिपदेस अल्लीगोहर याचे लेकास वलीहद दिल्लीत करून, बसविलें. गजशिक्षा अल्ली गोहराचा करून, दिल्लीचा बंदोबस्त करून, नारोशंकर यांस तेथें ठेविलें; आणि कुंज-पुण्यास अबदुल सयधखान वगैरे पांच सात हजार फौज आहे, त्याजवर जाण्यास पाणिपतपावेतो येऊन पोहोंचले; व लोकांस तफावत आहे. पुढें होईल तें लिहून पाठवूं. नदीस पाणी, आठचार दिवस उतरावयास पाहिजेत. गिलच्यांची फौज दिल्लीजवळ पलीकडे ये काठीच आहे. कूच करून पलीकडले तीरानें येणार होते. प्रस्तुत लष्करांत खर्चाची निकड फारच आहे. रसदेचा पैसा अद्यापि एक न आला ! तीही महिन्यांत फौजेस दोन रोजमरे पावले. आझां सारख्यांनीं वर्सां मोडून खादल्या. सर्वही पेंच ईश्वरइच्छेनं श्रीमंतांचे प्रतापे वारतील. एक भाऊसाहेबांची हिंमत व लोकांवर उत्तम दृष्टि आहे. येणेंकरून फतेच आहे. बहुत काय लिहिणें लोभ कीजे हे विनंती.”

लेखांक २.

हें पत्र फार महत्त्वाचें आहे. पाणिपतच्या लढाईमध्ये मराठ्यांचा पराभव झाल्याचें वर्तमान झा पत्रांत दिलें आहे. पाणिपतची लढाई ता. १४ जनिवारी

१. वलीहद=वारस, गादीचा धनी. २. रसद=फौजेच्या बरदास्तीकरितां लागणारें धान्य, दारूगोळा, सामान वगैरे; किंवा त्वालंबंधानें कमाविसदार किंवा महालचे अधिकारी यांनीं पावयाचें ह्मण तें. ३. रोजमरा=पगार, वेतन. ४. कर्ता=कीजवस्त, दागदागिने.

इ. स. १७६१ रोजी झाली आणि ह्या पत्राची तारीख २१ फेब्रुवारी इ. स. १७६१ आहे. खावरून पाणिपतच्या लढाईनंतर सुमारे ३८ दिवसांनी लिहिलेले हे पत्र आहे. श्रीमंत भाऊसाहेब हत्तीवरून खाली उतरल्यामुळे मराठे सैन्याचा धीर खचला व तेणेकरून त्यांस अपयश आले, ह्याणून जो लोकसमज प्रचलित आहे, त्यास ह्या अस्सल पत्राचाही आधार दिसतो. हे पत्र अनेक दृष्टींनी महत्वाचे व वाचनीय आहे:—

श्रीशंकर.

“श्रीमंत राजश्री बाबूराव फडणीस स्वामीचे सेवेसी:—

सेवक जिवाजीनाईक येवलेकर मुक्काम उज्जनी कृतानेक साष्टांग नमस्कार विनंती उपरी येथील कुशल तागाईत माघ वद्य २ रविवार मुक्काम उज्जनी येथे आपले आशीर्वादेंकरून सखरूप असों. विशेष. इकडील वर्तमान तर:— श्रीमंत थोरले भाऊसाहेब व श्रीमंत राजश्री जनकोजी शिंदे हे दोघे मात्र व कांहीं फौज थोडीशी घेऊन जे समयीं लढाई जाहाली, ते समयीं झुंज मातबर जाहाले. गिलच्यांकडील माणूस मारले गेले चाळीस हजार, व गिलच्यांकडील सरदार दोन मातबर पडले. सावकारी खबर तों ऐशी आहे कीं, मुख्य गिलच्यांचा लेक उंबरशाहा, मलकाजमानीचा जांवई, तो झुंजांत ठार जाहाला. तोफेचे लढाईत गोळा लागला तो खराखुरा मारला गेला. दुसरें, नजीबखान तोही मारला ह्याणतात; परंतु त्याची खबर ठीक नाही. कोणी ह्याणतो मारला गेला; कोणी ह्याणतो नाही. परंतु नजीबखान यास जखम भारी आहे. एक भुज उडोन गेली, हेंच तों खरें. बरकड आणखी सरदार मेले, ते कोणी बळखत नाही. नांवाचे सरदार दोनच. सुजातदौल्लाही जिवंत आहे. जे समयीं लढाई जाहाली, ते समयीं हेच चालोन गेलेत. यांच्या लष्करांत अन्न खायास मिळेना. मग हेच त्यांजवर गेलेत. जे समयीं लढाई जाली, ते समयीं यांनीं तों त्यांचा मोड केलाच होता. परंतु थोरले भाऊसाहेब हत्तीवरून उतरले, ते समयीं आपल्याकडील सरदार यांनीं मागे पाहिले. तों सरदार दिसेना! आणखी, यांनीं गिलच्यांकडील फौज कांहीं रुसून आली होती, ते दोन तीन हजार ठेविली. जे समयीं इब्राम गाडदी यांजकडील पडला, ते समयीं गिलच्यांकडील जे चाकर ठेविले होते, ते त्यांनीं माघारा पळोन बुणग्यांत आले. बुणग्यांस भास पडला कीं, गिलच्यांचा जय जाहाला. यामुळे बुणगे छुटले गेले. आणखी, श्रीमंत, जे समयीं विश्वासराव दिसेनात ह्याणोन हत्तीवरून उतरले, इतकाच फेर पडला; त्यामुळे यांनीं मोड खाली. नाही तर फत्ते जाहाली होती. आतां सर्व सरदार तों कायम आहेत. श्रीमंत विश्वासराव कोठें दिसत नाहीत. व भाऊसाहेब थोरले व राजश्री जनकोजी शिंदे हे जेथें लढाई जाली, तेथून विसां कोसांवर एक जमींदार याची गडी, तेथें होते. मग जमींदार मिळोन आला. जाट

१ बुणगे=बाजारबुणगे. लढाक फौज खेरीज करून जे लष्करांत लोक असतात ते.

याच्या मुलखांत गेलेत. तिकडून मथुरेस, जेथें मल्हारजी होळकर व राजश्री विठ्ठल शिवदेव व नारोशंकर, व जे मोडले व सर्व एका जागां जाहाले, ते मिडीवर सर्व एका जागां झाले. परंतु श्रीमंत भाऊ थोरले व श्रीमंत जनकोजी शिंदे ये जागां आहेत, हे कायम आहेत. त्यांचीं कांहीं हातचीं पत्रे तों आलीं नाहींत ! परंतु सरदार कायम आहेत. पुढें मथुरेस फौजेंत एका जागां होणार. उपर श्रीमंत राजश्री रामाजी भाऊ तों रेवाडीमध्ये उज्जनेचा मोड झाला त्याजला भेटलेत. पायीं चालत आलेत. गळ्यांत कफनी, हातीं स्मरणी, ऐसे सुखरूप आलेत. मथुरेस सुखरूप फौजेंत गेलेत. चिंता नाहीं. त्यास श्रीमंत नानासाहेब सुरंजेस दरमजल गेलेत कळावें. आतां आझीं लष्करांत जोड्या दोन पाठविल्यात. आलियावर जें वर्तमान येईल तें लवकरच लेहून पाठवून देऊं. कृपालोभ असों दीजे हे विज्ञापना. मिति माहे वद्य २ शनवार. याज-पाशीं पत्रें देणें, लष्करांत रवाना करूं. सेवक पदरचा आहे.”

१५. सखाराम हरीची कैद.

सखाराम हरी हे श्रीमंत दादासाहेबांच्या पक्षाचे निस्सीम सेवक होते. हे जातीचे परभू असून ह्यांचें आडनांव गुप्ते असें होतें. ह्यांनीं, श्रीमंत दादासाहेबांचा पक्ष स्वीकारून, कारभारी मंडळीच्या विरुद्ध कारस्थानें केल्यामुळें, त्यांना नाना फडणविसांनीं घनगड येथे कैदेत ठेविलें होतें. त्या वेळीं राजकीय कैद्यांना फार सक्तपणाची शिक्षा देण्याची चाल असल्यामुळें, सखाराम हरीस फारच कडक शिक्षा देण्यांत आली होती. त्यांच्या पायांत अतिशय जड लोखंडी बंड्या अडकविल्या होत्या, व त्यांस खावयास पोटभर अन्नही मिळत नसे. तथापि, अशा स्थितीतही हा स्वामिनिष्ठ सरदार ह्मणत असे कीं, “माझी शक्ति गेली, व माझे प्राणही चालले ! माझी वाचा बंद झाली व श्वासोच्छ्वासही बंद पडला; तरी माझे अस्तीतूनही ‘रघुनाथराव,’ ‘रघुनाथराव,’ हींच अक्षरें निघतील.” ही हकीकत मराठ्यांचे इतिहासकार ग्रांटडफ ह्यांनीं आपल्या इतिहासांत दिली आहे. ह्या हकीकतीस पुष्टीकरण देण्यासारखें एक महत्त्वाचें पत्र उपलब्ध झालें आहे. हें पत्र महादजी शिंदे ह्यांनीं नाना फडणवीस ह्यांस लिहिलें आहे. ह्या पत्रावरून पेशवाईतील राजकीय कैद्यांस किती कडक शिक्षा मिळत असे, त्याची कल्पना करितां येईल. त्याचप्रमाणें राजकीय कैद्यांची नुसती भेट घेण्यासही त्यांच्या आप्तेष्टांस किती द्रव्यदंड द्यावा लागे, ह्याचेंही दिग्दर्शन होईल. हा द्रव्यदंड भरण्यास सामर्थ्य नसल्यामुळें सखाराम हरीची व त्याच्या प्रिय पत्नीची भेट झाली नाहीं, ही अत्यंत हृदयद्रावक गोष्ट होय ! आणि द्रव्यदंड देण्यापूर्वीच,

सखाराम हरी मृत्यु पावले, तरी द्रव्यदंड वसूल करण्याचा तगादा त्यांच्या बायकोमागे चालू सहावा ही अन्यायाची गोष्ट होय!! तथापि, अशा स्थितीत पाटीलबाबांस दया येऊन त्यांनी मध्यस्थी केली, हे त्यांस भूषणास्पद होय अंत शंका नाही.

श्री.

“राजश्री बाळाजीपंत नाना गोसावी यांस:—

दंडवत विनंती उपरी:—सखाराम हरी कैदेत घनगडी होते. त्यास वेडी मातबर व मोजनाचेही यथास्थित नव्हते. याजमुखे प्राणांतिक अवस्था झाली होती. त्यावरून यांचे श्रीने सरकारांत रद्दबदली केली की, वेडी हलकी करून, अन्नपाण्याची व औषधे उपाय करावयाची मोकळीक करवून, मजला किल्ल्यावर जावयाची परवानगी द्यावी. त्याजवरून उत्तर जाले की, बारा हजार रुपये द्यावे, झणजे सदरहुप्रमाणे परवानगी दिली जाईल. तेव्हा त्यांनी मोलभीके मागोन, घरोघर फिरोन बारा हजार रुपये द्यावयाचा करार करून, किल्ल्यावरी जाऊन पोहोचोन अशी सनद द्यावी; झणजे कराराप्रमाणे एका महिन्याचे मुदतीने ऐवजाचा भरणा करीन. त्याजवरून तीजवळून आपण ऐवजाचा हमीदार घेतला. त्यास सनद तिच्या हातास पोहोचोन ती किल्ल्यावरी न जातां सखाराम हरी मृत्यु पावला. हल्ली हमीदारास ऐवजाकरितां सरकारचा तगादा लागला आहे. हमीदार तिजला तगादा करितो. ऐशियास जो अन्यायी तो मृत्यु पावला; व बायकोची त्याची भेटोही न जाली. यास्तव बायकोस तगादा ऐवजाचा, हमीदाराचा, नसावा; व हमीदारासी सरकारांतून न व्हावा. ज्यापक्षी अपराधी मरण पावला, त्यापक्षी सरकारांतून माफ करून, ऐवज न द्यावा. यांचे मुलांमाणसांचे चालवून आज्ञात करावे. वरकड बारा हजारांनी सरकारकियायत होती ऐसे नाही. तशांत त्याजवळ ऐवज आहे नाही, हे कळलेच आहे. मोल मागोन ऐवज जमा करणार! तोही सखाराम हरी यांचे मरण्यामुखे कोणी ऐवज देईल हेंही नाही! सारांश, मुलांमाणसांची मुक्तता होय ते करावे. हमीदारास सरकारांतून तगादा जाल्यास हमीदार बायकांमुलांस तगादा करील. घरचे सर्व जमीन आले असतां त्यास ऐवज मिळणे कळतच आहे. याकरितां लिहिले असे. रवाना चंद्र ७ जिल्हाद हे विनंति.”

❀ ❀ ❀

१६. नाना फडणविसांची शोधक बुद्धि.

नाना फडणविसांच्या शोधक बुद्धीची तारीफ करावी तितकी थोडी आहे. त्यांनी राज्यव्यवस्थेत पुष्कळ सुधारणा करण्याचा प्रयत्न केला होता. त्यांची मुलकी राज्यव्यवस्था कशी होती ह्याची प्रशंसा इतिहासांतरीं आलेली आहे.

१ मोलभीक=मोलमजुरी व भिक्षा. २ हमीदार=जामीन. ३ आज्ञात=आज्ञाद+करणे=नोकरी करणे, जमी खुली करणे.

त्यांनीं राज्यव्यवस्थेच्या सोयीसाठीं सर्व मराठी राज्यांतील सुभे व सुभ्यांतील महाल ह्यांची मुसलमानी अमलांतील बेरीजवार माहिती मिळविण्याचा प्रयत्न केला होता. त्याबद्दल त्यांनीं मद्रादजी शिंद्यांचे दिवाण आपाजी राम दामोळकर ह्यांस पत्र लिहिलें होतें. त्यांजकडून नानांस आलेलें पुढील उत्तर वाचण्यासारखें आहे:—

“ * * * * * स्वामींनीं दुसरे पुरवणींत लिहिलें कीं, ‘दक्षण व हिंदुस्थान येथील सुभे व सुभ्यांतील माहाल बेरीजवार पातशहाचे दप्तरांत निवडले असतील, त्यास दप्तर खारीबरोबर असल्यास त्यांत अथवा दिल्लींत शोध करून बेरीजवार माहाल लेहून पाठवावे. तमाम प्रांतांच्या बेरजा माहालवार आढळल्यास त्याही लेहून पाठवाव्या. या गोष्टीचा प्रयत्न पातशाई दप्तरांत कोणी माहितगार ममतेंत घेऊन करावा. ह्मणोन आज्ञा.’ त्यास आज्ञेप्रमाणें या कागदपत्रांचा शोध थोडाबहुत केला व पुढें आणखी करावयाचा आहे. परंतु तूर्त येथें गडबडीचा प्रसंग आहे. याजकरितां जो कोणी बाकबगार आहे त्यानें सांगितलें कीं, प्रस्तुत गडबड आहे, याजमध्ये कागदपत्राचा छडा यथास्थित लागणार नाही. सुबत्ता जाहल्यावरी माझ्या माहितगारीनें जेथवर शोध लागेल तितका करून, आपणास समजावून देऊं, ह्मणोन बोलिला आहे. व आणखीही दिल्लींत या गोष्टीचा शोध करवितों. मग जैसैं साधेल तैसैं साधी. इकडील दरबारी वर्तमान तरी:—विजयादशमीचे मुहूर्तेकरून राजश्री पाटीलबावांचा मुकाम आलवारानजीक होता; तेथून कूच करून कोसभर पुढें आले. पुढें होईल मजकूर तो सेवेसीं मागाहून लेहून पाठवूं. सारांश, गोष्ट हीच कीं, विना सरकारची फौज कुमकेस येणार, ती आलियाखेरीज कोणतीही गोष्ट घडत नाही. यास्तव ह्या मजकुराचीं पत्रें स्वामींस राजश्री पाटीलबावांनीं दाहा पांच लिहिलीं आहेत, व सेवकांनींही पांच सात रवानग्या या मजकुराच्या केल्या आहेत, व त्या रवानग्यांचीं उत्तरेंही स्वामींचीं आलीं, परंतु अद्याप फौज मार्गस्थ जाहली नाही. यास्तव हल्लीं राजश्री पाटीलबावांनीं पत्रें फौज येण्याविषयीं लिहिलीं आहेत. तर फौज रवाना करण्याविषयीं आज्ञा सत्वर व्हावी. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

❧ ❧ ❧

१७. हरिपंत फडके ह्यांचा मृत्यु.

पेशवाईतील प्रख्यात ब्राह्मणवीर हरिपंत फडके हे नाना फडणविसांचे समकालीन व त्यांचे परम मित्र होते. ते ता. २० जून इ. स. १७९४ रोजी मृत्यु पावले. त्यांच्या मृत्यूनें नानांस फार दुःख झालें. तें इतकें कीं, नानांस प्रत्यक्ष आपला बंधु बारला असें वाटलें ! नानांनीं हरिपंतांच्या मुलांस जीं समाधानपत्रें लिहिलीं आहेत, त्यांचीं उत्तरें हरिपंतांच्या मुलांनीं पाठविलीं आहेत. तीं वाचण्यासारखीं आहेत. त्यावरून नानांचा व हरिपंतांचा ऋणानुबंध कसा होता, तें चांगलें दिसून येतें.

लेखांक १.

“स्वामींचे सेवेसी” चिंतामण हरी व रामचंद्र हरी व लक्ष्मण हरी कृतानेक विज्ञापना तागाईत चंद्र २३ जिल्काद रविवार, अवशीची चार घटका रात्र, पावेतो वरतमान यथास्थित असे विशेष:- स्वामींनीं चंद्र २२ मिनट्टुचें आज्ञापत्र पाठविलें तें पावलें. वडिलांहीं कैलासवास केला, हें ऐकोन फार वाईट वाटलें. त्यांचा ऋणानुबंध होता तो काय त्याहावा? ईश्वरी इच्छेस उपाय नाही. तुम्हीं श्रमी होऊं नये. ज्या गोष्टी ज्या काळीं ईश्वरें नेमित्या, त्या चुकत नाहीत. श्रम केले असतां साध्य नाही. विवेक करून चित्ताचें शांतवन करावें, ह्मणोन आज्ञा. त्यास ईश्वराचे नियमाप्रमाणें जी गोष्ट व्हावयाची, ती कालपरत्वे होतच आहे. परंतु वियोगजन्य दुःख होतें, तें काय विनंती त्याहावी? हल्लीं स्वामींचें आज्ञापत्र आले, हें पाहतांच, वडिलांचे पत्राप्रमाणें असेंच मनास वाटून श्रम दूर जाला. आज्ञेप्रमाणें विवेक करितों. वडिलांचा (व) स्वामींचा ऋणानुबंध होता तो स्वामींचे चित्तास ठाऊक. दुसरा काय जाणें? ह्मणोन स्वामींस खेद बहुत होतो. ऋणानुबंध लिहून कळवावा असें नाही. आतां वडिलांचे ठायीं स्वामी, तेव्हां स्वामी श्रम करूं लागले, तर विवेकाची विनंती कोणी करावी? आझी लेंकरें, स्वामी वडील. विवेक करून सांभाळ करणें स्वामींकडे. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक २.

दुसरें पत्र हरिपंतांच्या वडील चिरंजीवांचें ह्मणजे बाबा, फडके ह्यांचें आहे. ह्या पत्रामध्ये हरिपंत फडके ह्यांनीं मरणापूर्वीं दोन घटका नानांचें नांव घेऊन प्राणोत्क्रमण केलें असा उल्लेख केला आहे. हें पत्र येणेंप्रमाणें:-

“स्वामींचे सेवेसी विज्ञापना:- स्वामींनीं चंद्र २२ जिल्कादचें आज्ञापत्र पाठविलें तें पावलें. त्यांत ‘वडील कैलासवासी जाले; मरणापूर्वीं दोन घटका माझे नांव घेऊन स्मरण केलें; त्यावरून फार श्रम चित्तास वाटले, ते ईश्वर जाणे! त्यांचा ऋणानुबंध माझे मनास ठाऊक! याचें उत्तर त्याहावयास लेखणी चालेना! होणार चुकत नाही. ‘विवेक करावा’ ह्मणोन आज्ञा. त्यास स्वामींनीं आज्ञा केली ते प्रमाण. तसाच ऋणानुबंध स्वामींचा त्यांचा होता. तेव्हां लेखणी कशी चालेल? विवेक करण्याविषयी आज्ञा. त्यास वडिलांचे ठायीं आतां स्वामी. आज्ञापत्र आलें हें वडिलांचें असेंच मनास वाटलें. सर्वप्रकारें स्वामी आहेत. आज्ञांस काळजी काय आहे? आज्ञेप्रमाणें विवेक करितों. सर्व भार स्वामींवर. स्वामींनीं चित्ताचें शांतवन करावें अशी विनंती कोणी करावी? स्वामी सर्वज्ञ आहेत. विवेक मनास करून सांभाळ करणें हें स्वामींकडे आहे. विशेष विनंती काय लिहूं? रवाना रविवार चार घटका रात्र अवशीची. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

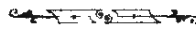

इतिहाससंग्रह.

धर्मार्थकाममोक्षाणामुपदेशसमन्वितं ।

पूर्ववृत्तं कथायुक्तमितिहासं प्रचक्षते ॥ १ ॥

संपादकः—दत्तात्रय बळवंत पारसनीस, सातारा.

पुस्तक १ लें.]

नोव्हेंबर १९०८.

[अंक ४ था.

विषयानुक्रम.

विषय.	पृष्ठांक.
१ ऐतिहासिक चरित्रे. (तोडरमल).	१३-२०
२ तंजावरचें राजघराणें.	१७-२४
३ जुन्या ऐतिहासिक गोष्टी.	१-८
४ महेश्वरदरबारचीं बातमीपत्रें.	४१-५६
५ ऐतिहासिक टिपणें.	२५-३२

मुंबई येथें

तुकाराम जावजी यांच्या निर्णयसागर छापखान्यांत

बाळकृष्ण रामचंद्र घाणेकर यांनीं

मालकांकरितां छापिला.

वार्षिक वर्गणी ट. ह. सह ४ रु. अंकाची कि. ट. ह. सह ६ आणे.

राजा तोडरमल.
(अकबर बादशहाचा सुप्रसिद्ध मंत्री.)

२ राजा तोडरमल.

"Akber owed much of his success, and not a little of his renown, to the labours of his Minister of Finance, the celebrated Tudermull. The rules by them prescribed for the conduct of revenue officers are in liberality of spirit, and in justice of intention, not at all behind our most modern and approved revenue legislation."—*Charles Raikes.*

"The grand innovation occasioned by the Moghul conquests in Maharashtra, under Shah Jehan, was the introduction of the revenue system of Todur Mull, whose name must be familiar to the generality of oriental readers as an eminent Hindoo statesman, who, by his financial arrangements, and his regulations in the mint department, during the reign of Akber, had acquired a character of no inconsiderable celebrity."—*Grant Duff.*

हिंदुस्थानामध्ये, राज्यपद्धतीत सुधारणा करून प्रजेस सुख देण्याचे कामी ज्या मुत्सद्धानीं अतिशय परिश्रम केले, व ज्यांनीं राजाकडून व प्रजेकडून सारखेच धन्यवाद मिळवून आपली कीर्ति इतिहासामध्ये अजरामर केली, अशा मुत्सद्धानांमध्ये राजा तोडरमल, मलिकअंबरप्रभृति राजकारणपटु पुरुषांची गणना करण्यांत येते. ह्यांपैकीं दिछीपति पुण्यश्लोक अकबर बादशाहा ह्याचा प्रधान मंत्री राजा तोडरमल ह्याचें संक्षिप्त चरित्र येथें सादर करितों.

राजा तोडरमल हा टंडननामक एका क्षत्रिय कुलामध्ये जन्म पावला असून त्याचें जन्मस्थान लाहोर हें होय. त्याच्या जन्माचें वर्ष जरी प्रसिद्ध नाहीं, तरी त्याच्या संबंधानें 'ऐने-अकबरी'ग्रंथामध्ये जी माहिती दिली आहे, त्यावरून त्याचा जन्म इ० स० १५३५ चे सुमारास झाला असावा, असें दिसून येतें. हा लहान असतांनाच ह्याचा बाप मृत्यु पावला. त्याच्या घरची स्थिति अगदी गरीबीची असल्यामुळे, त्यानें आपल्या वयाच्या पंधराव्या वर्षीच कारकुनीची आगा पत्करिली, आणि आपल्या अलौकिक बुद्धिमत्तेनें व कर्तव्यतत्परतेनें तो उदय पावला. प्रथमतः शीरशाहाचे कारकीर्दीत, रोहटसचा फिखा बांधतेवेळीं, तोडरमल ह्यानें आपलें बुद्धिचातुर्य व्यक्त केलें, व तो फिखा बांधण्यास घडार लोकांनीं ज्या अडचणी आणिल्या होत्या, त्या त्यानें युक्तिप्रयुक्तीनें नाहींशा केल्या. त्यामुळे शीरशाहाची त्यावर मर्जी बसली, व त्यास हा हिंदु तोडर खत्री, मोठा मुत्सदी पुरुष निपजेल अशी चिन्हें दिसुं लागली. नंतर लवकरच त्याचें नांव अकबरबादशाहाच्या कार्नी १ ऐ० बरि.

गेले, व त्या गुणग्रहणपट्ट व राजकार्यधुरंधर बादशाहानें त्यास आपल्या लष्करी खात्यांत लहानशी नौकरी दिली.

तोडरमल हानें प्रथम लष्करखान मीरबक्षी ह्या सरदाराचे हाताखाली कांहीं दिवस लष्करी नौकरी बजाविली. नंतर त्यास अकबर बादशाहानें, इ० स० १५६७ मध्ये, महमद कुलीखान व मुहम्मदखान ह्या दोन नामांकित सरदारांबरोबर, अयोध्या प्रांतांत शिकंदरशाहाचा पराभव करण्यासाठी ६००० सैन्यानिशी पाठविलें. त्या कामगिरीमध्ये त्याने यश मिळविलें. ह्याप्रमाणें ज्या ज्या स्वारीमध्ये अकबर बादशाहानें त्याची योजना केली, त्या त्या स्वारींत त्याने चांगले यश संपादन केलें. हें पाहून बादशाहाची त्याच्यावर सुप्रसन्न मर्जी झाली, आणि त्याने त्यास नुकत्याच जिंकून घेतलेल्या गुजराथ प्रांताची व्यवस्था करण्यासाठी व सरकारसारा ठरविण्यासाठी तिकडे इ० स० १५७६ मध्ये पाठविलें. तेथे त्याने फार चांगली कामगिरी बजाविली. राजा तोडरमल सर्व प्रांताची पहाणी करीत व जमीनधारा ठरवीत सुरतेपर्यंत गेला. जागोजागचे संस्थानिक व जहागिरदार त्यास सामोरे गेले, व त्यांनीं दिल्लीच्या बादशाहाचें सार्वभौमत्व स्वीकारून बादशाहाची खंडणी कबूल केली. ह्याप्रमाणें यशस्वी होऊन तोडरमल परत आपल्यास गेला.

राजा तोडरमल हानें गुजराथेंतील आपल्या कामगिरीचा वृत्तांत बादशाहास सादर केला. तेव्हां बादशाहा त्यावर फार सुप्रसन्न होऊन, त्याने त्यास आपल्या कमरेची एक सुंदर रत्नजडित तलवार बक्षीस दिली, व त्यास खानखाना मुनीमखान ह्याचे हाताखाली बंगालचे स्वारीवर रवाना केलें. ह्या वेळी ओरिसा प्रांताचा अफगाण सुभेदार दाऊदखान हणून होता. तो स्वतंत्र होऊन बादशाहास जुमानीनासा झाला होता. त्याचा पराभव करण्यासाठी तोडरमल ह्यास ओरिसा प्रांतावर पाठविलें. त्याने बरद्वान व मिदनापुर ह्यांच्या मध्यंतरी मदरान येथे मुकाम करून, व तेथून शत्रूच्या मान्याच्या सर्व जागा शोधून काढून, मोठ्या शहाणपणानें लढाईची बरोबर व्यवस्था केली. नंतर खानखाना व तोडरमल ह्यांनीं दाऊदखानाबरोबर लढाया करून, त्याचा सर्व प्रांत जिंकून घेतला, व त्यास विनम्र करून तह करण्यास भाग पाडिलें.

राजा तोडरमल हानें ह्या स्वारीमध्ये पुष्कळ संपत्ति व इ० १५८० हची जिंकून आणून बादशाहास नजर केले. त्यामुळे बादशाहाची स्वारी त्यावर खुष झाली; व त्याने त्यास अनेक सन्मान व पोषाख बक्षीस दिले. ह्यानंतर गुजराथ प्रांतामध्ये पुनः गडबड झाली. तेव्हां अकबर बादशाहानें, तेथे जाऊन शांतता करण्यास योग्य, असा चतुर मुत्सदी तोडरमल हाच आहे, असे पाहून, त्यास

इ० स० १५७८ मध्ये पुनः गुजराथ प्रांतावर पाठविलें. त्याप्रमाणें तोडरमल चांगलें लढाऊ सैन्य घेऊन गुजराथप्रांती येऊन दाखल झाला. गुजराथचा राजा वजीर-खान झानें ३००० स्वार जमा केले होते. परंतु झामध्ये शिरजोर व बंडखोर लोकांचा भरणा फार असल्यामुळे, त्यांनी आपआपसांमध्ये बंडे उत्पन्न केली होती. तेव्हां त्याने तोडरमल झानें सास घेऊन गुजराथेतील बंडखोर लोकांचा घोलका येथें अगदी पराभव केला.

झाप्रमाणें गुजराथेंत जिकडे तिकडे शांतता करून, तोडरमल पुनः बादशाहाच्या दरबारी कचेपुरशिकी येथें गेला. तेथें बादशाहानें त्याचा बहुमान करून त्यास आपला वजीर नेमिलें; व तेव्हांपासून बादशाहा सर्व राजकारणांमध्ये त्याची सल्ला-मसलत घेऊं लागला.

राजा तोडरमल झाने स्वस्थपणा असा मिळालाच नाहीं. तो गुजराथेंतून परत आला नाहीं तोंच, बंगाल व बहार प्रांतांमध्ये बंडे उद्भवल्याची बातमी आली. तेव्हां त्याने राजा तोडरमल झाने तिकडे योजना करून, त्यास मदत करण्यासाठी जानपूर येथील व त्या प्रांतांतील इतर सुभेदारांस बादशाही कर्माना रवाना केल्या. राजा तोडरमल झानें पुनः बहार प्रांतावर स्वारी केली व मोंगीरचा किल्ला हस्तगत केला; आणि तेथील सर्व बंडखोर लोकांशीं शहाणपणानें लढून व त्यांचा पूर्ण नाश करून, तो मोठ्या विजयानें पुनः दिल्लीपरत आला. झा वेळीं त्याने बादशाहास ५४ हत्ती नजर केले. झाप्रमाणें इ० स० १५८४ मध्ये राजा तोडरमल झानें बंगाल देशाचा बहुतेक भाग दिल्लीपतीच्या सार्वभौमत्वाखालीं आणिला. झा प्रशंसनीय कामगिरीबद्दल अकबर बादशाहानें त्यास 'दिवाण' ही पदवी दिली. झानंतर बादशाहानें आपलें सर्व लक्ष राज्यसुधारणेमध्ये घालविलें व त्या कामीं राजा तोडरमल झाने चांगला उपयोग करून घेतला.

राजा तोडरमल हा जसा समरांगणावर समशेर गाजविण्यांत हातखंडा होता, त्याप्रमाणें मुत्सद्दीगिरीमध्येही तो अद्वितीय होता. आणि खरोखर, त्याची खरी बुद्धिमत्ता जर कोठें प्रकाशित झाली असेल, तर ती राज्यसुधारणेंतच झालेली आहे. तोडरमल झानें नांव पराक्रमी योद्धा झा नात्यापेक्षां, मोठा कुशलबुद्धीचा मुत्सद्दी झणूनच अधिक प्रसिद्ध आहे. अकबर बादशाहाच्या सत्कीर्तीत खरा अंश कोणाचा असेल, तर त्याच्या झा निवडक मुत्सद्द्यांच्या अंगीं वसत असलेल्या अलौकिक गुणांचाच होय. अकबर बादशाहाच्या उत्तम व न्यायी राज्यपद्धतीची जी एवढी वास्तव्य झाली, तिचें भेय बादशाहास तर आहेच; परंतु त्यांतील पुष्कळ भाग, त्या राज्यपद्धतीची योजना करणाऱ्या त्याच्या अलौकिक बुद्धीच्या

मुत्सद्द्यासही देणें रास्त आहे. त्याप्रमाणें अकबर बादशाहाच्या राज्यांतील वसूल-पद्धतीची जी अर्जरामर कीर्ति झाली, तिचें श्रेय राजा तोडरमल ह्यासच दिलें पाहिजे. असो.

मुसलमानी राज्यकर्त्यांनीं जमिनीची पाहणी व मोजणी करून, सरकारसारा ठरविण्याचा प्रयत्न, अकबर बादशाहाच्या पूर्वीपासून, थोडाबहुत करण्यास प्रारंभ केला होता. पूर्वी तैमूरची वसूलपद्धति छणून कांहीं ठोकळ नियम अस्तित्वांत होते. शीरशाहानेही त्यांत चांगली सुधारणा करून जमिनीची आकारणी ठरविली होती. परंतु त्या सर्वांमध्ये, खरोखर प्रजेस व राजास सारखीच हितकारक, न्यायीपणाची, सुयंत्रित व सुव्यवस्थित अशी जर कोणती सुधारणा झाली असेल, तर ती राजा तोडरमल ह्याने शोधून काढिलेली वसूलपद्धति हीच होय. ही अद्यापि प्रसिद्ध असून, सांप्रतच्या वसूलपद्धतींत ती तत्त्वतः दृग्गोचर झाल्यावांचून राहत नाही.

राजा तोडरमल ह्याच्या ह्या वसूलपद्धतीस 'असल-इ-जमा-इ-तुमार' असे नांव आहे. तिला दक्षिणेंत 'तनखा' असेही छणतात. प्रथमतः तोडरमल ह्याने प्रत्येक प्रांतांतील जमिनीची एक प्रमाणांत मोजणी केली. निरनिराळ्या प्रांतांमध्ये निरनिराळे मोजण्याचे प्रकार होते. परंतु ते सर्व बंद करून, त्याने एक प्रमाण ठरविलें. त्यास गज, तेनाब व बिगा अशीं नांवे दिलीं. पूर्वी गजाचे प्रकार तीन होते. लोदी बादशाहा सुलतान शिकंदर ह्याने मूळ ४१^१ इस्कंदरींचा एक गज काढला. तो हुमायून बादशाहाने बरोबर ४२ इस्कंदरींचा पूर्ण गज केला. इस्कंदरी किंवा शिकंदरी छणजे एक रुप्याचें व तांब्याचें मिळून केलेलें वाटोळें नाणें होतें. त्याच्या प्रमाणावर गजाची लांबी ठरविली. हा ४२ शिकंदरींचा गज ३२ बोटे भरत असे. कांहीं ग्रंथकार छणतात कीं, हा गज लोदी बादशाहाच्या पूर्वीही अस्तित्वांत होता. तें कसेही असो, परंतु शीरखान व सलीमखान ह्या बादशाहांनीं तो उपयोगांत आणिला ह्यांत शंका नाही. नंतर, मोजणीचें एक सारखें प्रमाण ठरवून तोडरमल ह्याने जो नवीन गज काढिला, त्यास 'इलाही गज' असे नांव पडलें. तेनाब ही एक दोरी असे, व तिचा हिंदुस्थानांत मोजणीचे कामी उपयोग होत असे. परंतु हवेच्या फेरफारामुळे तिचें प्रमाणही बरोबर जुळत नसे. छणून, आतां बांबूस लोखंडी सांखळी जोडून त्याची तेनाब करण्यांत आली. बिघा किंवा जरीब छणजे तीन हजार सहारां चौरस गज असे एकंदर प्रमाण ठरविण्यांत आलें.

ह्याप्रमाणें मोजण्याची निश्चित प्रमाणें ठरविल्यानंतर, जमिनीचें वर्गीकरण करण्यांत आलें. पहिलें:-'पुलेज' छणजे प्रत्येक ऋतूमध्ये यथायोग्य पीक देणारी

जमीन. ह्या जमिनीवर 'वजिफा' ह्मणजे पीकपाण्याचा विचार न करितां आकारलेली ठरीव पट्टी घेत असत. दुसरें 'पेरोती' ह्मणजे सतत एक पीक देणारी जमीन. अशी जमीन कांहीं दिवस पड' पडूं देत असत. तिसरें:='चचर' ह्मणजे पाऊसपाण्यानें बाहून जाणारी जमीन. हिची लागवड करीत, त्या वेळीं तिच्यावर सरकारपट्टी एकदम घेत नसत. पहिले वर्षी, सरकारपट्टी $\frac{2}{3}$, व दुसरे वर्षी $\frac{1}{3}$, तिसरे वर्षी $\frac{1}{3}$, येणेंप्रमाणें सारा वसूल करीत. पुढें चौथ्या वर्षापासून शेंकडा पांच टक्केप्रमाणें वसूल व दर विध्यामाणें एक दाम कर घेत असत. चौथें:='वंजर' (वनचर) ह्मणजे पडजमीन हिचा आकार अगदीं माफक असे. 'ऐने-अकबरी'मध्ये असें लिहिलें आहे कीं, वंजर जमिनीमध्ये, पहिल्या वर्षी, फक्त दोन शेर धान्य सरकारपट्टी ह्मणून घेत असत. दुसरे वर्षी पांच शेर. परंतु तें जमिनीच्या मगदुगवर व परिस्थितीवर ठरवीत असत. शेतकऱ्यानें जमिनीचा सारा नक्त द्यावा किंवा धान्य द्यावें अशी सवलत ठेविली होती.

ह्या जमिनीच्या वर्गीकरणापैकी पहिल्या दोन वर्गांतल्या जमिनीचा सारा नक्त घेण्याचा परिपाठ होता. ह्मणून, अकबर बादशाहाच्या कारकीर्दीच्या १९वर्षांचे धान्याचे दर काय होते, ह्याबद्दल बारीक रीतीची चौकशी करण्यांत आली. नंतर त्याची सरासरी काढून मग आकारणीचे दर ठरविण्यांत आले.

पहिल्या दोन वर्गांच्या जमिनी ह्मणजे पुलेज व पेरोती ह्यांच्यामध्ये पुनः उत्तम, मध्यम, कनिष्ठ अशी वर्गवारी करण्यांत आली; व त्याप्रमाणें पुनः साऱ्याची आकारणी करण्यांत आली. ह्यांतही पुनः १९ वर्षांची सरासरी अधिक वाढ लागली, ह्मणून अवध्या १० वर्षांची सरासरी घेऊन, त्यावर आकारणीचें प्रमाण बसविलें.

राजा तोडरमल ह्यानें ही वसूलपद्धति ठरविण्यासाठीं दहा प्रमुख कानुगो ह्मणजे जमाबंदीचे मुख्य कामदार नेमिले. त्यांनीं, प्रांताप्रांतांतल्या कानुगो लोकांनीं तयार करून पाठविलेली माहिती एकत्र जमविली. ह्याप्रमाणें सर्व प्रांतांची वसूलआकारणी तयार झाल्यावर, 'तक्षीममुलूक' ह्मणजे एकंदर राज्याची प्रांतवार जमा ठरवून, सर्व राज्याचा वसूलआंकडा कायम करण्यांत आला. ह्यामुळे हिंदुस्थानच्या बारा सुभ्यांची सुरेख व्यवस्था झाली. ह्या सुभ्यांचे सरकार व महाल असे भाग व पोटभाग केले होते. अकबर बादशाहाचे एकंदर सुभे बारा होते. त्यांचीं नांवां येणेंप्रमाणें:— १ अलाहाबाद, २ आग्रा, ३ अयोध्या, ४ अजमीर, ५ अहमदाबाद, ६ बहार, ७ बंगाल, ८ दिल्ली, ९ काबूल, १० लाहोर, ११ मुलतान, आणि १२ माळवा. ह्या बारा सुभ्यांत वऱ्हाड, खानदेश आणि अहमदनगर हे तीन नवे सुभे सामील झाले व एकंदर संख्या पंधरा झाली. ह्या सुभ्यांसही हीच वसूलपद्धति लावण्यांत

आली. नवीन वसूलपद्धतीप्रमाणे अकबर बादशाहाचे राज्याचा एकंदर जमीन-महसूल ९,०७,४३,८८१ रुपये झाला.

राजा तोडरमल हानें ही जी जमीनमहसूलाची पद्धति शोधून काढिली, ती सर्व-प्रिय झाली, व तिच्या योगानें प्रजेस सुख लागलें हें सांगावयास नकोच. ह्याच पद्धतीच्या आधारावर पुढील सर्व वसूलपद्धतींची योजना झालेली असून सर जॉन शोअर व मॉॅट स्टुअर्ट एल्किन्स्टन ह्यांनी ह्या पद्धतीची प्रशंसा केलेली आहे. ह्या वसूलपद्धती-मध्ये जी दूरवर राजकीय दृष्टी दिसून येते, ती हिंदुस्थानच्या राजकर्त्यांसही, नवीन धाऱ्याच्या पद्धती अंमलांत आणण्यापूर्वी, पुष्कळ उपयुक्त होण्यासारखी आहे. असो.

राजा तोडरमल हानें आणखी एक मोठी सुधारणा घडवून आणिली. त्यानें सर्व मुलकी खात्यांत हिंदी भाषेच्या ऐवजीं फारसी भाषा उपयोगांत आणिली. ह्यामुळे मرنं राज्याचे हिशेब त्या भाषेमध्ये होऊं लागले. त्यामुळे फारशी भाषा शिकण्याचें हिंदु लोकांस विशेष अगत्य वाटूं लागलें, व तेणेंकरून त्यांना पुढें येण्यास व सुसलमानी राजकर्त्यांशीं धर्मभेद विसरून अधिक दळणवळण ठेवण्यास सुगम झालें. हिंदुस्थानामध्ये राजदरबारची इंग्रजी भाषा झाल्यामुळे जें स्थित्यंतर झालें, तसाच परिणाम कांहीं अंशीं ह्या नवीन सुधारणेनें झाला.

अकबर बादशाहाची उदार राज्यपद्धति व राजा तोडरमलसारख्या मुत्सद्दयांची योग्य सह्यमसलत ह्यांच्या योगानें हिंदु लोकांस दिल्लीच्या राजदरबारीं उदय पावण्यास चांगली संधी मिळाली. तोडरमल हानें फारशी भाषा राजदरबारांत सुरू केल्या-मुळे सर्व हिंदु लोक त्या भाषेत प्रवीणता मिळवून, राजकारणांत पुढें येऊं लागले. त्यांना सर्व सुसलमान सरदारांच्या शिक्षकांच्या जागा मिळूं लागल्या. तेणेंकरून सुसलमान लोकांशीं त्यांचें अधिक संघट्टन वाढलें व त्याचा हिंदु लोकांस इष्ट असाच परिणाम घडून आला. उत्तरहिंदुस्थानांत सर्वसाधारण लोकांकरितां जी नवीन उर्दू भाषा निर्माण झाली, तिचा उगम ह्याच वेळीं झाला असें झटलें तरी चालेल.

राजा तोडरमल हानें अकबर बादशाहाच्या राज्यांतील वसूलपद्धतींत सुधारणा करून ज्याप्रमाणें लौकिक मिळविला, त्याप्रमाणें त्यानें बादशाही टंकशाळेमध्ये सुधारणा करून चांगलें नांव मिळविलें. त्यानें पूर्वीच्या नाण्यांत सुधारणा करून नवीन मोहोरा व रुपये पाडिले. अकबर बादशाहाच्या कारकीर्दीतील 'लालजिलाली' ह्याणून जी सोन्याची मोहोरा प्रसिद्ध आहे, ती राजा तोडरमल हानेंच तयार करविली. 'लालजिलाली' मोहोरेमध्ये शुद्ध सोन्याचा अंश फार असून, तिचें वजन एक तोळा व १३.३ रती होतें. ह्या मोहोरेची किंमत ४०० दाम असे. ह्याशि-वाय त्याचें आणखी तीन प्रतींच्या मोहोरा पाडिल्या. मोहोरांप्रमाणें रुप्याच्या

नाण्यांतही बरीच सुधारणा करण्यांत आली. १२ $\frac{१}{२}$ मासे वजनाचा चौकोनी जिलाली रुपया व वाटोळा अकबरी रुपया प्रसिद्धच आहे. जिलाली रुपयाची किंमत ४० दाम असे. ह्याप्रमाणे नाण्यांत सुधारणा केल्यामुळे राजा तोडरमल ह्याची कीर्ति पुष्कळ वाढली, व प्रजेचीही चांगली सोय झाली.

राजा तोडरमल हा दिल्लीस राहून राज्यकारभार पाहू लागल्यानंतर, त्याजवर लढाईस जाण्याचे प्रसंग फारसे आले नाहीत. तथापि, काबूलच्या सरहद्दीवर पीररोषनाई लोकांचे एक बंड झाले. ते मोडण्यासाठी त्यास एक वेळ तिकडे स्वारी करणे भाग पडले. ह्या बंडामध्ये त्याचा परम मित्र राजा बिरबल हा मारला गेला. त्यामुळे बादशाहाच्या आज्ञेवरून त्याने पुनः सेनाधिपत्य स्वीकारिले, आणि सरहद्दीवरील डोंगराळ प्रदेशांत स्वारी करून, सदरू बंडखोरांचा चांगला समाचार घेतला.

राजा तोडरमल हा काबूलच्या सरहद्दीवरून परत आल्यानंतर लाहोर येथे आला. तेथे त्यास देवाज्ञा झाली. त्याच्या मृत्यूची ता० १० नोव्हेंबर इ० स० १५८९ ही दिलेली आहे. अर्थात् त्याचे मरणसमयी ५४ वर्षांचे वय होतें.

राजा तोडरमल ह्याच्या संबंधाने मुसलमान इतिहासकारांनी फार प्रशंसा केलेली आहे. अबुल-फजल ह्या सुप्रसिद्ध इतिहासकाराने असे लिहिले आहे की, प्रामाणिकपणा, शौर्य, व्यवहारज्ञान, राजकारणकौशल्य इत्यादि गुणांमध्ये तोडरमल ह्याची प्रतिस्पर्धा करणारा हिंदुस्थानामध्ये दुसरा कोणीही पुरुष नाही. दुसऱ्या इतिहासकारांनीही त्याच्या गुणांची अशीच प्रशंसा केलेली आहे. राजा तोडरमल ह्यास अकबर बादशाहाने 'वकिल-उस्-सलतनत' आणि 'मुश्रीफ-इ-दिवान' असे दोन मोठे अधिकार दिले होते. शिवाय, त्यास चारहजारी मनसबही दिली होती. ह्या मनसबदारीचा मान त्या वेळी बादशाहाच्या दरबारामध्ये फार मोठा मानिला जात असे, व तो फार थोड्या हिंदु सरदारांस मिळत असे. चारहजारी मनसबदारास २७० खासे घोडे, ८० हत्ती, ६५ उंट, १३० गाढ्या इत्यादि प्रकारचा बादशाही लवाजमा असे, व पगार दरमहा सुमारे २२००० रुपये असे. राजा तोडरमलसारखे हिंदु मंत्री अकबर बादशाहाजवळ मोठ्या प्रतिष्ठेस चढल्यामुळे हिंदु लोकांच्या उन्नतीस पुष्कळ साहाय्य झाले, ह्यांत शंका नाही.

राजा तोडरमल जरी मुसलमानी बादशाहाचा सेवक होता, तरी तो फार स्वधर्म-निष्ठ आणि ईश्वरभक्त असा होता. त्याने आपला धर्म उत्तम रीतीने पाळिला होता. तो प्रतिदिवशी आपला कांहीं काळ ईश्वरभजनामध्ये नियमितपणे घालवीत असे व पुष्कळ दानधर्मही करीत असे. त्याने त्या वेळेच्या धर्मसमजुतीप्रमाणे देवालये व

विहिरी वगैरे बांधिल्या होत्या, असें दिसून येतें. श्रीक्षेत्र काशी येथे द्रौपदीकुंडामध्ये एक शिलालेख सांपडला आहे, त्यांत पुढील श्लोक आढळून येतातः—

श्लोक.

प्रत्यर्थि क्षितिपाल कालनसु * * * * ने दूतिका ।
 सुद्रांकप्रकटप्रतापतपनप्रोद्भासिताशा मुखे ॥
 क्षीर्णाशेकवरे प्रशासति महीं तस्मिन् नृपालावलि— ।
 स्फूर्जन्मीलिमरीचिवीचिरुचिरोदञ्जत्पदाम्भोरुहे ॥ १ ॥
 तद्वाज्यैकधुटंधरस्य वसुधासाम्राज्यदाक्षागुरोः ।
 श्रीमदृण्डनवंशमंडनमणः श्रीटोडरक्षमापतेः ॥
 धर्मेधिकावधौ समाहितमतेरादेशतोऽचीकर— ।
 द्वाप्रीं पांडवमंडपे * * वनो गोविंददासः सुधीः ॥ २ ॥
 ऋतुनिगमरसात्मा सम्मिते १६४६ वत्सरेषे ।
 सुकृतिकृतिहितैषी टोडरक्षोणिपालः ॥
 विहितविविधपूतोंऽचीकरचारुवापीम् ।
 विमलसलिलसारां बद्धसोपानपंक्तिम् ॥ ३ ॥

ह्या संस्कृत लेखावरून, टंडननामक क्षत्रियकुलाचा अलंकार जो राजा तोडरमल ह्याने, पांडवमंडपांतील द्रौपदीकुंडाचा जीर्णोद्धार केला, असें व्यक्त होतें. ह्या लेखामध्ये संवत् १६४६ हें वर्ष दिलें आहे, त्यावरून तोडरमल ह्याच्या मरणापूर्वी हें पुण्यकृत्य झालें असावें, असें मानण्यास हरकत नाहीं.

राजा तोडरमल ह्यास धारु ह्या नांवाचा मुलगा होता. त्याजकडेही सातशें स्वारांची मनसब असून, तोही अकबरबादशाहाचे कारकीर्दीत प्रसिद्ध योद्धा होता. तो ठठा येथील युद्धामध्ये समरांगणावर मृत्यु पावला.

राजा तोडरमल ह्याच्या सारखे पुरुष हिंदुस्थानास सदैव भूषणभूत असून, त्यांची कीर्ति इतिहासांत अखंड चमकत राहावी ह्यांत नवल नाहीं.

National Library
Calcutta

व्यंकोजी गजे.

(कारकीर्त-इ म १६७५—इ म १६८२)

भाग ३ रा.

तंजावर प्रांतांत मराठ्यांचा प्रवेश.

इ. स. १५६५ मध्ये तालिकोट येथील महायुद्धामध्ये, विजयनगरच्या हिंदु साम्राज्यसत्तेचा चुराडा उडाल्यानंतर, सर्व कर्नाटक प्रांतांमध्ये, 'ज्याच्या हाती ससा तो पारधी' ह्या ह्मणीप्रमाणे, ठिकठिकाणचे मांडलिक राजे, पाळेगार व जमीनदार स्वतंत्र होऊन, आपल्या ताब्यांत येईल तेवढा प्रांत बळकावून बसले. विजापूर, गोवळकोंडे येथील बादशाहांचा फारच त्रास झाला, तर तेवढ्यापुरती खंडणी किंवा करभार देऊन व त्यांचे सार्वभौमत्व स्वीकारून नम्रपणाने वागावे; बादशाही सैन्याने पाठ फिरविली की, पुनः स्वतंत्र होऊन शिरजोरपणाने वागावे, असा त्यांनी क्रम चालविला होता. विजापूर, अहमदनगर व गोवळकोंडे ह्या तिन्ही राज्यांमध्ये, अंतःकलह, परस्पर मत्सर आणि दरबारी मुत्सद्दयांची स्वार्थसाधक चढाओढ ह्यांच्या योगाने सुयंत्रित राज्यव्यवस्था, कोठेही चार दिवस देखील टिकेनाशी झाल्यामुळे, कर्नाटक प्रांतांतील पाळेगार व मांडलिक राजे ह्यांच्यावर सक्त नजर ठेवण्यास कोणासच सबड मिळाली नाही. ह्यानंतर १७ व्या शतकाच्या प्रारंभापासून दिल्लीच्या मोगल सैन्याने दक्षिणप्रांत जिंकून घेऊन, तेथे दिल्लीपतीची सत्ता प्रस्थापित करण्याचा अटोकाट प्रयत्न चालविल्यामुळे, वर निर्दिष्ट केलेल्या मुसलमानी बादशाहांस, आपली राज्ये संभाळतां संभाळतां पुरेवाट झाली. अर्थात् अशा स्थितीमध्ये कर्नाटकचे पाळेगार व मांडलिक राजे अधिक शिरजोर व स्वतंत्र व्हावेत, ह्यांत कांहीं आश्चर्य नाही. ह्याप्रमाणे हैसूर, तंजावर, जिंजी, चंद्रगिरी, कनकगिरी, मधुरा, बेदनूर इत्यादि ठिकाणचे हिंदु राजे व सुभेदार, इ. स. १६०० पासून १६३० पर्यंत, अगदी स्वतंत्र रीतीने वागू लागले होते, असे ह्याटले असतां हरकत नाही.

ह्याच अवधीमध्ये एक महत्त्वाची गोष्ट घडून आली. अहमदनगर व विजापूर येथील मुसलमानी दरबारांमध्ये एक नवीन सत्ता निर्माण झाली, व तिने पुढे एक नवीन राष्ट्र निर्माण केले. ही गोष्ट ह्मणजे सुप्रसिद्ध पराक्रमशाली मोंगले ह्यांच्या घराण्याचा भाग्योदय ही होय. ह्या घराण्याच्या अभ्युदयाचा इतिहास फार मनोरंजक आणि चमत्कृतिप्रचुर आहे. तो येथे देण्याचे प्रयोजन नाही. कां की, तो योग्य प्रसंगी प्रसिद्ध होणार आहे. तथापि, त्याचे संक्षिप्त दिग्दर्शन करणे येथे अवश्य आहे. ह्या घराण्याचा उदय प्रथमतः अहमदनगर येथील निजामशाहीमध्ये झाला, व

त्यांतील मूळ पुरुष मालोजी हा स्वतःच्या अलौकिक कर्तृत्वशक्तीने, हिंमतीने, स्वाभिमानाने आणि शौर्यपराक्रमाने तेथे नांवारूपास चढला. मालोजीचा जन्म इ. स. १५५० मध्ये झाला, व इ. स. १६०४ मध्ये, तो स्वपराक्रमाने मोठा सरदार होऊन, त्यास पंचहजारी मनसबदारीची वस्त्रे मिळाली. मालोजीस फौजेच्या खर्चाकरिता पुणे, नासिक, अहमदनगर, खानदेश व दौलताबाद ह्या प्रांतांत जहागीर मिळाली होती. मालोजीने निजामशाही दरबारांत स्वसामर्थ्याने आपले वजन चांगले बसविले होते. निजामशाही मनसबदार लख्मी जाधवराव ह्यास आत्म-प्रांढी व स्वकुलप्रतिष्ठा विशेष वाटत असे, ह्मणून त्याच्या तोलास तोल देऊन व बादशाहाकडून मनसब मिळवून, मालोजीने आपला पुत्र शहाजी ह्यास जाधवरावांची कन्या जिजाबाई ही प्राप्त करून घेतली. मालोजी इ. स. १६१९ मध्ये मृत्यु पावला. नंतर त्याच्या पश्चात् त्याच्या मनसबदारीची वस्त्रे शहाजीस मिळाली.

शहाजीचा जन्म ता. १८ मार्च इ. स. १५९४ मध्ये शिंदखेड मुक्कामी झाला. शहाजी हा निसर्गतः बुद्धिमान व चपल होता. तशांत तो मालोजीसारख्या बाणेदार व कर्तृत्वशाली बापाच्या शिष्येत्वाढलेला असल्यामुळे, त्याच्या अंगचे उत्तम गुण व्यक्त होण्यास विलंब लागला नाही. त्याने निजामशाहीदरबारांत आपले वजन चांगले बसविले; आणि अहमदनगरच्या राज्यास मोंगली सैन्याने ग्रासून टाकून ते अगदी जर्जर केले होते, तरी मलिकंबरच्या साह्याने, त्याने नवीन निजामशाहा निर्माण करून, मृतप्राय झालेल्या निजामशाहीत नवीन जोम उत्पन्न करण्याचा प्रयत्न केला. इ. स. १६२० पासून १६२६ पर्यंत, शहाजीने निजामशाहीमध्ये मनसबदारी करून चांगली प्रतिष्ठा मिळविली. पुढे मलिकंबर मृत्यु पावल्यामुळे व त्याचा मुलगा फत्तेखान आणि निजामशाही मनसबदार जगदेवराव जाधव-प्रभृति सरदार हे त्याची स्पर्धा व द्वेष करण्यास तत्पर झाल्यामुळे, त्यास कांहीं दिवस स्वसंरक्षण करण्यासाठी, जुन्नरप्रांती व कोंकणांत माहुली वगैरे ठिकाणी राहावे लागले. पुढे इ. स. १६३३ मध्ये, त्याने पुनः नवीन बादशाहा निर्माण करून भीमगड येथे त्यावर छत्रचामरे उभारिली, व दौलताबादसभोंवतालचा प्रांत जिंकून निजामशाहीचे पुनरुज्जीवन करण्याचा अटोकाट प्रयत्न केला. परंतु मोंगली सैन्याच्या चढाओढीपुढे व अक्कलमंद निजामशाही सरदारांच्या आत्मघातक वर्तनामुळे शहाजीस विजापुरच्या बादशाहीचा आश्रय करणे भाग पडले. शहाजीने इ. स. १६२९ मध्ये खानजहान लोदीचा पक्ष प्रथम स्वीकारिला होता. परंतु पुढे शहाजहान बादशाहाची भेट घेऊन व क्षमा मागून, त्याने आपली वडिलजित जहागीर—जी मध्यंतरीच्या गडबडीमध्ये मोंगली सैन्याने काबीज केली होती—ती फिरून परत

मिळविली. तथापि, त्याने मोगलांच्या चंचल वर्तनास त्रासून इ. स. १६३२ मध्ये विजापूरदरबारचा आश्रय स्वीकारिला. ह्या वेळीं विजामूरचे दिवाण मुरार जगदेव हे होते. त्यांनीं शहाजीचा नांवलौकिक व त्याची कर्तृत्वशक्ती अवलोकन केली होती. त्यांना, असा सामर्थ्यवान् व प्रतापी सरदार विजापूरदरबारास प्राप्त झाला, तर त्यापेक्षां महत्त्वाची दुसरी कोणतीच गोष्ट नाही असें वाटून, त्यांनीं आलेल्या संधीचा फायदा घेतला; व त्यास बादशाही तत्कापुढें मुजन्यास उभें करून अनेक सन्मान दिले. इ. स. १६३६ मध्ये शहाजी राजे ह्यास विजापूरच्या महमद आदिलशाहा बादशाहाकडून १२००० फौजेची सरदारी व तिच्या खर्चाकरितां मोठा सरंजाम मिळाल्याचा उल्लेख सांपडतो. ह्याच वेळीं बादशाहानें पुणें व सुपें हे दोन प्रांत त्यास जहागीर करून दिले. त्याची व्यवस्था शहाजीनें दादोजी कोंडदेव मलठणकर ह्यास सांगितली.

शहाजीस इ. स. १६२३ मध्ये संभाजीनामक पुत्र झाला; व इ. स. १६२७ मध्ये महाराष्ट्रकुलभूषण शिवाजीनामक दुसरा पुत्र शिवनेरी किऱ्यावर जन्म पावला. जाधवराव ह्यांनीं शहाजीची अप्रतिष्ठा व मानहानि केल्यामुळें जिजाबाईवर त्यांची अप्रीति उत्पन्न झाली. झणून त्यानें इ. स. १६३० चे सुमारास पोगरवाडीकर मोहिते ह्यांच्या घराण्यापैकीं तुकाबाई हिजबरोबर दुसरें लग्न केलें. ह्या स्त्रीपासून इ. स. १६३१ मध्ये त्यास व्यंकोबानामक तिसरा पुत्र झाला. संभाजी व व्यंकोजी हे शहाजी राजाचे दोन लाडके पुत्र असल्यामुळें ते त्याजवळ असत. जिजाबाईवर त्याची अप्रीति झाल्यामुळें ती व तिचा पुत्र शिवाजी ह्यांस, त्यानें दादोजी कोंडदेव ह्याच्या देखरेखीखालीं पुणें प्रांतीं ठेविलें, हें इतिहासांत प्रसिद्ध आहेच.

इ. स. १६३७ मध्ये शहाजी विजापूरकरांच्या वतीनें रणदुल्लाखानाबरोबर कर्नाटक प्रांताच्या स्वारीस गेला. त्या वेळीं त्याजबरोबर नारोपंत हणमंते हे कारभारी झणून गेले होते. रणदुल्लाखान हा शूर व प्रख्यात सरदार विजापूरच्या बादशाहाच्या पदरी होता. त्यास बादशाहानें कर्नाटकच्या स्वारीवर मुख्य सेनापति नेमिलें होतें, व त्याच्या हाताखालीं शहाजी राजे ह्याची योजना केली होती. रणदुल्लाखानानें प्रथम कर्नाटकचा मुख्य फळेगार केंपगौडा ह्यावर स्वारी केली, व त्याचा पराभव करून त्यास सावनदुर्गच्या किऱ्यामध्ये हांकून लाविलें आणि त्याची मुख्य जागा बंमदर ही जिंकून घेतली, व तेंच आपलें राहण्याचें ठिकाण केलें. रणदुल्लाखान ह्यास इ. स. १६३८ मध्ये बादशाहानें विजापुरास परत बोलाविलें. नंतर, कर्नाटकच्या सैन्याचें आधिपत्य शहाजी राजे ह्याजकडे आलें; व कर्नाटक व द्रविड देशांत जो बादशाही प्रांत पुंढ पालेगारांनीं दाबून टाकिला होता, तो

जिंकून घेण्याबद्दल त्यास दरबारची आज्ञा झाली. त्याप्रमाणे इ. स. १६३८ पासून इ. स. १६४८ पर्यंत, शहाजीने कर्नाटक प्रांतांत विजापुरच्या बादशाहाची राजसत्ता स्थापित करून, तेथील राज्यसुधारणा करण्याचा प्रयत्न केला, हे निर्विवाद सिद्ध आहे. शहाजीने कर्नाटक प्रांतामध्ये जसजसा आपला शक्तिप्रभाव व बुद्धिप्रभाव व्यक्त केला, तसतसे तिकडील पाळेगार त्याच्या ताब्यांत आले, व विजापुरचे स्वामित्व कबूल करून ते आज्ञाधारकपणाने वागू लागले.

शहाजी ह्यास बंगळूर, कोलार, होसकोट, दोड्ड बाळापूर आणि शिरे हे पांच प्रांत विजापुरच्या बादशाहाने इ. स. १६३६ मध्ये जहागीर दिले. ह्या प्रांतांवर शहाजीचा अंमल इ. स. १६३९ पासून अबाधितपणे चालू झाला. शहाजीने बंगळूर हे राहण्याचे मुख्य ठिकाण केले. तथापि तो कांही दिवस दोड्ड बाळापूर व कोलार येथेही राहत असे. कोलार प्रांत शहाजीने चिक्करायल तिम्मा गौडा ह्या पाळेगारापासून जिंकून घेऊन, त्यावर त्याने आपला थोरला पुत्र संभाजी ह्यास अधिकारी नेमिले. संभाजी मेल्यानंतर त्याचा मुलगा सुरतसिंग हा कोलार येथेच राहात असे. येथेप्रमाणे कर्नाटकामध्ये शहाजीचा अंमल चांगल्या तऱ्हेने बसल्यानंतर त्याने त्या प्रांताची वसुली सुधारणा केली, व तिकडील अनेक पुंड पाळेगार ह्यांच्यावरही स्वान्या करून पुष्कळ संपत्ति मिळविली, आणि सर्व कर्नाटकप्रांतांत व द्रविडदेशांत चांगला दरारा बसविला.

तंजावर प्रांतामध्ये रघुनाथनायक व जिजीचा व्यंकट नायक, आणि त्रिचनापलीचा त्रिमलनायक ह्यांच्यामध्ये एकसारखे कलह चालू होते. झणून शहाजीने विजापुरच्या बादशाहाच्या आज्ञेने तंजावरावर ह्याच वेळी स्वारी केली असे दिसते. ह्या स्वारीचे बरोबर वर्ष समजत नाही. तथापि, 'शिवदिग्विजय' बखरीमध्ये जी हकीकत दिली आहे, त्यावरून, शहाजीस शके १५५८ झणजे इ. स. १६३६ मध्येच अक्कलकोट, बागलकोट, बेंगळूर, चंजी (चंदी), चंजाऊर (तंजावर), रतनपूर, होसकोट, बाळापूर, शिरे, देवगड, कनकगिरी, राजदुर्ग वगैरे प्रांत देऊन, 'कर्नाटक-प्रांत दरोबस्त अंमल करतील तितका करावा', अशी बादशाही आज्ञा झाली होती असे स्पष्ट होते. ह्यावरून तो प्रांत जिंकून घ्यावा ह्या हेतूने, शहाजीने तंजावरावर ह्याच सुमारास स्वारी केली असावी, व त्याने तंजावरचा विजयराघव ह्यास तंजावरचे ठाणे व कांही नेमणूक करून देऊन, त्या प्रांतावर बादशाही अंमल बसविला असावा, असे मानण्यास आधार सांपडतो.

इ. स. १६३७ पासून इ. स. १६४० पर्यंत शहाजीने कर्नाटकांतील पुष्कळ पाळेगारांस जिंकून त्यांच्याकडून करभार घेतला होता, असे तंजावर येथील

शिलालेखावरूनही दिसून येते. ह्या राजांची यादी तंजावरच्या शिलालेखामध्ये:—
विधुपुरचा राजा वीरमद्र, कोंगदेशाचा राजा कोंगनायक, कावेरीपट्टणाचा राजा जगदेव, श्रीरंगपट्टणचा राजा कंठीरव (कांतराय?), तंजावरचा राजा विजय-
राघव, चंदीचा राजा व्यंकटनायक, मदुरेचा राजा तिरुमल नायक, बालगुंडपुरचा
राजा अरिकाल वेंकटनायक, विद्यानगरचा रंगशई नायक, इसकुटपुरचा
(होसकोट?) राजा तम्मा गोड नायक, येणेंप्रमाणें दिली आहे. अर्थात् तंजावर
प्रांतामध्ये मराठ्यांच्या सत्तेचा प्रथमप्रवेश शहाजीने केला, हेंच मागणें सयुक्तिक
दिसते.*

शहाजीने, इ. स. १६३७ पासून १६४८ पर्यंत, कर्नाटक प्रांतामध्ये जे युद्ध-
पराक्रम केले, किंवा जी राज्यव्यवस्था केली, तिचा संपूर्ण वृत्तांत उपलब्ध होत
नाहीं. तथापि, कर्नाटकामध्ये त्याने वसुलाची जी नवीन पद्धति अंमलांत आणिली
तिचा उल्लेख केल्यावांचून आमच्याने राहवत नाहीं. अर्थात् ह्याचें श्रेय सर्वस्वी
विजापुरचा दरबार व त्यांतील हुशार मुत्सद्दी ह्यांसच दिलें पाहिजे.† त्यांनीं

* इ. स. १६३६ मध्ये मोगलांच्या तहानें जो प्रांत विजापुरकरांच्या वांटणीस आला, तो
जिंकून घेण्याचे कामीं शहाजीची योजना विजापूरदरबारांतून कर्नाटकामध्ये झाली व त्यानें
तिकडील प्रांत जिंकून घेऊन तंजावरच्या राज्याचा पाया घातला, असें सातारचे रेसिडेंट सर
बार्टल फ्रियर ह्यांनीही नमूद केलें आहे:—

“He (Shahajee) appears to have greatly distinguished himself in the
settlement of the districts of Bijapur acquired by this treaty, and was shortly
after sent as second in-command of an army for the invasion of the Carnatic
where the Jageers he acquired, as his own share of the country he subdued,
formed the foundation of the Kingdom of Tanjore.”

—*The Bhonslays of Satara, by Sir Bartle Frere.*

† ह्या संबंधानें कर्नल म्याकॅझीनामक एका कर्नाटक प्रांताच्या इतिहासकारानें काढलेले पुढील
उद्गार वाचण्यासारखे आहेत:—

“A superior knowledge of political finance seems also to have
distinguished its (Bijapur) general administration. Their institutions
for regulating the country breathed a spirit moderate and mild, and well-
adopted to cherish agriculture, nor was commerce neglected, and they were
sagaciously availed themselves of the acute and subtle genius of that
class of their native subjects, which is so well accommodated to the arrange-
ments of finance and of political economy. The choice of Shahjee under
such a government may be therefore attributed to a superior degree of
political sagacity; and we accordingly find, that the establishment of the
new system of management is attributed to him, who was destined to be
still more distinguished afterwards as the founder of a dynasty and power
that in about 120 years was to extend its influence nearly over all India, and
gave the first serious check to the progressive growth of the Mahomedan
power, till the discomfiture of the Mahrattas at Panipat in 1761.”

कर्नाटकामध्ये शहाजी राजासारख्या बुद्धिवंत व प्रतापवंत मुत्सद्दयाची जी योजना केली, ती त्यांच्या शहाणपणाची द्योतक होय ह्यांत शंका नाही. शहाजीने आपल्या ताब्यांतील सर्व परगण्यांची उत्तम प्रकारे विभागणी केली, व त्यांचे संमत, तर्फे, मौजे, मजरे असे पोटभाग केले, व त्यांवर निरनिराळे अंमलदार नेमिले. पूर्वी विजय नगरच्या अमलामध्ये 'संप्रती' ह्याणून अंमलदार होते, ते त्याने बदलून, देशपांडे, देशमुख, कुळकर्णी, सर नाडगौड आणि कानगो, असे नवीन अंमलदार नेमिले, आणि कर्नाटकांतील सर्व प्रांतांचे हिशेब त्यांच्याकडून तयार करविले. त्याचप्रमाणे, त्याने सर्व परगण्यांत शिरस्तेदार नेमिले. ज्या वेळी किल्लेदार किंवा मनसबदार ह्यांना सरकारांतून जहागीर देण्याचा प्रसंग येई, त्या वेळी पूर्वीचे वसुलाचे हिशेब पाहून नवीन जमाबंदी ठरेल, त्याप्रमाणे जहागीरदारास उत्पन्न नेमून द्यावे, अशी पद्धति त्याने अंमलांत आणिली. अशा रीतीने वसूल ठरवितांना, इनामे वगैरे बाबी वजा करून निवळ आकार कमी किंवा जास्त झाला, हें तेव्हांच समजत असे. ह्याच वेळी जमिनीचे कौलपट्टे मराठी भाषेमध्ये लिहिण्याचा शहाजीने प्रघात घातला.

अशा रीतीने शहाजी, राज्याची अंतर्गत व्यवस्था उत्कृष्ट रीतीने करण्यांत गुंतला असतां, एक महत्त्वाची गोष्टी घडून आली. त्याचा भाग्यशाली पुत्र शिवाजी ह्याने महाराष्ट्रामध्ये शिरजोर होऊन मुसलमानी सत्ता झुगारून देण्याचा प्रयत्न चालविला. त्यामुळे विजापुरचा बादशाहा महमद आदिलशाहा ह्यास दरबारी मंडळीने, शिवाजीचा बाप शहाजी राजे हा त्यास अंतस्थ रीतीने मदत करीत आहे, तेव्हां त्यास कैद केले ह्याज्ये शिवाजीचे बंड आपोआप मोडेल, अशी मसलत सांगितली. त्यावरून बादशाहाने बाजी राजे घोरपडे व यशवंतराव (घोरपडे?) ह्यांस शहाजीस पकडण्याबद्दल हुकूम केला. कांहीं ठिकाणी विजापुरचा वजीर मुस्तफाखान यास बादशाहाने शहाजीस पकडून देण्याबद्दल सांगितले, असाही उल्लेख सांपडतो.* त्यावरून त्यांनी शहाजी राजास तंजावर प्रांतांत पकडून विजापुरास बादशाहाकडे पाठविले. ही कामगिरी बाजी राजे घोरपडे ह्यांनी केली ह्याणून बादशाहाने त्यांस इ. स. १६४९ मध्ये सुघोळची जहागीर बक्षीस करून दिली. शहाजीस इ. स. १६४९ पासून इ. स. १६५२ पर्यंत चार वर्षे बादशाही कैदेत राहावे लागले. त्या सुदतीमध्ये शिवाजीने शहाजहान बादशाहाकडे सूत्र लावून, त्याच्या मार्फत विजापुरकरांकडे वशिला पोहोचविला,

* मुस्तफाखान ह्याने इ. स. १६४४ मध्ये चेदीचा किल्ला सर करून घेतला होता. तो तेथील सुभेदार होता. बाजी राजे घोरपडे हा त्याचा हाताखालील सरदारही असण्याचा संभव आहे.

आणि शहाजीची मोठ्या मुत्सद्दीपणानें सुटका करून घेतली. ह्या वेळीं विजापुरदरबारांतले शहाजीचे पुरस्कर्ते मित्र त्यास उपयोगी पडले असावेत, ह्यांत शंका नाहीं.

शहाजीची सुटका झाल्यानंतर त्यास पुनः कर्नाटकची सुभेदारी मिळाली; व त्याच्या गैरहजिरीमध्ये कर्नाटकामध्ये जी अस्वस्थता उत्पन्न झाली होती, ती शांत करण्यासाठी त्याची तिकडे रवानगी झाली. शहाजीचा एक मुलगा—संभाजी अथवा व्यंकोजी—बंगलुरास राहात असे व एक कर्नाटकांत तंजावर प्रांती राहात असे. शहाजीच्या गैरहजिरीमध्ये कनकगिरीच्या पाळेगारानें बंड केलें होतें, त्याजवर संभाजीनें बादशाही सैन्य धेऊन स्वारी केली. त्या लढाईमध्ये तोफेचा गोळा लागून संभाजी इ. स. १६५३ सालीं मृत्यु पावला. शहाजीस हें वृत्त समजतांच त्याचें हृदय दुःखाग्नीनें होरपळून गेलें. तथापि, त्यानें आपला शूरपणाचा बाणा व सरदारीची इभ्रत कायम ठेवण्यासाठी, एकदम कनकगिरीवर हल्ला करून, ती जिंकून घेतली. ह्याच समयास त्यावर पुनः दुःखाचा दुसरा प्रसंग आला. त्याचा प्रामाणिक व स्वामिनिष्ठ जुना कारभारी नारोपंत हणमंते हा मृत्यु पावला. ह्यानें कर्नाटक प्रांतांतील शहाजीच्या जहागिरीचा उत्तम बंदोबस्त ठेविला होता. तथापि, त्याचा मुलगा रघुनाथ नारायण हणमंते हा बापाप्रमाणेंच शहाणा व कर्तृत्ववान् निघाल्यामुळे, त्यानें शहाजीस कर्नाटकच्या जहागिरीची फारशी काळजी पडूं दिली नाहीं. इ. स. १६५३ पासून इ. स. १६६२ पर्यंत, सुमारे दहा वर्षे, शहाजी तंजावर व बंगळूर ह्या दोन प्रांतीं मिळून राहिला होता, असें दिसते. त्याच्या सन्निध व्यंकोजी नेहमीं राहात असे.

इ. स. १६६२ मध्ये शहाजी, आपल्या प्रतापी पुत्राचा कीर्तिमहिमा श्रवण करून, त्यास भेटण्यासाठी महाराष्ट्रांत आला. त्या वेळीं त्याचे बरोबर व्यंकोजी व तुकाबाई हीं आलीं होती. त्यांनीं भोसल्यांचें कुलदैवत जें श्रीशंभुमहादेव व तुळजापुरची अंबाबाई त्यांचें दर्शन घेतलें, आणि पंढरपुर, जेजुरी वगैरे क्षेत्रां

*संभाजी कनकगिरीच्या लढाईमध्ये शके १६७५ ह्यणजे सन १६५३ मध्ये मारला गेला, असें ब्राह्मणही ह्यणतो व बखरीकारही ह्यणतात. रा. राजवाडे ह्यांनीं राईसकृत 'एपिग्राफिका कर्नाटिका' ग्रंथाच्या आधारे असें प्रसिद्ध केलें आहे कीं, संभाजीच्या नांवाच्या सनदा शके १५७६, १५७७ व १५८५ ह्यणजे इ. स. १६५४, १६५५ आणि १६६३ ह्या सालच्याही उपलब्ध आहेत, त्या अर्धी तो, तोपर्यंत जीवत असला पाहिजे. आमच्या-जवळील एका टिपणामध्ये, संभाजी राजे ह्यांस उमाजी राजेनामक पुत्र कार्तिक वष १२ शके १५७६ रोजीं झाल्याचा दाखला सांपडतो. ह्यावरून संभाजीच्या मरणाचें नव्वी वर्षे अद्यापि संभवत नाहीं.

जाऊन, सुमुहूर्ताने पुणे मुक्कामी आपल्या नूतन राज्यसंस्थापक दिग्विजयी पुत्राची भेट घेतली. ह्या सभयी शिवाजीने दाखविलेली अद्वितीय पितृभक्ति व प्रशंसनीय आदरबुद्धि, त्याच्यासारख्या पुण्यश्लोक नृपतीस साजण्यास्मरणी असून, त्याचे वर्णन बखरकारांनी फार सुरस रीतीने केले आहे. ह्या स्वामीमध्ये शहाजीबरोबर व्यंकव नारायण हणमते हे कारभारी होते. ह्यावरून, कर्नाटक प्रांती त्यांचे बंधु रघुनाथ नारायण हणमते हे बंदोबस्तासाठी राहिले असावेत, हे उघड आहे. शिवाजीची भेट झाल्यानंतर शहाजी हा व्यंकोजी राजासह तंजावर प्रांती परत गेला. तेथे गेल्यानंतर त्याने तिकडील प्रांताचा बंदोबस्त करून, व्यंकोजीराजास आज्ञा केली की 'शिवाजीने आपले जवांमदीने नवे राज्य मेळविले आहे. तुम्ही आमची दौलत संपादिली आहे ही, यांत विठोजी राजे, आमचे काका, यांचे कुटुंबाचे व शरीफजी राजे यांचे वंशाचे, तुम्ही वडीलपणे चालवावे; आणि प्रजापालन करून राज्य करावे.' ह्या वेळी शहाजीने व्यंकोजीस शिवाजीचे अनुकरण करून, शौर्य-पराक्रमाने त्याच्या प्रमाणेच लौकिक मिळविण्याबद्दल उपदेश केला.* ह्यावरून तंजावर प्रांत ह्या वेळी शहाजी राजे ह्यांच्या कर्नाटकांतील जहागिरीमध्ये समाविष्ट होता, असे मानण्यास पुष्टि येते.

ह्यानंतर लवकरच हणजे इ. स. १६६४ मध्ये, शहाजी राजे यास विजापुरच्या बादशाहाकडून बेदनुरकर नायकावर स्वारी करण्याबद्दल फर्मान आला. त्याप्रमाणे शहाजी त्या मोहिमीवर बेदनूर प्रांती गेला. तेथे तो बासवापट्टणाजवळ तुंगमद्रेच्या कांठीं बेदिगिरी ह्या गांवी शिकारीस गेला असतां, अरण्यामध्ये घोड्यावरून पडून इ. स. १६६४ मध्ये मृत्यु पावला. ह्या ठिकाणी शहाजी राजाचे वृंदावन असून त्याच्या पूजेअर्चेबद्दल यरगटनहल्ली हे गांव चालत आहे. शहाजी राजे मृत्यु पावल्यानंतर, तंजावर प्रांतांतून व्यंकोजी राजे बासवापट्टण येथे आले. तेथे तुंगमद्रा-तीरीं राहून व वडिलांची उत्तर क्रिया करून ते परत बंगळुरास गेले. शहाजी राजे मृत्यु पावल्याची बातमी विजापूरदरबारास कळली. शहाजी हा विजापुरचा एक जुना व प्रतिष्ठित सरदार असून, त्याने कर्नाटक प्रांतांत बादशाही सत्ता चांगल्या रीतीने स्थापन केली व सरकारची सेवा एकनिष्ठेने बजाविली, हणून बादशाहाने कृपावंत होऊन, त्याचा पुत्र व्यंकोजी यांस शहाजीची जहागीर बक्षीस दिली, व त्याजकडे सहीशिक्षाचे फर्मान पाठविले. ह्यावरून व्यंकोजी राजाकडे शहाजीची कर्नाटकांतील जहागीर तशीच चालू राहिली, हे स्पष्ट होते. ह्या जहागिरीमध्ये तंजावर प्रांत होता, हे उघड आहे.

* शिवदिग्विजय पृष्ठ २०४.

जुन्या ऐतिहासिक गोष्टी.

१ शिवाजीचा किताब.

औरंगजेब बादशाहा महाप्रबल होऊन त्याने अनेक हिंदु व रजपुत राजे आपल्या सिंहासनाचे दास करून सोडिले. त्या वेळी हिंदु व रजपुत ह्यांच्या वतीने राजे जयसिंग जयपूरवाले ह्यांनी औरंगजेब बादशाहास 'दिलीश्वरो वा जगदीश्वरो वा' असा किताब दिला. हे वर्तमान दक्षिणेत शिवाजी महाराज ह्यांस कळले. तेव्हां त्यांनी रामदास स्वामींस पत्र लिहिले; व सर्व हिंदु व रजपुत राजे ह्यांनी औरंगजेब बादशाहास 'दिलीश्वर' ह्मणजे केवळ 'जगदीश्वर' अशा बहुमानास पोहोचविले, असे सूचित केले. त्याचा आशय तेव्हांच लक्षांत घेऊन, श्रीसमर्थ रामदास स्वामी ह्यांनी शिवाजी महाराजांस उत्तर पाठविले. त्यांत पुढील ओव्या लिहिल्या:—

यश कीर्ति प्रताप महिमा । उत्तम गुणांसी नाहीं सीमा ।

नाहीं दुसरी उपमा । देणें ईश्वराचें ॥ १ ॥

देवाचा कैपक्ष घेणें । ब्राह्मणांची किंता वाहणें ।

बहुत जनांसी पालणें । देणें ईश्वराचें ॥ २ ॥

ह्याचा आशय असा कीं, औरंगजेब बादशाहास मनुष्यांनी किताब दिला, तुझांस 'देणें ईश्वराचें' आहे. तुझांस देण्यासारखी दुसरी कोणतीच उपमा नाहीं. तुम्ही अनुपम आहां. *

२ निजामाची पुत्रांस देणगी.

हैदराबादचा इतिहासप्रसिद्ध निजाम-उल्लुख ह्याच्या चातुर्याची व शहाणपणाची कीर्तिही त्याच्या शौर्याप्रमाणेच प्रसिद्ध आहे. त्याने आपल्या पुत्रांच्या नेमणुकीचे कागदावर दस्तक करितांना,

‘नान तहांहयात, दौलत ब-करामत’

असे खास दस्तुर लिहून ठेविले होते. त्याचा अर्थ फार बोधपर व मौजेचा आहे. ‘नान तहांहयात’ ह्मणजे ‘अन्न जन्मपर्यंत’ आणि ‘दौलत ब-करामत’ ह्मणजे ‘दौलत पराक्रमान्वये.’ ह्याचें तात्पर्य:—अन्न पाहिजे तर जन्मपर्यंत मिळेल. दौलत पाहिजे असेल तर पराक्रम करा. थोर पुरुषाच्या लेखणीतील ह्या दोन शब्दांत किती सुंदर उपदेश भरलेला आहे, तो रसिक वाचकांच्या लक्षांत येईलच.

* ही गोष्ट मल्हार रामराव चिउणीस ह्यांनी श्रीमंत छत्रपति महाराज दुसरे शाहू राजे ह्यांच्यासाठी लिहिलेल्या एका बखरीमध्ये दिली आहे.

३ स्वामिभक्त खंडेराव गुजर.*

औरंगजेबाने संभाजीराजाचा क्रूरपणाने वध केल्यानंतर, त्याचा सरदार झुलफिकार-खान ह्याने मराठ्यांच्या राजधानीचे ठिकाण किल्ले रायगड, तेथील हवालदार सूर्याजी पिसाळ ह्यास फितूर करून, आपल्या स्वाधीन करून घेतले. तेथे संभाजीची व त्याच्या मानकऱ्याची जी बायकामुळे त्याच्या हाती लागली, ती सर्व त्याने कैद करून, औरंगजेबाच्या स्वारीत पाठवून दिली. त्यांत शिवाजीचा प्रतापी सरदार प्रतापराव गुजर ह्याचीही मुल्लेमाणसे होती, ही सर्व माणसे बाटवून मुसलमान करावी, अशी औरंगजेबास वारंवार हुकूम येई; परंतु त्याची कन्या त्याच्या इच्छेच्या आड नेहमी येत असे. अखेरीस एके दिवशी, कैदेत असलेल्या सर्व लहानथोर स्त्रीपुरुषांस मुसलमानी धर्माची दीक्षा देण्याचा त्याने संकल्पच केला. प्रथम संभाजीचा पुत्र शाहू ह्यास बाटविण्याचा आग्रह त्याने धरिला. पूर्वीप्रमाणे ह्याही वेळी त्याची आवडती कन्या त्याच्या हेतूच्या आड आली तरी बादशाहा आपला हट्ट सोडीना. 'मराठे मंडळीत बायकामुलांनी रडून आकांत केला. औरंगजेबाच्या कन्येने त्यास सांगितले की, शाहूस व त्याच्या मंडळीस मुसलमान केल्यास मी आत्महत्या करीन. आपल्या लाडक्या मुलीचे हें बोलणें ऐकून औरंगजेबाचे मन कठोर होतें तरी पण त्यासही द्रव आला. तथापि, शाहूच्या मोबदला त्याच्या कोणातरी तरुण मानकऱ्यास मी आज मुसलमान केल्याशिवाय राहणार नाही, असा हेका त्याने धरिला. त्याची कन्याही आपला हट्ट सोडीना. तेव्हां अखेरीस प्रतापराव गुजराचा वडील पुत्र खंडेराव हा आपल्या खुषीने शाहूच्या मोबदला मुसलमान झाला, व त्यामुळे शाहूवरील धर्मीतर करण्याचा आलेला प्रसंग टळला. पुढे औरंगजेबाच्या पश्चात् शाहूची सुटका होऊन तो राज्यपद पावल्यावर, त्याने खंडेराव ह्यास, सातान्यानजीक परळी तर्फेतील साठ गांवांचे देशमुखाने वतन, जें सुभानजी लावंगरे यास औरंगजेबाने दिलें होतें, तें त्याजकडून काढून दिलें. सुभानजी हा पूर्वी मराठ्यांच्या विरुद्ध औरंगजेबास फितूर झाला होता, ती गोष्ट पुढे

* ह्या ऐतिहासिक गोष्टी मराठ्यांच्या इतिहासाचे मार्मिक व शोधक भक्त रा. रा. कुण्णाजी विष्णु आचार्य ह्यांनी संग्रहित केल्या आहेत. त्यांनी अशाच पुष्कळ आख्यायिका माजी भारतवर्ष, चाळ, शाळापत्रक, ह्यांच्या द्वारे प्रसिद्ध करण्याचे श्रेय घेतले आहे. रा. आचार्य ह्यांचा संग्रह विपुल असल्यामुळे जुन्या ऐतिहासिक गोष्टी हें स्वतंत्र सदर देऊन, त्यांत त्या प्रसिद्ध करण्याचे आक्षेप द्यावें नये. रा. रा. आचार्य ह्यांच्या आख्यायिकांशिवाय ज्या आख्यायिका उपलब्ध होतील, त्याही ह्याच सदरांत घालण्यांत येतील.

दिली आहे. ह्या खंडेरावाचे मुसलमानी धर्म पाळणारे वंशज सांप्रत परळीनजीक कामती येथे राहतात. हल्लींच्या वंशजांचे नांव भाऊसाहेब असे आहे. हा वंश वतनदार असल्यामुळे, आपण पूर्वी कसे होतो व आतां कसे झालों, ह्या बाबतची सर्व माहिती त्यांतील लोकांस आहे. ह्या घराण्यांत मुसलमान लोकांप्रमाणे “म-हमद अहंमद” वगैरे नांवें ठेवण्याची वहिवाट नसून हिंदूंप्रमाणेच ठेवण्याची आहे. हे हिंदूंचे सर्व सण पाळतात. नवरात्रादि उत्सवही करितात असे ह्मणतात. शिवाजीच्या वेळीं फलटणचे निंबाळकर असेच कांहीं कारणाने वाटून मुसलमान झाले होते; त्यांस शिवाजीच्या आईच्या सांगण्यावरून पुनीत करून स्वधर्मांत घेतले होते. त्याप्रमाणे खंडेराव गुजर ह्यांस स्वधर्मांत घेण्यास मंडळी तयार होती. परंतु त्यांची मुसलमानीण बायकोवर फार प्रीति होती, व तिजसुद्धां मला पावन करा, असा त्यांचा आग्रह पडल्यावरून ती गोष्ट तशीच राहिली.

✽ ✽ ✽

४ फितुरी सुभानजी लावंधरे.

वरील गोष्टीत सुभानजी लावंधरे यांजकडील देशमुखीचे परळी तर्फेचे वतन खंडेराव गुजर ह्यांस दिल्याचे लिहिले आहे, त्या सुभानजीची हकीकत अशी:—सुभानजी लावंधरे हा परळीच्या देशमुखाच्या घराण्यांतील होता. त्या वतनांत ह्याचा फार थोडा हिस्सा होता. सातारा किल्ल्याच्या हवालदारीचे काम ह्यास मिळाले होते. संभाजी राजाच्या पश्चात् मराठे आणि मुसलमान ह्यांचे जे महायुद्ध झाले, त्या वेळीं हा सातारा किल्ल्याचा हवालदार होता. हे युद्ध चालू असतांच राजाराम छत्रपति मृत्यु पावला, तथापि युद्ध पूर्वीच्याच आवेशाने चालले होते. खुद्द औरंगजेब फार मोठी फौज घेऊन सातारच्या किल्ल्यास वेढा घालून बसला. हवालदार व किल्ल्यावरील नेहमींची शिबंदी ह्यांच्याने किल्ल्याचे संरक्षण होण्यासारखे नव्हते. झणून त्या वेळचा मराठी राज्याचा मुख्य चालक रामचंद्रपंत अमात्य याने, त्या प्रांताचा सुभेदार प्रयागजी अनंत ह्यास, निवडक फौजेसुद्धां सातान्यास पाठविले. प्रयागजी अनंताने मोठ्या शौर्याने पुष्कळ दिवसपर्यंत किल्ला लढविला. पुष्कळ दिवस लढाई चालल्यामुळे किल्ल्यांतील धान्यसामुग्री सरत आली, तेव्हां प्रयागजी काळजीत पडला. इतक्यांत किल्ल्यावरच्या मराठ्यांच्या मदतीस परशुराम श्र्यंबक प्रतिनिधि धावून आला. त्याने आपले ठाणे परळी

१ ह्या मुसलमान झालेल्या निंबाळकराचे नांव बजाजी निंबाळकर. शिवाजीने त्यास स्वजातीत घेतल्यावर, त्याचा मुलगा माहदजी निंबाळकर यास आपली मुलगी सखूबाई दिली होती. ही एकच गोष्ट हल्ली समजलेली आहे, परंतु शिवाजीच्या वेळीं अशा पुष्कळ गोष्टी घडल्या असल्या असे वाटते.

किह्यावर ठेविलें व सातारा किह्याच्या पश्चिमेकडील बाजूकडे फितूर करून धान्याचे गोण किह्यावर चढविले. नवी धान्यसामुग्री येऊन पोंचतांच, किह्यावरील मराठ्यांस नवा दम चढला. ते मोठ्या आवेशानें लढूं लागले. मराठ्यांचें शौर्य पाहून औरंगजेबास वाटलें कीं अशानें किह्या मिळणें कठीण आहे. मग त्यानें किह्यांत फितूर करण्याची खटपट केली. किह्याचा हवालदार सुभानजी लावंधरे यास सगळ्या परळी तर्फेची देशमुखी देण्याचें कबूल केलें. मराठे लोकांस देशमुखी, पाटीलकी वगैरे वतनाची लालच फार असते, हें औरंगजेबास पूर्वीपासून ठाऊकच होतें. पूर्वी सूर्याजी पिसाळानें वतनाच्या लालचीनें जसा रायगड किह्या पेनवेळीं मोंगलांस दिला होता, तसाच साताराचा किह्या मुसलमानांस देऊन आपणही आपला फायदा करून घ्यावा, असें सुभानजीस वाटलें; व उभय पक्षांत फितुराची बाटाघाट सुरू झाली. असें फितुराचें एक पत्र प्रयागजी अनंताच्या हातीं लागलें. त्यानें लागलीच ही हकीकत परळीस प्रतिनिधीस कळविली. अमुक वेळीं मोंगलांचा हल्ला किह्यावर चढणार व सुभानजीनें त्यांस दरवाजा खुला करून घ्यावा, अशा संकेताचें तें पत्र होतें. किह्यावरील कायमची शिबंदी सर्व हवालदाराच्या ताब्यांत असल्यामुळें त्यास एकदम कैद करून ठेवणेंही प्रयागजीस योग्य वाटेना. अखेरीस प्रतिनिधीनें विचार केला कीं, असा अकस्मात् किह्या शत्रूच्या हातांत गेला, तर किह्यावरील सर्व लोकांचा घात होईल. झणून त्यानें, औरंगजेबाचा पुत्र अझीमशाहा याच्या मार्फत तद्वाचें बोलणें लाविलें. औरंगजेबानें तत्काळ तें मान्य केलें. त्यांत असें ठरलें कीं, किह्यावरील मराठ्यांनीं आपल्या हत्यारांसुद्धां निघून जावें; त्यांस मोंगलांनीं हरकत करूं नये; व सुभानजीस परळीची देशमुखी बादशाह देईल, तें वतन मराठ्यांनीं त्यास उपभोगूं घावें. ठरावाप्रमाणें मराठ्यांनीं किह्या सोडून दिला. त्यावर औरंगजेबानें आपलें निशाण चढविलें. सुभानजीस बादशाहानें देशमुखीची सनद दिली, व त्यास पंचहजारी सरदार केलें. सूर्याजी पिसाळाप्रमाणें त्यासही मुसलमान होण्याविषयीं बादशाहानें आग्रह केला; परंतु ती गोष्ट त्यानें कबूल केली नाही. झणून बादशाह रागावला व त्याची पंचहजारी काढून घेतली. पुढें शाहूराजा कैदेतून सुटून आल्यावर त्यास सुभानजीची हकीकत समजली. तथापि तो शरण आला झणून निमे देशमुखी त्याजकडे ठेवून, निमे खंडेराव गुजरास दिली.

बडोदे येथील, 'मराठ्यांची रियासत' ह्या ग्रंथाचे कर्ते, बुंदेल्याच्या ग्रंथावरून सुभानजीची हकीकत देऊन, हा सुभाना कोण, अशी पृच्छा करितात. त्यांनीं विचारिलेला तो हा सुभानजी लावंधरे होय.

५ प्रतापराव गुजराचा हिंदुधर्मी वंश.

प्रतापराव गुजराच्या मुसलमानी धर्मात गेलेल्या खंडेरावनामक पुत्राची गोष्ट सांगितली. आतां त्याच्या हिंदुधर्मीतील वंशजांची हकीकत सांगतो. प्रतापराव गुजराची बायको व मुलें शाहुराजाबरोबर रायगडी कैद करून औरंगजेबानें नेली, त्या वेळीं त्याची दुसरी बायको व तिची मुलेंबाळें त्याच्या बतनाच्या गांवीं होती. त्याच्या बतनदारीचा गांव मौजे भोसरें हा होय. हा गांव सातारा जिल्ह्यांत खटाव तालुक्यांत आहे. गुजर हे भोसऱ्यांचे पाटील होत. हल्लीं तेथील पाटीलकी गुजर घराण्याकडेसच आहे. औरंगजेब दक्षिणेंत आल्यापासून तो मरेपर्यंत, मुसलमान व मराठे यांच्यांत जें भयंकर युद्ध चाललें होतें, त्या युद्धाच्या दंगलींत, प्रतापरावाचीं हीं मुलेंबाळें भोसरें येथेंच वाढलीं. ह्या वंशजांचा शोधसमाचार कोणीही फार दिवस घेतला नाही. पेशवाई बुडाल्यावर, सातारचे श्रीमंत छत्रपति श्री० प्रतापसिंह महाराज-यांना प्राचीन घराणीं कोणतीं व कोठें आहेत ह्याचा शोध करावयाची फार आवड असे. —त्यांनीं प्रतापराव गुजराच्या वंशजांचा शोध केला. तेव्हां त्यांस भोसरें येथील प्रतापरावाच्या वंशजांची हकीकत समजली. त्या वेळीं प्रतापरावाच्या वंशांत रघुनाथराव गुजर ह्या नांवाचा एक हुशार तरुण मुलगा होता. त्यास प्रतापसिंह महाराजांनीं आपल्याजवळ आणून ठेवून, त्यास चांगलें शिक्षण दिलें; व पुढें आपली एकुलती एक कन्या गोजराबाई त्यास दिली. ह्या गोजराबाईचे पुत्र प्रतापराव ह्या नांवचे सातारा येथें प्रसिद्ध शिकार करणारे होते, हें पुष्कळांस माहीत आहे.

६ गोविंदराव काळे यांचा मृत्यु.

पेशवाईतील प्रसिद्ध मुत्सद्दी नाना फडणवीस ह्यांच्या विश्वासांतील व परराज्यांतील वकिलीच्या कामांत चतुर असा गोविंदराव काळे नांवाचा प्रसिद्ध पुरुष, पुष्कळ दिवस निजामच्या दरबारी, पेशव्यांच्या तर्फे वकिलीच्या कामावर होता. पेशव्यांचें राज्य बुडाल्यावर हा नामांकित पुरुष जिवंत होता. पेशवाईची अखेर होऊन मराठ्यांच्या राज्यावर इंग्रजांचा ताबा सुरू झाल्यावर, प्रसिद्ध इंग्रज मुत्सद्दी एल्फिन्स्टन साहेब ह्याने पेशव्यांच्या पदरच्या लोकांस वर्षासर्ने व नेमणुका वगैरे करून देऊन त्यांचा धनी गेल्याचें दुःख त्यांना होऊं दिलें नाही. तथापि, ह्या गोष्टीस कांहीं दिवस लोटल्यावर, कांहीं अविचारी लोकांनीं इंग्रजांविरुद्ध कांहीं गुप्त कट करण्याचा बेत योजिला. त्या वेळीं एल्फिन्स्टन मुंबईचा गव्हर्नर होता. त्यास ही गुप्त कटाची बातमी ऐन वेळीं समजली. तेव्हां त्यानें त्या कटांतील लोकांस कडक शिक्षा

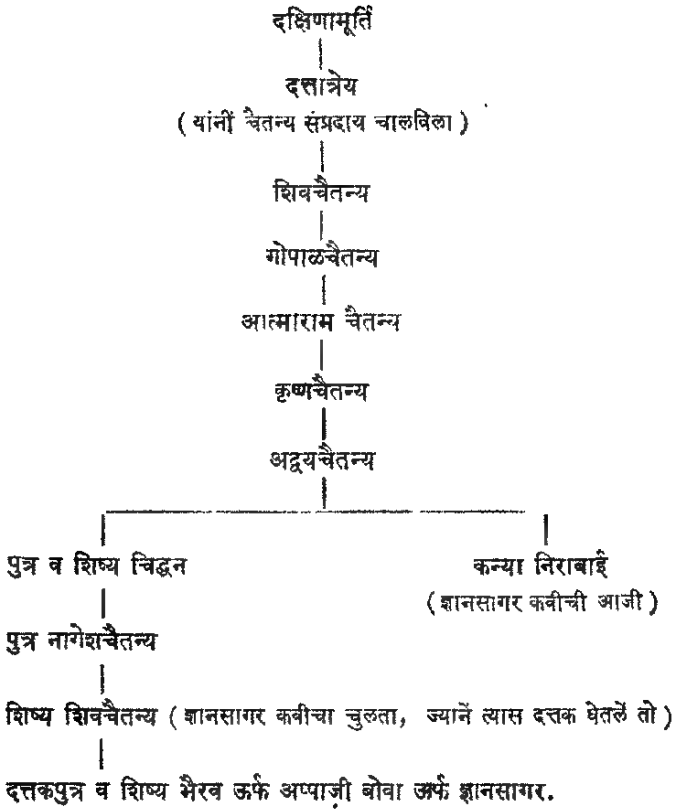
करून जिकडे तिकडे शांतता केली. ह्या कटांत पुण्यांतील व महाराष्ट्रांतील कोणीही प्रसिद्ध लोक नव्हते; तथापि गोविंदराव काळे यांचे नांव, त्यांच्या कोणी शत्रूने त्या कटांत गोविण्याचा प्रयत्न केला. अशा अविचारी लोकांच्या मसलतीत गोविंदराव असणे संभवनीय नाही, असे एल्फिन्स्टन यांचे ह्मणणे पडले. तथापि, बातमीची शहानिशा करण्याकरिता, गोविंदराव काळे यांस पकडून आणण्यासाठी कांहीं लोक त्यांच्या राहत्या गांवीं-बारामतीस-पाठविले. परंतु, त्यांचा कांहीं उपयोग झाला नाही ! कारण, गोविंदराव त्या वेळीं कांहीं विकाराने मरण पावला होता व त्याचा प्रेतसमारंभ चालला होता ! अशा वेळीं हे पकडणारे जाऊन पोचले. त्यांनीं सदरहूप्रमाणे हफीकत वरिष्ठांस कळविली. त्या वेळीं एल्फिन्स्टन साहेबांनीं उद्गार काढले कीं, 'थोर मुत्सद्याची अत्रू मरणाने वांचविली !'

७ ज्ञानसागर कवि.

सातारा जिल्ह्यांत खानापूर तालुक्यांत विटें हा कसब्याचा प्रसिद्ध गांव आहे. खानापूर तालुक्याचे ठाणे हल्लीं तेथेच आहे. ज्ञानसागर कवि हा ह्या ठिकाणचा राहणारा. ह्याचे खरे नांव भैरव ऊर्फ अप्पाजी असे होते. ह्याच्या बापाचे नांव ज्योतिपंत व आईचे यमुना. ह्याचे गोविंद व गोपाळ असे दोघे भाऊ होते. ह्याच्या आज्याचे नांव मुकुंदपंत व आजीचे नांव निराबाई. ही निराबाई अद्वयचैतन्य-नामक सत्पुरुषाची कन्या होती, व चिद्धन नामें साधु कवि हा तिचा भाऊ होता. अशी ह्याची मातृपितृकुलपरंपरा आहे. ह्याचे पूर्वज विटें येथील वतनदार जोशी कुळकर्णी. पतकेपणाचे वतनही ह्यांच्याकडे होते. आज्ञा मुकुंदपंत व बडील चुलता शिवाजीपंत हे विरक्त सत्पुरुष होते. शिवाजीपंताला मुलगा नव्हता. ह्मणून त्यानें भैरव ऊर्फ अप्पाजी बोवास पित्याच्या आज्ञेवरून दत्तक घेतले होते. अप्पाजी बोवाही विरक्त पुरुष होता. लक्ष्मीनाथ नामें अप्पाजी बोवाचा एक त्याच्या सारखाच परमार्थी मित्र होता. त्याच्या संगतीनें हा पैठणाला गेला. तेथें सदाशिव शंकर याची गांठ पडली. ह्या सदाशिव शंकराला पुढें हरिहरेंद्र स्वामी असें नांव पडले. अप्पाजी बोवाचे उपनांव 'ज्ञानसागर' होते. ह्या उपनांवाप्रमाणें तो खरोखरच ज्ञानसागर होता. ह्मणजे ज्ञानसागर हें नांव त्याच्या ठिकाणीं अन्वर्थक होते. ह्यानें केलेल्या ग्रंथासही 'ज्ञानसागर' हेंच नांव आहे. हा ग्रंथ ओवीबद्ध आहे. ह्या कवीचीं पदे वगैरे कविताही पुष्कळ आहे. ह्याच्या पदाच्या शेवटीं "ज्ञानसागर शिवगुरु अवधूत" असें झटलेले असतें. हा ऋग्वेदी आश्वलायन शाखेचा देशस्थ ब्राह्मण. ह्याचे गोत्र विश्वामित्र. ह्यास दिगंबरबोवा ह्मणून एक पुत्र होता. दिगंबरबोवा हा अतिसुंदर अद्भुत

वक्ता, उत्कृष्ट कीर्तनकार व संगीत कलेंत केवळ प्रतिगंधर्व असून, घरचा श्रीमान होता. झाला पाहिलेले बरेच लोक अजून आहेत. अप्पाजी बोवा झणजे ज्ञानसागर कवि वारले त्यास सुमारे ८० वर्षे झाली. अप्पाजी बोवाची गुरुपरंपरा खाली लिहिल्याप्रमाणे आहे. अप्पाजी बोवांनी विटे येथे दत्तमंदिर बांधून आपला मठ केला. शिंदे सरकाराकडून १२०० रुपयांचे उत्पन्न मठाकडे चालत होते. आतां चालत नाही.

८ पेशव्यांची हुजूर पागा.

पेशव्यांच्या हुजूर पागेत दहाहजार घोडे असत. कागदोपत्री ह्या घोडेस्वारांच्या फौजेस "हुजुरात" असेही म्हटलेले असते. शेवटचे पेशवे बाजीराव रघुनाथ, सवाई माधवरावांच्या मागून गादीवर बसले. त्या वेळी हुजूर पागेवरील सरदार

कोण कोण होते, त्यांची यादी खाली दिली आहे. कोणांचीं नुसतीं आडनांवां, कोणांचीं बापासुद्धां नांवां, व कोणांचीं नांव, बिनांव आडनांव, ह्यासुद्धां संबंध नांवां अशीं यादीत आहेत. ह्या हुजुराती फौजेचीं ५२ पथकें होती. त्या बावन पथकां-वरील सरदारांचीं निरनिराळीं बिरुदे होती. हीं पेशव्यांचीं पथकें नामांकित माणसांनीं भरलेलीं असत. ज्या वेळीं अति घनघोर प्रसंग येईल, तेव्हां हे बावन बिरुदांचे घनी शत्रूंचा फडशा उडविण्यासाठीं जावयाचे ! हीं बिरुदे ह्मणजे कांहींतरी चिन्हें किंवा निशानें असावीत असें वाटतें. तीं कोणतीं होती, तें अजून समजलें नाहीं. असो. रावबाजीच्या वेळच्या पथकांवरील सरदारांची यादी मिळाली आहे. ती अशी:—

१ ढेरे. २ गोविंदराव सदाशिव. ३ भिकाजी जनार्दन. ४ भास्कर जगन्नाथ. ५ बळवंतराव मुढे. ६ बळवंतराव थोरात. ७ कृष्णसिंग. ८ हैबतसिंग शिंदे. ९ लक्ष्मणसिंग. १० राजजी फडतरे. ११ राजजी दिघे. १२ बैदरजी मुळे. १३ नीळकंठराव रामचंद्र. १४ जगन्नाथ रघुनाथ ऐतळे. १५ मालोजी पवार. १६ अमृतराव गावडे. १७ राघो हरी व गणेश हरी. १८ गणेश गंगाधर सोमण. १९ सखोजी माळ्ये रुजू द्वारकोजी. २० अनंतरावबाबा. २१ बाबुराव अनंत. २२ बळवंत सुबराव. २३ तुकोजी आनंदराव. २४ राघो बापूजी. २५ दौलतराव शेलार. २६ कनकोजी खलाटे. २७ सावजी निंबाळकर. २८ गमाजी निंबाळकर. २९ पर्वतराव भाणकर. ३० गिरजोजी बर्गे. ३१ बळवंतराव नागनाथ. ३२ जगन्नाथ केशव. ३३ बळवंतराव नागनाथ लिमगावकर. ३४ यादवराव देवकांते. ३५ रामजी मोहिते. ३६ पवार. ३७ बांडे रनाळेकर. ३८ हिरोजीराव पाटणकर. ३९ रंगराव राजेबहादूर. ४० विंचूरकर. ४१ पुरंदरे. ४२ सचीव. ४३ प्रतिनिधी. ४४ नाथगांवकर. ४५ आंबीकर. ४६ शितोळे. ४७ औसकर. ४८ गणपतराव अनंत. ४९ पारसनीस तिमाराव. ५० ढमढेरे पांडुरंगपंत. ५१ बजाबा शिरोळकर. ५२ शिवरामपंत थत्ते.

ह्या सरदारांपैकीं पुष्कळांचे वंशज पुण्यांतच असण्याचा संभव आहे. कित्येक पुण्यांतील आपली वस्ती मोडून, आपापल्या बडिलार्जित वतनाच्या गांवीं जाऊन राहिले व कित्येकांचे वंश बुडाले.

पुढे मसलत होणें ती होईल. प्रस्तुत तर स्तिंबित मसलत पडली आहे. इंग्रज, खर्चावेंचासही मानसिकच, खासगी खर्चापुरतें देतात. खर्चाची तारबळ फार आहे. हजार दीड हजार फौज श्रीमंतांजवळ आहे, व दोन हजार पायदळ तेंही, कांहीं लोकांनिशीं राजाराम गोविंद आमदाबादेकडे गेले होते, ते वाटेनें, गायकवाडांनें कांहीं त्यांचा परामर्ष केला—छुटलें गेलें. तेंही उरल्या सरंजामा-निशीं सुरतेस आलें. सौभाग्यवती मातुश्री आनंदीबाई बडोद्यास जाणार आहेत. सबब कीं, गायकवाडांनीं आपले पक्षीं असावें. त्यांस गायकवाडांचा निश्चय श्रीमंतचरणारविंदीं पुरता खचित दिसून आल्यास, कांहीं खर्चास तरी मागावें. या अर्थी बाई बडोद्यास जाणार झणून वर्तमान बाजारी आहे. सत्य मिथ्या देव जाणे. प्रस्तुत छ १२ मिनटूस तीनशें आरब, कांहीं त्यांत गाडदी व रजपूत ऐसे मिळून, तीनशें आहेत. परंतु माणूस चांगले आहेत. तें महेश्वरास आले आहेत. समागमें एक बाळाजीपंत नामें कारकूनही आहे. त्यास शोध करितां ते बोलतात कीं, आम्ही बडोद्याहून आलों. उमेदवार नोकरीचे आहों. ऐकल्यांत असें आलें आहे कीं, गायकवाडांजवळ कांहीं गाडदी लोक होते. त्यांनीं कांहीं दादासाहेबांकडे फितूर केला होता. यास्तव गायकवाडांनीं, गाडदी सारेच दूर केले, असें ऐकिलें होतें. तें पेशजीं विनंतीपत्रीं लिहिलें होतें. त्यांपैकीं हे असले तर न कळेत. दुसरें ऐकतों जे, दादासाहेबांकडे लोक होते त्यांस खर्चावेंचास पावत नाहीं, यास्तव त्यांनीं निरोप दिला. सबब हे उमेदवारीनें येथें आले आहेत. ते तों चाकरीचे उमेदवारच असें बोलतात. तिसरें वर्तमान, बारीकपणें शोधास बाळंबट राहोरकर लाविला आहे. त्याच्या शोधांत आलें आहे कीं, श्रीमंत दादासाहेबांकडील कारकून व हे आरब सुरतेहून येथें आले आहेत. होळकराकडून पहिले दादासाहेबांस पंचवीस हजार रुपये देविले होते. त्यांपैकीं दहा हजार यांनीं हरी बाबाजीच्या मन्वंतरांत दिले आहेत. बाकीचे पंधरा हजार देणें. त्यास ते सरकारांतून यांस मना केले आहेत. त्या ऐवजासाठीं कारकून व गाडदी हे आले आहेत. येथील व या प्रांतांतील बळाबळ पहावें, व सरदार इकडील, फुटफटी जागां जागां कारकून व हुजरे इकडे आहेतच, तेही शोध करावा, शकतभेद करून एखादी मसलत बळवावी, याही अर्थांत आहेत, झणूनही ऐकितों. हें ऐकलें वर्तमान अहल्याबाईस सांगितलें. त्यांनींही आपले कारकून त्या आरबांकडे पाठविले जे तुझी येथें राहूं नका. आम्ही कोणास चाकरीस ठेवीत नाहीं. आम्हांस माणसें ठेवायाची प्रस्तुत दरकार नाहीं. तुझीं येथून निघून जाणें. त्यांनींही सांगितलें जे, आम्हां पांचघरुणें धुकं टाकलीं

आहेत, तीं आलीं ह्मणजे जाऊं. असें बोलले आहेत. बाळाजीपंत कारकून व आरबांचे सरदार, त्यांचें बोलणें हेंही आहे कीं, श्रीमंत दादासाहेबांचा व इंग्रजांचा इमानप्रमाण पटला. दक्षिणेवर मसलत बळवावी (यासाठीं) दादासाहेबांचा पक्ष इंग्रजांनीं निश्चयपूर्वक धरला. इंग्रजांनीं दादासाहेबांबरोबर सात पलटणें व दोन हजार स्वार व तोफखाना देऊन, शंभर गोरा हमराह करून, दादासाहेब भडोचेस आले. मराठी फौज असावी या अर्थी आह्मी पुढें आलों आहों. मागाहून हजार गाढवी व चार तोफा तेही येतात. प्रस्तुत इकडे पुण्याकडील कोणी (अपूर्ण).”

लेखांक १८. ता० २२ सप्टेंबर इ. स. १७८०.

श्रीगजानन. सि० भाद्रपद वद्य ९ शके १७०२.

“मेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागार्हित छ २२ रमजानपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून वर्तमान यथास्थित असे विशेष. इकडील वृत्तांतः—श्रीमंत राजश्री दादासाहेब सुरतेसच आहेत. इंग्रज जागां जागां छावणीस आहेत. उभयतां सरदार आपलाले जागां आहेत. पाटीलबावांनीं बाळारावजीस इकडे मातुश्री बाईकडेस पाठविलें. ते इंदुराहून तुकोजीबावांचीही भेट घेऊन, त्यांशींही कांहीं बोलून इकडे आले. येथें छ ११ मिनहूस दोनप्रहरां आले. वाड्यांत बाईचे भेटीस आले. पुराण होत होतें. ते समर्थीच भेट झाली. त्यांनीं नजर केली. तें वर्तमान पेशजीं पत्रीं डाकेबरोबर विनंतीपत्रीं लिहून सेवेसी पाठविलें आहे. बाळारायांबरोबर लालाजी बल्लाळ ह्मणून मातबर मनुष्य, तेही पाटीलबावांनीं समागमें दिले आहेत. त्यास इतक्या दिवसांत, दोन वेळां बाईची व बाळारायांची चार चार घटका बैठक एकांतीं झाली. त्यास पाटीलबावांची आज्ञा कीं, बाळाराव व लालाजी बल्लाळ व शिवाजी नारायण असे त्रिवर्ग मिळून बाईशीं बोलावें. त्यास दोन वेळां एकांत झाला. ते बाळाराव व शिवाजी नारायण उभयतां आले. त्यांपैकीं बाळाराव एकलेच बाईशीं बोलां लागले. बोलण्यांत बहुतकरून तुकोजीबावांच्या मतलबानुरूप बोलणें बोलां लागले. बाईनींही उत्तरें सभर्पकच केलीं. थोडासा बाईस संदेह वाटला जे शिवाजी नारायण येथें दीड वरीस आह्मांजवळ आहेत; त्यांस कितीक जाबसालांची माहितगिरी. येथील माहितगिरीनें तेथें पाटीलबावांशीं बोलले असतील. ते अन्वय या बोलण्यांत कांहींच दिसून येत नाहींत. तेव्हां अलीकडील इंदूरचें बोलणें हें आहे. असो. हे पेंढीचीं गुरें आहेत. तुकोजीबावांनीं कांहीं लाजुच दाख-

उपाय काय ? खानदेशांतील वर्तमान:-सुलतानपुरास होळकराकडील लोकांचे मोर्चे आहेत. वरचेवर येथून हे पथकें रवाना करीतच आहेत. बुळे व मकाजी गिते व महादजी होळकर व बारगळ हे चारशें लोक बाईंनीं येथून रवाना केले. इंदुरीहून वाघाचें पथक चारशें व वाघमारे दोनशें असे येथें आले. तेही रेवा उतरून पार गेले. वाघ तों छ १७ रोजीं पलीकडून कूच करून गेले. वाघमारे छ २० रोजीं कूच करून गेले. चिमाजी बुळ्याचें पत्र सुलतानपुरीहून बाईस आलें होतें. छ १४ मिनहूचें पत्र छ १६ रोजीं दोन प्रहरां येथें आलें. त्यांत मजकूर होता जे, 'नंदुरबारेहून पांचशें स्वार, पांच पलटणांतील माणसें पायाचीं, हत्यारबंद ३००, असे केसोपंत दातारानें सुलतानपुरचे मदतीस नंदुरबारेहून रवाना केलीं आहेत. तापी उतरून येणार. यास्तव चिमाजी बुळ्यानें लिहिलें होतें जे, 'आपण व मकाजी गिते व बारगळ ऐसे तीनशां लोकांनशीं तापी तीरास त्यांच्या उपरांत त्यांच्या तोंडावर गेलों. दोनशां लोकांनशीं महादजी होळकर सुलतानपुरच्या शहरावर आहेत. आणीक फौज पाठवा ह्मणून पत्रें आलीं होती. छ १९ रोजीं पत्र महादजी होळकराचें आलें जे राजश्री गणेशपंत बेहरे रनाळ्याजवळ आहेत. त्यांसही पत्रें पाठविलीं आहेत कीं, तुम्ही इकडे सुलतानपुरास येऊन आम्हांस सामील होणें; अगर नंदुरबारेहून इकडे त्यांचे लोक येतात, त्यांस मघें अटकाव तरी करणें. ह्मणून पत्रें लिहिलीं. परंतु ते रनाळें सोडून बाहेर निघत नाहींत. दुसरें वर्तमान त्यांनीं लिहिलें जे, केसोपंतानें सुरतेस पत्रें लिहून सहा पलटणें कुमकेस आणविलीं. त्यांपैकीं तीन पलटणें नवापुऱ्यास आलीं ह्मणून वर्तमान आहे. सत्य मिथ्य देव जाणे. मागून आणखीही तीन पलटणें गुलजारखान घेऊन येत आहे. विजयादशमीचे सुद्धें राजश्री अमृतराव पोख्त सामानानशीं खानदेशांत येणार. याप्रमाणें पत्रीं वर्तमान लिहिलें आहे. जागां जागां बाजारी वर्तमानही हेंच आहे कीं, पलटणें कुमकेस नवापुरास आलीं. अशी गडबड इकडे आहे. रयतीपासून मनास येईल तसें लुटून पैका घेतात. खानदेशांत कांहीं रयतीस सुख नाहीं. असें वर्तमान वरचेवर येतें. राजश्री पांडुरंग शंकर इंदुरीहून येथें आल्यास दीड दोन महिने झाले आहेत. बाईंनीं ठेवून घेतले आहेत, कीं बाळाराव येथें आल्यावर काय भाषण होईल, त्याप्रमाणें मशारनिलहेची रवानगी इंदुराकडे करतील. एका दोन दिवसां बाईंचें व बाळारायाचें भाषण काय होईल तें कळवून घेऊन, मागाहून काशीदजोडी रवाना करीन. सेवकाची खर्जाची फार तसदी आहे. कृपा करणार घनी समर्थ. देखलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसीं श्रुत होय हे विज्ञप्ति."

लेखांक १९. ता० १० अक्टोबर इ. स. १७८०.

श्रीगजानन. मि० आश्विन शु० १२ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत छ ११ सवालपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथे स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून वर्तमान यथास्थित असे विशेष. स्वामींनीं डांकेबरोबर आज्ञापत्र पाठविलें तें पावलें. आज्ञा कीं, राजश्री बाळाराव तेथें आले आहेत; त्यांचें व मातुश्री अहिल्याबाईचें बोलणें काय निश्चय ठरेल, तो लिहून पाठविणें. त्यास प्रस्तुत ठरलें आहे कीं, राजश्री नारो गणेश व सुलतानजी लांबहाते उभयतांनीं यावें. बाळारावांचे विद्यमाने बाईच्या भेटी कराव्या. कितीक बोलणीं गृहकृत्यांचीं बाईंचीं व त्या उभयतांचीं मशारनिव्हेच्या विद्यमाने व्हावीं. यांचें त्यांचें रहस्य झालें झणजे तुकोजी होळकरांस बोलवावें, याप्रमाणें निश्चय ठरला आहे. याप्रमाणें निश्चय करून कृष्णाजी आंबादास पाटीलबावांकडून आले होते ते, व कुशाबा झणून गृहस्थ, नारो गणेश यांजकडील, बाळारायांबरोबर आले होते ते, ऐसे उभयतांसी निश्चयाच्या बोलण्याचा मथितार्थ सविस्तर उभयतां कारकुनांस बाळारायांनीं सांगून, पाटीलबावांकडे उज्जनीस छ ९ मिनहून रवाना केले. त्यांस सांगितलें जे, तुम्ही तीन दिवसांनीं उज्जनीस जाऊन, हें सविस्तर वर्तमान, पाटीलबावांस एकांतीं निवेदन करून, पाटीलबावांचें पत्र इंदुरच्या उभयतांस घेऊन येऊन, त्यांस सारें समजावून व पाटीलबावांच्या बोलण्याचे व येथील बोलण्याचे अर्थ सविस्तर समजावून, नारो गणेश व सुलतानजी लांबहाते यांस लवकर येथें घेऊन येणें. असें सांगून उभयतां कारकून उज्जनीस पाठविले. याप्रमाणें येथील वर्तमान पेशजी काशीदजोडीबरोबर चंद्र ६ मिनहूस विनंतीपत्रें येथून रवाना केलीं आहेत. पावतील. अलीकडे खानदेशचें वर्तमान सुलतानपुराभंवतालीं हजार आठशें फौज होळकराची जमा झाली आहे. नित्य घेंगा भंवताला करितात. परंतु अद्याप सुलतानपूर जेर नाही. नंदुरबारेत केसो कृष्ण आहेच. कांहीं कुमकही त्यांनीं सुलतानपुरांत पोहोचाविली. राजश्री गणेशपंत बेहरे रनाळ्यापलीकडे पांच कोस आहेत झणून एक वर्तमान. दुसरें ऐकिलें जे, सरकारची फौज कांहीं पुण्याहून रवाना झाली, ते गणेशपंतांकडे आली. गणेशपंतांसीं व केसो कृष्ण यांसीं नंदुरबारेजवळ लढाई झाली. उभयतांही बरोबरीच राहिले. असें वर्तमान ऐकिलें. परंतु हें बाजारी वर्तमान. सत्य मिथ्या देव जाणे. श्रीमंत दादासाहेब सुरतेसच आहेत. गाडर झणून इंग्रज सुबईस गेला आहे. तो आला असला तर विजयादशमीचे सुद्धें दादासाहेब बाहेर निघणार. कांहीं

पलटणेंही पुढें खानदेशांत व पायागडाचे सुमारे व कोंडाईबारीकडे रवाना करणार. असें वर्तमान आहे. * पायागडाकडून माळव्यांत पलटणें आलीं, तर उभयतां सरदारांचें देशीं येणें कळतच आहे. हिंदुस्थानांत पातशाहाकडून नजाबतखान पंचवीस तीस हजार फौजेनशीं, रणथंबोर किहयाजवळ खांसा वीस हजार फौजेनशीं आहे. दहा हजार फौज जयपुरच्या मुलखांत आली आहे. त्यांनीं, उभयतां सरदारांचीं ठाणीं पांच सहा होतीं, तीं जयपुरवाल्यानं घेतलीं. जयपुरवाल्याचे बसीस परगणे तुर्कीनीं घेतले. जयपुरापासून बारा कोसांवर तुरकांचीं ठाणीं बसलीं आहेत, व जागीरदारांखालीं चवदा परगणे व गनीमांचे दोन एकूण अठेचाळीस गेले. बाकी खालसा चार राहिले आहेत. एकूण बावन परगण्यांचा झाला जयपुरचा. जयपुरचा राजा जातीनं नाचतो. शिंपी कारभारी आहे. मारवाडचा राजा धार्मिक व बंदोबस्तही त्याचा चांगला आहे. वरकड वर्तमान यथास्थित असे. देखिलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय, हे विज्ञप्ति.”

लेखांक २०. ता० १५ आक्टोबर इ. स. १७८०.

श्रीगजानन. मि० आश्विन वा। २ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागा-ईत छ १६ सवालपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून वर्तमान यथास्थित असे विशेष. काल छ १५ मिनहूस, मातुश्री अहिल्याबाईस विचारून मी राजश्री बाळाराव गोविंद यांचे भेटीस गेलों होतो. भेट झाली. त्यांनींही श्रीमंतांचें व आपले कुशलतेचें वर्तमान व फौजफांट्याचें वगैरे वर्तमान विचारिलें, तें सांगितलें. मी त्यांस विचारिलें जे, आपणांस येथें दिपवाळी होईल कीं काय? त्यास मशारनिल्ले बोलले कीं, इतके दिवस लागणार नाहींत. आह्मी एक पत्रावर आणून ठेविली आहे. राजश्री पाटीलबावांकडे पत्रें देऊन कृष्णाजी आंबादास कारकून पाठविले आहेत. त्याचें तेथून उत्तर आलें ह्मणजे मातुश्रीपुढें येऊन, आह्मी निरोप घेऊन जाऊं. मी बोललों कीं, आपण यश घेऊनच जातील. ते बोलले जे, यश घेऊन जायाचीच उमेद होती; परंतु येथील व इंदुराकडील उभय पक्षीही ओढक कारभार फार. यासी हार कोणीं यावें? जितकी पाटीलबावांची आज्ञा येईल तितका जाबसाल करावा. अधिकोत्तर खोल पाण्यांत शिरायाचा आमचा सांप्रदाय नाहीं. इतकें श्रीमंतांसही विदित आहे. असें बोलले. मी तेथून उठून दरबारास बाईकडे रात्रौ गेलों. सहा घटका रात्र झाली होती. तों उज्जनीहून बाळारायांस पाटीलबावांचें पत्र सातां प्रहरांत आलें. तें त्यांनीं वाचून तें पत्रच

बाईकडे बाळारायांनी पाठविलें. तें बाईंनीं एकांतीं वाचून पाहून, मजलाही एकांतीं तेथें बोलावून, तें पत्र मजजवळ दिलें. मनांतच वाचून पहा झणाली. मीं पत्र वाचिलें. त्यांत मजकूर होता जे, चितो विठ्ठल पळून गेले होते, ते उज्जनीतच एका ब्राह्मणाचे घरीं लपून राहिले होते. गांवांत शोध करितां छ १४ रोजीं सांपडले. आतां त्यांस अलंकारभूषणें घालून, त्यांस व आणीख तिघांस ऐसें पुण्यास लवकरीच रवाना करितों. तुझींही तेथील जाबसाल उरकून मातुश्रीचे मर्जीप्रमाणें उरकून लवकर येणें. झणून त्या पत्रांत मजकूर होता. बाई-ही बोलली जे, एवढा मातबर माणूस, पळायचें नवतें. आतां गोष्ट भारी पडेल. असें बाई बोलली. वरकड इंदुरच्या व यांच्या भानगडीचा मजकूर स्तिबित दिसतो. येथें बाईचें बोलणें तरटणीचें फार आहे. तेथें नारो गणेश आहेत. त्यांचीही ऐट फार आहे. पहावें, काय इत्यर्थ ठरेल तो. कळल्याप्रमाणें सेवेसी लिहीन. बाईही हमेशा मजशीं बोलतात जे, निश्चय ठरेल तेव्हां तुझांस सांगूं; त्याप्रमाणें तुझी लिहून पाठवा. इतका जाबसाल बोलत असतात. हरएक गोष्ट तारीं बसेल असा रंग दिसत नाही. दुरापास्त मसलत दिसती. वरकड वर्तमान पेशजीं विनंतीपत्री लिहिलें आहे. सेवकाची खर्चाची विपत्ती फार आहे. लटकें लिहीत असेन तर स्वामींच्या पायांची शपथ. अडीचशें रुपये लोकांचें देणें झालें आहे. पुढें खर्चास पाहिजे. धनी कृपाळू समर्थ हे विज्ञप्ति.”

लेखांक २१. ता. १८ आक्टोबर इ. स. १७८०.

पैवस्ती छ २९ सवाल.

श्रीगजानन. मि० आश्विन वद्य ५ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत छ १९ सवालपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून वर्तमान यथास्थित असे विशेष. येथील वर्तमान पेशजीं विनंतीपत्री काशीद-जोडीबरोबर व डांकेबरोबर लिहिलें आहे. सेवेसी पावले असेल. प्रस्तुत येथील वर्तमान:- राजश्री पाटीलबाबांकडून राजश्री बाळाराव येथें मध्यस्थीस आले आहेत. त्यास बाईशीं बाळाराव दोन तीन वेळां एकांतीं बोलले. त्या बोलण्यांत तुकोजीबाबांचे व नारो गणेश यांचे भक्तिपुरस्सर भाव बोलूं लागले. त्यावरून बाईस संशय पडला. त्यास बाईंनीं एकांतीं पाटीलबाबांस पत्र पाठविलें. त्या पत्रावरून पाटीलबाबांनीं तेथून कृष्णाजी आंबाजी कारकून बाईकडेस पाठविला. ते येथें येऊन बाईशीं एकांतीं बोलले, व बाळारायांबरोबरही बाईकडे येऊन बहुमानी बोलणें बोलले. एकांतींही बोलून गेले. ते कुपिया बाळारायांसही कळलें.

हैं वर्तमान इंदुरीही कोणे द्वारें कळलें. हें वर्तमान पेशजीं एक दोन विनंतीपत्रीं लिहिलें आहे. त्यास, इंदुरीं उभयतांस संशय पडला कीं, बाईचें व पाटीलबाबांचें अंतरंग एक आहे. त्यावरून बाईची व त्यांची चित्तशुद्धी होण्यांत उभयपक्षीं संशय आले. त्यावरून बाईचें व त्यांचें चित्तशुद्ध होऊन भेटी होतील, असा रंग दिसत नाही. इंदुरीहून तुकोजी होळकर व नारो गणेश यांनीं आपल्याकडील कारकून यमाजी मोरेश्वर पाटीलबाबांकडेस पाठविले. त्यांजबरोबर पत्रेही बहुत ममतापुरस्कर लिहिलीं. तीं पत्रे मशारनिलहेंनीं एकांतीं पाटीलबाबांस निवेदन केलीं; व सुखोत्तीं कितीक जावसाल यांनीं सांगून पाठविले, त्याप्रमाणें ते कारकून बोलला. त्यावरून पाटीलबाबांनीं आपला कारकून बेलभंडार देऊन इंदुरास यांच्या कारकुनाबरोबर पाठविला. बहुत समाधान या उभयतांचें केलें. उभय-पक्षीं बेलभंडार, आणशपथ झाली कीं, आह्मांवांचून तुम्हीं कोठें जाऊं नये. तुम्हांवांचून आह्मीं कोठें जाऊं नये. ह्याप्रमाणें खचित झालें. पाटीलबाबांकडील कारकून बोलला जे, पाटीलबाबांनीं आणिक कांहीं बोलावयास सांगितलें आहे काय, कीं पुण्याहून श्रीमंतांनीं नारो शिवदेव पाठविले आहेत. हे नित्य क्षणतात कीं, फौजेसुद्धां पुण्यास चला. त्यास आपण चार पांच वर्षे देशीं होतो. तेव्हां काय अधिकोत्तर त्यांनीं केलें? आतां आह्मी जाऊन काय करावयाचें आहे? हिकडे हिंदुस्थान हातचें गेलें. त्यास देशीं आपलें जायाचें कारण कांहीं नाही. परिच्छिन्न कारभान्यांस सांगून पाठवावें कीं, हिंदुस्थानांत जायाची निकड फार आहे. यास्तव नर्मदेअलीकडे हिंदुस्थानचा बंदोबस्त आह्मी उभयतां करितों; आणि नर्मदेपलीकडे दक्षणेचा बंदोबस्त तुम्ही करा. नाही तर इकडील बंदोबस्त तुम्ही करा, तिकडील दक्षणेचा बंदोबस्तही आह्मी करतो. श्रीमंत रावसाहेबांसही सांभाळतो. कोणतें पुरवेल तें करा. फौज पाठवा क्षणाल तर किती फौज पाहिजे ते पाठवूं. फौजेस खर्चास तुम्ही द्या. याप्रमाणें नारो शिवदेवासीं आह्मी बोलून पुण्याकडे रवाना करितों. तुम्हीही त्यांसीं असेंच बोला. येविषयीं तुमचें मानस काय तें पळेपणें लिहून पाठवा. इंदुरीहून उभयतांनीं इमानपुरस्कर सांगून पाठविलें जे, तुम्ही आह्मी पूर्वींपासून एकदिल आहों. तुम्हीं जे मसलत केली, ते आह्मांस आवश्यक; आह्मीं केलें तें तुम्हांस अगत्य. नारो शिवदेवासीं आह्मीही असेंच बोलूं. याप्रमाणें उभयतां सरदारांचीं बोलणीं झालीं. हे बातमी हरकूबाईकडे आली. त्यांनीं एकांतीं हें वर्तमान मजला सांगितलें. दुसरेही वर्तमान हरकूबाईनेंच सांगितलें जे, दिल्लीहून पातशहाचीं पत्रे शिंदे होळकरांस व अहल्याबाईस ऐशीं पत्रे आलीं. त्यास अहल्याबाईकडे काल छ १७ सवालीं पातशहाचें पत्र आलें. तें तृतीय प्रहरी

बाई व हरकूबाई ह्या दोघी व तिसरा मुनशी ऐशीं एकांतीं बसून, पारशी पत्रें मुनशीनें उभयतां बायांस वाचून, अर्थ करून सांगितला. 'पातशाहानें बाईस लिहिलें होतें जे, 'कलकत्यास विलायतेहून नवा सुमा आला आहे. त्यास कदीम जो सुभेदार आहे, त्यासीं व नव्या सुभेदारासीं अद्याप ठीक नाही. उभयतांचींही पत्रें विलायतेस गेलीं आहेत. परंतु नव्या सुम्यानें ग्वालैरीचे बंदोबस्तास चार पलटणें तयार केलीं आहेत, व आह्वांस सांगून पाठविलें आहे कीं, दिल्लीमध्ये आह्मी कोठी करतो; तेथें स्थळ था.' याप्रमाणें त्याचें पत्र आलें. 'ज्यांपक्षीं दिल्लींत इंग्रजांची कोठी झाली, तेव्हां आमचा हुकूम काय राहिला ? जागां जागां बंदोबस्त करतील. तुह्मांसही बरें नाही. यास्तव तुमची व शिंध्यांची फौजसुद्धां सरदार एकडे पाठवा. आमचीही फौज आहे. राजेरजवाडे सारे एकत्र होऊन इंग्रजांचें पारपत्य करूं.' याप्रमाणें पत्र दिहिलेहून आलें ह्मणोन दोन्ही वर्तमानें ते बाईनें सांगितलीं. ते सेवेसी लिहिलीं असेत.

खानदेशांतील वर्तमानः—सुलतानपुरांतून चंदरगाव पवार पळून गेला, तेव्हां पाऊणशें घोडे यांस सांपडले व दोन तोफा सांपडल्या. एक तोफ त्यांनीं विहिरींत टाकिली. याप्रमाणें झालें. ते निघून गेल्यावर होळकराची फौज किल्ल्यांत गेली. ते समयी शहर व किल्ल्यांतील रयत सारी यांच्या लोकांनीं लुटली. वस्त्राहरण केली. सुलतानपुरचा बंदोबस्त करून सारी होळकराची फौज राजश्री गणेशपंत बेहेरे यांकडेस जाणार. याआधीं गणेशपंतांनीं तीन चार वेळां नंदुरबारस जाऊन केसो कृष्ण दानार यांशीं लढाया चांगल्या केल्या. पुण्याहून कांहीं फौज आली, ते छ ७ मिनहूस गणेशपंतांस सामील झाले. मागाहूनही विसाजी आपाजी कांहीं फौज व तोफा व सरंजाम घेऊन गणेशपंतांकडे येतात ह्मणून वर्तमान येथें आलें. गुलजारखानाचें वर्तमानः—श्रीमंत दादासाहेबांकडे गेले होते. श्रीमंतांनीं बहुमान करून, खानदेशच्या सनदा देऊन बिदा केले आहेत. इंग्रजांस दादासाहेबांनीं सांगितलें जे, गुलजारखानाबरोबर दोन पलटणें तुम्हीं आपलीं देणें. त्यास इंग्रजांनीं उत्तर केलें जे, गाडर मुबईस गेला आहे; तो आल्याशिवाय देतां येत नाहीत. मग गुलजारखानानें आपणच दोन तीनशें फौज व पांच सातशें गाडदी ठेऊन, व दादासाहेबांजवळ दोन पलटणें होती तीं केसोपंताबरोबर आलीं आहेत. बाकी शेंदोनशें लोक तेथें होते, त्यांस खायास मिळना; यास्तव गुलजारखानाबरोबर दिले आहेत. सुरतेपासून तीन कोसांवर अलीकडे गुलजारखान उतरला आहे. खानदेशांत येणार. चिंतो विठ्ठल यांकडील वर्तमान पेशजी लिहिलेंच आहे. नवीन वर्तमान आलें जे, त्यांची बायको व

लेक विष खाऊन मेली, व दोघे कारकुनांस मार दिला, ते मेल, व पाटीलबा-
वांनी आपले पांच सहा बारगीर यांचे चौकीस होते ते मारले, व एक कारकूनही
मारिला. याप्रमाणे येथे वर्तमान आले. चित्तो विठ्ठल यांचे पायीं बेळ्या
आहेत. अन्न खात नाहीत. याप्रमाणे वर्तमान येथे आले. ते देखील ऐकिले
वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. बाळारायही आज रात्री बाईकडे आले होते. काय
बोलणे झाले, ते मागाहून शोध करून लिहून पाठवितो. हरकूबाई ही बहुत
मायाममतेत 'आहेत. कितीक बारीक मोठे वर्तमान ममतापुरस्सर कळवीत
असतात. यांजवर कृपा करणार धनी समर्थ. सेवकाची खर्चाची फार विपत्ति
आहे. बारंवार लिहितो झणून स्वामी रागे भरतील. परंतु येथे नाइलाज झणून
सेवेसी लिहितो. स्वामी कृपाळू समर्थ. हे विज्ञप्ति."

लेखांक २२. ता० २८ आक्टोबर इ. स. १७८०.

पे। छ ५ जिल्काद इहिदे समानीन. श्रीगजानन. मि० कार्तिक शुद्ध १ शके १७०२.

"सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन माष्टांग नमस्कार विज्ञापना.
ता। छ २९ सवालपरीयंत सु। महेश्वर येथे स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून वर्तमान
यथास्थित असे. विशेष:-येथील वर्तमान पेशजीं विनंतीपत्रीं लिहून डाकेबरोबर
छ १९ सवालीं सेवेसी पाठविले आहे. सांप्रत श्रीमंत राजश्री दादासाहेब सुरतेसच
आहेत. दहा हजार रुपये खर्चास इंग्रज देत असतात. तेवढे खर्च करून मात्र
आहेत. वरकड सुरतेहून कोणीकडे स्वारीस निघावे, तर गाडर झणून इंग्रज
मुंबईस गेला आहे. तो आलीयावर स्वारीची तग्तूद काय होणे ते होईल, असें
वर्तमान आहे. कलकत्यास नवा सुभा आला आहे. जुन्या सुभ्याची त्याची नाचकळी
झाली होती. परंतु विलायतेहून पातशाहाचीं पत्रे आलीं. नवा सुभाच कायम झाला.
नव्या सुभ्याकडून दोन कंपू रवाना झाले. कलकत्याहून पाचां कोसांवर गाहेर
उतरले आहेत. सुरतेकडे येणार असें बाजारी वर्तमान आहे.

खानदेशचे वर्तमान तर होळकरांची फौज मुलतानपुरचा बंदोबस्त करून
राजश्री गणेशपंत बेहेरे यांकडे गेले, परंतु छ २३ सवालीं राजश्री संताजी होळकर
शेंदव्यांत आहेत. त्यांचे पत्र येथे बाईस आले. त्यांत वर्तमान होते जे, केसो
कृष्ण दातार यांणीं नंदुरबारेंत एक पलटण ठेऊन, तेथील बंदोबस्त करून, एक
पलटण समागमें घेऊन रनाळ्यास चालून गेला. तेथे गणेशपंताशीं व यासीं लढाई
मातबर झाली. गणेशपंताचा पुतण्या कीं भाचा कोण होता, त्यास तोफेचा गोळा

लागून ठार झाला. गणेशपंत रनाळें सोडून निघाले. यांणीं एक पुरा रनाळ्याचा जाळला. रनाळ्यांत केसो कृष्ण आहेत. आतां होळकरांचीं फौज पांच सातशें गणेशपंताकडे सामील हीण्यास गेली. याप्रमाणें शेंदव्याहून पत्र आलें होतें. आणीकही त्यांणीं बातमीस पाठविले आहेत. काय वर्तमान येईल तें लिहून पाठवूं ह्मणून त्यांणीं लिहिलें आहे.

राजश्री बाळाराव गोविंद भाद्रपद शुद्ध द्वादशीस येथें आले होतें, ते आश्विन वद्य द्वादशीस बाईचा निरोप घेऊन, त्रयोदशीस स्वार होऊन येथून गेले. ते कार्तिक शुद्ध द्वितीयेस मुहूर्तेंकडून उज्जनीस दाखल होणार, असे येथें मुहूर्त विचारून गेले. द्वादशीचे दिवशीं बाईंनीं मेजवानीस भोजनास वाड्यांत बोलाविलें होतें. भोजनें करून, प्रहर दिवस मागील होता तेव्हांपासून मुत्सद्यांसुद्धां बाईं बसून, बाळारायासीं एकांतीं बोलणीं झालीं. तुकोजीबावाकडील कांहीं हिशेब यादीबुदी बाळारायास दाखवून, तेच हिशेबाचे कागद त्यांजबरोबर पाटीलबावांकडेस पाठविले. दोन घटका रात्रपरियंत बाळाराव वाड्यांत बोलत बसले होत. तदोत्तर बाईंनीं बाळारायांस वस्त्रें व त्यांची मंडळी पांच सात जणांस वस्त्रें दिलीं. चौ घटका रात्रीं निरोप घेऊन गेले.

उभयतां सरदार आपलाले जागां आहेत. अद्याप फौजांची चडचड कांहीं येथें नाहीं. पैसा कोणास देत नाहींत. फौज जमा कोणाजवळ नाहीं. खानदेशांत दोन पलटणें मात्र केसो कृष्णांबरोबर आहेत. त्यांणीं रनाळ्यांतून गणेशपंतास उधळून दिलें. नंदुरबारेहून एकच पलटण रनाळ्यास गेलें होतें. प्रस्तुत गणेशपंत माळपु-रावर आहेत. होळकराची फौज व गणेशपंत ऐसे एके जागीं झाले. बाजारी आवई आहे कीं, चंदरराव पवार यांणीं फिरून सुलतानपूर घेतलें. लिहिलें कोठें आलें नाहीं. इंग्रजांनीं मातबर सरंजाम केला आहे. गाडर सुरतेस आला ह्मणजे बाहेर निघावें अशी वदंता आहे. पाहावें. कोंकणांतील वगैरे देशांचें वर्तमान नाना प्रकारें येथें बोलतात. बाईंनींही दोन चार वेळां विचारलें जे, श्रीमंत कारभारी कांहीं फौज जमा करितात कीं नाहीं? मीं उत्तर केलें जे, फौज बनीबनाई आहे. नवी ठेवणें नलगे. देखलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. सेवकास खर्चास नाहीं. कर्ज तीनशें रुपये झालें. स्वामींनीं खर्चास पाठविलें, त्यास नऊ महिने झाले. धनी कृपाळ समर्थ. हे विज्ञप्ति."

लेखांक २३. ता० २८ आक्टोबर ३० स० १७८०.

श्रीगजानन. मि० कार्तिक शुद्ध १ शके १७०२.

“पुरवणी श्रीमंत राजश्री नानासाहेब यांस:-विज्ञापना. राजश्री बाळाराव गोविंद यांसी व मातुश्री अहिल्याबाईंशी बोलणीं झालीं. ते समयीं बाई व बाळाराव व आबाजी नाईक वानवळे, बाईकडील मंडळी राजश्री कृष्णाजी मुरार व मुकुंदराव दिवाण व वासुदेव चिमणाजी व जयराम रावजी व आबाजी रणसोड इतके बसले होते. बाईंनीं फडणीसांस सांगितलें जे, चौ पांचां वर्षांचा हिशेब बाळारावांस दाखवा. सरदार दक्षणेस होते. चौ साला जमा नी खर्च जो जाला, तो दाखवा. बणून बाईंनीं सांगितलें. त्यास फडणीसांनीं बाळारावांस हिशेब दाखविला. समजावून दिलहा. बाई बोलली जे, ‘हा वेळपर्यंत आम्हीं हिशेब तुहांस नाहीं दाखविले. सुभेदारांचे वेळेस तुमचे हिशेब आम्हांकडे आले. कितीकदां आम्हीं पाहिले आहेत. परंतु सांप्रत तुकोजीबावा विजयध्वज दौलतकर्ते पैदा जाले, त्या योगेंकरून तरी हिशेबाचे महजब घरोघर देणें आम्हांस प्राप्त झालें! बरें, भगवन्-
इच्छेस उपाय नाही! परंतु बाळाराव, तुहांस कळलें असूं द्या, अद्याप तुकोजीबा-
वांनींही कोटें पराक्रम करून अधिकोत्तर मेळविलें नाही. सुभेदारांचेंच मेळविलें
खातात, आणि महादजीबावांनींही अधिकोत्तर कांहीं मेळविलें नाही. राणोजी
शिंद्याच्याच दौलतीवर उड्या मारितात. जयाजी शिंदे मेल्यावर, दत्ताजी शिंद्यानें
कशी लढाई केली; तदोत्तरही कसे पराक्रम केले; तसे तुम्हां अगर तुकोजीबावांनीं
कोटें काय पराक्रम केले आहेत? आणि सांप्रत धनी लहान, मुत्सद्यांचा कारभार;
राज्यांत मातबर सरदार तुम्हीच दोघे. तेही समयानुरूप समजूनच तुम्हांशीं
वर्ततात. कैलासवासी श्रीमंत रावसाहेब होते, ते वेळेस त्यांचे दाबही तसेच होते.
तुमच्या वर्तणुकीही तशाच होत्या. असो. इतकें बोलावयास कारण हेंच कीं,
तुकोजीबावांचें इतके दिवस बांकडें पाऊल पडलें नाही. परंतु चार पांच वर्षें
उभयतांच देशीं होते, तेथें उभयतांची मसलत जशी जाली असेल, तशी यांचीं
पावलें पडत जातात. असो. काय चिंता आहे? तुमचें मानस असेल कीं, बाईस
चहूंकडून उपद्रव जाल्यानें, सारेच बंदोबस्त आपण केल्यावर बाईंनीं काय करावयाचें
आहे? परंतु तुम्हांसही कळलें असूं द्या, मी सुभेदाराची सून आहे. केवळ तुको-
जीबावाच दौलतीचे धनी आणि मी कशांत कांहीं नाहीं, असें समजून नका.
तुकोजीबावा हे माझे हातचे कामास लावलेले आहेत. त्यांनीं निमकहरामीचे फंद
आम्हांसीं केल्यास, पुढें सुखरूप दौलत करूं बणतील, तर त्या गोष्टी दुरापास्त
आहेत. फार खराब होतील. आजकाल पाटीलबावांचा दम तुकोजीबावा फार

राखितात. आणि पाटीलबाबांच्याही चित्तांत फार फंद असेल, तर उभयतांही कौजसुद्धां मजवर चालून यावें. सुभेदारांचे पुण्यप्रतापें येथेही कोणी बांगळ्या लेऊन बसलें नाहीं. श्रीमार्तंड समर्थ आहे. जें ईश्वर घडवील तें खरें!’ इतकें बाई बोलल्यावर बाळारावांनींही फार नम्रतेचीं उत्तरे केलीं कीं, उभयतांसही वडील आपण आहेत. जितकीं आपण रागें मरून आज्ञापिलें, त्याचे लेशही पाटीलबाबांच्या चित्तांत नाहींत. असें असतां कितीकांनीं कितीक गोष्टी विपर्यास आपणास समजाविले असतील. ते किमपी ध्यानांत न यावे. सुभेदारांचे जागां व राणोजी बाबांचे जागां उभयतांसही आपण वडील आहेत. असें फार बाळाराव बाईंशीं ममतायुक्त बोलले. बाई बाळारायाशीं बोलली जे, ‘बहुत ममतापुरस्कार बोलतां. परंतु दोन्ही ज्ञानें तुझांस पाठ आहेत. वरते तोंडांनें बोलत जावें, पायांनें पाय तुडवीत जावें. हातपाय जोडून आदब करीत असावी, हे तालीम तुझांजवळून शिकणारांनीं शिकून जावी. असो. तुकोजीबाबांनीं इतकें जें केलें आहे, तें तुमच्या मुखांतरे पुण्यांतही श्रीमंतांजवळ बंदोबस्त केलाच असेल. येविशीं पुण्याहून धन्याचेंच पत्र आह्मांस आणा कीं, सुभेदाराचे तुम्ही काहीं नव्हां. त्यांचे दौलतीचे वारिसदारी तुझांस पोंहचत नाहीं. सर्वविशीं मुगुटमणी तुकोजीबाबा आहेत. तुम्हीं उठून काशीयात्रेस जाणें. असें धन्याचें व कारभान्याचें पत्र, शंभर स्वार, एक कारकून येऊन, त्यांनीं आह्मांस उठून जा ह्मटलें ह्मणजे आम्ही तुमचे आज्ञाचा उजूर करणार नाहीं. त्यांचीच आज्ञा आह्मांस शिरसावेंघ आहे.’ बाळाराव बोलले जे, श्रीमंत धनी, ते आमचे ओंजळीनें पाणी पितात कीं काय? बाई बोलली जे, तेही काय करतील? आजचा काळ असाच आहे. अशीं फार बोलणीं झालीं. मग बाळारावही बाईच्या संतोषानुरूप बोलून बाईस संतोष करून निरोप घेतला. निरोपसमयीं बाईंनीं वस्त्रें पैठणी तिबट व शालजोडी व जामेवार व किनखाप अशीं चार वस्त्रें बाळारायांस व आबाजी नाईकांसही याप्रमाणेंच व दहापांच गृहस्थांस पैठणी दोन दोन वस्त्रें दिलीं. बाळारायांस एक सोन्याचें कडें देऊन विदा केलें. दुसरे दिवशीं वद्य त्रयोदशीचे दिवशीं बाळारायांच्या भेटीस मीही गेलों. त्यांसीं एकांतीं बोललों जे, तुम्ही येथें आल्याचें वर्तमान मीं श्रीमंतांस लिहून विनंतीपत्रें पाठविलीं आहेत. प्रस्तुत मातुश्रीचा निरोप घेऊन आपण उज्जनीस जातात. आपण येथून कांय करून जातात? मी श्रीमंतांस काय लिहूं? येविशीं जे आज्ञा करतील, त्याप्रमाणें सरकारांत लिहून पाठवीन. त्यास बाळाराव एकांतीं बसून चार गोष्टी बोलले आहेत; व तदोत्तर ते गेलीयावर दुसरे दिवशीं मातुश्री अहिल्याबाईंशींही एकांतीं विनंती केली जे, श्रीमंतांनीं तेंथें चिरंजिवाकडून

मजला पत्र लिहिविलें होतें, तें पत्रच आपणांस वाचून दाखविलें. त्यास आपण बोलली जे, बाळाराव आले आहेत. यांचें आमचें काय भाषण होतें हें मनन करून, श्रीमंतांस उत्तर काय ल्याहावें तें तुझांशीं बोलूं. 'अशी आज्ञा केली होती. त्यास बाळाराव निरोप घेऊन पगवां गेले. आतां मजला श्रीमंतांस त्या पत्राचें उत्तर लिहिलें पाहिजे. तें काय लिहूं? व बाळारायाचा व आपला बोलण्यांत काय इत्यर्थ ठगला हेंही आपणास विचारून श्रीमंतांस विनंतीपत्रें लिहिलीं पाहिजेत. येविशीं काय आज्ञा? त्यास बाई बोलली जे, 'हे प्रतिपदा द्वितीया दिपवाळीची. हे दोन तीन दिवस पांच सात सहस्र ब्राह्मणभोजन, अन्नकूट होयाचें आहे. बोलण्याची गांठ पडणार नाही. त्रितीयेस तुझी आत्मी एकीकडे बसून दोन घटका बोलूं.' मीं उत्तर केलें जे, मजला चार गोष्टी विचारून घेतल्या पाहिजेत. बाई बोलली जे, मजलाही चार गोष्टी तुझांशीं बोलल्या पाहिजेत. ते बोलून मग श्रीमंतांस पत्रें लिहिणें तें ल्याहा. त्याप्रमाणें आज भाषण जालें. बाईचें बोलणें काय होईल तें, व बाळारायाचें बोलणें जालें तें, मागाहून विनंतिपत्रां लिहून, कासीदजोडीबरोबर मेवेमी रवाना करीन. जालें वर्तमान तें सेवेसी वरचेवर श्रुत व्हांवें. चिंतो विठ्ठल वगैरे चौघेजण पाटीलबावांनीं रवाना केले. काल रेवा उतरून पार जाले. पोहचताल. हे विज्ञप्ती."

लेखांक २४. ता. ३० आक्टोबर इ. स. १७८०.

श्रीगजानन. मि. कार्तिक शु. ३ शके १७०२.

“विज्ञापना काल कार्तिक शुद्ध द्वितीया रविवारी संध्याकाळीं मातुश्री अहल्याबाई एकांतीं बसली. मजलाही बोलाविलें. तिसरें कोणी नव्हतें. मजला ह्मणाली जे, बोला काय बोलतां तें. मीं उत्तर केलें जे, राजश्री पाटीलबावांकडून राजश्री बाळाराव गोविंद येथें आले. दीड महिना येथें होते. दहा पांच वेळा आपला एकांत झाला. ते वेळेस वरचेवर मी विनंति करित गेलों जे, बाळाराव येथें आल्याचें वर्तमान श्रीमंतांस मी काय लिहूं? तेव्हां आपण आज्ञा करितच गेली जे, अद्याप त्यांचा आमचा जाबसाल कांहीं ठरला नाही. इत्यर्थ ठरेल तेव्हां तुझांस काय सांगणें तें सांगूं. त्याप्रमाणें तुझी श्रीमंतांस लिहून पाठवा. त्यास बाळाराव आज्ञा घेऊन आपल्या यजमानाकडे गेले, ते काय इत्यर्थ ठरून गेले? मी श्रीमंत यजमानांस काय लिहूं, हे आज्ञा करावी. त्यास बाई बोलली जे बाळा राव बोलत गेले जे, 'तुकोजीबाबा व नारो गणेश हे आपल्याशीं वैषम्यभावं

वर्तणूक करितात. त्यास (कांहीं) जालें तरी आपण धनी. घरांत फूट नसावी. त्यांणीं एकनिष्ठतेनें सरळपणें आपणांशीं वर्तावें. पुढें धन्याची चाकरी करावी. सरदारीचा बंदोबस्त व्हावा. त्यांणीं आपले जागां अनेक प्रकारचे विपर्यास चित्तांत आणून एक प्रकारची वर्तणूक आपल्याशीं करावी हें उत्तम नाही. यांत जनापवाद व सरदारीची खराबी होती. खावेंदांस अनेक प्रकारचे भास भासतात. यास्तव पाटीलबाबांचें मानस कीं, तुकोजीबाबांनीं व नारो गणेश या उभयतांनीं आपले आज्ञेत पूर्ववत्प्रमाणें चालून सेवाचाकरी करावी. येविशीं उभयपक्षां सरळता अंतःकरणपूर्वक करून द्यावी. याअर्थीं मजला सेवेशी पाठविले आहे.' बाई बोलली जे, फार उत्तम आहे. बाळाराव बोलले जे, आपली मजीं काय असेल ती आज्ञा करावी. बाईंनीं उत्तर केलें जे, त्यांणीं तमाम मुलखी बंदोबस्त बाहेरून सारा केला. आपले मार्फतीनें महालोमहाल मामलेदार पाठविले. सारें आकर्षण केलें. हें करावयास कारण काय? आर्ब्बी जो इतके दिवस कारभार केला, यांत यांची नासधूस काय केली? ते कोणते समविषम समजून मुलखी बंदोबस्त यांणीं केला, तें समजलें पाहिजे. आर्ब्बी जो कारभार केला, तें परभारा दिवाण-मुत्सद्दी लिहिणार सरकाराचेच आहेत. त्यांसीं त्यांनीं समजून न घेतां उगाच दुरारोप ठेवला हें काय? दौलतीचे धनी हेच. आमचें कांहीं नाही? तत्रापि चारपांच वर्षे हे दक्षणेस गेले होते. यांस खर्चास वेंचास पाठविलें. जो यांचे महालाचा पैसा आला, तो यांचा यांस पोहचावला. असं असतां लटके दुराख वाढवायांचे कारण काय? हिशेब तयार आहेत. ते तुमचे मध्यस्ताचे विद्यमानें समजून घ्यावे. नाहकचा दोष ठेवून आपले जागां आढ्यता आणली, तर कोणी मनास आणणार नाही. काय काय करितात ते करिनात? धनी समर्थ आहेत. आतां तुम्ही आमचे भाऊ. तुम्ही आपण ह्मणून बोलावयास आलां आहां, तर यथास्थित प्रमाणें शोध करून, कोणीकडे शब्द हें मनन करून, कशी सरळता करतां तें करा. बाजवी रीतीनें आज्ञास मान्य आहे. याप्रमाणें बाळारायांशीं बोलून यांस बिदा केलें. काय त्यांचा जाबसाल येईल तो पुढें पाहतच आहों. याप्रमाणें बाळारायांचे ग्वानगीचा मजकूर सांगितला. मीं विनंती केली जे, श्रीमंतांनीं चिरंजीवाकडून मजकूर लिहविला होता, त्याचें उत्तर काय लिहावें? बाई बोलली जे, नारो गणेश यांणीं, पुण्यास श्रीमंतांकडे राजश्री हरिपंत तात्यांच्या विद्यमानें कांहीं सूत्र लाविलें आहे. पाराजीपंतांचा भाऊ इकडूनच गेला आहे. त्यास, तात्यांनीं त्याची विनंती मान्य करून, श्रीमंतांशीं त्यांचे तफेंचें बोलणें बोलतात. तुमचीं येथून पत्रें जातील, तीं हरिपंत तात्यांचे दृष्टीस पडनील. तेव्हां

तात्यांस त्यांचें अगत्य पडेल. श्रीमंतांस अनेक प्रकारें समजावितील. तेथें तुमचें लिहिणें आणि आमचें सांगणें काय ? मीं उत्तर केलें जे, श्रीमंत राजश्री नानासाहेब व राजश्री तात्या उभयतांचें मानसही आपल्याविशीं द्वैतार्थ नाहीं. हमेश मजला पत्रें ममतापुरस्कर येतात. तुम्हांविशीं दुसरा अर्थ उभयांच्या चित्तांत किमपि येणार नाहीं. त्यास बाई बोलली जे, मजला पुर्तेंपणें ठाऊक आहे. तात्या नारो गणेशांकडील बोलणें बोलतात. नानांचा खमीर अद्याप बळकट आहे. त्यांसच पत्र त्याहा. मीं उत्तर केलें जे, त्यांणीं आज्ञा केल्याप्रमाणें चिरंजीवानें लिहिलें होतें जे, कितीक बारीक मोठे जाबसाल पत्रीं लिहूं नयेत. श्रीमंतांची मर्जी कीं, मातुश्रीकडील कोणी तरी मातबर मनुष्य विश्वासूक यावा. त्यासी तोडमोडीचे जाबसाल करतां येतील. कागदीपत्रीं लिहितां नये. तर कोणी मातबर जायाविशीं काय आज्ञा ? तेव्हां बाई बोलली जे, आमचे कागदीपत्रीही व एकांतीं बोलणारही पुण्यांत आहे, त्यांस आम्ही लिहिलेलें आहे. तें ते श्रीमंतांणीं येथें बोलतात. परंतु आमचे बोलणार तों एकांतींच बोलत असतील. परंतु तुमच्या पत्रांचा फयेश न होय, एकांतीं श्रीमंतांजवळच पत्र जाय. तेंच वाचून उत्तर पाठवीत, असें करा. ळणून फार सांगितलें आहे.

दुसरेही यांचें मानस कीं, आपले येथें बोलणार एकांतीं श्रीमंतांशीं बोलतात. त्याशीं श्रीमंत ममतापुरस्कर बोलतात कीं कसे ? हाही अन्वय समजला पाहिजे. त्यास बाई बोलली कीं, आमचीही आजउद्यां पत्रें श्रीमंतांस जातील. तुमचीं पत्रें लवकर जाऊं या.

इंदुराकडील वर्तमान बाईनीं मांगितलें जे, त्यांणीं कोणी गृहस्थाबरोबर सांगून पाठविलें जे, आह्मांस आपलें पत्र आलें ळणजे आम्ही भेटीम येऊं. भेटीनंतर श्रीमंतांचे चाकरीस जाऊं. त्यास बाई बोलली जे, माझे भेटीम या, असें मी कशास त्यांस पत्र लिहूं ? पत्राचें कारण काय ? मीं आपला खिजमतगार पाठविला आहे. बाळारायाबरोबर त्यास हातीं सांगून पाठविलें आहे जे, तुम्ही आधीं स्वामिकार्यास जा, सरकारचाकरी करून घ्या. मग आमची भेट घ्या. आम्ही तुमचीच आहें. तेव्हां घरही आपलें: काय पाहाणें तें पाहा. मुख्य गोष्ट आधीं स्वामिसेवा होय तें करा, असें सांगून पाठविलें. आणीकही बाई बोलत होती जे, त्यांचें मानम आहे कीं. हजार पांचशें लोकांनशीं येथें भेटीस ळणून यावें. मीं साफ सांगून पाठविलें आहे जे, पंचवीस पन्नास परीयंत आले तर वाड्यांत येऊं देऊं, अधिकोत्तर आल्याम येऊं देणार नाहीं, असें सांगून पाठविलें आहे.

लेखांक ३.

हे पत्र हरिपंत फडके ह्यांच्या मृत्यूसंबंधाचेंच आहे. हे पत्र नागपूर येथील भोंसल्यांच्या दरबारांतील कारभार्यानें पुण्यांतील आपल्या वकिलास लिहिलें आहे. ह्यांत हरिपंतांच्या मृत्यूसुद्धें नांनांस दुःख झालें, त्याचें सांत्वन करण्याचा प्रयत्न केला आहे. हेही पत्र महत्त्वाचें आहे:—

श्री.

ता. ९ जुलै इ. स. १७९४.

“पुरवणी. राजश्री कृष्णराव माधव गोसावी यांस. उपरी:—हरिपंत तात्यांचें शरीर दिवसेंदिवस कृश होऊन, शेवट ज्येष्ठ वद्य सप्तमी रोज गुरुवार देवाज्ञा जाली, झणोन लिहिलें तें कळलें. त्यास हें वर्तमान ऐकून बहुत वाईट वाटलें. अनुचित गोष्ट जाली ! फारांचे उपयोगी ते मनुष्य होते. येथील तों अभिमान व बाणेकरी त्यांजवर होती. दुसरें, राजश्री बाळाजीपंत नाना यांचे जातीस, सगळ्या विसावा त्यांना किती होता, तो शोच व खंती अंतःकरणीची, येथील, तेथील पत्रां लिहवत नाहीं. ईश्वरसत्ता प्रमाण ! ऐशा प्रकारास कोणाचा उपाय नाही. हे सर्व एकीकडेस ठेवून, जें प्राप्त तें करावें लागतें. त्यांत उणी गोष्ट दिसल्यास लौकिकाविरुद्ध. याच्या चाली येथून विचारवंतास व सर्वज्ञतेस त्याहाव्या ऐसें नाही. जेव्हां तात्यांचें दुखणें बारा चौदा महिने एक सतत लांबलें, चालही दुखण्याची या वेळेस अधिकोत्तर दिसों लागली, तेव्हां पुढील दुरंदेशीचा (विचार ?) आज आढा महिन्यांपासून चित्तांत आणून, याविषयीचा लेख तुझांस लिहिण्यांत आला होता. तोंच दिवस येत येत, या तऱ्हेचा आला. त्यापक्षीं जें दौलतेस उचित, तें करणारांनीं करवेंच. आपल्या साहाय्यास सोडूं नये. जहाला प्रकार तो पाठीमागे टाकावा. यावेगळी दुसरी उत्तम सल्लाह नाही. आतां मदार राजश्री बाळाजीपंत नाना यांचे जातीवर आहे. त्यांनीं आपले अंगीं सारे अर्थ आणून व पाहून अधिक सतेजता आणावी. त्यांस सर्वस्वें अनुकूल असे. एक वेळ केल्यावाचून दौलतीचे चालीचे कर्तव्यास चांगलें पडावयाचें नाही. एवढी कृति करण्यास साहसायोग्य मनुष्य असावें, हें मनांत कदाचित् आणिलील. तरी जे गोष्ट उपयोगाची मनीं धरून, खचितपणेचे विचार, एकवाक्यतेचे बाणेकरी, यांसी सर्व प्रकारें अनुसरून, अनुकूलतेचे अर्थास असो. हे पूर्वीं वळकटपणेचे विचार कुल्ल जाणवणीचे लिहिण्यांत आले होते. तेंच हल्लींचें लिहिणें समजोन, त्यांत दुसरे हरंगीज होतेंच नाही. इकडील खमीर याच दिवसांचे परिक्षेचा समजावा. कोणत्याही प्रकरणीं उणें राजश्री बाळाजीपंत नाना यांनीं दिसों दिलें नाही; हेंच श्री-जी घडवील. तेथें एक पक्षीच लिहिणें हेंच न समजावें. राजश्री पंतप्रधान दैवशाली पुरुष, व राजश्री

१ बाणेकरी=बाणा, कर्तृत्वशक्ति. २ शोच=दुःख, खेद. ३ दुरंदेशी=दूरवरचा विचार.
४ सल्लाह=सल्ला, मसलत, उपदेश, विचार. ५ कुल्ल=मर्व. ६ जाणवणी=जाणीव,
अंतरंगीचा विचार. ७ हरंगीज=कधीही. ८ खमीर=बळकटी, दृढनिश्चय.

बाळाजीपंत नाना कृतकर्मे आहेत. ज्यांत सर्व कामे सतेजतेनें खराज्याचीं सिद्धीस जातील, ऐसेंच होईल. त्यांचे साहसाचा अर्थ कोणताही कमी पडावयाचा नाही. याची काय फिकीर आहे? हें मुख्य तात्पर्य सान्या प्रकर्णुंचें चालींचें लिहिलें आहे. व जो आठा महिन्यांचा लेख तुझांस लिहिण्यांत आला आहे, तोच बहुधा ऐशा प्रसंगास तुझीं नेटाचा दाखविला असेल. अथवा आतां दाखवावा. यांतच बाणेकर ! यांचे साहसासाठीं येथील विचार मनापासून कैसा ठेविला, तें प्रत्ययास यावें, व येईल. तेथें दुबारा तपशील वारंवार ल्याहावा लागत नाही. त्याचा मात्र सारांश शिरोभाग हल्लीं हा लिहिला आहे. हें पत्रच तुझीं एकांतीं जाऊन राजश्री बाळाजीपंत नाना यांसी दाखवावें. आणि हेंच बोलण्यांत आणणें कीं, यांस परंतु, पूर्वील, व हल्लींचें लिहिल्या अन्वयीं, येथील खमीराविषयीं बेफिकिर राहावें. अंदेशा करूं नये. खमीरांत उणें पडूं देऊं नये. सेनासाहेबमुभा राजश्री बाळाजीपंत नाना यांजवळच आहे, ऐसें जाणावें. या पत्राचें उत्तर समर्पक सत्वर पाठनावें. या दिवसांत तुझीं तेथें राहून राजश्री बाबूराव विश्वनाथ व श्रीधर लक्ष्मण या उभयतांचें येणें होत आहे, हें नीट आहे. भवति न भवति हें बोलणें इतिकर्तव्यतेचें तेथें पडेल. येथूनही लिहिणें घडेल. याची सोय फार चांगली जाली. उभयतांचें निघणें होऊन दरमजलीनें पोहोचतील. एकांतींचे विचार बोलतील. वरकड ज्या प्रसंगास चें उचित, तें निःसंशय इकडून घडण्यास कसूर व्हावयाचा नाही याची खातरजमाच बोलून करावी. जाणिजे. चंद्र ११ माहे जिल्हेज. सदरहू लिहिल्या अर्थाचें मनन करून, राजश्री बाळाजीपंत नाना यांसी बोलण्यांत आणावें. खातरजमा करावी. याचें उत्तर सत्वर यावें. बहुत काय लिहिणें ?”

१८. गंगाबाईचा मृत्यु.

श्रीमंत नारायणराव पेशवे ह्यांची पत्नी व श्रीमंत सवाई माधवराव पेशवे ह्यांची मातुश्री गंगाबाई ही सासवड येथें ता. १२ जुलई इ. स. १७७७ रोजी मृत्यु पावली. त्या वेळीं नाना फडणवीस पुण्यास होते. सखाराम बापू सासवडास होते. नानांनीं गंगाबाईच्या मृत्यूचें दुःखद वर्तमान हरिपंत फडके ह्यांस लिहिलें. त्याचें उत्तर त्यांनीं नानांस येणेंप्रमाणें पाठविलें आहे:—

लेखांक १.

श्री.

“ विज्ञापना. ‘श्रीमंत मातुश्री गंगाबाई यांस सीतज्वर पांच सात दिवस येत होता. आझी पुण्यास होतो. बापू सासवडास होते. विशेष दुखणेंही नव्हतें. बापू आदले दिवशीं किल्ल्यावर आले. आषाढ शुद्ध ७ चिंटी पुण्यास आली. मध्यें अर्ध घटिका गेली

नाहीं, तों देवाज्ञा झाली. चिष्टी आली. इतके लवकर काल होईल असें कळलें नाहीं. फारच वाईट गोष्ट झाली ! याचा विस्तार किती ल्याहावा ? * मरतेसमयीं आमचें स्मरण केलें. सावध फार होती. बापू जवळ होते. त्यांस सांगितलें की, नानांनीं व तुझीं मिळोन, श्रीमंतांचें व दौलतीचें रक्षण करावें. श्रीमंतांचा हात त्यांचे हातांत घातला. रामचंद्र नाईक व शिवाजीपंत सोडावे, व आजीनें जवळ असावें. बाजीपंतांनीं जवळ असावें. आणखी जवळ आहेत, त्यांचें चालवावें. याप्रमाणें सांगून, ईश्वरस्मरणीं समाप्त जाली. श्रीमंत लहान. हीच गोष्ट वाईट जाली. स्मरण फारसें करीत नाहींत. ह्मणोन लिहिलें वर्तमान कळोन फारच वाईट वाटलें ! होणार. ईश्वरइच्छा चुकत नाहीं !! राजश्री बापू, आपण आहेत. श्रीमंतांचे संरक्षणाची निर्वणूक त्यांनीं उचित केली. मातुश्री बाई कैलासवासी जाली, ही गोष्ट स्वामींचे जातीस फार उणी पडली. परंतु ईश्वरी इच्छेस इलाज नाहीं. मोठें ठासण होतें. करावें काय ? आतां श्रीमंतांचें रक्षण तीच गोष्ट करावी. यांत सर्व आहे. हे विज्ञापना.”

लेखांक २.

गंगाबाईनें आपल्या मरणाचे पूर्वी जी यादी करून दिली आहे तीही उपलब्ध झाली आहे. ह्या यादीवरून तिच्या आतांचीं, विश्वासू नोकरांचीं व आश्रितांचीं नांवें समजून येतात.

“यादी श्रीमंत मातुश्री गंगाबाई यांनीं अंतसमयीं आज्ञा केली ते. सुमा समान सबैल मया व अलफ. चंद्र ६ जमादिलाखर.

शिवाजी आपाजी यास सोडून द्यावें.	कलम. १
महिपतराव कृष्ण साठे यांचें पूर्ववत्प्रमाणें चालवावें.	कलम. १
महादेव जोशी व गोपाळ जोशी यांचें चालवावें.	कलम. १
रामचंद्र भट वैद्य यांस गांव एक हजार रुपयांचा द्यावा.	कलम. १
पुरुषोत्तमराव कृष्ण यांचे मुलांचें चालवावें.	कलम. १
सौभाग्यवती गोदबाई भागवत मावशी यांचें चालवावें.	कलम. १
बाळाजी हरी साठे चुलते यांचें चालवावें.	कलम. १
वाळ्यांतील ब्राह्मण चाकरीचे व कुणबिणी व ब्राह्मण बायका आहेत, त्यांचें बाजीपंत सांगतील त्याप्रमाणें चालवावें.	कलम. १
गमचंद्र महादेव परांजपे व दिनकर रामचंद्र यांस सोडून द्यावें	
व त्यांचें पूर्ववत् चालवावें.	कलम. १
बाजी बल्लाळ परांजपे यांचें चालवावें.	कलम. १
किरकोळ असामी, चिरंजीव रायाजवळ आहेत, त्यांचें चालवावें.	कलम. १

१. ठासण=ठासून बसविण्याची काठी असा मूळ अर्थ. येथे ठासण ह्मणजे आधार, आश्रय.

- बळवंतराव कृष्ण पटवर्धन यांस एक हजार रुपयांचा गांव द्यावा. कलम. १
 बाबूराव शंकर व नारोशंकर जोशी मामा यांचें चालवावें. कलम. १
 चिमणाजी निळकंठ वगैरे पांच सातजण आहेत यांचें चालवावें. कलम. १
 बाजीपंत सांगतील त्याप्रमाणें चालवावें.
 येणेंप्रमाणें चौदा कलमं लिहिलीं असेत.”

१९. आनंदीबाईचीं दोन महत्वाचीं पत्रें.

श्रीमंत रघुनाथराव ऊर्फ दादासाहेब ह्यांची पत्नी इतिहासप्रसिद्ध आनंदीबाई ही महा-
 राजकारस्थानी बायको होती. ह्या बाईचा संपूर्ण पत्रव्यवहार उपलब्ध झाला, तर पेश-
 वाईतील अनेक राजकारणांवर पुष्कळ नवीन प्रकाश पडेल, ह्यांत शंका नाही. ह्या
 बाईचें नांव श्रीमंत नारायणराव पेशव्यांच्या वधामुळें कलंकित झालें आहे. तथापि,
 ज्या वेळीं रघुनाथराव दादासाहेब हे इंग्रजांस जाऊन मिळाले, त्या वेळीं ह्या राज-
 कारणी बाईनें, सखाराम बापू व नाना फडणवीस ह्यांस, दोन जोरदार पत्रें गुप्त
 रीतीनें लिहून, ब्राह्मणी राज्य बुद्ध देऊं नका, ह्मणोन उपदेश केला आहे. हीं पत्रें
 खऱ्या अंतःकरणानें व सद्बुद्धीनें लिहिलीं असतील, तर त्यावरून आनंदीबाईस
 पेशव्यांचें राज्य-ब्राह्मणी राज्य-बुद्ध देऊं नये, अशी इच्छा होती, असें स्पष्ट
 होतें. हीं पत्रें ता. २ सप्टेंबर इ. स. १७७८ ह्या तारखेचीं ह्मणजे राघोबादादा
 इंग्रजांस मिळून पहिल्या मराठी युद्धास प्रारंभ होण्याच्या सुमाराचीं आहेत; व तीं
 खुद्द आनंदीबाईच्या हातचीं आहेत.

पै॥ छ. ३ रमजान तिस्ता. लेखांक १.

दाखल ता. २५ सप्टेंबर इ. स. १७७८.

“राजश्रियाविराजित राजमान्य राजश्री बाळाजी जनार्दन यांसीः-प्रति सौ॥
 आनंदीबाई आशीर्वाद. उपरी येथील कुशल जाणून खकीय लिहिणें. विशेषः-वर्ष दीड
 वर्ष परित्यंत जाहालें. तुझांकडून पत्र येऊन वर्तमान कळत नाही. आह्मी होऊन (पत्र)
 पाठवावें, तर कारणाखेरीज आह्मांस पत्रें पाठवितात, ह्मणोन तुझीच हंसार. हा
 काळ समजोन पत्रें न पाठविलीं. हल्लीं पत्राचें कारण कीं, तुझी तीन पिढ्यांचे
 दौलतेंतील फडणीस असोन, दौलतेची तों गति झाली ती झाली. हल्लीं यवनांकांत
 ब्राह्मणी दौलत फितुरांनीं होऊं पहाते. तुमच्या चित्तांतील उगीच ओटी जात नाही.
 आणि ब्राह्मणी तों बुडत चालली ! या दौलतेंत पूर्वी कारभारी झाले, त्यांणी ब्राह्मणी

१ यवनांकांत=येथें यवन ह्मणजे इंग्रज असा अर्थ दिसतो. २. आदी=आट=अट=तेढ,
 बांकुडपणा, संशय.

स्थापली व दौलतेची वृद्धि केली. हा काळ प्रस्तुत धीसत्तेनें असा आला !। इंग्रेज बुंदेलखंडापर्यंत दोन कंपू आले; आणिकही मागून येणार. याचा बारीक मोठा विचार जो करणें, तो तुझीच करणें. आझांस ह्याणाल, तर आपला जीव कोणास नकोसा नाही. त्यापक्षीं दोही गोष्टींचा आदेशा करून, ब्राह्मणपण राहें तें करणें. आझी येथें तुमच्या स्वाधीन. पावणे दोन वर्षें जाहालीं. कार्यसिद्धी तुमची कांहींच न जाहाली. नुकसान पांच हजार फौजेचें, सरंजामी गुंतलें, हीं झालीं. विशेष कांहींच न झालें. तुमची फौज गुंतून, आमचा धन्याचे पायासीं वियोग. हें उभयपक्षीं नुकसान आहे. तर आझांस मुंबईस जाण्याविषयीं बोढेकरास पत्र लिहिणें. छ १० माहे साबान. बहुत काय लिहिणें हे आशीर्वाद.”

पैवस्त चंद्र ३२मजान तिस्ता.

लेखांक २.

दाखल ता. २५ सप्टेंबर इ. स. १७७८. श्री.

“राजश्रियाविराजित राजमान्य राजश्री सखाराम भगवंत यांसी:—

प्रति सौ॥ आनंदीबाई नमस्कार विनंती उपरी येथील कुशल जाणून खकीय लिहिणें. विशेष:—तुझाकडून बहुत दिवस पत्र येऊन वर्तमान कळत नाही. तर सविस्तर लिहिणें. बुंदेलखंडांत इंग्रेज दोन कंपू आले आहेत. हुजूरचीं पत्रें इंग्रेजांस जाऊन इंग्रेज आले. जबरदस्त आहेत. दौलत आपणास घेऊन देतो. आझांस कोठीस आपल्याजवळ जागा यावा व आमची फौज नेहमीं दहा हजारपर्यंत ठेवीत जावी. ही गोष्ट हुजूर कठीण असें समजलें. परंतु, ज्यापक्षीं रानोमाळ हिंडावें, त्यापक्षीं कबूल करावें, हें समजोन श्रमंकरून कबूल केलें. हल्लीं इंग्रेज घरांत येऊं पाहतात. तमाम अंमल उठवून आपले अंमल बसवितात. आमचें निमित्त करून, सर्व दौलतेस गिराईक होतील. सुजादौले व महमदअल्ली यांच्या घरांतून प्रथम चाकरीस येतो ह्याणून नम्रतेनें पार्यरव करून घेतली, आणि आतां उभयतांस पोटापुतें देऊन सर्व दौलतीचे धनी जाले आहेत. ह्या सर्व गोष्टी तुझांस ठाऊक आहेत. तसेंच आमच्या घरांत होईल. ते जातीनें खबरदार व मनुष्ये जवळ चांगलीं, असें असोन उभयतांच्या गती याप्रमाणें झाल्या. आमचे येथें तो कारभारी जवळ मातबर कोण आहे, व पार्यरव कोणाची आहे, व मर्जाही कोणत्या तऱ्हेची आहे, ह्या सर्व गोष्टी तुझांस ठाऊक असोन, तुझी तिही पिढ्यांचे कारभारी, ही ब्राह्मणी दौलत बुडायोजोगी करितां, हें तुझांस करणें ठीक दिसत नाही. तुझांस हुजूरची मर्जा कोण्या तऱ्हेनें समजावल्यानें नीट राहाते हें सर्व, कोण्या तऱ्हेनें विनंती केल्यास बिघडतें, यास तुझी माहीत आहां. पहिल्यापासून आझांकडील दिमतीचे तुझीच कारभारी. मर्जा

१ धनी=राघोबादादा पेशवे. २ बोढेकर=धार संस्थानचे कारभारी. आनंदीबाई ह्या वेळीं पारच्या किल्ल्यांत कैदेत होती व राघोबा इंग्रेजांस जाऊन मिळाले होते, सबब तिकडे जाण्याबद्दल तिचा हेतु दिसतो. ३ हुजूर=राघोबादादा. ४ पार्यरव=जाणेंयेणें, प्रवेश. ५ पार्यरव=येथें बाधा असा अर्थ दिसतो.

राखून सर्व गोष्टी करीत गेला, आणि हल्ली या तऱ्हा दिसतात. हें कालचक्र विपरीत आलें. परंतु आझांस हाच भरंवसा आहे की, तुझी कालचक्रासही फिरवाल हें जाणून तुझांस पत्र लिहिलें आहे. तरी ब्राह्मणी दौलत नीट राहून; हुजुरचाही संतोष राहून, सर्व गोष्टी बऱ्या होतील त्या कराव्या. न केल्यास जन्मभर चांगलें केलें आणि शेवटीं झगटारपणीं इंग्रजांच्या घरांत ब्राह्मणी दौलत घातली, हें अपेक्ष येई, तो अर्थ न करावा. हुजुर ऐकत नाही असें झगल, तर ज्यापक्षीं तुझी प्राण घेतां किंवा पेंचांत आणितां, त्यापक्षीं काय होईल तें हो, परंतु तुमचे हातीं नच लागारें हा निश्चय आहे. तो वाजवी आहे. कोणाऱ्याही पेंच कोणासही सोसत नाही. ही गोष्ट सत्य मिथ्या तुझींच विचार करून आपल्या चित्तांत समजणें. सारांश हाच की, इंग्रजांच्या हातीं ब्राह्मण न चालतां, दौलतीचा बंदोबस्त होऊन यावा. विशेष लिहावें तरी तुमचे दशांशही आझांस समजत नाही. परंतु यश अपेक्ष याचे धनी तुझी. ही गोष्ट लहान माधवराव पाळण्यांत आहेत त्यांसही समजते. मग दहा वर्षांवर जें मनुष्य असेल त्यास न समजे असा पर्याय नाही. आदमी लिहून विशेष तों नाही. तुझी मोजीतही नाही! परंतु आकार दिसत चालला, यास्तव सूचना लिहिली आहे. तरी जें कर्तव्य असेल तें विचारें करावें. पूर्वी तुझांस दोन पत्रें पाठविलीं होतीं, व नवी भावैजय लाडकी केली, तिचें नांव काय ठेविलें, व दुसरी करावयाची कधीं, हा मजकूर विशेष लिहिला होता. त्याचें उत्तर कांहींच आलें नाही. पत्रें पोहोचलीं कीं नाहीं हें नकळे. तर उत्तर पाठविणें. रवाना चंद्र १० माहे साबान. बहुत काय लिहिणें हे विनंती.”

२०. गोपिकाबाई पेशवे.

गोपिकाबाई पेशवे ही इतिहासप्रसिद्ध राजकारस्थानी स्त्री, बाळाजी बाजीराव पेशवे ह्यांची पत्नी होय. ही श्रीमंत नारायणराव यांचा वध झाल्यानंतर नासिका-जवळ पंचवटीस जाऊन राहिली होती. ती पुनः पुण्यास आली नाही. रघुनाथराव पेशव्यांनीं, मरणापूर्वी, गोदातीरीं येऊन, ह्या बाईचें दर्शन घेण्याबद्दलचें बोलणें चालविलें. त्या वेळीं नाना फडनविसांनीं, गोपिकाबाईची मनघरणी करून तिची परवानगी मिळविण्याकरितां, खुद्द हरिपंत फडके ह्यांस नासिक येथें पाठविलें होतें. राजश्री हरिपंत तात्या ह्यांनीं गोपिकाबाईची भेट घेऊन, मोठ्या मिनतवारीनें तिची परवानगी मिळविली. बाई फार चतुर व मानी होती. हरिपंत तात्यांनीं तिच्या भेटीची व तिच्या संभाषणाची जी संक्षिप्त हकीकत नानांस लिहिली आहे, ती फारच मनोरंजक आहे. तिच्यावरून गोपिकाबाई फार राजकारस्थानी बायको

१ ब्राह्मण—राघोबादादा. २ नाना फडणविसांनी नवे लग्न ह्या सुभारास केलें होतें, त्यास अनुलक्षून ही टीका आहे. नानांस पुष्कळ बायका होत्या, हें प्रसिद्धच आहे.

असून, तिला सर्व राजकारणांचें कसें इत्थंभूत ज्ञान होतें, ह्याची चांगली कल्पना होते. त्याचप्रमाणें, रघुनाथराव पेशव्यांविषयीं तिच्या अंतःकरणांत विंती तिरस्कार होता तोही स्पष्ट दिसून येतो. तिचा हेतु श्रीमंत रघुनाथराव दादासाहेबांकडून कृतकर्माचा उच्चार करवून, त्यास प्रायश्चित्त घ्यावयास लावावें, असा दिसतो. त्याप्रमाणें पुढें प्रायश्चित्ताचा विधि घडून आला. त्याबद्दलचीं पत्रें 'ऐतिहासिक चर्चे' मध्ये* छापलींच आहेत.

लेखांक १.

श्री.

ता. ३० जुलै इ. स. १७८३.

“विज्ञापना. मातुश्रीचे बोलण्यांत भाव रास्त्यांजवळ व बालकृष्णपंतांजवळ निघाला होता की, 'दाहा वर्षांत, नाना, हरिपंत कोणी आले की काय ?' तें मजला कळलें होतें. तेव्हां प्रसंगोपात गांठ पडल्यावर विनंती केली की मी आलों ते समयी श्रीमंतांनीं व नानांनीं पायांवर डोकी ठेवावयास सांगितलें होतें, तें ठेवितों. तेव्हां बोलली की, 'देवाचे पायांवर डोकी ठेवा !' मीं विनंती केली की, 'आपण देवतास्वरूप आहेत. मजला आज्ञा तसें करितों.' त्याजवर गोष्ट काढिली की 'दाहा वर्षांत इकडे यावयास उभयतांतून एका जणास अनकूल पडलें नाहीं !' तेव्हां विनंती केली की, 'वर्षास यावें, दर्शन घ्यावें, महिना पंधरा दिवस राहावें, हीच इच्छा. परंतु येथील मर्जी ऐकत गेलों की, कोणास दर्शन होत नाहीं. तेव्हां उगेच जाऊन वृत्तीस तिरस्कार करावयापेक्षा, पाय ध्यानांत आणून वर्तणूक करावी हेंच दर्शन. नाहींतर येण्यास अति संतोष. आतां मर्जी कळली याउपरी आज्ञेप्रमाणें घडेल.' त्याजवर बोलिली की, 'फडणीसपंतांनीं यावें. एक वेळ तुझीं यावें. रास्त्यांनीं एका जणानें नेहेमीं राहावें. यांत मजला संतोष राहील. तितकी विश्रांत होईल.' त्याजवर मीं विनंती केली की 'याप्रमाणें मर्जी आहे, त्यापक्षीं असेंच घडेल.' दादांचे दर्शनाचा प्रकार इकडून असा, तिकडून तसा. तेव्हां येणें राहिलें. आतां कुंभारीस जाऊन, तेथील बंदोबस्त करून

* 'इतिहाससंग्रह'—अंक २—ऐतिहासिक चर्चा, पृष्ठ ६१७८ पहा.

१ गोपिकाबाई नानाफडणविसांस 'फडणीसपंत' असें झणत असे. 'नाना' हें नांव नानासाहेब पेशव्यांचे असल्यामुळे त्याचा उच्चार ती करित नसे. ह्या संबंधानें हरिपंतांनीं लिहिलेलें पुढील पत्र फार मौजेचें आहे:—

“विज्ञापना. मातुश्रीचे दर्शन झाल्यावर फडणीसपंत काय करितात अशी गोष्ट प्रथम निघाली. तेव्हां मनांत आलें की, नाना कां झणत नाहीं ? 'फडणीसपंत' कां झणतात ? तेव्हां येथील माहितगारीनें मनास आणित्ता, नाना झणत नाहीं, व मजला एक वेळ स्वामींनींही गोष्ट सांगितली होती की, 'फडणीसपंत' झणत असतात. 'नाना' झणजे नानासाहेबांचें नांव तें घेत नाहीं, असें सांगितलें. त्यावरून संशय गेला. नाहींतर 'फडणीसपंत' कुन्हाणें झणतात असें वाटत होतें. मांजेची गोष्ट मनांत आली, ती लिहिली असे. रा। छ २९ साबाब हे विज्ञापना.”

पुण्यास जावें लागेल. तेव्हां आज्ञा झाली की, 'दोन दिवस येथें राहा. मग निरोप देईन.' तेव्हां राहिलों. उतावळी जाण्याची करावी तर मॅफ नाहीसी दिसते. याजकरितां राहिलों. दौलतसंबंधी व कारभार करण्याची रीत येविसीं बोलणें फार वेळ पुष्कळ जालें. त्याचा इतिहास किती लिहूं? सेवेसी आल्यानंतर सविस्तर विनंती करीन. येथें मातुश्रीजवळ बोलणें, वेळेस संभाळून, मर्जीस वांकडें न पडे, मर्जी प्रसन्न राही, असेंच भाषण केलें आहे. रवाना छ २९ साबान. हे विज्ञापना."

लेखांक २.

श्री.

ता. ३० जुलई इ. स. १७८३.

"विज्ञापना. दादासंबंधी मातुश्रीचें बोलणें जालें, तें अलाहिदा लिहिलें आहे. राज प्रहर जाल्यावर बोलिली की, 'दादांच्या गोष्टी काढूं नका. बरकड कांहीं सांगा.' त्याजवर इस्तकबिलें गंगाबाईचें राजकारण; पुरंदरास जाणें; त्याजवर मामांची लढाई बिघडली; त्याजवर गुजराथप्रांतीं दादाशीं लढाई; मग गुजराथेंतून पुण्यास येणें व तोतयासंबंधीं हकीकत व कर्नाटकांत जाणें; त्याजवर मोरोबादादाचा मनसुबा; सखारामपंताचे फितूर; त्याजवर मोरोबाचा बंदोबस्त करणें; सखारामपंतास कैद करणें; होळकर शिंद्याचें प्रकर्ण; तळेगांवीं इंग्रज आले, दादा हवालीं केले, शिंदे घेऊन गेले; हरी बाबाजीचा नाश करून फिरोन इंग्रजांकडे गेले. मग आज्ञास हैदरखानाशीं सख्य करणें, मोंगल, भोसले लगामीं लावून घेणें, प्राप्त. तीन वर्षे जालीं, मसलतीचा शेवट न होय. इंग्रजांनीं होऊन सलुकाचा संदर्भ शिंद्याकडे लाविला. करणें प्राप्त केलें. परंतु दादानें चित्तास येईल तिकडे जावें असा करार. त्यास शिंद्याकडे गेल्यास सरकारांतच परंतु हिंसेके मारितील, याजकरितां इकडे आणावयाचें केलें. तेव्हां ह्मणीं लागली कीं तिषांकडे गेला असता, तर फिरोन तुझांस अडचणी घालील, त्या कबूल कराव्या लागतील. केलें हें चांगलें. मीं विनंती केली की, सर्व गोष्टी आपले ध्यानांत आहेत. तेथें सांगणें काय? याजकरितां एक वेळ दर्शन होतें ह्मणजे आज्ञा केल्या कर्मास बळकटी होती. उत्तर हेंच की, 'याचा संबंध नको.' मधीं बोलिली की, 'दादा आमचे बंदीस होता; तेव्हां तो आमचे मुलांबाळास चांगलें पाहात होता की, काय? तसें तो येथें मुलें माणसें सुद्धां येणार. त्याजकडे मी वाईट डोळ्यांनींच पाहीन, माझे मनांतील दुःख गेलें नाही. संबंध नको!' राजकारणाचे प्रारंभींपासून विनंती केली त्याचें उत्तर प्रत्युत्तराचे विस्तार फार आहेत. दर्शनांतीं विनंती करीन. स्वामीचे करण्यावर फार संतोषी आहेत. फितुरी झाले, त्यांचीं यथायोग्य पारिपत्यें केलीं, यावरून मर्जी बहुत प्रसन्न. इतकें करतीलसा भरोसा नवता परंतु फडणीस पुरातन एकनिष्ठ, व तुझांवर चिरंजीवांनीं कृपा केली, त्याचें सार्थक उभयतांनीं मिळोन केलें. यांत मजला संतोष आहे. ईश्वर तुझांस संकट पाडणार नाही. इतकें बोलोन मी राहुटीस आलों. रवाना छ २९ साबान, हे विज्ञापना."

१ भक्त=भक्ति, श्रद्धा. २ इस्तकबिल=पासून (विवक्षित गोष्टीपासून).

इतिहाससंग्रह.

धर्मार्थकाममोक्षाणामुपदेशसमन्वितं ।

पूर्ववृत्तं कथायुक्तमितिहासं प्रचक्षते ॥ १ ॥

संपादकः—दत्तात्रय बळवंत पारसनीस, सातारा.

पुस्तक १ लें.]

दिसेंबर १९०८.

[अंक ५ वा.

विषयानुक्रम.

विषय.	पृष्ठांक.
१ तंजावरचे राजघराणे.	२५-३६
२ जुन्या ऐतिहासिक गोष्टी.	९-१२
३ ऐतिहासिक स्फुट लेख.	९-१६
४ महेश्वरदरबारची बातमीपत्रे.	५७-७२
५ ऐतिहासिक टिपणे.	३३-४०

मुंबई येथे

लुकाराम जावजी यांच्या निर्णयसागर छापखान्यांत

बाळकृष्ण रामचंद्र धाणेकर यांनी

मालकांकरितां छापिला.

वार्षिक वर्गणी ट. ह. सह ४ रु. अंकाची कि. ट. ह. सह ६ आणे.

सातारचे छत्रपति श्री० थोरले शाहूमहाराज.

(कारकीर्द इ. सं. १७०८-१७४९.)

वर दिलेल्या संक्षिप्त हकीकतीवरून तंजावर प्रांतामध्ये मराठ्यांचा प्रवेश शहाजी-राजे भोंसले यांचे कारकीर्दीत झाला, व तंजावरची मूळ जहागीर शहाजीराजे झाली मिळविली, हें अगदी स्पष्ट होतें. शहाजीचे पश्चात् व्यंकोजी राजे झाले वंगळूर व तंजावर ह्या प्रांतांतील जहागीर विजापुरच्या बादशाहाकडून पुनः मिळाली, हेंही निश्चित आहे.* शिवाजी महाराजांनी व्यंकोजी राजास इ. स. १६७७ च्या सुमारास राज्याचा अर्धा वाटा मागण्याबद्दल जें पत्र पाठविलें आहे, त्यांत असा

* 'शिवदिग्विजय' बखरकार लिहितात:— "व्यंकोजीराजे आले. उत्तरक्रिया सांग केली. बादशाहाकडील दुखवटा येऊन, मनसबदारीची बळे व्यंकोजीराजे यांचे नांवें आली." (१० २०८). ह्याचप्रमाणें दुसऱ्या इतिहासकारांचाही समज आहे.

(१) क्याप्टन क्लून्स झालीही ह्याच आशयाचा उल्लेख केला आहे:—

"Tanjore formed part of the conquests achieved by Shahajee, the general of the Mahrattas in the service of the king of Bijapur, and the father of Sivajee, the renowned assertor of Hindoo independence. On Shahajee's death in 1664, his second son, Venkojee was confirmed successor in his Jahageers and held them undisturbed until 1678. when Sivajee, having settled his conquests in other quarters, visited this part of the Peninsula, and after a slight unequal contest between the brothers, Venkojee was confirmed in the possession of Tanjore, on condition of paying half the revenue to Sivajee."—*Native States of India by Captain Clunes.*

(२) वेदोजी भास्कराचे वंशज व अरणीचे जहागीरदार श्रीमंत तिरूमलराव साहेब झाली अरणीच्या जहागिरीची जी माहिती कृपा करून आझांस पाठविली आहे, त्यावरूनही प्रथम शहाजीने तंजावर प्रांत जिंकून घेतला व तो विजापुरकरांनी त्याच्या ताब्यांत ठेविला असें दिसून येतें. शहाजी मृत्यु पावला त्या वेळी त्याजकडे वंगळूर प्रांतांतली जहागीर, अरणी, पोर्तो नोवो आणि तंजावर हे प्रांत होते. (The History of the Jaghire of Arnee).

(३) 'प्रतापवंशावली' ह्या नांवाची एक शिवाजीची बखर पुण्याचे रेसिडेंट कर्नल झोज झाली त्रैसूरचे रेसिडेंट व त्रैसूरचे राज्याचे इतिहासकार मेजर बिस्क्स झाले इ. स. १८०८ मध्ये पाठविली होती. तिचें भाषांतर Lucas Rawdon Burke आणि सुबराव झाली केले आहे. ह्या बखरीमध्ये तंजावर प्रांत शहाजीने जिंकून घेतला व तो मेल्यानंतर तो व्यंकोजीकडे आला, अशी माहिती दिलेली आहे.

(४) शहाजी इ. स. १६६४ मध्ये मृत्यु पावला, त्या वेळी त्याजकडे तंजावर प्रांत होता, असा ग्रॉटहफनेही उल्लेख केला आहे:—

"Shahjee possessed at his death, not only the districts originally conferred upon him in jagheer by the Beejapur government, but the fort of Arnee, Porto Novo, and the territory of Tanjore. He continued in obedience to Ali Adil Shah, who seems to have allowed him to retain his new acquisitions unquestioned."—*History of the Mahrattas, Page 90.*

उल्लेख केला आहे की, “कैलासवासी साहेबी कैलासवास केला, त्यास आज तेरा वर्षे जाली. महाराजांचे पैके व जहाव व हत्ती व घोडे व मुख्य अवघेही राजश्री रघुनाथपंती तुझाला राज्यावरी नैसवून, संपूर्ण राज्य तुमचे हाती दिलें. ऐशियास आमचा अर्धा वांटा तेरा वर्षे तुझीच खादला. आझी जरी तुझांजवळी मागावें, तरी बहुत दूर होतां. बऱ्या बोलें तुझी देणार नव्हां. झणून तेरा वर्षे सवुरी केली.”

झावसून शहाजी इ. स. १६६४ मध्ये मृत्यु पावल्यापासून तेरा वर्षे झणजे इ. स. १६७७ पर्यंत, व्यंकोजी त्याच्या जहागिरीचा व संपत्तीचा उपभोग घेत होता, हे अगदी सिद्ध आहे. आतां प्रश्न एवढाच आहे की, तंजावरच्या नायक वंशाचा अस्त केव्हां झाला, व व्यंकोजीने तंजावर येथें स्वतंत्र गादी केव्हां स्थापिली ? तंजावरच्या तामिल इतिहासकारांची माहिती ग्राह्य मानिली, तर इ. स. १६७५ मध्ये व्यंकोजी राजाने तंजावरास येऊन राज्य स्थापिलें, असे मानावें लागतें. परंतु मराठी बखरी व मुसलमानी इतिहास यांतील माहितीचा सूक्ष्म रीतीने विचार केला, तर मराठ्यांच्या राजसत्तेचा प्रवेश तंजावर प्रांतांत शहाजीचे कारकीर्दीतच झाला, हे स्पष्ट दिसून येतें. तेव्हां एकंदर गोष्टीचा सारासार विचार केला झणजे सयुक्तिक रीतीने असे मानणें भाग आहे की, तंजावर प्रांतावर प्रथम शहाजीने आपला अंमल बसविला, व विजापुरच्या बादशाहानें तो प्रांत त्याजकडे जहागीर करून दिला. तथापि, शहाजीचे कारकीर्दीत तंजावरचा नायक राजा विजयराघव हा सत्ताहीन व परतंत्र स्थितीत तंजावर येथें कायम होता. पुढें त्यावर त्रिचनापल्लीच्या नायक राजानें स्वारी करून त्याचा नाश केला व तंजावर हस्तगत केलें. त्या वेळी व्यंकोजीने त्या नायक राजावर स्वारी केली व त्याचें पारिपत्य करून तंजावर येथें आपला अंमल पूर्णपणें संस्थापित केला. ही गोष्ट इ. स. १६७५ मध्ये घडून आली. त्याच समयी व्यंकोजीने तंजावरच्या नामधारी नायक राजास अजीबात नाहींसें करून, तंजावर येथील प्राचीन चोलमंडलाधिपतीचें सिंहासन हस्तगत केलें व त्यावर महाराष्ट्र राजसत्तेची प्राणप्रतिष्ठा केली, अशी तामिल लेखकांची कल्पना आहे.

भाग ४ था.

व्यंकोजी राजाची कारकीर्द.

(इ. स. १६७५-१६८४)

शहाजी राजा इ. स. १६६४ मध्ये मृत्यु पावल्यानंतर तंजावरची जहागीर त्याचा पुत्र व्यंकोजी याच्या ताब्यांत आली, हे मागील भागांत सांगितलेच आहे. व्यंकोजीने तंजावरची जहागीर स्वतंत्रपणाने केव्हां संस्थापित केली, हा मुख्य वादग्रस्त प्रश्न आहे. त्याचे संक्षिप्त विवेचन मागील भागांत केलेच आहे. मराठी बखरकारांच्या झणण्याप्रमाणे पाहिले, झणजे शहाजीच्या कारकीर्दीपासून तंजावर प्रांतावर मराठ्यांचे स्वामित्व असून, इ. स. १६६४ पासून तो प्रांत व्यंकोजीच्या ताब्यांत होता, असे मानावे लागते. तामिल लेखकांचे झणणे लक्षांत घेतले, तर व्यंकोजीने इ. स. १६७४ मध्ये तंजावर प्रांतावर स्वारी करून, तेथे इ. स. १६७५ मध्ये मराठ्यांची स्वतंत्र गादी संस्थापित केली, असे मानावे लागते. दोन्ही बाजूंची माहिती नीटरीतीने मनन करून तोलून पाहिली झणजे, दोन्ही लेखकांचे झणणे व्हाही अशी ग्राह्य मानून, तंजावरची जहागीर इ. स. १६६४ मध्ये शहाजीच्या पश्चात् व्यंकोजीस मिळाली; परंतु तेथे व्यंकोजीने इ. स. १६७५ मध्ये स्वतंत्रपणे राज्य स्थापन केले, असे ठरविणे अधिक युक्तिवादाचे होईल, असे आभास वाटते. इ. स. १६६४ पासून १६७५ पर्यंतच्या व्यंकोजीच्या हालचालींची साधार माहिती कोठेही उपलब्ध नसल्यामुळे त्याबद्दल विशेष चर्चा करण्यांत अर्थ नाही.*

* झैसरचे इतिहासकार मेजर विल्कस झांस जी मराठ्यांच्या इतिहासाची सामुग्री मिळाली होती, तीत तंजावर प्रांत शहाजीने जिंकून घेतला अशीच माहिती होती. परंतु 'म्याकॅन्ही कलेक्शन' मधील तामिल इतिहासांच्या योगाने त्यांच्या मनाचा गोंधळ उडून, त्यांनी असे ठरविले की, शहाजीने तंजावर प्रांत जिंकून घेतला व तो व्यंकोजीच्या ताब्यांत दिला. परंतु व्यंकोजीने तेथे स्वारी राज्यस्थापना इ. स. १६७५ झा वर्षी केली. ते लिहितात:—

"I hesitate to follow the manuscript which assigns to Shahjee the conquest of Tanjore, which he left under the charge of Eecoojee; but from a comparison of authorities I am disposed to suspect that the author confounds this event with some former invasion for the purpose of levying contributions, one of which we know to have occurred in 1656. The terms of submission of Tanjore on that occasion may have been considered as equivalent to an actual conquest; but the final occupation of that country was probably achieved by Eecoojee after the death of his father. This event is placed by a manuscript history of Tanjore in the Tamil language, belonging to the Mackenzie collection, and by several concurring testimonies in 1675."—*Wilt's Historical Sketches of the South of India, Vol. I, Page 78.*

तंजावर येथें व्यंकोजीने मराठी राज्याची स्वतंत्र गादी केव्हां व कशी संस्थापित केली, ब्राह्मणलक्ष्मी माहिती तामिल ग्रंथकारांनी निरनिराळ्या प्रकारची दिली आहे. तामिल भाषेत तंजावरच्या इतिहासासंबंधानें 'भोसलवंशम्' व 'नरपतिविजयम्' असे दोन ग्रंथ मुख्य आहेत; आणि त्यांशिवाय, तंजावर येथील बृहदीश्वराच्या देवा-लयांतील मराठी शिलालेखांमध्येही हा राज्यसंस्थापनेचा वृत्तांत दिलेला आहे. परंतु ह्यांमध्ये कोणाचा कोणास मेळ जमत नाही. 'भोसलवंशम्' हा तामिल ग्रंथ आणि तंजावरच्या शिलालेख ह्यांतील माहितीचा मात्र चांगला मेळ जमतो. तथापि, त्या दोन्ही इतिहासलेखांच्या मते, व्यंकोजी राजानें इ. स. १६७४ मध्ये तंजावरच्या विजयराघवावर स्वारी केली, व तेथील राज्य त्याने इ. स. १६७५ मध्ये जिंकून घेतलें. कर्नल म्वाकेंझी ह्यांच्या ग्रंथसंग्रहांतील 'तंजावरुवारिचरित्रम्' ह्या ग्रंथामध्ये, विजयराघवास चोकनाथ नायकानें मारून अलगिरीनामक आपल्या प्रधानाकडे तंजावरचे राज्य सोंपविलें; पुढें ह्या युद्धामध्ये विजयराघवाचा नातू चेंगमल (अथवा सेंगमल) दास ह्या राजपुत्राचा त्याच्या दाईने मोठ्या चातुर्याने प्राण रक्षण केला; पुढें तो मोठा झाल्यावर व्यंकण्या रायसम् ह्याने विजापुरास जाऊन व्यंकोजीराजास व पादशाही वजिरांस घेऊन येऊन इ. स. १६७४ मध्ये तंजावरचे राज्य परत घेतलें, वगैरे वृत्तांत दिला आहे. वास्तविक पाहूं गेलें तर ह्या ग्रंथांतील व्यंको-जीच्या स्वारीचा वृत्तांत 'भोसलवंशांतील' वर्णनाशी बरोबर जुळतो. फक्त तंजावरच्या गादीवर त्या वेळीं विजयराघव होता किंवा अलगिरी होता, ह्या प्रश्नाचा निकाल होत नाही. अर्थात् अस्सल कागदपत्रांचा खात्रीलायक आधार मिळत नसल्यामुळे तो प्रश्न तसाच संदिग्ध ठेवणें भाग आहे. ज्या अर्थी 'भोसलवंशम्' व 'तंजावरचा मराठी शिलालेख' ह्यांतील माहितीचा मेळ अधिक जमतो, व त्यास 'तंजावरुवारि-चरित्रा'चाही पुष्कळ आधार मिळतो, त्या अर्थी व्यंकोजी राजाच्या तंजावरावरील स्वारीचा व तेथील राज्यस्थापनेचा जो वृत्तांत 'भोसलवंशम्' ह्या तामिल ग्रंथांत दिला आहे, तोच प्रस्तुत प्रसंगी अधिक ग्राह्य मानणें प्रशस्त होय.

'भोसलवंशम्' ग्रंथामध्ये व्यंकोजी राजानें तंजावर येथील राज्य कसें आक्रमण केलें, त्याचें वर्णन पुढें लिहिल्याप्रमाणें दिलें आहे:-

“येकोजी” राजा हा भोसलवंशांतील ह्या नांवाचा चवथा राजा होय. तो बंगळूर येथें राज्य करीत असतां, विजापुरचा बादशाह अहली आदिलशाह ह्याजकडून

* तामिल ग्रंथांत व्यंकोजी राजास 'येकोजी' ह्या नांवानें संबोधिलें आहे; व अद्यापि तंजावरचे लोक व्यंकोजी ह्या नांवापेक्षा 'येकोजी' असेंच वानतात. मराठी कागदपत्रांतही कोठें कोठें येकोजी असेंच नांव लिहिलें आढळतें.

त्यास अशी फर्मान आली की, 'तंजावर येथील विजयराघव नायकावर त्रिचना-पलीच्या नायकराजाने स्वारी करून तंजावरास वेढा दिला आहे; ह्याकरितां कुमक मागण्यासाठीं तंजावरच्या नायकराजाचा वकील आमच्याकडे आला आहे. ह्यासाठीं आमी त्याकडे काविल अलासखान व अबदुलअल्ली असे दोन वजीर पाठविण्याचे योजिले आहे. तरी तुम्ही देखतपत्र आपल्या सैन्यानिशीं तंजावरप्रांती जावे; व त्रिचनापलीच्या नायकराजाचा पराभव करावा; व त्यास तेथून हांकून घावे. तंजावर येथील बादशाही खंडणी फार तुंबली आहे, ह्याकरितां तंजावरच्या राजास नजरबंद कैदेत ठेवून ती वसूल करावी; आणि तुमच्या सर्व स्वारीचा खर्च तेथून जमा करून हुजूर पाठवून द्यावा.' ह्याप्रमाणे बादशाहाचा हुकूम येतांच, येकोजी राजाने बंगळूर प्रांताची व्यवस्था सूर्यराव नांवाच्या आपल्या कारभान्याच्या हातीं सोंपवून तो स्वसैन्यानिशीं बादशाही वजिरांबरोबर लवकरच तंजावराकडे चालता झाला. मार्गामध्ये त्याने अरणीचा बळकट फिल्ला हस्तगत केला. नंतर त्याने तंजावरावर हल्ला केला; व त्रिचनापलीच्या नायकराजाचा पराभव करून त्यास तेथून पळवून लाविले. नंतर त्याने तंजावर येथे लष्करी लोकांचा पाहारा ठेवून चांगला बंदोबस्त केला, व बादशाही पेशकश व फौजेचा खर्च वसूल करण्यासाठीं विजापुरच्या दोन वजिरांस तेथे ठेवून, तो स्वतः त्रिमलवाडी येथे येऊन राहिला.'

“येकोजी राजा त्रिमलवाडी येथे असतांना त्याचा दुसरा मुलगा सरफोजी शालिवाहन शके १५९६ [इ. स. १६७४] राक्षसनामसंवत्सर ह्या वर्षी जन्म पावला.”

“तंजावरचा विजयराघव नायक व त्याचे भाऊबंद ह्यांनी आपल्याकडील परचक्र गेले असे पाहतांच, आपसांमध्ये पुनः गादीबद्दल तंटा सुरू केला. त्यामुळे राज्यामध्ये पुनः अव्यवस्था उत्पन्न होऊन बादशाही खंडणी तुंबली. त्यांनी विजापुरच्या वजिरांस फसविण्याचा प्रयत्न करून तिकडे पाठविलेल्या आपल्या वकिलास रजा दिली. ह्याप्रमाणे त्यांची कृष्णकारस्थाने व कपटी मुत्सद्दीगिरी सुरू झाली. हे पाहतांच तेथील राजाचा मुख्य प्रधान व इतर दरबारी मुत्सद्दी ह्यांस त्यांचा तिडकारा उत्पन्न झाला. त्यांनी असंतुष्ट होऊन, ह्या नायकराजांच्या हातून राज्यकारभार सुरळीत रीतीने चालणार नाही असे पाहून, विजापुरच्या दोन वजिरांकडे संधान लाविले; व त्यांना स्पष्ट रीतीने असे सांगितले की, ह्या नायकराजांना राज्य करण्याची अक्कल नाही; व सामर्थ्यही नाही; सर्व राज्यामध्ये शोर्टिंगबादशाही सुरू झाली आहे व सर्व प्रजा असंतुष्ट झाली आहे; ह्याकरितां तुम्ही सर्व राज्यकारभार आपल्या हातीं घ्यावा. ह्याप्रमाणे तंजावरच्या मुत्सदांचे राजकारण घ्यानी घेऊन विजापुरच्या वजिरांनी दोन दिवस त्याबद्दल विचार केला; व शेवटी त्यांस ह्या कामी

येकोजी राजाची सल्लामसलत घेण्याबद्दल सांगितले. नंतर ते मुत्सद्दी त्रिमलबाही येथे येकोजी राजाच्या भेटीस गेले. तेथे त्यांनी सर्व राजकीय वृत्तांत त्यास निवेदन केला. तो ऐकून येकोजी राजा थोडेसे निवडक लोक बरोबर घेऊन गुप्तरीतीने तंजावरास गेला, व तेथे त्याने त्या वजिरांची भेट घेतली; आणि त्यांच्याशी सर्व राजकारणांची चर्चा करून तंजावरचे राज्य घेण्याची मसलत कायम ठरविली.”

“तदनंतर माघ शुद्ध ७ शके १५९६ राक्षसनाम संवत्सर ह्या दिवशी, येकोजी राजा व बादशाही वजीर ह्यांनी तंजावरच्या राजवाड्यावर हल्ला करून, तेथील नायकराजास व त्याच्या भाऊबंदांस धारातीर्थी पाठविले व तंजावरचा राजवाडा व किछा आपल्या ताब्यांत घेतला. ज्या दरवाज्यांतून ते विजय मिळवून परत आले, त्यास ‘फत्तेदरवाजु’ असें ह्मणतात. येकोजी राजाने तंजावरचा किछा नायकराजाच्या जुन्या मुख्य प्रधानाचे स्वाधीन केला, व सर्व राज्यकारभार विजापुरच्या वजिरांचे हातीं दिला. नंतर येकोजी राजा ह्यास बंगळूर प्रांती जाण्याची त्वरा उत्पन्न झाल्यामुळे त्याने त्या वजिरांचा निरोप मागितला. परंतु त्या दोनी वजिरांमध्ये कांहीं राजकारणांत मतभेद उत्पन्न झाल्यामुळे त्यांनी त्यास तंजावर येथे कांहीं दिवस राहण्याबद्दल आग्रहाची विनंति केली. ह्याप्रमाणे दोन महिनेपर्यंत सर्व राजकारणे स्थब्ध राहिली.”

“पुढे दोन महिन्यांनी, औरंगजेब बादशाहाने दक्षिणेतील विजापूर खेरीज सर्व राज्ये काबीज केल्याचे वर्तमान आले. तेव्हां कदाचित् विजापुरावरही त्याचा मोहरा वळेल, असा संशय व भीति एकसमयावच्छेदेंकरून विजापुरच्या वजिरांच्या मनांत उत्पन्न झाली. तेव्हां वजीर अबदुलअल्ली व कादिल अलासखान ह्यांनी असा विचार मनांत आणिला की, ‘अशा आणीबाणीच्या प्रसंगी येकोजी राजा बंगळुरास निघून गेला व आपण दोघे जर भांडत बसलों, तर आपल्या हातून तंजावर प्रांताचे संरक्षण होणार नाही. शिवाय, त्रिचनापल्लीचे नायकराजे फार पराक्रमी आहेत. ते ह्या संधीचा फायदा घेऊन तेव्हांच तंजावरावर चाल करतील व तो प्रांत काबीज करतील. विजापुरच्या बादशाहास तर तो प्रांत त्यांच्या ताब्यांत देण्याची सुळीच इच्छा नाही. तेव्हां, अशा प्रसंगी येकोजी राजासारख्या पराक्रमी पुरुषाच्या हातींच हा प्रांत राहणे इष्ट आहे. कारण, तो त्रिचनापल्लीच्या नायकांना पुरून उरण्यासारखा असून, त्याचा भाऊ शिवाजी राजा हा महाप्रतापी व प्रबल आहे; प्रत्यक्ष विजापुरच्या बादशाहासही तो शिरजोर होऊन बसला आहे. ह्यासाठी त्यासच तंजावर येथील गादी देऊन त्याची येथे स्थापना करावी, हा मार्ग सर्व प्रकारें उचित होय.’ त्याप्रमाणे त्यांनी येकोजी राजास कळविले; व विजापुरच्या बादशाहाची मंजुरी आणवून, त्यांनी त्यास तंजावर येथील नायकराजाच्या प्राचीन सिं-

हासनावर, चैत्र शुद्ध १ प्रतिपदा नलनाम संवत्सर शके १५९७ रोजी, मोठ्या समारंभानें विराजमान केलें. येकोजी राजानें ह्या मंगलप्रसंगी विजापुरच्या बादशाहास नजरनजराणा पाठवून, ह्या वजिरांस तंजावर येथें ठेवण्याबद्दल त्याची परवानगी मागितली. येकोजी राजाचा शौर्यपराक्रम पाहून बादशाहा फार प्रसन्न झाला, व त्यानें मोठ्या आनंदानें नजरनजराण्यांचा स्वीकार करून, येकोजी राजास तंजावरची जहागीर वंशपरंपरेनें बक्षीस करून दिली, आणि त्यास बहुमूल्य वस्त्रे व राज्याची सनद पाठवून दिली. ह्याप्रमाणें येकोजी राजास तंजावरची राज्यप्राप्ति झाली व तेथें तो त्या वजिरांच्या साहाय्यानें उत्तम रीतीनें राज्य चालवूं लागला.”

‘नरपतिविजयम्’ ह्या ग्रंथामध्ये व्यंकोजी राजाच्या स्वारीचा जो वृत्तांत दिला आहे, तो असंबद्ध, विसंगत, सत्यापलापयुक्त आणि असंभवंतीय असा आहे. त्यांत व्यंकोजी राजावर कृतघ्नतेचा व कपटप्राचुर्याचाही आरोप केलेला आहे. परंतु इतिहास-दृष्ट्या त्यांत अनेक दोष असल्यामुळे त्यावर भरंवसा ठेवण्याची प्रवृत्ति होत नाही.*

* ‘नरपतिविजयां’तील लेखाचा मारांश पुढे लिहिल्याप्रमाणें आहे:—

“तंजावर येथे विजयराघव ह्या नावाचा राजा राज्य करीत होना. त्याच्या पूर्वजाम विजयनगरच्या कृष्ण रायल राजानें तंजावरची जहागीर मोठ्या इतमामानिशा दिली होती. मधुरेच्या राजास आपल्या सैन्याच्या शक्तिप्रभावाचा विशेष गर्व उत्पन्न होऊन त्यानें एकाएकी तंजावरावर स्वारी केली, व तेथील राजा विजयराघव ह्याचा वध करून तंजावरचे राज्य हस्तगत केले. विजयराघव ह्याचा चेंगमल नायक ह्या नांवाचा एव, मुलगा होता. त्याने आपल्या वकिलाम मोठ्या त्वरेने बंगडुराम पाठविले. तेथे त्यानें येकोजी राजे ह्यांची भेट घेऊन त्यांम अशी विनंती केली की, ‘तंजावरचा राजा चेंगमल ह्यानें मला आपल्याकडे पाठविले आहे. मधुरेच्या राजानें तंजावरावर स्वारी करून माझे राज्य हस्तगत केलें आहे. ह्याणून आपण आपल्या सैन्यानिशी माझ्या मदतीम येऊन, माझे राज्य मला परत मिळवून द्यावे. मी आपल्या सर्व फौजेचा खर्च देण्यास तयार आहें.’

“ह्याप्रमाणें तंजावरच्या राजाच्या वकिलाने दीनबाणीने विनंति करून येकोजी राजे ह्याचे मन वळविले. तेव्हां त्याम दया उत्पन्न होऊन, त्यानें त्याचें ह्मणें मान्य केलें. नंतर त्यानें हैसूरचा चिकदेवराजा ह्याम आपल्या तंजावरावरील स्वारीचा विचार करविला; व फौजेच्या खर्चाकरितां त्याम बंगडूर प्रांत देऊन, त्याबद्दल बाग लागू रुपये घेतले. नंतर त्यानें आपल्या शूर सैन्यानिशी तंजावरावर स्वारी केली. येकोजीने तंजावर प्रांतांत येतांच, तंजावरच्या राजास ५००० स्वारांची वाटखर्ची मागितली; आणि ती हार्ता येताच, त्यानें अधिक कुमक आणण्याच्या मिषानें परत येऊन, अरणीच्या किळ्यावर हल्ला केला; व तेथील शिबंदीचा पराभव करून तेथें वेदाजी नामक आपल्या मरदाराची योजना केली. नंतर तेथून तो २०० स्वारांनिशी तंजावराम आला. तेथे त्याने तंजावरच्या नायक राजास असें कळविलें की, ‘माझ्या सैन्याचा पगार फार दिवस तुंबला आहे. पगारदाकीचा निकाल केल्यावांचून

व्यंकोजी राजानें तंजावर येथें महाराष्ट्राज्याची स्वतंत्र गादी इ. स. १६७५

फौज पुढे येत नाही. झाकरितां फौजेच्या खर्चाची भरपूर रक्कम मिळेल, तर मी तुमच्या बतीनें लढण्यास सिद्ध आहे.' नंतर त्यानें कुंभकोनम् येथें देवाची शपथ घेतली व इमान-प्रमाण कबूल केलें. तेव्हां चेंगमल नायकानें त्याम मधुरेवर स्वारी करण्यास पुरे इतकें द्रव्य दिलें. नंतर ह्या कृतघ्न येकोजीनें मधुरेच्या राजाशीं अंतस्थ रीतीनें सख्य करून, पुनः कांहीं दिवसांनीं चेंगमल नायकाकडे असा निरोप पाठविला कीं, 'तुमच्या करितां मी माझा बंगळूर प्रांत चिकदेवरायाजवळ ठेवून तुमच्या मदतीसाठीं मी ह्या प्रांतीं आलों. झाकरितां माझ्या कुटुंबास राहण्यासाठीं चांगली सुरक्षित जागा तुम्हीं दिली पाहिजे.' त्यावरून चेंगमल राजानें त्यास तंजावरच्या किल्ल्यांत त्याच्या सैन्यानिशीं राहण्याची परवानगी दिली. तदनंतर येकोजी राजानें किल्ल्याचा नीट बंदोबस्त केला; आणि तो आपल्या कबजांत येतांच त्यानें राजास अशी धमकी दिली कीं, तूं मुकाट्यानें तंजावरची गादी सोडून जा. नाहीतर मी हा किल्ला तुझा शत्रु जो मधुरेचा नायक त्याच्या हातीं देईन. तेव्हां तो राजा मुकाट्यानें तंजावरच्या किल्ला सोडून गेला. येणेंप्रमाणें तंजावरची गादी येकोजी राजानें मिळविली, व तेंचें आपलें राज्य स्थापन केलें. तंजावरचा हा हनभागी राजा पुढे ह्यैसुराम चिकदेवरायाच्या आश्रयास जाऊन राहिला."

ह्या लेखामध्यें व्यंकोजीस कृतघ्न ठरविलें आहे. परंतु ह्या लेखाचा नीट रीतीनें विचार केला, तर सर्व लेख किती असंबद्ध आहे, हे तेव्हांच दिसून येतें. 'नरपतिविजया'चा लेखक व्यंकोजीवर कृतघ्नपणाचा आरोप करितो, परंतु दुसरा तामिल लेखक त्याच्या स्वामिनिष्ठेचा उल्लेख करितो. तोही येथें दाखल करण्यासारखा आहे:—

"At all this the *Royasam-Venganen* was deeply grieved, and he thought "Though I had conducted *Sengamala-dasu* to Vijayanagaram, and with so much negociation and unmeasurable pains procured him an interview with the *Secandra-Padshah*, bringing thence an army, conquering the enemies, and causing him to be crowned; yet notwithstanding all this, not to give me the post of *Dalakarten*, but to bestow it, by the advice of a nurse, on a street keeper! And did he not also bid me obey and act according to that person's orders?" With these reflections he quitted Tanjore in great anger and going to *Ekoji Raja* at Combaconam he said to him as follows:—"You come from a great distance, and after great and varied efforts you took the fort; but wherelore give it over to *Sengamala-dasu*? Who besides would thus have given over so large a tract, perfectly in their own power, and yielding the annual revenue of a *crore*?" On hearing his speech *Ekoji-Raja* replied, "*Hari Hari!* Why dost thou gabble on at this kind of rate?" and was angry. But the *Royasam-Venganen*, not ceasing on that rebuke, continued to carry on the like insinuations every day, for a period of six months. *Ekoji-Raja* did not assent; and said, "should the *Secandra-Padshah* hear this speech severe punishment would visit us; and therefore we dare not act contrary to his written orders."—*Oriental Historical Manuscripts by Taylor, Vol. II-Page 202.*

साली संस्थापित केली; आणि त्याने कर्नाटकांतील सर्व पाळेगार लोकांस आणि त्रिचना-पल्ली, मधुरा, रामनाथ येथील राजांस आपला शौर्यप्रताप दाखवून, त्या प्रांतांत आपला चांगला दुरा बसविला. परंतु त्यास शहाजीराजाची जहागीर व बडिलार्जित दौलत पुष्कळ मिळाली होती, त्यामुळे संपत्ति व प्रभुत्व ह्यांच्या योगाने त्याच्या वृत्ती-मध्ये आत्मप्रौढी व गर्विष्ठपणा ह्या दुर्गुणांचा प्रादुर्भाव लवकरच झाला. त्याच्या पदरी शहाजीच्या वेळेचे स्वामिनिष्ठ, प्रामाणिक व राजकारणचतुर असे शहाणे मुत्सद्दी पुष्कळ होते. त्यांमध्ये रघुनाथ नारायण हणमंते हे अग्रगण्य होते. परंतु व्यंकोजी राजास तंजावरची गादी प्राप्त झाल्यानंतर त्यास 'आपण थोर राजे झालों,' असा गर्व जाहला; व त्याने रघुनाथपंतासारख्या जुन्या व नांवाजलेल्या मुत्सद्द्याची सल्ला-मसलत ऐकण्याचे सोडून दिले व त्याचा कित्येक वेळां अपमानही केला. त्यामुळे रघुनाथपंताने मानहानीस कंटाळून व्यंकोजीची रजा घेतली, व शिवाजी महाराजांकडे संधान लावून आपल्या मुत्सद्दीपणाचा प्रभाव व्यंकोजीस दाखविण्याचा पण केला.

येथे एक महत्त्वाच्या गोष्टीचा उल्लेख करणे अवश्य आहे. व्यंकोजी व शिवाजी हे सापळ बंधू होते, तरी उभयतांची परिस्थिति अगदी भिन्न असल्यामुळे उभयतांचे स्वभाव अगदी वेगळे बनले होते. शिवाजीच्या अंगी स्वातंत्र्याचे पाणी उत्पन्न होऊन तो महाराष्ट्राज्याचा संस्थापक बनला. व्यंकोजीने आजन्म बादशाही जहागिरीचा उपभोग घेतल्यामुळे तो यवनी बादशाहीचे स्तोम आजन्म विसरला नाही. शिवाजीस सर्व हिंदुस्थानामध्ये महाराष्ट्राज्याचा प्रसार करण्याची महत्त्वा-कांक्षा होती. व्यंकोजीचे ठिकाणी स्वतःच्या जहागिरीमध्ये गुंग होऊन स्वतःस धन्य मानण्यापलीकडे अधिक उच्च भावना नव्हती. अशा प्रकारचा उभयतांच्या प्रकृतीमध्ये विरोध असल्यामुळे, व्यंकोजीस महत्पद प्राप्त होतांच, त्याने शिवाजीविषयी आपली मत्सरबुद्धि व्यक्त केली; आणि कित्येक अहंपणाच्या वृथा वलगना सुरू केल्या. अर्थात् ही व्यंकोजीची कृति त्या परमपूज्य व परमबंध नृपतीच्या भक्तांस असह्य होऊन त्यांनी त्याची चांगली कानउघाडणी केली. परंतु व्यंकोजी कांहीं मुसलमान सरदारांच्या नादाने वागून सुविचारापासून विन्मुख झाल्यामुळे, त्यास ताळ्यावर आणण्याकरितां त्याच्या पदरच्या मुत्सद्द्यांनी शिवाजी महाराजांकडे प्रेष करून त्यांस कर्नाटकाप्रांती स्वारी करण्याबद्दल प्रोत्साहन दिले. शिवाजीस दक्षिणेत अनेक राजकारणे साधावयाची होतीच. तेव्हां त्याने ही संधि साधून दक्षिणदिग्विजय करण्याचा निश्चय केला. शिवाजीची दक्षिणेतील स्वारी ही तंजावरच्या व महाराष्ट्राच्या इतिहासांत एक फार महत्त्वाची गोष्ट होय. ही घडवून आणण्यास पुष्कळ अंशी व्यंकोजीचे कारभारी रघुनाथ नारायण हणमंते हे कारणीभूत होत.

शिवाजी इ. स. १६७६ च्या अखेरीस ३०००० हजार घोडेस्वार व ४०००० पायदल बरोबर घेऊन कर्नाटकच्या स्वारीस निघाला. प्रथम तो गोवळकोंड्यास गेला. तेथे गोवळकोंड्याच्या बादशाहाच्या व त्याच्या आदरपूर्वक भेटी झाल्या. दिवाण मादण्णापंत ह्यांच्या मार्फत त्याची सर्व राजकारणे सिद्धीस जाऊन बादशाहाने त्याचा चांगला आदरसत्कार केला, व पुष्कळ नजरनजराणा व जवाहीर त्यास अर्पण केलें. ह्याप्रमाणें एक महिनापर्यंत भागानगर येथें राहून व बादशाही सख्य करून शिवाजी निवृत्तिसंगम उतरून कर्नूल प्रांतीं दक्षिणेंत वळला. प्रथम तो श्रीशैल्य पर्वतावर जाऊन व तेथें दैविक प्रसाद घेऊन तो कर्नाटकप्रांतीं आला. नंतर त्यानें चंदी येथील बळकट डोंगरी किछा विजापुरचा सरदार अंबरखान ह्याच्याकडून जिंकून घेतला व तेथें रामाजी नलगे ह्यास हवालदार नेमिलें; व चंदी महालाची व्यवस्था करण्यासाठीं विठ्ठल पिलदेव ह्याची योजना केली. ह्याप्रमाणें शिवाजीनें कर्नाटक प्रांतामध्ये आपल्या शौर्यप्रतापाचें अल्पप्रदर्शन केलें नाहीं, तोंच त्याच्या सैन्यानें बेलोरच्या किह्यास वेढा घालून व साजरा गोजरा ह्या टेंकड्यांवरून त्यावर तोफांचा मारा करून तो किछा जिंकून घेतला. ह्यामुळे शिवाजीच्या बाहुपराक्रमाची कर्नाटक प्रांतामध्ये तेव्हांच प्रसिद्धी होऊन, त्याच्या शौर्यतेजापुढें सर्व पाळेगार व राजे दिपून गेले.

शिवाजीचा मुख्य उद्देश तंजावर प्रांतावर स्वारी करून व्यंकोजीराजास विनम्र करवें असा होता. व्यंकोजीचा विचार प्रथम मधुरेचा नायक व इतर सुसलमान लोक ह्यांच्या साह्यानें शिवाजीच्या फौजेवर चाल करून त्याचा पराभव करावा असा होता. परंतु शिवाजीचें पराक्रमतेज अवलोकन करितांच त्याचे साह्यकर्ते सर्व वीर मार्गे सरले. तेव्हां व्यंकोजी राजानें लढाईचा विचार रहित करून, शिवाजीची भेट घेण्याचा बेत ठरविला. त्याप्रमाणें तो त्रिमलवाडी येथें शिवाजीच्या भेटीस आला. शिवाजीनें त्याचा फार आदरसत्कार करून त्यास सामोपचारानें वडिलार्जित जहागिरीचा व संपत्तीचा अर्धा वांटा देण्याबद्दल सांगितलें. व्यंकोजीनें, ही जहागीर बादशाही देणगी आहे, तेव्हां त्यांत वडिलांचा कांहीं संबंध नाहीं. बादशाही परवानगीवांचून मला कांहीं वांटणी करितां येणार नाहीं; वगैरे शुष्क कारणें दाखवून शिवाजीचें झणणें मान्य केलें नाहीं. एवढेंच नव्हे, तर आपल्या दुराग्रही व एककल्ली वर्तनानें त्यानें शिवाजीची मर्जी नाखुष केली. शिवाजीसारख्या मानी व कर्तृत्वशाली पुरुषास अर्थात् हें धाकट्या बंधूचें वर्तन पसंत पडलें नाहीं. त्यानें त्याच्या पदरच्या मुत्सद्यांकडून परोपरीनें त्याची समजूत करण्याचा प्रयत्न केला, परंतु तोही निष्फळ झाला. एके वेळीं शिवा-

जीच्या मनांत व्यंकोजीस कैद करण्याचाही विचारतरंग उत्पन्न झाला. परंतु आपल्याकडे भेटीसाठी आलेल्या भावास कैद करून आपल्या थोरपणास कालिमा लावणे योग्य नाही असे वाटून त्याने त्यास निरोप दिला, आणि तंजावरास पाठविले. तेथेही शिवाजीने भले लोक पाठवून व परोपरीने त्याची समजूत करून गृहकलह नाहीसा करण्याची खटपट केली. परंतु राज्याचा अर्धा वांटा देण्याची सुबुद्धि व्यंकोजीस झाली नाही. तेव्हां शिवाजीने चंदीप्रांती संताजीराजे, हंबीरराव मोहिते वगैरे शूर लोक व काहीं सैन्य ठेवून व त्यांना कर्नाटकांतील प्रबळ जागा जिंकून घेण्याची आज्ञा करून, राजकारणनिमित्ताने ती पन्हाळप्रांती तोरगल येथे आला.

इकडे व्यंकोजीने, शिवाजी दक्षिणेंत परतला असे पाहून, मुसलमान लोकांच्या मसलतीने, त्याच्या सैन्यावर स्वारी करून त्यास कर्नाटकांतून घालवून देण्याची कुबुद्धि मनांत आणिली; आणि हंबीरराव मोहिते ह्यांच्या सैन्यावर चाल केली. शिवाजीचे सैन्य चांगले शूर व लढाऊ असल्यामुळे त्याने तंजावरच्या लोकांची दाणादाण केली, आणि त्यांच्यावर तरवारीचा व माल्यांचा मारा करून त्यांचे पांच सातशे माणूस ठार केले, व पुष्कळ लोक जखमी केले. त्या चकमकीमध्ये शिवाजीच्या लोकांनी, प्रतापजी राजे, भिंजजी राजे, व शिवाजी डबीर असे तंजावरचे तीन सरदार पाडाव केले, व कित्येक मानकरी जखमी केले. ह्याप्रमाणे व्यंकोजीच्या सैन्याचा पूर्ण पराभव झाला. हे लढाईचे सविस्तर वर्तमान शिवाजी राजे ह्यांस तोरगलप्रांती लिहून गेले. शिवाजी महाराजांस हे आपल्या सापळ बंधूचे अविचाराचे कृत्य विदित होऊन फार खेद वाटला. तथापि, त्यांनी पुढां व्यंकोजी राजाची चांगली कानउघडणी करून त्यास ताळ्यावर आणण्याबद्दल रघुनाथ नारायण हणमंते ह्यांस पत्रे पाठविली; आणि खुद्द व्यंकोजी राजे ह्यांस एक बोधपर पत्र लिहिले. ह्या पत्रामध्ये त्यांनी व्यंकोजी राजास परोपरीचा उपदेश करून व महाभारतातील कौरवपांडवांच्या गृहकलहाचे दाखले देऊन, आपल्यामधील वैमनस्य नाहीसे करावे व वडिलार्जित जहागिरीची व संपत्तीची योग्य प्रकारे वांटणी करावी व नीतिमार्गाने आचरण करावे, असा उपदेश केला. हे पत्र अत्यंत महत्वाचे असून त्यांत शिवाजी व व्यंकोजी ह्यांच्या कलहाचा साधत इतिहास थोडक्यांत आलेला आहे ह्याणून ते येथे दाखल करणे अवश्य आहे. हे *पत्र येणेप्रमाणे:—

* शिवाजी महाराजांनी व्यंकोजीराजास लिहिलेली जी अस्सल पत्रे उपलब्ध झाली आहेत त्यांपैकी हे होय. मराठ्यांचे इतिहासकार ग्रॉन्डफ साहेब ह्यांनी ही अस्सल पत्रे पाहिली असून, ती रघुनाथ नारायण हणमंते ह्यांच्या वंशजाकडून तंजावराहून बळवंतराव मल्हार

श्री महादेव श्रीकुलस्वामिनी.

“श्री सहस्रायु निरंजीव अखंडितलक्ष्मीअलंकृत राजश्रियाविराजित राजमान्य राजश्री येकोजी राजे प्रति राजश्री शिवाजीराजे, आशीर्वाद. येथील क्षेम जाणोन स्वकीय कुशल लेखन केलें पाहिजे. उपरि, कैलासवासी साहेबी कैलासवास केला, त्यास आज तेरा वर्षे जाली. महाराजांचे पैके व जडाव व हत्ती व घोडे व मुख्य अवघेही राजश्री रघुनाथपंती तुझाला राज्यावर बैसवून संपूर्ण राज्य तुमचे हातीं दिलें. ऐशियास आमचा अर्धा वांटा तेरा वर्षे तुझीच खादला. आझीं जरी तुझांजवळीं मागावें, तरी बहुत दूर होती. बऱ्या बोलें तुझी देणार नव्हां; झणून तेरा वर्षे सवुरी केली. मनमध्यें ऐसा विचार केला कीं, बरें, महाराजांचे पुत्र तेही आहेत, खाती तोंवरी खात. मालाचे धनीच आहेत. जे समयी आझाला फावेल, ते समयी आझी वेश्ठार सांगोन घेऊं. असें मनीं धरोन होती. ऐशियास राजाकरणप्रसंगें आझी कुतुबशाहाचे भेटीस भागानगरास गेलों. तेथून कर्नाटकांत गेलों. चंजीस आलों. चंजी घेतली, व येल्हूरतर्फेचा मुख्य घेतला, व सदर खानास (शेरखानास?) झगड्यांत मोडून गर्दीत मेळविलें. सदर खानाचे हातीं मुख्य होता तेवढाही घेतला. त्यावरी मजल दरमजल कावेरीतीरास गेलों. तेथून तुझांस पत्रे लिहिलीं कीं, राजश्री गोविंदभट गोसावी व राजश्री काकाजीपंत व राजश्री निळोबा नाईक व राजश्री रंगोबा नाईक व तिमार्जी यक्षियार राज असे भले लोक आझांपासीं पाठविणें, झणून तुझाला बहुतां रीतीं लेहून पाठविलें. त्यावरून सदरहू भले लोक आझांपासीं पाठवून दिले. त्या मल्या लोकांशीं बहुतां रीतीं घरोबियाचा व्यवहार सांगून, आमचा अर्धा वांटा आझांस बऱ्या बोलें द्या, झणून सांगून पाठविलें. व त्या बराबरी राजश्री बाळभट गोसावी, राजश्री कृष्ण ज्योतिषी, व कृष्णाजी शेखजी असे आपले तर्फेनें भले लोक दिले. हे भले लोक तुझांजवळीं जाऊन बहुतां रीतीं बोलले कीं, गृहकलह करूं नये. आपला अर्धा वांटा मागतात तो द्यावा. असें बोलले. परंतु कपटबुद्धि तुझीं ऐसी मनीं धरिली कीं, या समयांत आझी थोर राजे जालों आहों. आझांसी आपण खांसा भेटीस येऊन आझां जवळ नरमी बहुत दाखवावी, आणि आमचा वांटा बुडवावा. तेरा वर्षे सारें राज्य आपणच खादलें. पुढेही आपणच सारें राज्य खावें, अशी बुद्धि मनीं धरून, वांटियाचा निवाड्याचा तह न करितां आपण खांसाच आमचे भेटीस आले. यास आमची व तुमची भेट जाहली. त्याउपरी आझी बहुतां रीतीं तुझांसी बोलिलों, कीं आमचा अर्धा वांटा द्या. परंतु तुझीं वांटा द्यावा हा विचार मनीं धरावना. मग जरूर जाहलें, कीं तुझी धाकटे भाऊ, आपण होऊन आमचे भेटीस आल्यास तुझाला घरावें आणि

चिटणीस (कारकीर्द प्रतापसिंह महाराज इ. स. १८१८-३९) झांच्या आज्ञानें मोठ्या प्रयत्नानें आणविलीं, असें त्यांनीं लिहिलें आहे. हीं पत्रे शिवाजीचे चिटणीस बाळाजी आबजी झांच्या हातचीं आहेत. बरील अस्सल पत्र आमचे मित्र कै० मल्हार खंडेराव चिटणीस झांनीं आझांस दिलें होतें, त्याची ही नकल आहे.

श्रीमंत छत्रपति शिवाजीमहाराज.

('De Gancigny and X. Raymond's Indi

या मेच पुस्तकान् प्रविद्ध प्रालेके गोन्धारयन् च विद.)

National Library

९ प्रतिनिधी पदाची मूळ उत्पत्ति.

प्रतिनिधिपद श्रीमंत छत्रपति राजाराम महाराज ह्यांनीं प्रल्हाद निराजी ह्यांस चंदीचे मुक्कामी इ. स. १६९२ मध्ये दिलें अशी इतिहासांत प्रसिद्धी आहे. प्रल्हाद निराजी हे शिवाजी महाराजांचे न्यायाधीश निराजी रावजी ह्यांचे चिरंजीव असून, ते महाराजांचे तर्फे गोवळकोंडें येथील बादशहाच्या दरबारांत वकील होते. हे अत्यंत स्वामिनिष्ठ, राजकारणकुशल व बुद्धिमान होते. त्यांनीं चंदीचे मुक्कामी राजाराम महाराजांस महाराष्ट्राज्यरक्षणाचे कामीं अप्रतिम साक्ष केले ह्मणून त्यांनीं अष्टप्रधानांहून वरिष्ठ असें प्रतिनिधि हें नवीन पद योजून तें त्यांस अर्पण केले. त्या वेळीं प्रल्हाद निराजी ह्यांनीं आपला अष्टपैलू शिक्षा तयार करून त्यांत पुढील अक्षरें कोरिलीं होतीः—

“श्रीलक्ष्मीनृहरेप्रीते ॥ मुद्रा निराजी जन्मनः
राजाराम प्रतिनिधे ॥ प्रल्हादस्य विराजते ॥”

ह्यावरून प्रल्हाद निराजी ह्यांस राजाराममहाराजांचे वेळीं हें पद मिळालें हें उघड होतें. तथापि, एका जुन्या वखरीमध्ये ह्या पदाचा वृत्तांत निराळा दिला आहे. ज्या वेळीं शिवाजी महाराजांनीं कर्नाटकांत तंजावरप्रांतीं स्वारी केली, त्या वेळीं तंजावरचे व्यंकोजी राजे ह्यांचा व शिवाजी महाराजांचा वडिलार्जित संपत्तीच्या वांटणीबद्दल थोडासा कलह लागला. रघुनाथ नारायण हणमंते व प्रल्हाद निराजी हे महाराजांजवळ त्या प्रांताचे माहितगार व शहाणे मुत्सद्दी होते. शिवाजी महाराज व व्यंकोजी राजे ह्यांची भेट झाली, त्या वेळीं व्यंकोजी राजे ह्यांनीं महाराजांशीं सौजन्याचें वर्तन केलें नाहीं; इतकेंच नव्हे, तर त्यांचा अपमानही केला. त्या वेळीं महाराजांस त्यांचा किंचित् राग येऊन त्यांनीं व्यंकोजी राजांस कैद करावें अशी आज्ञा केली. ही गोष्ट प्रल्हाद निराजी व रघुनाथ नारायण हणमंते ह्यांस कळतांच, त्यांना फार काळजी उत्पन्न झाली. शिवाजी महाराजांनीं खरोखर व्यंकोजी राजांस कैद केलें, तर महाराजांच्या धवल कीर्तीस कलंक लागेल; तेव्हां ही गोष्ट अमलांत येऊं देणें इष्ट नाहीं. असा त्यांचा विचार ठरला. परंतु, महाराजांच्या आज्ञेचा मंग करण्याची त्यांची प्राज्ञा नव्हती. तेव्हां प्रल्हाद निराजी ह्यांनीं एक गुप्त राजकारण केलें. ते व्यंकोजी राजाचा वेष घेऊन शिवाजीच्या लोकांबरोबर मेण्यांत बसून त्यांच्या लष्करांत आले, आणि सारेरात्र शिवाजीच्या लष्करांत व्यंकोजी राजे ह्मणून राहिले. दरम्यान रघुनाथ नारायण हणमंते ह्यांनीं, महाराजांची क्रोधमुद्रा थोडी शांत झाली असें पाहतांच, व्यंकोजीस कैदेत ठेवणें महाराजांच्या थोरपणास कमीपणाचें आहे अशी महाराजांची छात्री केली. तेव्हां महाराजांनीं लागलेच व्यंकोजीराजांस आपल्या ऐ० गो० २

डेव्यांत आणण्यास सांगितलें व निरोपाचीं वस्त्रें मागविलीं. तोंपर्यंत शिवाजी महाराजांची व्यंकोजी राजे आपल्या आज्ञेप्रमाणें कैद झाले आहेत अशी कल्पना होती. परंतु वस्तुस्थिति तशी नव्हती. प्रल्हाद निराजी ह्यांनी व्यंकोजीचा बेष घेतला होता. महाराजांचें बोलावणें येतांच प्रल्हाद निराजी यांस समोर जाण्यास मोठी पंचाईत उत्पन्न झाली. तथापि, ते चतुर व राजकारणांत तरबेज झालेले होते. शिवाय, रघुनाथ नारायण हणमंते हे त्यांस मदत करण्यास जवळ हजर होते. व्यंकोजीचें रूप धारण केलेले प्रल्हाद निराजी जवळ येतांच, रघुनाथ नारायण ह्यांनी हात जोडून विनंति केली की, 'महाराज, व्यंकोजीराजे सरकारापुढें येण्यास लाचार आहेत. त्यांचे प्रतिनिधि आज्ञेप्रमाणें सरकारापुढें हजर आहेत.' हें भाषण ऐकून शिवाजी महाराज आश्चर्यचकित झाले व ह्मणाले:— 'हणजे, व्यंकोजी राजे कैद होऊन आले नाहीत कीं काय ?' रघुनाथपंतांनीं स्मित करून सांगितलें:— 'महाराज, सरकारच्या बंधु-प्रेमास हा अपकीर्तीचा कलंक लागूं नये. ह्मणून प्रल्हादपंतांनीं व्यंकोजी राजाच्या बतीनें ही कैद स्वीकारिली आहे व त्यांचे प्रतिनिधि ह्मणून सरकारचरणाजवळ हजर आहेत।' हें ऐकून महाराजांनीं ह्या चतुर मुत्सद्यांचें गौडबंगाल तेव्हांच जाणलें, व प्रल्हादपंतांकडे मोठ्या प्रसन्नमुद्रें अवलोकन करून त्यांस सांगितलें कीं, 'तुम्ही व्यंकोजी राजाचेच काय, पण आमचे देखील प्रतिनिधि होण्यास पूर्ण पात्र आहांत. आजपासून आम्ही तुम्हांस 'प्रतिनिधि' हें पद अर्पण करितों. तुम्ही प्रतिनिधिपद धारण केलें ह्मणून आमचा नांवलौकिक राहिला. धन्य तुमची !!'

शिवाजी महाराजांनीं प्रल्हाद निराजीस हें पद दिल्याचा उल्लेख काहीं बखरीं-मध्ये आढळतो. संभाजीच्या कारकीर्दीत सर्व अष्टप्रधानांची पदच्युतता झाल्यामुळें प्रल्हाद निराजीच्या ह्या प्रतिनिधिपदाचा अस्त होणें अगदीं साहजिकच आहे. ह्या प्रतिनिधिपदाचा पुनः राजाराम महाराजांच्या कारकीर्दीत उदय झाला, हें इतिहासांतरीं प्रसिद्धच आहे.

॥ ॥ ॥

१० कचेश्वरकवि.

महाराष्ट्रांतील मध्यकालीन कवीपैकीं हा एक आहे. ह्याची बरीच कविता अलीकडे छापून प्रसिद्ध झाली आहे. हा चाकण (तालुका खेड, जि० पुणे) येथील एका वैदिकब्राह्मणाच्या घराण्यांत जन्मला. 'हा जातीचा ऋग्वेदी देशस्थ ब्राह्मण. उपनावं प्रसन्न. ह्याचें गोत्र काश्यप. हा चाकणच्या रानांत आश्रम करून मुलांबाळ्यांसुद्धा अयाचित वृत्तीनें राहत असे. हा तत्त्वशील व तपस्वी ब्राह्मण असल्यामुळें लोकही याचा योगक्षेम चालविण्याच्या कामीं हातभार लावीत. अशा प्रकारें

हा तेथे असतां, शाहू राजा मोंगलांच्या कैदेतून सुटून, आपले राज्य मिळविण्याकरितां महाराष्ट्रांत आला. तो चाकणावरून येत असतां, त्यानें कचेश्वराचा आश्रम जवळ असल्याचें ऐकिलें. तेव्हां तो त्याच्या दर्शनाकरितां आश्रमांत आला. त्या वेळीं कचेश्वरानें त्याचा यथोचित आदरसत्कार करून भोजनाकरितां त्यास ठेवून घेतलें. भोजनोत्तर शाहूनें कचेश्वर व त्याची पत्नी ह्यांस नमस्कार करून व त्यांचा आशीर्वाद घेऊन, तो पुढें सातान्याकडे आला, व त्याच्या मनोदयानुरूप त्यास राज्यप्राप्ति झाली. नंतर शाहूनें कचेश्वरास सातान्यास आणून त्याचा उपदेश घेतला. शाहू त्यास पुष्कळ वैभव देत असतांना त्यानें तें नाकारिलें, व तो आपल्या अयाचित वृत्तीनेंच सातारा येथें काहीं दिवस राहिला. राजाकडून जरी शिधा आला, तरी देखील रोजच्या निर्वाहापेक्षां तो अधिक घेत नसे. राजानें त्याचा उपदेश घेतल्यापासून लोक त्यास 'राजगुरु' असें झणू लागले. पुढें त्याच्या वंशजांसही राजगुरु हें उपनांव पडलें, व तें हल्लीं चालू आहे. ह्याच्या कोणी शिष्यानें 'आदि' नांवाचा ग्रंथ केला आहे. त्यांत कचेश्वराचें वर्णन केलें आहे. कचेश्वर सातान्यास फार दिवस राहिला नाहीं. तो मुद्दें अखेरपर्यंत उंन्नज येथें कृष्णातीरीच राहिला होता.

राजा देत असतांही कचेश्वरानें काहीं घेतलें नाहीं व आपल्या दोघां पुत्रांसही काहीं घेऊं दिलें नाहीं. शेवटीं राजानें, रामचंद्र खटाटोपे झणून कचेश्वराचा एक शिष्य होता, त्याच्या हातावर गुरुद्देशानें सहा गांवांचें दानोदक घातलें. पुढें खटाटोपे यानें ते सहा गांव कचेश्वराच्या पुत्रांच्या नांवें करून दिले. ते हल्लीं त्याच्या वंशजांकडे चालतात. ते गांव येणेंप्रमाणें:-सातारा जिल्ह्यांत १ मौजें सासवडें, व २ मौजें अतीत; आणि पुणें जिल्ह्यांत, १ वाकीबुद्रूक २ चांडोली ३ धावडी व ४ पांगरी. कचेश्वरास दोन पुत्र होते. त्यांपैकीं एकाच्या वंशजांकडे १ अतीत २ वाकीबुद्रूक व ३ चांडोली हीं गांवें चालतात; व बाकीचीं तीन गांवें दुसऱ्याच्या वंशजांकडे चालतात. हे वंशज हल्लीं अतीत व सासवडें वगैरे गांवीं राहतात. सहा गांव मिळून सुमारे १५।२० हजारांचें उत्पन्न आहे, परंतु बहुतेक ऋणग्रस्त आहे.

कचेश्वराचें देहावसान उंन्नज येथें कृष्णातीरीं झालें, तथापि त्याचा प्रिय शिष्य रामचंद्र खटाटोपे हानें त्याच्या देहाचें दहनादि सार्थक कृष्णावेणीसंगमीं आपल्या गांवीं माहुली येथें केलें, व आपल्या घराच्या आंगणांत त्याच्या अस्थी पुरून त्यावर समाधि बांधिली. तिचा एक मजला जमिनींत आहे, त्यांत कचेश्वराच्या पादुका आहेत, व वरच्या मजल्यांत देवाच्या मूर्ती आहेत. ह्या ठिकाणीं त्याच्या वंशजांपैकीं अतीतकर राजगुरु हे दरसाल येऊन फाल्गुन शुद्ध द्वितीयेच्या दिवशीं पुण्यतिथीचा समारंभ करितात. बाकीचे वंशज आपापल्या राहत्या गांवीं करितात झणून समजतें.

पुणे जिल्ह्यांत खेड व चांदोली ह्या ठिकाणी ह्याने स्थापिलेल्या पांडुरंगाच्या मूर्ती आहेत.

ह्या साधू कवीने अनेक अमंग, पदे, आरत्या व आख्याने रचली आहेत. त्याच्या कवितेचा संग्रह त्याच्या वंशजांपाशी व शिष्यांप्रदायी लोकांपाशी पुष्कळ असल्याचे समजते.

११ ठाकूरदास बोवा.

हा जातीचा कान्यकुब्ज (कनौजा) ब्राह्मण. भागीरथीच्या कांठी गुसाईंजीचे शिवराजपूर ह्यापून एक गांव आहे तेथचा राहणारा. ह्याचे मूळचे नांव बालाप्रसाद. ह्याच्या बापाचे नांव नीलकंठ, उपनांव द्विवेदी, गोत्र काश्यप. लहानपणापासूनच ह्याची वृत्ति विरक्तासारखी होती. अकरा वर्षांचा असतांच हा घरून पळून गेला, व तीर्थयात्रा करित करित, दक्षिणहैद्राबाद ऊर्फ भागानगर येथे आला. त्याचे भजनकीर्तनादि पाहून पुष्कळ लोक त्याच्या भजनी लागले. त्या वेळीं हैद्राबाद येथे चंदूलाल हा कायस्थ जातीचा हिंदुस्थानी गृहस्थ दिवाण होता. हा मोठा धार्मिक आणि हिंदुधर्माचा अभिमानी होता. त्याने ह्यास आपल्या घरी नेऊन ठेविले. कांहीं दिवस तेथे राहून तो रामेश्वराकडे गेला, व पुन्हां फिरत फिरत पंढरपुरास आला. तेथील भजनाचा सोहळा व अठरापगड जातीचे वारकरी अभिमान सोडून एकमेकांस नमस्कार करित आहेत अशी त्यांची समता पाहून, तेथे बालाप्रसादाच्या चित्तास प्रेमाचे पाझर सुटले, व त्या भूवैकुंठांत तो पुष्कळ वर्षे राहिला. तुमचे नांव काय असे विचारिल्यास, माझे नांव ठाकूरदास असे सांगे. त्यावरून पुढे त्याचे नांव 'ठाकूरदास' असे पडले. श्री. बाजीराव रघुनाथ पेशवे एके वेळीं पंढरीस आले. त्यांबरोबर भूदेवमिश्र नांवाचा कनौजा पंडित होता. त्याने पुंडलिकाच्या देवळासमोर ठाकूरदास ह्याचे कीर्तन ऐकिले. तेव्हां तो अगदी लुब्ध होऊन गेला. ही हकीकत त्याच्या द्वारे बाजीराव व बापु गोखले ह्यांनी ऐकून तेही दुसरे दिवशीं कीर्तनश्रवणास आले. त्या वेळीं साधा शिपाईगडी गोखला तर त्या कीर्तनांत इतका रमला की, ह्या भवसागरांतून तारणारा सहुरु हाच आहे असे त्यास वाटून, त्याचा चेला बनला. त्याने पेशव्यास सांगून ठाकूरदास यास सातारा जिल्ह्यांतील तारगांव येथील जिल्हे अंमल ह्याजें मोकसा ३ अंमल इनाम दिला व पुढे ह्या अमलाबद्दल श्रीमंत छत्रपति महाराज प्रतापसिंह यांनी आपली दुमालपत्रे दिली व ३००।४०० रु. आकाराची शेतीची जमीन दिली.

३. रत्नागिरीच्या बंदरांतील सरकारी जासूद गलबतें.

शके १७१६-१७१७.

१. मराठ्यांच्या आरमारांपैकी जासूद गलबतांच्या आमदरप्तीची रत्नागिरीच्या बंदरांतील खालील याद आहे. बंदरास ९.

(१)

श्री.

जासूदगी गोंगा जंजीरे रत्नागिरी पोा सु॥ खमस, तिसैन मया अलफ
ताा छ १५ जिल्काद अखेर.

गलबत राजहंस.

- ० छ १० राखर तरता जाहाला.
- ० छ २० राखर राा उपर वाा.
- १ हाजीर छ २१ रजब.
- ० छ २६ रजब खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ ६ साबान.
- ० छ १७ साबान राा खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ २८ साबान.
- ० छ ३ रजमान राा खाडीमार.
- १ हाजीर छ १५ रमजान.
- ० छ २६ रजमान राा उपर वाा.
- १ हाजीर छ २७ सवाल.

(२)

जासूदगी गोंगा जंजीरे रत्नागिरी सुा खमस ताा छ १५ जिल्काद अखेर.

गाा नागीण.

- ॥ छ ६ राखर तरतें रेवदंडियासी जाहालें.
- १ हाजीर छ १५ राखर.
- ० छ २० राखर राा उपर वाा.
- १ हाजीर छ २१ रजब.
- ० छ २६ रजब खाडी साचवली.
- १ हाजीर छ ६ साबान.

ऐ. स्फु. १

- ० छ १६ साबान राा उपर कल्याणास गह्ला आणावयासी.
- १ हाजीर छ ९ सवाल.
- ० छ १९ सवाल खाडी गोपाळगड.
- १ हाजीर छ २८ सवाल.

(३)

जासूदगी गेा जंजीरे रत्तागिरी सुा खमस ताा छ १५ जिल्काद अखेर.

गाा वेताळ.

- ० छ १० जावळ तरता जाहाला.
- ० छ १९ जावळ राा उपर वाा.
- १ हाजीर छ ४ रजब.
- ० छ १५ रजब राा उपर वाा.
- १ हाजीर छ ३० रजब.
- ० छ ६ साबान राा उपर वाा.
- १ हाजीर छ १ सवाल.
- ० छ ६ सवाल राा खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ १५ सवाल.
- ० छ २० सवाल राा खाडीमार.
- १ हाजीर छ ५६ सवाल.

(४)

जासूदगी गेा जंजीरे रत्तागिरी सुा खमस ताा छ १५ जिल्काद अखेर.

गाा नारायण.

- ० छ ८ राखर तरता.
- ० छ १० राखर राा उपर वाा.
- १ हाजीर छ २१ रजब.
- ० छ २६ माहे रजब खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ ६ साबान.
- ० छ १७ साबान राा खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ २८ साबान.
- ० छ ३ रमजान राा खाडीमार.
- १ हाजीर छ १५ रमजान.
- ० छ २६ रमजान उपर वाा पोहचवावयासी.
- १ हाजीर छ २७ सवाल.

(५)

जासूदगी गंगा जंजीरे रत्नागिरी सुभा खमस ताछ १५ बिल्काद अखेर.

गाा रघुनाथ.

- ० छ २६ गााखर तरता.
- ० छ १ जावल खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ ६ जावल.
- ० छ ९ जावल गाा खाडीमार.
- १ हाजीर छ १३ जावल.
- ० छ १९ जावल गाा उपर वकवा.
- १ हाजीर छ ४ रजब.
- ० छ १५ रजब गाा उपर वा.
- १ हाजीर छ ३० रजब.
- ० छ ६ साबान गाा उपर वा.
- १ हाजीर छ १ सवाल.
- ० छ ५ सवाल गाा खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ १५ सवाल.
- ० छ २० सवाल गाा खाडीमार.
- १ हाजीर छ २६ सवाल.

(६)

जासूदगी गंगा जंजीरे रत्नागिरी सुभा खमस ताछ १५ बिल्काद अखेर.

गाा दर्यामौज.

- ० छ जाखर तरता जाहला.
- ० छ ११ जाखर गाा खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ २४ जाखर.
- ० छ २ रजब गाा खाडीमार.
- १ हाजीर छ ११ रजब.
- ० छ १५ रजब गाा उपर वा.
- १ हाजीर छ ३० रजब.
- ० छ ६ साबान गाा उपर वा.
- १ हाजीर छ १ सवाल.
- ० छ १६ सवाल खाडी जैगड.

- १ हाजीर छ २२ सवाल.
 ० छ २६ सवाल रा खाडीमार.
 १ हाजीर छ ६ जिल्काद.

(७)

जासूदगी गंगा जंजीरे रत्नागिरी सुा खमस ता छ १५ जिल्काद अखेर.
 गाा बहिरी.

- ० 'छ २८ सफर तरता.
 ० छ ५ रावल खाडी जैगड.
 १ हाजीर छ १२ रावल.
 ० छ १४ रावल रा खाडीमार.
 १ हाजीर छ २० रावल.
 ० छ २३ रावल खाडीमार.
 १ हाजीर छ २९ रावल.
 ० 'छ ३ राखर रा छविना.
 १ हाजीर छ ११ राखर.
 ० छ १३ राखर खाडी जैगड.
 १ हाजीर छ २१ राखर.
 ० छ २४ राखर रा खाडीमार.
 १ हाजीर छ १ जावल.
 ० छ ५ जावल खाडीमार.
 १ हाजीर छ १४ जावल.
 ० छ १७ जावल खाडीमार.
 १ हाजीर छ २७ जावल.
 ० छ १ जाखर रा खाडीमार.
 १ हाजीर छ ११ जाखर.
 ० छ १३ जाखर खाडीमार.
 १ हाजीर छ २३ जाखर.
 ० छ २५ जाखर खाडी साचवली.
 १ हाजीर छ ३ रजब.
 ० छ ११ रजब खाडी जैगड.
 १ हाजीर छ १८ रजब.

- ० छ २० रजब रा खाडीमार.
- १ हाजीर छ ७ साबान.
- ० छ १० साबान रा खाडी भाटिये.
- १ हाजीर छ १३ साबान.
- ० छ २० साबान छबिना दर्यात.
- १ हाजीर छ ५ रमजान.
- ० छ ८ रमजान खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ १८ रमजान.
- ० छ २१ रमजान खाडीमार.
- १ हाजीर छ २९ रमजान.
- ० छ ३ सवाल रा जैगड.
- १ हाजीर छ १८ सवाल.
- ० छ १९ सवाल रा तिवरी.
- १ हाजीर छ २४ सवाल.
- ० छ २६ सवाल रा जैगड.
- १ हाजीर छ ५ जिल्काद.
- ० छ ६ जिल्काद जैगड.
- १ हाजीर छ १४ जिल्काद.

(८)

जासूदगी गोंगा जंजीरे रत्नागिरी सुा खमस ताा छ १५ जिल्काद अखेर.

गाा समशेर.

- ० छ २९ रावल तरतें.
- ० छ १ राखर खाडी भाटिये.
- १ हाजीर छ ४ राखर.
- ० छ ५ राखर रा स्वारीस.
- १ हाजीर छ २७ राखर.
- ० छ १ जावल खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ १० जावल.
- ० छ १२ जावल खाडीमार.
- १ हाजीर छ २० जावल.
- ० छ २३ जावल जैगड.
- १ हाजीर छ २९ जावल.

- ० छ १ जाखर खाडी जैगड.
- १ छ ११ जाखर हाजीर.
- ० छ १२ जाखर खाडी सील.
- १ हाजीर छ १४ जाखर.
- ० छ १६ जाखर रा जैगड.
- १ हाजीर छ २३ जाखर.
- ० छ २५ जाखर खाडी भाटिये.
- १ हाजीर छ २७ जाखर.
- ० छ २९ जाखर जैगड.
- १ हाजीर छ ८ रजब.
- ० छ १० रजब खाडीमार.
- १ हाजीर छ १९ रजब.
- ० छ २१ रजब खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ २८ रजब.
- ० छ ३० रजब खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ ७ साबान.
- ० छ १५ साबान खाडी भाटिये.
- १ हाजीर छ २९ साबान.
- ० छ १ रमजान रा जैगड.
- १ हाजीर छ १० रमजान.
- ० छ १३ रमजान खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ २४ रमजान.
- ० छ २६ रमजान जैगड.
- १ हाजीर छ ६ सवाल.
- ० छ ८ सवाल जैगड.
- १ हाजीर छ १६ सवाल.
- ० छ १९ सवाल खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ २९ सवाल.
- ० छ ३ जिल्काद जैगड.
- १ हाजीर छ १० जिल्काद.

(९)

जासूदगी गोंगा जंजीरे रत्नागिरी सुगा खमस ता छ १५ जिल्काद अखेर.

गा रावा जैगड.

- १ छ २८ जाखर जैगडी हाजीर.
- ० छ २ रजब खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ ११ रजब.
- ० छ १५ रजब खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ २९ रजब.
- ० छ ४ साबान रा जैगड.
- १ हाजीर छ १४ साबान.
- ० छ १६ साबान रा जैगड.
- १ हाजीर छ २८ साबान.
- ० छ ३ रमजान खाडी जैगड.
- १ हाजीर छ १७ रमजान.
- ० छ २९ रमजान रा जैगडचे बंदरीं.

२ वरील यादींतील आमदरफतीवरून, रत्नागिरी व जैगड या दोन बंदरांत केवळ सरकारी गलबतांची आमदरफती शके १७१६ त किती होती, तें दिसून येईल. व्यापारी गलबतांची आमदरफती ह्या दोन बंदरांत, तर, खाहून शंभरपट असली पाहिजे.

वि. का. राजवाडे.

४. शके १७१६ तल्या चोरीबद्दलचें एक गमतीचें पत्र.

साधारण प्रकारची चोरी करणें या अपराधास नाना फडणविसांचे अमदानींत दंडाची शिक्षा सांगत असत, हें ज० राबडे यांनीं ता० ३० जून सन १९०० रोजीं रॉयल एशियाटिक सोसायटीपुढें वाचिलेल्या आपल्या निबंधांत दिलेंच आहे. ग्रामपंचाइतींत झालेल्या निकालाची अंमलबजावणी पुण्याहून होत असे. शके १७१६ त, होळीचे अगोदर चार पांच दिवस, पौडखोऱ्यांतील आवळस गांवीं राहणाऱ्या कांहीं ब्राह्मणांनीं केलेल्या चोरीबद्दल चौकशी पंचाइतीमार्फत चालली होती. त्या नाबतींत एक पत्र पुण्याहून आवळस येथें रवाना झालें. तें बरेंच गमतीचें असून

त्यावरून तत्कालीन सामाजिक परिस्थितीवर अंशतः तरी उजेड पडतो व निदान कधी कधी दंड कसा वसूल करण्यांत येई, हे कळतें.

पो फाल्गुन वद्य ३ रविवार

श्री.

शके १७१६ खमसतिसैन

“राजश्री गोविंदपंत आपा स्वामीचे सेवेसी:- विनंति उपरि तुझी पत्र पो तें पावलें. फणस चोरांनीं नेले, येविशींचे तपसिलें लिहिलें, तें कळलें. व रोा जोसीबाबांनीं संकलित मार सांगितला होता. तुमच्या पत्रापूर्वीं जोसीबाबा जांभुळपाळ्यास प्रातःकाळीं गेले. सारांश मार, चोरी करणें तरी होळी जळाल्यानंतर करावी. पदार्थ आणिला तरी होळीवर सर्वांनीं भक्षावा. मागारा बावयाचा असल्यास पोस्त घेऊन बाबा ही चाल कोठें आहे. पोर्णिमेपूर्वीं येकादसीस फणस चोरिले ही चोरी सिमग्याची नव्हे. ही आस्तेची चोरी. सांपडल्यास पारपत्य करावयाचें. गुंता नाही. असो. पोर्णिमेचे दिवसीं होळीपूर्वीं दिवसा फणसे नेलीं, त्या पो येक चोर जयराम ब्राह्मण सांपडला. फार उत्तम जहाले. त्याणें आणखी तिघांची नांवनिशी सांगितली. त्याची याची रुजुवात करावी व पोतें व फणस रानांत सांपडले हेहि खरें. पोतें चौघांपैकीं कोणाचें त्याची चौकशी करावी. हे चोर सिमग्याचे नव्हेत. हे सोकलेले चोर आहेत. त्यांस शिक्षा असली पाहिजे. सिमग्याचा मार्ग वेगळाच आहे. राजेश्री गंगाधर तात्या बापट हेही घरी आहेत. त्यांचे विद्यमानें जोसीबाबांचें बोलणें व नमस्कारही जाहले. ब्राह्मणास नमस्कार केला उचित. परंतु ब्राह्मण असतां बदकर्म केलें, तरी त्यास शासन बंधायोग्य करितात. प्राणनाश मात्र करूं नये, हा सांप्रदायच आहे. हाकीं मार लिहिल्याप्रमाणें रुजुवात करून ठेवावी वगैरे यास मसाला करणार होतो. परंतु ते लग्नास जोशीबाबासुद्धां गेले ह्मणोन न केला. फणस पाहावयास दोन पो, ते पावले. राा तात्याची खातरजमा पोतेंसुद्धां जाली ह्मणजे सदहू चोरांची नांवनिशी लेहून पाठवावी, ह्मणजे त्यांत आणबावयासी येईल. सोमणाचे मुलाच्या तोंडांत मारिली ह्मणोन चोर अडून उपास करीत बसले. परंतु पोर्णिमेपूर्वीं चोन्या केल्या याचा अर्थ समजला नव्हता की काय ? येकादसीस फराळ निर्शनास फणस लोकांचे चोरून आणून खावे, मग निराहाराचें श्रेय काय ? व भाजीही सदहू प्रमाणें याचा निर्णय सिष्टच सांगतील. पोतें माघारें पो आहे. याची चौकशी करून चौघां चोरांतून कोणाचे घरचें तें जयरामास पुसोन, पत्ता ठीक करावा. इतकीयांत मंडळी लग्नाहून आल्यानंतर, ज्याजकडे अन्याय लागेल त्याणें, ग्रामस्तास पोस्तास सर्व मंडळीस बुंदीचे लाडू मोजनास घालावे ह्मणजे सर्व ज्ञाले. सिष्टसमुद्यय करून करावयाचे. समजोत होईल. बहुत काय लिहिणें लोभ करावा हे विनंति.”

“यशवंत.”

परंतु ते अचानक येतील असें दिसतें. काय चिंता आहे ? असें बाई बोलली. प्रस्तुत ऐकिल्यांत आलें जे, राजश्री बाळाराव येथून गेलीयावर, इंदुरी तुकोजी होळकर व नारो गणेश यांची भेट घेऊन पलीकडे गेले. तेथें ऐकिल्यांत आलें जे, इंदुरीहून उभयतांनीं प्रस्थान केलें. बाईचे भेटीस येणार.

खानदेशांतील वर्तमान तरः—राजश्री गणेशपंत बेहेरे व होळकरांची फौज एके जागां जाले. रनाळ्यांत केसो कृष्ण एक पलटणानशीं होते. ते यांजवर छाप घालायास छ २६ सवालीं गेले. गणेशपंत वगैरे तेही सावधच होते. त्यांनीं दोन टोळ्या केल्या. गणेशपंत पुढें होते. त्यांचे पाठीशीं पलटण लागलें. मागून होळकराचे फौजेनें पिछाडीवर घातलें. दहावीस माणसें त्यांचीं मारलीं. पांच सात फिरंगी धरले. बायका कांहीं धरल्या. ते सारीं थाळनेरच्या किऱ्यांत पाठविले. आतां गणेशपंत व ह्यांची फौज सारे एके जागां रनाळ्याजवळ आहेत. काल छ २ मिनहूस इंदुरची बातमी आली जे, तुकोजी होळकर व नारो गणेश यांणीं इंदुरीहून कूच केलें. पांच सातशें स्वार समागमें आहेत. येथें येतात. बाईंनीं मजला बोलावून एकांतीं सांगितलें जे, इंदुरीहून उभयतांनीं कूच करून इकडे येतात. परिछिन्न त्यांच्या चित्तांत बेइमानी आहे. नाना प्रकारचे घोळ घालून आह्मांस उपद्रव करावा, अशा विचारे येतात. यास्तव तुझी श्रीमंतांस लवकर लिहून पाठवा. आह्मांस तों सर्वविशीं आश्रय श्रीमंतांचा आहे. असें बाईंनीं सांगितलें. बाईंचें मानस कीं, लवकर श्रीमंतांस पत्रे पाठवून, श्रीमंतांचीं पत्रे तुकोजी होळकरांस व नारो गणेशांस दाबाचीं यावीं कीं, तुझी बाईशीं नौदिगर केल्यास परिछिन्न कामास येणार नाही. तुझीं हुजूर येणें. बाईसीं अमर्यादा न करीत, अशीं. पत्रे सुतर-स्वारांबरोबर लवकर येथें यावीं. असें बाईंचें मानस फार आहे. यास्तव, हीं पत्रे एकांतीं स्वामींनीं वाचून, ते क्षणींच त्या उभयतांस दाबाचीं पत्रे कीं, बाईशीं अमर्याद वर्तणूक न करीत अशीं, व बाईस समाधानीचें पत्र, अशीं येथें सेवका-जवळ सरकारच्या सुतरस्वारांबरोबर यावीं. सरकारचीं पत्रे लवकर यावीं, या अर्थी येथें बाईचा जीव फार उतावळा जाला आहे. धन्याची मर्जी. मीही यांसीं बोललों आहे जे, हें वर्तमान ऐकिल्यावर श्रीमंत टाकोटाक पत्रे पाठविली. येथें बाईंचें मानस कीं, राजश्री हरिपंततात्यांशीं नारोपंतांनीं जाबसाल लावला आहे. ते आह्मांविशीं कांहीं श्रीमंतांच्या चित्तांत विपर्यास घालतील. यास्तव तात्यांस कळें न द्यावें झणतात. परंतु पाहतां, तात्यांचे ठायीं यांची ममता फार आणि तात्याही हमेश यांस कुपेचीच पत्रे लिहितात. परंतु अलीकडे यांस तात्यांविशीं कोणीं काय भासविलें आहे न कळे. असो. जसें स्वामींचे मर्जीस येईल तें करावें. उत्तर फार

सत्वर यावे. येथे गडबड अशी आहे. सेवकास खर्चाची विपत्ति फार आहे. गड महिने जाले, येथे लौकांचे देणे जाले आहे. खर्चासही नाही. स्वामी कृपाळु समर्थ. हे विज्ञप्ति.”

लेखांक. २५

श्रीगजानन. ता. १ नोव्हेंबर इ. स. १७८०.

पौ. छ १६ जिल्काद इहिदे समानीन.

मि. कार्तिक शुद्ध ५ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना ता. छ ३ जिल्कादपरीयंत स्वामीच्या कृपावलोकनेकरून मु॥ महेश्वर येथे वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-येथील राजश्री बाळाराव गोविंद येऊन गेले: त्यांचेव बाईचे बोलणे मुत्सदियांचे रुबलू जाले ते, व श्रीमंत राजश्री दादासाहेब सुरतेंतच आहेत ते, व खानदेशप्रांताचे सविस्तर वर्तमान पेशजीं डांकेबरोबर छ ३० सवाली येथून पत्रे रवाना केली आहेत ती, सेवेसी पावली असतील. बाळाराव गोविंद येथून जातेसमयीं, मी भेटीस गेलो होतो. ते वेळेस त्यांस विचारले जे, आपण मातुश्रीचा निरोप घेऊन उज्जनीस यजमानाकडेस जातां, त्यास आपण काय करून गेले, हें श्रीमंतांस काय लिहूं ? त्यास एकांती बसून सेवकासी बोलले जे:-दीड महिना-परीयंत येथे होतो. दहा पांच वेळां मातुश्रीची आह्मी एकांती भाषणे केली; परंतु बाईचे मजीचा थांग लागला नाही. दुसरे, आज जे भाषणे झाली, तेंच बोलणे खचित असा रंग नाही. जाबसालांत धरसोड फार देखली आणि विश्वास हा कोणाचाही नाही. पदरीं मातबर मनुष्य मोडून गोष्ट सांगायामोघ्य नाही. जें करणें तें आपण स्वतांच करावे, अशा तऱ्हायेथे आहेत. एक, कितीक गोष्टी तोडीमोडीस हरकूबाई बरीच आहे, आणि बाईही थोडे थोडे तिचे ऐकत आहे. सारांश, तुकोजीबाबांचे स्वरूपज्ञान बाईस कळून चुकलेच आहे. सारी धरपकड नारो गणेश करितात. त्यांचा उपमर्द व्हावा आणि यांणीं त्यांणीं एकविचारें असून दौलतीचा बंदोबस्त करावा. त्यास, येविशीं पाटीलबाबांचे विद्यमाने हा बंदोबस्त व्हावा. येविशींचे बाईचे आमचे भाषण कीं, नारो गणेश यांणीं सरळ आज्ञेप्रमाणे वर्तणूक करावी. तुकोजीबाबांनीं व त्यांनीं पूर्ववत्प्रमाणे आज्ञेत असून, साहेबचाकरी यथास्थित करावी. घन्याचा बट्टा लावून घेऊं नये. याप्रमाणे सरळता तुमच्यानें होईल तर करा, असें बाई बोलली. बाळारायांनीं उत्तर केले जे, याप्रमाणे पाटीलबाबांच्या विद्यमाने तुमची त्याची सरळता करून देतो. पुढें महिना दोन महिने यथास्थित बर्तले, त्यापुढें त्यांणीं कंदफरीद केले, तर आज्ञांकडे आपला शब्द नाही,

असें बाळाराव बोलले. त्यास बाई बोलली जे, असें जात्यावर तुमची मध्यस्ती काय ? तेव्हां यांतच तुमचे कावित्र दिसून येतें. तुम्हीच त्यास सांगाल की, आमचे मध्यस्तीनें दोन महिने सरळतेनें बाईचे आज्ञेप्रमाणें कारभार करा. पुढें तुमच्या चित्तास येईल तसें तुम्ही करा. अशी आमची समजावणूक व त्याजकडून यश असें घेण्यास तुम्ही आलां आहां. तर असें आज्ञांस कपटी मध्यस्ती नलगे ! तेव्हां बाळाराव बोलले जे, आम्ही आपल्या पायांशीं कपट करणार नाहीं. असें आपल्या चित्तांत आलें, तेव्हां आम्ही जे विनंति करितों ते सरळतेनें परवानगी घा. कोणती ? बाळाराव बोलला जे, आमचे विद्यमानें जे करारमदार होतील, त्याप्रमाणें त्यांनीं चालावें. जर मध्यें नारोपंतांनीं खेळ केली, आपला आज्ञाभंग केला, आणि आज्ञांस बद्दलावला, तर परिछिन्न आम्ही नारोपंताचें पारपत्य करूं. येविशीं आपण वाईट मानूं नये. बाईही बोलली की, बदफैली केल्यास पारपत्य करणें युक्तच आहे. असें बाई बोलली. हे परवानगी बाईची घेतली. याप्रमाणें बाळारायांनीं एकांतीं सांगितलें. हें सेवेशीं श्रुत होय. राजश्री विसाजी शामराज इंदुरीं आहेत. त्यांचीं पत्रें येथें बाईस हरकूबाईच्या विद्यमानें नित्य पत्रें येतात, कीं आपण चिंता न करावी; यांच्यानें आपलें कांहीं होत नाहीं. आपण आपले जागां सावध मात्र असावें. अशीं पत्रें येतात आहेत. हीं पत्रें सारीं एकांतीं अक्षरशः पाहून, यांचीं उत्तरे लवकर सुतरस्वारीबरोबर यावी. कळावें, सेवेशीं श्रुत होय हे विनंति.”

लेखांक २६. ता. ४ नोव्हेंबर इ. स. १७८०.

श्रीगजानन. मि. कार्तिक शुद्ध ८ शके १७०२.

“सेवेशीं विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागार्हत छ ६ जिल्हादपर्थित स्वामीच्या कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्रीं लिहून छ ३ मिनटूस कासीदजोडी रवाना केली आहे. सांप्रतचें वर्तमानः— राजश्री तुकोजी होळकर व नारो गणेश हे दोन तीन हजार फौजेनशीं इंदुराहून कूच करून, पुढें दोन कोस बिजलपुरास आले आहेत, हणून वर्तमान आहे. छ ५ मिनटूस तेथून कूच करून, दरमजल महेश्वरास बाईचे भेटीस येणार. पेशजीं इंदुराहून उभयतांचेही प्रेश, राजश्री पांडुरंग शंकर व लांबहात्याचा कारकून ऐसे दिपवाळीच्या हंगामांत आले होते जे, बाईची चिटी यावी हणजे आम्ही भेटीस येतो. त्यास ते उभयतां येथें आल्यावर बाईसीं कितीक प्रकारें बोध केला जे, आपण पत्र उभयतांही पाठवावें, कीं भेटीस येणें. त्यास येथें बाईंनीं उभयतां कारकूनांस उभर

केलें जे, आपल्या घरास येयास त्यांस कागदपत्र कशास पाहिजे? तथापि, आमचे भेटीस तुम्ही या, असें मी तरी कशास पत्र पाठवूं? त्यांनीं अमान्यच केलें, तर असो! मुख्य गोष्ट स्वामिकार्य आधीं. त्यांनीं पुण्यास श्रीमंतांकडेस जावें. स्वामिकार्य करून मग येथें यावें. आम्ही त्यांचेच आहों. धन्याचा संतोष राखून यावें हें उचित आहे. मग आम्हांसही भेटावें. घरही आपलें. काय सांभाळणें तें सांभाळावें. यांत उत्तम आहे, प्रस्तुतच त्यांचें मानस येथें येयाचें असल्यास चाळीस पन्नासा-नशीं त्यांनीं थावें. घर त्यांचें आहे. त्यांनीं ह्मटलें जे, हजार दोन हजारानशीं येऊं; तर परिछिन्न आम्ही गडावर घेणार न हीं. नाहक उपाध होईल. यांत उत्तम नाही असें त्या उभयतां कारकूनांशीं बोलून त्यांस छ ३ मिनटूस येथून विदा केलें. प्रस्तुत वर्तमान ऐकिलें जे, तुकोजी होळकर व दिवाण ऐसे इंदुरीहून कूच करून बिजलपुरास आले. समागमें दोनतीन हजार फौज आहे. दाहाबारा तोफाही आहेत. याप्रमाणें येतात. बाईंनींही मजला एकांतीं बोलावून सांगितलें जे, तुकोजीबाबा व दिवाण ऐसे जमीयतेनशीं येतात. त्यांच्या चिंत्तांत काहीं कटकट आम्हांसीं करावी, लोकांचे दंगघरणीं येथें आम्हांजवळ आणून बसवावीं, अशा उपाधीवर येतात. तुम्ही श्रीमंतांस लिहून पाठवा. विस्तारपूर्वक पेशजीं पत्रीं कासीदजोडीबरोबर विनंतीपत्रें लिहिली आहेत. बाईंनीं राजश्री पाटीलबाबांसही एकांतीं पत्रें लिहिली आहेत. राजश्री विसाजी शामराव इंदुरींच आहेत. त्यांचे कागदपत्र हरकुबाईंच्या विद्यमानें येतात कीं, मी पाटीलबाबांस घेऊन तेथेंच येतो. पाटीलबाबा तेथें आलीयावर कोणतीही एक मसलत जाबसालावरच पडेल. हरएक गोष्टीचा कजिया होऊं देणार नाहींच. परंतु यामध्येही आपलें पत्र तुकोजीबाबांस व नारो गणेश यांस यावें कीं, बाईंची अमर्यादा न करितां, बाईस भेटून तुम्ही हुजूर येणें. आम्हांस घनीपणाचें पत्र यावें व बाईसही समाधानाचें पत्र यावें. बाईंनींही दोन तीन वेळां मजला याअन्वयें सांगितलें आहे कीं, मजला आश्रय सर्वांविशीं धन्यांचा आहे. दुसरें, बाई बोलत होती जे, राजश्री हरिपंततात्याकडे नारोपंतांनीं व तुकोजीबाबांनीं सूत्र लाविलें आहे. त्यास तात्या त्यांचें बोलणें श्रीमंतांसीं बोलतात. अद्याप श्रीमंतांचा खमीर बळकट आहे. अद्याप नाना फुटले नाहींत. यास्तव येथील वर्तमान सविस्तर वरचेवर श्रीमंतांस लिहून पाठवीत जातां, त्यांची ममता आम्हांविषयीं एक प्रकारची जालीशी दिसती. बरें, तुम्ही श्रीमंतांस लिहून पाठवीत जाणें. मीही बहुत प्रकारें मनोधारण केलें. येथील मानस कीं, वरचेवर पत्रेंही सरकारचीं येत असावीं. तुकोजीबाबांस व नारो गणेश यांस, बाईंची अमर्यादा न होय, येविषयीं येथें पत्रें यावीं. प्रस्तुत बाईस वाटतें कीं, आपले कोणी

नाहीं. घन्याचा मरंवसा होता. तेंही तात्या त्यांचें बोलणें ममतायुक्त बोलतात. तेव्हां आपलें कोणी नाहीं. अशी उदास फार आहे. बाळात्कारें 'बाईंनीं' किह्याचाही बंदोबस्त करितात. शिबंदी आरब वगैरे सात आठशें माणूस ठेविलें आहे. पहिलें-ही चार पांचशें माणूस आहे. जागां जागां बुरजावर तोफा व जुंबरे व सुतरनाला चढवितात. जागां जागां नाकेबंदी करून बंदोबस्ती करितात. विसाजी शामराज नित्य हरकूबाईस पत्रें लिहितात जे, तुम्ही कांहीं चिंता करूं नका. यांच्यांनीं कांहीं होत नाहीं. हरकूबाईनें आपले पंचवीस स्वार तुकोजीबाबांकडेस पाठविले होते कीं, मणिरामाकडे माझा लाखोचा कज्या आहे. हिशेब समजला पाहिजे. यास्तव मणिरामास पाठवून देणें. त्या तुकोजी होळकरांनीं मणिरामास निरोप दिला कीं, तुम्ही जाऊन मावशीबाईचा गुंता आपला वारा. तुम्ही त्यांचे दिवाण. लाखोंचा त्यांचा कारभार केला आहे. तुम्ही जाऊन त्यांचा फडशा करणें. याप्रमाणें सांगून मणिरामास निरोप दिला. तोही दो ती दिवसां येथें येणार. धारेचें वर्तमान ऐकिल्यांत आलें जे:-लक्ष्मणराव झणून परभू होता, तो खंडेराव पवारानीं मिळून, त्याची दिवाणगिरी कबूल करून, कांहीं पाटीलबाबांची पागा एक, समागमें घेऊन, धारेंत किह्यांत जाऊन बसला. तें वर्तमान राजश्री रंगरावजीस कळलें. त्यांनीं आपले जमीयतसुद्धां रंगराव येऊन, त्याचें पारिपत्य करून, लक्ष्मणराव धरून बंदोबस्तीत ठेविले. तेथेही खंडेराव पवार हमेश खूळ करायावरच आहेत. याप्रमाणें तेथील वर्तमान. खंडेराव पवार हुजूर गेल्याशिवाय धारेचें खूळ तुटणार नाहीं, असें वोढेकराकडील कारकून येथें आले होते, त्यांचें भाषण. छ ५ मिनहूस इंदुरीहून बातमी आली तें वर्तमान:- तुकोजी होळकर व नारो गणेश शेंबूडच्या घाटापलीकडे ओढ्यावर आहेत. तीन चारशें फौज पागा वगैरे समागमें आहेत. लोकांच्या देण्याचा गवगवा आहे. याप्रमाणें येतात. पाटीलबाबांचीही येथें येयाची आवई आहे. येथें बाईही आपले जागां किह्याची मजबुती करून आहेत. पाहावें. येथें आलीयावर कसें होईल तें पाहावें. राजश्री फत्तेसिंह गायकवाड यांजकडील वकील राजश्री महिपत मल्हार झणून गृहस्थ त्यांचीं पत्रें घेऊन उज्जयनीस आले आहेत. येथें बाईकडेही येणार. मजला पत्र त्या गृहस्थांचें आलें होतें. ते येथें आलीयावर त्यांचें वर्तमान मनन करून शेवेसी लिहीन. सुरतेहून चार पलटणें केसो कृष्ण यांच्या उपराज्यास आलीं झणून वदंता आहे. पुरतें वर्तमान आलीयावर लिहीन. हे विज्ञप्ति."

लेखांक २७. ता० ५ नोव्हेंबर इ. स. १७८०.

श्रीगजानन. मि० कार्तिक शु० ९ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना ता-
गाईत चंद्र ७ जिल्कादपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामीच्या कृपावलोकनेकरून
सेवकाचें वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—श्रीमंत दादासाहेबांकडील वर्तमान. कोठें
कोठें गृहस्थांचे कागदपत्र ज्या ज्याचे तिकडे कोणी आहेत पाठविली आहेत. गु-
स्ताऊ तें वर्तमान जे, श्रीमंत दादासाहेबाजवळ जमीयत सत्रा पलटणें इंग्रजी सु-
रतेस जमा आहेत, व मुंबईवाल्याची कुमक, पांच पलटण व कलकत्त्याहून गोरा
तुरकस्वार तीन हजार, व पांच पलटण व अकरा तोफा ऐसे सुरतेस आले. इतका
जमाव जाला आहे. पोस्त सरंजाम करितात. पहिले गायकवाडाचे पत्रीही असेंच
होतें. मराठी फौज दादासाहेबाजवळ तीन हजार आहे. याप्रमाणें सरंजाम. पुढें म-
सलतीचा रंग. बोली आहे की, प्रथम अमदाबाद सर करावी; तदोत्तर पुढें दक्षिणेस
जावें, अशी मसलत आहे. गाडराचेही कागदपत्र सुरतेस जात येत असतात. कोणी
बोलत जे, आपला जीव रक्षण करायस कागदपत्र पाठवितात. पुण्यास वकील इंग्र-
जाचा गेला आहे. तेथून काय ठरून येईल तेव्हां सल्ला अगर बिघाड. याप्रमाणें कोणा
कोणाचे कागदी पत्री वर्तमान. बाजारी वर्तमान की, दादासाहेबाची तयारी जाली आहे.
परंतु कलकत्त्याहून कोणी खासा पांच पलटणानशीं येणार आहे. त्याची मार्गप्रतीक्षा
करितात हें एक—व दुसरेही बाजारीच वर्तमान जे, दादासाहेब स्वारी तयार करून
सुरतेहून बाहेर निघून, आधीं अमदाबाद घेऊन पुढें सोनगडास यावें. तेथें श्रीमंतांस
ठेऊन, राजश्री बाजीराव मुख्य व सर्व कर्ते सौभाग्यवती मातुश्री आनंदीबाई व अ-
श्वतराव दिवाण ऐसे पुढें दक्षिणेस येऊन पुणें पाहावें. गुदस्तां दादासाहेब पुण्या-
जवळून आले, परंतु पुणें पाहिलें नाहीं. हे आरीयत मातुश्रीस फार आहे. असेंही
बाजारी कितीक वर्तमान बोलतात. राजाराम गोविंद मवाशांतून निघून गेले बघून
येथें वर्तमान आहे. तथ्य वर्तमान दोघौ दिवसांत येईल. येथील वर्तमान, अहि-
ल्याबाई होळकर यांस येथें बापोजी होळकर यांच्या फौजेच्या देण्याची निकड प-
डली आहे, व पाटीलबाबांकडील वीस लक्षांची वरात घेऊन, शिवाजी नारायण व
भगवंतराव ऐसे दोघे कारकून येथें आहेत. चार लक्षपर्यंत आज नव महिन्या
जाला आहे. बाकीच्या ऐबजास आज उद्यां करितात. कोठें कोठें वराताही दिल्या
आहेत. त्याही अद्याप वसूल जाल्या नाहींत. कारकून घरणींपारणीं करितात.
अहिल्याबाईंनीं कोणी परगण्याचा वगैरे कमाविसदार उभें करून कोणी परगण्याचा
कमाविसदाराजवळून रसद घेऊन कमाविसदार पाठवितात. तेथें राजश्री तुकोजी-

बाबाही त्याच परगण्याची रसद तेथे घेऊन कमाविसदार परगण्यावर पाठवितात. हेही आपले जागां अशी श्रमी आहेत. अद्याप कोणताही निकाल नाही. मजला बाई पुसत होती जे, इंग्रजांचा वकील पुण्यास गेला आहे झणतात. श्रीमंतांचा व इंग्रजांचा तह कसा जाला, व हैदरखानाचा सल्ला की बिघाड? नबाबाचें श्रीमंतांचें कसे आहे? त्यास उत्तर केलें जे, नबाबाचा व श्रीमंतांचा ऐक्यभाव इमानपुरस्कर अकृत्रिमता उभय पक्षी आहे, व हैदरखानाचा वकील श्रीमंतांकडे येऊन कांहीं द्रव्य देऊन, श्रीमंतांची कृपा संपादन खानमजकुरांनीं घेतली; व तुंगभद्रेअली-कडील मुलुख तमाम सोडून पलीकडे गेला, असें वर्तमान ऐकतों. व इंग्रजांकडील वकील पुण्यास गेला आहे झणून येथेंच ऐकिलें; आणि तेथेही काय तह जाला, हाही कळला नाही. बाई बोलली जे, श्रीमंतांचें दैव समर्थ आणि कारभारीही चांगले सत्य, कोणाचा द्वेष करित नाहीत. बरे आहेत. असें बोलली देखिलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. हे विज्ञप्ति.”

लेखांक २८. ता० १७ नोव्हेंबर इ. स. १७८०.

श्रीगजानन. मि० कार्तिक वद्य ६ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना ता-
गार्हित चंद्र १९ जिल्कादपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथे स्वामीच्या कृपावलोकनेकरून
वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—येथील वर्तमान पेशजी विनंतिपत्री लिहून कासी-
दजोडीबरोबर सेवेसी पत्रे पाठविली आहेत. डाकेबरोबरही हमेश पत्रे पाठवीतच
आहे. पावतात न पावतात हें डाकेचें वर्तमान कांहीं कळत नाही. प्रस्तुत इकडील व-
र्तमान तर, श्रीमंत राजश्री दादासाहेब सुरतेसच आहेत. उभयतां सरदारांपैकीं पा-
टीलबावा तर उज्जनीसच आहेत, तुकोजी होळकर इंदुराअलीकडे चार कोस पिं-
पळें आहे, त्या ओढ्यावर उतरले आहेत. तीनचारशें पागा वगैरे समागमें आहेत.
लोकांचा देण्याचाही दंगा फार आहे. लोकांस झणतात जे, महेश्वरास जाऊन बाई-
जवळून कांहीं घेऊन तुझांस देऊं. लोक कोणी ऐकत नाहीत. असा गवगवा आहे.
अलीकडे ऐकिलें जे, तेथें कोणाजवळून कांहीं कर्जवाम घेऊन लोकांस कांहीं देतात.
समजूत आली झणजे कूच करून इकडे महेश्वरास येणार असें ऐकतों. दुसरे वर्तमान
ऐकिल्यांत आलें जे, पाटीलबावाकडील कोणी गृहस्थ तेथें तुकोजी होळकराकडे
आले आहेत. बोलणें बोलतात जे, तुझी कूच करून कोठें जातां? देशी जाऊन काय
कराल? प्रस्तुत हिंदुस्थान प्रांतीं फौजा रवाना करणें आहेत, ह्या कराम्या. त्यांचेर-
कानगीस सहजच दोन महिने लगतील. तोंवर सिकडे इकडे काय होतें तें पाहून,

देशीं जाण्याचें पडलें तर तुझी व आम्ही मिळूनच जाऊं. प्रस्तुत जाऊन खर्चाखालीं यावें, यांत नफा काय ? याप्रमाणें ते गृहस्थ बोलले. त्यावरून तुकोजीबावाही देशीं येयाविषयीं स्थिरच आहेत. किंबहुना, महेश्वरीं येऊन कांहीं घोळ घालतील असा रंग दिसतो. असें वर्तमान ऐकिलें. दुसरें वर्तमान, फत्तेसिंह गायकवाड यांज-कडील दोघे गृहस्थ मातबर महिपत मल्हार ह्मणून पालखीनशीन आहेत. त्यांनीं फ-त्तेसिंग गाइकवाड याजकडील पत्रें पाटीलबावांस व तुकोजीबावांस व मातुश्री अहल्याबाईस ऐशीयांस घेऊन आले आहेत. त्यास प्रस्तुत उज्जनीस पाटीलबावांकडे गेले आहेत. बाह्यात्कारें जाबसाल असा करितात कीं, आम्ही इंग्रजांच्या पेंचांत इतके दिवस होतो. आतांसे त्यांच्याच सलुखानें आपलीं स्थळेंही मोकळीं केलीं. परंतु इंग्रजांचें पारपत्य यथास्थित झालें पाहिजे. यास्तव तुझी व आम्ही मिळून यांचें पारपत्य करावें अशा गोष्टी पाटीलबावांशीं बोलतात. या गोष्टीत सरकारचे वकील राजश्री नारो शिवदेव पा-टीलबावांजवळ आहेत, त्यासही घेऊन पाटीलबावा गाइकवाडांच्या वकीलाशीं बोलतात भवति न भवति करितात, असें आहे. परंतु कुपिया बातमी कोणी सांगणारांनीं सां-गितली जे, अंतस्थ ते गृहस्थ गाइकवाडांच्या विद्यमानें श्रीमंत व जळचरें ह्यांजकडून आले आहेत. बाह्यात्कारें बोलणें जाहलियावर अंतस्थही पाटीलबावाचें व त्यांचें बोलणें होत असतें. असेंही कुपिया वर्तमान ऐकिण्यांत आलें आहे. उज्जनीहून व-कील सरकारांत लिहीतच असतील. ऐकिलें तें वर्तमान सेवेशीं लिहिलें असे. सत्य मिथ्या देव जाणे. होळकरांच्या लष्करांतून कोणी गृहस्थ येथें आज काल आले आहेत. त्यांची जबानी वर्तमान कीं, तुकोजीबावा व नारो गणेश बघ पंचमी षष्ठीस येथें येणार; असेंहि सांगतात. दुसरें बोलतात कीं, पाटीलबावाविषयीं तुकोजीबावाच्या चित्तांतही तिरस्कारच आहे. परंतु, विप्राचा निश्चय पाटीलबावांशींच बळकट आहे. तें सूत्र एक आहे. खानदेशचें वर्तमान स्तिबितच आहे. एक लढाई जाली. यांणीं त्यास हटविलें ऐसें बोलतात. नवीन वर्तमान: उज्जनीहून एक गृहस्थ आला, त्यांनीं वर्तमान सांगितलें जे, पाटीलबावांनीं आंबोजी इंगळे यांची रवानगी ग्वाल्हेर प्रांतीं करितात. सात आठ हजार फौज देऊन त्यांजकडील इंगळे व होळकरांकडील बापू होळकर यांजबरोबरही चार पांच हजार फौज, एकूण दहा बारा हजार फौजेनिशीं, उभयतांकडील फौजांची रवानगी करणार. बापू होळकराची यांणीं समजुती करून आपल्याकडेस घेऊन आले. अवाईचें वर्तमान आहे कीं, तुकोजीबावा इंदुरांतून बाहेर निघतेसमयीं मुहूर्त सुधे नव्हते, यास्तव त्रयोदशीस माघारे इंदुरांत गेले. बघ तु-त्तीयेस मुहूर्त काढून, बाहेर निघून, षष्ठी सप्तमीस येथें येणार, अशी वदंता आहे कु-पिया वर्तमान आहे कीं, तुकोजीबावाचें लक्ष बाईजवळ फार आहे. परंतु कार-

मान्याची व रखमाबाईची चित्तप्रशस्तता उज्जनीचे मसलतीवर फार आहे. त्यांचे आज्ञेत वर्तवें, असेही नानाप्रकारे बोलतात. येथे बाईजवळीलच कोणी कोणी बोलतात जे, यंदा गुजराथची मसलत फसली झणून श्रीमंत खट्टे आहेत. सरदारापैकी एकाचा अटाहास फार, परंतु उपयोग कोणताही घडला नाही. यास्तव अलीकडल्यास बोलावून, त्यांची पाठ थापटून, मसलतीस उपयोगी पडावें, या अर्थी एकांतपत्रे सरकारची, राजश्री तात्यांच्या विद्यमानें तकारनामकां आली होती. त्या अर्थी हे बाहेर निघून, महेश्वरचे नांव करून निघून पुण्यास यावें, असे योजनेने बाहेर निघाले होते. परंतु तेही वर्तमान पलीकडे कानभ्रष्ट जालें, या अर्थी त्यांनी अटकाविलें, असेही येथे कितीक बोलतात. अहल्याबाई आपले जागां स्तिमित आहेत. होतां होतां काय होईल तें पाहावें. असो. येथील मानस पाहतां, येथील लक्ष धन्याच्या पायांशीं खचित आहे. मजला वारंवार पुसतात कीं, पुण्याकडून कांहीं तुमचीं पत्रे येत नाहीत, तें कां ? डांकेबरोबर छ १ मिनटूचें पत्र आलें, तें परमारा बाईजवळीच गेलें. त्यांनीं लाखोटा फोडून पाहिला. त्यांत मजकूर हाच होता जे, तुझीं पत्रे पाठविलीं तीं पावलीं. वर्तमान विदित जालें. यावरही बारीक मोठें वर्तमान लिहित जाणें. पत्र लहान होतें. चारपांच ओळी होत्या. त्यावरून हांसूं लागली जे, इतकें लांबचें पत्र एवढेंसे ! कोन्या कागदाची चौकशी फार आहे, असें बोलली. मजकडेस पाठवून दिलें. तेथून काय पत्रांत मजकूर येतो तें पहावें. आपल्या विषयीं श्रीमंतांची मजीं कशी काय लिहितात, हें लक्ष येथें फार आहे. छ १७ मिनटून राजश्री सुलतानजी लांबहाते पन्नास स्वारांनिशीं येथें येऊन महेश्वरीवर उतरले. येतांच भेटीस येणार होते. बाईंनीं सांगून पाठविलें जे, बोलावूं तेव्हां या. तदोत्तर संध्याकाळीं जासुद बोलावूं पाठविले. सुलतानजीबाबा पालखींत बसून दहा माणसांनिशीं आले. बाईस कुरनिशा करून बसले. बाई व मावशीबाई उभयतांच होत्या. बाई फार रागें भरून बोलली. यांणीं बहुत नम्रतेनेंच उत्तरे केलीं. चार घटका बसले होते. हा बाबा बोलला कीं, सकाळीं मजला विनंती करणें ती करीन. बहुतकरून जाबसालामध्ये मावशीबाईच फार आहे. पुढें जाबसाल काय होतील, ते सेवेसी लिहीन. सुलतानजीबाबामागून बापूजी होळकर येतात. त्यांजमागून रखमाबाई होळकर. तेही दहा विसा स्वारांनिशीं येतात. तुकोजीबाबांचेही अंतस्थ बहुत नम्रतेच्या चिट्या येतात. अशी घटवटना येथें आहे. दुसरेंही येथें बोलतात जे, तुकोजीबाबा परमारे पुण्यास जाणार. काय होतें तें पहावें. खानदेशांतील वर्तमान:-केसो कुष्ण यानें पांच सात जागा घेतल्या, सरकारचे नंदुरबार परगणे येतांना घेतले. राजश्री गणेशपंत बेहरे व होळकरांची फौज सारे तीन चार हजार आहेत. परंतु सुलूख फार छुटितात. त्यांचें कांहीं होत

नाहीं. राजश्री तात्या मातबर फौजेनिशीं बऱ्हाणपुराजवळ येते, तर हे दोघेही सरदार लगी लागत. येथीलही मर्जी अशीच आहे सेवेसी श्रुत होय. खर्चास कांहीं नाहीं खर्चायाची विपत्ति फार आहे. दहा महिने जाले, दोनशांची वरात पाठविली होती. तीनशें रुपये येथें कर्ज जालें आहे. स्वामी कृपाळू, समर्थ. तुकोजीबावाही एक दिवस इंदुरास जाऊन सुहूर्त टाळून रात्री निघून आले. तेथून कूच केलें. उदईक घाटीं उतरतील, असें वर्तमान येथें आलें आहे. सेवेसी श्रुत होय हे विश्वसि”

लेखांक २९. ता. १८ नोव्हेंबर इ. स. १७८०.
मि. कार्तिक वद्य ७ शके १७०२.

“चंद्र सोळा १६ मिनहूचें वर्तमान:-अहल्याबाईंनीं गुलजारखानाच्या शोधास जागां जागां पत्रें पाठविलीं होती. त्यास रामपुरा व बिजागड येथून काल वर्तमान आलें जे, गुलजारखान पलीकडे पहाडांत गेला. धिंगडखान झणून भिल मातबर जमियतीनिशीं आहे. तेथें त्याजवळ गुलजारखान आहे. ही बातमी आल्यावर बाईंनीं मजलाही बोलावून सांगितलें, अशा पहाडांत कसें करावें झणाली. मींही विनंती केली जे, आपण इकडून त्याच्या शोधास फौज पाठवावी. मी तिकडून विसाजीपंतासही लिहितों. तिकडून त्यांचीही फौज येईल. इकडून आपलीही फौज जावी. त्यास बाईंनीं मान्य केलें. पांच सातशें फौज पागा वगैरे शिलेदार व बापूजी होळकरच जाईन झणतात. पहावें. आज उद्यां फौजेची रवानगी होईल. तिकडून विसाजी आप्पाजी फौजसुद्धां व पाराजीपंत आपल्या जमीयतसुद्धां व भगीरथ शिंदे ऐसे तिकडून पहाडाच्या बरोबरीनें पिच्छास आहेतच. बाईंनींही आपल्याकडील पागा शरीफखान तीनशें लोकांनिशीं व यशवंतराव फणशाचें पथक तीनशें, असें रवाना केलें. चंद्र २० मिनहूस पागा (रेवा) पार जाली. फणशाचें पथक उदईक रेवापार होईल, व सेंदव्यासही संताजी होळकरांस बाईंनीं लिहिलें आहे जे, पन्नास स्वार व दोनशें पायदळ पहाडचें हवें. माहितगार या फौजेबरोबर देऊन गुलजारखानाच्या शोधास रवाना करणें झणून पत्रें लिहिलीं आहेत. सुलतानपूर नंदुरबारच्या नाक्यांसही बाईंनीं पत्रें पाठविलीं आहेत कीं, गुलजारखान त्या वाटेनें सुरतेस चालला, तर अटकावून आह्वांस लिहून पाठवणें. गुलजारखान राजमहाल पहाडांत गेला. उकडां भिळांचा नाईक आहे, त्याजकडे गेला. माधवराव बांडे ज्या आळीस गेले होते तिकडे गेला. जमियत खानमजकुराजवळ फारशी नाहीं. पंचवीस स्वार व दोनशें पायदळ इतक्यानिशीं आहे, झणून खबर आज आली. सुरतेकडील वर्तमान:-आज ब्राह्मण तेलंग आला. त्यानें सांगितलें जे, श्रीमंत दादासाहेब फार जलदीनें बाहेर निघणार. सुहूर्ताची योजना करितात. वसईस इंग्रजांची पळटणें

गेली आहेत. त्यांचे पुस्तपन्हाईस आणखी दोन पलटणें व एक इंग्रज मातबर पालखीनिशींन ऐसे गेले. व मुंबईवाल्यास वरचेवर सुरतेहून ताफिदा जातात जे, वसईकडे जो पाहिजे तो सरंजाम रवाना करणें. मराठ्या फौजा आल्या नाहींत तोंवर वसई सर करणें झणून. येथें दरबारांत बोलत होते जे, वसई जेर आहे; आणि श्रीमंतांनीं हुजुरात व उभयतां सरदारांच्या फौजा ऐसी रवाना केली आहे. ते घांटमाथां फौजा जाऊन पोहचल्या. लवकरीच फौजा वसईस जातील. बाई बोलली जे, ये समयी सरकारची फौज व आंगरे व फरासीस एकत्र होऊन फरासीसांस मुंबईस लावावें, आणि फौज व आंगरे यांनीं वसईची पुस्तपन्हाई करावी. ह्या तरतुदी श्रीमंतांनीं तेथें केल्याच असतील. असें बोलत होती. गुलजारखानाच्या पारिपत्यास बापूजी होळकरास पाठविणार होते, परंतु त्यांचे लोक एकेनात. लोकांनीं गवगवा केला कीं, आमची तलब भरून देणें. यास्तव ते राहिले. खेचीवाड्यांत वरूण झणून सरकारचा महाल आहे. त्यास मदुसूदनगड दादासाहेबांच्या जप्त्या वसल्या त्या समयी राजाराम गोविंदाकडे मदुसूदनगड श्रीमंतांनीं दिला होता. जप्त्या उठल्या ते समयी, राजाराम गोविंद, तो गड आठ हजारांवर, खेचीचे राजाचे माऊबंद होते त्यांकडे देऊं लागला. ते समयी खेचीच्या राजानें सावकाराजवळ आठ हजारांस गहाण ठेऊन, रुपये राजारामपंतांस देविले. तो गड सावकाराजवळ आहे. त्यास होळकरांचे कर्ज खेचीवाड्याकडे कांहीं होते, त्याबद्दल तेथील राजाचा दिवाण, येथें कर्ज बारायास आला होता. त्यास ते जाते समयी, बाईंनीं मजला सांगितलें जे, सरकारचा मदुसूदनगड याचे विद्यमानें सावकाराजवळ ठेविला आहे; तो जाबसाल यांकडून करून घ्या; झणून मजला सांगितलें. त्यावरून मीं त्यांकडे माणसें पाठविलीं. त्यांनीं बाईंस सांगितलें. बाईंनींही सांगितलें जे, मदुसूदनगडचा जाबसाल यांसी करून जाणें. त्यावरून त्यांनीं आपला वकील पाठविला. आह्मांसीही बोलावून नेलें. त्यांनीं सांगितलें जे, राजाराम गोविंद आमचे दायादांच्या बहाला करून आठ हजार रुपये त्यास मागत होते. ते देतही होते. आह्मांस कळल्यावर आह्मी परभारां सावकाराजवळ आठ हजारांवर गहाण ठेऊन राजाराम गोविंदास रुपये दिले. गड तुमचा, आह्मी असा राखिला आहे. सावकाराचा रुपया देणें आहे. गड तुमचाच आहे. आह्मांस कांहीं अभिलाष गडाचा नाहीं. दुसरें ते बोलले जे, वरूण महाल सरकारांत आहे. त्याचा येवज वसूल काय होतो, आणि सरकारांत येवज काय जातो, हा शोध सरकारांत नाहीं. वसुलाप्रमाणें येवज सरकारांतही पोहचत नाहीं असें आहे. या अर्थी एकंदर ठराव करून, अमका येवज

सरकारांत घावा असा निश्चय करून तो महाल आमचे स्वाधीन केला, तर करा-
 राप्रमाणें ऐवज आम्ही क्षेपनिक्षेप पावता करूं. आम्ही आपले वकील तेथें पुण्यांत
 ठेऊं, व श्रीमंतांस मरंवसा न पटे, तर आपला भाई बेटे सरकारांत चाकरीस ठेऊं
 दुसरे, सरकारच्या फौजा हिंदुस्थानांत आल्यास हजार दोन हजार फौजेनिशीं
 चाकरी करूं, परंतु शेर पीठ पोटास घावें. राजेरजवाडे अगत्य लागल्यास फौज
 जमा करूं, असे इतबाराच्या गोष्टी फार बोलले. हें वर्तमान बाईसी सांगितलें.
 बाईही बोलली जे, खेची (कर) इमानी आहेत त्यांजवळून अंतर पडणार नाही, असें
 दिसतें. सरकारची मर्जी जशी असेल तसें करितील. तुम्ही याप्रमाणें लिहून तप-
 शीलवार पाठवा. येविषयीं काय आज्ञा आली ह्मणजे त्यांच्या वकिलासी सांगूं.
 दुसरे वर्तमान ऐकिलें जे, इंग्रजांनीं श्रीमंत दादासाहेबांस वसईचा किल्ला लिहून
 मागितला. त्यास दादासाहेब बोलले जे, किल्ला आम्हांस देणें नाही. वरकड
 कित्येक प्रकार जे तुम्हांशीं बोललों आहों, ते खचितच आहेत. त्यावरून इंग्रजांचे
 मर्जीस ठीक न पडलें. यास्तव सौभाग्यवती मातुश्री आनंदीबाई व अमृतराव यांनीं
 वसई लिहून दिली. दादासाहेबांच्या नांवचीं पत्रें शिक्ष्यानिशीं करून दिलीं. तें
 वर्तमान दादासाहेबांस कळलें. फार रागें भरले. बाईशीं व श्रीमंतांशीं कडवीं
 भाषणें फार जालीं. अमृतराव वसईस इंग्रजांच्या कुमकेस जाणार. याप्रमाणें वर्तमान
 एका ब्राह्मणानें सांगितलें. सत्य मिथ्या देव जाणे. पाटीलबावांकडील शिवाजी
 नारायण येथें आहेत. ते चंद्र २० रोजीं संध्याकाळीं बाईशीं बोलले जे, पाटील-
 बावांनीं श्रीमंतांजवळ अट घातली आहे कीं, आसेरीचा किल्ला खालीं करून
 घावा अगर नगरचा किल्ला घावा. या दोन्हींतून एक स्थळ दिल्याशिवाय उभय-
 तांनींही तेथून कूच करूं नये. त्यास बाई बोलली जे, सध्यां दोन्हींतून कोणतें
 स्थळ देतील? त्यांनीं उत्तर केलें जे, सध्यां नगर देणार. नगरचे किल्लेदारांस
 शिवनेरचा किल्ला घावा असें नेमलें आहे. असें बाईनीं ऐकून घेऊन, दों घटका
 मजला बोलावून, एकांतीं हें वर्तमान सांगितलें. बाई बोलली जे, श्रीमंतांचें असें
 व्हावें, आणि यांनीं ह्या अडी घालाव्या! वसईस इंग्रजांचा शह पडला आहे. त्या
 स्थळास उपद्रव करितात, आणि यांस श्रीमंतांच्या घरांत काय आहे तें आपण
 घेयाची हांव सुटली आहे, असा जमाना आला! बाई बोलली जे, श्रीमंतांनीं
 कांहीं न केलें. संग्रहीची फौज व हुजरात तोडली. असो. भगवतइच्छा!
 दैवाच्या गोष्टी आहेत. मीही पेशजी सरकारच्या पत्रान्वे बोललों. त्याचें उत्तर
 बाईनीं केलें जे, राजश्री तात्या विनंती करतील. राजश्री बजाबाची स्त्री जेजुरी-
 जवळ बारली, हें कागदपत्रीं वर्तमान व सकारनामकाचें हेंच वर्तमान बाजारी
 उठलेलें आहे. राजश्री खंडेराव त्रिंबक याजकडे विसाजी आप्पाजींनीं पत्रें लिहिलीं

होतीं. मीही पत्र लिहिलें होतें. त्याचें त्यांनीं उत्तर पाठविलें आहे. तेंच पत्र सेवेसी पाठविलें आहे. दिह्नीकडील वर्तमान पादशाहाजवळ दिवाण नजीबकुलीखान होता. त्याचा चेला नजीबखान—जो हिंदुस्थानांत पंचवीस हजार फौज घेऊन फिरत होता—त्यास पादशाहाचें व दिवाणाचें एकचित्त होऊन, या नजीबखानास नाबूद करावें, हे मसलत त्यांनीं केली. तें वर्तमान नजीबखानास कळलें. त्यावरून नजीबखान तेथें जाऊन, दिवाण व आपण एकांतास गेले. तेथें नजीबकुलीखान दिवाणास नजीबखानानें मारून टाकलें. आतां नजीबखानच पातशाहाजवळ आहे. जयनगरच्या राजानेंही हिंदुस्थानांत धूम केली आहे. चहूंकडे गर्दी जाली आहे. हें वर्तमान बाईचें येथें आलें. तें सेवेसी लिहिलें असे विज्ञप्ति.”

लेखांक ३०. ता. २० नोव्हेंबर इ. स. १७८०.

श्रीमंगलमूर्ति. मि० कार्तिक वष ९ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साधांग नमस्कार विज्ञापना तागार्त छ २२ जिल्कादपर्यंत सुकाम महेश्वर येथें स्वामीच्या कृपावलोकने- करून वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—इकडील व श्रीमंत दादासाहेबांकडील वर्तमान पेशजी विनंतीपत्रीं लिहून, डाकेबरोबर रवाना केली आहेत. सांप्रत श्रीमंत दादासाहेब सुरतेसच आहेत. अद्याप सल्ला बिघाड हा कांहीं ऐकिल्यांत येत नाही. वर्तमान स्तिबित आहे. इकडील वर्तमान तरः—राणश्री बापूजी होळकर यांच्या फौजेच्या देण्याचा राडा पडला आहे. अद्याप कांहीं निकाल होत नाही. अहिल्या-बाई ह्मणतात जे, तुम्ही फौजेसुद्धां वाफगांवास जाणें. आम्हीं तुम्हांस कोटून काय द्यावें ? तुकोजीबावाकडे जा. येथून दाहा कोस गेल्यावर एक रोजमुरा तुम्हांस देऊं. लोक एकत नाहीत. सारी तलब तुम्हांजवळूनच घेऊं ह्मणतात. शिंघाकडील कारकून शिवाजी नारायण व भगवंतराव ऐसे येथें आहेत. तेही नित्य दंगे धरणी करितात. येथें बाई कोणी महालास कमाविसदार योजून, रसद घेऊन सिंघाकडील कारकुनास द्यावी, वराता कराव्या, तों तुकोजीबावाची जसी त्याच महालावर येती; याप्रमाणें येथील वर्तमान आहे. पहावें कसें होईल. आपल्याकडील वर्तमानाची बाजारी अफवा जेः—श्रीमंत नानासाहेब पुण्याहून जांबगांवास राजश्री पाटीलबावांकडेस गेले आहेत. पाटीलबावांचे समजाविशीस गेले आहेत. होळकर श्रीमंतांसीं रुसून आहेत. त्यांचीही समजाविश पाटीलबावांचे विद्यमानें होणार. बसई प्रांतीं इंग्रजांकडील एक कंपू व पांचशें तुरकस्वार सरंजामसुद्धां गेले आहेत. ते कांहीं बसईच्या खटपटींत आहेत. यास्तव श्रीमंत बसईकडे कांहीं फौज पाठविणार.

दुसरे वर्तमान:-हैदरनायकाचा सल्ला झाला. तीस लक्षांवर कर्नाटकची मामलत चुकली. वीस लक्ष रुपये त्यांनी नक्त पाठविले. दहा लक्ष अखेर साली देणार. सुंगभद्रेअलीकडे हैदरखानाने ठाणी घेतली होती, ती त्याने सोडली. याप्रमाणे आपल्याकडील वर्तमान येथे बोलतात. येथे बाईची कार्तिकमासची दीपदाने व ब्राह्मणसंतर्पणे व श्रीतुलसीची लभे वगैरे धर्म चालतच आहे. अलीकडे छ १२ मीनहूस सुरतेकडील वर्तमान आले जे, श्रीमंतांस सुरतेत दादासाहेबांच्या शरिरास धान्याचा उपद्रव जाला होता. अंगास जागां जागां फोड आले होते. त्यास इंग्रजांनी औषधी उपाय करून उपद्रव दूर केला; परंतु हवालदिल आहेत. इंग्रेज जे मसलत करणे ते दादासाहेबांशी करित नाहीत. निराळीच खलबते करितात. दादासाहेबांस दरमहा खर्चास चाळीस हजार रुपये देत असतात. दादासाहेबांजवळ जमीयत दीड दोन हजार फौज मन्हाटी, व चार पलटणे इतकी आहेत. लोकांची खर्चाची गिराणी फार आहे. नाटकशाळांमुळे सौभाग्यवती मातुश्री आनंदीबाई ही बहुत रुष्ट आहेत. दादासाहेबांस ज्याने जे मसलत सांगितली, ते बरेच क्षणतात. सल्ला-मसलत तोडमोड कांहींच होत नाही. बाई व अमृतराव इतकी मात्र जे गडबडी करणे त्या करितात. इंग्रेजांसही दादासाहेबांचा प्रकार कळला. त्यावरून सलाह मसलत जे करणे ते इंग्रज आपल्या मंडळीनशीच करितात. प्रस्तुत सरकारचा व इंग्रजांचा बिघाड जाला, असे इकडेही ऐकिल्यांत आले. इंग्रेजांनी ममईची पलटणे कुमकेस आणविली होती, ती माघारी मुंबईस पाठविली. त्यासमागमें आणखीही सात पलटणे रवाना केली त्यास दोन मसलती मुंबईवाल्यांस लिहून पाठविल्या आहेत जे, वसईस उपद्रव लावावा; वसईचे कुमकेस श्रीमंत फौज पाठवितील, ते फौज फिरून माघारे घाट चढू देऊ नये; व तमाम घाट बंद करावे. इकडून सुरतेकडून इंग्रजांची चाल जाली क्षणजे सहजच सान्या फौजा या तोंडावर येतील. पुण्याजवळ फौज राहणें तर थोडी राहिल. तेव्हां मुंबईवाल्याने पुणेप्रांती धूम करावी. असा दुरोख शह देयाची मसलत इंग्रजांची जाली आहे. याप्रमाणे धन्यास वर्तमान कळलेच असेल. येथेही सुरतेहून दोघे ब्राह्मण एका गृहस्थाकडे आले. त्यांनी हें वर्तमान सांगितलें. केवळ अप्रमाण हें वर्तमान नाहीसे दिसल्यांत आले. ऐकिलें वर्तमान सेवेसी लिहिलें असे. राजाराम गोविंद अद्याप मवाशांतच आहे. परंतु बाईची सुरतेहून बरेचवर पत्रे मशारनिलेस येतात. हेही लवकरीच जाणार. फत्तेसिंग गायकवाडाचें वर्तमान त्या ब्राह्मणाने सांगितलें जे, दादासाहेबांनी गायकवाडास पत्रे पाठविली होती जे वीस लक्ष रुपये खर्चास पाठवून देणें व बारा हजार फौजेनशी लवकरीस लवकर येणें, अशी पत्रे गायकवाडाकडे गेली आहेत. प्रस्तुत गायकवाडा-

कडेही लोकांचा दंगा आहे ह्मणून ऐकिलें. येथें बापोजी होळकराची तीन हजार फौज चांगली आहे. परंतु या लोकांचाही तलबेचा निर्गम अद्याप काहीं झाला नाही. बाईच्या बोलण्यांत आहे कीं, या लोकांचे तलबेची सरंजामी कोठेही महाली करावी, तर तेथें तुकोजीबावाची जमी येती. मग आम्हीं तरी कोठून काय करावें? लोकांस तुकोजीबावाकडे जा ह्मणतां तेही जात नाहीत. अशी भानगड पडली आहे. राजश्री विसाजी आप्पाजी यांनीं अहिल्याबाईस व मजलाही पत्रें लिहिलीं होती. त्यांत मजकूर कीं गुलजारखान बंदकैली करून कोणीकडे पाहाडांत निघून गेला. पाहाडांत रामपुराजकी बिज्यागडांत गेला आहे ह्मणून पत्रें येथें आलीं होती. त्यास बाईंनींही संताजी होळकरास सेंदव्यास रामगडाकडे बातमीस माणसें पाठविलीं. तिकडील बातमी आली ह्मणजे बाई ह्मणाली, कीं फौज पाठवूं असें सांगितलें. आणखीही बाई बोलली जे, इतकी फौज असतां गुलजारखान पळून गेला ह्मणतात, यास काय ह्मणावें? तत्रापि तो पळून गेल्यावर पांचां दिवसांनीं कागद आह्मांकडे आला. येथून आम्ही बंदोबस्त करितों. पळाल्या मनुष्यास तों झाडाचे राऊत दिसतात. तो पाहाडांतून निघून कोणीकडून कोणीकडे गेला असेल हें कोण जाणे. दुरारोप मात्र आह्मांवर कीं यांचा तालुका असतां, हे बंदोबस्त करिनात, असें श्रीमंतांस वाटेल. पळून जाणारास एक वाट आणि पहाणारास शंभर वाटा. तितक्यांत इकडे झाडी व पाहाड व मवासा जागां जागां. अशामध्यें कोणीकडे पाहावें? सरकारच्या अपशब्दाचें कारण तुम्ही आह्मांवर करितां, असें बाई बोलली. परंतु जागां जागां पत्रें व माणसें पाठविलीं आहेत. खंडेराव त्रिंबक व देवासेकर पवार यांजकडे विसाजीपंताचीं पत्रें गेलीं. मीही लिहिलीं आहेत जे, सरकारची आज्ञा आहे जे, तुम्ही उभयतां आपले फौजसुद्धां तयार होऊन, राजश्री विसाजी आप्पाजीजबळ जावें ह्मणून पत्रें गेलीं आहेत परंतु येतील असा भरंवसा दिसत नाही. दंगे धरण्याचा बोभाट लिहितील. सुरतेहून ब्राह्मण आला, त्यानें आणखीही वर्तमान सांगितलें जे, दक्षिणेंतून कोणी सरदारानें श्रीमंत दादासाहेबांस पत्र लिहिलें होतें जे आम्ही थोडक्याच दिवसांत फौजसुद्धां तिकडे येतों. ते प्रांतीं आलीयावर आपले मनोदयानरूप जे मसलत होणें ती होईल. तेथून उत्तरें त्यास गेलीं जे, तुम्ही ते प्रांतींच असां. आम्हीच जमाव इंग्रेजसुद्धां दक्षिणेस येतों. तिकडे आलियावर जे मसलत करणें ते करूं. याप्रमाणें परस्परें पत्रें गेलीं ह्मणून तो ब्राह्मण सांगत होता कीं हें वर्तमान खरें आहे. त्यानें सांगितल्याप्रमाणें सूचनार्थ सेवेसी लिहिलें असे. सत्य मिथ्या देव जाणे. देखिलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय हे विश्वासि.”

लेखांक ३१. ता० २४ नोव्हेंबर इ० स० १७८०.
श्रीगजानन प्रसन्न. मि० कार्तिक वद्य १३ शके १७०२.

“सेवेशी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तारीख छ २५ जिल्कादपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमान पेशजी विनंतीपत्री लिहून कासिदजोडीबरोबर व डांकेबरोबर सेवेशी रवाना केली आहेत. सांप्रतचें वर्तमान वेदमूर्ति राजश्री व्यंकटरमण शास्त्रीपासून सुरतेहून ब्राह्मण आला. त्यास सुरत सोडल्यास बीस दिवस जाले. पंधरा दिवसांनी येथें आला. त्यानें वर्तमान सांगितलें जे, श्रीमंत राजश्री दादासाहेब मंडळीमुद्दां सुरतेसच आहेत. वरकड इंग्रज सारे लढवय्ये जितके होते, तितकेही मुंबईस गेले आहेत. जमाव करून वसईस कांहीं गेले आहेत. कांहीं जाणार. येथें वदंता आहे कीं, इंग्रजांचीं सत्रा जहाजें सुरतेहून वसईस गेलीं आहेत. आणीकही थोरलालीं जहाजें सुरतेस व मुंबईस तयार होत आहेत. तो ब्राह्मण एकांती सांगत होता जे, दादासाहेबांस इंग्रजांनीं उगीच आशेस लाविलें आहे. परंतु इंग्रजांचा मतलब हा आहे कीं, दादासाहेबांचा दाब दाखवून कोंकणपट्टीचे किल्ले तमाम घ्यावे, या विचारांत आहेत. इंग्रज आपलें काम करितात. शास्त्रीबावाही तेथें राहून राहून कंटाळले. दादासाहेब कांहीं देत नाहींत. त्यांसच खर्चाची आबळ आहे. यास्तव शास्त्री निरोप घेऊन इकडे येणार. इंग्रजांची इकडे देशांत येण्याची उमेद नाहीं. गुजराथचा मुलूख सुटला आहे, तोच फार आहे. मुख्य त्यांचा इरादा कीं, समुद्रकिनाऱ्याचीं स्थळें हस्तगत करावीं. या अर्थीं मुंबईस सरंजामाचा भरणा करितात. इकडे आतां इंग्रजांची आवाई फारसी पहिलेसारखी नाहीं. अंतरवेदीत मात्र एक कंपू आला आहे क्षणतात. ग्वालर प्रांती चार पलटणी आहेत. तिकडे सुज्यायेतदौल्याच्या मुलखांत थोडे थोडे आहेत. हिंदुस्थानांतही पातशाहाचे फौजेशी व जैनगरवाल्याशी लढाई होतच आहे. बारा परगणे जैपूरवाल्याचे नजीबखानानें घेतले. आणखी घेतच आहेत. पातशाहाचे फौजेजवळ इंग्रज नाहींत. इंग्रजांसारखीं काळीं तांबडीं पलटणें नजीबखानानें सजविलीं आहेत. तोफा मुबलक त्याजपाशीं आहेत. जैनगरवाल्यानें होळकराचीं ठाणीं जितकीं होती तितकीं उठविलीं. शिंधांचीं करवर समेदी बगैरे दोन तीन ठाणीं आहेत. यांची फौज तिकडे कोणी न गेली तर तेही उठवितील. शिंधाकडील अंबाजी इंगळे दहा हजार फौजेनिशीं ग्वालरप्रांतीं जाणार. खानदेशांत मात्र दोन पलटणें दादासाहेबांकडील केसो कृष्ण दातार आहेत. धूम करितात. सरकारचे राजश्री गणेशपंत बेहरे व होळकराकडील हजार बाराशें फौज ऐशीं त्याजमंताले आहेत.

लेखांक ३.

श्री.

पु॥ “सेवेसी विज्ञापना. जी गोष्ट बोलिलों, ही घरीं पंतांस लिहून पाठवा. त्याणीं पत्र लिहिलें. दोन दिवस यासंबंधीं बोलणें जालेंच नाहीं. पत्र आलें ते समयीं, फिरोन, गंगाधरराव, कोंडोबा, आझीं मातुश्रीकडे जाऊन विनंती केली कीं, असें जातीचें पत्र आलें आहे; आतां विनंति मान्य करावी. तेव्हां एक दोघे दुसरे जवळ होते. त्यांस काढून मातुश्री व तिचे आझी बोलायास लागली कीं, *‘यास अनुताप झाला नाही. मी दर्शन घेत नाहीं. यास लोकलज्जा. तेव्हां पश्चात्ताप, कांहीं नाहीं. लबाडी आहे. याची प्रकृति मजला ठाऊक आहे.’ मीं विनंती केली कीं, आपण यास बाकफ आहां, तितकें कोणी नाहीं. त्याजवर यांचें दुर्गुणाचेंच भाषण चाललें. मीं सांगितलें, ‘आहे त्याप्रमाणें प्रायश्चित्त घेऊन एकटा येईल तर दर्शन होईल, येथें कांहीं रजबद्दल करूं नये. आनंदवल्लीस राहूं नये. मजपासून दहा कोसांवर सुखरूप रहावें.’ त्याजवर मीं विनंती केली कीं, आहे पदार्थ तो निवेदन केला. याउपरी मजीं. आझांस नानांची आझा अशीच आहे. झणून फिरून गोष्ट काढिली कीं, नानाचें मानस आपले मजींनें होईल तें करावें. याजकरितां बाळकृष्णपंत गद्रे मजकडे मुजरत पाठविलें कीं, आझीं दहा वर्षे भ्रम केले; त्याचें सार्थक हेंच कीं, मातुश्रीची मजीं रक्षावी. त्याजवर बहुत प्रसन्न होऊन हास्य केलें कीं, ‘फडणीसपंत आमचे तसेच आहेत. खावंद कृपा करीत होते, त्याचें सार्थक केलें.’ मग बोलली कीं, ‘तुमचा खावंद गेला. त्याचे मागें भ्रम साहस करून, त्याचीं उसनीं फार घेतलीं. भ्रम भोगिले. ब्राह्मण्य रक्षिलें. याजमुळें मी येथें स्वस्थ राहिलें. नाहीं तर नारायणरायाचा काल ‘होतांच, आनंदवल्लीस लक्ष-भोजन आरंभिलें; हें मी पाहून दुःखी जालें! तुमचा मनसुबा आला, तेव्हांपासून पंचवटी वास केला. हें सर्व मजला समजतें. परंतु माझे पोटांतील दुःख गेलें नाहीं. दादाचें दर्शन, त्याचा सहवास, अति दुःखप्रद आहे. मीं झटलें असें होत असलें तर करा, नाहीं तर तुझी चार दिवस मजजवळ राहून मग तेथील बंदोबस्त करा. दादाचा विश्वास घरूं नका. याची बुद्धि स्थिर नाहीं.’ त्याजवर मी बोलिलों कीं, ‘ही गोष्ट सर्वांचे मनांत आहे. मी पुण्याहून निघालों ते समयीं नानांनीं सांगितलें कीं, दादांच्या शपथा पूर्वीं फार वेळ झाल्या आहेत, आतांही आझी करितों, परंतु विश्वास नाहीं. यांत एक गोष्ट आहे कीं, मातुश्रीचें दर्शन जाल्यावर त्याजपासून पायावर हात

* ह्या पत्राचा आरंभीचा बंद गहाळ झाला आहे. तो कोठें सांपडत नाही ही दुःखाची गोष्ट होय. राघोबादादा पेशव्यांनी प्रायश्चित्त घेण्याचें कबूल केलें व आतां गोपिकाबाईंची परवानगी पाहिजे झणून हरिपंतप्रभृति मंडळी बाईंस विनंति करण्यास गेली. त्या प्रसंगाचा या पत्रांत मजकूर आहे.

१. बाकफ=माहितगार, तरवेज. २. मुजरत=मुद्दाम, तेवढ्यासाठी.

५ ऐ० टि०

ठेऊन घ्यावा, झणजे कांहीं तरी त्याचे मनास स्मरण राहील. याजकरितां दर्शनाची विनंती करितों. नाहीं तर कांहीं प्रयोजन नाहीं. तेव्हांही हाच जाबसाल की, 'मजला घोरांत घालूं नका. फडणीसपंत, तुझी, विश्वासू आहां व यशस्वी आहां. कळेल तसा बंदोबस्त करा.' आझी विनंती केली की, 'सर्वे यश आपला आशीर्वाद आहे.' तेव्हां बोलली की, 'माझा आशीर्वाद पूर्ण आहे. कांहीं तुझांस संकट पडणार नाहीं.' इतक्यास चौदा घटिका रात्र झाली. मी विनंति केली की, निद्रा करावी. राहील तें सकाळी विनंति करीन. जालें वर्तमान बोलण्यांतील खाभीस कळावें झणून अंशतः लिहिलें आहे. रा॥ छ २९ सावान. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना."

॥ ॥ ॥

२१. सातारचे शाहू महाराज व कोल्हापूरचे संभाजी महाराज.

इ. स. १७३१ मध्ये सातारचे छत्रपति शाहूमहाराज व कोल्हापूरचे छत्रपति संभाजी महाराज ह्यांच्या राज्याच्या वांटणीबद्दलचा तहनामा ठरून, कोल्हापूर व सातारा ही दोन्ही संस्थाने विभक्त झाली. ह्या तहास 'वारणेचा तह' असें झणतात. अर्थात् कोल्हापूर व सातारा ही दोन्ही संस्थाने राजकीय दृष्टीनें जरी वेगवेगळीं झालीं, तरी दोन्ही ठिकाणचे राजे परस्परांवर फार प्रेम करित असत. शाहू महाराजांचें संभाजी महाराजांवर फार प्रेम होतें व संभाजी महाराजांसही शाहू महाराजांबद्दल फार आदरबुद्धी होती. संभाजी महाराजांनीं शाहू महाराजांस लिहिलेली पुढील दोन पत्रे वाचण्यासारखी आहेत.

लेखांक १.

"श्रीमंत सकलतीर्थस्वरूप राजश्रियाविराजमान्यराजश्री शाहूराजे दाजी वडिलांचे सेवेसी:-

अपत्ये संभाजीराजे कृतानेक दंडवत विनंती उपरी येथील कुशल श्रीकृपें व वडिलांचे आशीर्वादे जाणोन, वडिलीं आशीर्वादपत्रीं कुशल वर्तमान सदैव लेखन करून समाधानपत्र पाठविलें पाहिजे. विशेष:-वडिलीं आशीर्वादपत्र पाठविलें, तें उत्तम समर्थीं प्रविष्ट झालें. कुशल वृत्त अवगत होऊन संतोषावाप्ति झाली. निरंतर याच रीतीं परामर्श करणें वडिलांस उचित आहे. तीर्थस्वरूप मातुश्री साहेबीं वडिलांचे ममतेचा अर्थ व उभयपक्षीं जेहासी दृढता होऊन विवेक व्हावा झणोन वडिलांचा चिंताभिप्राय लिहिला, तरी हे गोष्टी वडिलांस उचितच आहे. परस्परे विवेक होऊन लोकोत्तर उभयपक्षीं निरपेक्ष कीर्ति व्हावी, हेंच आझांस अगत्य आहे. या अगोदरच मातुश्री साहेबीं राजश्री बाजी प्रभू यांसीं पाठवावयाविषयी लिहिलें होतें; तेव्हांच पाठवावें, तरी त्याचे शरीरीं सावकाश नव्हतें. प्रस्तुत मशारनिल्लेस पाठविलें आहे. सेवेसी आलियानंतर सविस्तर अर्थ विदित करितील. बहुत लिहिणें तरी वडील सुख असेत." (मोर्तब.)

लेखांक २.

“श्रीमंत सकल तीर्थस्वरूप राजश्री राजीसाहेब वडिलांचे सेवेसी:-

अपत्ये संभाजी राजे कृतानेक दंडवत विनंति उपरी येथील कुशल वडिलांचे आशीर्वादे जाणोन निरंतर आशीर्वादपत्र पाठवून परामर्ष केला पाहिजे. विशेष:- आशीर्वादपत्र पाठविलें तें व ममतापुरस्सर वरें व तरवारढाल आदिकरून जिन्नस पाठविला तो आशय यादीप्रमाणें प्रविष्ट झाला. त्याचे अवलोकनें व पत्री किलेक ममतातिशय अर्थ लेखन केला, ते श्रवणें वडिलांचे अंतःकरणपूर्वक लोभाचा विस्तार राजश्री बाबाजी प्रभू यांनीं सविषद लिहिला, ते दृष्टी, संतोषाच्या कोटी जाह्याच्या. तो विस्तार पत्री किती झणोन लिहावा ? वस्त्रादि जें पाठविलें, तें परम प्रसाद ऐजे जाणोन घेतलें. श्रीमन्मातुश्री आईसाहेब आली, तें वर्तमान लिहावयासी आवकाशाबरी पडलें. त्याचें कारण लिहिलें, तेंही अवगत जालें. तुझांपेक्षा अधिकोत्तर इतर तें काय आहे ? तुमचा परामर्ष न करावा ऐसें नाहीं झणोन लिहिलें, तरी हे गोष्ट यथार्थच आहे. वडिलांचें निर्व्याज वात्सल्य तैसेंच आहे. आझांसही वडिलांपेक्षा इतर दैवत तें काय आहे ? वडिलीं वरचेवरी याच रीतीं सांभाळ करावा, हेंच वडिलांसही विहित. ये गोष्टीस वडिलांपासून अन्यथा काय निमित्त होईल ? बाबाजी प्रभू यांनीं तुमचा चित्ताभिप्राय सविस्तर निवेदन केला, त्यासी राजश्री सुलतानजीराब निंबाळकर आळियावर यासी जे आज्ञा कर्तव्य तें केलें जाईल, झणोन लिहिलें. तरी वडील आझांस पितृस्थानीं. आमचा मनोरथ सिद्ध करून आझांस संतोष पावावा व आमचा सर्व प्रकारें सांभाळ करावा हेंच वडिलांस विहित आणि कीर्तिरूप आहे. हा अर्थ, वडील सर्वज्ञ, वडिलांस अनवगतसा काय आहे ? तेच गोष्टीची प्रतीक्षा करीत आहे. वडिलांस उचित तें वडील करितीलच. बहुत लिहिणें तरी वडील सुज्ञ असेती.” (मोर्तब).

२२. शाहू महाराजांचा दरारा.

श्रीमंत छत्रपति शाहू महाराज यांचा पेशव्यांवर पुष्कळ दरारा असे. त्यांच्या हातून महाराजांच्या मर्जीविरुद्ध कांहीं गोष्ट घडली तर महाराजांस फार राग येत असे, व मग पेशव्यांना त्यांच्या पुढें नाकदुन्या काढितां काढितां पुरे वाट होत असे. बाजीराव, बाळाजी बाजीराव, चिमाजी आपा, सदाशिवरावभाऊ बगैरे पेशव्यांवर शाहू महाराजांची गैरमर्जी झाल्याबद्दलचीं पत्रे केव्हां केव्हां दृष्टीस पडतात. तीं पाहून शाहू महाराजांच्या रागाची कल्पना करितां येते. अशा मासव्याचें एक पत्र येथें देतों. ह्या पत्रामध्ये, पेशव्यांनीं, कोल्हापूरच्या संभाजी महाराजांविरुद्ध

लढाई करणाऱ्या राणोजी घोरपडे व भगवंतराव रामचंद्र ह्या दोन सरदारांस सैन्याची कुमक दिली, झणून शाहू महाराज ह्यांनी, चिमणाजी बल्लाळ उर्फ चिमाजी आपा ह्यांची चांगली कानउघडणी केली आहे.

“राजमान्य राजश्री चिमणाजी बल्लाळ यांस आज्ञा केली ऐसी जेः—चिरंजीव राजश्री संभाजी राजे यांसी राणोजी घोरपडे व भगवंतराव रामचंद्र यांणीं अमर्यादा केली. त्यांचें पारिपत्य चिरंजीव राजश्री करीत असतां, तुझीं आपणांकडील पांच सातशें राऊत *घोरपडे यांचे मदतीस पाठविले आहेत, ही गोष्ट उत्तम कीं काय ? स्वामींचा व चिरंजीव राजश्रींचा द्वैतार्थ नसतां, घोरपडे यांचे कुमकेस तुझीं फौज पाठवून, चिरंजीव राजश्री यांकडील प्रांतास उपसर्ग करावा, ही गोष्ट कार्याची नाहीं हल्लीं हें आज्ञापत्र सादर केलें असे. तरी पत्रदर्शनीं आपणांकडील फौज माघारी आणविणें. तेणेंकडून चिरंजीव राजेश्रीचे चित्तांत कोणे गोष्टीचा विपर्यास न ये, तो अर्थ करणें. त्या प्रांते लोकांचे कंबिले आहेत, तेच लोक गेले, झणून उत्तर लिहून पाठवाल, तरी ते गोष्टी कार्याची नाहीं. चिरंजीव राजश्रीचें पत्र स्वामींस आलें तेंच बजिअस पाठविलें आहे, त्यावरून कळेल. चिरंजीव राजश्री यांनीं इतकें लिहिलें असतां, फौजेविषयीं पर्याय लावून लिहाल, तरी सर्वार्थी न लिहिणें. पत्र पावतां-क्षणीं जी फौज गेली असेल, त्यांस पत्रें पाठवून माघारी आणवणें. त्यास उजूर एकंदर न करणें. याविषयींची आज्ञा राजश्री दादोबा यांस केली आहे. ते लिहितील त्यावरून कळेल. “तुझी सृष्ट असतां, लोकांच्या सांगण्यावर घोरपडे यांचे कुमकेस फौज आज्ञां न विचारतां पाठीली, हें उचित न केलें. तर देखतपत्र फौजेस बोलावणें. राा चा व आमा सख्य आहे, ही जाणतच आहां. जर फौज बोलावित नाहीं, तर आज्ञा चित्तांत नाखुस होऊं. तर पत्रदर्शनीं बोलवा. नाहीतर आज्ञा त्याचें साहित सरबखर करूं लागत. हेंही तुझी जाणतच आहां. बहुत काय लिहिन. सृष्ट असा.”

* शेवटच्या अवतरणचिन्हांतील ओळी खुद्द शाहू महाराजांच्या हातच्या आहेत. त्यावरून महाराजांच्या मराठी भाषेचा मासला कडून येतो. ह्या अशुद्ध मराठीची शुद्ध मराठी येणेंप्रमाणेंः—

“तुझी सृष्ट असतां लोकांच्या सांगण्यावर घोरपडे यांचे कुमकेस फौज, आज्ञास न विचारतां पाठविली, हें उचित न केलें. तर देखतपत्र फौजेस बोलावणें. राजश्रीचें (संभाजी महाराजांचें) व आमचें सख्य आहे हें जाणतच आहां. जर फौज बोलावित नाहीं, तर आज्ञा चित्तांत नाखुस होऊं. तर पत्रदर्शनीं बोलवा. नाहीतर आज्ञा त्याचें साहित सर्वस्वी करूं लागतो हेंही तुझी जाणतच आहां. बहुत काय लिहिणें. सृष्ट असा.”

१ कंबिले=नायकामुळे. २ उजूर=हरकत, विलंब.

२३. अद्भुत चमत्काराची नोंद.

पेशवाईमध्ये, कोठें उल्कापात, धरणीकंप, वगैरेसारख्या किंवा इतर अद्भुत चमत्काराच्या गोष्टी घडल्या, तर त्यांची नोंद ठेवून, त्या त्या ठिकाणच्या गांव-कामदारांनी किंवा सुभेदारांनी त्या त्या गोष्टी हुजूर कळविल्या पाहिजेत, अशी सक्त ताकीद होती. अशा प्रकारच्या अद्भुत गोष्टी त्या वेळच्या लोकांनी लिहून हुजुरास कळविल्या आहेत व कित्येक प्रसंगी आपल्या अज्ञानाचें व भोळसरपणाचें प्रदर्शनही केलें आहे. तें पाहून कोणासही कौतुक वाटल्यावांचून राहणार नाही. अशा पत्रांपैकीं एक मासल्याचें पत्र येथें सादर करितोः—

श्रीराम.

“सेवेसीं विज्ञापनाः—कसबे शेळगांव परगणा जालनापूर येथें पौष शुद्ध १४ रवि-वारीं खलवाडीजवळील मळा राधो शिंदा वाहातो. त्या विहिरींत दोन घटका दिवस राहातां, घागर पाण्याची भरलेली निघोन वरती होती. मळेकरांनीं पाहिली. आश्चर्य झणून दहापांच लोकांस त्यानें सांगितलें. लोक पहावयास गेले. तों सायंकाळ झाला. तैसीच चार प्रहर रात्र होती. दुसरे दिवशीं सोमवारी पूर्णिमेस दोन घटिका दिवस चढल्यावर घागर पाहिली. तों तैसीच उदकानें भरलेली उदकावर होती. ते काहडोन गांवांत आणली. घागर चैत्रमासीं विहिरींत कुणबी याजवळून पाणी आणावयास गेला होता, तेव्हां हातची पडली होती. ते दहा महिने उदकांत राहिली. पौष शुद्ध १४ स येणेंप्रमाणें निघाली. गांवांत आणून, पूजा करून, पुनः त्या विहिरींत सोडून दिली. आश्चर्य वर्तमान झणून सरकारांत विनंति करणें ऐसें पत्र आलें आहे. तरी विनंति सादर केली असे. हे विज्ञप्ति.”

२४. जयपूरच्या राजाचें भागवत.

जयपूरचा राजा प्रतापसिंह (इ. स. १७७९-१८०३) ह्यास कलाकौशल्याची अभिरुचि विशेष असून, त्यानें आपल्या पदरीं उत्तम चित्रकार व मिनेगार झणजे मिन्याचें नक्षीकाम करणारे लोक बाळगले होते. ह्या राजानें सदर चित्रकारांकडून श्रीभागवताचा ग्रंथ सचित्र तयार करविला, आहे. प्रत्येक पृष्ठावर कथानुसंधानाप्रमाणें सुंदर रंगीत चित्रें काढलीं आहेत. तीं चित्रें पाहिली झणजे जयपुरास १८ व्या शतकामध्ये चित्रकला कशी होती, तें चांगलें व्यक्त होतें. ह्या ग्रंथासाठीं पुष्कळ द्रव्य खर्च झालें असून, हें काम कित्येक वर्षे चाललें असावें ह्यांत शंका नाही. हा ग्रंथ फार अप्रतिम असून, त्याचें मूल्य इतिहासदृष्टीनें विशेषच मानिलें पाहिजे. ह्या ग्रंथाची बातमी नाना कडणबिसांस समजली. त्या वेळीं त्यांनीं शिंथांचे दिवाण

आपाजीराम दामोळकर खास ह्या ग्रंथाचा शोध करून तो पाठविण्याबद्दल लिहिले. त्यांनी नानांस पाठविलेले उत्तर वाचण्यासारखे आहे. ते येणेप्रमाणे:—

श्री.

“विज्ञापना ऐसीजे:—छ. १ जमादिलावलची पत्रे सादर जालीं. त्यांत एके पुरवणीपत्री आझा जे, ‘जयपूरचे राजांनीं श्रीभागवताचे चित्रांची पोथी तयार केली आहे झणोन पुर्ता शोध आहे. येविसीं जैपूरकरांचा कारभार होऊं लागेल, तेव्हां राजश्री पाटीलबाबांस सांगावें कीं, तेव्हाडी पोथी राजांनं तयार केली आहे, ती मागून घेऊन, आझांकरितां पाठवावी. अथवा, तूर्त रायाजी पाटील त्या मसलतीवर आहेत, त्यांस एवढें आमचें घराऊं काम करावें झणोन सांगोन करावें.’ ऐशास येविसींचा मजकूर राजश्री रायाजी पाटील यांसी बोलून ठेविला आहे. तेही झणतात, त्यांची आपली मामलत बनल्यास जरूर हें काम श्रीमंतांचे आज्ञेप्रमाणें करीन. परंतु सध्यां तर फाट आहे. त्यास तुरुंत घडत नाहीं. हें काम रहस्याचे पोटी घडून येईल.”

आपुढील पत्रव्यवहार सांपडत नाहीं. परंतु पाटीलबाबांच्या राजपुतान्यांतील राजकारस्थानामध्ये हा सर्वोत्कृष्ट ग्रंथ त्यांनीं मिळवून नानांस पाठविला, अशी माहिती मिळते. हा ग्रंथ अद्यापि अस्तित्वांत आहे.

॥ ॥ ॥

२५. जयपूरचा भोजराज मिनेगार.

जयपूरच्या कारागिरीबद्दलची प्रसिद्धी अद्यापि आहेच. तिकडील चित्रकार व इतर कारागीर दक्षिणेंत आणून मराठ्यांच्या राज्यांतही कलाकौशल्याची वृद्धि करावी असा नाना फडणविसांचा फार प्रयत्न होता. उत्तर हिंदुस्थानामध्ये भोजराज हणून एक नामांकित मिनेगार होता. तो मिन्याचें काम फारच अप्रतिम करीत असे. त्यास दक्षिणेंत आणून दक्षिणी लोकांना मिन्याचें काम शिकवावें असा नानांचा हेतु होता. महादजी शिंद्यांनीं ह्या कारागिरास बोलावून लष्करास नेलें. तेथून राजाच्या बोलण्यावरून त्यास दोनशें रुपये खर्चास देऊन परत जयपुरास पाठविलें. जयपुर येथें गेल्यानंतर राजानें त्याच्या घरावर जसी बसविली व त्या जवळून जयपूर सोडून गेल्याबद्दल पैशाची मागणी केली. पुढें पाटीलबाबांनीं हस्तें परहस्तें राजाची समजूत करून त्याच्या घरावरील जसी खुली केली. परंतु त्यास पुण्यास जाण्याची परवानगी मात्र सुळीच मिळाली नाहीं. खासबंधामें शिंद्यांचे विवाण लिहितात:—

“भोजराज मिनेगाराचा मजकूर पूर्वी तपशिलेकडोन लिहिलाच आहे. दोनशें रुपये खर्चास त्यास देऊन तो जयपुरास गेला. त्याजवर, त्याच्या घरावर राजानें पन्नास तीस प्याडे चवकी बसवून भोजराजास धरून नेलें. त्याजबळ पैसां मागता, हें

वर्तमान येथें आझांस कळलें. तेव्हां एका गृहस्थाचे हातून राजासीं बोलून, त्यास सोडून देवविलें व घराबरील चवकी उठविली. परंतु पुण्यास जाण्याबिशीं परवानगी देत नाही ! त्याजमुळे तेथें अटकला आहे. आतां लष्करचे कोणी जयपुरास येत जात नाहीत. परंतु भोजराजास युक्तिप्रयुक्तीनें आणावयाचे उद्योगांत आहों. बिना राजाचे परवानगीखेरीज कोणी शहराचे बाहेर निघूं पावत नाही. बाहेर निघावयास राजाची आज्ञा पाहिजे. रायाजी पाटील बगैरे या मंडळीतील कोणा एकाच्यानें सांप्रत हें कार्य घडत नाही ! !”

ह्या पत्रावरून दक्षिणेंत विविधकलाकुशल कारागीर येण्यास त्या वेळीं कशा अडचणी होत्या हें दिसून येतें; व त्यावरून उत्तर हिंदुस्थानांतील कारागिरांचा दक्षिणेंत कां प्रवेश झाला नाही त्याचीही थोडीशी कल्पना करितां येते.

२६. हसवडचे नागोजी माने.

हसवड हणून सातारा जिल्ह्यांत एक प्राचीन गांव आहे. ह्या गांवचे प्रसिद्ध देशमुख माने हे होत. माने हे मुसलमानी अमदानींत उदयास आलेल्या मराठे सरदारांपैकीं एक होत. त्यांच्या घराण्याचा इतिहास फार मनोरंजक आहे. हे मराठे सरदार, श्रीमंत छत्रपति राजाराम महाराज ह्यांचे कारकीर्दीपर्यंत, मुसलमानांच्या बाजूचे होते. परंतु नागोजी माने चंदीच्या लढाईत राजारामास येऊन मिळाले, व त्यांनीं चांगली कामगिरी करून मराठी राज्यास मदत केली. त्या वेळीं राजाराम महाराजांनीं त्यांस पुढील सनद दिली:—

श्री.

“स्वस्तिश्री राज्याभिषेक शके १७ प्रजापती नाम संवत्सरे चैत्र बहुल नवमी मंदवार क्षत्रिय कुलावतंस श्रीराजाराम छत्रपति स्वामी यांणीं राजश्री नागोजी बिन रताजी माने यांसी दिल्लें अभयपत्र ऐसीजे:—

तुझी पूर्वीं तांत्राकडे होतेत. ऐसियासी स्वामींचें राज्य हणजे देवताभूमि. या राज्यास तांत्रांचा उपद्रव न व्हावा, महाराष्ट्रधर्म राहावा, स्वामींच्या राज्याची अभिवृद्धि व्हावी, या उद्देशें, स्वामींच्या पायांपाशीं एकनिष्ठता धरून, कर्नाटकांत चंदीचे मुक्कामीं स्वामींपासीं आलेली. येऊन विनंति केली कीं, आपणास देशांत सरदेशमुखीचें बतन करून दिल्लें पाहिजे. ताः—

१ कसबे हसवड येथील बारा वाडिया.

१ कर्यात सांगोलें.

१ कर्यात आडपाडी.

१ कर्यात ब्रह्मपुरी.

१ कर्यात अकलुज.

१ कर्यात मंगळवेढें.

१ कर्यात दहीगांव.

१ कर्यात भालवणी.

१ कर्यात नाशरें.

१ कर्यात कासेगांव.

१ कर्यात...?

१ कर्यात कलेढोण.

एकूण महाल १२ बारा महालचें वतन यावया आझापत्र देविलें पाहिजे झणोंन विदित केलें. ऐसीमासी तुझी स्वामिसेवेवर एकचितें वर्तत आहां. तुझावर स्वामी कृपाळु होऊन नूतन सरदेशमुखीचें वतन सदरूं बारा महालचें करून दिल्लें असे. तुझी व तुमचे पुत्रपौत्र अनुभवून सुखरूप खाणें. निदेश समक्ष. मोर्तब.”

२७. पेशवाईतील राजकारणांत ज्योतिष्यांची सल्ला.

पेशवाईमध्ये फलज्योतिषावर लोकांचा पुष्कळ भरंवसा असे, असें अनेक प्रसंगांच्या जुन्या पत्रांतील उल्लेखावरून दिसून येतें. नाना फडणवीस ह्यांचे कारकीर्दीत जोधपुरचा मुरलीधर जोशी ह्यांनून एक ग्रंथात ज्योतिषी होता. त्याजवर नानांचा फार भरंवसा असे. त्याजकडून नाना फडणवीस ग्रहांचें इष्टानिष्ट फल पाहून त्याप्रमाणें राजकारणें घडवून आणीत असत, असें केव्हां केव्हां दिसून येतें. मुरलीधर जोशी ह्यांच्या पत्रांत अनेक राजकारणांच्या गोष्टींचा उल्लेख वारंवार आढळतो. त्याचा एक मासला येथें देतोः—

“* * * आझीं शिंदे यांस विचार करून सांगितलें होतें कीं तुझीं जयपूरकरांशीं लढाई न करावी. आमचें सांगितलें मानलें नाहीं. आझी उठोन जोधपुरास गेलों; आणि श्रीनाथजीजबळ हें मागितलें कीं श्रीबाळाजी जनार्दन यांस आनंद असावा. रात्रीं स्वप्न जाहालें कीं, आझी साहाकारी आहों. संवत् १८४५ जेष्ठ कृष्ण अमावास्याचे दिवशीं, गत घटी बेवीस, पळें एकोणिसांनंतर सूर्यग्रहण होईल. ते दिवशीं रुप्याची तुला श्री पेशवासाहेब यांची करावी. एक गजदान, एक अश्वदान, करावें. या ग्रहणाचें फलः—थोरथोर पूर्वपश्चमचे सरदार आपआपल्यांत लढतील. फिरंगी व हैदर नाईक यांचे देशावर हें ग्रहण पडिलें आहे. पेशवासाहेब यांची फत्ते होईल. थोर थोर देश हातास लागतील. शत्रू मारले जातील. नजबकुलीखान व दलबेखान यांचे मारफतीनें पादशाहाचा सल्लूक ठरावांत आला आहे. फिरंगी यांणीं पातशाहा यांस लिहिलें आहे कीं, तुझीं आगरे यास यावें; आझी मुज्याअतदौला यांचे पुत्रास घेऊन येऊन भेटी घेतों; आगरे याचा किल्ला घेतों. प्रतापसिंग यासीं बहुत नाराजीं जाहाले, व पुकारून सांगितलें कीं, फौजा दक्षिणेंतून आल्या ह्याजें आझी त्यांसीं मिळोन, या दोहोंं राज्यांवर मोहीम करूं. याप्रमाणें दरबारांत पातशाहा बोलले. भित्ती फाल्गुन शुभा १० संवत् १८४४ कासीद अजुरेदार पा असे. याच कासीदाबराबर हुंडी पाठवावी.”

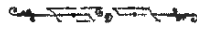

इतिहाससंग्रह.

धर्मार्थकाममोक्षाणामुपदेशसमन्वितं ।

पूर्ववृत्तं कथायुक्तमितिहासं प्रचक्षते ॥ १ ॥

संपादकः—दत्तात्रय बळवंत पारसनीस, सातारा.

पुस्तक १ ले.]

जानेवारी १९०९.

[अंक ६ वा.

विषयानुक्रम.

विषय.	पृष्ठांक.
१ जुन्या ऐतिहासिक गोष्टी.	१३-२०
२ परराष्ट्रांच्या दरबारांतील मराठ्यांचे वकील	२५-४०
३ महेश्वरदरबारचीं बातमीपत्रे.	७३-८८
४ ऐतिहासिक टिपणें.	४१-४८

मुंबई येथें

तुकाराम जावजी यांच्या निर्णयसागर छापखान्यांत

बाळकृष्ण रामचंद्र घाणेकर यांनीं

मालकांकरितां छापिला.

वार्षिक वर्गणी ट. ह. सह ४ रु. अकाची कि. ट. ह. सह ६ आणे.

महाराज दौलतराव शिंदे.

कारकीर्ण:—ई. स. १७९४-ई. स. १८२८.)

१२. महाराज दौलतराव शिंदे.

महाराज अलिजाबहादर दौलतराव शिंदे हे महादजी शिंदे ह्यांचे दत्तक पुत्र होत. महादजी शिंदे हे वानवडी येथे इ. स. १७९४ मध्ये मृत्यु पावले. त्यापूर्वीच त्यांनी दौलतराव शिंदे ह्यांस दत्तक घेऊन त्यांचे लग्न केले होते. महादजी शिंदे मृत्यु पावल्यानंतर दौलतराव शिंदे ह्यांस सरदारीची बत्ती मिळाली. दौलतराव शिंदे हे महादजी शिंद्यांच्या मृत्यूनंतर बरेच दिवस दक्षिणेत होते. पुणे येथे सवाई माधवरावांचा मृत्यु व रावबाजीचे राज्यारोहण ह्या महत्त्वाच्या गोष्टी घडून आल्या, त्या प्रसंगी ते दक्षिणेत होते. ह्या वेळी त्यांचे अगदी अल्प वय होते. तथापि, ते दिसण्यांत फार पाणीदार असून, त्यांचा पोशाख व बाणा मराठी सरदारास साजेसा होता.* पुणे येथे सवाई माधवरावांच्या मृत्यूनंतर जी राजकारणे घडून आली, त्यांमध्ये दौलतराव शिंद्यांचे नांव प्रधानत्वेकरून प्रसिद्ध आहे. परंतु दौलतरावांचे अल्पवय व अज्ञान, पदरच्या मुत्सद्दी मंडळींची दुही, स्वार्थपटु दुष्ट सरदारांचे प्राबल्य, आणि बाजीराव पेशवे गादीवर आल्यामुळे पुणे दरबारची झालेली अत्यंत शोचनीय स्थिति, इत्यादि गोष्टी लक्षांत घेतल्या, झणजे केवळ एकट्या दौलतरावांवरच सर्व दोषांचा आरोप लादणे रास्त होणार नाही. दौलतराव शिंदे व नाना फडणवीस ह्यांच्या अंतस्थ करारमदारांची जी माहिती उपलब्ध झाली आहे, तिच्यावरून नानांशी विरुद्ध रीतीने वागण्याची दौलतरावांची प्रवृत्ति दिसत नाही. ह्या करारमदारांची हकीकत मोठी मनोरंजक आहे:—

* दौलतराव शिंद्यांच्या स्वरूपाचे व पोशाखाचे वर्णन त्यांस प्रत्यक्ष पाहिलेल्या एका इंग्रज गृहस्थाने पुढे लिहिल्याप्रमाणे दिले आहे:—

"In person, Doulat Rao Sindhia was about five feet seven inches in height, stout built, his complexion dark, his visage round, with a rather flat nose; his complexion commanding yet benevolent, with great dignity of deportment. His dress and manners strongly recalled Holbein's portrait of our own Henry VIII. This arose partly from his mode of wearing a turban, which was small, twisted in the fashion of a rope and placed on the side of the head. His garb was very simple—a white *ungah* or tunic, *Goutana*, or light silk trowsers, down to the knee; common amongst the Mahrattas. His necklaces were gorgeous, consisting of many rows of pearls, as large as small marbles, strung alternately with emeralds. The pearl (*mots*) was his passion, and the necklace was constantly undergoing change, whenever a finer bead was found; title of 'Lord of a Hundred Provinces' was far less esteemed by him than that of *Motwalla*, the man of pearls; by which he was commonly designated in his camp."—*The Anglo-India Vol III. Page 148.*

दौलतराव शिंघांजवळ आबा चिटणीस झणून पाटीलबाबांच्या पूर्ण विश्वासांतले एक जुने मुत्सद्दी होते. त्यांनीं नाना फडणविसांकडून दौलतराव शिंघांस सरदारीचीं वस्त्रे देवविलीं. त्या वेळीं आबांस, नाना फडणविसांनीं असें कबूल केलें कीं, 'राणोजी शिंदे यांजपासून पांच पिढ्या कसें वर्तत आलें, हें ध्यानांत आणून तुझीं एकनिष्ठपणें चालवें, व आमचे मर्जीनुरूप वर्तावें. तुमचें स्वरूप राखणें व तेज वाढविणें आम्हांकडे. खातरजमा ठेवावी. उणें पडणार नाही.' परंतु पुढें बाजीरावाच्या मोहाने दौलतराव शिंदे ह्यांच्या मर्जीचा कल नानांच्या विरुद्ध दिसूं लागला. तेव्हां नानांनीं आबा चिटणिसांचे मार्फत दौलतराव शिंघांस आपला व पाटीलबाबांचा झालेला एक जुना अंतस्थ करार दाखविला. दौलतराव शिंघांची पाटीलबाबांचे ठिकाणीं फार पूज्य बुद्धि व श्रद्धा होती. त्यांच्या दिनचर्येच्या बातमीपत्रांत असें लिहिलें आहे कीं, ते पुणें येथें असतांना प्रत्यहीं पाटीलबाबांच्या समाधीचें दर्शन घेतल्यावांचून भोजन करीत नसत. अर्थात् त्यांना पाटीलबाबांविषयी इतकी आदरबुद्धि असल्यामुळे त्यांनीं त्यांचें शपथपूर्वक केलेलें करारपत्र पाहून, आपल्या मनांतील किंतु सोडून दिला, व नानांस नवीन करारपत्र लिहून दिलें. हीं दोन्ही पत्रे महत्त्वाची आहेत. महादजी शिंदे ह्यांनीं नानांस दिलेलें करारपत्र येणेंप्रमाणें:—

“राजश्री बाळाजीपंत नाना गोसावी यांसी:—

सकलगुणालंकरण अखंडितलक्ष्मीअलंकृत राजमान्य राजश्री महादजी शिंदे दंडवत विनंती उपरी:—आम्हांकडील अर्थ राजश्री रामचंद्र शिवदेव यांणीं आपणांस सांगितल्यावर, आपण शपथपूर्वक खातरजमा करून श्रीवरील मुळसी देतो, असें निश्चयपूर्वक बोललां, आणि सरदारी माझी आणि फडणिशी त्यांची; बंधुत्वाप्रमाणें वर्तणूक करूं; ज्यांत सरदारीचें कल्याण तें संधान चालवूं; जो अनिष्ट चिंतील त्याचें पारपत्य करूं; झणोन बोललां. तो मजकूर मशारनिल्लेनीं लिहिला. तो सर्व समजोन चित्तास परम संतोष जाहला. आम्हींही श्रीवरील बेलमंडार पाठविला आहे व हें पत्र शपथपूर्वक लिहिलें आहे. आपण बंधुत्वाविसीं संशय न मानावा. मशारनिल्ले बोलतील तें आमचें बोलणें जाणावें. ही सरदारी आपली व फडणिशी आमची असें निश्चयें जाणणें. जेथें आपण आहेत तेथें मी आहे, हें शपथपूर्वक जाणावें. रवाना छ २५ सफर बहुत काय लिहिणें. लोभ कीजे हे विनंति.”

हें पत्र पाहून दौलतराव शिंघांनीं नानांस पुढील पत्र लिहून दिलें. तेंही वाचण्यासारखें आहे.—

“राजश्री बाळाजीपंत नाना गोसावी यांसी:—

सकलगुणालंकरण अखंडितलक्ष्मीअलंकृत राजमान्य जे॥ दौलतराव शिंदे दंडवत विनंती उपरी:—तीर्थरूप कैलासवासी महादजी शिंदे पाटीलबाबा यांनीं आपणास

पत्रांत शपत लिहून दिल्ली कीं, सरदारी आपली व फडणिसी माझी; बंधुत्वाप्रमाणें परस्परें चालवें. तें पत्र आझी पाहून, सरदारी आपली व फडणिसी आमची; जें लक्ष आपलें तें आमचें; आपल्या लक्षाशिवाय आझी चालणार नाहीं. व कोणी कसेही यांत अंतर पडावयाचें सांगितल्यास त्याचें ऐकणार नाहीं. यांत अंतर करूं तर आपले कुलस्वामीची व पाटीलबावांची व तुळशीची शपथ असे. व श्रीमंतांचे दौलतीस जो वाईट करील, त्याचें पारपत्य आपल्या नक्षाप्रमाणें करूं. छ ७ जमादिलावलबहुत काय लिहिणें. लोभ असों दीजे. हे विनंती.”

परंतु नानांच्या दुर्दैवानें हे करार पुढें सिद्धीस गेले नाहींत, व त्यांना दौलतराव शिंद्यांच्या सर्जेराव घाटगे नामक शिरजोर व जुलमी सरदाराच्या हातून रावबाजीच्या मूर्खपणामुळें बंदिवासांत राहावें लागलें. तथर्पि, दौलतराव शिंद्यांनीं आपली पराकाष्ठा करून, बाजीरावाशीं पुनः करारमदार करून, नानांची सुटका करून दिली. बाजीरावाबरोबर झालेल्या करारनाम्यामध्ये दौलतराव शिंदे व नाना फडणवीस ह्यांच्छल असा मजकूर होता कीं, “नानांकडील पुस्तपन्हां खातरजमेनें करून, पूर्ववत्प्रमाणें बंदोबस्त करून देऊन, निमावणी करून द्यावी, येविषयीं दौलतराव शिंदे ह्यांकडून बेलतुळशी फकीरजी गाढवे यांनीं लष्करांतून आणून नानांस दिल्या, आणि नानांनीं बेलतुळशी दौलतराव शिंदे यांस दिल्या. त्या फकीरजी गाढवे यांचे स्वाधीन केल्या, कीं दौलतराव शिंदे ह्यांचे दौलतीचें व जातीचें कल्याण करावें. उभयपक्षांनीं न्यून अधिक पडेल तें उभयतांनीं मनान्त आणूं नये. नानांकडील ऐवज, चीजवस्त वगैरे सरकारांत गेली आहे, ती सरकारांतून माघारें द्यावी. उभयपक्षांनीं क्रियाशपत झाली आहे, त्याप्रमाणें कोणी कोणास अंतर न करितां, उभयतांनीं एकविचारें चालवें.” परंतु हे करार रावबाजीच्या चंचल व कपटी स्वाभावामुळें सिद्धीस गेले नाहींत.

दौलतराव शिंदे इ. स. १८०१ सालीं उत्तर हिंदुस्थानांत गेले. तिकडे त्यांचें व इंग्रजांचें काहीं दिवस युद्ध चालू होतें. पुढें सुर्जी अंजनगांव येथें तह होऊन दौलतराव शिंदे इंग्रजसरकारचे दोस्त झाले. ह्यानंतर दौलतरावांनीं इंग्रजांशीं विरुद्ध वर्तणूक केली नाहीं. इ. स. १८१० मध्ये त्यांनीं ग्वाल्हेर येथें आपली कायमची छावणी केली. तेव्हांपासून लष्कर-ग्वाल्हेर ही शिंद्यांची राजधानी झाली. दौलतराव शिंदे ह्यांच्या पत्नी महाराणी बायजाबाई साहेब ह्या इतिहासांत प्रसिद्ध आहेत. दौलतराव इ. स. १८२८ मध्ये मृत्यु पावले. त्यांची छत्री ग्वाल्हेर येथें आहे. त्यांच्या संबंधाच्या अनेक आख्यायिका प्रसिद्ध आहेत.

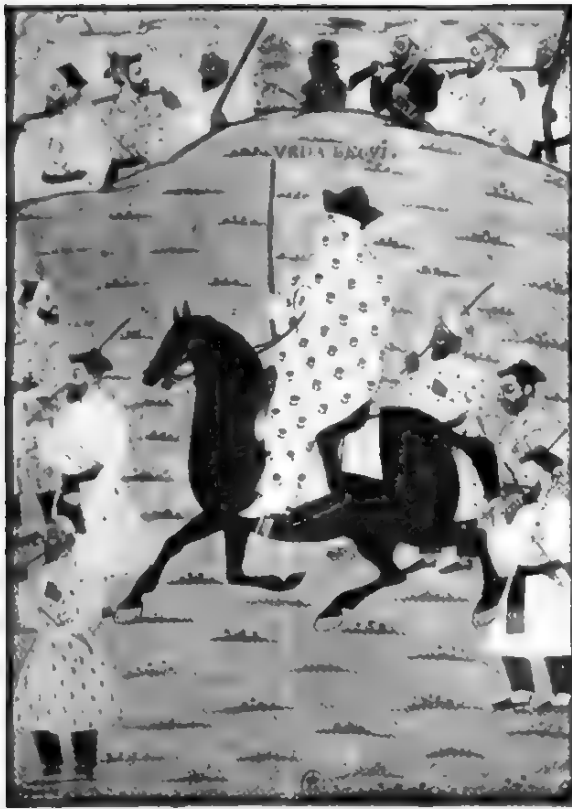
१३. रामसिंग मालम.

कच्छ संस्थानामध्ये रामसिंग मालम ह्या नांवाचा एक लोकोत्तर बुद्धिमान व कल्पक कारागीर होऊन गेला, त्याची माहिती येथें देण्यासारखी आहे. कच्छ संस्थानचा राजा राव लाखाजी ह्मणून एक प्रसिद्ध पुरुष होऊन गेला. त्यानें कच्छमध्ये इ. स. १७४१-१७६० पर्यंत राज्य केलें. ह्याचे कारकीर्दीत रामसिंग मालम नांवाचा एक अद्वितीय साहसी पुरुष कच्छ संस्थानची राजधानी भुज येथें प्रसिद्धीस आला. राव लाखाजी ह्यानें त्याची कल्पकता व बुद्धिमत्ता पाहून त्यास आपल्या पदरी नोकरीस ठेविलें. त्यानें कच्छ संस्थानामध्ये एक बंदुका करण्याचा कारखाना बरेशीम व कांच करण्याचे कारखाने संस्थापित केले. एवढेंच नव्हे तर, त्यानें घड्याळें व युरोपियन नमुन्यावरहुकूम पुतळे व इतर जिन्नस तयार केले, आणि कच्छ संस्थानांतील कलाकौशल्याची विशेष सुधारणा केली. कच्छ प्रांतांतील कारागिरी अद्यापि प्रसिद्ध आहे, तिचें पुष्कळ श्रेय रामसिंग मालम ह्याच्याकडे आहे. राव लाखाजीनें रामसिंग मालम ह्यास कल्याणपूर नांवाचा एक गांव जहागीर दिला. तो त्याजकडे त्याच्या हयातीपर्यंत चालत होता.

रामसिंग मालम ह्याचें स्मारक ह्मणजे भुज येथें बांधलेला राव लाखाजीचा राजवाडा होय. हा राजवाडा इ. स. १७५० मध्ये बांधला असून त्यास ३०,००,००० रुपये खर्च झाले. ह्या राजवाड्यांतील आयनेमहाल फारच अप्रतिम आहे. ह्यामध्ये रामसिंग मालम ह्यानें तयार केलेले नाना प्रकारचे कलाकौशल्याचे जिन्नस त्याच्या स्मारकार्थ ठेविले आहेत. त्यांतील जुनीं डच व इंग्रजी घड्याळें, आकाशांतील ताऱ्यांचे व पृथ्वीचे गोळे, व युरोपांतील चित्रकलेचे नमुने दाखविणाऱ्या अनेक जुन्या तसविरी आणि इतर कलाकुसरीचे जिन्नस फार अप्रतिम आहेत. हे सर्व जिन्नस रामसिंग मालम ह्यानें स्वतः तयार केलेले किंवा युरोपखंडांतून १८ व्या शतकाच्या मध्यामध्ये आणलेले आहेत.* युरोपखंडामध्ये

* मिसेस पोस्टन्सनामक एका विदुषी बार्नेनें आपल्या 'कच्छवर्णन' पुस्तकामध्ये भुज येथील सुप्रसिद्ध राजवाडा व तो बांधणारा कारागीर रामसिंग मालम ह्याच्याबद्दल खाली लिहिल्याप्रमाणे उल्लेख केला आहे:—

"The most strikingly curious object in the city, is a large and well built palace, most grotesquely ornamented by a variety of carvings, of dancing girls, tigers, and roystering looking Dutch knaves, each of the men holding a bottle and glass, with somewhat drunken, but most winning grace. The interior as well as the exterior displays much rich and beautiful carvings; but the taste of the designs is evidently European, which seems explained

उरु बेगी.

(मुसलमानी अमदानीतील छियापया सैन्यावरील खां अधिकारी)

रामसिंग मालम झाने अनेक वेळां समुद्रपर्यटने केली होती. दर्यावर्दीपणामध्ये कच्ची लोकांची प्रसिद्धी पूर्वीपासूनच आहे. त्यांची जहाजे, त्यांची हत्यारे, व त्यांची समुद्रांतील नौकानयनाचे मार्ग दाखविणारी चित्रे व नकाशे झांची प्रशंसा सर अलेक्झांडर बर्नसारख्या युरोपियन लोकांनी केलेली आहे. ज्योतिषशास्त्र, नौकानयनशास्त्र आणि नौकाबंधनशास्त्र झांची माहिती पूर्वीपासून हिंदुस्थानच्या लोकांस उत्कृष्ट प्रकारची होती. त्यांत रामसिंग मालम झानें अधिक भर घातली. तो आपली नौका घेऊन युरोपखंडांत गेला, व हॉलंड देशामध्ये राहून तेथे झा शास्त्रांची आणखी माहिती घेऊन हिंदुस्थानांत परत आला; आणि स्वताचें नवीन ज्ञान स्वदेशबांधवांस देऊन, त्यानें कच्ची लोकांच्या कलाकौशल्याची अभिवृद्धि केली. हिंदुस्थानामध्ये रामसिंग मालमासारखे लोकोत्तर साहसी व उद्योगी पुरुष निर्माण व्हावेत व त्यांनी आपल्या देशाच्या औद्योगिक सुधारणेची अभिवृद्धि करावी; परंतु त्यांची माहिती इतिहासांत प्रसिद्ध नसावी, ही खेदाची गोष्ट होय.

१४. उर्दू बेगी.

(स्त्रियांच्या लष्करावरील स्त्रीअधिकारी.)

हिंदुस्थानांतील स्त्रिया ज्याप्रमाणें राजकारणादि अनेक गुणांमध्ये प्रसिद्ध आहेत त्याप्रमाणें त्या लष्करी विद्येतही प्रसिद्ध असल्याचे दाखले सांपडतात. शौर्यगुणामध्ये अनेक स्त्रिया प्रसिद्ध होत्या, झांची साक्ष इतिहास देत आहे. त्यांत मुसलमान, रजपूत, मराठे, ब्राह्मण वगैरे सर्व जातीच्या स्त्रियांची नांवे दृष्टीस पडतात. लष्करी विद्येत मुख्य कलम झणजे घोड्यावर बसणें; त्यांत स्त्रियांची प्रसिद्धी आहेच. यशवंतराव होळकराची मुलगी भीमाबाई—कीं जिनें सर जॉन मालकमसारख्या योद्ध्यास आश्चर्यचकित करून सोडिलें व त्याजकडून, “ती घोड्यावर बसण्यांत पटार्हिल असून माला फेंकण्यांत तिचा हात कोणी धरीत नसे”* असें सर्टिफिकेट घेतलें;

by the story, that the architect, Ramsing, having been a child stolen from some part of the Kathiawar coast by pirates, was taken by them to Holland, where he became initiated into a knowledge of the fine arts, and returned to decorate his native land. He was the servant of one of the early and most wealthy princes of Cutch, Rao Lacca, at whose command he ornamented the province with many specimens of architectural beauty.”

—Cutch by Mrs. Postans.

“ She rode with grace, and few excelled her in the management of the spear.”—Central India by Sir John Malcolm.

व बांशीची राणी लक्ष्मीबाई—की जिनें सर बू रोजसारख्या कसलेल्या वीरांनीं टक्कर देऊन आपली शिपाईगिरी सर्व जगास श्रुत केली, आणि त्याजकडून आपल्या सौभाग्यद्वल धन्यधन्य झणवून घेतलें. ह्या दोन उदाहरणांवरून हिंदुस्थानांतील स्त्रिया प्रसंगविशेषी रणांगणामध्येही आपलें अलौकिक कर्तृत्व दाखविण्यास समर्थ होत्या असें सिद्ध होतें. तथापि, हिंदुस्थानामध्ये स्त्रियांचें पलटण किंवा स्त्रियांचें सैन्य तयार करण्याचा कसकसा प्रयत्न झाला होता, ह्याची माहिती चांगलीशी प्रसिद्ध नाहीं. मुसलमान बादशाहांनीं प्रथमतः आपल्या पडदानशीन राण्यासाठीं स्त्रियांची फौज तयार करण्याचा प्रयत्न केला होता असें दिसतें. मनुषी नांवाचा एक इटालियन प्रवासी औरंगजेब बादशहाचे वेळीं हिंदुस्थानांत आला होता. त्यानें मोंगल लोकांच्या जनानखान्यावर पाहारा करण्यासाठीं खोजे लोकांच्या ऐवजीं स्त्रियांची योजना होऊन त्याचें लष्कर तयार झाल्याचें पाहिलें होतें. त्या स्त्री-सैन्यावर जो मुख्य कामगार असे, त्याचें नांव 'उर्दू बेगी' असें असून, त्याचें जनानी बुरख्यासह त्यानें चित्र दिलें आहे. तें मौजेचें व प्रेक्षणीय आहे. तें सोबत जोडलें आहे. ह्या चित्रावरून मुसलमानी जनानखान्यावरील लष्करी स्त्री-अंमलदाराच्या पोषाखाची कल्पना करितां येते. स्त्रियांचें स्वतंत्र पलटण उभारण्याचा प्रयत्न हैदराबादच्या निजामअलीनें केला होता. व सातारचे श्रीछत्रपति प्रतापसिंह ऊर्फ बुवासाहेब महाराज ह्यांनींही आपल्या राण्यांकरितां चोपदार, मालदार वगैरेंचीं कामें स्त्रियांस दिलीं होती, असें सांगतात. महाराणी बायजाबाई शिंदे ह्यांनीं एक बायकांचें पलटण तयार केलें होतें. खरोखर, हिंदुस्थानांतील स्त्री-सैन्याची विस्तृत माहिती व त्यांचे पोषाखाची चित्रे मिळालीं, तर इंग्लंडमधील अर्वाचीन Suffragettes च्या सैन्याप्रमाणेच तीं मनोरंजक होण्याचा संभव आहे. शोधकांनीं प्रयत्न करावा.

१५. जमालखान अथवा जमाल सरदार.

श्रीमंत सवाई माधवराव पेशवे ह्यांच्या कारकीर्दीत लष्करी पेशानें वागणारी व लष्करी कवाईत अगैरे जाणणारी एक युरोपियन बाई आली होती. ती फ्लारेन्स येथील मूळची राहणारी असून, तिनें मि० जेम्स हॉल नांवाच्या एका मद्रास येथील युरोपियन बारिस्टरबरोबर लग्न केलें होतें. तिचें व तिच्या नवऱ्याचें पुढें पटेना. तेव्हां तिनें शिपाईगिरीचा धंदा स्वीकारिला. ती हिंदुस्थानांतील

संस्थानिकांजवळ राहून त्यांच्या दरबारांत झिवांची पलटणें तयार करीत असे. तिचें खरें नांव मिसेस जेम्स हॉल असें होतें. परंतु पुढें तिच्या लष्करी पेशावरून तिचें नांव 'जमालखान' ऊर्फ 'जमाल सरदार' असें पडलें. जमालखान हें नांव (Jam.-Hall) ह्या नांवाशीं बरेंच जुळतें आहे. असो.

ही नाई इ. स. १७८८ चे सुमारास पुण्यास आली. तिनें पुण्यास कांहीं सर-दारांच्या मनांत प्रेरणा करून एक स्त्रियांचें पलटण उभारिलें. हैदराबादच्या निजामानें त्या वेळीं स्त्रियांचें कवाईत शिकलेलें स्वतंत्र पायदळ पलटण व रिसाला तयार केला होता. त्याप्रमाणें पेशव्यांच्या दरबारांत स्त्रीसैन्य तयार झालें नव्हतें. परंतु त्यास प्रारंभ करण्याचा प्रयत्न ह्या नाईनें केला होता. ही मोगल सरदाराप्रमाणें पोषाख करीत असे. अंगांत एक लांब जामा, पायांत विजार, डोक्यावर परांचा तुरा लावलेलें शिरस्त्राण आणि कमरेस एक समशेर असा तिचा मर्दानी वेष असे. ती लष्करी विद्या चांगली जाणत असे. परंतु तिचा स्वभाव फार कडक असे. तिनें पुण्यांत राहून पेशव्यांच्या व इतर सरदारांच्या स्त्रियांना लष्करी विद्या शिकवून, मराठी जनानखान्यांत मोठी क्रांति घडवून आणिली असती. परंतु तिच्या हातून एक भयंकर अपराध घडल्यामुळें तिला बंदीवास प्राप्त झाला; त्यामुळें तिचा मनोरथ सिद्धीस गेला नाहीं. तिच्या तैनातींतील एका ब्राह्मण नौकरानें तिचा कांहीं अपराध केल्यामुळें तिनें त्याला मरेमरेपर्यंत चोप दिला. अर्थात् ब्राह्मण प्रभूच्या राजधानींत अशी गोष्ट घडून आल्यामुळें, तिला नाना फडणविसांनीं कैद करून लोहगडच्या किऱ्यांत बंदीत टाकिलें. ती तेथें ७ वर्षे होती. पुढें दौलतराव शिंद्यांचा फ्रेंच सेनापति मनसूर पेरू (Monsieur Perron) ह्यानें मध्यस्थी करून, मोठ्या मिनतवारीने तिची सुटका करून घेतली. ती पुण्याहून पुढें मुंबईस गेली, व तेथें इ. स. १७९८ सालीं मृत्यु पावली. पुण्यास असतांना तिला निजामाकडून सेनापतीच्या मोठ्या हुद्यावर येण्याबद्दल मागणी आली होती. परंतु तिच्या दुर्दैवानें तिला बंदीवास मिळाल्यामुळें तिचें लष्करी कर्तृत्व अस्तास गेलें. तथापि, पुण्यामध्ये 'जमालखान' ह्या नांवानें तिची प्रसिद्धी होती.

१६. राघो केशवाचे चिरंजीव.

—•—•—•—•—

घोरसा बाजीरावसाहेबांचे मस्तानीचे पोटी झालेले समशेरबहादूर ह्या नांवाचे एक चिरंजीव होते. हे इतिहासांत प्रसिद्ध आहेत. हे रणशूर असून पान्थितच्या

लढाईमध्ये मारले गेले. ह्यांच्या हाताखाली स्वतंत्र पागापचक होते. त्यांची फडणिसी राघो केशव ह्यांच्याकडे होती. हे मोठे कर्ते पुरुष होते. ह्यांना फडणिसीचा सरंजाम असे. हे पाणिपतच्या युद्धामध्ये गेले होते. ते तिकडेच मृत्यु पावले. त्यांस पाणिपतच्या अपयशामुळे कांहीं कर्जवाम झाले होते. त्यांचे चिरंजीव सदाशिव रघुनाथ झणून होते. त्यांनी पुढे समशेरबहादराचे चिरंजीव अलीबहादर ह्यांकडील पागेची फडणिसी आपणास मिळावी झणून पेशव्यांच्या दरबारांत अनेक वेळां विनंति केली. परंतु त्या वेळीं शिलेदारांच्या कारकुनांतच पागेच्या फडणिसाची योजना झाल्यामुळे तो दरक त्यांकडे आला नाही. तेव्हां त्यांनीं रुष्ट होऊन, नाना फडणविसांस आपली हालअपेष्टा विदित केली, व आपल्या वडिलांचा मोठेपणा व त्यांचा बडेजाव वर्णन केला. तेव्हां नानांनीं त्यांस कळविले कीं, तुमच्या अंगीं तशी योग्यता दिसत नाही. तेव्हां निराशेनें उद्ध्विग्न होऊन सदाशिव रघुनाथांनीं नानांस:—

त्वयि प्रसन्ने मम किं गुणेन ।

त्वय्यप्रसन्ने मम किं गुणेन ॥

रक्ते बिरक्ते च वरे बधूनां ।

निरर्थकः कुंकुमपत्रभंगः ॥ १ ॥

असा एक संस्कृत श्लोक लिहून पाठविला. तेव्हां नानांनीं त्याचा आशय लक्षांत घेऊन, त्यास 'राघो केशवाचे चिरंजीव' झणून फडणिसी सांगितली. तेव्हांपासून नाना, सदाशिव रघुनाथास, 'राघो केशवाचे चिरंजीव' ह्या संज्ञेनें ओळखित असत.

१७. ठाकूरदासबोवा व बापू गोखले.

कोणे एके वेळीं बापू गोखले यांची स्वारी तारगांव (तालुके कोरेगांव, जिल्हा सातारा) येथें आपले गुरु ठाकूरदासबोवा यांकडे आली असतां, त्यांच्याकडे एक वैष्णव ब्राह्मण भिक्षुकीकरितां गेला. त्या दिवशीं शिवरात्र होती. वैष्णव ब्राह्मण जेऊन खाऊन, अंगारा अक्षद कपाळास लावून, विडा खाऊन आलेला पाहून, बापू गोखले बांस फार राग आला; व ते त्या ब्राह्मणानेवर धर्मसंबंधानें कांहीं वाद करूं लागले. तेथें जवळच ठाकूरदासबोवा बसले होते. त्यांनीं हटकून बापूस सांगितलें कीं, "हें शस्त्राचें काम नव्हे. शास्त्राचें आहे?" ते ऐकून गोखले चूप राहिले.

रघुनाथ रणसोड ह्याजकडे मुंबईचे वकिलीचे काम दुसरे बाजीराम पेशवे गादीवर येईपर्यंत होतें. रावबाजी गादीवर आल्यानंतर त्यांनी राज्यकारभारामध्ये ज्या अनेक घालमेली केल्या, व जुन्या लोकांस कामावरून दूर केलें, त्यांतच रणसोड कृष्ण ह्यास रजा मिळाली. ह्यास ता. १ एप्रिल इ. स. १७९७ रोजी मुंबईच्या वकिलीवरून दूर करून, रामचंद्र कृष्ण (?) नामक दुसऱ्या एका इसमास वकिलीवर नेमल्याचा दाखला सांपडतो. हा रामचंद्र कृष्ण कोण तें समजत नाही. तोही फार दिवस मुंबईस राहिला नाही. त्यासही लष्करच ह्मणजे ता. २० मे इ. स. १७९८ रोजी बडतर्फ केल्याचा हुकूम सुटला; व त्याचे जागीं हरि सदाशिव नामक दुसऱ्या इसमाची नेमणूक झाली. तो पुढें किती दिवस मुंबईच्या वकिलीवर राहिला, तें समजत नाही.

रघुनाथ रणसोड ह्यास पेशव्यांकडून सालीना ५४२ रुपयांची नेमणूक होती. त्यांत नक्त १०० रुपये जातीस, परदरबारीं राहण्याबद्दल दरमहा १२ रुपये गाडीस व १२ रुपये पोटाखर्चास ह्याप्रमाणें सालाचे २८८ रुपये, व दहा खंडी भात-अजमासें १५४ रुपये, ह्याप्रमाणें ५४२ रुपयांची तैनात होती! असो. रघुनाथ रणसोडासंबंधानें अधिक माहिती उपलब्ध झाल्यास ती मोठ्या आनंदानें आम्ही प्रसिद्ध करूं. इंग्रजी ग्रंथांत रघुनाथ रणसोडाची माहिती प्रसिद्ध नाही, हें आश्चर्य होय. ह्यावरून मराठ्यांच्या इतिहासांतील पुष्कळ भाग अद्यापि अप्रसिद्ध आहे, हें सिद्ध होतें.

प्रकरण २ रे.

गोंवेंकर फिरंगी यांजजवळील वकील.

नारायण विठ्ठल धुमे.

मुंबईकर इंग्रजांप्रमाणें मराठ्यांचीं राजकारणें गोंवेंकर फिरंगी अथवा पोर्तुगीस ह्यांच्याबरोबर पुष्कळ दिवसांपासून चालत होती, व त्याकरितां फिरंगी लोकांजवळ मराठ्यांच्या दरबारामार्फत वकील राहत असत. परंतु त्यांची माहिती कामगप्रांच्या अभावासुळे अगदीं अप्रसिद्ध आहे. मराठ्यांस, उत्तरेस दमणपासून दक्षिणेस कारवारपर्यंत सर्व कोंकणकिनाऱ्यावर, मावळी राजसत्ता प्रस्थापित करण्याचे कामीं, ज्या परराष्ट्रांच्या प्रतिस्पर्धेपासून पुष्कळ व्यास सोसावा लागला, त्यांपैकीं पोर्तुगीस

अथवा फिरंगी हे एक राष्ट्र होय. ह्या राष्ट्राशी मराठ्यांचा खरा संबंध श्रीमंत छत्रपति शिवाजी महाराज ह्यांचे कारकीर्दीत जडला, व तेव्हांपासून त्यांची व मराठ्यांची जी राजकारणे घडून आली, त्यांचा इतिहास अतिशय महत्त्वाचा व मनोरंजक आहे. तो उपलब्ध झाला, तर पोर्तुगीज लोकांच्या राजकारस्थानांतील मराठे वकिलांची माहिती सहजच प्रसिद्ध होईल. मराठे व पोर्तुगीज ह्यांच्या राजकारणांचा साधंत इतिहास प्रसिद्ध होण्याचा योग केव्हां येईल तेव्हां येवो, परंतु त्यापूर्वी फिरंगी लोकांच्या व मराठ्यांच्या राजकीय संबंधांचे सिंहावलोकन, व त्यांचे वकील नारायण विठ्ठल धुमे ह्यांची अल्प माहिती—जी आह्मांस उपलब्ध झाली आहे ती—येथे सादर करितों.

सोळाव्या शतकाच्या प्रारंभी, पोर्तुगीज लोकांचा सुप्रसिद्ध योद्धा अलफोंसो डि अलबुर्क हे ह्याने, ता. २५ नोव्हेंबर इ. स. १५१० रोजी गोमांतक प्रांतांतील मुख्य शहर गोंवें हे, विजापुरचा बादशाहा युसफ आदिलशाहा ह्याकडून हस्तगत करून घेतल्यापासून, फिरंगीसत्ता गोमांतकांत कायमची संस्थापित झाली. ह्या सत्तेने सोळाव्या शतकाच्या प्रथमार्धामध्ये पश्चिम समुद्रकिनाऱ्याने उत्तर कोंकणांत प्रवेश करून, इ. स. १५३४ मध्ये ठाणे, वसई, तारापूर, दमण वगैरे जागा जिंकून घेतल्या; आणि इ. स. १५४८ मध्ये बाणकोटापासून गोंव्यापर्यंत आपल्या तीक्ष्ण तरवारीचा प्रताप दाखवीत, सर्व गांवें जाळून व लुटून उध्वस्त केली. एक शतकपर्यंत ह्या सत्तेचे प्राबल्य एकसारखे वाढत होतें. ह्या अवधीमध्ये तिच्या धर्मप्रसाराचा छळ हिंदु लोकांस अत्यन्त तापदायक व असह्य झाला. परंतु १७ व्या शतकाच्या मध्यंतरी, त्यांच्या सुदैवाने, हिंदुधर्माभिमानी शिवनृपति अवतीर्ण झाला, व त्याने महाराष्ट्रराज्यसंस्थापन केलें; त्यामुळे फिरंगीसत्तेच्या प्रसारास पुष्कळ प्रतिबंध झाला. शिवाजीस फिरंगीराष्ट्र एकदम जिंकण्याचें सामर्थ्य होतें असे जरी केवळ मानितां येणार नाही, तथापि त्याच्या बाहुप्रतापामुळे फिरंगी लोकांची सत्ता १७ व्या शतकाच्या उत्तरार्धामध्ये कोंकणकिनारा व गोमांतक ह्यामध्ये काहींशी मर्यादित झाली, असे मानिले असतां चुकीचें होणार नाही.

शिवाजीने इ. स. १६६१ मध्ये कोंकणप्रांतावर स्वारी करून शंभारपुरचे दळवी रसातळास पोहोचविले व राजापुरची इंग्रजी वखार लुटून कोंकणकिनाऱ्यावर आपला दरारा बसविला. त्यामुळे पोर्तुगीज लोकांची थोडीशी हालचाल कमी पडली. परंतु पुढील वर्षी ह्याने इ. स. १६६२ मध्ये, त्याने वाढीकर सांबतांवर स्वारी केली; व त्यांना गोमांतकांत पळावयास लाविले. त्या वेळीं मात्र फिरंगी लोकांस चांगलीच दहशत बसली. त्या वेळीं गोंव्याच्या अधिकाऱ्यांनी पळून आलेल्या लोकांस शिवाजीच्या मीतीने आपल्या सरहद्दीच्या बाहेर घालविले; व शिवाजीच्या

शत्रूस बिलकूल आश्रय दिला नाही. त्यामुळे वाढीकर सावंत शिवाजीस शरण आले व त्यांनी त्याशी सख्य केलें. एवढेंच नव्हे तर, त्यांनी पोर्तुगीज लोकांकडून घेतलेली एक उत्कृष्ट तलवार शिवाजीस नजर केली. हीच शिवाजीस प्रत्येक स्वारीत विजयश्री मिळवून देणारी सुप्रसिद्ध 'भवानी तलवार' होय. शिवाजीने सांवतांशी सख्य केल्यानंतर त्यांच्याच मदतीने एक जंगी आरमार उभारिलें, आणि कोंकणकिनाऱ्याचें संरक्षण करण्याकरितां मालवण येथें सिंधुदुर्ग नांवाचा नवीन किल्ला बांधिला; व कुलाबा, सुवर्णदुर्ग व विजयदुर्ग येथील बंदरी किल्ल्यांची दुरुस्ती करून, त्यांच्या बंदोबस्तासाठीं जागोजाग आपलीं आरमारी जहाजे सज्ज केलीं. शिवाजीच्या आरमाराचे सेनापति दर्यासारंग व मायनाक भंडारी हे होते. ह्यांनी पश्चिम समुद्रकिनाऱ्यावर चांगली नाकेबंदी करून फिरंगी लोकांचीं गलबते लुटण्याचा क्रम चालू केला. त्यामुळे त्यांची आमदरप्ती अगदी बंद होऊन, त्यांना मराठ्यांपुढें नाकदुऱ्या काढणें भाग पडलें. तेव्हां त्यांनी शिवाजीकडे तह करण्यासाठीं आपला एक वकील पाठविला. शिवाजीने फिरंगी लोकांकडून भरपूर दारुगोळा व बंदुका घेण्याचा ठराव करून, त्यांच्या जहाजांस त्रास न देण्याचें कबूल केलें. फिरंगी लोकांकडून ह्या वेळीं शिवाजीकडे कोण वकील आला होता, हें समजण्यास मार्ग नाही. तथापि, इ. स. १६६२ पासून मराठ्यांची व पोर्तुगीज लोकांची प्रत्यक्ष राजकारणें सुरू झालीं, असें झणण्यास हरकत नाही.

फिरंगी लोकांनी शिवाजीस युद्धसामुग्री पुरविण्याचें मान्य करून ती वेळोवेळीं दिल्यामुळे, कांहीं वर्षेपर्यंत शिवाजी व पोर्तुगीज ह्यांच्या मध्ये युद्धप्रसंगाचें कारण उत्पन्न झालें नाही. परंतु मराठ्यांची सत्ता कोंकणप्रांतांत जसजशी प्रसार पावूं लागली, तसतसें उत्तर कोंकणामध्ये जंजिरेकर हवशी, सुरतकर इंग्रज आणि साष्टीकर फिरंगी ह्यांना तिचा हेवा व स्पर्धा अधिकाधिक वाढूं लागली; आणि त्यांनी त्या सत्तेचा प्रतिरोध करण्याचा उघड व गुप्त रीतीनें प्रयत्न चालविला. परंतु मराठ्यांचें लष्करी सामर्थ्य व कर्तृत्व त्या सर्वांपेक्षां अधिक असल्यामुळे, त्यांनी त्यास मुळीच दाद दिली नाही. त्यामुळे उघड रीतीनें फिरंगी व मराठे ह्यांची चांगली चकमक उडाली. इ. स. १६७० मध्ये दमणजवळ मराठ्यांच्या आरमाराची व फिरंग्यांच्या आरमाराची गांठ पडून मोठी निकराची लढाई झाली. त्या लढाईमध्ये पोर्तुगीज लोकांचें एक प्रचंड लढाऊ गलबत मराठ्यांनीं सर करून दामोळ बंदरांत नेऊन ठेविलें. इकडे पोर्तुगीज लोकांनी मराठ्यांच्या १८ लहान फत्तेमान्या जिंकून बसईस नेल्या. अशा रीतीनें शिवाजीची व पोर्तुगीज लोकांची चांगलीच सुरत लागून राहिली.

शिवाजीने इ. स. १६७२ मध्ये मोगल सैन्यास जिंकून उत्तर कोंकणांत आपल्या अंमल पूर्णपणे संस्थापित केल्यानंतर, फिरंगी लोकांस नतिजा देण्याचा संकल्प केला. प्रथम त्याने दमण व वसई ह्यांच्या सन्निध आपले सैन्य नेऊन फिरंगी लोकांस दहशत उत्पन्न केली, व घोडबंदरावर आकस्मिक रीतीने हल्ला केला. तथापि, इ. स. १६७४ पर्यंत फिरंगी लोकांनी मराठ्यांस चांगलीशी दाद दिली नाही. इ. स. १६७४ मध्ये शिवाजीचा प्रधान मोरोपंत पिंगळे हाने कोंकणांत सैन्य नेऊन व पोर्तुगीज लोकांस आपल्या तरवारीचे चार हात दाखवून त्यांना मराठ्यांस खंडणी देणे भाग पाडिले. तेव्हां त्यांनी मराठ्यांस विनम्र होऊन त्यांची 'चौध' कबूल केली, पोर्तुगीज इतिहासकार ही गोष्ट प्रसिद्ध करित नाहीत. परंतु मराठ्यांच्या बखरीमध्ये शिवाजीस पोर्तुगीज लोकांनी वारंवार खंडणी दिल्याचे उल्लेख आढळतात.

इ. स. १६८० मध्ये शिवाजी मृत्यु पावल्यानंतर फिरंगी लोक पुनः शिरजोर-पणाने वागू लागले. तेव्हां संभाजीने पुनः त्यांच्यावर स्वारी करून त्यांना जेरीस जाणण्याचा प्रयत्न केला. संभाजीची व पोर्तुगीज लोकांची चेकल येथे इ. स. १६८३ मध्ये एक जंगी लढाई झाली, पण तीत यश न आल्यामुळे त्याने गोमांतक प्रांतावर स्वारी करून फोंडे येथे फार निकराचे युद्ध केले. त्या युद्धामध्ये संभाजीचे शौर्य उत्तम रीतीने व्यक्त झाले. परंतु मराठ्यांचा शत्रु औरंगजेब ह्याजकडे पोर्तुगीज लोकांनी संधान बांधून त्याचा आश्रय मिळविल्यामुळे, संभाजीस पोर्तुगीज लोकांस अगदी रसातळास मिळविण्याचा विचार सिद्धीस नेता आला नाही. एवढेच नव्हे तर त्यांस मोगलांच्या महाराष्ट्रांतील हालचालीमुळे तिकडील मोहीम संपविणे भाग पडले. तथापि त्याने स्वस्थ न बसता, वसईपासून दमणपर्यंत, फिरंगी अमलास अगदी त्राहि त्राहि केल्यामुळे, गोंव्याचा व्हर्देसराय (Francisco de Tavora) हाने त्यांशी तहाचे बोलणे लाविले. परंतु संभाजीने त्याजपासून ५० पन्नास लाख रुपये खंडणी मागितल्यामुळे मराठ्यांचा व फिरंग्यांचा संधि झाला नाही.

संभाजीच्या पश्चात् मराठी राजसत्तेस कांहीं कालपर्यंत संकटावस्था प्राप्त झाली; परंतु ह्या प्रसंगी महाराष्ट्राज्याचे कडे अभिमानी चीर निर्माण झाले, व त्यांनी अलिखिल संकट दूर करून महाराष्ट्राज्याचे रक्षण केले. राजारामाचे कारकीर्दीत पोर्तुगीज लोकांनी जरी थोडीबहुत गडबड केली, तरी मराठी आरमाराचा अविपत्ति कान्होजी आंग्रे हाने कोंकणकिनाऱ्यावर परराष्ट्रांच्या चळवळी बिलकूल काढून दिल्या नाहीत. शाहूच्या कारकीर्दीत आंग्रे व पेशवे ह्यांनी पोर्तुगीज लोकांस चांगलीच तंबी देऊन, त्यांच्या ताब्यांतील पुष्कळ जागा जिंकून घेतल्या. तेव्हा

त्यांना अलीबाग मुक्कामी ता. ९ जानेवारी इ. स. १७२२ रोजी मराठ्यांशी तह करणे भाग पडलें. ह्या वेळीं गोंयांचा व्हाईसराय फ्रान्सिस्को जोजे द सॅपो ए कास्ट्रो हा होता. त्या तहामध्यें मुख्यत्वेकरून (१) आंग्र्यानें व मराठ्यांनीं फिरंगी लोकांच्या ताब्यांतील मुलखांतून खंडणी घेऊं नये; (२) फिरंग्यांनीं मराठ्यांचीं जहाजे आपल्या बंदरकिनाऱ्यास कोलाबणें न घेतां, जाऊं येऊं घावीत; (३) मराठ्यांच्या शस्त्रां आश्रय देऊं नये; (४) परस्परांनीं परस्परांस लागेल तेव्हां मदत करावी; आणि (५) परस्परांचीं जस केलेलीं गलबतें पुनः परत घावी; हीं मुख्य कलमें होती.

खानंतर कांहीं दिवस फिरंग्यांची हालचाल अगदीं बंद पडली. परंतु पुढें त्यांनीं कोंकण प्रांतांत पुनः गडबड केल्यामुळे मराठ्यांनीं वसई साधी बगैरे जागा जिंकून घेण्याचा निश्चय केला; व त्याप्रमाणें त्यांच्या व पोर्तुगीज लोकांच्या झटापटी सुरू झाल्या. त्या इ. स. १७३९ मधील वसईच्या तुमुल युद्धापर्यंत एकसारख्या चालू होत्या. शेवटीं चिमाजी आपा पेशवे ह्यांनीं वसईवर हल्ला करून पोर्तुगीज लोकांशीं निकराचें युद्ध केलें. ह्या युद्धामध्यें फिरंग्यांनींही आपल्या शिपाईगिरीची शर्य केली, परंतु मराठ्यांच्या अद्वितीय शौर्यापुढें त्यांचें कांहीं चाललें नाहीं. शेवटीं, त्यांनीं ता. १६ मे इ. स. १७३९ रोजी, चिमाजीआपास शरण जाऊन वसईचा किड्या सोडून दिला. ह्या वेळीं मराठ्यांनीं शरणागतांस अभय देऊन त्यांना सुरक्षितपणें जाऊं दिलें, व त्यांच्याशीं केलेलें वचनप्रमाण अक्षरशः पाळलें. ही गोष्ट पाश्चात्य इतिहासकारांनींही कबूल केली आहे.*

वसई येथें पोर्तुगीज लोकांचा अगदीं पराभव झाला, तरी त्यांची चळवळ आणखी दोन वर्षे तशीच चालू होती. परंतु आंग्रे, सांवतवाडीकर भोसले व बाळाजी बाजीराव पेशवे ह्यांनीं त्यांना जागोजाग नतिजा दिल्यामुळे, त्यांना मराठ्यांबरोबर तह करणे भाग पडलें. अखेर त्यांनीं मराठ्यांना चेऊल बंदर देऊन, साधी व बारदेश ह्यांबरील मराठ्यांचे शह उठविले. हा मराठ्यांचा व पोर्तुगीज लोकांचा तह ता. १८ सप्टेंबर इ. स. १७४० रोजी झाला. तो मुंबईचे

* कोलाबण=नव्याजवरील जकात. मराठ्यांच्या ताब्यातील बंदरकिनाऱ्यावर ही वसुलाची मोठी वाव असे.

* "On the departure of the Portuguese from Bassem the Marathas took possession of that place, and testimony is borne to the fact that they faithfully observed all the conditions of the capitulations, permitting all who wished to remain there in peace."—*The Portuguese in India* Vol II. P. 412.

गव्हरनर स्टीफन लॉ झांच्या वतीने, क्वाप्टन इंचबर्ड झांनी मध्यस्ती करून, बाळाजी बाजीराव पेशवे झांच्याकडून मान्य करविला. ह्या वेळीं पोर्तुगीज गव्हरनर दों पेद्रो मस्करे (Dom Pedro Mascarenhas) हा होता. ह्या तहामध्ये मुख्यत्वेकरून:—(१) साष्टी नारदेशांतून पेशव्यांनीं आपलें सैन्य परत न्यावें (२) कुकोलीचा किल्ला पोर्तुगीज लोकांस परत द्यावा. (३) दमण गांव व किल्ला पोर्तुगीज लोकांकडे ठेवावा, व त्याच्या बेगमीस न्हेर परगणा द्यावा. (४) पोर्तुगीज लोकांनीं मराठ्यांच्या ताब्यांतील वसई, दमण, साष्टी, बेलापूर, उरण, रेवदंडा वगैरे प्रांतांस बिलकूल उपसर्ग करूं नये. (५) फोंडें, जांबोली, पंचमहाल, सोधें, बेदनूर वगैरे प्रांतांत मराठ्यांचा तालुका आहे तेथें उपसर्ग लावूं नये. (६) मराठ्यांचीं तारवें व तरांडीं ह्यांस बिनहरकत दर्यांत आमदरफती करूं द्यावी. (७) चेऊलचा किल्ला व तेथील दारुगोळा मराठ्यांचे ताब्यांत द्यावा. (८) परस्परांचे कैदी परस्परांकडे पाठवावे. (९) परस्परांच्या शत्रूंस परस्परांनीं आसरा देऊं नये; वगैरे मुख्य कलमें होती. ह्याप्रमाणें तह झाल्यानंतर पुनः न्हेर परगण्यांतील गांवांचे बांटणीबद्दल कांहीं वाद राहिला, हणून पुनः वसईचे सुभेदार शंकराजी केशव व दमणचे अधिकारी ह्यांचेमध्यें ता. २९ जानेवारी इ. स. १७४१ रोजी पुरवणी तहनामा होऊन, पोर्तुगीज व मराठे ह्यांचें सख्य झालें. परंतु तें फार दिवस टिकलें असें दिसत नाहीं.

इ. स. १७४४ मध्ये गोंयाचा गव्हरनर बदलून त्याचे जागीं दों पेद्रो व अलोर्ना हा आला. ह्यानें मराठ्यांच्या ताब्यांतील फोंडें, सांकळी, डिचोली वगैरे प्रांत घेण्याचा प्रयत्न केला. त्यामुळें वाडीकर सांवत आणि पेशवे ह्यांच्याबरोबर पोर्तुगीज लोकांचें मांडण व दुही एकसारखी चालू राहिली. व त्यांत पुनः कोल्हापुरचे संभाजी राजे आणि कुलाब्याचे तुळजाजी आग्रे ह्यांच्या स्वार्थसाधक राजकारणांची भर पडली. त्यामुळें पोर्तुगीज लोकांचा व मराठ्यांचा बरीच वर्षे एकसारखा विग्रह चालू होता, असें झटलें तरी चालेल. इ. स. १७५६ मध्ये मराठ्यांनीं सोधें प्रांतावर स्वारी केली, आणि त्यांच्याकडून फोंड्याचा किल्ला घेण्याचा घाट घातला. त्या वेळीं पोर्तुगीज गव्हरनर कांडे डे आल्व्हा (Conde de Alva) ह्यानें मराठ्यांशीं सामना करून, त्यांना मागे परतविण्याचा प्रयत्न केला. त्या प्रसंगीं पोर्तुगीज व मराठे ह्यांच्या सैन्यांची मोठी घनघोर लढाई होऊन तीत पोर्तुगीज गव्हरनर ठार मारला गेला. ह्या सोंध्याच्या राजकारणांत पोर्तुगीज लोकांनीं मराठ्यांचें वर्चस्व प्रस्थापित होऊं न देण्याबद्दल फार प्रयत्न केला, परंतु तो यशस्वी झाला नाहीं. अखेर ता. २६ ऑक्टोबर इ. स. १७६० मध्ये, पोर्तु-

गीज गव्हर्नरानें बाळाजी बाजीराव पेशव्यांशीं तह करून कांहीं वेळपर्यंत त्यांच्याशीं सलोखा केला. मराठ्यांना ह्या वेळीं पोर्तुगीज लोकांकडून लढाऊ आरमाराचें साह्य घेऊन हबशाचा जंजीरा जिंकून घेण्याची इच्छा होती. त्यामुळें त्यांनीं त्यांच्याशीं स्नेह जोडून, दंडा-राजपुरीपर्यंत फिरंगी गलबतें आपल्या साह्यास आणिलीं. परंतु मराठ्यांना ह्या आरमाराचा कांहीं उपयोग झाला नाहीं. तें घेण्यापूर्वीच इंग्रजांनीं जंजिन्याच्या सिद्दीपासून जंजिरा सर करून घेतला ! असो. अशा रीतीनें फिरंगी व मराठे ह्यांचें सख्य झालें, तथापि त्यांची मनांतली चुरस कमी झाली नाहीं. त्यामुळें त्यांच्या आरमाराचे वारंवार स्तब्धने होत असत, व मराठे लोक त्यांचीं जहाजे पाडव करून नेत असत. असा क्रम बरेच दिवस चालू होता. पुढें इ. स. १७७४ सालीं, दों जोजे पेद्र दा काम्र (Dom Jose Pedro da Camara) ह्या नांवाचा गव्हर्नर आला. तो मोठा शहाणा व धूर्त मुत्सद्दी होता. त्यानें मराठ्यांशीं कलह वाढविणें हें योग्य नाहीं असें जाणून, आपल्या वतीनें नारायण विठ्ठल धुमे ह्या नांवाचा वकील पाठवून त्यांच्याशीं तह केला व त्यांचा स्नेह संपादन केला. ह्याप्रमाणें नारायण विठ्ठल धुमे हे फिरंग्यांच्या वतीनें पेशवेदरबारांत वकिलावतीवर येईपर्यंत पोर्तुगीज व मराठे ह्यांच्या पूर्वापार राजकारणांचें अल्प दिग्दर्शन आहे. येथून मराठे व फिरंगी ह्यांच्या राजकारणांचे मुख्य सूत्रचालक नारायण विठ्ठल धुमे हेच होते, असें झटलें तरी चालेल.

पोर्तुगीज व मराठे ह्यांच्या राजकीय संबंधाचें वर जें अल्प विवेचन केलें आहे त्यावरून, मराठ्यांचें व त्यांचें इ. स. १७२२, १७४०, १७६० इतके वेळां तहाचे प्रसंग आले, हें उघड आहे. ह्यांपैकी एका प्रसंगीं मुंबईकर इंग्रजांच्या वतीनें क्याप्टन इंचबर्ड व त्यांचा वकील शिवाजी रणसोई हा होता. परंतु बाकीच्या प्रसंगीं कोण वकील होते, हें समजण्यास मार्ग नाहीं. फिरंग्यांकडे मराठ्यांचे वकील इ. स. १७३३ पासून असल्याचा दाखला सांपडतो. त्यांत पहिले वकील बाळाजी महादेव हे होते. हे इ. स. १७३७ पर्यंत होते. इ. स. १७५६ पर्यंत राघो गणेश ह्या नांवाचे वकील होते. परंतु ह्यापुढें नारायण विठ्ठल धुमे ह्यांच्या खेरीज झणण्यासारखें दुसरें नांव आढळत नाहीं. नारायण विठ्ठल धुमे हे इ. स. १७७६ पासून इ. स. १७९२ पर्यंत, मराठ्यांच्या वतीनें पोर्तुगीज लोकांच्या राजकारणांत होते, अशी साधार माहिती मिळते.

१. मुंबईकर इंग्रजांकडे रघुनाथ रणसोई संजगीरी झणून जो वकील होता, त्याचा ह्या नांव असावा असें नांवावरून वाटतें. तसें असेल तर इंग्रजांच्या राजकारणांत इ. स. १७४० पासून हें संजगीरीभरणें प्रसिद्ध आहे असें झटलें पाहिजे.

नारायण विठ्ठल धुमे ह्यांची पूर्वीची माहिती आम्हांस सुळीच मिळत नाही, तरीही ते गोमांतांतील धुमे ह्या प्रसिद्ध घराण्यांतील असून ते पोर्तुगीज भाषा मांडली जाणत असत, व त्या कारणाने ते आपल्या बुद्धिमत्तेने मराठ्यांच्या राजकारणांत प्रसिद्धीस आले असावेत, असे दिसते. वर सांगितलेच आहे की, गोंयास इ. स. १७७४ मध्ये दो जोजे पेद्र दा काझ झणून जो गव्हरनर आला, त्याने मराठ्यांशी सख्य केले. त्या वेळी मराठ्यांच्या वतीने राजकीय बोलणे करण्यास नारायण विठ्ठल धुमे हेच प्रमुख होते. ह्यावरून त्यांचे वजन ह्या वेळी बरेच असले पाहिजे, हे उघड आहे. दा काझ हा गव्हरनर गोंयांत प्रसिद्ध असून, त्याचे कारकीर्दीत गोंयाची पहिली खानेसुमारी झाली, ही गोष्ट येथे नमूद करण्यासारखी आहे.

मराठ्यांचे विजयदुर्ग येथील आरमार दिवसेंदिवस प्रबल होऊन, रणशूर आनंदराव धुळपाच्या प्रतापाने ते युरोपियन राष्ट्रांस अगदी अजिंक्य वाटू लागले. ह्याने दर्यामधून आमदरफती करणारी परराष्ट्रीय व्यापारी जहाजे हल्ला करून पाडाव करण्याचा व लुटण्याचा सपाटा चालविला. तेव्हां पोर्तुगीज लोकांनी मराठ्यांच्या आरमाराशी टक्कर देण्याची सोय नाही असे पाहून, मुकाब्बाने तह करण्याचा, दूरदृष्टीचा, पोक्त विचार मनांत आणिला. धुळपाने पोर्तुगीज लोकांची तराशी समुद्रातून फिरकू देण्याचे अगदी बंद केले, त्या वेळी फिरंगी गव्हरनर दा काझ ह्याने पेशव्यांशी पत्रव्यवहार करून तहाचे बोलणे सुरू केले; आणि आपल्या वतीने नारायण विठ्ठल धुमे ह्यांस पुण्यास पाठविले. त्यांनी पुणे दरबारच्या मुत्सद्दशांचे मन वळवून, त्यांच्याकडून फिरंगी सरकाराशी सलोखा करण्याबद्दलची एक कलमबंद यादी लिहून घेतली. पुणे दरबारचे प्रधान मंत्री सखारामबापू व बाना फडणवीस ह्यांना, राघोबादादांच्या कलहामुळे फिरंग्यांशी खेड करणे अनेक राजकीय हेतूस्तव इष्ट होते. तेव्हां त्यांनी नारायण विठ्ठल ह्यांस पुढे दिलेली कलमे मान्य केलीः—

लेखांक १.

श्री.

ता. २४ आगष्ट इ. स. १७७६.

“बादी दो जुजे पेद्र दा काझ विजरे गोंवे सुमा सबा सबैन मया व अलफ. मोंवेकरा-
करील वकील नारायण विठ्ठल धुमे हुजुर आले. सरकारचा व मोंवेकराचा निखलस
खेड म्हाबा झणोन विनंती केळी. त्याजवरून सरकारांतून कलमें

सरई धुळपांनी पाडाव करून आणिली, त्यास सरई माबारी फिरंग्यास दिली. त्यांत
संरक्षण होता तो सरकारांत राहिला.

त्याची किंमत अजमासें.

रुपये ६६४५४

बतेला विजयदुर्गास सांपडला, त्यांतील मालाची किंमत अजमासें.

१८००

६८२५४

यास मुदती.

२३००० भाद्रपद शुद्ध पौर्णिमा.

२३००० कार्तिक शुद्ध १५.

२२२५४ पौष शुद्ध १.

६८२५४

अडसष्ट हजार दोनशें चौपन्न. सदरहू मुदतीप्रमाणें क्षेप निक्षेप सरकारांतून द्यावे. येणेंप्रमाणें पावला ऐवज बजा करून द्यावे. येणेंप्रमाणें करार करावे.

सरकारचा व फिरंग्यांचा निखालस झेह झाला, त्यापक्षीं राजश्री दादासाहेब अगर इकडील शत्रु कोणी गेला आला, त्यास आसरा देऊं नये. निखालसपणें वर्तावें. येणेंप्रमाणें व सरकारांतूनही आसरा देऊं नये. येणेंप्रमाणें करार करावें.

बतेला धुळपास सांपडला आहे, तो माघारा द्यावा. तो बतेला न आला तर वसईचे आरमारपैकीं मोबदला बतेला द्यावा, येणेंप्रमाणें तीन महिन्यांत द्यावा. येणेंप्रमाणें करार करावें.

सरई फिरंग्यांस माघारी दिली; त्याजवरील सरंजाम, आरमारी शिडें, काढ्या, दोर-खंडें वगैरे सरकारांत राहिलीं झणतात. त्याची किंमत अजमासें ३००० रुपये.

तीन हजार रुपयांचीं लांकडें वसईहून दवणेस पावतीं करावीं झणोन विसाजी केशव यांस सनद देवावी.

सरकारचा फिरंग्यांचा झेह झाला, सबब फिरंग्यांस सरकारांतून गांव कमाल बेरजेचे १५००० रुपये.

पंधरा हजार रुपयांचें, दवणेचे उपयोगी व सरकारांतून दिले असतां सरकार अमलास पेंच नाहीं असें पाहून द्यावें. येणेंप्रमाणें सरकार अमलास वगैरे पेंच नाहीं असें द्यावें. गांव देऊं त्यांत इमारत करूं नये. येणेंप्रमाणें करार करावें.

चंद्र ९ रजब सन सबा सबैन अधिक भाद्रपद मास.”

ह्याप्रमाणें पुणें दरबारची कलमबंदीची कच्ची यादी गेल्यानंतर गोंव्याचे गव्हनर दा कात्र ह्यांनीं नारायण विठ्ठल धुमे ह्यांचें बरोबर सखारामबापू बोकील ह्यांचे नांवें एक दोस्तीचा खलिता लिहून पाठविला. हा पोर्तुगीज भाषेत असून त्यावर त्यांची सही आहे. ह्या खलित्यामध्ये ‘शाश्वत दोस्तीचा व सलुखाचा’ तह करण्यासाठीं पेशव्यांनीं नारायण विठ्ठल ह्यांचे ताब्यांत १२००० बारा हजारोंचे गांव घाबेत वगैरे मजकूर आहे. ह्या खलित्याचें त्या वेळचें जुनें भाषांतर उपलब्ध झालें आहे. तें येणेंप्रमाणें:—

लेखांक २.

तालिक-खत-फिरंगे.

“अजम सखाराम भगवंत

शाहामतपन्हा हशमतदस्तगाहाः—

अर्जी दों जुजे पेद्र दा काम्र ज्याह्यापन्हां हुमायून बादशाह पोर्तुगाल फिदेलिस्म यांचे खलवते व गोवर्नेदोर व कपितान् व जनरल हजरत इस्ताद दाईय व आजिये पुर्तुगेस—

आं शाहामतपन्हां यांहीं किताबेंत निविस्तैन केली. पोर्होचून त्यामधील मजनुन जाहीर जाह्ला.

ईजानेब अज हजरतइस्तादाचे अमलास दाखल होतांच नारायण विठ्ठल धुमा येथील आदमी रवाना करून, अमारत व आलीमर्तबेत राव पंडित प्रधान यांची दोस्ती रखोन, जानुबैन चालावयाची प्रचीति दाविली. बाकी इकडील पृथ्वीवलयांकित सामर्थिकांसी मध्यम असोन, त्यांस मदद न देतां, व हरवस्त इच्छून व हात्तींही ते इच्छीत असतां, त्यांस अज हजरत इस्तादाचे कबजांतील ठाणेंत पैवस्त न केलें. अमारत व आलीमर्तबेत यांसाठीं हे सदरहू सन्मान दिलांत आणिलेवरून, नारायण विठ्ठल धुमा याकडे यावयाचा करार केला आहे. ते पृथुक दवणेकडील परागणे अज हजरत इस्तादास ओपूनें यावे. यास सेरतें याचे परिणामास व दड दोस्ती होऊन जियादतीनें चालावयास आं शाहामतपन्हा यांहीं मेहनत खातरेंत आणावी ह्मणून ईजानेब च्याहाताहों.

आं शाहामतपन्हास सांगोन घेतलें विना राहवत नसे कीं, ज्याहाज सांत आज वोपून दिलें. परंतु त्याचे सामानासाठीं यावयाचे करार केले पाळून आले नाहींत. त्याचे हुंडी अज मैकान राजधान गोवेंत पाठवून फौरकात केली पाहिजे.

ज्याहाज मजकूरचे आवदनावडल लांकडांसमंदें दवणेमधें बारा हजार रुपये यावयाचे केले. ते तेथील कोटच्या गोवर्नेदोरातायीन होणेस अनकरी बहुकूम फर्माविले पाहि-

१ तालिक+खत+फिरंगे=नकल+पत्र+फिरंगी=फिरंगी पत्राची नकल. २ शाहामतपन्हा=राज्यरक्षक, राजकार्यपुरंधर. ३ हशमतदस्तगाहा=वैभवसंपन्न, ऐश्वर्यमंडित. ४ ज्या-हापन्हां=जगद्रक्षक. ५ किताबत=पत्र, खलिहा. ६ निविस्तैन केली=लिहिली. ७ मजनुन=मजकूर. ८ ईजानेब=आह्वी. ९ हसरतइस्ताद=(बहुमानार्थी) तुमचें सरकार, तुम्ही. १० अमारत व आलीमर्तबेत=फारसी मायना. ह्याचा अर्थ राजसत्ता व ऐश्वर्य ह्यांनीं मंडित. ११ जानुबैन=उभयतांमध्ये. १२ पैवस्त न केलें=प्रविष्ट होऊं दिलें नाहीं. १३ ओपून देणें=मोबदला देणें, विकणें. १४ सेरत=शर्त, अट. १५ जियादतीनें=सरळ रीतीनें. १६ मैकान राज-धान=ठिकाण राजधानी गोंवें. १७ फारकात=फारकत, निकाल. १८ आवदन=सामान, जहाजाचीं लांकडे वगैरे.

जेत झणून च्याहाताहों, व त्याजप्रमाणें रत्नागिरीस तरांडीं दस्त केलीं, सामानसुद्धां सुरळीतपणीं बहुमानें वोपून देववावीं.

हे किताबतीत सदरहू निविस्तन केलेस, आं शाहामतपन्हाचे जबाबावरून अजहजरत इस्तादामध्ये व अमारत आलीमर्तबत थामध्ये, शाश्वत दोस्तीचा व सलुकाचा तह केला जाईल. खुदायताला आं शाहमतपन्हास आपले पन्हांमध्ये रखों. हे नि॥ गोवा व तारीख २१ माहे जनेर सन १७७७.”

दों जुजे पेद्र दा काभ्र. (सही फिरंगी.)

ह्याप्रमाणें पोर्तुगीज गव्हर्नराचें पत्र नारायण विठ्ठल ह्यांनीं पुणें दरबारास सादर केलें. नंतर त्यांच्या पत्राप्रमाणें फिरंगी लोकांस दमनप्रांतीं बारा हजारांचे गांव देण्याचें पुणें दरबारानें कबूल केलें, व उभयतांचा दिलभरंवसा जुळून नारायण विठ्ठल ह्यांचे मार्फत तहाचीं कलमें ठरविण्यांत आलीं. प्रथमतः ता. १८ रमजान ममान सवैन ह्मणजे ता. २१ आक्टोबर इ. स. १७७७ रोजी एक तहनामा उभय पक्षांच्या संमतीनें मंजूर झाला. परंतु पुनः कांहीं तेढी निघाल्या. त्यांचें निराकरण होऊन ता. ६ जिल्हेज सुरुसन समानीन—ता. १५ दिसेंबर इ. स. १७७९ रोजी दुसरा तहनामा नारायण विठ्ठल धुमे ह्यांच्या विद्यमानें नमुदांत आला. हा तहनामा अतिशय महत्त्वाचा असल्यामुळे येथें दाखल करणें अवश्य आहे.

लेखांक ३.

श्री.

“करारनामा सरकार राजश्री माधवराव पंडित प्रधान सुरुसन समानीन मया अलफ. अजम दों जुजे पेद्र द काभ्र फिरंगी विजुरे गोंवें यांजकडून राजश्री नारायण विठ्ठल धुमे हुजूर येऊन, सलुखाचा मजकूर विदित करून, सरकारचा व फिरंगी गोवेंकर यांचा तहाचा ठराव जाहला. कलमें बितपसीलः—

सरकारचें आरमारासीं व फिरंगी यांचे आरमारासीं अगर एकाही तरांडीयासीं अथवा एकही तर्फेचें एकच तरांडें व दुसरें तर्फेचे आरमारासीं दर्यांत गांठ पडली तर सलुखानें बर्तावें. कलम १.

चीनच्या प्रांतांतील फिरंगी यांचे बंदरचीं जहाजें साल भरून उदमास हरएकाचे बंदरीं खरेदी प्रोव्हेंतास समुद्रांत फिरतात, त्यास सरकारतर्फेच्या आरमारानें मुजाहीमें होऊं नये; व चीनच्या बंदरीं सरकारतर्फेचे बंदरचीं जहाजें उदमास जाण्याकरितां समुद्रांत फिरतील, त्यास फिरंगी यांनीं मुजाहीम होऊं नये. कलम २.

या तहनाम्याचे अगोदरचे लढे असतील ते दुतर्फाहीं काढूं नयेत. कलम ३.

१ खुदायताला = परमेश्वर. २ पन्हा = संरक्षण, आश्रय. ३ विजुरे = व्हाइसराय. ४ प्रोव्हेंत = विक्री. ५ मुजाहीम = अडथळा, हरकत.

सरकारच्या राज्यांत फिरंगी यांजकडील मुलकांतील सावकारी तरांडी, पडाव्या, बतेले, माल घेऊन येतील, उदीम व्यवसाय करणार. त्याणीं सालाबादप्रमाणें जकात सरकारांत देऊन करावा व कोणापासून तोशीस होऊं नये. सावकार आपला जिन्नस विकून, दाणा वगैरे जिन्नस खरेदी करून सुखरूप न्यावा. याप्रमाणें सरकारचे राज्यांतील सावकारांनीं बतेले व पडाव्या फिरंगी यांचे मुलकांत दाणा वगैरे जिन्नस विकून, तेथील जिन्नस मुबदला वगैरे खरेदी करून घेणार तो घ्यावा. सालाबादाप्रमाणें जकात देतात ती देऊन सुखरूप जावें. कोणापासून उपसर्ग होऊं नये. दुतर्फा करार असे.

कलम ४.

सरकारचे आरमारास व गनीमासीं गांठ पडून युद्ध होत असतां, त्या समयीं फिरंगी यांचें आरमार व फरगत येऊन पावलें, तर गनीम फिरंगी याचा खेही नसल्यास, होईल तें साहित्य व कुमक करावी. याप्रमाणें दुतर्फाचे आरमारानें करावें. कलम ५.

सरकारचे राज्यांतील फिरंगी यांचे मुलकांत खुन्या, मातबर व घरचे वडील धाकटे व जमीदार वगैरे हरकोणी पळोन जाऊन सरकारचे प्रांतांत दांडगावे व फितुर करील त्यांस आश्रा देऊं नये व फितुर करूं देऊं नये व परस्परें राज्यांतील सरदेस फितुरी यास जागा राहण्यास देऊं नये. याप्रमाणें फिरंगी यांचे मुलकांतील सरकारचे राज्यांत खुन्या, मातबर जमीदार वगैरे हरकोणी पळोन येऊन फिरंगी यांचे प्रांतांत दांडगावे व फितुर करील, त्यास आश्रा देऊं नये व फितुर करूं देऊं नये. परस्परें राज्यांतील सरदेस फितुरी यास जागा राहण्यास देऊं नये. याप्रमाणें दुतर्फा चालावें. कलम ६.

सरकाराचे राज्यांत, गुजराथ, व काठेवाड व सोरठ वगैरे सुद्धां हरएक जागां फिरंगी यांनीं पुढें ठाणें घालूं नये व पहिल्यापासून फिरंगी यांजकडे हल्लीं बंदरें आहेत तेथून आमदरफती करावी.

कलम ७.

फिरंगी यांनीं सरकारांत खेह बहुत चालविला व पुढेंही विशेष खेह चालविणार, येविशीं नारायण विठ्ठल धुमे यांनीं निशा केली. त्याजवरून दवणेस सालमजकुरापासून बारा हजार रुपयांचे गांव सरकार अमलास वगैरे पेंच नाहीं असे नेमून द्यावे. त्यांत फिरंगी यांनीं इमारत करूं नये. याप्रमाणें करार केला असे. गांव नेमून दिले जातील.

कलम ८.

सरकारच्या आरमारासीं व फिरंगी यांचे आरमारासीं मार्गी गांठ पडून, एक तर्फेस पाणी व फाटी नसल्यास दुसरे तर्फेनें पाणी व फाटी अधिक शिल्लक असेल तर द्यावे, व गल्ला एकाच्या आरमारावर शिल्लक नसोन दुसरे आरमारावर अधिक शिल्लक असेल तर नख्त रुपये घेऊन गल्ला द्यावा. येणेंप्रमाणें दुतर्फा चालावें.

कलम ९.

सरकारचे राज्यांतील बंदी व गुलामें फिरंगी, यांचे मुलकांत पळोन जातील. तीं त्याणीं ह्वालीं करावीं. याप्रमाणें दुतर्फा चालावें.

कलम १०.

दुतर्फा तह हल्लीं ठरला त्यास दरम्यान हरएक किलाकै भासल्यास वकिलाचे मार्फतीनें बोलून निखालस दुतर्फा चालावें.

कलम ११.

१ सरदेस=सरहद्दीवर. २ आमदरफती=जाणें येणें. ३ किलाफ=मांडण, तंदा.

सरकारचे राज्यांतील व फिरंगी यांचे मुलखांतील सावकारी तरांडीं हरएक बंदरीं जाबयाकरितां समुद्रांत फिरतात. तीं दुतर्फाचे आरमारास अगर हरकोणी युद्धाचे जहाजास किंवा शिवाडास सांपडलीं, तर कौल नाहीं द्याणोन धरूं नये. सुखरूप जाऊं यावीं. दुतर्फा राज्यांतील सावकारी तरांडीं समुद्रांत गनीम नेत असेल आणि दुतर्फा-मधील कोणाचेंही आरमार किंवा एकादी तरांड्यांसी गांठ पडली, तर मदत करून जोर पोहोचल्यास सोडून, जवळसार खाडीपावेतो पोहोचवावें. याप्रमाणें जो सरदार करील त्याचा खाबंदानें बहुमान करावा. कलम १२.

सरकारचा व फिरंगी यांचा तह जाहला, याअन्वये परस्परे सरदेच्या वगैरे अमलदारास व आरमारास ताकीद व्हावी. कदाचित् मौमलेदारापासून व मराठे राज्यांतील अधिकारी यांजपासून अंतर पडो लागल्यास, ज्याचें त्यांणीं ताकीद करून बंदोबस्त करावा. याप्रमाणें दुतर्फा. कलम १३.

सरकारचे गनीमास फिरंगी यांणीं मदत करूं नये व साहित्य वगैरे जिन्नस देऊं नये. व फिरंगी यांचे गनीमास सरकारांतून साहित्य व मदत व जिन्नस वगैरे देऊं नये. कलम १४. दुतर्फांतून एकीकडे कमजोर पडल्यानं दुसऱ्यानें दिकत काढून कलह करूं नये. कराराप्रमाणें सलुखानें वर्तावें. कलम १५.

सरकारचे राज्यांतील शिपाई लोक वगैरे फिरंगी यांचे मुलखांत पळोन गेले तर ठेवूं नये, व आस्त्रा देऊं नये. माघारे द्यावे. याप्रमाणें फिरंगी यांजकडील सरकारचे राज्यांत फिरंगी लोक वगैरे पळून आले तर ठेवूं नये व आस्त्रा देऊं नये. माघारे द्यावे. कलम १६.

सरकारच्या राज्यांतील साहुकारी तरांडीं शिकस्त व फुटोन फिरंगी यांचे बंदरीं लागलें, तर तरांडीं मालमुद्रां माघारें द्यावें. अगर गनीमाच्या भयास्तव बंदरीं आलें तर त्यास मुजाहीम होऊं नये. याप्रमाणें दुतर्फा चालावें. कलम १७.

पेशजी फिरंगी यांची सरई सरकारांत विजयदुर्ग आरमारानें धरून आणिली, ती फिरंगी यांचा स्नेह जाणोन माघारी दिली. त्या मालाचा पैका द्यावयाचा करार रुपये:-

६६४५४ नस्त एकसाला.

३००० लांकडें सागवानी वसईहून दवणेश पोहोचवावीं एकसाला.

६९४५४

एकूण एकूणहात्तर हजार चारशें चोपन रुपये नेमून दिले जातील. कलम १८.

एकूण अठरा कलमें करार केलीं असेत. सदरप्रमाणें दुतर्फा चालावें. येणेंप्रमाणें करार करावें.

छ ६ जिल्हेज सुरुसन समानीन मार्गशीर्ष.”

हा तहनामा पुणें दरबारच्या राजकारणांचा दर्शक आहे. पुणें दरबारांत दुफळी होऊन राघोबादादा इंग्रजांस मिळाले होते. तेव्हां पोर्तुगीज लोकांशीं सख्य करून

त्यांचे साख घेणे पुणे दरबारास जरूर होतें. त्याप्रमाणे त्यांनीं फिरंग्यांसी सलूक करून आपला राजकीय मतलब सिद्धीस नेला. ह्या कामीं नारायण विठ्ठल धुमे ह्यांचा पुणे दरबारास फार उपयोग झाला; व त्यांची पुणे दरबारांत चांगली प्रतिष्ठा वाढली.

हा दोस्तीचा तह ठरल्यानंतर मराठे व फिरंगी ह्यांचा फारसा हर्षामर्ष झाला नाहीं. ह्या वेळेपासून हिंदुस्थानांतील पोर्तुगीज लोकांचें क्षात्रतेज मंदावत चाललें, आणि दुसरे युरोपियन राष्ट्र रणभूमीवर येऊन, त्यानें आपल्या युद्धकौशल्यानें व बुद्धिचातुर्यानें सर्व हिंदुस्थानामध्ये आपलें वर्चस्व स्थापित केलें. हें राष्ट्र इंग्रज हें होय, हें निराळें सांगावयास नकोच. पोर्तुगीज लोकांचा तह झाल्यापासून मराठ्यांस ह्या राष्ट्राबरोबर टक्कर देऊन स्वसत्ता रक्षण करणें भाग पडलें. ह्या व इतर युद्धप्रसंगीं पोर्तुगीज लोकांचा अंतस्थ रीतीनें मराठ्यांस लढाईचे कामीं बराच उपयोग झाला, असें भानण्यास हरकत नाहीं. तळेगांव वगैरे सुप्रसिद्ध रणसंग्रामामध्ये मराठ्यांच्या लष्करामध्ये फिरंगी लोक आपल्या युद्धकलेचें प्रदर्शन करीत असल्याचें दिसून येतें. असो.

फिरंग्यांचे दरबारांतील वकील नारायण विठ्ठल ह्यांच्या संबंधाचे संपूर्ण कागदपत्र उपलब्ध न झाल्यामुळे त्यांच्या हातून घडलेल्या सर्व राजकारणांची सविस्तर माहिती समजण्यास मार्ग नाहीं. तथापि, इ. स. १७८५।८६ मधील मराठ्यांच्या टिपूवरील मोहिमेसंबंधाने जीं थोडींशीं पत्रे नाना फडणविसांच्या दस्तारांत उपलब्ध झालीं आहेत, त्यांवरून मराठ्यांच्या वतीनें नारायण विठ्ठल धुमे हे फिरंगी सरकाराकडे कोणत्या प्रकारे राजकारणे चालवीत असत, त्याची अल्पशी कल्पना करितां येते.

इ. स. १७८५ मध्ये टिपूनें कर्नाटकावर स्वारी करून, मराठ्यांच्या स्वामित्वाखालील नरगुंद, कितूर वगैरे संस्थाने काबीज केली; नरगुंदकरास कुटुंबासहित कैद करून त्याच्या सुस्वरूप तरुण मुलीस आपल्या जनानखान्यांत नेलें; हिंदु लोकांवर फार जुलूम चालविल्यामुळे २००० ब्राह्मणांनीं त्याच्या भीतीनें जीवंत जलसमाधि घेतल्या; अशा प्रकारे अत्यंत अनर्थ उडवून दिला. त्यामुळे मराठ्यांस त्यावर स्वारी करून त्यास तंबी देणें भाग पडलें. ह्या प्रसंगीं नाना फडणविसांनीं स्वतः लढाईवर जाण्याची तयारी केली, आणि टिपूची खोड मोडण्याकरितां इंग्रज व पोर्तुगीज ह्यांची लष्करी कुमक मागविली. ह्या वेळीं फिरंगी लोकांकडे बोलणें करण्यासाठीं नारायण विठ्ठल धुमे ह्यांस नाना फडणविसांनीं गोव्याहून पुण्यास मुद्दाम बोलावून आणिलें, व पूर्वीच्या तहाप्रमाणे फिरंग्यांनीं मराठ्यांस मदत करावी असें त्यांच्याकडे बोलणें चालविलें. गोव्याहून पत्रोत्तरे येण्यास बराच वेळ लागला, त्यामुळे

नारायण विठ्ठल ह्यांचें पुणें मुक्कामी राहणें पडलें. दरम्यान नाना फडणविसांस राजकारणाच्या त्वरेकरितां कर्नाटकावरील स्वारीची सिद्धता करून डेरेदाखल होणें भाग पडलें. त्यामुळें फिरंग्यांकडील राजकारणांचा पत्रव्यवहार, नानांचे परराष्ट्रांकडील बोलणें करणारे चिटणीस रा. रा. बहिरो रघुनाथ मेहेंदळे ह्यांचे मार्फत पुण्याहून नानांच्या लष्करांत चालू झाला. नारायण विठ्ठल ह्यांचें राहणें पुण्यास लांबत चाललें व फिरंग्यांकडील कलमबंदीचे जाबसाल येण्यास विलंब लागत चालला, त्या प्रसंगीं नाना व बहिरोपंत ह्यांच्यामध्ये झालेला कांहीं पत्रव्यवहार सांपडला आहे. त्यावरून नारायणराव धुमे ह्यांच्या मार्फत फिरंगी सरकाराकडे चाललेलीं मराठ्यांचीं राजकारणें अल्पशीं समजून येतात. हीं पत्रे येणेंप्रमाणें:—

लेखांक ४.

पवस्ती चंद्र ४ जमादिलावल.

श्री.

ता. १ मार्च इ. स. १७८६.

“सेवेसी बहिरो रघुनाथ साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत चंद्र २९ रबिलाखरपर्यंत वर्तमान यथास्थित असे विशेष. चंद्र २० रबिलाखरचें आज्ञापत्र सादर जाहलें. तेथे आज्ञा कीं राजश्री नारायणराव वकील गोवेंकर यांसीं टिपूचे मसलतप्रकरणीं बोलणें होऊन, यादी कलमबंदीच्या जाहल्या असतां, अद्याप फिरंगी यांजकडील उत्तर येत नाही हें काय ? तर तुझी मशारनिल्हेसी बोलोन उत्तर पाठविणें, आणि फिरंगी यांनीं कलमबंदीचे अन्वये उद्योग करावा, ह्मणोन आज्ञा. त्यास आज्ञेप्रमाणें कलमबंदीच्या यादी नारायणरायांनीं गोव्यास पाठविल्या. त्यांनीं त्या कलमांत कांहीं दिकती काडोन जाबसाल लिहिले होते. ते नारायणरायांनीं पंढरपुरचे मुक्कामी पत्रें लिहिलीं होती. त्याचीं उत्तरें, पहिल्या कलमांत अधिक उणें व्हावयाचें नाही, ह्मणोन सरकारांतून झालीं. तें पुन्हां मशारनिल्हेनीं फिरंगी यांस लिहिलें. तथाप फिरंगी यांनीं पुन्हाही दिकती काडोन यांस जाबसाल लिहिला. तेव्हां नारायणरायांनीं सेवकास पुसलें. त्याजबरोन मीं आज्ञेचे अन्वये उत्तर सांगितलें की, जो ठराव कलमांत लिहिला आहे, तो ठीक आहे. अधिक उणें श्रीमंत ऐकणार नाही. त्याजबरोन आणिक यांनां त्यांस निश्चून जाबसाल लिहिला, की वारंवार दिकतीचें त्याहावयाचें कारण नाही; पहिल्या यादीचे कलमाप्रमाणें तुझीं मान्य करावें हे उत्तम आहे. नाहीतर तसेच उत्तर त्याहावें. याप्रमाणें पुन्हां पत्रें लिहिलीं. त्याचा अद्याप जाबसाल आला नाही. आणि हल्लीं नारायणरायांचे बोलण्यांत दिसतें की फिरंगी याचे तालुक्यासन्निध टिपूचे जमाव, सबै, सुपें, तीनई, सामराण, कितूर, जांबोट ठिकाणें टिपूचीं, तेथें लोक व फौजा त्यांच्या आहेत, व कोकण प्रांतीं दक्षिणेस गोव्याचे काणकोण वगैरे जागां ह्यांचे लोक आहेत. त्यापक्षी सन्निध गनीम असतां, गोव्याचा फिरंग्यांचा जमाव बाहेर मसलतीस जाणें याचा फिरंग्यांस बिचार पडेल, व पहिले फिरंगी यांचे

लिहिण्यांत, नारायणरायांस लिहिलें होतें कीं जलदीन मसलत जात्यास उत्तम. चैत्र मासापुढें समुद्रांतून आरमार फिरावयाचें अवघड. तेव्हां आमचा उपयोग कसा पडेल? असें लिहिलें आलें होतें. तों चैत्र मासही सन्निध आला. याजवरोन फिरंगी याचा मसलतीस निघावयाचा अनमान पडेलसें वाटतें. तत्राप त्याचें उत्तर एक वेळ निश्चयाचें, कबूल करितों कीं नाहीं असें येईल तें खरें. टिपूकडील फौज सडें याहून निघोन कितुरास गेली. कांहीं लोक सज्यास राहून ठाणें पाडोन बराबर करीत आहेत. कितुरास जमाव आहेच. याप्रमाणें गोंव्याहून लिहिलें आहे. स्वामींस कळावें. याज-प्रमाणें नारायणरायाचें बोलणें जाहलें, तें सेवेसी लिहिलें आहे. मागाहून त्याचीं उत्तरें येतांच तेही सेवेसी लिहीन. विदित व्हावें. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक ५.

श्री.

ना० ४ माचे इ. स. १७८६.

“सेवेसी बहिरो रघुनाथ साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र ३ माहे जमा-दिलावलपत्रेंत वर्तमान यथास्थित असे विशेष. फिरंगी यांचे व सरकारचे जाबसाल मागील तहनाम्याचे अन्वयें बहुतेक उरकले. त्यांजकडील वकील राजश्री नारायणराव स्वामींची स्वारी पुण्यास असतां निरोप मागत होते. त्यास स्वामींनीं आज्ञा केली कीं, हल्लीं टिपूचे मसलतीस मदत फिरंगी यांनीं यावें, येविषयींचें बोलणें होत आहे; याचा काय तो निश्चय जहाला ह्मणजे मशारनिल्हेस निरोप देऊं, ह्मणोन आज्ञा जाली होती. त्यास अद्याप फिरंगी यांजकडोन निश्चयाचीं उत्तरें आलीं नाहींत. आणि गैरहंगाम होत चालला, व फिरंग्यांचे तालुक्यासन्निध टिपूचे जमाव त्याचा विचार पहिला लिहिला आहे. त्याजवरून ध्यानांत आलाच असेल. तस्मात् फिरंगी यांकडोन अनमानसा दिसतो. तेव्हां उत्तरेंही यावयास विलंब लाविला. व उत्तरें आलीं तरी दिकतीचीं येतील. त्यापक्षीं कामावेगळ उगीच पुण्यांत राहण्याचें कारण नाहीं. मजीं असल्यास लष्करांत न्यावें अथवा गोंव्यास जावयासी निरोप देवावयाची आज्ञा करावी. गोंव्यास जाऊन राजकारणाचे मजकूर आपले मजींचे अन्वयें फिरंग्यांसी बोलोन होईल तो मजकूर सेवेसी लेहूं. आपली आज्ञा येईल त्याप्रमाणें बोलाविल्यास स्वामीकडेस येऊं, यास्तव काय ती आज्ञा व्हावी ह्मणोन मशारनिल्हे नारायणराव यांचें, विनंती लिहिण्याविषयीं मजजवळ बोलणे जालें, तें सेवेसी लिहिलें आहे व या अन्वयें त्यांनींही विनंतीपत्र लिहिलें आहे, त्यास पुण्यास येऊन बहुत दिवस जाहले. घरचे दारचे बाहेर शुद्धरले. सध्यां सून बारली, याजमुळें फार दिक्क आहेत. तूर्त येथें कामही नाही. त्या अर्थी लष्करांत बोलावयाचें असल्यास साहित्य सरंजामा-विषयीं आज्ञा व्हावी. लष्करांत येतील. नाहीं तर गोंव्यास जावयास निरोप व्हावा. काय उचित परामर्ष सरकारांतून घेणें त्याविषयीं राजश्री अमृतराव भाऊस लेहून आज्ञा देवावी. वरकड सरकारचे लक्षांत, व उपयोगी चाकरी कामकाजाविषयीं कसे

केसो कृष्ण यांनी गुजराथ व खानदेश प्रांताचे मिळून चार हजार लोक पायेचे व स्वार ठेविले आहेत. त्याजवळ सत्रा गोरे व सात तोफा व दोन पलटणे ऐसा सरंजाम आहे. जागां जागां खंडण्या घेतात. होळकराची व सर-काराची फौज त्यांजभवताले फिरतात. दोन्ही फौजा मुख्य लुटतात. याप्रमाणें येथें खबरा येतात. गुलजारखान सुरतेस गेला आहे कीं, केसो कृष्ण यास आपले ताबे करून घ्यावे, आणि सुरतेहून दादासाहेबांजवळून आणीख दोन पलटणे घेऊन यावे, आणि खानदेशांत धूम करावी. त्यास दादासाहेबांनीं गुलजार-खानास विचारलें जे, गुदस्तां तुझीं खानदेशांत दोन तीन परगणे लुटले. लाखांची पैदास्त केली, त्यांपैकीं तुझीं आखांस काय पाठविलें जे, आतां तुझांस सर्फराज केल्यानें पुढें काय उपयोग आहे ? असें बोलले. गुलजारखान कोणी क्षणते जे दादासाहेबांजवळीच आहे. कोणी क्षणते कीं, तेथून निघून अलीकडे आला; इकडे येत आहे. अशी बाजारी वदंता आहे. तुकोजीबावांचा तोफखाना सेंत्रु-डचा घाट उतरत आहे. पाराजीपंत घाटाखालीं आहेत. खासे बरच आहेत. शिंदेही लवकरच येणार अशी वदंता आहे. सुलतानजी लांबहाते बाईशीं एकांतीं बोलून छ २३ मिनहूस प्रातःकाळीं सडे तुकोजीबावांकडे गेले. खटला त्यांचा तेथेंच आहे. तुकोजीबावा तोफखानेसुद्धां घाट उतरून वापस आले. इकडे बाईचे भेटीस येणार. हे विज्ञप्ति."

येथील महेश्वरचें वर्तमान:-सुलतानजी लांबहाते येथें आल्याचें वर्तमान पेशजी डाकेबरोबर विनंतीपत्र पाठविलें आहे. प्रस्तुत बाईची व लांबहात्याचीं बोलणीं एकांतीं होतात. एकांतीं बोलण्यांत हरकुबाई मात्र असतात. लोकांतीं-ही दरबारी बोलणें बोलतात. हरकुबाई बोलत होती जे, बाईचा व त्यांचा सुधासा बोलण्याचा रंग पटता दिसत नाहीं. बाईस मी विचारिलें. त्यास बाईनें सांगितलें जे, अद्याप त्यांचें आमचें बोलणें जालें नाहीं. काय ठरेल तें तुझांस सांगूं. सात आठ दिवस जाले, बाई मजशीं एकांतीं बोलली जें, आम्ही ऐकितों कीं, तुकोजीबावा व नारो गणेश यांनीं विसाजी आप्पाजी आठवले यांच्या हातें राजश्री हरिपंततात्याकडे सूत्र लाविलें आहे. तात्यांनीं श्रीमंतांस विनंति केली. श्रीमंतांनीं एक दोन वेळ ऐकिलें नाहीं. परंतु आतां ऐकितों कीं, श्रीमंतांनींही मनन करून, श्रीमंतांचीं व तात्यांचीं पत्रें त्यांजकडे गेलीं. सिलसिला जाबसालाचा त्यांचा त्यांचा लागला आहे. मी उत्तर केलें जे, श्रीमंत आपल्याकडून चुकले नाहींत. आमच्या चिरंजीवाकडून मजला लिहिलें होतें जे, कितीक बारीक मोठे जाबसाल कागदीपत्रीं ल्याखाचे नव्हत. कोणी त्यांजकडील मातबर मनुष्य

येऊन ह्या तोडीमोडीचे जाबसाल केले पाहिजेत, तेव्हां एखादा जाबसाल करारांत येईल. असें लिहिविलें होतें. तें पत्रच नजिन्नस मीं तुझांस वाचून दाखविलें. त्यावर तुम्ही बोललां कीं आमचे तेथें जाबसालास आहेत, बोलतात. मीं उत्तर केलें जे असें बोलणें तुमचें लागू झालें असतें तर श्रीमंत असें लिहिवितेना. असो. राजकारणें आहेत ! त्यावर झानास उठली. त्यावर तिसरे दिवशीं प्रातःकालच्या दोन घटका रात्रीं बाईकडे मीच गेलों होतो. ते वेळेसही कांहीं बोलली जे, 'तुकोजीबाबा इकडे येतात. बेइमानीच्या रोखावर येतात. बरें, काय चिंता आहे ? परंतु आम्हांस भरंवसा श्रीमंतांचा. कदाचित् श्रीमंतांनीं त्याचकडे डौल दिला, तर आमचा ईश्वर आहे.' असें बोलली. येथें बाईंनींही किल्याचा बंदोबस्त केला आहे. बुरजांवर व सफेलीवर तोफा व रेंहकले व जंबुरे चढविले आहेत. दोन हजार पायेचीं माणसें, आरब व सिद्दी ठेविले आहेत. कमजाफा हजार आठवें स्वारही आहेत. या सरंजामानिशीं येथें बाई आहेत. सुलतानजी लांबहाते एक पालखी व पांच खिजमतगारांनिशीं आंत घेतले. या प्रमाणें बंदोबस्तीनें बाई आहेत. तुकोजीबाबांकडील वर्तमान ऐकिल्यांत आलें जे, एकांतीचें, तुकोजीबाबांचाही येथें येयाचा अनमानच आहे. सबब कीं, सरकारांत त्यांचा जाबसालाचा सिलसिला लागला आहे. यास्तव येथें बाईंचा थाक पाहून परभाराच सेंबुडचा घाट उतरून पुण्याकडेच जावें. लांबहाते येथून गेली-यावर काय विचार करणें तो करतील. दुसरें कुपिया वर्तमान आहे कीं, तुकोजीबाबांनीं इकडे बाईंचे भेटीस येणें, तर पाटीलबाबांच्या विद्यमानें यावें. एकले येऊं नये. पाटीलबाबाही लवकरीच बाहेर निघणार. किंबहुना निघाले असतील. ते व ते मिळून येथें येणार. येथें घोळ घालावा. बाईंचाही एकांती कागदीपत्रीं पाटीलबाबांकडे सिलसिला आहे. उभयतां येथें आल्यावर जाबसालांत उज्जनीचें चक्र कोणीकडे फिरेल कीं पहावें. बाई एकांती मर्जी बोलतां बोलली कीं, तुकोजीबाबांनीं व नारो गणेशांनीं श्रीमंतांशीं नानाप्रकारें बोलणीं लाविलीं असतील. सरकार-किफायतीची लालुच व चाकरी करून दाखवायाचे मजकूर दर्शविले असतील, तर तेही मतलब येथून बिघडूं शकतील. तुकोजीबाबा केवळच निष्कर्षावर प्रवर्तले तर आपल्यासही दुसरे मांडीवर घेणें प्राप्त. केवळ त्यांची दिल्ली भाकर खाईन, ह्या गोष्टी होणार नाहीत. इतकें बोलून फिरून बोलली जे, आतांच हा मजकूर किमपि श्रीमंतांस लिहायाचा नाही. ते काय करितात, श्रीमंतांची मर्जी कशी होती, तें पुरतेपणें पाहून, पुढें जो विचार करणें तो करूं. बाईची मर्जी अशी आहे कीं, श्रीमंतांची ममता कोणीकडे होती हें पाहून, मग काय करणें तें करावें. इतक्या जाबसालास

पुष्टीकरण वारंवार हरकुबाईचें कीं, श्रीमंतांचे पायाशीं अंतर करूं नये. या उभयतां बायांचेच एकांत फार होतात. आह्मांसही कितीक बारीक मोठें वर्तमान एकांतीचें हरकुबाईकडूनच फार कळतें. कांहीं बाईही तात्पर्य बोलतात. प्रस्तुत यांनीं कांहीं जाबसाल स्वामीजवळ यशवंतराव गंगाधर व त्रिंबक विनायक यांजकडून लाविला आहे, असें येथें संकलित संकलित बोलण्यांत येतें. सुलतानजी लांबहाते येथें बोलायास आले होते. ते कांहीं बाईशीं एकांतीं बोलून, सडेच, एक पालखी व दोन घोडी इतक्यानशीं छ २३ मिनहून प्रातःकाळींच तुकोजीबावांकडेस गेले. आंतील बोलण्याचा मजकूर बाई बोलली जे, तुकोजीबावांनीं स्वामिकार्यें आधीं करून, मग आमच्या भेटीस यावें. तत्रापि तुमचा आग्रह आहे कीं, तुकोजीनें येथें येऊन पायावर डोई ठेवून जावें. तुम्ही जसें सडे आलां, तसें त्यांनींही सडे यावें. अधिकोत्तर आल्यास परिच्छिन्न येऊं देणार नाहीं. दारूगोळा सिद्ध आहे. लांबहातेही बोलून गेले जे, त्यास मी घेऊन येतो. आपलें त्याचें बनलें तर फारच उत्तम. न बनलें तर मी त्यास नेऊन, त्याच्या लष्करांत घालीन. बाई बोलली जे आह्मी कोणासही लढून पडत नाहीं. आतांही तुमचा आग्रह ह्मणून या छटलें; नाहीं तर त्यांनीं आपले स्वामिकार्यास जावें, दे. उत्तम आहे. असे जाबसाल होऊन लांबहाते गेले आहेत. दुसरे वर्तमान:—तथून तुकोजीबावांच्या लष्करांतून कारकून यांचे ममतेचाच आला. त्यानें मजलाही एकांतीं वर्तमान सांगितलें जे, तुकोजीबावा व नारोपंत यांनीं तमाम मन्हाटे (मराटे) व पागे जमा करून, इमान प्रमाण करावा कीं, लढाईत तुम्हीं इकडील तिकडे होऊं नये. त्यास सारे मराटे व पागे मिळून बोलले जे, 'अन्यत्रासीं व शिंद्याशीं, एखादे वेळेस श्रीमंतांशीं, तुम्हीं लढाई केल्यास आह्मी तुमचे चाकर आहों. तुम्हांपुढें मरूं. परंतु अहिल्याबाईशीं तुम्हीं लढाई करूं ह्मणाल, तर आह्मी तुमचे चाकर नाहीं.' याप्रमाणें लोकांचा एका जाला. इतकें बोलले. त्यावरून उभयतांही शिथिल जाले. घाटाखालीं उतरले. बाईचे भेटीस यावें असें तुकोजीबावांच्या चिन्तांत तर आहेच. नारोपंतांनीं यावें, न यावें असें आहे. येथीलही मानस असेंच आहे कीं, त्यांनीं न यावें. याप्रमाणें दरबारांत बोलतात. जसें वर्तमान ऐकितो तसें सेवेशीं लिहिलें आहे. तो कारकून सांगत होता जे, तुकोजीबावांचें व शिंद्याचें सूत्र तुटलें. सबब कीं, बाईकडील कागदीपत्रीं सिलसिला एकांत दुकांतींचा तिकडे लागला आहे. यास्तव शिंदे अद्याप उज्जनीसच आहेत. हें एकांतींच वाचून फाडून टाकवें. कितीक बारीक वर्तमान आतांच कांहीं लिहूं नका ह्मणाली आहेत. परंतु मी चाकर. देखलें ऐकिलें वर्तमान वरचेवर लिहिलें पाहिजे. यांचेही कोणी तेथें आहेत,

त्यास कळल्यास यास येथें सूचना लिहितील. तेव्हां हें बारीक मोठें एकांतीं बोलणार नाहीत; कितीक वर्तमान कळं देणार नाहीत. यास्तव विनंती लिहिली असे. सेवकाची खर्चाची फार विपत्ति आहे. वारंवार दर पत्री लिहितो. धनी रागें मरतील कीं काय? येथें साडेतीनशें रुपये लोकांचें देणें जालें आहे. नित्य खर्च पाहिजे. देणेदारांचीही तडन. खर्चासही कांहीं कोठें मिळत नाही. सेवकाविषयीं तेथें कोण वारंवार स्मरण देतो? चिरंजिवाचीही अन्नाची सोय कांहीं जाली नाही. आम्हां गरिबांस स्वामींचे पाय बशिला आहे. वरकड आणीख काय विनंती लिहूं? सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञति.”

लेखांक ३२. ता. १ डिसेंबर इ. स. १७८०.

पौ छ १३ जिल्हेज समानीन. श्रीगजानन. मि. मार्गशीर्ष शु. ५ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत छ ४ जिल्हेजपरीयंत स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे विशेष. इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतीपत्री लिहून कासी-दजोडी छ २५ आणी वाना केली आहे. प्रस्तुतचें वर्तमान:-श्रीमंत राजश्री दादासाहेब सुरतसच आहेत. वरकड इंग्रज सारे मुंबईकडे बसईच्या उद्योगास गेले आहेत. इकडे पूर्वेकडून पांच सहा पलटणें, कांहीं तोफा, ऐसे कलकत्याहून रवाना जालीं. त्यांपैकीं चार पलटणें, पुढें निघून आलीं, तें थेट ग्वालेरीस आलीं. तेथें गोहजवाल्याचा वेढा होता, तो उठवून निर्वेध ग्वालेर करून, पुढें शिरी कोल्हारसास आलीं. तेथून चौ पलटणांत सरदार इंग्रज होते, त्यांणी पाटीलबाबांस पत्रें पाठविलीं होतीं जे, पलटणें सुरतेस जातात; यांस उपद्रव न देतां जाऊं द्यावी. नाहीं तर रयतीस उपद्रव करूं नये. ते पत्रें पाहून पाटीलबाबांनीं आंबाजी इंगळे त्यासमागमें दहा हजार फौज देऊन, चौ पलटणांच्या तोंडावर रवाना केले. मागून दोन पलटणें येत होतीं, ते दत्तियावाला राजा व आणीकही राजेरजवाडे मिळून तें दोन्ही पलटणें तुडविलीं झणून येथें खबर आहे. त्यावर येथील वर्तमान तर सुलतानजी लांबहाते बाईशीं बोलून तुकोजीबाबांकडे गेलें होते. त्यांशीं बोलून छ २५ रोजीं संध्याकाळीं येथें आले. बाईंनीं सांगून पाठविलें होतें जे, प्रथम तुम्ही स्वामिकार्यास जातां, ते जाऊन सरकारचाकरी करून येणें; अगर चित्तांत समाधानी असेल तर सडे भेटीस येणें. त्यांस त्यांणीं मध्यस्ताबरोबर सांगून पाठविलें जे बाईंचें वचन पुर्तपणें ध्यावें जे, आपण कोणावर इतराजी करूं नये. असें वचन घेऊन या, मग आम्ही येऊं. त्यास लांबहाते येथें येऊन बाईंशीं

बोलले. बाई झणाली जे, 'आम्हांजवळ वचन कशाचें मागतां? आपल्या घरास येयास वचनें कशास पाहिजेत? आम्हीं कोणास वचन दिलें नाहीं. आतांही देत नाहीं. येणें तर यावें. चित्तांत विकल्प असल्यास येऊं नये.' असें साफ सांगितलें. तुकोजीबावांचें बोलणें जे, तुमच्या आमच्या भेटींत व बोलण्यांत पाटील-बावांचा संदर्भ कांहीं असूं नये. बाईचें उत्तर कीं, इतके दिवस तुम्ही पाटीलबावांच्या आंगें उडत होतां. त्यांचे आज्ञेशिवाय कांहीं करूं नये असें तुमचें त्यांचें होतें. आतां पाटीलबावा कां नको? हे गोष्ट कार्याची नाहीं. तुमच्या आमच्या जाबसालास मध्यें अवश्यमेव पाटीलबावा असले पाहिजेत. असा बाईचा आग्रह आहे. हे गोष्ट त्यांस अनिष्ट! प्रस्तुत पाटीलबावांचें व तुकोजीबावांचें सूत्र तुटलें आहे. इतक्याही जाबसालांत तुकोजीबावा नांवाचे घनी मात्र आहेत. परंतु इतकेही जाबसाल नारो गणेश करितात. प्रस्तुत छ २८ जिल्कादीं रात्री, बाई व घरमंडळी व लांबहाते मिळून दोन प्रहर रात्रपरीयंत खिलबत जालें, आणि प्रातःकाळीच लांबहाते सडेंच तुकोजीबावाकडे छ २९ जिल्कादीं गेले. यांजबरोबर सांगून पाठविलें जे, पूर्वीपासून आम्ही जो आपला कारभार करित आलों तो करूं. तुम्ही जें चाकरीचें काम करित आलां तें तुम्हीं आपली साहेबचाकरी करित जावी. आम्हीं कोणावर कृपा व कोणाचें पारपत्य करणें तें करूं. त्यांत तुम्हीं रद्दबदली करूं नये. असें कबूल असल्यास भेटीस येणें. नाहींतर तुम्ही स्वामिचाकरीस जातां हें फार उत्तम आहे. जावें. याप्रमाणें लांबहत्याबरोबर सांगून पाठविलें आहे. पाहावें काय जाबसाल होतो. हें इतकें खिलबतीचें वर्तमान हरकुबाईच्या मुखें आम्हांस कळलें. तुकोजीबावाचे बायकोशीं व तुकोजीबावाशीं व नारो गणेशाशीं विरुद्ध फार आहे. रस्मबाबाई आपलें मूल घेऊन अहिल्याबाईकडे येण्याचे तजविर्जीत फार आहे. परंतु ते उभयतां येऊं देत नाहींत. चार पागा त्या बाईच्या तैनात केल्या आहेत. याप्रमाणें तेथील वर्तमान. तुकोजीबावाजवळ फौज चार पांच हजार आहे व तेरा तोफा व अडीच तीन हजार बाण इतका सरंजाम आहे. पेंढारेही सात आठ हजार काल आले. लूट जंगलांत फार होत आहे. सरकारचें कसराबद व कानापूर वगैरेचा शिबार चारितात. हरकुबाई बोलत होती जे, आमचे गांव वैजापूर परगण्याचे श्रीमंतांनीं मोंगलाचे भरतीस घातले झणून ऐकतों. बरें, कैलासवासी श्रीमंत रावसाहेबांनीं आमच्या छातारपणास दिले होते, ते यांणीं आम्हांवर नाहकचा दुरारोप ठेऊन आमचे गांव घेतले. येवढ्यानें काय श्रीमंतांचें अधिक जालें? मी उत्तर केलें जे, श्रीमंत देणार नाहींत. हरकुबाईंनीं अहिल्याबाईच्या कानावर घातलें. बाई बोलली जे, त्या

धन्यांनी गांव कृपा करून दिले होते, या धन्यांनी घेतले. आपण क्षित कशास करावी ? आणि त्यांनी गांव घेतले हे कोणाजवळ सांगायचे आहे ? त्यांच्या शोरपणास जे येईल ते करोत. थोरास कान असतात. ज्याणे जे वर्तमान सांगितले, ते त्यास खरेंच वाटते. असो. दिवसांचा फेर असाच आहे. याप्रमाणे बाई बोलली. दुसरे तुकोजीबाबा व नारो गणेश देशी जातात, आणि श्रीमंतांसही भरंवसा आहे की, तुकोजीबाबा आपले ममतेत असले ह्मणजे एखादे महत्कार्य करतील. परंतु यांनी पहिले दोन चार मसलती आपल्या आंगी लावून घेऊन केल्या. त्या तुकोजीबाबांनी सिद्धीसच पाविल्या! कोणकोणत्या:-प्रथम तों घोडपेचे साली दादासाहेबांकडे डौल दिला ते दादासाहेबांचे तसे जाळे, ते मसलत फसली. दुसरे, हिंदुस्थानांत गेल्यावर जाबते-खानाचा पक्ष केला, शेवटी त्यास तळावरच बसविले. देशी राजश्री मोरोबादादाचा पक्ष केला, तो पाहेल्यांतच येत आहे; व रघुपतराव नारायणाचा पक्ष केला, ते किल्लेनशीन केले; व गोविंदराव गाईकवाडाचा पक्ष केला ते भीक मागत फिरतच आहेत. आणीकही दोघां चौघांची नावे घेतलीं, परंतु स्मरण नाही. प्रस्तुत ऐकिल्यांत येते की, श्रीमंतांनी विसाजी आपाजी सरदार यांच्या विद्यमाने श्रीमंतांकडे सूत्र लावून श्रीमंतांनीही विश्वास मानून पत्रे पाठविली आहेत. देशी हे जातात परंतु श्रीकृपेकरून यश घेवोत. विसाजी आपाजींनी खानदेशांत येऊन गुलजार-खानाचे पारपत्य यथास्थित पाराजीपंतांनी व त्यांनी केले. पुढे गुजराथच्या मसलतीसही हरोळीस उभयतांच होते. ते यश घेऊन आतां हे मसलतीस प्रारंभ केला आहे. इकडून फौजेचे आघाडीस पाराजीपंतच आहेत. तिकडून श्रीमंतही विसाजी-पंतांसच पुढे पाठविली. याप्रमाणे दरबारांत बोलतात. बाईंनी हे ऐकून बोलली जे, आमचे बारा कारभारी मिळून, ये दौलतीस अपाय करितात, ते गोष्टीस आपला उपाय काय ? आमचे वडिलांपासून आजपरीयंत श्रीमंतांच्या पायाशी अवज्ञा घडली नाही. श्रीसर्वोत्तम पुढेही आह्मांजवळून अन्यथा विचार त्यांच्या पायाशी घडवणार नाही. याप्रमाणे बाई बोलली. आणिकही वर्तमान ऐकिल्यांत आले आहे जे, प्रस्तुत बाईचा व पाटीलबाबांचा कागदीपत्री सिलसिला फार लागला आहे. तेव्हां मसलत एखादी सिद्ध होईलसी दिसती. बाईकडूनही कागदपत्र सरकारांत येतच आहेत. तो दाखला कांहीं मजकडे नाही. प्रस्तुत सरकारची पत्रेही इकडे येत नाहीत. कागदीपत्री सिलसिला जावसालाचा असतो. त्याणे बारीक मोठे वर्तमान तेही बोलतात. आपल्यासही वर्तमान कळते. सिप्री कोल्हारसवाल्यांनी कांहीं जमीयत मिळवून इंग्रजांचे पारपत्य केले, ह्मणून वर्तमान येथे ऐकिल्यांत आले. परंतु अद्याप तथ्य नाही. विशेष बाईचे व तुकोजी होळकर यांचे भेटीचे

बनलें नाहीं. काल छ ३ मिनहूस तुकोजी होळकर रेवातीरीहून कूच करून पुढें चार कोस बलकवाड्यास गेले. रोंख सेंदव्याचा. सुलतानजी लांबहाते व कृष्णाजी तानदेव हे उभयतां येथें आहेतच. त्यांनीं कूच करून पुढें गेले. बाईचें अंतस्थ बोलणें ऐकिल्यांत आलें जे, यांचें कूच जालें हें ऐकून बोलली जे काय चिंता आहे. हे दौलत पेशव्यांची आहे. त्याणीं कृपा करून चाकरी घेतली तर चाकरी करून दाखवीन; नाहींतर हे इतकीही दौलत त्यांच्या घरांत घालीन. मग यांस नवे महाल देऊन श्रीमंतांनीं यांची उभारणी करून चाकर ठेवले तर ठेवोत. परंतु या सरंजा-मांतून एक कवडी देणार नाहीं. याप्रमाणें ऐकिलें. राजश्री विसाजी शामराज उ-ज्जनीहून येथेंच आले आहेत. त्यांशीं मावशीबाईच्या विद्यमानें निराळेंच खलबत होत असतें. तुकोजीबाबा व नारोपंत उभयतांची, व मणिराम मावशीबाईची पुंजी बळकावून बसले आहेत, ते तिसरे. हे तिघे मात्र एकदिल. वरकड कोणी त्यांचे नांवें सुखी नाहीं. मावशीबाई बोलत होती जे, हें बरें जालें नाहीं. आतां ए-खादा वनवासी कोण उभा राहील? काल संध्याकाळ (फाटलें आहे) वर्तमान पुढें जें होईल तें सेवेसी लिहीन. अलीकडे सरकारचीं आज्ञापत्रें येत नाहींत. हे नित्य पुसतात. सेवकास खर्चास कांहीं नाहीं. दर पत्रीं विनंति लिहितों. श्रुत होय हे विश्वसि.”

लेखांक ३३. ता १७ दिसंबर इ. स. १७८०.

श्रीगजानन. मि. मार्गशीर्ष शु. ११ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ १० जिल्हेजपरीयंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून वर्तमान यथास्थित असे विशेष. इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतीपत्रीं लिहून छ ४ मिनहूस डाकेबरोबर पत्रें रवाना केलीं आहेत. सांप्रतचें वर्तमानः—राजश्री तुकोजी होळकर व नारो गणेश हे उभयतां बलकवाड्याहून शुद्ध ६ स्थिरवारीं कुच करून सेंदव्याच्या रोंखें गेले. ते दिवशींच येथून सुलतानजी लांबहात्यास बाईंनीं वल्लें देऊन निदा केलें. शिष्टाईस येथें आले होते. ते तुकोजी होळकर यांजकडे गेले. तुकोजीबाबांनीं ये प्रांतीं जितके महालचे कमाविसदार बाईंचे उठवून आपले क-माविसदार बसविले होते, तितक्या महालांवर बाईंनीं आपले कमाविसदार पाठवा-यास सिद्ध केले. एक दोघांस चंपाषष्ठीचे मुहूर्तें वल्लें दिलीं. तमाम महालोम-हालीं बाई आपले कमाविसदार पाठवणार व कांहीं फौजही ठेवणार. राजश्री विसाजी शामराज पथकसुद्धां येथेंच आहेत. त्यांचे विद्यमानें राजश्री पाटीलबाबांचीं

पत्रे बाईस व मावशीबाईस येत असतात. राजश्री माधवराव गंगाधर उज्जनीस पाटीलबावांजवळ होते, त्यांसही बाईंनी बोलाविलें आहे. पाटीलबावांनीही त्यांस वस्त्रे देऊन विदा केलें. उज्जनीहून निघाले एका दोन दिवसां येथें येणार. येथें बाई कोणतीही मसलत करणार, त्या मसलतीस संमत पाटीलबावांचें. विसाजी शामराज पाटीलबावांच्या इतल्यानें प्रस्तुत नेहमीं येथें आहेत. सांप्रत सल्लामसलतीस पोस्त तेच आहेत. इंग्रजांचा मजकूर:-तर सिप्री कुलारसेस होते, तेथें शिकस्त पाऊन दोन मजला माघारें जाऊन, गुजराथचा रोंख घरून आहेत. पाटीलबावांनीं मावशीबाईस लिहिलें होतें जे, 'प्रस्तुतच माझें येणें तिकडे होत नाहीं. इकडे इंग्रजांचा तळ बसला आहे. मी तिकडे आलीयावर तसाम माळवा इंग्रजांच्या दहशतीनें ओस होईल व महालकरी कमा- विसदारांसही धीर वाटणार नाहीं. तमाम उठतील, आणि इंग्रज इकडे चाल करतील. यास्तव इंग्रजांचा बंदोबस्त करून कांहीं दिवसां लवकरीच येईल. तोंवर विसाजी शामराज तेथें आहेत. तुझीही बाईस सांगयाअन्वयेच बाईसही पत्र लिहिलें आहे. बाईचे पत्री लिहिलें होतें जे, तुकोजीबावा व नारो गणेश उभयतां आपली भेट न घेतां, कूच करून गेले. त्यांनीं इतकी अमर्यादा करून जायाचें नवतें. बरें. त्यांच्या विचारास जे मसलत आली ते त्यांनीं केली! फौजेशिवाय तों कोणतेंही काम होणार नाही. त्यास फौज ठेवणें प्राप्तच आहे. पुढें तुझी आढीही फौज ठेऊनच साहेबचाकरीस जाणें लागेल. तुझी जे फौज ठेवाल, ते तुझी आपल्या सरंजामावर ठेऊन घेऊन जाल. परंतु तुकोजीबावा फौज ठेवतील त्या फौजेच्या देण्याचें संकट श्रीमंतांस पडेल. कां की, तिकडील पत्रे कोणाचीं आलीं आहेत, आणि हे हांवमरी होऊन गेले आहेत! तेव्हां फौजेच्या त्यांच्या देण्याचें संकट श्रीमंतांच्या गळां पडेल. असो. त्यांनीं काय समजून त्यांस बोलविलें आहे? या उभयतांनीं तुमची भेट न घेतां काय समजून गेले आहेत हें नकळे. ही मसलत श्रीमंत नानासाहेबांची नाही. विसाजी आपाजीचे बोलें राजश्री तात्यांनीं बुद्धीस श्रीमंतांच्या विपर्यास घालून हे मसलत उमी केली आहे, हें पुढें वाईट दिसतें. बरें. तुझी आपले जागां सावध असा. इकडील इंग्रजांचा बंदोबस्त करून मीही आपले भेटीस लवकरीच येतो. याप्रमाणें पाटीलबावांनीं विसाजीपंताचे विद्यमानें बाईस पत्र लिहिलें होतें, तें विसाजीपंतांनीं हरकुबाईस वाचून दाखविलें. त्या द्वारे एकांतीं वर्तमान कळलें. मावशीबाईही बोलली जे, श्रीमंतांनीं घरांत फूट अशी करूं नये. ज्या पक्षीं अहिल्याबाई, आढी, त्यांच्या पायाशीं निष्ठेनें एकविधा भक्तीनें बसलों आहों, त्यापक्षीं श्रीमंतांस हें विहित नाही. तुकोजीबावाचा व नारोपंताचा

काय मजकूर आहे? तुकोजीबाबांसही बाईंनीच केलें आहे, आणि त्यांची अमर्बाद वर्तणूक पाहून त्यांचे ठायीं प्रसन्नता नाही. ज्यास हातीं धरतील तो सवाई तुकोजी करून दाखवितील. त्यांनीही इतकी अमर्यादा करावयाची नव्हती, आणि श्रीमंतांनीही भलत्याचेच मसलतीवर अशी घरांत फूट पाडूं नये. फक्त नारोपंत आपल्या बचावासाठीं दोहींकडीलही खराबी करीत आहे. परंतु श्रीमंतांनीं पेशआदेशी करून समजावें, यांत चांगलें नाही. नारोपंत व आमचा मणिराम या उभयतांजवळही रुपये फार जाले आहेत. मणिरामासही मीं तीन बोलावणीं पाठविलीं. भेटीस न येतां परभारा गेला आहे. काय धिंता आहे? पूर्वीं आम्हीं तुझांकडून श्रीमंतांस लिहिलेलें होतें कीं, मणिरामाचे बजिन्नस सुदे सुमेरासिंगाबाबत आम्हीं धरले आहेत. हा एक सरकारचा लढा व माझे दहा लक्ष घेऊन बळकावून बसला आहे. त्याची चौथाई वाजवी सरकारांत घेऊन त्याजपासून आमचा ऐवज आम्हांस देवा. तें न घडलें. श्रीमंतांस त्यांची भीड पडली, आणि मीं कांहीं न करितां, विसाजीपंतांनीं आपली बलाय मजवर टाकिली. ते श्रीमंतांनीं विचार न करितां माझे रांडरोट्याचे गांव बरे लवकर बंद केले! तेही कैलासवासी धन्यांनींच आमच्या ह्यातारपणास दिले होते. येकून श्रीमंतांस जें भिऊन वागेल त्याचा संभाळ धन्यांनीं असा करीत असावा! जो घटाई करील त्याचें श्रीमंतांकडून कांहींच होऊं नये. असो. आम्हांस कोण आहे? कोणतेंही जड मारी आम्हीं धन्यास सांगावें. आमचे जाते ते. युगधर्मेकडून ते क्रोधच करूं लागले, तर आमचा उपाय काय? परंतु आतां जें श्रीमंत एकास जवळ, एकास दूर धरितात, हें बरें नव्हे. पुढें हें वाईट दिसतें. याप्रमाणें हरकुबाईचें बोलणें. इतक्यांत विसाजी शामराजही तेथें मावशीबाईचे येथेंच आले. त्यांची माझी भेटही तेथेंच जाली. विसाजीपंत (फाटलें) याअन्वयें बोलले जे, 'अहिल्याबाईचा (फाटलें) करून तुकोजीबावास व नारोपंतास बोलाविलें (फाटलें). श्रीमंत नानासाहेबांचीच मसलत नाही आणि राजश्री तात्याही असें करणार नाहीत. परंतु आणीक कोणाचे सांगितल्यावर त्याणीं यांस बोलावले क्षणावें, तर आम्हांस ठाऊक आहे कीं, नानासाहेबाची कायम मिजाज जितकी आहे तितकी आणीक कोणाची माझ्या पाहिल्यांत नाही आली. आधीं एखाद्या कोणत्याही कामास मातबर असो, लहान असो, त्या गोष्टीस नानासाहेबांनीं करून देतों सुखावाटे क्षणणें हेंच दुरापास्त. अमय दिल्यांनं मग कोणीं कसे विक्षेप मधें घातले, तर ते ध्यानांस न आणितां त्याचें कार्य करून घावेंच, इतका खमीर श्रीमंतांचा बळकट आहे. हें मजला पुतें ठाऊक आहे. अहिल्याबाईविशीं श्रीमंतांची ममता फार माझ्या पाहिल्यांत आली. राजश्री मोरोबादादाच्या वगैरे मनव-तरांत तुकोजीबावांचें स्वरूपज्ञान सर्व त्यांच्या ध्यानांत येऊन चुकलें आहे. असें

असतां बाईशीं विरुद्ध करून, तुकोजीबावांस ते बोलाविलेलील असें माझ्या मनांत येत नाहीं. या उभयतांच्या ऐवजाची खोली रुंदी सर्व श्रीमंतांच्या व तात्यांच्या ध्यानांत आहे. परंतु आतांची ससलत या उभयतांस बोलावण्याची जे केली आहे, याची पेशवादेशी पाहतां पुढें वाईट फारच दिसतें. बाई व पाटीलबाबा एकत्र जाल्यावर हे उभयतां पंचवीस हजार फौजेनशीं चाकरीस जाऊन उभे राहतील. बाई आपले मुलखाचा बंदोबस्त करील, तेव्हां तुकोजीबावांस इकडील कवडी देणार नाहींत. तें तुकोजीबावांस फौजेचा देण्याचें संकट पडेल. तेव्हां तुकोजीबाबा श्रीमंतांच्या गळां पडतील. देखें बोलतील कीं, आह्मी तुमच्या पत्रावरून बाईशीं विरोध केला. तेव्हां तें संकट श्रीमंतांस पडेल. ते तरी काय करतील? तेथें आहे नाहीं हें सर्व विदितच आहे. तेव्हां हे कजिये सांभाळतील, शत्रूचा पराभव करतील, हे दोन्ही संकटें पुढें दिसत आहेत. दुसरें, सरदार बेदील जाल्यास पुढें कामेंकाजें घडून येणें ह्या गोष्टी दुरापास्त. यास्तव शिंदे व होळकर या उभयतांची फूट कदापि करूं नये. पहिलेही धनी होते, त्यांनींही ह्या गोष्टी समजूनच जोडफळाचा सांधा सांधून टाकला आहे. उभयतांत कोणाचा आब कोणाकडून चालतो. प्रस्तुत श्रीमंतांचे दौलतींत कस राहिला नाहीं. कोठवर ठिगळें देतील? महा संकट आहे. यास्तव श्रीमंतांनीं तुकोजीबावांस टांकोटां पत्र पाठवावें कीं, तुम्ही मातुश्रीची भेट घेऊन त्यांची कृपा संपादून इकडे चाकरीस येणें. त्यांची भेट न घेतां इकडे येणें उचित नाहीं. असें पत्र त्यांस तुकोजीबावांस लिहून माघारे बाईचे भेटीस पाठवावें. बाई व तुकोजीबाबा ममतापुरस्कर भेटून, एक विचारें बंदोबस्त आपले घरचा करून, बाईच सरबराई करून त्यांस चाकरीस पाठवतील यांत अति उत्तम आहे. श्रीमंतांची वारंवार तुकोजीबावांस शिक्षा अशी असावी कीं, बाईचे आज्ञेत राहत जाणें. ह्याताऱ्यांचीं ह्यातारपणें, वडीलांचीं वडीलपणें राखण्याविशीं व कोठें फूट पडूं नये येविशींच्या शिक्षा पूर्वापर श्रीमंतांचे घरच्याच होत. असें असतां प्रस्तुत तुकोजीबाबा बाईची अमर्यादा करून श्रीमंतांकडेस गेले, हें आश्चर्य वाटतें. परंतु बाईची भेट न घेतां तुकोजीबाबा येतात, असें ऐकिल्यावर श्रीमंत येऊं देणार नाहींतसें वाटतें. तत्रापि, श्रीमंतांच्या चित्तांत येईल कीं, उभयतां सरदारांचा काय मजकूर आहे? आमचे भोंसले आहेत; नबाब आमचा आहे; गाइकवाड सरकारचे सरदार आहेत; या उभयतांच्यांनीं काय होयाचें आहे? तर ते दौलतीस कलविकल, तर नबाब मूळ (फाटलें) इच्छा करतील. भोंसले राज्याचा दावा सांगतील. गाइकवाड गुजराथच सांभाळून राहतील. असो. हे उभयतां सरदार, ते दौलतीचें बरेंच इच्छितल. कितीक कळवळा पहिले सुभेदार व राणोजी शिंदे यांनींच परिहार केल्या आहेत,

आणि आतांही ममतापुरस्कर जितके हे उभयतां सरदार अर्थप्राण वेंचतील, तितकें अन्यत्रांच्यांनी होणार नाही. यास्तव उभयतां सरदारांत श्रीमतांनी फूट होऊं देऊं नये. घरांत फुटी व अमर्यादा होऊं देऊं नयेत. हे दौलत विश्वकुटुंबी होय. श्रीमंत जे करितात हें विश्वाच्या नन्यासाठीं करितात. यास्तव प्रस्तुत श्रीमंतांनी तुकोजीबावांस निषेध करून पत्रें पाठवावीं आणि बाईचे भेटीस पाठवावें, यांत फार उत्तम आहे. आम्ही सर्वही श्रीमंतांच्या कल्याणाचे शुभचिंतक आहों. याप्रमाणें विसाजी शामराज बोलले. श्रीमंतांस लवकर लिहून उत्तरें आणवा आणि तुकोजीबावांस श्रीमंतांनीं तशीं पत्रें ल्याहावीं, आणि येथें बाईसही समाधानयुक्त पत्रें यावीं कीं, तुकोजीबावांपासून अंतर पडलें असेल तें ध्यानास न आणितां त्यास लवकर फौजमुद्रां इकडे चाकरीस पाठवून द्यावें. याप्रमाणें सरकारचीं दोहीकडे पत्रें यावीं. तुकोजीबावांबरोबर सरंजामी लोक व पागा व जुने लोक जितके आहेत, तितक्यांचे कारकून व पत्रें बाईकडे येतात. त्यास बाई त्यांशीं बोलतात कीं, ते चाकरीचा बाहणा करून गेले आहेत; त्यापक्षीं आम्हांस तुम्हांस आतांच बोलवतां नये. श्रीमंतांकडील अर्थ पुर्तेपणें आम्हांस समजल्यावर काय तुम्हांस आज्ञा कर्तव्य ते करूं. याप्रमाणें बाई लोकांशीं बोलली. तुकोजीबावा सरकारचे चाकरीस न येतां, आणीक कोणीकडे जातांल असा भास कदाचित् आपल्या चिंतांत आला, तर लोक कोणी त्याजबरोबर जाणार नाहीत, असें येथें पक्केपणें जालें आहे. लोक सर्व बाईचे आज्ञेत आहेत; प्रस्तुत त्यांचा मुक्काम सेंदव्यावर आहे. सडे किह्यांत राहावयास गेले होते. तेथूनही कूच जालें असेल. सेवकाची खर्चाची फार विपत्य आहे. धनी कृपाळु समर्थ. देखलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. मागाहून कासीदजोडी लवकरीच येईल हे विज्ञप्ति.

पैा छ ६ मोहरम इहिदे समानीन. लेखांक ३४. ता० २७ दिसेंबर १७८०.
दाखल ता० २ जानेवारी १७८१. श्रीगजानन. मि० पौष शुभा २ शके १७०२.

“सेवेशी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत छ ३० जिल्हेजपरीयंत स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे विशेष. स्वामींनीं छ १९ जिल्हेजचें आज्ञापत्र सेवकास पाठविलें, तें डाकेबरोबर छ २७ जिल्हेजीं येथें पावलें. तें पत्र वाचून पाहून संध्याकाळीं दरबारास जाऊन मातुश्री अहिल्याबाईस वाचून दाखविलें. पत्र मनन करून बाई बोलली जे, ‘श्रीमंतांनीं तुम्हांस लिहिलें आहे. असो. राजश्री तुकोजीबावा व नारो गणेश या उभयतांभीं राजश्री बळवंतराव वांकडे यांजकडे महाल

सांगितले; बंदोबस्त करून उभयतां खानदेशांत गेले. येथें आझांजबळही तेच दौलतीचा लबाजमा, हत्ती व पागा, व शागीर्दपेशा इत्यादि येथें आहे. त्याचे खर्चास काय ठेऊन गेले, हें बळवंतरायांसच श्रीमंतांनी विचारावें. सरकारपरीशंत नोभाट तो आमचे नांवाचा की, सारे मामलतीचा पैका बाई खर्च करितात. हेच गान्हाणी राजश्री पाटीलबाबाजबळही असेंच सांगितलें. पाटीलबाबा आझां-विशीं श्रमी. त्यास पाटीलबाबांस आझीं लिहून राजश्री बाळारायांस येथें आणविलें. त्यांसही सविस्तर वर्तमान आदिकरून हिशेब समजाविले. त्यांनीं पाटीलबाबांस सविस्तर निवेदन केलें. त्यांनीं यांस विचारूं लागल्यास त्यांशीं विटवून निघून खानदेशांत गेले. सर्वा ठिकाणींही रीती आहेत. कोणीही आपले घरसंसार पाहत विचारीत आहेत. येवढी दौलत श्रीमंतांची, परंतु तेही नित्य संध्याकाळीं हिशेब पाहत असेत. असो. यांसही विचारलें जे, दौलतीचा मुलकी वगैरे पैसा आला तो जाऊन, खर्चवेंच कसा जाला हें मजला पुसा. तुझी सांगा, दौलत आहे तेथें कर्जवाम लागलेंच आहे. ते अर्थ कोणतेही मनास न आणितां, मुलकी बंदोबस्त केले. कोणत्या कमाविसदाराकडे काय तकरीर निघाली ? कोणता दुरारोप ठेऊन यांणीं दूर करून नवे ठेवले ? सुभेदारांचे हातचे पन्नासासाठीं वर्षीचे कमाविसदार, ज्यांनीं महालांच्या उस्तावाच्या केल्या, जमेस अधिक चढविले, ते का (फाटलें) काय ? आतां बळवंतरायांनीं आपणास (फाटले) असेल अगर त्यांणीं श्रीमंतांस लिहिलें असेल. त्यास श्रीमंत धनी. लिहिल्यावरून बरीं लवकर लवकर पत्रें श्रीमंतांनीं पाठविलीं ! आझी इतके दिवस पत्रें लिहीत आहों. यांणीं मनास येईल तशा लबाब्या केल्या. तमाम महालचे बंदोबस्त केले. जागांजागां आपले हुकूमहकम करून गेले. जालें वर्तमान आझी तुझांस सांगत गेलों. आझीही लिहीत गेलों. परंतु धनी पहातच गेले. ' मी उत्तर केलें जे, ' श्रीमंत हमेश लिहीत गेले. आपल्याकडूनच हरएक गोष्टीची सोड मोकळ जाली असेल. श्रीमंतांकडे काय शब्द आहे ! ' बाई बोलली जे, ' श्रीमंतांकडे पुसायाचे अधिकार आहेत. असो. प्रस्तुत श्रीमंतांनीं लिहिलें आहे. आझांस आज्ञा मान्यच आहे. परंतु यास चाकरीस जाऊं था; सारेंच होईल. आझीही तों हेंच नित्य तुझांदेखत झणतों की, श्रीमंतांवर गाढ मसलत पडली आहे. या समयास उभयतां सरदारांनींही चाकरीस जावें. ते चाकरी एकीकडेच राहून घरचीच हंडीमांडी पाहतात, तेही सुखी पाहोंत. परंतु मजला पुसावें, मी पुसेन तें सांगवें, तें कांहीं नाहीं. परभारांच मनास येईल ते कारभार करूं लागले ! तेव्हां ये दौलतींत आमचें कांहीं नाहीं ? हेच बारीसदार ! अस्तु. तत्रापि श्रीमंत धनी शिरावर आहेत. त्यांचे सुखें जालें झणजे आझीही हुंडी भरपाई (करून) आझांसही

चार गोष्टी पुसणें असतील त्या धन्यास पुसून, जें कर्तव्य तें करूं. आपलें घरदार पाहत असतां, चाकर व दिवाण मुत्सद्यांशीं पूसतपास करीत असतां, कोणी सांगणारांनीं युक्त धन्यास सांगून पत्र लिहिवावें. धनी आपले घरीं लहानमोठे हुद्देदारांस पूसतपास चौकशी करीतच आहेत. चाकरीचा विषय झटला तर हे गुजराबेस होते, ते समयी त्यांस खर्चास पोहचलें कीं नाहीं? इतके दिवस पोहचत गेलें कीं नाहीं? आतांच धन्यापावतर बोभाट कां? असो. अक्षनही हे श्रीमंतांचे मसलतींत चाकरीस गेलीयावर इकडून जें घडणें तें घडेल. केवळ धनी पै दरपै चाकरीस बोलावीत असतां न जावें, आणि घरांतच रामायण कथीत बसावें, हें कोणास पुरवणार नाहीं. कामगारांनीं चाकरीच करावी. चाकरीचे (फाटलें + + +) धंदा काढून बसावें हे काय गोष्ट आहे? आम्ही त्यास नित्य हेंच झणतो कीं, तुम्ही चाकरीस रुजू असा. धन्यावर मसलत पडली आहे. हा समय घरीं बसायाचा नव्हे. त्यांनीं हे कजिये उपस्थित केले आहेत. त्यास सेवक लोकांनीं वल्गना मनास येईल तशा कराव्या, आणि सर्वांनीं तमाशे पाहत असावें. आपले कजिये लोकांचे येथें गेल्यास मग काय महत्त्व राहिलें? असो. इतकेंही कारस्थान बळवंतराव बांकडे यांनीं श्रीमंतांस बिंबविलें आहे. त्यावरून श्रीमंतांनीं लिहिलें आहे. आम्हांस ही आज्ञा शिरसा बंध आहे. त्यांनीं चाकरीस जावें हाच आमचाही मनोदय आहे. बळवंतरावजीस निकड लागली आहे कीं महालास दुसरे कमा- विसदार जालीयावर आपले हातचा ऐवज जाईल. पेशजीं फौजेस व त्यांस खर्चास ऐवज आम्हीं कजें काढून दिला, त्या साडुकारांस त्या महालावर वराता दिल्या, ह्या दूर करून अन्यत्रांस कसे त्यांनीं महाल लावून दिले? दुसऱ्यानें कोणी साडुकार पातेजेल कीं काय? आतांच श्रीमंतांनीं लिहिलें आहे कीं, तुको- जीबावांस चाकरीस बोलाविलें आहे, त्यास खर्चास पोहचावीत जा. कोठून खर्चास पाठवावें हें धन्यांनींच त्यांस विचारावें. सारें पहाणें विचारणें धन्याकडे आहे. ज्याचीं गृहकृत्ये त्यासच पुसलें पाहिजे. दुसऱ्यास काय कळे? उगाच पाल्हाळ कशास सांगावा? तुकोजीबावांस आधीं चाकरीस जाऊं वा. पूर्ववत्प्र- माणें येथून जें घडणें तें घडेल. महाल जाणें, आम्ही जाणूं. याप्रमाणें भाषणें जालीं. तुकोजीबावा तिकडे चाकरीस येण्याचा संशय दिसतो. उभयतां सरदारही देशीं येण्याचा रंग दिसत नाहीं. बाईंनीं पाटीलबावांस येथें येण्याविशीं किती पत्रें पाठविलीं. शेबटीं, विसाजी शामराज व बाजी विठ्ठल पाठविले. ते पाटीलबावांस वेऊन येतात. उद्यां परवां येथें येणार. सडे दो ती हजार फौजेनशीं येतात. दोन चार दिवस येथें राहून फिरून माधारी जाणार. बाईचें मानस कीं, कोण्याही

प्रकारें पाटीलबावांस हुजूर चाकरीस पाठवावें. कोणत्याही प्रकारें ये समयीं उभयतां सरदार हुजूर चाकरीस येऊन पोहचत हें बाईचें मानस. आतां पाटीलबावां येथें आलीयावर काय होईल तें मागाहून लिहून पाठवीन. प्रस्तुतचें वर्तमान:- मल्हारगड झणून महाल आहे. येथें चाळीस हजार रुपये रसद घेऊन पाटीलबावांच्या कर्जांत साहुकारास दिलें. ते मामलत राजश्री गोविंद कृष्ण यांजकडे सांगितली होती. तेथें तुकोजीबावांनीं तीन चार पागा पाठवून मामलेदारांशीं लढाई केली. त्यांचीं साठ माणसें जखमी केलीं. फडणीस मुजमदाराचीं घरे लुटलीं. मल्हारगडांत आपले मामलेदार तुकोजीबावांनीं बसविले. हें वर्तमान आज आलें. आतां त्यांचे चाळीस हजार रुपये कोठून द्यावे? हे एक श्रीमंतांकडे चाकरीस जाणार झणून तुझी सांगतां, आणि श्रीमंतही लिहितात कीं, ते चाकरीस येतात. असो. हें असें होत आहे, तुझी पाहा. साभ नानाप्रकारें श्रीमंतांस सांगतां तेंच खरें वाटतें. याप्रमाणें ऐकिलें व पाहिलें वर्तमान सेवेसी लिहिलें असे. केवळ त्यांच्या लिहिल्यावर अगर कोणाच्या सांगितल्यावर विश्वास मानावा असें असूं नये. येथें बाईचें लक्ष हेंच कीं, एक एक दिवस चाकरीचा जातो. उभयतांनींही या समयास श्रीमंतांजवळ चाकरीस असावें. त्यांजवर श्रम न पडावे. ते श्रम आपण करून त्यांस तोष करावा. पाटीलबावांस यास्तवच बोलाविलें आहे कीं, त्यांस रीत परोगतीच्या गोष्टी सांगून, उभयतांसही देशीं पाठवावें. त्यास ते सडे येतात, आणि मागें पायबंद पलटणें ग्वालेरप्रांतीं आलीं आहेत, त्यांजवर गेलें पाहिजे, ह्या खबरा सांगत येतात. सारांश, या उभयतां सरदारांच्याही चित्तांत देशीं येण्याचा संशय आहे. हे येत नार्हीत. स्वामींच्याही प्रत्ययास येईल. श्रीमंतांस सांगणार समर्थ आहेत. येथें बाईचें मानस रात्रंदिवस गादीचें कल्याण असावें, त्यांचें धोर केल्यानें आखी थोर, असें अंतःकरणपूर्वक बोलतात. हें खरें आहे. उगाच कालबोल्या गोष्टी तेथें सांगाव्या, येऊन जाऊन खर्चाची रड सांगून चाकरीस न यावें, देशाकडे तोंड करूं नये हें अस्सलपणें मानस त्यांचें असे. खचित ऐकिल्यांत येतें. आतां पाटीलबावा येथें येतात; तेही कोण्या प्रकारें तिकडील संकटें सांगून निघून पुन्हां उज्जनीस जातील, असें येथें बाईंनींही आपले जागां निश्चय केलाच आहे. पुढें पाहिलें कसें होईल. रामचंद्र गणेशाचें विपरीत वर्तमान ऐकून बाई फार श्रमी जाली. बाईही बोलली जे, 'तिकडील यश श्रीमंतच घेतील. हें उभयतांही रत्नाकर सांगत बसतील. अखेर यांच्यांनीं इकडीलही कांहीं होणार नार्हीं.' याप्रमाणें बाई बोलली. फार श्रमी उभयतांवरही आहेत. देखलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. सेवकाची खर्चाची फार विपत्ति आहे. बारंवार कोठवर लिहूं? धनी कृपाळू समर्थ. हे विज्ञप्ति."

पैग छ १४ मोहरम
इहिदे समानीन. बरोबर डांक

लेखांक ३५.

ता० १ जानेवारी १७८१.

श्रीगजानन.

मि० पौष शु० ६ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत छ ५ मोहरमपरीयंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमान पेशजी विनंतीपत्री लिहून डाके-बरोबर सेवेसी पाठविली आहेत. सांप्रतचें वर्तमान राजश्री महादजी शिंदे छ १ मिनहूस येथें आले. येथून दो कोसांवर आलीयावर येथून बाईंनीं यशवंतराव फणसे व माधवराव गंगाधर व बाईचे भाऊ, मुत्सद्दी मंडळीं दो तीनशा लोकांनशीं पुढें पाठविले. दो कोसांवर यांच्या त्यांच्या भेटी जाल्या. तेथून बरोबरच सारे, प्रहर सात घटका दिवस राहतां, वृषभलघावर भेटी व्हाव्य असा निश्चय होतांच वाढ्यांत आले. येथें निष्ठायत वगैरे आरास केलीच होती. बाई आपले स्थलीच बसली होती. पन्नासा लोकांनशीं पाटीलबावा वाढ्यांत आले. बाकी लोकांस गोटांत वाटे लावले. वाढ्यांत येऊन बाई व मावशीबाई उभयतां बसल्या होत्या. पाटील-बावांनीं बाईंच्या पायावर डोई ठेवली. मावशीबाईसही मुजरा केला. एक दीड घटका बसले. क्षेमसमाचार उभयपक्षां विचारले. तदोत्तर विडे अत्तर देऊन निरोप दिला. भोजनाचा सरंजाम पाकनिष्ठत वाढ्यांतच केली होती. बाईंनीं पाटीलबावांस सांगितलें जे, लवकरीच बोलावूं पाठवीन; सारे मंडळीसुद्धां भोजनास यावें. असें सांगून निरोप दिला. तदोत्तर पाटीलबावा गोटास गेले. महेश्वरचे पश्चिमेस आंबराई-पलीकडे राहायास स्थळ रेवातीरीं केलें. तेथें बाईंनीं दोन डेर व बिचोबा व राहुव्या शमीने फरासखान्याचा सरंजाम पाठविलाच होता. तेथें जाऊन राहिले. येथून घास लकडी व दाणा व ब्राह्मणमंडळीस दाणावैरण, शिधे मेजवानी सरंजाम, कारकून मंडळीस फराळांची आदिकरून सर्व पाठविलें. संध्याकाळीं भोजनास बोलाऊं पाठविलें. चार पांचशा लोकांनशीं भोजनास आले. स्वयंपाकांत दोन तीन पक्वानें व त्यांचें भक्ष असे पदार्थ केले होते. सहा घटका रात्रपरीयंत भोजन झालीं. बाईही जवळच बसली होती. भोजनसमयीं राजश्री विसाजी शामराज व नारो शिवदेव व बाईकडील मंडळी असे जवळीच बसले होते. त्यास विसाजी शामराज बाईंशीं बोलले जे, आज पाटीलबावाही वाटेनें चालून आले आहेत. आपणासही भ्रम जाले आहेत. आतां रात्रही फार जाली आहे. भोजनोत्तरं पाटीलबावांस आज्ञा द्यावी. उदईक आप-णही प्रहर दहा घटकांत स्नान व पूजा उरकावी. पाटीलबावाही लवकरच भोजन करून वाढ्यांत येतील. बोलण्याचा प्रसंग उदईक दोन अडीच प्रहरपरी-यंत व्हावा. बाईंनींही मान्य केलें. पाटीलबावांनींही मान्य केलें. भोजन होऊन

एक घटका बसले. विडे घेऊन, बाईचा निरोप घेऊन, कांहीं कमप्रहर रात्री आपले मंडळीसुद्धां गोटास गेले. छ २ रोज भृगुवारी दीड प्रहर दिवसा पाटीलबाबा आपलीं ज्ञानभोजनें उरकून वाड्यांत आले. एक घटका बाईजवळ पुराणांत बसले होते. तदोत्तर बाईंनीं सांगितलें जे, तुझी बंगल्यांत बसा. माझे भोजन जालीयावर बोलवीन. त्यास बाईचें पुराण होऊन भोजन करून आली. तों दिवस प्रहर उरला. पाटीलबाबांचा समाचार आणविला. तों ते निजले होते. त्यावर बाईही घडीभर लेटून, कांहीं विसाजी शामराज यांशीं बोलत होती. तदोत्तर मुदपाखांत जाऊन पाटीलबाबांचे भोजनाची तरतूद केली. तों घटका दिवस उरला. मग भोजनाची तरतूद जाली. शंभर खासा पाटीलबाबांकडील होते. सहा घटका रात्रपरीर्यंत भोजनविडे देऊन बसले. कांहीं बोलावें तर शुक्रवारची रात्र; यास्तव निरोप घेऊन गोटास गेले. छ ३ रोज स्थिरवारीं दोन प्रहरांनंतर बाईंनीं पाटीलबाबांस बोलावूं पाठविलें. एक घटका दिवस राहतां वाड्यांत आले. बाई जपास बसली होती. यावर दोन घटका रात्री बाईचा जप जाला. तोंवर पाटीलबाबा व आबा चिटणीस व राणेखान या त्रिवर्गीचें खलबत जालें. तदोत्तर बाई इकडे आली. मुदपाखांत भोजनाची सरंजामी झाली. चाळीस पन्नास लोकांनशीं भोजनें केलीं. तदोत्तर विडे घेऊन, पाटीलबाबांनीं बाईस वखें शुभ्र पोषाख, पैठणी पातळ व चोळी व शालजोडी तीन सनगें दिलीं. सौभाग्यवती मुक्ताबाईस पैठणी पेल्याचें पातळ तांबडें व चोळी खिनखाप व पासोडी पैठणी, तिच्या दोघी लेकींस चोळी लुगडी असीं चार सनगें, मुक्ताबाईच्या भ्रतारास व पुत्रास चार चार सनगें पैठणी व किनखाप जामेवार ऐसीं उभयतांस आठ सनगें ऐसीं वखें दिलीं. मावशीबाईचे येथेंही एक दिवस मेजवानी होणार आहे. रात्री वखें देऊन चार घटका बाई व पाटीलबाबांनीं, आबा व राणेखान ऐसे एकांतीं बसून कांहीं बोलली. त्यावर पाटीलबाबांनीं निरोप घेतला. आबाही त्यांजबरोबरीच गेले. राणेखान व बाई उभयतांच चार पांच घटका रात्री बसून उभयतांचाच एकांत जाला. वरकड सारे मुत्सद्दी मंडळी आदिकरून बाहेर बसले होते. नव घटका रात्र वाजल्यावर उठली. राणेखान आपल्या गोटास गेले. बाईही आपले निद्रेस गेली. पुण्याकडील वर्तमान वसईचें अस्ताव्यस्त बाईस पाटीलबाबांनीं सांगितलें. त्यावरून फार श्रमी जाली. बाई बोलली जे, 'वसईसाठीं कैलासवासी श्रीमंतांनीं फार श्रम केले व पैसाही फार खर्च जाला. तसें स्थळ गेलें ! केवळ त्यांजवरच मसलत पडली ! आपलें कोणीच तेथें नाहीं. कारभारी काय आपले चित्तांत ह्मणत असतील ? आपल्याकडून कांहींच जालें नाहीं.' पाटीलबाबा बोलले जे, 'काय करावें ? इकडेही

२८. नाना फडणविसांचें शांतवन.

नाना फडणवीस ह्यांची एक पत्नी निवर्तली. तेव्हां त्यांस त्यांच्या अनेक मित्रांकडून शांतवनपत्रें आलीं. त्यांतील गोदातीरच्या एक गृहस्थाचें पत्र वाचण्यासारखें आहे:—

॥ श्रीमद् गुरवे नमः ॥

“विज्ञापना. येथील क्षेम कार्तिक बहुल दशमीपर्यंत गोदातीरीं सुखरूप असें विशेष:—कार्तिक शुद्ध ११ स सौभाग्यवती यांस कैलासवास जाहला त्यामुळें बहुतच उदासीन वृत्ति जाहली झणोन ऐकिलें. त्यास ही गोष्ट ईश्वरस्वाधीन आहे. आपण मजवर अनुग्रह केला. मीं आपणांस त्याहावें हे योग्यता नाहीं. परंतु प्राकृत श्लोक आहे:—

संसारीं असतां अलिप्त नलिनीपत्रापरी राहणें ।

आव्रह्मांड समस्त स्वप्न कळतां चिंता वृथा वाहणें ॥

साक्षी होउन वर्तणें निजसुखें, दुःखासि का साहणें ।

जालें तें अवलोकिलें, अथ पुन्हां होईल तें पाहणें ॥ १ ॥

॥ ॥ ॥

२९. सखारामबापू व नाना फडणवीस ह्यांचे मधील करार.

श्रीमंत माधवराव नारायण पंतप्रधान ह्यांची दौलत राखण्याबद्दल सखाराम-बापू व नाना फडणविस ह्यांनीं इ. स. १७७८।७९ सालीं केलेला पुढील अंतस्थ करारनामा फार महत्त्वाचा आहे. त्यावर उभयतांनीं श्रीसांबाची शपथ घालून सव्हा केल्या होत्या. परंतु राज्याधिकारान्ना फाजील लोभ व स्वार्थाची अनावर इच्या ह्या मानवी दुर्गुणांमुळे हा करारनामा अमलांत आला नाहीं. तो जसाच्या तसाच कागदावर राहिला !

श्री.

“यादी श्रीमंत राजश्री माधवराव नारायण पंतप्रधान यांचे दौलतीविषयीं राजश्री बापू व नाना यांनीं सरळ चालून अकृत्रिमपणें दौलतीचा बंदोबस्त करावा, ह्याविषयींचीं कलमें. सु॥ तिसा सवैन मया व अलफ:—

१ श्रीमंत रावसाहेब यांच्या पायांशीं उभयतांनीं एकनिष्ठपणें असोन, अकृत्रिमपणें सरळ रीतीनें दौलतीचा बंदोबस्त करावा. श्रीमंत दादासाहेब यांचे बरेंबाईटाचें लक्ष उभयतांचें सारखें असावें, व आंत बाहेर असूं नये.

१ नानांनीं दौलतींत बापूंचें बडीलपण सर्वप्रकारें रक्षावें. बापूंनीं नानांवर दौलतीचा भार ठेवावा. उभयतांनीं सरळ चालून अकृत्रिमपणें असावें. आपपर, किमपि

लेखू नये. बरेंवाईटास उभयतांनीं परस्परें अनुकूल असावें. सारांश, उभयतांनीं काडीचा संशय न धरितां, एकदिलपणें वर्तणूक करावी. दिक्कत वाढली व संशय आला; तरी समक्ष बोलून संशयनिवृत्ति होत जावी. किंतु वाहूं देऊं नये. आंत बाहेर नसावें. द्वैतार्थ तिळमात्र नसावा.

१ दौलतसंबंधें कारभाराचे यादीवर बापूंनीं 'देवावें' करावें. नानांनीं 'येणेंप्रमाणें' करावें. याप्रों उभयतांनीं चिन्हें करीत जावीं.

१ बापूस पुत्र होईल अथवा दत्तक घेतील, त्यास नानांनीं शहाणें करावें. स्वरूपास आणावें. बापूंप्रमाणें स्वरूप पाहून त्याचे हातून 'देवावें' करवीत जावें. त्यास वडील सर्वप्रकारें नाना.

१ दौलतींत पैक्याची ओढ. याजकरितां जमेचीं कामें येतील तीं उभयतांनीं मन घालून उलगडीत जावीं; अथवा हरएक तरतूद करणें ती उभयतांनीं अंतःकरणपूर्वक परस्परें अनुकूल राहून करावी. दिक्कत नसावी. कसर करूं नये. आंत बाहेर असूं नये.

१ बापूंच्या व नानांच्या जातीस परस्परें आंच लावूं नये. बापूंनीं नानांस पैक्याचा उपद्रव देऊं नये.

१ मागील गुणदोष उभयतांनीं मनांत तिळमात्र वाईट आणूं नये व करण्यांत वाईट आणूं नये.

१ किल्लेकोटाचा बंदोबस्त पूर्ववत्प्रमाणें उभयतांचे विचारें आहे तसा असावा. यांत वांकडें असल्यास बापूंचे कानावर घालून बंदोबस्त करीत जावा.

१ उभयतांचे मनांत वर करण्यांत दौलतसंबंधीं वगैरे दरज नसावी.

१—(फाटलें).

१ साताऱ्याचे खालील कारभारास कारकून पुरंदरे यांचा असावा. त्यांनीं उभयतांनीं सरळ असावें. फडणीशीस कारकून नानांकडील असावा.

१ सचीवपंतांवर उभयतांची ममता असावी.

१ रा. मोरोबा दादा व वज्यावा यांसीं बरेंवाईट बोलणें व करणें उभयतांनीं एक लक्ष धरून करून, आंत बाहेर असूं नये.

१ दौलतींत वांकडे फंदफितूर करतील त्यांचा बंदोबस्त, आपपर न पाहतां, उभयतांचे विचारें करीत जावा. आंतून बाहेरून करूं नये.

१ बापूंच्या मनांत कोणास देणें असलें तरी नानांस स्पष्ट सांगत जावें. नानांनीं मान्य करीत जावें. नानांच्या मनांत असल्यास नानांनीं स्पष्ट सांगत जावें. बापूंनीं मान्य करीत जावें.

१ दौलतींत न समजून वांकडें झालें असेल तें, योग्य अयोग्य असेल तें, उभयतांनीं विचार करून नीट करावें.

१ दौलतीचें कल्याण तीच नीत बापूंनीं नानांस सांगित जावी. त्याजप्रमाणें नानांनीं लक्ष रक्षीत जावें. उभयतांनीं परस्परें ध्यान धरून उत्तम तें करीत जावें.

१ दौलतीत कामें काजें व खर्च वेंच करणें तो परस्परें परस्परान्स बोलून करीत जावा. त्यांत कुन्हा ठेवूं नये. आंत एक, बाहेर एक नसावें.

१ बाहेर राजकारणें करणें व पाहणें हीं उभयतांचीं अंतःकरणपूर्वक एक अंसावीं. परस्परें कळवीत जावीं. आंतून एक, बाहेरून एक नसावें.”

३०. हिंदुस्थानांतील इंग्रजी आतषबाजी.

इंग्रज लोक हिंदुस्थानांत आपल्या आतषबाजीचें कौशल्य दाखवून एतद्देशीय संस्थानिकांस सतुष्ट करीत असल्याचे दाखले लखनौचा नबाब असफद्दौला ह्याच्या कारकीर्दीपासून (१७७५-१७९७) देखील सांपडतात. लखनौच्या नबाबाच्या दरबारी, इ. स. १७९० चे सुमारास, इंग्रजांनीं आतषबाजीचा ह्मणजे दारूकामाचा एक अपूर्व तमाशा दाखविला होता. त्याच्या वर्णनाचें बातमीपत्र लखनौच्या वकिलानें नाना फडणविसांस पाठविलें आहे. तें मनोरंजक असून त्यांत त्या वेळच्या इंग्रजी दारूकामाचें मजेदार वर्णन आहे, ह्मणून मासल्याकरितां येथें दिलें आहे:—

श्री.

“करारनामें इंग्रज आतशबाज विलायतेहून कलकत्त्याम येऊन, आतशबाजीच्या हुन्नरांत आपले हाताचें कौशल्य कलकत्तेकर साहेबाला फेंस दाखवून, दोन वेळ मातबर इनामें कडोन सरफराज झाला होता. ही गोष्ट चहूंकडे वाजट (?) व दुनियांत महमूर झाली. मिस्तर इडोर व अलपूसाहेब बहादर लखनौकर यांनीं त्याची उत्तम विद्या पाहून, कीं ते या मुख्याच्या सरदारांस अपूर्वतर आहे, सबब आतशबाज पाठवून देण्याकरितां कलकत्त्यास लिहिलें. माहा महिने झाले कीं कलकत्तेकराच्या बमोजीब आतशबाज मजकूर लखनौत येऊन आतशबाजी तयार करीत होते. त्यास आतशबाजी तयार झाल्यावर, इडोर व अलपूसाहेब यांनीं चंद्र १९ मोहरमीं हरकाराच्या जमातदाराच्या हातीं, मिर्जा आमानी यांस सांगून पाठविलें. संध्याकाळीं ऐन तयारीच्या समयीं आभाळाचा तुकडा आकाशीं प्रगट झाला; ह्मणजे ढग आला. सबब, ते दिवशीं महकूफ ठेऊन, चंद्र २० विसावीचे रात्रीं तमाशा पाहावयाचे ठरावांत आलें. ते दिवशीं मिर्जा आमानी वाटेंतून फिरून आपल्या घरीं दाखल झाले. आज चंद्र २० विसावीच्या रात्रीं आभाळ खच्छ होतें. दुसऱ्यानें तयारी झाली. मिर्जा आमानी हसनरजाखां व हैदरबेगखां व राजे मंगतराव व सर्व कारभार्यांच्या सहित मिस्तर

१ करार+नाम=करार नांवाचा. करार हा कांही युरोपियन नांवाचा जुकीचा उच्चार आहे. २ आतशबाज=दारूकाम करणारा. ३ हुन्नर=कला. ४ कस=कर्तृत्व. ५ बमोजीब=इशान्याप्रमाणें; सूचनेप्रमाणें.

इडोर व अलपूसाहेब यांच्या मकानांनीं बिबिपुरास गेले. करार अतीशबाज यानें प्रथम आतशबाजी.....तयार केली, व एका चौकोन्या खांबावर पुतळा [उभा केला]. निश्चय केला होता कीं बंदूक लागतांच हाच पुतळा आतशबाजीस सुरू होईल. त्यास कितीएक इंग्रजांनीं बंदुका मारिल्या, निशाण लागलें नाहीं. राजे जवान-सिंग यांनींही बरकंदाजी चांगली केली. गोळी निशाणास न लागली. शेवटीं मिर्जा आमानी यांनीं खाशी बंदूक घेऊन आपल्या स्वहस्ते सोडिली, तत्रापि निशाण चुकलें या घालमेलीं रात्र प्रहराहून अधीक गेली. करार मजकूर यानें पुतळ्याचा तमाशा महकूफ ठेऊन, आपल्या हातानें एका आतशबाजीच्या झाडास बत्ती दिली. त्या झाडांतून अपूर्व फुलें निघालीं, कीं कधींही कोणां पाहिलीं नसावीं. एका नळाच्या कुलाब्यांतून भडका निघाला. त्यांतून हें दृष्टीस येत होतें कीं, दाऊदीचीं फुलें व केशराच्या कपाऱ्या व हिरवीं फुलें लबलबीत व सुरुचीं झाडें प्रफुल्लित व लसलशीत-जशीं बागांत उत्पन्न होतात तशीं-प्रगट झालीं. हा तमाशा एक घटकापर्यंत राहिला. तों एकाएकी दुसऱ्या नळांतून भडका निघोन आसमानांत गेला. त्यांतून सितारे आकाशांत उंच जाऊन, फिरते-समर्थीं रंग दुसरा झणजे सहस्रावधि सर्प फणा काढून पृथ्वीवर पडत होते. त्याचप्रमाणें आणखी आतशबाजींतून शतावधि मासे मोठे आतशबाजीच्या गेशीनीतून निघोन, सिताऱ्याप्रमाणें आकाशांतून पृथ्वीवर येत होते, त्यानंतर एका क्षणांत आतशबाजींतून पर्जन्याचा मोसैम पैदा झाला. पर्जन्याची वृष्टि झिरमिर नजरेस पडू लागली, व दुसऱ्या आतशबाजीच्या झाडांतून अपूर्व नक्षा दृष्टीस आला. झणजे एक मशीद ती गजांची, बहुतच अपूर्वतर प्रगट झाली. कांहीं एक वेळ हाच नक्षा कायम राहिला. तों त्यांतून एकाएकी बंदुकीच्या व तोफच्या शैलकेचे आवाज सुरू झाले. आवाज येथवर उंच होऊं लागले कीं, बिबिपुराहून लखनौच्या लोकांनीं ऐकिले. हा तमाशा समाप्त झाला कीं एका आतशबाजीच्या नळाच्या भडक्यांतून सूर्य बाहेर येऊन आकाशीं चालला, व आपल्या प्रकाशकडोन त्या मैदानास प्रकाशित केलें. असाच चंद्राचाही तमाशा नजरेस आला. शेवटीं एक्या आतशबाजींतून सूर्यमुखीच्या फुलाप्रमाणें फूल भ्रमण करित निघालें, व अपूर्व कारागिरी केली होती कीं, त्या फुलाच्या फिरण्यांत ही बौत खच्छ अक्षरें काढोन सर्व लोक तमाशा पाहणाऱ्यांच्या दृष्टीस आलीं. करारानें असफदौल्ला बहादूर यांच्या एकबलेंकडोन आपली कारागिरी नोंदिर केली. सारांश, अशी आतशबाजी होती कीं, मागेही कधीं कोणें ऐकिली नाहीं व पाहिली नसावी. सर्व लोकांनीं इंग्रजांस बहुत शाबासकी दिधली, व दीडप्रहर रात्र जालियावर मिर्जा आमानी तेथून स्वार होऊन आपल्या घरीं दाखल झाले. चंद्र २१

१ मकान=घर, बंगला, कोठी. २ बरकंदाजी=निशाण मारणे. ३ कुलाबा=कुलाब=गोळा. ४ दाऊदी=प्रकारविशेष. ५ सितारे=तारे. ६ रोशनी=प्रकाश, उजेड. ७ मोसम=ऋतु, देखावा. ८ नक्षा=देखावा. ९ शलक=तरवची. १० नादर=उत्कृष्ट, अत्युत्तम.

‘विसावीचे प्रातःकाळीं सर्व कारभान्यांनीं खिलत दिले. मिर्जा गुलास-हुसेनखानास पांच पारच्यांचा खिलत पश्चमेच्या रुखसैते बाबत देऊन, दोन घटका दिवस चढल्यावर कूच करून सैरजुमा डेन्यांत दाखल झाले.”

✽ ✽ ✽

३१. घोरपडीची लढाई.

इ. स. १८१७ मध्ये दुसरे बाजीराव पेशवे व इंग्रज ह्यांच्यामध्ये खडकी व घोरपडी येथें लढाई होऊन बाजीराव पळून गेले व पुण्यास ब्रिटिश सरकारचा अंमल कायमचा स्थापन झाला. ह्या लढाईचा वृत्तांत इंग्रजी इतिहासांत आलेलाच आहे. परंतु प्रत्यक्ष त्या वेळीं पुण्यांत हजर असणाऱ्या इसमानें लिहिलेलें मराठी पत्र पाहण्याची आमची फार इच्छा होती, त्याप्रमाणें एक पत्र उपलब्ध झालें आहे. पत्रावर लिहिणाराचें नांव नाहीं. तथापि तें नाना फडणविसांच्या पत्नी जिऊबाई भानु ह्यांस त्यांच्या वतीच्या कारभान्यानें किंवा नातेवाईकांनें लिहिलेलें आहे. ह्यामध्ये जनरल स्मिथ ह्यांच्या मैत्र्याची व बापू गोखल्याची घोरपडी येथें ता. १६ नोव्हेंबर इ. स. १८१७ रोजी जी लढाई झाली, तिचें व त्यापुढील पुण्यांतील आठ दिवसांच्या घडामोडीचें वृत्त आहे तें येणंप्रमाणें:-

श्री.

“विज्ञापना तागाईत कार्तिक शुद्ध १५ रविवारपावेतों वर्तमान यथास्थित असे विशेष. रविवारी अष्टमीस दोनप्रहरांपासून लढाईची तोफ चालती झाली. घोरपडीजवळ खंडोबाची टेकडी आहे, त्याचे नजीक टेकडी पोंराची आहे, त्याजवर इंग्रजांनीं दोन तोफा लागू करून मोर्चा कायम केला. त्याजवर आरब व गोसावी पायदळ नदीपुढें जाऊन गोळी चालली. त्यांचा मोर्चा पाडाव केला. नंतर सरकारी तोफा चालल्या, परंतु फिरोन इंग्रजांची तोफ चालली. ती मध्यानरात्रपावेतों. एकमारखा श्वेत उभय-तांकडून चालला. गोखले, पुरंदरे, रास्ते व नारोपंत आपटे व पटवर्धन वगैरे मंडळी तोफांजवळ उभे होते. घोरपडीकडून एक पलटण आले ह्याणोन गोखले वगैरे तिकडे लढत गेले. त्यास घोरपडीपलीकडे लढत नेला, तो रात्र प्रहर राहिली. संगमावर पलीकडे विचूरकर पांच हजार फौज व चौधरीकडील पांच तोफा तेथें असतां, विचूरकरांनीं घोडा घातला नाहीं, व तोफ लाविली नाहीं. पलटणास मार्ग दिल्यामुळें दोन पलटणें सरकारचे तोफांजवळ जाऊन, तोफा वेढून उभे राहिले. हें वर्तमान गोखल्यास कळल्यावर विचूरकरांकडे सांगून पाठविलें कीं, हे लोक कोणाचे आले? तुझी तेथें उभे असतां तिकडून लोक आले, ह्याणोन दोष लावून

१ खिलत=पोषाख, बलें. २ पारच्यांचा=वखांचा. ३ रुखसते बाबत=निरोपाबद्दल.

बोलल्यावर, त्यांजकडून उत्तर आलें कीं चौधरीचे लोक यावयाचे ते आले. असा निरोप आला. परंतु इंग्रजांचे लोकांनीं सरकारच्याच तोफा त्यांजवर लागू करून मारगिरी चालली. तेव्हां सूर्योदय झाल्यावर गोखले वगैरे मंडळ तमाम गेलें. यास कारणें दोन झालीं. प्रथम, प्रहर रात्रीस श्रीमंत लष्करांतून पळोन गेले. त्याजमुळें फौजेचा धर सुटोन तमाम लोक पळूं लागले. गोखले वगैरे मंडळी लढत असतां असा प्रकार केला. व केला. याजमुळें सरकारचा अपजय झाला. दौलत खराब झाली. इंग्रजी अंमल सरकारवाज्यांसुद्धां केला आहे. बुधवारचा शुक्रवारचा वाडा, चावडी व शहरपन्हासह बंदोबस्त झाला. सिंहगडास सरकारच्या तोफा होत्या, त्या आणावयास हजार लोक व घोरपड्याचे खार गेले. तोफा आणिल्या. परंतु तेथें लोक गेले, त्यांचा नाश फारच झाला. मनुष्यें मात्र किल्ल्यावर गेलीं. चीजवस्त सर्व घोडी वंट वगैरे सुद्धां गेले. वानवळे पिपडी (?) साहुकार व अण्णा नगरकर व राहतेकर वगैरे यांचा नाश बहुत झाला. श्रीमंतें माहुलीस आहेत झणोन वर्तमान आहे. काल एल्फिन्स्टनसाहेयांचा कूच, दोन पलटणें व तुरूप व घोरपड्यांचे खारसुद्धां लोणीस गेले. बेटांतील सैरजाम जो गेला, तो सर्व आणआणून देतात. त्यास थोडें बहुत बक्षीस पावतें. नातू कारभारी बरोबरच गेले. शनवारचे वाड्यांत रॉबिन्सनसाहेब कामकाजास आहेत. मंगळवारी नवमीस भेटीस गेलीं. भेट झाली. बहुत खुषी आहेत. दुसऱ्यानें गुरुवारी गेलीं. नंतर शुक्रवारी आपले शिपाई आल्यावर पत्राचा मजकूर सांगावयास गेलीं, त्याजवरून खुषी झाली. परंतु पत्राची निभावणी पडली नाहीं. आपले दैरमाहाचें बोललों. तूर्त रुपये मुंबईस देवावे झणोन बोलल्यावर, ते बोलले कीं तूर्त गडबड आहे झणून तेथे देऊं; मग येथें ध्यावे. या-

१ शहरपन्हा=शहरचा कोट. २ श्रीमंत=बाजीराव पेशवे. पुण्याहून सातान्याजवळ माहुलीस पळून गेले. माहुली येथे त्यांची व मालकम साहेबांची भेट झाली. त्या भेटीत त्यांनीं मालकम साहेबांजवळ अशी तक्रार केली कीं, 'मि० एल्फिन्स्टन हे माझी अगदी बित्त बातमी काढतात. माझ्या जेवणांतील पदार्थाहि त्याम एकून एक समजतात !' ३ खडकी येथें ता. ५. नोव्हेंबर इ. स. १८१७ रोजी लढाई होऊन, तीत संगमावरील मि० एल्फिन्स्टन ह्यांच्या बंगल्याची व इतर युरोपियन लोकांच्या सामानाची लुटालूट झाली. त्यांतील वस्तू लोकांनीं पुढें परत नेऊन दिल्या. ह्याचा प्रत्यंतर पुरावा असिस्टंट रेसिडेंट मि० ब्रिगज ह्यांच्या लेखांतही आहे. त्यांचे मूल्यवान् ग्रंथ व पुस्तके त्यांना पुढे लुटान्यांनीं आणून दिली. ४ नातू=सुप्रसिद्ध बाळाजीपंत नातू. यांनीं ब्रिटिश सरकारचा अंमल पुण्यामध्ये संस्थापित करण्याचे कामीं मि० एल्फिन्स्टन साहेबास उत्कृष्ट मदत केली, हें सर्वश्रुतच आहे. ५ नाना फडण-विसांचे पत्नीस दरमहा १००० रुपये पेशव्यांचे दरबारांतून इंग्रजांमार्फत देण्याचा जनरल चेलव्ही ह्यांनीं ठराव केला होता. त्याप्रमाणें ते मुंबईस मिळत असत. ते पुढें पुण्यास मिळू लागले.

प्रमाणें बोलले, व मला चार घटका बसा ह्मणोन बोलले. त्याजवर साहा घटका रात्र-पावेतों बसलों. गांठ पडली नाही, ह्मणोन घरीं आलों. ते रात्रीस कूच करून लोणीस गेले. मार्ग सुबत्ता नाही ह्मणोन गेलों नाही. दोन असामी शिपाई येथें ठेवितों. बाहेर-गांवीं मनुष्य निभावत नाही. महाप्रयास आहे. उंट आणावयास शिपाई पाठवावयाचा त्याची निभावणी होणें अवघड. शेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना. सदाशिवपेठचे वाढ्याचे व वामनभट कर्वे राहतात तो एकूण दोन वाढ्यांचा मजकूर नातूजवळ बोललों आहे. हौदाचें पाणी बाहेर गेलें तें बंद करावयाचें, येणेंप्रमाणें मजकूर बोललों आहे. नातू रॉबिन्सनसाहेबांची आज भेट करून देणार आहेत. त्यांजवळ बोलून काय होईल तो मजकूर मागाहून लिहीन. हे विज्ञापना.”

.. ..

३२. प्रतिनिधीचें राजकारण.

पेशव्यांनीं सातारच्या छत्रपतीस कैदेत ठेवून सर्वच राजसत्ता आपल्या हातीं घेतल्यामुळे प्रतिनिधि व इतर सरदार ह्यांनीं नागपूरच्या भोसल्यांशीं राजकारण करून सातारच्या छत्रपतीस स्वतंत्र करण्याचा प्रयत्न केला होता. त्या प्रसंगीं प्रतिनिधि व जानोजी भोसले ह्यांनीं केलेला अंतस्थ करार उपलब्ध झाला आहे. तो इतिहास-दृष्टीनें अत्यंत महत्त्वाचा आहे:—

श्री आई आदिपुरुष.

ना. ११ एप्रिल इ. स. १७६३.

“राजश्री जानोजी भोसले सेनासाहेब सुभा गोसावी यांसी:—अखंडित लक्ष्मीअलंकृत राजमान्य राजश्री श्रीनिवास गंगाधर प्रतिनिधि आशीर्वाद विनंति येथील कुशल जाणून स्वकीय कुशललेखन केलें पाहिजे. विशेष:—श्रीमंत महाराज स्वामी छत्रपति याजला राजश्री पंतप्रधान याणी तेरा वर्षे अमर्याद होऊन सेवेची रीत टाकून नजरबंद ठेविलें. श्रीकृपेनें त्याचा फलादेशही त्यास जाहला. त्यावरी रा० रघुनाथपंत याणीं रा० गमाजीबावा दिवाण यांम क्रियाशफत देऊन स्वामींस किठ्याखालीं उतरविलें, आणि फिरून पहिल्या योगाप्रमाणेंच वर्तणूक करूं लागले—किबहुना ह्यापेक्षां विशेष केलें. व पदाच्याही घालमेत्या केल्या. याजबावद छत्रपति महाराज याणीं आह्मांस आज्ञा केली की, तुझी रा. गमाजीबावास पाठवून नबाबास फिरविणें. त्याजवरून मशारनिल्हेची रवानगी केली. तुझ्यांसही सामील येऊन होण्याची आज्ञा केली. त्याजवरून फौजेसुद्धां कलबुर्ग्यांचे मुकामी स्वामिसेवेसी येऊन तप्तर जाहला. तुझी पंचवीस हजार फौजे-निशीं येतांच नबाबही माघारें फिरले. त्याम पुढें राज्याचा बंदोबस्त जाला पाहिजे; व शत्रूचा पराभव व्हावा. सालमजकुरीं तुझीं पंचवीस हजार फौज ठेविली आहे. तिचा निर्वाह पुढें मातबर फौजेनिशीं संनिध राहून, राज्यास अनिष्ट चितणार लक्ष्मचें

पारपत्य यथास्थित करून स्वामीचे कृपेस सत्पात्र जाहला. पुढें राज्य स्वस्थ चालावें याजकरितां तुझांस सरंजाम द्यावयाचा करार केला. वितपसीलः—

१ छत्रपति कैलासवासी महाराजाचे कारकीर्दीत तुझांकडे सरंजाम प्रांत वराड दरोबस्त, देवगड, प्रांत चंद्रपुर, सुभाकूटक, मकसुदाबाद, सुभा पटणे, किता परगणे नर्मदातीरी सोळा मंडळाचे, सिवाय नेमाड, येणेंप्रमाणें सरंजाम तुझांकडे पूर्वीपासून चालत आला आहे, तेणेंप्रमाणें करार आहे. सदरहू सरंजाम अनभवून या सरंजामावर जितकी चाकरी करीत आला, तितकी सुस्वरूप करावी. याशिवाय पंचवीस हजार फौजेचा सरंजाम जास्ती करार केला असे.

कलम. १

२ कडेवळीतचे देशमुखीचें वतन तुमचें आहे. तें सुरळित करून देऊं. कडपाचें ठाणें देखील तुझांकडे देऊं.

कलम. १

३ नवीन सरंजाम पंचवीस हजार फौजेस नेमून द्यावा. त्याऐवजीं पुणें देश नेमून देऊं.

कलम. १

४, ५ जास्ती सरंजाम हल्लीं तुझांस द्यावा. पंचवीस हजार फौजेचा दर हजारी तीन कक्षा रुपये प्रमाणें एकून पंचाहत्तर लक्ष रुपयांचा सरंजाम, पैकीं फतेसिंग भोंसले यांचा सरंजाम स्वराज्यांतील व मुलकी गंगखडी वर्गरे सदरहू फौजेचे जारीस द्यावा. जुपरेस राहिल तो दुसरे जागा नेमून द्यावा, खानदेश वर्गरे नर्मदे अलिकडील.

कलम. १

६ तुमचे साक्षात् तिथे भाऊ व तुमचे घरांतील भाऊबंद यांस नेमणुकेप्रमाणें तुझी आजवरी देत आलां, त्याप्रमाणें पुढें चालवावें. सरकारांतून निराळी जागा देऊन ठेवणार नाहीं.

कलम. १

७ तुझांकडील सरदार नूतन माजून आला, तरी सरकारांत ठेवणार नाहीं. तुमचा तुझांकडे समजावून लावून देऊं.

कलम. १

८ तुझांस किल्ले राहावयास द्यावे हा करार असे. बिा किल्ले सिंहगड, किल्ले पुरंदर, किल्ले छोहगड, किल्ले परळी, किल्ला....

एकूण आठ कलमें करार राजश्री गमाजीबाबा पाठवून, तुझांसी करार करून, महत्कार्यास राज्याच्या बंदोबस्तास आणिलें. तुझीही आला. तरी या कराराप्रमाणें महाराज छत्रपति स्वामी यांजकडून करार करून आपण देऊं. तुझी आझांसी अणुमात्र बंचना न करावी. जें आमचें नुकसान तें तुमचें. तुमचें नुकसान तें आमचें. उभयतांनीं एका विचारें राहावें. आमचें नुकसान ज्यांत असेल तें, जिवादारभ्य थम तुझी करून निवारण करावें. याप्रमाणें याबत् तुमचा जीव व तुमचे वंशेचें कोणी होईल, त्यांनीं बंचना न करावी. बंचना करील तो रघुजी बाबाच्या वंशीचा नव्हे. आझी याबत् जीव न ताबत्कालपर्यंत व आमचे आवलादीत तुझांसी अंतर करील, तरी तो परधरामपंताचे वंशीचा नव्हे. उभयतांनीं एक विचारें चालावें. इमानपुरस्कर दुसरीयाची सोय न धरितां, कोणेविशीं अंतर न देतां चालावें. चंद्र २६ माहे रमजान सुा सल्लास रसितैन मया व अलफ. बहुत काय लिहिणें लोभ असावा, हे विनंति.”

इतिहाससंग्रह.

धर्मार्थकाममोक्षाणामुपदेशसमन्वितं ।

पूर्ववृत्तं कथायुक्तमितिहासं प्रचक्षते ॥ १ ॥

संपादकः—दत्तात्रय बळवंत पारसनीस, सातारा.

पुस्तक १ ले.]

फेब्रुवारी १९०९.

[अंक ७ वा.

विषयानुक्रम.

विषय.	पृष्ठांक.
१ जुन्या ऐतिहासिक गोष्टी.	२१-२४
२ तंजावरचे राजघराणे....	३७-४४
३ परराष्ट्रांच्या दरबारांतील मराठ्यांचे वकील ...	४१-५२
४ महेश्वरदरबारची बातमीपत्रे.	८९-१०४
५ ऐतिहासिक टिपणे.	४९-५६

मुंबई येथे

तुकाराम आवजी यांच्या निर्णयसागर छापखान्यांत

बाळकृष्ण रामचंद्र घाणेकर यांनी

मालकांकरितां छापिला.

वार्षिक वर्गणी ट. इ. सह ४ रु. अंकाची किं. ट. इ. सह ६ आणे.

राणी रूपमती आणि बाजबहादुर.

१८. राणी रूपमती आणि बाजबहादूर.

माळव्याच्या इतिहासामध्ये राणी रूपमती व बाजबहादूर हीं दोन नांवे फार प्रसिद्ध आहेत. बाजबहादूर हा माळव्याचा शेवटचा बादशाहा असून, त्याने मांडवगड ऊर्फ मंडू येथे, इ. स. १५५४ पासून इ. स. १५६४ पर्यंत, राज्य केले. हा बादशाहा फार विलासी, मृगयाकुशल आणि संगीतलोलुप होता. त्याची राणी रूपमती ही प्रणयललना असून, त्या उभयतांचे अलौकिक प्रेम हा माळव्याच्या इतिहासांतला एक अद्भुत व रमणीय असा कथाप्रसंग होऊन राहिला आहे, व त्याने बाह्यतः शुष्क व नीरस वाटणाऱ्या इतिहाससामध्ये देखील अंतरंग खुलविणाऱ्या अद्भुत रसाचे मिश्रण केले आहे.

राणी रूपमती हिचा जन्म उज्जनीच्या ईशान्येस ५५ मैल अंतरावर असलेल्या सारंगपुरनामक गांवी झाला. तिच्या आईबापांची व लहानपणाची हकीकत चांगलीशी उपलब्ध नाही. सर जॉन मालकम ह्यांनी असे लिहिले आहे की, ही सारंगनयना सारंगपुरची एक नृत्यांगना होती. दुसऱ्या एका इंग्रज ग्रंथकाराने लिहिले आहे की, ती मंडलेश्वराजवळील रेवातीरच्या एका रजपुत ठाकुराची मुलगी होती. परंतु एवढे निश्चित आहे की, ती अत्यंत सौंदर्यवती असून, तिला संगीतशास्त्राचे चांगले ज्ञान होतें. तिचा आवाज तर इतका मधुर होता की, तिच्या मंजुल आलाप-लहरी ऐकून सहृदयअंतःकरण वेधून गेल्यावांचून राहत नसे.

बादशाहा बाजबहादूर हा एके दिवशी नर्मदेच्या कांठीं सृष्टिसौंदर्याने मंडित अशा एका वनप्रदेशामध्ये शिकारीस गेला होता. त्या वेळीं रूपमती ही, रेवातीरीं आपल्या मंजुल स्वराने निसर्गदेवतेचे स्तवन करीत, एका वृक्षाखाली बसली होती. तिच्या संगीताचा सुस्वर ध्वनि बाजबहादुराच्या श्रवणीं जातांच, तो अगदीं तल्लीन होऊन गेला, व दर्शनोत्सुक होऊन ह्या सौंदर्यलतिकेजवळ येऊन दाखल झाला. नंतर त्याने तिचे दर्शन घेतले. तिच्या गानमाधुर्याने त्याचे अंतःकरण जितके वेधले, त्यापेक्षा तिची लावण्यांकांति अवलोकन करून तो सहस्रपटीने तिजवर प्रेमानुरक्त झाला. नंतर त्याने तिला आपल्या बरोबर लग्न लावून आपली पट्टराणी होण्याविषयीची इच्छा प्रदर्शित केली. त्या वेळीं तिने बादशाहास असे सांगितले की, 'मी रजपुत वीराची कन्या आहे. मला मुसलमानाशीं लग्न लावणे शक्य नाही.' नंतर बादशाहाने तिची अनेक प्रकारे त्रिनवणी केली. तेव्हां तिने त्यास निखून सांगितले की, 'तूं जर ह्या पवित्र नर्मदा नदीस मांडवगडावर नेऊन, तेथून तिचा प्रवाह वाहत जाईल असे करशील, तर मी तुझी पट्टराणी होईन.' मांडवगड हें ठिकाण नर्मदा-
४ ऐ० गो०

प्रवाहापासून १२०० फूट उंच असल्यामुळे तेथे नर्मदाप्रवाह येणे शक्यच नव्हते. तथापि, बादशाहाने आपल्या राज्यांतील सर्व संपत्ती व सर्व साधनें उपयोगांत आणून, हे अचाट कृत्य सिद्धीस नेण्याचा निश्चय केला; व लागलीच मांडवगड फोडून नर्मदाप्रवाह वर आणण्यास सुरुवात केली. प्रेमाकरितां मनुष्य काय न करील! बादशाहाचे निस्सीम प्रेम व त्याचा चमत्कारिक पण पाहून, साक्षात् श्रीरेवानदी त्याच्या स्वप्नांत आली, व तिने बादशाहास असा दृष्टांत दिला कीं, 'तुझे रूपमतीवरील निस्सीम प्रेम पाहून मी प्रसन्न झाल्ये. तूं आतां व्यर्थ खटाटोप करूं नको. मांडवगडावर जेथून माझा प्रवाह दिसतो, तेथे जवळच तूं खणून पहा. तेथे तुला माझ्या प्रवाहाचा झरा सांपडेल. ती साक्षात् रेवानदी आहे असे समज; व तेथे तुझा व तुझ्या प्रणयपात्र रूपमतीचा प्रीतिसंगम होऊं दे.' असा श्रीरेवानदीचा दृष्टांत झाल्यावर बादशाहाने रूपमतीस तेथे आणिलें, व तिची खात्री करून देऊन तिच्याशीं विवाह केला.* हें रेवाकुंड अद्यापि अस्तित्वांत

* दुसरी आख्यायिका अशी आहे कीं, बादशाहाने रूपमतीशी विवाह करण्याचा निश्चय केला. ही गोष्ट तिचा बाप जो धर्मपुरीचा ठाकूर त्यास कळली. तेव्हां त्यानें, रजपुताच्या मुलीनें मुसलमानाशीं विवाह करण्यापेक्षां विषप्राशन करून नर्मदातीरीं आपला प्राणनाश करणें चांगलें असें समजून, त्यानें तिच्याकरितां विषाचा प्याला तयार करविला; व नर्मदातीरीं तो तिला प्राशन करण्यास देऊन तिच्या सुकुमार शरीराची रक्षा नर्मदाप्रवाहांत टाकण्याचा निश्चय केला. ज्या वेळीं तो विषाचा प्याला तिजपुढें आला, त्या वेळीं तिनें नर्मदेची प्रार्थना करून कांहीं पथें हटली. तिचा मधुर स्वर ऐकून बादशाहा दैवगतीनें तेथे अकस्मात् प्राप्त झाला व त्यानें रूपमतीची सुटका करून तिला आपल्या राजवाड्यांत नेलें. ह्या प्रसंगीं तिनें जीं पथें हटलीं, त्यांपैकीं दोन पर्वांचा आशय एका इंग्रज ग्रंथकाराने इंग्रजीमध्ये दिला आहे. तो बाचनीय आहे.

"King of the crystal depths! Ah! Where,
Nurbudda, shall thy sparkling wave
The young Rajpootnie's ashes bear?
Leave them where thy ripples lave
The emerald marge, and lilies wave
Their deathless petals. Let the chime
Of thy glad wave sound o'er her grave,
Cut off in virgin prime."

"And if, perchance, of foreign blood
But kindred soul, a warrior come
To ponder o'er thy twilight flood,
And seek the form for ever gone,
Tell him the maid of Rajasthan,
True to her faith nor false to him,
Thus binds her bridal garland on,
Cut down in virgin prime."

आहे, व ह्याच्या नजीकच बाजबहादुराचा राजवाडा व रूपमतीचा महाल हेही विपन्न स्थितीमध्ये अद्यापि आहेत. रूपमतीच्या महालापासून दिसणारा दूरंत-वरील पवित्र नर्मदानदीचा प्रवाह व वनश्रीचा रमणीय देखावा फारच उदात्त व चित्ताल्हादक आहे. असो.

राणी रूपमती व बाजबहादूर ह्यांचा प्रेमसंबंध इ. स. १५५७ चे सुमारास जडला. तेव्हापासून सुमारे ७ वर्षेपर्यंत बाजबहादूर ह्याने आपले लक्ष राजकार-भारांत न घालितां, जनानखान्यांतील शृंगारसुखामध्ये व मदनविहारामध्ये घाल-विल्यामुळे राज्याचा बंदोबस्त चांगल्या प्रकारे राहिला नाहीं. त्यामुळे दिल्लीच्या मोगल सैन्याने माळवा प्रांतावर स्वारी करून, इ. स. १५६४ मध्ये बाजबहादूर ह्याचे राज्य जिंकून घेतले; आणि राणी रूपमती व बाजबहादूर ह्यांचा प्रेमसंबंधाचा दुःखपर्यवसायी शेवट लाविला.*

ज्या वेळीं अकबर बादशाहाने आपल्या आदमखाननामक सरदारास सैन्य देऊन माळव्यावर पाठविलें, त्या वेळीं बाजबहादुराने सारंगपूर येथे मोगल सैन्याशी टक्कर देण्याकरितां आपल्या सैन्याची जमवाजमव केली. परंतु मोगल सैन्य रणशूर असल्या-मुळे त्याजपुढे बाजबहादूर ह्याचा टिकाव व लागून त्यास पळ काढावा लागला. त्या-मुळे त्याचा खजिना, त्याचीं राजचिन्हे, त्याचे हत्तीघोडे वगैरे सर्व शत्रूच्या ताब्यांत गेले; आणि त्याचा जनानखाना व त्यांतील सौंदर्यललना राणी रूपमतीही देखील त्याच्या हातांत पडण्याचा प्रसंग आला. त्या वेळीं बादशाहाने आपल्या विश्वासु सैनिकांकडून सारंगपूर येथे आपल्या राण्यांचा तरवारीच्या धारेकडून वध केला. काफीखान इतिहासकार ह्मणतो की, 'रूपमती ही मोगल सेनापति आदमखान ह्याच्या हातांत सांपडली. त्याने तिचे सौंदर्य पाहून तो तिजवर लुब्ध झाला, व तिला वश करण्याचा त्याने पुष्कळ प्रयत्न केला. परंतु ती फार पतिनिष्ठ असल्या-

* मध्यहिंदुस्थानातील एका लष्करी अधिकाऱ्याने शुजालपुरच्या काजीसाहेबाकडून एक फारसी तबारिख मिळविली होती. तिच्या मध्ये अशी हकीकत दिली आहे की, बाजबहादूर बादशाहाच्या पदरी मानखान ह्या नावाचा एक गवयी होता. तो अकबरबादशाहाकडे गेला, व त्याने रूपमतीच्या सौंदर्याची महती बादशाहाजवळ वर्णन केली. बादशाहाने बाजबहादुरास रूपमतीला दिली येथे पाठविण्याबद्दल पत्र लिहिले. तें पाहून बाजबहादुरास फार सताप आला; व त्याने छिडीपतीचा उपमर्द करून असे उत्तर पाठविलें की, तुमच्या जनानखान्यांतील महाराणी धोकलबाई हिच्या आमच्याकडे दोन महिने पाठवावे; ह्मणजे राणी रूपमतीस तुमच्याकडे पाठवून देज. हें उत्तर घेऊन बादशाहास फार क्रोध उत्पन्न झाला, व त्याने सारंग-पुरावर सैन्य पाठवून बाजबहादुराचा पराभव केला, व त्यास धाऱातीथी पाठवून त्याचे राज्य जिंकून घेतले.

मुळें तिनें विषप्राशन करून आपली प्राणहत्या केली.' राणी रूपमती हिचा शेवट धारातीर्थी होवो किंवा विषप्राशनानें होवो, परंतु तो करुणरसपूरित असून तो पतिनिष्ठ सतीस सजिसाच झाला आहे. राणी रूपमती हिचें बाजबहादुराचे ठिकाणीं इतकें शुद्ध व अचल प्रेम होतें कीं, तिनें त्याजवर नाना प्रकारचीं पथें रचलीं आहेत. हीं पथें हिंदी भाषेत असून, तीं माळव्यांतील कर्णप्रिय लोकगीतें होऊन राहिलीं आहेत. ज्या वेळीं बाजबहादुर मृत्यु पावला असें ह्या राणीस कळलें, त्या वेळीं तिनें पुढील दोहा झणून प्राण सोडिला:—

तुम बिन जियरा रहत हत, मांगत है सुख राज ।

रूपमती दुखिया भई, बिना बहादुर बाज ॥ १ ॥

ह्या राणीनें सुप्रसिद्ध भूपकल्याण राग शोधून काढिला असें झणतात. असो. राणी रूपमती ही एक अद्वितीय स्त्री होऊन गेली व तिनें आपल्या संगीत कलेनें व अलौकिक पतिप्रेमानें आपलें नांव माळव्याच्या इतिहासांत अजरामर करून ठेविलें, ह्यांत शंका नाही.* राणी रूपमतीच्या कविता अद्यापि प्रसिद्ध झाल्या नाहीत. परंतु एकदोन संशोधक इंग्रज ग्रंथकारांनीं ज्या कांहीं भाषांतररूपानें प्रसिद्ध केल्या आहेत, त्यांपैकीं जनरल कनिंगहॅम ह्यांचें पुढील भाषांतर फार मनोरम आहे. रूपमतीनें बाजबहादुरास आपल्या प्रेमाचें महत्त्व वर्णन केलें आहे:—

" Friend! let others boast their treasure—
Mine's a stock of true love's pleasure;
Safely cared for every part,
'Neath that trusty lock, my heart;
Safe from other women's peeping,
For the key's in mine own keeping;
Day by day it frows a little,
Never loses e'en a tittle;
But through life will ever go,
With Baz Bahadur, weal or woe."

* एका युरोपियन लेखकाने राणी रूपमतीबद्दल पुढील उद्गार काढिले आहेत:—

"... She was a high minded woman, who did not choose to survive the loss of her honour, and who bore such an enthusiastic attachment to her lord that she deemed her existence insupportable without him. The end of her career has some resemblance to that of Cleopatra, but her history is more romantic as well as much more moral. To a great extent her experience may be compared to that of Sappho. Both were gifted with a high poetic vein, and both were ardently fond of the objects of their loves; and the sad end of both proceeded from pining and separation. They have both left behind them the most impassioned poetry to cherish the memory of their names. The songs of Rupmati are still sung all over Malwa; and in their simple natural style, form the genuine outpourings of a fervent heart."—*The Calcutta Review*.

वांटा मागावा, ही गोष्ट थोरपणाचे इजतीमध्ये लायख नव्हे. यानिमित्त तुझांला चंजाउरास जाण्याचा निरोप दिला. तुझी चंजाउरास गेलेली. त्याउपरी गृहकलह वाढवूं नये, वाढविल्यानें पहिले युगीं पांडव कौरव बहुत कष्टी जाले, ते सारीं भारताची कथा मनांत आणून, गृहकलह वाढविलियां उभयपक्षां कष्टी होईजे, ऐसें मनांत जाणून, राजश्री शामजी नाईक व कोन्हेरीपंत व शिवाजी शंकर यांहातीं मागतें बहुतां रीतीं सांगून पाठविलें, कीं तुझी व आझी वांटे करून घेऊं; परस्परें समाधानें राहूं. परंतु तुझी दुर्योधनासारखी दुष्टबुद्धि धरून संधि न करावा. युद्ध करावें, ऐसेंच मनीं धरिलें. ऐशियास आझांला रायगड प्रांतें बहुत कांहीं कार्यं होतें. यानिमित्तें चिरंजीव संताजी भोसले व राजश्री रघुनाथपंत व राजश्री हंबीरराव असे ते प्रांतीं ठेवून आझी खार होऊन तोरगळ प्रांतास आलों. येथें अशी खबर ऐकली कीं तुझीं तुरक लोकांच्या बुद्धीस लागून, आमचे लोकांशीं झगडा करावा ऐसें मनीं धरून, आपली सारी जमेत एकवट करून, आमचे लोकांवर पाठवून दिलेली. ते बालगोंडपुरास आले. तुमचे लोक चालून आल्यावर तुमचे आमचे लोकांत थोर झगडा जाला. तुमचे लोक पराजय पावले. प्रतापजी राजे व भिवजी राजे व शिवाजी डबीर ऐसे तिघे धरिले, व कितीएक लोक मारिले, कितीएक लोक पळून दाणादाण होऊन गेले. ऐसा समाचार ऐकिला. हें ऐकून बहुत नवल ऐसें वाटलें, कीं कैलासवासी महाराज, त्यांचे तुझी पुत्र, बहुत थोर लोक, ऐसें असून कांहीं विचार करीत नाहीं व धर्माधर्म विचारीत नाहीं. ऐसे असतां कष्टी व्हाल याचें नवल काय ! तुझी द्वाणाल कीं कैसा विचार करावा ? तरी ऐसा विचार करावा होता कीं, अधर्मेकरून तेरा वर्षें आपण सारें राज्य खादलें तें खादलें; आतां अर्धा वांटा मगतात, तो त्यांचा त्यांला द्यावा, आणि आपण सुखी राहावें. ऐसा विचार करावा होता. दुसरा विचार करावा होता, कीं श्रीदेवाची व श्रीची कृपा त्यांवरी पूर्ण जाली आहे. दुष्ट तुरकांला ते मारितात. आपल्या सैन्यांत तुरक लोकच असतां जय कैसा होतो, आणि तुरक लोक कैसें वाचूं पाहतात. हा विचार करावा होता; आणि युद्धाचा प्रसंग पाढावा नव्हता. परंतु दुर्योधनासारखी बुद्धि करून युद्ध केलें आणि लोक मारविले, जें जाहलें तें जाहलें. पुढें तरी हट्ट न करणें. तेरा वर्षें तुझीं सारें राज्य खादलें तें खादलें. याउपरी कितेक प्रांत आमचे आझीं घेतले असत. अरणी, बंगरूळ, कोलार, हसकोट, शिराळकोट, व किरकोळ जागे व चंजाऊर असे जे जागे तुमचे हातीं उरले आहेत, ते आमचे लोकांचे हातीं देणें; आणि जमेत, पैका व जडाव व हत्ती व घोडे यांचा अर्धा वांटा देणें. ऐसा विचार करून आझांशीं संधि करणें. तुझीं ऐसा निर्मलपणें संधि केलिया, आझी आपणापासून तुझांला तुंगभद्रेअल्याड पन्हाळेप्रांतीं तीन लक्ष होनांची दौलत देऊं. अथवा आझांजवळील दौलत तुझांला मानेना, तरी कुतुबशाहास अर्ज करून त्यापासून तुझांस तीन लक्षांची दौलत देऊं. असे दोनही विचार तुझांला लिहिले आहेत. यां दोनहीमधील एक मनीं धरून मान्य करणें.

त. रा. ६

हटाचे हातीं न देणें. आपल्या आपल्यांत आपण कलह करावा आणि कष्टी व्हावे याचें कांहीं प्रयोजन नाहीं. माउपरी तरी आमचा आपला संधि व्हावा ऐशी बुद्धि मनी धरून वांटियाचा व्यवहार निर्गमून टाकणें, आणि सुखी राहणें. गृहकलह बरा नव्हे. आझीं रीतीनें वडीलपणें आजवरी तुझाला सांगितलें, आतांही सांगतो. ऐकाल तरी बरें. तुझी सुख पावाल. न ऐकाल तरी तुझीच कष्टी व्हाल. आमचें काय चालतें ? बहुत काय लिहिणें.” (मोर्तेब)

ह्याप्रमाणें शिवाजी महाराजांचें व्यंकोजी राजांस पत्र आलें. हें पत्र वाचून व आपली परिस्थिति पाहून, शिवाजी महाराजांशीं वैर करून आपलें चालणार नाहीं, अशी व्यंकोजी राजांची खात्री झाली. शिवाजीच्या सैन्याशीं टक्कर देण्याचें आपल्या सैन्यांत सामर्थ्य नाहीं; पुन्हां लढाई करण्याचा विचार करावा, तर सैन्याची नवीन उभारणी करण्यास पुष्कळ द्रव्य खर्च केलें पाहिजे. इतकें करून बंधुत्वांत विपर्यास; व शेवटीं वांटा दिला पाहिजे तो चुकत नाहीं. तेव्हां आतां काय उपाय करावा, ही व्यंकोजी राजांस फार मोठी चिंता उत्पन्न झाली, व ते अत्यंत उदासीन झाले. ही सर्व स्थिति अवलोकन करून, व्यंकोजी राजांची पत्नी दीपाबाई हिनें आपल्या पतीस हितबोध केला, आणि शिवाजी महाराजांसारख्या राज्यसंस्थापक, सामर्थ्यवंत, कीर्तिशाली व विजयसंपन्न बंधूबरोबर विग्रह न करितां त्यांस शरण जाऊन व धर्मन्यायानें जो वांटा देणें रास्त असेल तो देऊन, स्नेहभाव संपादन करावा हीच सर्वथा हितावह गोष्ट आहे, अशी विनंति केली. दीपाबाईची ही अत्यंत शहाणपणाची व सुविचाराची सूचना व्यंकोजी राजांस पसंत पडली; व त्यांनीं कादरखां, हिंमतखां, मनीरखां, राजेखां वगैरे सुसलमान सरदारांचे शिवाजी महाराजांबरोबर युद्ध करण्याचे विचार एकीकडे ठेवून, त्यांनीं शिवाजी महाराजांचे कर्नाटक प्रांतांतील मुख्य कारभारी रघुनाथ नारायण हणमंते ह्यांस भेटण्यासाठीं तंजावरास बोलाविलें. परंतु रघुनाथपंतांनीं, शिवाजी महाराजांच्या आज्ञेवांचून भेटतां येत नाहीं असें कळवून, महाराजांस व्यंकोजीराजांची इच्छा प्रदर्शित केली; व त्यांच्या भेटीस जाण्याबद्दल परवानगी मागितली. शिवाजी महाराजांचा, बंधुविरोध करून व्यंकोजी राजांचा छल करण्यांत कांहीं दुष्ट हेतु सुळीच नव्हता. तेव्हां त्यांनीं रघुनाथपंतांस तंजावरास जाऊन व्यंकोजी राजांस भेटण्याबद्दल परवानगी दिली. नंतर रघुनाथपंत चंदीहून तंजावरास गेले. तेथें त्यांची व्यंकोजी राजांनीं स्वागतपूर्वक भेट घेतली, आणि आपल्या हातून झालेल्या चुकीबद्दल त्यांची क्षमा मागून महाराजांचा व आपला सलोखा करून द्यावा ह्मणून त्यांची प्रार्थना केली. रघुनाथपंतद्वी परम चतुर व भोसल्यांचे खरे हितचिंतक सेवक होते. त्यांना शिवाजी व

व्यंकोजी ह्यांचें सख्य होऊन महाराष्ट्राच्याचा विस्तार व्हावा हीच सदिच्छा होती. त्यांनी, मोठ्या विनयाने, व्यंकोजी राजांस शिवाजी महाराजांचें मानस कळवून व त्यांची योग्य रीतीनें समजूत करून देऊन, उभय बंधूंच्या वांटणीचा तह करून दिला. शिवाजी महाराज ह्या वेळीं पन्हाळप्रांती होते. तेथें सर्व कागदपत्र पाठवून त्यांच्या संमतीनें हा तह ठरावांत आणिला. ह्या तहाची यादी 'शिवदिग्विजय' बखरी-मध्ये दिली आहे. ती अस्सल कागदपत्रांवरून घेतलेली असून अतिशय महत्त्वाची असल्यामुळे येथें सादर करणें अवश्य आहे. ह्या तहामध्ये एकंदर एकोणीस कलमें आहेत. त्यांपैकी कांहीं खाजगी व कांहीं राजकीय आहेत. ही यादी येणेंप्रमाणें:—

“१ सोडरे मानकरी यांचा बंदोबस्त माफक करून, अपमान होऊं न देतां, आदर ठेवीत जावा. कामांत वागवूं नयेत.

२ दरकदार मंडळी व कामदार यांचे इतल्याशिवाय कामकाज होऊं नये. बरी वाईट सल्ला विचारीत जावी. इतबारी असेल त्याजपासोन काम ध्यावें. परंतु लौकिकांत याचे हातीं कांहीं नाहीं असें दिसण्यांत येऊं नये. दरखांत खलेल करूं नये. भूषण देऊन चालवावें.

३ शागीर्दपेशा मंडळी चांगली, कुलीन, इमानी, इतबारी, पाहून, जामीन घेऊन जवळ बाळगावे. कुपेंत ठेवावे. बातमी सर्वां ठायींची राखावी. परंतु त्यांचें ऐकितात असें दुसरियास कळों न देतां, जरबेंत वागवून, नाजूक कामीं सर्व चाकरी घेत जावी.

४ शत्रुमित्राचे ठायीं संस्थानमाफक वकील व हरबातमीदार ठेवून, दुसरियास न समजतां, सर्व जागेंतील बातमी वरचेवरी येऊन पोहोंचत असावी. यास अंतर नसावें.

५ घरपागा, शिलेदार, पथक, यांचें काम पाहून योग्यता ठेवावी. उगेंच घोडे माणूस हुशार राखावें. शिलेदार घोड्याघोड्याचे असतील, त्यांस पागा पेड्यांत ठेवून त्यांची सरबरा करून, चाकरीचा राबता नित्य ठेवावा, झणजे हुशारी राहाते. नाहीं तरी गाफिली येऊन, परचक आलें असतां नाश होतो. यास्तव पागा, तोफा वगैरे कारखाने सर्व कायम ठेवावे.

६ दुष्ट, दुरात्मे, निग्रही, हिंदुद्वेषी, चोरटे, चहाड, सोदे, फितवेकरी, दरवडेकरी, दावेकरी, मद्यपी, हिंसक, यांसी आपले राज्यांत ठेवूं नये. ठेविण्यास जामीनदंड घेऊन दिक हरकत होऊं नये, येविषयी बंदोबस्त पक्का राखावा. याची गाफिली करूं नये.

७ अहदनामे, तह लहान थोरांशीं केले, त्यांचा तंडा पडूं नये. गोरगरीब अनाथ यांचा अभिमान धरून चालवावें. देववावें. हरकत न होय तें करावें.

८ धर्मादाय, देवस्थाने, अग्रहारें चालत आल्याप्रमाणें चालवीत जावी. त्यांचा उच्छेद होऊं नये. बंदोबस्त चांगला ठेवीत जावा.

९ कजिया, तंडा, बखेडा, भाऊपणा, देणेंघेणें, वादी, फिर्यादी यांची पंचाईत

सोंपणें, बाजबी करणें, लांच न घेतां इनसाफ तोळणें, गोरगरीब यांचा अभिमानी सर-
कार, मायबाप, त्यांनीं मनावर घेऊन उलगडा करावा. त्याचा लोभ पैशाचा धरूं
नये. धरला असतां वाईट.

१० वचनप्रमाण, अभय देणें, त्यांशीं पुन्हा दंडेली करणें, हें आपले कुलांत जाळें
नाहीं व पुढें होऊं नये.

११ किल्ले अरणी हा महाल वेदो भास्कर यांस पूर्वी महाराजांनीं दत्त दिल्या आहे.
त्यांस पुत्र आठ जण आहेत. त्यांचे उचितास घेऊन चाकरीवरी राहिल्यास उत्तम.
न राहिले झणून महालास इजा चाकरीबद्दल झणून उपद्रव देऊं नये. दोन रुपयांची
लाख ठेवूं नये.

१२ विजापुराकडून सनदी अंमल आहे. कांहीं दौलताबादकराकडून इकडे येतां,
त्यांचा अंमल तहांत घेतला. त्याखेरीज जरबेने किल्लेक पाळेगार बसांत आणून,
खास अंमल केला. त्यांत इजमायली जमेत कमकसर आहे. तशी विजापुराकराकडे
पांच हजार फौजेनिशीं चाकरी करावी लागते. त्यास पांच हजार फौजेनिशीं चाकरीचें
कलम, आमचा त्यांचा तह जाला त्यांत आदमी चाकरी करणार नाहीं, वस्तुशीर
मदत देऊं, इमानें इतबारें मेहेनत करूं, असें तीर्थरूप असतां ठरलें आहे. त्यास
चाकरी तुझांकडे नाहीं. सबब, चाकरीबद्दल वस्तुशीर काम लागेल त्या समयीं तुझीं
फौज देत जावी. न दिल्यास त्याचा जाब तुझांस विचारूं. खर्च पडेल त्याचा पैसा घेऊं.

१३ वरघाटी हिंमणी बेरडी, देऊळगांव वगैरे पाटिलक्या आहेत व देशमुख्या
व नाडगाँव्या वगैरे वडिलार्जित वतनें आहेत. त्याविशीं तुझीं बोळें नये. आदमी वहिवाटें.

१४ वस्तुशीर माणूस इकडील तिकडे, अगर तिकडील इकडे आल्यास, परस्पर
संभाळोन, त्यांचा संतोष राखोन, समजूत करून, खुलासा करून जिकडील तिकडे
सोंपावें. त्याविशीं हरकत करूं नये.

१५ परगणे बेंगरूळ आदमी सोडविलें, त्यास आसपास ठाणीं हासकोटें, व सिलेकोटें
ऐसे तीन महाल, दोन लाख वराईचें उत्पन्न आज आहे. जमेवर आल्यास पांच
लाखांपर्यंत उत्पन्नास येतील. त्यास आदमी आपले तर्फेने चिरंजीव सौ० दीपाबाईस
चोळी बांगडीस दिल्ले आहेत. त्यास याचा विभाग तुमचे वंशांनीं करूं नये. मुलींनीं
परंपरा आपले खाजगी खर्चांत ठेवावें. त्याची चौकशी तुझी राखीत जावी. सौभाग्य-
वती देतील त्याणीं खावेत.

१६ चंदी प्रांतानजीक आदमी प्रांत सोडविला, त्यापैकीं सात लाख होनांचे महाल,
चिरंजीव राजश्री व्यंकोजी राजे यांस दूधभाताकरितां इनाम परंपरेनें चालण्यास दिल्ले
आहेत. त्यास त्यांची याद तुझी करून पाठवाळ, त्याप्रमाणें मजुरा देऊं. सनद
पाठवूं. अनुभवीत जाणें.

१७ तुमचा चोर आमचे राज्यांत आला, तरी तुमचा तुझीं मागितल्यास घेऊं,
तसा आमचेकडील हरामखोर आल्यास, तुझीं आमचे स्वाधीन करावयास अंतर
करूं नये.

१८ महाराजांचे छत्रीकडे नेमणूक दरमाही चौकच्यामुढां तुझी ठेवावी. बोळा हत्ती, कारकून असावे. येविशीं ढील होऊं नये.”

येणेंप्रमाणें १८ कलमें व्यंकोजी महाराजांसंबंधाचीं आहेत, व धुकुणिसावें कलम, कर्नाटकांतील शिवाजीचे कारभारी बहिरजी राजे ह्यांचेकडून, बडिलार्जित सेवक रघुनाथ नारायण हणमंते ह्यांस एक लक्ष होनांची जहागीर घावी, असेबद्दल आहे. ह्या तहाचा सूक्ष्म रीतीनें विचार केला, तर शिवाजी महाराजांच्या राजकारण-कुशलतेची तारीफ केल्यावांचून राहावत नाही. ह्या तहाच्या योगानें त्यांनीं, व्यंकोजी राजास आपल्या इच्छेप्रमाणें आपल्या कक्षांत आणून, महाराष्ट्राजसत्तेचें वर्चस्व त्यावर प्रस्थापित केलें, आणि कर्नाटक व महाराष्ट्र ह्या दोन्ही राज्यांचा एकजीव करून तंजावर प्रांतावरील विजापुरकरांचें सार्वभौमत्व आपोआप नाहीसें केलें, असें ह्मणण्यास हरकत नाही. हा तह इ. स. १६७९ मध्ये झाला.

ह्याच समयास कर्नाटकामध्ये दुसरी एक राजकीय महत्त्वाची गोष्ट घडून आली. शिवाजीचें व गोंवळाकोंड्याच्या बादशहाचें सख्य होऊन, त्यांनीं विजापुरकरांचा दक्षिण कर्नाटकांतील मुख्य काबीज करण्याचा प्रयत्न चालविल्यामुळे, विजापुरचा दिवाण अबदुल करीम ह्यानें बादशाही सैन्याचा अधिपति दिलेरखान ह्याकडे संधान लावून गोंवळाकोंड्यावर स्वारी करण्याचा घाट घातला. परंतु गोंवळाकोंड्याचा दिवाण मादण्णापंत ह्यानें मोठ्या दक्षतेनें निवडक सैन्यानिशीं टक्कर दिल्यामुळे ह्या संयुक्त सैन्यांस अपयश घेऊन पळ काढावा लागला. अर्थात् ह्या प्रसंगीं विजापुरच्या सैन्याची कमकुवत मोगल सैन्यास कळून चुकली. तथापि, दिलेरखान ह्याचें व अबदुल करीम ह्याचें अंतस्थ रहस्य असल्यामुळे त्यांनीं विजापुर-दरबारांतील दुफळी मोडून तेथील सैन्याची सुधारणा करण्याचा प्रयत्न केला; परंतु त्यांत त्यांस यश आलें नाहीं. विजापुरच्या खजिन्यांत पैशाची टंचाई झाल्यामुळे विजापुरचे पुष्कळ लष्करी लोक औरंगजेबास व शिवाजीस जाऊन मिळाले. दरम्यान अबदुल करीम अतिशय आजारी पडला, व औरंगजेब बादशहास, दिलेरखानानें उत्कृष्ट संधि आली असतां विजापुर घेतलें नाहीं, ह्मणून त्याचा राग आला, व त्यानें विजापुरास वेढा घालून विजापुर हस्तगत करावें ह्मणून त्यास हुकून फर्माविला. ह्या प्रसंगीं मसाऊदखान ह्मणून एक हबशी सरदार विजापुरचा मुख्य दिवाण झाला. त्यानें सैन्याच्या खर्चास वगैरे देऊन, विजापुरची बादशाही राखण्याचा थोडासा प्रयत्न केला. परंतु औरंगजेबाच्या हुकुमाप्रमाणें मोगल सैन्य विजापुरावर चालून आलें व त्यानें शहरास वेढा दिला. मसाऊदखान ह्यास आतां विजापुराचें रक्षण करणें कठीण वाटून त्यानें शिवाजीशीं सख्य केलें, व त्यास कोफळ व बखारी ह्यांच्या

मधील प्रांत व द्रविड देशावरील व तंजावर आदिकरून शहाजीच्या जहागिरीवरील सर्व सार्वभौमत्वाचे हक्क देऊन, त्यास आपल्या साक्षास बोलाविले. त्याप्रमाणे शिवाजीने आपल्या निरनिराळ्या सरदारांच्या हाताखाली सैन्य पाठवून मोगल सैन्याचा पराभव केला, आणि मसाऊदखानाचे संकट निवारण करून विजापुरावरील वेढा उठविला. अर्थात् विजापुरच्या वजिराने ह्या वेळी शिवाजीचा गौरव करून त्याची समस्त भेट घेतली व त्याचे उपकार मानून त्यास बादशहाच्या बरोबरीचे सर्व मान दिले. तेणेकरून शिवाजी महाराजांचे वर्चस्व व महत्त्व विजापूरदरबारी अधिक वाढून कर्नाटकप्रांतामध्ये त्यांचा जयजयकार विशेष झाला.

व्यंकोजी व शिवाजी ह्यांचे सख्य होऊन त्याने शिवाजी महाराजांस अर्धा हिस्सा दिला. त्याची व इतर कर्नाटकांतून जिंकून घेतलेल्या प्रांतांची व्यवस्था शिवाजीचे सरदार पाहू लागले. तेणेकरून व्यंकोजीचे स्वातंत्र्य कमी झाले; आणि चो-होंकडून शिवाजीच्या पराक्रमी व कर्तृत्ववान सरदारांनी सर्व सत्ता आकर्षून घेतल्यामुळे व्यंकोजी राजास मोठी मानहानि वाटू लागली. तशांत विजापुरच्या बादशाही वजिराने तंजावर प्रांताचे सर्व सार्वभौमत्व शिवाजीस दिल्यामुळे व्यंकोजीचा पुढे-मागे स्वतंत्र होण्याचा आशातून सर्वस्वी नाहीमा झाला. त्यामुळे तो अत्यंत दुःखी व उदास झाला; आणि त्याने सर्व राज्यकारभार सोडून देऊन वैराग्यवृत्ति स्वीकारिली. ही गोष्ट शिवाजी महाराजांचे कारभारी रघुनाथ नारायण हणमंते ह्यांनी शिवाजी महाराजांस कळविली. शिवाजी महाराजांस जरी हिंदुपदपादशाहीचे सार्वभौमपद प्राप्त झाले होते, तरी आपल्या बंधूची अशी शोचनीय स्थिति व्हावी अशी बिलकूल इच्छा नव्हती. व्यंकोजी राजाचे हे उदासीन स्थितीचे वर्तमान समजून त्यांस फार खेद वाटला, व त्यांनी मोठ्या कळकळीने त्यास एक उपदेशपर पत्र पाठविले. हे पत्र शिवाजी महाराजांच्या थोर अंतःकरणाचे व बंधुप्रेमाचे एक उत्कृष्ट चित्र असून, ते आह्मांस अस्सल उपलब्ध झाल्यामुळे ते येथे सादर केल्यावाचून आमच्याने राहावत नाही. हे पत्र* येणेप्रमाणे:—

श्री.

“श्रियासह चिरंजीव अखंडित-लक्ष्मी-अलंकृत राजश्रिया विराजित राजमान्य राजश्री महाराज व्यंकोजीराजे प्रती राजश्री शिवाजी राजे आशीर्वाद. येथील क्षेम

* हे पत्र बालाजी आक्की चिटणीस ह्यांच्या हातचे आहे. ह्याचे शब्दशः भाषांतर ग्रॅट डफ साहेबांनी आपल्या इतिहासांत दिले असून ह्या पत्रासंबंधाने असे झटले आहे:—“On this occasion Sivajee addressed a letter to him, full of energy and good sense. This letter was amongst the last that Sivajee ever dictated.” ह्यावरून ह्या पत्राची योग्यता किती आहे, हे निराळे सांगायचा नकोच.

जाणोन स्वकीय कुशल लेखन करणें. विशेषः—कितेक दिवस जाले, तुमचें पत्र येत नाहीं. याकरितां समाधान वाटत नाहीं. सांप्रत राजश्री रघुनाथपंती लिहिलें कीं तुझीं आपले ठायीं उदासवृत्ति धरून पहिलेसारखे आपलें शरीर संरक्षण करीत नाहीं. सणवार उत्सवादिक हेंही कांहीं करीत नाहीं. सेना बहुत आहे. परंतु उद्योग करून कार्यप्रयोजन करवावें हेंही कांहीं करीत नाहीं. वैराग्य धरिलें आहे. एखादे तीर्थीचें बसून कालक्रमणा करूं, ऐशा गोष्टी सांगतां ह्याणोन विस्तारें लिहिलें होतें. तरी या गोष्टी आह्मांस बहुत अपूर्व वाटल्या कीं कैलासवासी स्वामींनीं कसे कसे प्रसंग पडले ते निवाह करून, यवनांच्या सेवा करून, आपल्या पुरुषार्थ बाजी संवारून, उत्कर्ष करून घेतला. शेवट बरा निवाह केला. तें सर्व तुझी जाणतां. त्यांच्या साह्यतेस त्यांच्या बुद्धेयुक्ति सर्वही तुझांस उपतिष्ठोन त्यापासून शहाणे जाले आहां. त्याउपरी आह्मीही जे जे प्रसंग पडले, ते निवाह करून कोणे तऱ्हेनें राज्य मिळविलें, हें जाणतां व देखत आहां. असें असोन तुझाला ऐसा कोणता प्रसंग पडला जे इतक्याचमध्ये आपल्या संसाराची कृतकृत्यता मानून, नसतें वैराग्य मनावरी आणून, कार्यप्रयोजनाचा उद्योग सोडोन, लोकांहातीं रिकामेपणीं द्रव्य खाऊन, नाश करवणें व आपल्या शरीराची उपेक्षा करणें. हें कोण शहाणपण व कोणती नीति ? व आह्मी तुझांस वडील मस्तकीं असतां चिता कोणे गोष्टीची आहे ! याउपरी सहसा वैराग्य न धरितां मनांतून विषण्णता (काहून) कालक्रमणा करीत जाणें. सणवार उत्साह पूर्ववत् करीत जाऊन तुझीं आपलें शरीरसंरक्षण बरें करीत जाणें. जमेती सेवक लोकांना रिकामे न ठेवून, कार्यप्रयोजनाचा उद्योग करून, त्यांपासून सेवा करून, पुरुषार्थ व कीर्ति अर्जणें. तुझी त्या प्रांतें पुरुषार्थ करून संतोषरूप असल्या, आह्मांस समाधान व श्लाघ्य आहे कीं कनिष्ठ बंधु असे पुरुषार्थी आहेत. रा. रघुनाथ पंडित त्या प्रांतें आहेत. ते कांहीं इतर नव्हेती. आपले पुरातन. तुझांसीं कोणे रीतीनें वर्तावें हें निपुण जाणितात. आह्मांस मानितात तैसें तुझांस मानितात. आह्मीं त्यांचे ठायीं विश्वास ठेविला आहे. तैसा विश्वास तुझींही ठेवून, कार्यप्रयोजनास परस्परें अनुकूल व साह्य होऊन वर्तत जाणें. पुरुषार्थ व कीर्ति अर्जणें. रिकामे बैसोन, लोकांहातीं नाचीज खाववून, काल व्यर्थ न गमावणें. कार्यप्रयोजनाचे दिवस हे आहेत. वैराग्य उत्तरवरीं कराल तें धोडें. आज उद्योग करून आह्मांसही तमासे दाखविणें. बहुत काय लिहिणें. तुझी सुज्ञ असा.” (मोर्तब. मर्यादेयं विराजते.)

ह्या पत्रांमध्ये जी प्रेमळ, प्रोत्साहक आणि जोरदार भाषा वापरली आहे, तिचा परिणाम कोणाच्याही अंतःकरणावर झाल्यावांचून राहणार नाहीं. मग व्यंकोजी राजे तर शिवाजी महाराजांचे प्रत्यक्ष सापत्न बंधू होते. त्यांना ही शिव-भूपतीची दिव्य वाणी वाचून, त्यांच्या हृदयांत सुविचार उत्पन्न झाला असेल, ह्यांत कांहीं नवल नाहीं. असो. हें पत्र लिहिल्यानंतर लवकरच, ळणजे ता. ५ एप्रिल इ. स. १६८० रोजी, छत्रपति शिवाजी महाराज रायगड येथें मृत्यु पावले, व म्हा-

राष्ट्रामध्ये मोठा हाहाकार उडाला. श्वांतरच्या महाराष्ट्राच्या घडामोडीशी कांही कालावधीत तंजावरच्या इतिहासाचा संबंध नाही.

शिवाजी महाराज मृत्यु पावल्यानंतर व्यंकोजी राजे ह्यांनी तंजावर येथे अवघे तीनचार वर्षेच राज्य केले. व्यंकोजीच्या कारकीर्दीतील मुख्य गोष्ट छणजे कर्नाटक प्रांतावरील शिवाजीची स्वारी व तंजावरावर मराठ्यांचे सार्वभौमत्वसंस्थापन ही होय. व्यंकोजी राजाच्या कारकीर्दीत क्षापेक्षा अधिक महत्त्वाची दुसरी गोष्ट घडून आल्याचे इतिहासांत प्रसिद्ध नाही. व्यंकोजी स्वभावाने मानी असून स्वतःच्या नैमवाचा व जहागिरीचा विशेष तोरा वाळगणारा होता. त्याच्या अंगी शौर्य व साहस हेही गुण कमी नव्हते; परंतु त्याचा सर्व जन्म सुसलमान बादशाहीच्या सेवत गेल्यामुळे स्वातंत्र्याचे व स्वाभिमानाचे पाणी त्याच्या अंगामध्ये विशेष खेळत नव्हते. त्याचे सल्लागार व प्रधानमंत्री कित्येक सुसलमान सरदार असून त्यांच्या तंत्राने तो वागत असे. त्याच्यामध्ये स्वाभिमानाची उच्च कल्पना असती व त्यास शिवाजीच्या स्वराष्ट्रसंस्थापनेचे उदात्त तत्व कळले असते, तर त्याज-मध्ये व शिवाजीमध्ये विरोध उत्पन्न झाला नसता. असो. व्यंकोजी राजाने तंजा-वरचे राज्य जिंकून तेथे मराठ्यांची स्वतंत्र गादी उभारली, हीच त्याच्या शौर्य-पराक्रमाची निदर्शक गोष्ट आहे. तंजावर येथे त्याने नुसती गादीच संस्थापित केली नाही, परंतु त्रिचनापल्ली, मधुरा व रामनाद वगैरे ठिकाणच्या नायक राजांना त्याने आपल्या पराक्रमाच्या जोरावर बिलकूल वर डोकें काढून दिले नाही. तंजा-वरच्या शिलालेखांत असे लिहिले आहे की, त्याने एक वेळ त्रिचनापल्लीच्या नायक राजाच्या मदतीस जाऊन त्याजकडून सोदल महाल मिळविला. असो. शिवाजीशी सख्य झाल्यानंतर व्यंकोजीने स्वतःच्या राज्यकारभारांत लक्ष घालून प्रजेस सुखी करण्याचा प्रयत्न केला असावा असे दिसते. कारण, इ. स. १६८० नंतर व्यंकोजीने कोणाबरोबर लढाई केल्याचा उल्लेख आढळत नाही. एकंदरीत व्यंकोजीने तंजावर येथे मराठ्यांची स्वतंत्र गादी स्थापन करून व चांगला राज्य-कारभार करून, द्रविड देशाच्या इतिहासांत आपले नांव अजरामर केले, ह्यांत शंका नाही.*

*कर्नाटकचे इतिहासकार कर्नल न्याक्सेली ह्याने व्यंकोजीच्या तंजावरावरील स्वारीचे विवेचन करिताना पुढील प्रस्तावर उद्गार काढले आहेत, ते वाचण्यासारखे आहेत:—

“Whatever might be the exciting causes of Ekojee's expedition to Tanjore, it was conducted with an address and decision highly favourable to his reputation as a stateman and warrior; though he appears immediately after to have relinquished the last, for the more pacific occupation of

राजा शहाजी.

("यकोजीचा वडील पुन व तजावरचा दुसरा राजा ।)

National Library
Calcutta.

आहेत, खर्च किती, पावलें काय, व त्यांचा नाश येथें किती जाहला, तो सर्व पर्याय ध्यानांत आहे; व विनंतीही पहिलीच केलेली आहे. सर्व समजोन कृपा करोन, संतोषपूर्वक जात, अशी रवानगी करणार खासी समर्थ असेत. विस्तारें सेवकानें त्याहांदेंसें नाहीं. कदाचित् लष्करांत त्यांस नेण्याविषयीं मर्जी असल्यास, त्यांस येथें राहाण्यामुळें चार रुपये लोकांचें देणें घेणें जहालें आहे; ऐशास सरकारांतून परामर्ष करणें. त्याची आज्ञा येथेंच खासींनीं लेहून करविलें ह्मणजे देणेघेण्याचा निर्वाह करोन सेवेसी येतील. सर्व हरद खासींचे लक्षांत आहे. सूचनार्थ विनंति लिहिली आहे.”

लेखांक ६.

श्री.

ता. ५ मार्च इ. स. १७८६.

“सेवेसी विज्ञापनाः—राजश्री नारायणराव वकील गोंवेंकर यांची सून बारली ह्मणोन त्यांजकडे समाचारास गेलीं होतो. त्यांनीं विनंती त्याहावयास सांगितली कीं, फिरंगी यांजकडे कलमबंदी मसलतप्रकरणीं पहिली पाठविली, व मागाहूनही लष्करांतील उत्तरें त्यांस लिहिलीं. त्यांचा जाब, अद्याप मार्ग ठीक नाहीं, याजमुळें आला नाहीं. तो येईल. परंतु मनसच्यानं दिसतें कीं, सडें घाटमाथा ठिकाण होतें, तें टिपूचे लोकांनीं घेऊन घाटमाथा राहिले. खालीं तालुका फिरंगी व सांवतांचा. तेव्हां सहजच घाटाखालीं नाकेबंदी मजबुती आपले तर्फेनं आपले सरदेवर फिरंगी यांस करणें प्राप्त. सन्निध गनीम. त्याचा पायबंद असतां त्याचे मुलखावर मसलत करोन जावयास जमावाची सोय कशी बनेल, याचा विचार पडला असेलसें वाटतें.* ह्मणोन खासींस त्याहावयास सांगितल्यावरोन लिहिलें आहे. विजयदुर्गचे बातमीत घाटाखालीं उतरला ह्मणोन वर्तमान आहे. त्यास गोंव्याहून अद्याप लिहिलें आलें नाहीं, आणि घाटाखालीं उतरेलसें वाटत नाहीं. घाटावरच आहे. तेव्हां घाटाखालोन फिरंगी सावंत एक जाले आणि घाटावरोन उपराळेयास फौज घाटावर सरकारची सडें यासन्निध गेली, तर खालोन फिरंगी सावंतांनीं घाट चढावा. वर सरकारची फौज असावी.

* आस प्रत्यंतर पुरावा पोर्तुगीज लोकांच्या इतिहासांतही आढळून येतो. पोर्तुगीज लोकांस मराठ्यांचें हें मागणें वस्तादगिरीचें वाटलें व त्यांनीं मदत करण्याची टाळाटाळ केली व आपल्या सरहद्दीवर सैन्य ठेविलें असें मि० डान्हर्सही लिहितातः—

“Earlier in the year an ambassador had arrived at Goa, from the Mahratta, to propose that the Portuguese forces should join those of the Mahratta and of the Bounsulo, in order to levy war against the Nabob. This offer was, however, declined, as it was suspected that the proposal was only a cunning device of the Mahratta to get possession of Bicholim and Parnem. The Captain-General therefore marched troops to the frontier for the defence of those parts in case of an attack.”

—The Portuguese in India. Vol. ii. P. 446.

असें जाल्यानें तेथोन गनीम उघळोन जाईल, आणि फिरंगी यांचा जमाव मोकळा होऊन, पहिला विचार ठरला आहे, त्या मसलतीस उपयोग पडेलसें माझे विचारें दिसतें. यांतील अर्थ स्वामींनीं घ्यानांत आणोन, आज्ञा जाल्यास नारायणरायांसी बोलोन गोंव्यास जलद लेहून पाठवूं. गनीम सन्निध त्यापक्षीं सांवत फिरंगी एक होतील. कदाचित् राजश्री जिवाजी गोपाळ कोंकणांतोन रवाना होणार, ते घाटावरोनच व दुसरी कांहीं फौज मिळोन घाटावरच रवाना जाले. तरी फिरंगी व सांवत घाटा-खालोनच पुरतील असा विचार आहे. मर्जीस येईल ती आज्ञा लौकर लिहिली पाहिजे. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.'

लेखांक ७.

पैवस्ती चंद्र १३ जमादिलावल.

श्री.

ता. ८ मार्च इ. स. १७८६.

“सेवेसी बहिरो रघुनाथ साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र ७ जमादिलावल-पर्यंत वर्तमान यथास्थित असे विशेषः—आज्ञापत्र सादर जाहलें. तेथें आज्ञा कीं टिपूचे मसलतसंबंधीं कलमबंदीच्या यादी फिरंगी यांजकडे गेल्या आहेत. तें त्यांस कबूल होतें न होतें ह्याचें उत्तर कळत नाही तर लौकर उत्तर आणून त्याहावें, व सरकारांतून राजश्री होळकर व गणेशपंत बेहेरे घाटावरोन फौजसुद्धां, टिपूचा जमाव किंतु रावर आहे, त्याजवर रवाना केले असेत. घाटाखालोन राजश्री जिवाजी गोपाळ रवाना जाले आहेत. त्यास फिरंगी सांवत एक होऊन, सामील होऊन, टिपूचे प्रातावर जावें. असें होत असल्यास राजश्री नारायणराव वकील गोवेंकर यांसीं बोलोन फिरंगी यांस लेहवावें, व नारायणराव जाबसाल करितील तो लष्करांत लिहिणें, झणोन आज्ञा. त्यास पहिले यादीचें उत्तर फिरंगी यांजकडील नारायणराव यांस आलें. त्या पत्राचीच नकल करोन सेवेसी पाठविली आहे. त्यांतील भावः—कलमबंदी येथोन लेहून गेली, ती त्यास कबूल नाही. अधिक उणे बोलणें, कलमबंदीशिवाय, ती याद लेहून पाठविली आहे. त्याजवरोन ध्यानास येईल. अधिक बोलणे सरकारांत मान्य करावयाजोगतें नाही, ह्यापक्षीं तो कारभार राहिलासा दिसतो. तथापि नारायणरावासमक्षच त्यांसीं बोलोन पाहतील. त्यांत जीव पडेसा असल्यास सेवेसी सविस्तर लिहितील. नंतर जशी आज्ञा होईल तसे करावयाचें. मशारनिव्हेस याच जाबसालाकरितां ठेऊन घेतले होते. त्या जाबसालाचा अर्थ समजला. त्या पक्षीं नारायणरायांस निरोप द्यावयाचा. लष्करांत नेऊन समक्ष निरोप द्यावयाची मर्जी असल्यास, लष्करांत येण्यास ते गैरसरंजामी. सरकारांतून ओझ्याचें वगैरे साहित्य द्यावें लागेल. ते लष्करांत येण्यासही सिद्ध आहेत आणि पुण्याहूनच निरोप देवावयाची मर्जी असल्यास, निरोपसमयीं बहुमानवत्तें वगैरे द्यावयाचीं, काय परामर्ष खर्चाविषयींचा करणे त्यांची आज्ञा, राजश्री अश्वतराव पेठे यांस जाहली झणजे येथोनच निरोप देतील. खर्चाविषयींचे परामर्षाचा विस्तारें करोन अर्थ पहिले विनंतीपत्रांत लिहिला आहे. साडेआठ वर्षांत हजार रुपये पावले आहेत. पांचशें

रुपये दरमहा द्यावयाचा करार होता. सरकारचाकरी त्यांनी केली व त्यांचा खर्च व नाश जाहला तोही ध्यानांत आहेच. सर्व अर्थ समजोन आज्ञा जाहली पाहिजे. पुढेही त्या दरबारी चाकरीचे उपयोगी व उमेदवार आहेत. माणूस प्रामाणिक, चांगले, सरकार-लक्षांतील. बहुमान निरोपसमयी करणें तो खासे व चिरंजीव व कारकून दोन असाम्या. खाशांस वखें साडेतीन दसरेयाचीं पावत असतात. जबाहीर दागिना शिरपेंच द्यावयाची आज्ञा व्हावी. त्यांनी सरकारांत लग्नसमयी शिरपेंच वगैरे नजर केलें आहे. स्पर्णार्थ सूचना केली असे. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक ८.

श्री.

“गोंव्याहून कलमबंदीचीं उत्तरें आलीं. किरकोळ जाबसांल आगळे उणे पहिल्या व दुसऱ्या कलमांत आहेत. त्याचें फारसें नाहीं. मुख्य तिसऱ्या कलमांत तपशील व चवथ्या व पांचव्या. बाकी कलमांत कांहीं कांहीं आहे.

हजरद इस्ताद भारी खर्च करून, पंत प्रधान यांस अनुकूल होऊन, मुख्य किल्ले काबीज करावे, आणि पैका खर्चाचा ध्यावा हें योग्य नाहीं. याकरितां उभयपक्षां मुख्य किल्ले काबीज करितील, त्यांपैकीं संवदे प्रांत, लांबी तीस कोस व रुंदी तीस कोस, हें राज्य इस्तादाकडे असावें. कां तर, तेथील राजे इस्ताद यांकडे आहेत. त्यांचें चालवितात झणून. याखेरीज पंतप्रधान बेहममतेकरून देतील तें घेऊं. बरकड राज्य किंवा किल्ले काबीज होतील ते पंतप्रधान यांचे हें त्या कलमांतील रहस्य आहे.

पंतप्रधान यांस खंडणी घेऊन टिपूसीं तह करणें प्राप्त. घेतलेला मुख्य व किल्ले माघारा द्यावे असें ठरल्यास, इस्ताद घेतलेले किल्ले व मुख्य माघारा देतील. पंतप्रधान यांकडून सदरहू खंडणीची चौधाई घेऊं.

पंतप्रधान यांस खंडणी न घेतां, टिपूसीं घेतलेला मुख्य व किल्ले माघारे देऊन तह करणें प्राप्त जहाल्यास, इस्तादखर्च मागणार नाहीं. परंतु मुख्य व किल्ले आपण काबीज करितील, ते माघारे देणार नाहींत. येणेंप्रमाणें मुख्य कलमें तीन आहेत. कळावें.”

लेखांक ९.

पैवस्ती चंद्र १३ जमादिलावल.

श्री.

ता. ८ मार्च इ. स. १७८६.

“सेवेसी बहिरो रघुनाथ साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत चंद्र ७ जमादिलावल-पर्यंत वर्तमान यथास्थित असे विशेष. आज्ञापत्र सादर जाहलें. तेथें आज्ञा कीं, कितूर प्रांतीं टिपूकडील फौज आहे. त्यांचे पारिपत्यास राजेश्री तुकोजी होळकर व गणेशपंत बेहेरे जात आहेत. कोंकणांतून रा. जिवाजी गोपाळ येतील. त्यास फिरंगी व सांवत एक होऊन, जिवाजीपंतांबरोबर कितूरप्रांतीं घाट चढून थावें आणि टिपूचे फौजेचें पारि-

पल्लू व्हावें, येविशीं रा. नारायणराव वकील गोवंकर यांसी बोलोन, असें होत असल्यास खाजकडोन फिरंगी यांस लिहिवावें, व नारायणराव काय उत्तर करितात हें लक्ष्मणांत लिहून पाठविणें झणोन आज्ञा. त्याजबरोन आज्ञेप्रमाणें मशारनिव्हे नारायणराव यांसी बोललो. त्यांचे विचारास ही गोष्ट येऊन, 'उत्तम आहे. मी फिरंगी यांस लिहितों.' झणोन उत्तर करोन बरचेवर गोंव्यास पत्रें आज्ञेप्रमाणें रवाना केलीं. फिरंगी यांस मान्य जाल्यास, तसेंच परभारें फिरंगी यांनीं रा. गणेशपंत यांस सूचना लिहावी. आणि आपण जमावाबुद्धां घाटावर जावें, झणजे दिवसगत लागणार नाही; याप्रमाणें वकिलांनीं फिरंगी यांस लिहिलें आहे. त्याचे विचारास काय येईल तें येऊ. वरकड पहिले कलमबंदीचे यादीचें उत्तर फिरंगीयांनीं लिहिलें, त्या मजकुराचें पत्र अळाहिदा लिहिलें आहे. त्याजबरोन ध्यानास येईल. कलमबंदीचे यादीत दिकती त्यांनीं घेतल्या आहेत. त्याजबरोन अर्थ दिसतो की, त्यांचे मनांत क्रमक करवायाची नाही. मदतीस येत नाही स्पष्ट झणावें, त्यापक्षीं कलमांत दिकती काढाव्या. सरकारांत अशीं कलमें कबूल होणार नाहीतच, या भावानें दिकती लिहिल्या आहेतसें वाटतें. नारायणरायांस जाब लिहिला आहे, त्यांत शेवटीं तोडून लिहिला नाही. 'आह्मी दिकती काढिल्या आहेत, तथापि श्रीमंतांची निदान मजीं काय आहे ती पुसोन उत्तर कळवावें,' झणोन खालीं लिहिलें आहे. परंतु त्यांत जीव दिसत नाही. याजबरोन कितूर प्रांतीं गणेशपंतांबरोबर फिरंगी उपयोगी कदाचितच पडेलसें दिसतें. सविस्तर ध्यानांत यावें झणोन विनंति लिहिली असे. सेवेसी श्रुत होय, हे विज्ञापना."

लेखांक १०.

पैवस्ती चंद्र २९ जमादिलावल.

श्री.

ता. १३ मार्च इ. स. १७८६.

"सेवेसी बहिरो रघुनाथ साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत चंद्र १२ जमादिलावलपर्यंत वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-चंद्र ६ जमादिलोवलचें आज्ञापत्र सादर जालें. तेथें आज्ञा की, टिपूचे मसलतीस फिरंगीयांनीं उपयोगीं पडावें, त्यास हल्लीं दर्यातून गलबतें फिरावयाचीं राहिलीं तर विंता काय? खुषकीनें पलटणें बाहेर काढोन, सरकारचे फौजेस सामील होऊन मसलत करावी. तालुक्याचें रक्षण होऊन मसलत कशी होईल असें तुझीं लिहिलें होतें. त्यास सरकारचे फौजेचा शह बसला, तेव्हां तालुक्यास उपद्रव काय लागणार? व असे अदेशानें मसलत काय होणार? सरकारची गोवंकरांची दोस्ती. त्यांनीं उपयोगीं पडावें हें चांगलें. तुझीं राजश्री नारायणराव यांसी बोलोन लेहून पाठवावें झणोन आज्ञा. त्यांस पूर्वीं स्वामींनीं नारायणराव यांस आज्ञा ये-विषयींची केली, तेव्हां खुषकीनें फिरंगी यांचे पलटणाचा खर्च भारी, व भारभारदारी, उंटें, घोडी, बैलसरंजाम फार लागतो. तें ठीक नाही. यास्तव घाटाखालीं टिपूचे कोंकण-प्रांतीं बंदरकिनारे वगैरे जागां खुषकीनें व जलमार्गे फिरंगी यांनीं स्वतंत्र मसलत

१ भारभारदारी=भोजें वाहणारे लोक, मजूर वगैरे.

कबूल करोन, जाऊन काम बजावावें ऐसें बोलणें होऊन, त्या तऱ्हेचे कलमांची याद कलमबंदीची लिहिली. ती याद मी लष्करांतून येतेसमयीं स्वामीजवळ दिली आहे. पाहिलेयावर मजकूर ध्यानांत येईल. तेव्हां त्या मसलतीस गैरहंगाम जहाला. इल्लीं स्वामींचे आहेत, सरकारचे फौजेंत सामील खुषकीनें होण्याचा मजकूर, तो नारायणराव यांजपाशीं बोललों. त्यांनीं विनंति ल्याहावयास सांगितली कीं, 'फिरंगी रोजमरा घेऊन पलटणें देत नाहीत; तेव्हां त्यांनीं कलमांचे लढे काढिले. त्यांची याद सेवेसी पहिली पाठविली आहे. ती मनन करोन, त्यांतील कमजास्त कांहीं मान्य करावयाची मर्जी असल्यास समजली पाहिजे, व खुषकीनें, भारभारदारी ओढ्याची बेगमी फरासखानासुद्धां उटें, घोडी, बैल, छकडे, गाडे वगैरे तोफखान्यास साहित्य लागेल, त्या देखील याची सोय पाहून आज्ञा ल्याहावी. येथोन फिरंगी यांस लिहितों. ते एकेक दिक्कती काढोन उत्तरें लिहितात. मागतीं त्यांचे जाब येथोन ल्याहावे या-स्वालींच दिवस जातात. अवकाश राहिला नाही. यास्तव मलाच निरोप द्यावा. मी समक्ष जाऊन, कळेल तसें बोलोन, समजावून, होतें कीं नाहीं असें पक्केपणें पाहून, बन-तसें असोन थोडी बहुत दिक्कत आढळली, तर तसेंच स्वामींस लिहीन; झणजे घडावयाचें असल्यास लौकरच उपयोग पडेल. नाहीं तर एक नाद तरी तुटेल. फिरंगी यांचे लिहिण्यांत नाद तोडीत नाहीं आणि अमलांतही येत नाही. यास्तव मला आज्ञा जाहल्यानें लौकर काय तें ठरावीन. सहस्र प्रकारें सरकारचाकरीस माझा प्रयत्न चालेल तो चुकणार नाही.' असें मशारनिल्हेनीं उत्तर केलें. याचा विचार करोन लौकर काय ती आज्ञा सादर झाली पाहिजे. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना."

लेखांक ११.

पैवस्ती चंद्र २४ जमादिलावल.

श्री.

ता० २० मार्च इ. स. १७८६.

“सेवेसी बहिरो रघुनाथ साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र १९ जमादिला-बलपर्यंत वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-चंद्र ११ मिनहूचें आज्ञापत्र सादर जाहलें, तेथें आज्ञा कीं, राजश्री नारायणराव वकील गोंवेंकर यांचें मानस जावयाचें आहे, त्यापक्षीं निरोप देवावा; व फिरंगी यांनीं सरकारमसलतीचे उपयोगीं पडावें; जलमार्गे गैरहंगाम जाहला तर खुषकीनें सरकारचे फौजेस सामील व्हावें; राजश्री जिवाजी गोपाळ रवाना जाहले आहेत, यांस मिळावें; याअन्वये नारायणरायांसीं बोलवें आणि निरोप देवावा झणोन आज्ञा. त्याजप्रमाणें मशारनिल्हे यांजपाशीं बोललों. त्यांचीं उत्तरें झालीं, तीं येणेंप्रमाणें कलम:-

आपले जाण्याविषयीं सरकारचा निरोप देण्याचें ठरलें. अतःपर गोंव्यास लेहून तेथील उत्तर आणवून, सरकारचा निरोप घेऊन जाऊं. मध्यें जातां नये, यास्तव त्यांनीं आपले कुटुंबाचे रवानगीची सिद्धता केली आहे. आपण तिकडील उत्तर आलें झणजे जाणार.

कलम १.

गोंव्यास मशारनिल्हेस जाणें, त्यास हे सरकारांत आले तेव्हां फिरंगी यांचीं पत्रें व वळें सरकारांत आणिलीं आहेत. हल्लीं हे जातात, तेव्हां सरकारांतून निरोप देऊन तुझांकडे रवाना केले असेत, झणोन सरकारचें पत्र व फिरंगी यांस त्यांचीं आलीं त्याचे मुबदला वळें, ऐशीं यावीं झणतात. येविषयींची आज्ञा राजश्री अमृतरायांस जहाली पाहिजे.

कलम १.

फिरंगी यांस जलमार्गाचा गैरहंगाम, त्यापक्षीं खुषकीनें यावें. त्यास खुषकीनें आल्यास ओझ्यास सरंजामास तोफखान्यासुद्धां भारी लागतो. हें पहिलें बोलणें यांत आलें होतें, व अलिकडे स्वामींस पुन्हां विनंती लिहिली आहे. त्याचा विचार होऊन आज्ञा येईल, त्याप्रमाणें फिरंगी यांसी बोलोन ठरेल तें सेवेसी लिहितील.

कलम १.

नारायणरायांनीं सरकारचे जाबसाल महतीचे वगैरे आज्ञेप्रमाणें फिरंगी यांसी बोलोन माघारें सरकारांत यावें, अशी मर्जी सरकारची असल्यास, फिरंगी यांचे पत्रां, किलेक जाबसाल सरकारचे व तुमचे नारायणरायांस सांगोन, निरोप देऊन तुझांकडे पाठविले आहेत; त्यास जाबसालाचे मजकुराचीं उत्तरें सांगोन मशारनिल्हेस पुन्हां सरकारांत लौकर रवाना करावें झणोन, पत्रांत मर्जी सरकारची असल्यास त्याहावयाचें स्मरणार्थ.

सदरहुप्रमाणें विदित व्हावें. याचें उत्तर येईल त्याप्रमाणें त्यांस सांगोन, निरोप-समयीं सरकारांतून करावयास बहुमानवळें व शिरपेंच दावयाचें लिहिलें तें उत्तम आहे. खर्चास चार हजार रुपये दावयाची आज्ञा. ती सूचना मशारनिल्हेस केली. त्यास सर्व अर्थ हरद आपले श्रीमंतांस माहीत असोन चार हजार रुपये देविले. त्यानें आपला निर्वाह—येथील सावकारी देणें जाहलें त्याचा देखील—होत नाहीं. त्यापक्षीं श्रीमंतांची कृपादृष्टि आहे ती पूर्ण असावी. गोंव्याहून ऐवज आणवून येथील सावकारापासून मुक्त होऊन निरोप घेऊन जाईल. याप्रमाणें उदासपणानेंच उत्तर केलें. श्रीमंतांस विनंति याप्रमाणें निश्चून त्याहावी झणोन त्यांनीं सांगितल्या-बरोन विनंति लिहिली आहे. सर्व अर्थ बारवार त्याहावेंसें नाहीं. ध्यानांतच आहेत. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना. नारायणरायांनीं विनंतीपत्र लिहिलें तें सेवेसी पाठविलें आहे. त्याचे उत्तरांची आज्ञा करणार स्वामी समर्थ आहेत. हे विज्ञापना.”

आ पत्रांत लिहिल्याप्रमाणें नारायणराव ह्यांनीं लिहिलेलें पत्र उपलब्ध झालें आहे. तें येणेंप्रमाणें:—

लेखांक १२.

श्री.

ता. २० मार्च इ. स. १७८६.

“सेवेसी नारायण विठ्ठल धुमे साष्टांग नमस्कार विज्ञापना चंद्र १९ जमादिलावल तागाईत सेवकाकडील वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-आज्ञापत्र पाठविलें तें पावलें. लिहिलें तें कळलें. तेथें आज्ञा की, गोंवेंकराकडील मजकूर बहिरोपंतांसी बोलिला, तो त्यांनीं लिहिला तो कळला. त्यास तुमचे बोलण्यांत तों बरेंसें दिसत होतें. हल्लीं असें कसें बोलतां झणून तर मी खुद्द खावंद नव्हे, हें स्वामींस कळलेंच आहे. सरकारची सेवा करून दाखवावी हा हेतु. लहान थोर जेहाला तरी दरबार आहे. कामाकाजा उरकोन यावीं, तीं उगीच कशीं येतात ? मी येथें लिहून माझ्याच झणितल्यासारिखें सारेंच मान्य कसें होतील ? मागां सेवा करून दाखविली. खर्च मज पडला नाही असें नाही. राजश्री तात्यांस तेव्हांच देखलही केलें. हल्लीं खर्चा-खार्जी आलेमुळें मजकडे पण काय आहे ? स्वामींचा निरोप आला असतां कर्ज फारीक करून जावें हें योग्य. झणून माणसांची रवानगी करून मी प्रस्तुत राहिलों आहे. तेव्हां त्यास गोष्ट मानेना. जाबसाल आले. स्वामींस कळविलें. फिरून उत्तरें दोन तीन वेळ लिहिल्याचीं आलीं. तींही राजश्री बहिरोपंत यांस सांगितलीं. त्यांनीं सेवेसी लिहिलीं असतील. त्यांचा जाबसाल स्वामींनीं कांहींच केला नाही, आणि गरीब नारायणरावावर शब्द ठेवितां, तो अंगिकार करावयास मी योग्य आहे. याउपर प्रांतीं जाईन तेव्हां समक्ष बोलून होईल तेथवर पैगम करीन. सेवा करावी हा हेतु आहे. जाहल्यास सेवकापासून अंतर होणार नाही. ‘तुझी निरोपाचें लिहिलें, त्यास उत्तम आहे. तेविषयीं बहिरोपंतांस लिहिलें आहे. ते तुझ्यांसी बोलतील’ झणून आज्ञा. त्यास राजश्री बहिरोपंत बोलिले. उत्तरही करावयाचें केलें. सेवेसी निवेदन करितील. सेवकावर कृपा असावी ही मुख्य विनंति आहे. ‘राजश्री जिवाजी गोपाळ यांची रवानगी विजयदुर्गाकडे केली आहे. त्यांचे मदतीस गोंवेंकरांनीं जावें याप्रमाणें घडेंसें करावें.’ झणून आज्ञा. उत्तम आहे. परंतु मागील पुढील बोलणीं होऊन चुकलीं, त्याचें स्मरण करून राजश्री बहिरोपंतांसी बोलिलों. आह्मं फिरंगी लोक. त्यांच्या मातबऱ्या व चाली स्वामींस सर्व विदित आहेत. तेव्हां उगेच एकाएकीं जिवाजीपंताबरोबर युद्धाचे मदतीस तुझी चला, असें खावदांस लिहून योग्य मी, असें स्वामींच्या ध्यानास आल्यास, मज आज्ञा प्रमाण आहे. ‘तुझी फिरंग्यांकडील जाबसालांत असतां जाबसाल आला नाही. अपूर्व आहे.’ झणून आज्ञा. तर जाबसाल आले. मी राजश्री बहिरोपंतांस कळविलें. कलमाची नकल देखील करून मी स्वामींकडे

१ देखल=माहित, विदित. २ कर्ज फारीक करणे=वारणें, निकाल करणें. ३ पैगम=बोलण्याचा प्रवेश. ४ आह्मं=आमी.

पाठवावी झणून दिली आहे. त्याचें उत्तर पाठविलें तें त्यांस पावलें. फिरून त्याच-
प्रमाणें दोन तीन वेळ लिहिणीं आलीं. तींही राजश्री बहिरोपंतास सांगितलीं आहेत.
'तुझांचा निरोप थावयाचा नव्हता. परंतु सरकारकाम कराल असें जाणून निरोप
दिला असे. सरकारची मर्जीप्रमाणें जाबसाल उगवून पाठवावे' झणून आज्ञा.
स्वामींनीं निरोप दिला तरच जाणें. तो दिला, फार संतोष जाहला. लक्षलाभ
मानून, खाबंदांच्या निरोपास जलद लिहून पाठविलें आहे. स्वामींचा निरोप होईल
ते क्षणीं लिहावें. निरोप पाठवीन झणून त्याचें लिहिणें होतें. वरें व पत्र सरकार-
तर्फेची थावयास आज्ञा करावी. कृपा करून निरोप दिला. फार वर्षांनंतर जाऊन
भेट सर्वांची घडेल. मजी असल्यास आज्ञा करावी. त्याप्रमाणें लवकरच माघारें
येईन. निरोप दिला झणून स्वामींचा सेवक नव्हे व आज्ञेप्रमाणें माघारे येणार नाही,
असा समज नसावा. 'इंग्रज, फरासीस यांकडील बातमी जे असेल ते कळवीत जावी.'
झणून आज्ञा. त्याप्रमाणें करीत जाईन. बहुत काय लिहावें, लोभ करावा हे विज्ञापना."

लेखांक १३.

प्रेवस्ती चंद्र २९ जमादिलावल.

श्री.

ता. २५ मार्च इ. स. १७८६.

"सेवेसी बहिरो रघुनाथ साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र २४ जमादिला-
पर्यंत वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—चंद्र २४ मिनहुचें आज्ञापत्र सादर जाहलें. तेथें
आज्ञा कीं फिरंग्यांकडून टिपूचे मसलतीसंबंधी यादीचीं उत्तरें आलीं, तीं ठीक नाहींत.
पहिली सरकारांतून याद गेली आहे, त्याप्रमाणें जाहल्यास राजश्री नारायणराव वकील
जात आहेत यांनीं बोलून करावें. न जाहल्यास राहिलें. सोय पडल्यास राजश्री गणेश-
पंतांकडे जमाव फिरंग्यांनीं पाठवावा. हें घडल्यास उत्तम, व कांहीं बंदुका व दारू
चांगली सरकारांत द्यावी. याप्रमाणें नारायणरायांसी बोलवें झणोन आज्ञा आज्ञेप्रमाणें
मशारनिल्हेसी बोललों. त्यांचीं उत्तरें येणेंप्रमाणें कलमेंः—

नारायणरायांस स्वामींकडोन निरोप देण्याची आज्ञा आल्यानंतर त्यांनीं गोंव्यास
फिरंगी यास लिहिलें आहे त्याचें उत्तर यावयाचें आहे. व येथें चार रुपये लोकांचें देणें
जाहलें आहे, त्याची तजवीज गोंव्याहून होऊन येणें यास्तव राहिले आहेत. तेथील
निरोप आला झणजे येथोन सावकारांचा उलगडा पडोन, आज्ञा घेऊन गोंव्यास
जाऊन, आज्ञेप्रमाणें फिरंगीयांसी बोलोन, ठरेल तें सेवेसी विनंती लिहितील. कलम १.

गणेशपंतांकडे खुषकीनें लोक फिरंगी यांचे गेले तर जावयाचे. त्यास ओझ्याची
बगैरे देणेघेण्यासोईचा मजकूर कोणते तऱ्हेनें निघेल ते आज्ञा समजावी झणोन
पेशजीं विनंती लिहिली आहे. त्याचेंही आज्ञाउत्तर मर्जीस येईल त्याप्रमाणें सादर
जाहलें पाहिजे. झणजे त्याप्रमाणें नारायणरायांस फिरंगी यांसी बोलावयास
ठीक पडेल.

कलम १.

राजश्री गणेशपंतांकडे जमाव पाठविणें दिसत नाहीं ह्मणोन खात्रीनीं लिहिलें, तेंही अर्थांत प्रमाण. परंतु नारायणराव तेथें गेल्यानंतर बोलण्यांत ठरेल तें सेवेसी लिहितील, व पहिलेंही फिरंगी यांस येविषयीं आज्ञेप्रमाणें यांनीं (याद) लिहिली आहे; इतक्यांत उत्तर येईल, तेंही विदित करितील.

कलम १.

बंदुका व दारू सावकारी उदमियांकडे मिळणार नाहीं. फिरंगी यांचे सरकारांत अधिक असल्यास, दोस्तीचे जागां वाजवी किमतीचा पैका घेऊन देतील. येविषयीं आज्ञेप्रमाणें फिरंगी यांसी बोलतील, परंतु दारू व बंदुका किती प्रयोजन असेल ती आज्ञा समजली पाहिजे.

कलम १.

फिरंगी यांजकडील थैली आलेली सेवकाकडे पाठविली ती पाहिली. त्यांत विठ्ठल विश्रामाचा ऐवजाबद्दलचा मजकूर नाहीं. तेव्हां पुन्हां दुसरें पत्र सरकारचें फिरंगी यांस त्याविषयीं लेहवितों.

कलम १.

सदरह्मप्रमाणें विदित व्हावें. कैलासवासी दादासाहेब याजबा॥ सदाशिव रामचंद्र व विठ्ठल विश्राम यांचे गुजारतीनें सावकाराकडे ऐवज गोंव्यास आहे. त्याविषयीं फिरंगी यांस पेशजी सरकारांतून लिहिलें होतें. त्याचें उत्तर अद्याप आलेंच नाहीं. आणि जासुदास दुसरा जाब देऊन फिरंगी यांनीं रवाना केलें. त्यास येविषयीं पुन्हां नारायणरायांबराबर पत्र लेहून याचें ह्मणोन आज्ञा. त्यास मशारनिल्लेचे जाणेयास थोडासा अवकाश आहे. आणि त्यांचे मत्तें पत्र जासूदजोडीबराबर परभारें जावें; आणि हे गेल्यानंतर समक्ष सांगितलें आहे ह्मणोन यांनीं बोलावें; तें बरें पडेल. असें नारायणरायांचे मत्तें आहे. त्यापक्षीं आज्ञेप्रमाणें फिरंगी यांस सरकारचे पत्र लेहवून मुजरद जासूदजोडीच पाठवितों. कळावें, सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक १४.

पैवस्ती चंद्र २ जमादिलाखर सीत चैत्र. श्री. ता. २६ मार्च इ. स. १७८६.

“सेवेसी बहिरो रघुनाथ साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र २५ जमादिला-
वलपर्यंत वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—गोंविकर फिरंगी यांजकडील जमाव राजश्री
गणेशपंतांकडे येऊन खुषकीनें उपयोगीं पडावा, येविषयीं राजश्री नारायणराव वकील
गोंव्यास जाऊन, त्यांसीं बोलोन, फिरंगी यांनीं कबूल करोन जमाव दिल्यास उत्तम.
कदाचित् तें न होय, तर नारायणरायांची विनंति आहे की, फिरंगी यांचे कबाइती
लोकांतील चार पांचशेंपर्यंत लोक फुटकळ, किरकोळ कारस्थानीनें मेळवून पाहूं. त्यांत
चाळीस पन्नास गोरे, बाकी किरिस्तांव काळे; फिरंगी व एक मातबर माणूस फिरंगी
सरदार; त्याजखालीं दोन तीन दुसरे फिरंगी मातबर; ऐसा जमाव एकंदर होऊन
जमा होऊन आल्यास सरकारांत तूर्त लढाईचे उपयोगीं चांगले पडतील. त्याचा
स्वर्च येणेप्रमाणें बसेलः—

गोरे दर असामीस दरमहा रुपये ३०.

किरिस्तांव काळे फिरंगी यांस दर असामीस दरमहा रुपये २०.

सरदार फिरंगी येतील.

१ मुख्य येईल त्यास दरमहा मातबर करावा लागेल.

२ मुख्याचे खालीं दुसरे फिरंगी येतील त्यांस दरमहा चांगला करावा.

३ त्याचे खालीं दुसरे.

५

कारकून वकील एक मातबर त्याजबरोबर येईल, त्यास दरमहा चांगला करावा.

कलम १.

गोलंदाज दाहा पांच चांगले गोरे व काळे आणिल्यास दरमहा पन्नास रुपये पडेल. परंतु चांगले येतील.

कलम १.

याजप्रमाणें खर्च पडेल आणि पैका दरमहा निवळ रोख द्यावा लागेल. त्यास सरकारांत उपयोग असोन खर्च याप्रमाणें दरमहा निवळ पडेल. पैका रोख द्यावा लागेल. यांतील मर्जीस आल्यास आज्ञा करावी. नारायणराव उद्योग करोन, याची तरतूद करितील. पांचशें लोकांवर हजार लोकपर्यंत मिळाल्यास पाहातील. परंतु पांचशेंपर्यंत मिळतीलसें वाटतें. फुटकळ लोक गोंव्याबाहेर सरकारतालुक्यांत घाटावर जमा करावे. एकंदर जमा होत तो महिना दीड महिना लागेल. जो माणूस येईल, त्याची तेरीख लाविली पाहिजे. एक कारकून सरकारचा पाठवावा. त्यानें येईल त्याची तेरीख लावून खर्चास द्यावे. याप्रमाणें करावें लागेल. लोक मिळोन आल्यास लढाईचे उपयोगी चांगले पडतील. याप्रमाणें नारायणराव यांनीं विनंती ल्याहावयास सांगितल्यावरोन लिहिलें आहे. मर्जी असेल त्याप्रमाणें आज्ञाउत्तर सादर करावें. मशारनिल्हेस सांगेन. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना. लोकांचा शेरा येथें मुसा नारजचा—गोरे व काळे फिरंगी यांचा आहे—त्याजपेक्षां उणा कबूल करणार नाहीत. यास्तव त्याप्रमाणें लिहिलें आहे. हे विज्ञापना.”

ह्या पत्रव्यवहारावरून नारायण विठ्ठल धुमे ह्यांची बरीच माहिती अवगत होते. त्याचप्रमाणें त्यांची पेशव्यांच्या दरबारी किती योग्यता होती व त्यांनीं मराठ्यांची सेवा किती निष्ठेनें व तत्परतेनें बजाविली आहे, तेंही दिसून येतें. बहिरोपंतांनीं आपल्या ता. ८ मार्च इ. स. १७८६ च्या पत्रांत, नानांस त्यांच्याबद्दल तारीफ करितांना असे स्पष्ट उद्गार काढिले आहेत कीं, “माणूस प्रामाणिक, चांगले, सरकार-लक्षांतील व पुढेंही त्या दरबारी चाकरीचे उपयोगी व उमेदवार आहेत.” लष्कर, त्यांना निरोपसमयी जबाहीर, दागिना, शिरपेंच वगैरे देऊन बहुमान करावा असें

१ मुसा नारज=हा पोर्तुगीज इसम पेशव्यांच्या पदरी नौकर होता. हा लष्करी विजेत निपुण असून, त्यानें तळेगांवच्या लढाईत चांगलें शौर्य दाखविलें होतें.

सुचित केले आहे. त्याच पत्रावरून, नारायण विठ्ठल ह्यांचे चिरंजीव ह्या वेळी त्यांचे बरोबर होते असे दिसून येते. ता. ४ मार्चचे पत्रांत त्यांची सून वारल्याचा उल्लेख आहे. ह्यावरून ते पुण्यास सहकुटुंब आले होते असे वाटते. श्रीमंत सर्वाई मोघवराव पेशवे ह्यांच्या लग्नसमारंभासही ते आल्याचा उल्लेख आहे. ह्यावरून पुणे दरबाराशी ह्यांचे पुष्कळ दळणवळण होते, हे सिद्ध होते. पुणे दरबाराने त्यांना दरमहा ५०० रुपये देण्याचा ठराव केला असून, त्यांना ८॥ वर्षांत अवघे ८ हजार रुपये दिले, असे बहिरोपंत एका पत्रांत नानांस लिहितात ! ह्यावरून व त्यांच्या खर्चाच्या अडचणीबद्दल केलेल्या उल्लेखावरून, पुणे दरबारची पैशाचे बाबतीत असमाधानकारक स्थिति होती असे ह्यापावे लागते !

नारायण विठ्ठल हे बहिरोपंतांचा निरोप घेऊन इ. स. १७८६ मध्ये गोंव्यास परत गेले. पुढे त्यांचे व फिरंगी सरकारचे काय बोलणे झाले ते समजत नाही, परंतु त्यांनी गोंव्याचा गव्हरनर फ्रान्सिस्को डकुना ए मेनेझ (Francisco Dacunha e Menezes) ह्यांच्याकडून मराठ्यांस मदत करण्याचे मान्य करविले असे दिसते. पण, पोर्तुगीज लोकांच्या मदतीचे मराठ्यांस विशेष कारण राहिले नाही. कारण, मराठ्यांच्या फौजेने टिपूच्या सैन्याचा पराभव करून, नरगुंद, कितूर, बदामी वगैरे प्रांत घेतला, व टिपूस नामोहरम करून त्याजला तह करण्यास भाग पाडिले. ह्या तहामध्ये मराठ्यांनी त्याजकडून ४५ लक्ष रुपये खंडणी घेण्याचा ठराव केला. हा तह एप्रिल इ. स. १७८७ मध्ये झाला, हे इतिहासांत नमूद आहे.

ह्यानंतर इ. स. १७८६ पासून इ. स. १७९२ पर्यंत नारायण विठ्ठल ह्यांची कांहीच माहिती समजत नाही. इ. स. १७९३ साली गोंव्याकडील वकिलाचे जागी विठ्ठल नारायण धुमे हे नांव आढळते. त्यावरून ह्या सुमारास नारायण विठ्ठल मृत्यु पावून, त्यांचे चिरंजीव विठ्ठल नारायण धुमे ह्यांस फिरंगी दरबारांतील वकिलतीचे काम मिळाले असावे असे दिसते. विठ्ठल नारायण हेही ह्या वकिलीवर फार दिवस राहिले नाहीत. इ. स. १७९७ मध्ये श्रीमंत दुसरे बाजीराव पेशवे ह्यांस फिरंगी गोंवेकर ह्यांजकडील वकील विठ्ठल गोरक्ष हे कमाविसमेटीची वझे घेऊन आल्याचा बाजीराव पेशव्यांच्या रोजनिशीत उल्लेख आहे. त्या वर्षी इ. स. १७९७ पर्यंत धुमे ह्यांच्या घराण्यांत हे वकिलीचे काम होते, हे निश्चित आहे. अर्थात् इ. स. १७७७ पासून इ. स. १७९७ पर्यंत, वीस किंबहुना त्याहूनही अधिक वर्षे, ज्या घराण्याचे फिरंगी दरबारांतील मराठी राजकारणे खेळ-

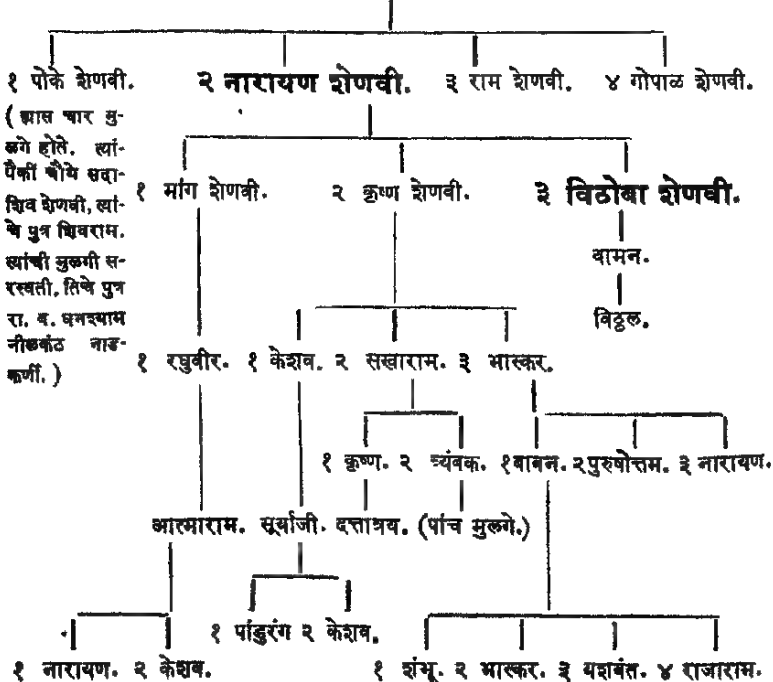
विलीं, त्याची विस्तृत माहिती उपलब्ध होणे अत्यंत अवश्य आहे. गोमांतक प्रांतांतील इतिहासमक्त इकडे लक्ष देतील अशी आशा आहे.*

* मुंबईचे आमचे सन्मान्य मित्र रा. व. घनश्याम नीलकंठ नाडकर्णी हे नारायण विठ्ठल धुमे ह्यांच्या बंधूचे नातू शिवराम धुमे ह्यांच्या मुलीचे चिरंजीव होत. ह्यांनी गोमांतकांतून धुमे घराण्याची वंशावळी मिळवून आमच्याकडे पाठविली आहे. त्याचप्रमाणे नारायण विठ्ठल धुमे ह्यांची माहिती मिळविण्याचाही प्रयत्न चालविला आहे. तो यशस्वी होऊन काहीं अधिक माहिती मिळाल्यास परिशिष्टरूपाने पुढे दाखल करण्यात येईल. रा. व. नाडकर्णी ह्यांनी गोमांतक प्रांतांतून रा. रा. सखाराम राया धुमे यांच्याकडून मिळविलेली वंशावळी येणेप्रमाणे:—

धुमे घराण्याची वंशावळी.

१ विठ्ठल शेणवी.

(मूळ पुरुष.)

हे पलटणे आली आहेत. यांचा बंदोबस्त न जाला, तर ये प्रांतीं ते उपद्रव करायस चुकणार नाहीत. फौजेच्या देण्याच्या ओढी या प्रकारच्या. काय करावें!' बाई बोलली जे, 'तुम्ही शंभर ओढी सांगा. एक वसई कायम असती तर कांहीं चिंता नवती. परंतु आतां हे तुमचीं बोलणीं व्यर्थ ! असो. आपल्यास शब्द लागणार. यास काय उपाय ? नबाबांनीं आपला इमान रक्षिला.' नबाबाच्या थोरपणाच्या व आणीक राजेरजवाड्यांच्या गोष्टी जाल्या. बाईचें यांचें काय ठरेल तें पहावें. बाईचें मानस आहे कीं, पाटीलबाबा काय सिद्धांत ठरावून जातात पाहावें. तदोत्तर कांहीं फौजेची सरंजामी करून हिंदुस्थानाकडे पाठवावी. कांहीं फौज ठेऊन माधवराव गंगाधर पुण्याकडे पाठवावे, असेही योजनेत आहेत. पाहावें काय घडेल तें खरें. स्वामींनीं अलीकडे दोन पत्रे सेवकास व एक बाईस पत्र पाठविलें. त्यांत आज्ञा कीं, राजश्री तुकोजीबाबा इकडे चाकरीस येतात. याणीं तिकडे महालो-महाल बंदोबस्त केला आहे. यांचे ठेवलेले कमाविसदार बाई उठवून आपले कमाविसदार पाठवितात. हे न करावें. ते चाकरीस येतात, त्यांचा बंदोबस्त राखून त्यांस खर्चाची मदतगारी करणें. ते पत्रे पाहून बहुत खिन्न जाली. बोलली जे, 'इतके दिवस आपलें तापत्रय श्रीमंतांस लिहिवीत गेलों, तें व्यर्थ गेलें. बरें असो. भगवतुइच्छा.' मी सरकारच्या पत्राचें उत्तर मागितलें. ते वेळेस बाई बोलली जे, पाटीलबाबा आले आहेत. यांचें आमचें बोलणें काय होतें तें पाहून उत्तर देऊं. असें खिन्न मानसें बोलली. बाईचें व भाईचें एकांत बोलणें जालें. त्या उभयतांत तिसरें कोणीच नवतें. राजश्री माधवराव गंगाधर यांस एकांतीं विचारलें. त्यास ते झणाले जे, आम्ही बाईस विचारून सविस्तर तुझांस सांगूं. यांचेही लक्ष पाहतां श्रीमंतांच्या पायावितरीक्त दुसरें लक्ष नाही. मी एकांतीं बाईस विचारलें कीं, मी श्रीमंतांस वर्तमान काय लिहूं ? बाई बोलली जे, आज व्यतिपात आहे. उदईक बोलूं. जालें वर्तमान देखलें ऐकिलें सेवेसी लिहिलें असे. राजश्री नारो शिव-देव व आपाजीराम दाभोळकर हे उभयतांही पाटीलबाबांबरोबर येथेंच आले आहेत. मीही काल लष्करांत त्यांस भेटायास गेलों होतो. त्यांनींही कितीक वर्तमान सांगितलें. सारांश, पाटीलबाबांचें मानस फार करून उज्जनीसच जाणार असें ऐकिल्यांत आलें. बाईंनीं तो येथें आणिले आहेत, कीं कांहींही उपाय करून पाटीलबाबांस दक्षणेस पाठवावें अशा अर्थी बोलविलें आहे. पुढें पहावें काय मसलत होती. पाटीलबाबांची तो ओढ उज्जनीकडे जायाची फार आहे. याप्रमाणें इकडील वर्तमान. सु-रतेकडील वर्तमान ऐकल्यांत आलें जे, श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांस हवालदिल जाला आहे. अन्योन्य मागणें करितात. असें साडुकान्यांत आपल्यांत आपण बोलतात.

सत्य मिथ्या देव जाणे. इकडेही पलटणें आलीं आहेत. आणीखही पलटणें येणार झणून बंदता आहे. छ ४ रोज रविवारी संध्याकाळीं पाटीलबावा वाड्यांत येऊन बाईस मुजरा करून बंगल्यांत बसले. बाईचा नित्यनेम दोन घटका रात्रपरीयंत जाला. मुदपाखांत येऊन यांची भोजनाची तरतूद करविली. दो घटका रात्रीनंतर पाटीलबावांस बोलाविलें. तीस चाळीस लोकांनशीं भोजनें केलीं. जेवणाच्या अगोदर पाटीलबावा बसले होते. मीही जवळीच होतो. हरी बाबाजीकडील बर्तमान मजला सविस्तर विचारलें. मी विदित केलें. त्यावर दादासाहेबांच्या गोष्टी निघाल्या. मी विचारलें जे, अलीकडे दादासाहेबांच्या बुद्धीस कांहीं विपर्यास पडला आहे झणून कितीक बोलतात; आपल्याही कांहीं ऐकिल्यांत आलें कीं काय? बावा बोलले जे, 'श्रीमंतांस कान दुखायाची व्यथा आहेच. इंग्रजांनीं उदंड उपाय केले. कान देखील साच स्थानभ्रष्ट करून उदंड औषधी उपाय केले, परंतु अद्याप वाहतच आहे. ठणक रात्रदिवस लागलीच आहे. अलीकडे हवालदिलही जाला आहे. बुद्धि स्थिर नाहीं. अन्योन्य भाषणें करितात. बाई दादासाहेबांचा शेवट करील. मग पुढें काय अन्य योजना करणें ते करील.' अशीं भाषणें केलीं. तदोत्तर भोजनें करावयास बसले. बाईही जवळ येऊन बसली. भोजन जालीयावर कोठडींत बिछाने टाकले. तेथें बाई व पाटीलबावा व राणेखान ऐसीं त्रिवर्ग एकांतास बसलीं. चौ घटका रात्रींत भोजनें उरकलीं. तदोत्तर एकांतास बसलीं. सात घटकांपरीयंत तिघांचीच बोलणीं जालीं. वरकड मुत्सद्दी मंडळी बाहेरच होते. अकरा घटका रात्र वाजलीयावर खिलबत अखेर जालें. बारावे घटकेस उठली. पाटीलबावा आपले गोटास गेले. बाईही आपले निद्रास्थलास गेली. मजला तों निरोप दिला. परंतु राजश्री माधवराव गंगाधर व गोविंद रघुनाथ हे उभयतां एक घटका बाईजवळ होते. त्यावर हेही उभयतां आपलात्या घरास आले. आजउद्यां बाईस व माधवरावजीस विचारून काय मथितार्थ कळेल तो मागाहून कासीदजोडीबरोबर विनंतीपत्रें रवाना करीन. आज छ ५ रोजीं इंदुवासरीं मावशीबाईचे येथें पाटीलबावांस मेजवानी आहे. उदईक मंगळवारी पाटीलबावा कूच करून उज्जनीकडे जाणार, अशी बोलवा आहे. प्रस्तुत पाटीलबावांचे येथें कारभारी आबा व साई आहेत. बाळाराव कांहीं इतराजीखालीं आहेत झणून ते फौजेंत ठेऊन आले आहेत. राजश्री नारो शिवदेवही बोलत होते जे, पाटीलबावा उज्जनीस चालले झणजे आझी निरोप घेऊन पुण्यास जाऊं. उज्जनीस जाणार नाहीं असें बोलत होते. आपाजीरामही निरोप घेऊन पुण्यास जाणार. या उभयतांच्या बोलवा अशा आहेत. पुढें पाहावें कसें होईल. राजश्री तुकोजीबावांकडील बर्तमान येथें ऐकिल्यांत आलें जे, प्रस्तुत खानदेशांतच

आहित. पुढें कूच होऊन चांदवडास जाणार. तेथें माघमासी पुत्राचें लग्न करून पुढें पुण्याकडे जाणार. याप्रमाणें देखलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. सेवकाची खर्चाची फार विपत्त्य आहे. लोकांचें देणें व पुढें कालक्षेप चालणें फार होय. संकट जालें आहे. येथें चार दिवस उपासी राहिलें तर कोणी समाचार घेणार नाही. धनी कृपाळु समर्थ. चिरंजीव सेवेसी आहेच. कोठें सोय करून देणार स्वामी समर्थ. हे विज्ञप्ति. डाकेचे कासीद उठून नारोपंताजवळ आले होते. खायावांचून हैराण. यांणीं येथून पंधरा रुपये देऊन, थोडें थोडें खावयास देऊन, पुन्हा डाकेवर पाठविले. डाकेचाही बंदोबस्त स्वामी करविती हे विनंति.”

लेखांक ३६.

पौष शु॥ ९ शके १७०२.

श्री.

ता. ४ जानेवारी इ. स. १७८१.

“पुरवणी श्रीमंत राजश्री नानासाहेबांचे सेवेसी:—

विज्ञापना. स्वामींनीं व राजश्री तात्यांनीं बाईस पत्रें लिहिलीं होती. सेवकासही आज्ञापत्र होतें. तीं पत्रें दोन्ही सेवकाच्याच लाखोव्यांत होती. छ ८ मिनटूस येथें दाखल जालीं. पत्रें वाचून रात्री दरबारास जाऊन बाईस एकांतीं सांगितलें. तदोत्तर दों घटकांनीं दरबार बरखास्त केला. बाईचे जवळ बाईचे भाऊ शहाजी पाटील शिंदे व जांवई यशवंतराव फणसे व मी ऐसें बोलत होतो. ते समयीच राजश्री गोविंद रघुनाथ गानू बाईचे खासगी तेही आले. ऐसे पांचजण होतो. गोविंदपंता-जवळीच मी चारी पत्रें दिली. त्यांणीं वाचून दाखविली. बाईस बहुत संतोष जाला. त्याअन्वयेच मीही बाईशीं बोललों. फार खातरजमा केली. माझे पत्री धन्यांनीं खास दस्तूर लिहिलें होतें जे, घरकलहासुळें सरकारकामांत हरकत होती. तेविशीं बाई बोलली जे, पुण्यांत आमचे तर्फेचे बोलणार श्रीमंतांशीं बोलणें बोलतात. तें ध्यानांत आणून पुर्तपणें अभिमानशुक्त खातरजमा जालीयास धन्याच्या मनो-दयानरूप पूर्ववत्प्रमाणें चाकरी घडून येईल. हें बोलणें बाई मावशीबाईच्या विधमानें सेवकाशीं बोलली आणि कितीक गोष्टी राखूनही बोलली. त्या बोलण्याचे अन्वये मावशीबाईंनीं एकांतीं सांगितलें जे, बाई व पाटीलबावा हे एकचित्त जाले. माघवराव गंगाधर यांस बोलावूं पाठविलें आहे. ते दो चौ दिवसांनीं येथें आले झणजे हे एकचिचारें होऊन फांजेची निगादास्त करणार. पाटीलबावाही येथें येणार. आठ दिवस येथें राहून सारे विचार पळेपणें करून, फौज ठेऊन झोल दुसरे उभे करणार. हें पळें जालीयावर हिदुस्थान व हा प्रांत व देशीं ऐसे महालो-

महालीं कमाविसदार नवे पाठविणार, व जुने कमाविसदार आहेत त्यांस ताकिदी पाठविणार जे, तुकोजीबावांकडेस कांहीं ऐवज देऊं नये. याप्रमाणें येथील योजना आली. माधवराव व पाटीलबावा येथें आलीयावर असें होणार. तकारनामकाचे गुण-दोष फार बोलली आहेत. परंतु अतःपर होळकरांचे सरदारीचा जाबसाल फौज ठेवणें चाकरी करणें व ये दौलतीचा सरंजाम हें सारें बाई आपल्याकडे ओढणार. तुकोजीबावांची चाकरी व त्यांचे फौजेचें देणें सर्व सरकाराकडे. जितके पागे व सरंजामी जुने लोक, तितक्यांचीं आतें बाईकडे कायावाचामनसेंकडून आहेत. बाईचें येथून एक पत्र गेलें झणजे ते निघून बाईकडे येणार. असा प्रकार येथें जाला आहे. परंतु अद्याप मुखेंकडून बोलत नाहींत. दुसरें वर्तमानः—बाईच्या व मावशीबाईच्या बारीक बातम्या तुकोजीबावांचे जवळ निकट आहेत. त्यास तुकोजीबावांचे जाब-साल सुरतेकडेही जात येत आहेत. सुभेदाराजवळ पारसीनवीस पुरुषोत्तमपंत बहंत सुभेदारांच्या मायेममतेत होते. त्यास प्रस्तुत त्यांचे पुत्र गोविंदराव पुरुषोत्तम आतां तुकोजीबावांजवळ आहेत. त्यांच्या हतें एकांतीं कागदपत्र लिहून सुरतेस जात असतात. या कुटांत मणिरामही—सुमेरसिंगाचा व्याही—तोही आहे. पत्रें यांणीं लिहून घावीं आणि मणिरामानें एकांतीं माणेंस पाठवून पत्रें पोहचावून उत्तरें आणवून, तुकोजीबावा व नारोपंत व मणिराम हे तिघे बसून गोविंद पुरुषोत्तम मुनसींनीं वाचून दाखवितात. ते वाचून पाहून तेच समयीं पत्रें सुरतेकडील जाऊन टाकितात. याप्रमाणें कुपीया वर्तमान फार एकांतींचें उभयतां बायांजवळ मात्र आहे. दुसरें कोणास ठाऊक नाहीं. हें वर्तमान ऐकूनही बाईस फार संताप जाला आहे. मावशीबाई बाईस बोलली जे, मणिराम दहा लक्ष रुपये माझे धेऊन त्यांच्या कुटांत मिळाला आहे, आणि सुमेरसिंगाबाबद ठेवरेवही मजला ठाऊक आहे. बाई बोलली जे, इतकेंही विठ्ठलपंताकडून श्रीमंतांस लिहिवा. मावशीबाई बोलली जे, पहिलेंच मीं लिहिलें आहे; परंतु त्यांजकडून कांहीं जालें नाहीं. तेव्हां बाई बोलली जे, तेथेही कानच आहेत. तुमच्या गांवाविशीं मीही दोन चार वेळां लिहिलें होतें. परंतु त्यांणीं सोडले नाहींत. मजकुर थोडका ! त्यांणीं इतकी निकड करावी असें कांहींच घडल्यांत आलें नाहीं. परंतु सांगणाराचें ऐकणें तेथें फार आहेसें दिसतें. याप्रमाणें उभयतां बाईंचीं भाषणें जालीं. मावशी-बाईचें गांव मजींस आलें तर सोडणार धनी समर्थ. अखेर कोणी तरी मातबर भीड घालीलच. मावशीबाईशीं मीही बोललों आहें कीं, श्रीमंतांस लिहून गांव सोडवीन. त्या आशेस्तव कितीक बारीक मोठें वर्तमान एकांतीं त्यांचें, सेवकास कळतें. सेवकाचें वचन निमवणार धनी समर्थ हे विश्वासि.

हें पत्र एकांतीं वाचून जाऊन टाकावें.”

लेखांक ३७. ता० १० जानेवारी १७८१.

श्रीगजानन. मि० पौष शु॥ १५ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विशांपना. तागाईत चंद्र १४ मोहरमपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतीपत्री लिहून डाके-बराबर पाठविलें आहे. सांप्रत स्वामींनीं सेवकास आज्ञापत्र व अहल्याबाईस पत्र चंद्र २३ जिल्हेजचीं पाठविलीं, तीं चंद्र ८ मोहरमीं पावलीं. दोन्ही पत्रे बाईस वाचून दाखविलीं. बाईंनीं आपले पत्राचें उत्तरही दिलें आहे व मी आज्ञेप्रमाणें बोललों. त्यांनीं उत्तरे केलीं जे, देपाळपुर व देवळे या दोही महालचे कमाविसदार आक्षीं जुनेच स्थापिले आहेत. त्यास देवळ्यापैकी पन्नास हजार रुपये सुलतानजी लांबहात्यास तुकोजी बावांनीं देविले आहेत; व देपाळपुरचे पंधरा वीस हजार रुपये राजश्री बळवंतराव वांकडे यांनीं कमाविसदार ठेवला होता, त्याजकडून वसूल करून घेतले. ते त्यांचे त्यांसच आक्षीं दिले. देपाळपुरचा कमाविसदार बहुत दिवसांचा. त्याजवळून कांहीं अंतरही पडलें नाहीं. दूर करावयास कारण काय ? मी उत्तर केलें जे, तुकोजीबावांनीं आपले फौजेच्या देण्याविषयीं रसदेपैकीं ऐवज त्यांजवळ मागितला. त्यांनीं न दिला. तदोत्तर राजश्री बळवंतराव वांकडे यांजवळून रसदेचा ऐवज घेऊन महाल त्यांजकडेस लावून दिला. देपाळपुर व देवळें दोन्ही महाल बळवंतराव वांकडे यांजकडून ऐवज घेऊन त्यांजकडे सांगितलें. त्याचा ऐवज वसूल न होतां, तुष्णीं कमाविसदार आपले पाठविले. त्याविषयीं श्रीमंतांनीं दोन चार पत्रे लिहिलीं आहेत. त्यास श्रीमंतांचे आज्ञेप्रमाणें तुकोजीबावांनीं बळवंतराव यांजकडेस महाल सांगितले आहेत. ते त्यांजकडेस बहाल असूं द्यावे. यांत श्रीमंतांची मजीं बहाल आहे. त्यास बाईंनीं उत्तर केलें जे, गुदस्तां शिंद्याच्या वीस लक्षांच्या बराता आल्या, व पुण्याकडील मसलतीस तुकोजीबावा होते, ते वेळेस लाखों रुपये खर्चास तेथें पाठविले आहेत. ज्या सावकारांचे काढून दिले आहेत, त्यांस त्या त्या महालावर बराता दिल्या आहेत. त्यांचा ऐवज न पावतां मामलती काढल्या, तर पुढें सावकार कसे पातेजतील ? श्रीमंतांचें येथें काय होतें आहे ? मी उत्तर केलें जे, हीं तुमचीं गृहकृत्यें तुष्णीं नी तुकोजीबावांनीं आपल्या घरांत समजावें. जें करणें तें समजून करावें. प्रस्तुत बळवंतराव वांकडे यांनीं ऐवज दिला आहे, त्याची वाट काय ? बाई बोलली जे, तुकोजीबावांनीं महालाची घालमेल करणें ती समजून करावी. मी उत्तर केलें जे, यांत बळवंतरावांचा तो आग्रह कांहीं नाहीं. तुमचीं हीं गृहकृत्यें त्यांस काय

ठाऊक ? त्यांच्या ऐवजास कोणता उपाय तो सांगायचा. बाई बोलली जे, 'घरचा विचार' त्यांनी आखी एकत्र होऊन, आपले घर देणें घेणें हें पाहून, मामलतीची घालमील करणें सी करावी. तो प्रकार त्यांनी न करितां आपलीं मनोराज्यें केलीं. परंतु पेशजीं लाखांच्या बराता ज्या केल्या आहेत, तो ऐवज कोठून द्यावा ? मीं उत्तर केलें जें, हा विचार श्रीमंतांकडेस अगर बळवंतराव सावकाराकडेस पुसायाचा आहे कीं काय ? बाई बोलली जें, सावकाराकडे हा जावसाल नाही. परंतु श्रीमंतांनीं जीं आह्मांस दोन पत्रें लिहिलीं, व तुझांस लिहिलीं, तीं कशावरून ? त्यांनीं गैरवाका समजाविलें, त्याप्रमाणें धन्यांनीं लिहिलें. परंतु शब्द आह्मांवर स्थापिला कीं, तुकोजीबाबा साहेबचाकरीवर आले असतां मागें बाईंनीं महालेंमहाल घालमील केली. तेव्हां श्रीमंतांच्या चित्तांत विक्षेप पडला कीं, सरकारांत येवढी मसलत पडली असतां ते चाकरीस आले आहेत, आणि बाई सर्वाविषयीं समजस असतां असें कसें केलें ?' मीं उत्तर केलें जें, असें समजलें तेव्हांच पत्रावर पत्रें येत गेलीं. बाई बोलली जें, श्रीमंतांचे येथें करोडीच्या मामलतीच्या रसदा घेतात. मामलेदारांस मामलती देतात. धनी व कारभारी एकमतें कारभार करितात, कीं ज्याच्या चित्तास येईल तें करितात ? येविषयींचें त्यांनीं येथें श्रीमंतांस काय समजाविलें असेल तें समजावोत. परंतु कारभार करणें हा एक मताचा आहे. तुकोजीबाबा व कारभारी इतके दिवस इंदुरांत होते. त्यांनीं येथें येऊन, आपलें घरीं देणें घेणें गृहकृत्य समजून, जें करणें तें करावें कीं नाही ? श्रीमंतांस हें काय ठाऊक ? तत्रापि, तुकोजीबाबांनीं गुजराथेंतून येतांच आठ दिवसही घरीं राहू दिले नाहीत. तसेंच साहेबचाकरीस बोलावून श्रीमंतांनीं नेले. असो. ते चाकरीस गेले, परंतु कारभारी यांनीं येथें येऊन आपले घरांत मागील पुढील देणींघेणीं समजावीं, आह्मांस विचारावें, आह्मीं त्यास देणीं घेणीं खर्चवेच कसे जाले, कोणांचीं देणीं घेणीं, पुढें तरतूद कशी काय, कोणी सावकारांस दोन दिवस राहवणें, कोणास तुरुत देणें हें एकमतें घरांत विचार करून मामलतीच्या रसदा घेणें अगर सावकाराच्या आंगीं मामलती लाऊन देणें, हें कारभार्यांनीं आह्मीं एकविचारें करावें, कीं मनास येईल तें त्यांनीं करावें आणि गैरवाका श्रीमंतांस समजावून शब्द नाहकचें आह्मांवर स्थापवें ? तरी नीतीचीं चालणीं श्रीमंतांचे येथें चालतात. त्यांचे चाकर आह्मी. आह्मांजवळून अवनीत धडल्यास शब्द लावतीलच. परंतु स्वराज्य अगर परराज्यांत जो कारभार करणें तो धनी कारभारी एकमतें करितात. असो. श्रीमंतांस काय ठाऊक ? तुकोजीबाबा व कारभारी गाढ मसलतीस टाकोटाक जाऊन सामील जाले आहेत

आणि आझीं येथें महालांची घालमील केली झणून श्रीमंतांस समजाविलें, त्या अर्थी त्यांनीं पत्रें पाठविलीं ! बरें, श्रीमंतांची आज्ञा आज्ञांस शिरसा बंध आहे. दोही महालांची घालमील केली ती केलीच. पुढें दुसऱ्या महालांची घालमील करीत नाहीं. परंतु पुरतेपणें श्रीमंतांनींही समजावें. याप्रमाणें उत्तरें प्रतिउत्तरें जाहलीं. बाईंनींही सेवेसी पत्रें लिहिलीं आहेत. वरकड इकडील राजकी वर्तमान आला-हिदा विनंतीपत्री लिहिलें आहे. सविस्तर श्रवणारूढ होईल. श्रीमंत राजश्री रावसाहेबांस अहिल्याबाईंनीं मेवे जात नासपातां फळें सुमार सहा पेटारींत चार व गलेकी दोन ऐकून सहा पाठविलीं आहेत. हे सरकारचे कासीदजोडी-बरोबर पाठविलीं आहेत. हीं सेवेसी पावतील. मेवा पावल्याचें उत्तर बाईंस पाठविणार स्वामी समर्थ. वेा राजश्री गबाभटजी कसराबंदच्या मामलतीकरितां सेवेसी आले आहेत. पावले असतील. चिरंजीवाची सोय कोठें जाली नाही. कृपा करून या महालांत एखादी असामी धन्यांनीं करून दिली तर धन्यांची मर्जी. माझे गरिबाविषयीं विनंती करायास कोण आहे ? घरीं मुलेंमनुष्यें अन्नवस्त्रांचांचून व कर्जदारांच्या वगैरे उपद्रवांनं फार हैराण आहेत. चिरंजीवही दीड बरीस सेवेंत आहे. अद्याप कोठें सोय जाली नाही. हे श्रम कोणाजवळ सांगावे ? स्वामीशिवाय करुणा कोणास येईल ? सर्वजाण धनी कृपाळू समर्थ. हे विज्ञप्ति.”

लेखांक ३८. ता. ०११ जानेवारी इ. स. १७८१.

पै। छ २७ मोहरम इहिदे समानीन. श्रीगजानन. मि. ० पौष वा. १ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. ता. छ १५ मोहरमपरीयंत स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून म्हा महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—येथील वर्तमान पेशजी विनंतीपत्री लिहून डाके-बरोबर छ ६ मिनहूस येथून रवाना केली आहेत. राजश्री पाटीलबावा येथें आले होते. त्यास अहिल्याबाईंशीं व पाटीलबावा व राणेखान या त्रिवर्गाशीं येथें दोन एकांत जाले. त्यांत बाईंनीं पाटीलबावांस बोध करून निश्चितार्थ ठरविला कीं, येथून उज्जनीस जाऊन येथें बंदोबस्त करून, पुढें शिंप्री कोल्हारसावर पलटणें आलीं आहेत, त्यांजकडे फौजेची रवानगी करून माघ शुद्ध प्रतिपदेस येथें येतो. येथून वसंतपंचमीचे मुहूर्तें निघून दरमजल श्रीमंतांच्या दर्शनास जाऊं. याप्रमाणें करार ठरवून, बाईंनीं फार प्रकारें सांगितलें कीं, आपण ये मसलतीस तेथें जात नाहीं तर जन्मपरीयंत श्रीमंतांचा व जघन्याचा शब्द आपल्यास लागेल. इकडील पलटणें

आली आहेत. या मसलतीची सरबराई मजकडे लागली. तुष्णीं तिकडे आंबाजी इंगळे पाठविलेच आहेत. आम्हीही त्रिंबकजी इंगळे तयार केले आहेत. पांच सात हजार फौज त्यांजबरोबर देऊन तिकडे पाठवितो. परंतु तुष्णीं आम्ही इकडील संधान राखणें मुख्य गोष्ट होय. पाटीलबावांनींही शपथपूर्वक कबूल करून, पाऊण महिन्यांनीं फिरून येतो असा करार ठरवून, छ ६ मिनहूस आठा घटका आंत पाटीलबाबा निरोपास वाळ्यांत आले. निरोपसमयीं बाईंनीं पाटीलबाबांस पैठणी शेलापागोटें व चिकडी (?) जामेवार व किनखाप याप्रमाणें वस्त्रें दिल्लीं. व दोन सोन्याचीं कडी व जडावाचा शिरपेंच व जिगा एकूण तीन दागिने बहुमान दिल्या. हत्ती देण्यास आणिला होता, तो पाटीलबावांनीं घेतला नाही. घरचे घरीं कशास, हे आहेत माझेच आहेत, असें बोलले. निरोप घेऊन उज्जनीस दरमजल गेले. राजश्री नारो शिवदेव येथूनच पाटीलबावांचा निरोप घेऊन येथेंच राहिले, कीं नारो शिवदेव यांणीं पुण्यास दरमजल यावें व सदाशिवपंत दाजी यांणीं बराणपुरीं रहावें. पाटीलबाबा इकडून देशास चालतील, त्यांजबरोबर त्यांणीं देशास यावें. याप्रमाणें निश्चय जाला होता. येथेंच मुक्काम करून राहिले होते. परंतु पाटीलबाबा जे दिवशीं येथून गेले, तेच दिवशीं राजश्री डाकेबरोबर सरकारचीं पत्रें नारो शिवदेव यांस आलीं. ते मशारानिल्लेही वाचून पाहून, ते पत्रें देऊन रातोरात सदाशिवपंत दाजीस पाटीलबाबांकडेस पाठविलें. तेथें त्यांची सरकारपत्रांच्या अन्वये काय मसलत जाली असेल हें न कळे. सदाशिवपंत दाजी त्रितीय प्रहरीं दुसरे दिवशीं छ ७ रोजीं आले. छ ८ रोजीं येथें मुक्काम केला. त्रितीय प्रहरीं चार घटका बाईंचा व नारोपंताचा एकांत जाला. तदोत्तर उभयतांस वस्त्रें देऊन बिदा केलें. छ ९ मिनहूस प्रातःकालीं कूच करून उज्जनीकडे गेले. राणेखान व आबा चिटणीस यांस तीन तीन वस्त्रें दिल्लीं. व शेंपन्नास लोकांस दोन दोन वस्त्रें बाईंनीं दिलीं. पाटीलबाबा येथून करार करून गेले आहेत. परंतु काल पत्रें सरकारचीं आलीं आहेत, त्यावरून उज्जनीस काय मसलत ठरेल ते पाहावी. येथें तों बाईंनीं बहुत प्रकारें पाटीलबाबांस सांगून पुण्याकडेस जावें अशी मसलत करारांत आणिली होती. इतःपर पहावें कशी मसलत उज्जनीस होईल तें. तेथून स्वामींस लिहितील. येथेंही कळल्यावर सेवेसी लिहीन. स्वामींनीं दोन तीन आज्ञापत्रें सेवकास व अहिष्वाबाईंसही दोन तीन पत्रें पाठविलीं तीं पावलीं. बाईंचीं पत्रें व माझीं पत्रें ऐसीं सारींच बाईंस एकांतीं वाचून दाविलीं. जाबसालही केला जे, राजश्री तुकोजीबाबा साहेबचाकरीवर गेले आहेत. त्यांणीं येथें महालोमहाली

कमाविसदार ठेऊन बंदोबस्त करून गेले आहेत. त्यांचे कमाविसदार दूर करून आपण आपले कमाविसदार पाठविले. येविशीं महाली कमाविसदारांची घाल-मेल न करावी झणून श्रीमंतांनीं मजलाही दोनचार आज्ञापत्रे पाठविली जे, बाईस सांगून महाली घालमेल न होय आणि येथें तुकोजीबावांचे चित्तांत किंतू पडून सरकारमसलतीस विपर्यास पडेल असें करूं नये. आपल्यासही दोन पत्रे सरकारचीं आलीं आहेत. सांप्रत कोंकणांत मसलत भारी आहे. ये समयी तुझीं सर्वांनीं एक-दिल होऊन अर्थप्राणें ते मसलतीवर नमूद व्हावें. तत्रापि, तुकोजीबावा आहेत त्यांच्या चित्तास विकल्प होय, असें तुझीं येथें न करावें. तत्रापि श्रीमंतांचीं पत्रे वरचेवर येत असतां आपण त्याप्रमाणें न करावें हें उचित नाही. बाई बोलली जे, 'श्रीमंतही वरचेवर पत्रे पाठवितात. तुझी येथें आझांसीं रागें मरून बोलतां. त्यास पहिलें पत्र श्रीमंतांचें आलें, ते वेळेस आझीं तुझांस सांगितलें आहे आणि आतांही सांगतों जे, श्रीमंतांची आज्ञा आझांस लक्षोपलक्ष वेळ शिरसा बंध आहे. सरकारचें पत्र आलें त्यापासूनच आझीं घालमेल मना केली. एक देपाळपुर व देवळें या दोही महालांचे कमाविसदार पहिले होते तेच आझीं बहाल केले. कां कीं देपाळपुरचा कमाविसदार तीस चाळीस वर्षांचा. तो दूर करायस कारण कांहीं नव्हतें. तत्रापि बळवंतराव बांकडे यांजकडील कमाविसदारांनीं पंचवीस तीस हजार वसूल घेतला आहे, तो कोणीं त्यांजवळून घेतला नाही. त्यांजकडेच ऐवज दिल्या. देवळ्याचे पन्नास हजार रुपये तुकोजीबावांनींच लांबहात्यास देविले आहेत. असें असतां येथून तेथवर बोमाट. श्रीमंतांचीं पत्रे वरचेवर दो महालांसाठीं यावीं. देशीं महाल आहेत त्या महालाचा पैका तिकडेच जात आहे. त्यांची देशच्या महालांची अगर खानदेशच्या महालांची वगैरे महालांची आझीं घालमेल श्रीमंतांचे आज्ञेप्रमाणें कांहीं केलीच नाही. गुदस्तां विसा लक्षांच्या शिंद्यांच्या वराता आझांवर जाल्या. पुण्यांतील मसलतीवर होते, ते समयी साहुकारापासून कर्जे काढून लाखोंच रुपये खर्चास पाठविले. त्या साहुकारांस व वरातदारांस पैका दिला पाहिजे कीं नको? श्रीमंतांचे येथेंही फौजेचेच कारभार होतात. तेथेंही साहुकारांचीं दर्णीं घेणीं श्रीमंत करितात. जागां जागां सचोव्या राखितात. तेव्हां दौलतीचे कारभार येवढाले चालले आहेत. श्रीमंत सर्व जाणत आहेत. परंतु इतका निग्रह बळवंतराव बांकडे यांचा आहे. त्यांचा पैका वसूल जाला पाहिजे. या अर्थी त्यांची भीड झणून वरचेवर श्रीमंतांस विनंती करून पत्रे पाठवितात. त्यांस मंत्रोपदेशीही दुसरेच आहेत. असो. श्रीमंत मसलतशीर आहेत. अधिक विस्तार काय बोलावें? इतके दिवस श्रीमंतांस वर्तमान

कळतच गेलें आहे. सविस्तर वर्तमानास माहितगारी श्रीमंतांस आहे. परंतु प्रस्तुत आतांचे पत्री आज्ञापिलें आहे कीं, तुकोजीबाबा येतांना भेटून आले नाहींत झणून चित्तांत राग कां आणावा, असें श्रीमंतांनीं लिहिलें आहे. त्यास त्यांनीं मुलतानजी लांबडाते पाठविलेच होते कीं भेटीस येतों. परंतु स्वामिचाकरीपेक्षां भेटीचें कार्य अधिकोत्तर नाहीं. यास्तव आझींच येऊं दिसूहे नाहींत, कीं तुझीं साहेबचाकरीस जाणें. न भेटून गेले येविशींचा अन्य भाव आमच्या चित्तांत नाहीं. मुख्य स्वामि-कार्य आझांस अगत्य. तुकोजीबाबा तर अद्याप खानदेशांत. आतांसे चांदवडास गेले असतील. अद्याप कोणत्या मसलतीस गेले नाहींत. खामखा वसईचें ठाणें कायम करायास गेले होते, आणि तेथें दोही महालांची घालमेल ऐकून, चित्ताची विक्षेपता होऊन, मसलत टाकून पुन्हां चांदवडास आले, असें तरी जालें असतें तर हें असो. श्रीमंतांचे पत्रें बरजाहा होती. असो. प्रस्तुत दोही महालची घालमेल जाली. अतःपर श्रीमंतांची आज्ञा मान्य. दुसरी घालमेल होणार नाहीं. येथीलही देण्याची ओढ सर्व श्रीमंतांस विदित आहे.' याप्रमाणें जाबसाल जाले."

लेखांक ३९. ता० १२ जानेवारी इ. स. १७८१.

पो. छ. २८ मोहरम.

श्रीगजानन. मि० पौष वा २ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराव चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ १६ मोहरमपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे विशेष. येथील वर्तमान पेशर्जी विनंतीपत्री लिहून डाकेबरोबर छ ६ मिनहूस येथून रवाना केली आहेत. राजश्री पाटीलबाबा येथें आले होते. त्यास अहिल्याबाईशीं व पाटीलबाबा व राणेखान या त्रिवर्गाशीं येथें दोन एकांत जाले. त्यांत बाईंनीं पाटीलबाबांस बोध करून निश्चितार्थ ठरविला कीं, येथून उज्जनीस जाऊन तेथें बंदोबस्त करून, पुढें सिपरी कोल्हारसावर पलटणें आलीं आहेत त्यांजकडे कौजेची रवानगी करून, माघ शु॥ प्रतिपदेस येथें येतों. येथून वसंतपंचमीस मोहूर्ते निघोन दरमजल श्रीमंतांच्या दर्शनास जाऊं. याप्रमाणें करार ठरवून, बाईंनीं फार प्रकारें सांगितलें कीं, आपण ये मसलतीस तेथें जात नाहीं, तर जन्मपर्यंत श्रीमंतांचा व जघन्याचा शब्द आपल्यास लागेल. इकडील पलटणें आलीं आहेत, या मसलतीची सरबराई मजकडे लागली. तुझी तिकडे आंबाजी इंगळे पाठविलेच आहेत. आझींही त्रिंबकजी इंगळे तयार केले आहेत. पांच सात हजार कौज त्यांबरोबर देऊन तिकडे पाठवितों. परंतु तुझीं इकडील संघान राखणें मुख्य

‘गोष्ट होय. पाटीलबावांनीही शपथपूर्वक कबूल करून, पाऊण महिन्यांत फिरून येतो’ असा करार ठरावून, छ ६ मिनहूस आठ घटका आंत पाटीलबावा निरोपास बाब्यांत आले. निरोपसमयी बाईंनी पाटीलबावांस पैठणी शेलपागोटें व चिकडी जामेवर व फिनखाफ याप्रमाणें वस्त्रें दिलीं, व दोन सोन्याचीं कडीं व जडावाचा शिरपेंच व जिगा ऐसे तीन दागिने बहुमान दिल्या. हत्ती देण्यास आणिला होता, तो पाटीलबावांनी घेतला नाही. ‘घरचे घरी कशास. हे आहेत माझे आहेत.’ असें बोलले. निरोप घेऊन उज्जनीस दरमजल गेले. राजश्री नारो शिवदेव येथूनच पाटीलबावांचा निरोप घेऊन येथेच राहिले की, नारो शिवदेव यांणी पुण्यास दरमजल यावें व सदाशिवपंत दाजी यांणी बराणपुरीं रहावें. पाटीलबावा इकडून देशास चालतील त्याजबरोबर त्यांणी देशास यावें. याप्रमाणें निश्चय जाला होता. येथें १ मुक्काम करून राहिले होते. परंतु पाटीलबावा जे दिवशीं येथून गेले, तेच दिवशीं रात्री डाकेबरोबर सरकारचीं पत्रें नारो शिवदेव यांस आलीं. तें मशारनिल्लेही वाचून पाहून तीं पत्रें देऊन रातोरात सदाशिवपंत दाजीस पाटीलबावांकडेस पाठविलें. तेथें त्यांची सरकारपत्रांच्या अन्वये काय मसलत जाली असेल हें नकळे. सदाशिवपंत दाजी तृतीय प्रहरीं दुसरे दिवशीं छ ७ रोजीं आले. छ ८ रोजीं येथें मुक्काम केला. तृतीय प्रहरीं चार घटका बाईंचा व नारोपंतांचा एकांत जाला. तदोत्तर उभयतांस वस्त्रें देऊन विदा केलें. छ ९ मिनहूस प्रातःकाळीं कूच करून उज्जनीकडे गेले. राणेखान व आबा चिटणीस यांस तीन तीन वस्त्रें दिलीं व शेषस्नास लोकांस दोन दोन वस्त्रें बाईंनीं दिलीं. पाटीलबावा येथून करार करून गेले आहेत. परंतु काल पत्रें सरकारचीं आलीं आहेत, त्यावरून उज्जनीस काय मसलत ठरेल, ते पाहावी. तेथें तों बाईंनीं बहुतां प्रकारें पाटीलबावांस सांगून पुण्याकडेस जावें अशी मसलत करारांत आणिली होती. इतःपर पाहावें कशी मसलत उज्जनीस होईल तें. तेथून स्वामीस लिहितील. येथेही कळल्यावर सेवेसी लिहीन. श्रीमंतांनीं दोन तीन आज्ञापत्रें सेवकास व अहल्याबाईंसही दोन पत्रें पाठविलीं, तीं पावलीं. बाईंचीं पत्रें व माझीं पत्रें अशीं सारींच बाईंस एकांतीं वाचून दाखविलीं. जाबसालही केला जे, राजश्री तुकोजीबावा साहेबचाकरीवर गेले आहेत. त्यांनीं येथें महालोमहालीं कमाविसदार ठेवून बंदोबस्त करून गेले आहेत. त्यांचे कमाविसदार दूर करून आपण आपले कमाविसदार पाठविले. येविसीं महालीं कमाविसदारांची धालमेल न करावी. झणून श्रीमंतांनीं मजलाही दोनचार आज्ञापत्रें पाठविलीं जे, बाईंस सांगून महालीं धालमेल न होय आणि येथें तुकोजीबावांचे चिंतांत किंतू पडून सरकारमसलतीस बिपर्यास पडेल, असें करूं नये. आपल्यासही दोन पत्रें सरकारचीं आलीं आहेत.

संप्रत कोंकणांत मसलत भारी आहे. ये समयीं तुझीं सर्वांनीं एकदिल होऊन अर्थ-
प्राणें ते मसलतीवर नमुद व्हावें. तत्रापि तुकोजीबावा गेले आहेत. त्यांच्या चिन्तास
विकल्प होय असें तुझीं येथें न करवें. तत्रापि श्रीमंतांचीं पत्रें वरचेवर येत असतां
आपण त्याप्रमाणें न करावें, हें उचित नाही. बाई बोलली जे, श्रीमंतही वरचेवर
पत्रें पाठवितात. तुझीं येथें आझासी रागें भरून बोलतां. त्यास पहिलें पत्र श्रीमं-
तांचें आलें. ते वेळीं आझीं तुझांस सांगितलें आहे आणि आतांही सांगतो कीं
श्रीमंतांची आज्ञा आझांस लक्षोपलक्ष वेळ शिरसा बंध आहे. सरकारचें पत्र आलें
त्यापासूनच आझीं घालमेल मना केली. एक देपाळपुर व देवळें या दोही महालीं
कमाविसदार पहिले होते तेच आझीं बाहाल केले. का कीं देपाळपुरचा कमाविस-
दार तीस चाळीस वर्षांचा, तो दूर करायस कारण कांहीं नव्हतें. तथापि बळवंत-
राव वांकडे याजकडील कमाविसदारांनां पंचवीस तीस हजार रुपये वसूल घेतला
आहे. तो कोणीं त्याजवळून घेतला नाही. त्याजकडेच ऐवज दिल्या. देवळ्याचे
पन्नास हजार रुपये तुकोजीबावांनीं च लांबहत्यास देविला आहे. असें असतां
येथून तेथवर बोभाट, श्रीमंतांचीं पत्रें वरचेवर दो महालांसाठीं यावीं. देशी
महाल आहेत त्या महालांचा पैका तिकडेच जात आहे. त्याची देशच्या महालांची
अगर खानदेशच्या महालांची वगैरे महालांची आझीं घालमेल श्रीमंतांचे आज्ञेप्रमाणें
आझीं कांहींच केली नाही. गुदस्तां विसा लक्षांच्या शिंद्यांच्या वराता आज्ञावर
जाल्या. पुण्यांतील मसलतींवर होते ते समई साहुकारापासून कर्ज काढून लाखोंच
रुपये खर्चास पाठविले. त्या सावकारांस व वरातदारांस पैका दिल्या पाहिजे कीं नको ?
श्रीमंतांचे येथेही फौजेचे कारभार होतात. तेथेही सावकारांचीं देणीं घेणीं श्रीमंत
करितात. जागां जागां सचोटी राखितात. तेव्हां दौलतीचे कारभार येवढाले चालिले
आहेत. श्रीमंत सर्व जाणत आहेत. परंतु इतका निग्रह बळवंतराव वांकडे यांचा आहे.
त्यांचा पैका वसूल जाला पाहिजे. या अर्थी त्यांची भीड झणून वरचेवर श्रीमंतांस
बिनंती करून पत्रें पाठवितात. त्यांस मंत्रोपदेशीही दुसरेच आहेत. असो. श्रीमंत
मसलतशीर आहेत; अधिक विस्तार काय बोलावे ? इतके दिवस श्रीमंतांस वर्तमान
कळतच गेलें आहे. सविस्तर माहितगिरी श्रीमंतांस आहे. परंतु प्रस्तुत
आतांचे पत्रीं आज्ञापिलें आहे कीं, तुकोजीबावा येतांना भेटून आले नाहीत झणून
चिन्तांत राग कां आणावा ? असें श्रीमंतांनीं लिहिलें आहे. त्यास त्याणीं मुलतानजीं
लांबहते पाठविलेच होते कीं, भेटीस येतो. परंतु स्वामिचाकरीपेक्षां भेटीचें कार्य
अधिकोत्तर नाही यास्तव आझींच येऊं दिल्ले नाहीत, कीं तुझीं साहेबचाकरीस
जाणें. न भेटून गेले येविसींचा अन्यभाव आमच्या चिन्तांत नाही. मुख्य स्वामिकार्य

आह्मांस अगत्य. तुकोजीबावा तर अद्याप खानदेशांत. आतांसे चांदवडास गेले असतील. अद्याप कोणत्या मसलतीस गेले नाही. खामखा वसईचें ठाणें कायम करायस गेले होते आणि तेथें दोहों महालची घालमेल ऐकून चिन्ताची विक्षेपता होऊन मसलत टाकून पुन्हां चांदवडास आले, असें तरी जालें असतें तर हें असें श्रीमंतांचें पत्रें बरजाहा होती. असो. प्रस्तुत दोही महालची घालमेल जाली. अतःपर श्रीमंतांची आज्ञा मान्य. दुसरी घालमेल होणार नाही. येथीलही देण्याची वोढ सर्व श्रीमंतांस विदित आहे.* याप्रमाणें जाबसाल जाले.* इकडे शिंदी कोलारसावर चार पलटणें इंग्रजांचीं आहेतच. मागाहून आणखी चार पलटणें व कांहीं राजेरजवाड्यांचीही फौज तीन चार हजार ऐसें एकत्र होऊन कोळ्यापलिकडे चारमजली शाहाबाजेस आले आहेत. पुढें या पलटणांस सामील होण्यास येतात छणून येथें वदंता आहे. राजश्री बावा येथून बाईसीं करार करून गेले आहेत कीं तिकडील बंदोबस्त करून महिन्या पाऊण महिन्यांत लवकरीच येथें येतों. येथून देशास दरमजल श्रीमंतांच्या दर्शनास जाऊं, असा करार करून गेले आहेत. त्यास अलोकडे सरकारचीं पत्रें राजश्री नारो शिवदेव यांकडे आलीं आहेत; आणि नारोपंतीं निरोप घेऊन देशास जात होते ते माघारी पाटीलबावांनीं बोलावून घेतले. यास्तब संदेह जाला आहे कीं, पाटीलबावांस तिकडीलच मसलतीची श्रीमंतांनीं आज्ञा दिली कीं काय असें भासतें. प्रस्तुत बाईंनींही त्रिंबकजी इंगळे तयार केले आहेत. चार पांच हजार फौज देऊन हिंदुस्थानाकडे व पलटणाच्या तोंडावर पुढें पाठवणार. तेथेंही ओढ फार जाली आहे. देण्याचे फौजेचे व सावकारांचे गरगसे पडले आहेत. परंतु बाईंचें लक्ष हा वेळपर्यंत श्रीमंतांकडेच आहे. दुसरा अर्थ किमपि नाही. याप्रमाणें इकडील वर्तमान. बाई आपलें स्मरण हरवक्त करीत असतात. दोन तीन वेळां मजला विचारिलें जे तात्या कोंकणांत गेले आहेत. त्या तात्यांचें पत्र येत नाही. तुह्मांस तरी पत्र येतें कीं नाही? मी उत्तर केलें जे, एक पत्र आलें होतें, त्या तागाईत अद्याप पत्र आलें नाही. तिकडे लढाईचाही मजकूर शंभरा जागांची (फाटलें आहे.) बाई बोलली जे, त्याच ब्राह्मणांचा हक्क होय कीं हें दौलतीचें ओझे, धनी लहान, पदरी पैका नाही, असेंही असतांना चारी संधानें राखितात. जो ज्याचा कागदपत्र येईल त्याचें स्मरणपूर्वक उत्तर देणें, चड्ढा इकडील मसलतीचीं संधानें राखणें, हे आवरणशक्त त्यांचीच होय. असा बहुत

* या पत्रांतील येथपर्यंतचा मजकूर लेखांक ३८ च्या मजकुराची पुनरुक्ति आहे. लेखांक ३८ व ३९ यांच्या तारखा भिन्न असून हा दुबारा मजकूर कसा आला तें समजत नाही. हें पत्र मुळाप्रमाणें छापलें आहे, सबब हा दुबारा मजकूरही तसाच कायम ठेविला आहे.

प्रकारें स्तव केला. कोणी येणाराबरोबर बाईसही एखादें पत्र येत असावें. चिरंजि-
वांनीं लिहिलें होतें कीं, अद्याप कोठें अन्नाची सोय नाहीं. त्यास तात्या आपल्याशि-
वाय आमचा वशिला कोण? लोकांच्या देण्याची व घरसंसाराची अन्नवस्त्रांचें फार
संकटांत आहे. आपण सर्व जाणतात. आपल्याशिवाय आमची गरिबांची ममता
कोणास येईल? गरीब अनाथ स्वामींच्या पदरचे. असो. श्रीगजानन आपल्यावर
कृपावंत असो हे विज्ञप्ति.”

पैवस्ती छ २८ मोहरम,
इहिदे समानीन.

लेखांक ४०. ता. १७ जानेवारी इ. स. १७८१.
श्रीगजानन. मि० पौष वद्य ८. शके: १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना
तागाईत चंद्र २१ मोहरमपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून
वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतीपत्रीं लिहून काशीद-
जोडीबरोबर व डाकेबरोबर रवाना केली आहेत. सांप्रत सरकारचें आज्ञापत्र छ १३
मिनहूचें डाकेबरोबर आलें तें छ २० मिनहूस येथें पावलें. पत्रार्थ पाहून वाचून बाईस
वर्तमान सविस्तर विदित केलें. बाई बोलली जे, एतद्विषयीं श्रीमंतांनीं ममतापुर-
स्कर चारपांच पत्रें तुझांस व दोन पत्रें आझांसही पाठविलीं. या अन्वयाचीं उत्तरें
आझीही लिहून तुझांजवळीच दिलें आहे. तुझीही पाहिलें ऐकिलें तें लिहिलेंच
असेल. मग हरघडीं तोच मजकूर श्रीमंत कशास लिहितात? असें बोलली. मीं
उत्तर केलें जे, श्रीमंत मसलतशीर आहेत. तुकोजीबाबा चाकरीस गेले आहेत.
येथें आपण मामलतीची घालमेल केल्यानें येथें त्यांच्या चित्तास विक्षेप होईल.
असें होऊं नये या अर्थी वारंवार आज्ञापत्रें येतात. ‘गृहकृत्याचे जाबसाल होऊन
येयास पुढें दिवस उदंड आहेत.’ बाई बोलली जे, ‘साहेबचाकरी घडून यावी हेंच
आमचेंही लक्ष आहे.’ इतका जाबसाल जाला. येथील देखिलें ऐकिलें वर्तमान स्वामी
वारंवार आज्ञापत्रीं आज्ञापितात जे, बाईंनीं सांगितल्यावरून तुकोजीबाबांस चाक-
रीस बोलाविलें आहे. यांतील अर्थ कीं, बाईच्या बोलण्याअन्वये स्वामींनीं त्यांस
बोलाविलें. पहिलें कितीक प्रकारचीं तापत्रये गृहकृत्ये सेवेसी लिहिलीं आहेत.
तो मतलब साराच गाळल्यांत आला. प्रस्तुत येथील मामलतीविषयींची घालमेल
न व्हावी, तुकोजीबाबांचें मन दुखवेल, येविषयीं ममता येथें. पेशजीं त्यांस खर्चास
पाठविलें आहे व वरातदार शिंद्यांकडील वगैरे साहुकारांच्या देण्याचे दंगे धरणीं
नित्य बसतात, येविषयींची ममता कोणास यादी? धन्याचे येथेंही फौजांची ठेवणीं
व दोगीघेणीं सर्व आहेत. त्यांचे निकाल व हिशेबकितेब पाहणें, दिवाण कारभा-
न्यांसीं विचार करणें, हें कामें हमेशा परदरबारांत आहेत. स्वामी सर्व जाणतात.

असा राजमार्गीचा पथ तेथीलच. सर्वांठाची उपदेश असे असतां तुकोजीबाबा साहेबचाकरीस गेले हैं उत्तमच आहे. परंतु येथून फौजेचा पुरवठा करणें अगर खर्चावेचाची त्यांची तरतूद करणें हैं दिवाण कारभान्यांनीं आक्षीं बसून आपलें घरदार देणें घेणें अदबशाद पाहून तरतूद करावी कीं नको ? येविषयीं नारो गणेश यांनीं येथें यावें, आक्षांस त्यांनीं पुसावें, आक्षीं त्यांस सांगावें, त्यांनीं आक्षांस हिशेब दाखवावा, खर्चजमा आपले घरीं पाहावी, पुढें तरतूद करणें ते करावी. हे अन्वय सर्व पेशजी लिहिल्यावरून स्वामींच्या ध्यानांत आलेच असतील. परंतु राजश्री बळवंतराव वांकडे व रखमाजी दादाजी यांच्या सांगितल्यावरून तो सारा मजकूर गाळून हेंच बारंवार धनी लिहितात. येविषयींचें धनी काय उत्तर आज्ञापितात, तें श्रवण होयाचें मानस. दुसरें तुकोजीबाबाच धनी. बाईचें या दौलतींत कांहींच नाही. जें नारोपंत सांगतील तेंच प्रमाण. असें असल्यास हेही आपली पुढें काय तरतूद करणें ते करतील. येविषयींची जी काय आज्ञा ते आली पाहिजे. नाही तर तुकोजीबाबा चाकरीस आलेच आहेत. नारोपंतांस येथें पाठवावें. ते येथें आल्यास येथून सारेच गोष्टीचा पुरवठा तुकोजीबाबांचा होईल. तुकोजीबाबा एक चाकरीचेच धनी. कारभान्यांच्या चित्तास येईल तसें यांनीं करावें. शेवटीं धन्याजवळ हाका माराव्या कीं, बाईनेंच सर्व आकर्षण केले आहे. फौजेस देयास नाही. कजें जालीं आहेत. हे (फाटलें आहे) गुण. स्वामिसेवा धड होऊं नये. दरबारांत मनास येईल तर दरबारखर्च कारभान्यांनीं करावे. त्या आशेनें सर्वत्रांनीं एकवाक्यताच धन्याजवळ बोलावी. तेंच प्रतिपाद्य व्हावें. दुसऱ्यावर दुरारोप स्थापावे अशी मुळचीच मजीं असल्यास येथीलही ईश्वर समर्थ आहे. येथील मजीं कीं, स्वामिकार्य यथास्थित-प्रमाणें वडील करीत आलेत त्याप्रमाणें घडावें. तें कांहींच न घडतां, मनांत येईल, तें खर्च करून, शेवटीं स्वामिकार्यांत विघड पडावें, वडिलांच्या नांवास बट्टा लागावा, दुरारोप दुसऱ्यावर स्थापावे, इतकेही प्रकार स्वामींच्या ध्यानांत आहेत. परंतु त्यांचे भिडेस्तव व सर्वांचे एकवाक्यतेमुळे मुलाजा सर्वांचा तोडवत नाही, ह्मणून स्वामी बारंवार असें लिहितात. इतक्या राज्यांची आक्रमशक्ति व इंगितें स्वामींच्या ध्यानांत आहेत. हेही इंगीत नकळे, असे 'कोण गोष्ट ? इतके दिवस पाटीलबाबांचा आश्रा जाला. आतां मुख्य स्थळीं आर्जव मांडलें आहे. परंतु धनी सर्वज्ञ आहेत. येविषयींचें मनन काय तें करून, मजकूर न गाळितां उत्तर आज्ञापिणार धनी समर्थ. दुसरा मजकूर लगट चार पांच पत्रे आलीं त्यांवरून येथें यांच्या चित्तांत वैषम्य फार वाढलें आहे. येथील तात्पर्य असें दिसून येतें जे, उज्जनी व महेश्वर एकदिल होऊन पुढें काय कर्तव्यता ते करावी. केवळ बोलण्यांत हें नाही. अंतस्थ मानस

असेंच दिसतें. इतके दिवस यांचे एकनिष्ठतेस व ममतेस अंतर देखिल्या ऐकिल्यांत आलें नाहीं. प्रस्तुत सेवकाशीही आतां बोलण्याचालण्यांत पडदासा दिसतो. आपल्या चित्तांत फार श्रमी आहेत कीं, श्रीमंतांस दिवाणाचें अगत्य पडलें. त्याच्या सांगितल्यावर तेंच खरें असें मानून आमचे ठायीं अनास्था. कोणे वेळेस बोलण्यांत आलें आहे कीं, शिंघांनीं बायकांच्या मेखा खांदाडीस दिल्या, तसें येथें होणार नाहीं. सुभेदारांच्या पुण्यप्रतापें जें घडणें तें यथायोग्यच घडेल. असें दोन चार वेळां माषणें जाली आहेत. प्रस्तुत राजश्री बाजी विठ्ठल व आपाजी गिते काल उज्जनीस गेले आहेत. ऐकिल्यांत तों आलें आहे कीं, पाटीलबावांस येथें बाईंनीं बहुत प्रकारें सांगितलें आहे कीं, श्रीमंतांवर मसलत भारी, यास्तव सर्व कामें टाकून फौजेसुद्धां तिकडे जावें. त्यांनींही कबूल करून गेले आहेत कीं, तिकडे बंदोबस्त करून एक महिन्या पाऊण महिन्यांत येतो. तें वचन बळकट आहे किंवा नाहीं, यास्तव बाजी विठ्ठल गेले आहेत असें ऐकितों. इकडील वर्तमान इंग्रेज शिंप्री कोल्हारसावर चार पलटणें आहेत व कोटें प्रांतीं चार पलटणें आली आहेत झणून वदंता व केसो कृष्ण ईश्वरवाडीस आहे. नंदुरबादेप्रासून बारा कोसांवर आहे. दोन हजार जमाव आहे व मागाहून तीन पलटणें व चार हजार फौज गायकवाडांची ऐसे सोनगडावर आले. हें खरें वर्तमान आहे. पायगड प्रांतींही दोन तीन पलटणें आलीं झणून वदंता आहे. खानदेशांत नंदुरबार सुलतानपुर वगैरे तमाम लोक पळतात. याप्रमाणें इकडील वर्तमाव. मणिराम शेंवगांववाले ह्यांनीं हरकुबाईंचे दहा लक्ष रुपये घेऊन गेले आहेत. तेही नारोपंताची पाठ निघाले आहेत. हरकुबाईनें दोन चार पत्रें त्यांस इंदुरीं व येथें त्यांस पाठविलीं कीं, भेटीस येणें. तेही यांस न भेटतां गेले. प्रस्तुतची रीत अशी जाली आहे झणून बोलत होती. याविषयीं पेशजीही मीं विनंती लिहिली होती. स्वामींच्या ध्यानांत असेल. याप्रमाणें मीं लिहिलें झणून स्वामीं रागें भरतील कीं काय ? परंतु देखिलें ऐकिलें वर्तमान लिहिलें तर स्वामीं रागें भरतील. या पत्राचें उत्तर तपशीलवार येण्याविषयीं लेखकास आज्ञा करणार घनी समर्थ. मजीस आलें तर बाईस पत्र समाधानयुक्त यावें. केवळ मनोकल्पित वर्तमान लिहिलें असें नाहीं. बाईंचे रुबरू. मुत्सद्दी मंडळीशीं सेवकाशीं जावसाल जाले. तें तपशीलवार वर्तमान सेवेसी लिहिलें असे. राजश्री त्रिंबकजी इंगळे यांस छ १९ रोजीं बाईनें वस्त्रें दिलीं. तीन हजार फौज तयार करून त्यासमागमें देऊन हिंदुस्थानांत रवाना केले. एका दो दिवसां येथून कूच करून जातील. आणखीही फौज ठेवून त्यांजकडे पाठविणार. प्रस्तुत कामाकाजांत बाईजवळ राजश्री माधवराव गंगाधर आहेत. देखिलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. हे विज्ञप्ति."

३३. आनंदीबाईचीं आणखी दोन पत्रें.

आनंदीबाईचीं दोन महत्त्वाचीं पत्रें १९ नंबरच्या टिपणामध्ये छापलीं आहेत. आणखी दोन पत्रें येथें देतो. हीं पत्रें अनुक्रमें नाना व सखारामबापू ह्यांस सवाई माधवरावांच्या जन्मानंतर लिहिलेलीं आहेत. ह्यांवरून बाईचा मानी स्वभाव आणि शहाणपणाचा अभिमान थोडासा दिसून येतो.

लेखांक १.

श्रीशंकर.

ता. २९ एप्रिल इ. स. १७७४.

“राजश्रिया विराजित राजमान्य राजश्री नाना यांसीः—

प्रति सौ॥ आनंदीबाई आशीर्वाद. विनंति उपरी येथील ता॥ अधिक वैशाख वद्य ३ पर्यंत मु॥ बऱ्हाणपूर येथें वर्तमान यथास्थित असो विशेषः—तुझांकडून बहुत दिवस पत्र येऊन वर्तमान कळत नाही. हें अपूर्व आहे. सर्वदा पत्र पाठवून संतोषवीत जावें. चिरंजीव नारायणराव यांस पुत्र जाहल्याचें वर्तमान तिकडे हुजूर ल्याहावें आणि आझांस न ल्याहावें, असा तुमचा आमचा ऋणानुबंध आझांकडून नाही. तुझांकडूनही नसेल असें आझांस वाटतें. असें असोन चार पांच महिने पत्र न यावें हें काय ? कदाचित् आझांस झणाल की, आपण पत्र पाठविलें नाही. तर मागें एक दोन पत्रें देशांत कोणास लिहिलीं ? ते जासूद माघारे आले नाहीत; यास्तव आझीं पत्रें पाठविलीं नाहीत. तुझीं पंधरा दिवसांचे अंतरानें पत्र वरचेवर पाठवीत जावें. *किल्याची हवा बहुत सरद आहे. लेंकरू लहान, यास्तव तुझी व राजश्री सखाराम बापू उभयतां विचार करून, ज्या जाग्यास या गोष्टीनें लेंकरास सुख पडे तें करावें. तुझांसही याजविसीं काळजी आहेच. आझीं ल्याहावें असें नाही. थोरपणाची रीत हीच आहे की, कोणासीं कोण्याही गोष्टीविसीं बहुत वेढूं नये. जुणूक दाखविण्यांत चमत्कार आहे असें आझांस वाटतें. परंपरा पाहोन, योग्य असेल तो अर्थ समजून घ्यावा. सूचना मात्र लिहिली आहे. बहुत काय लिहिणें हे विनंति.”

ह्याच विषयासंबंधानें दुसरें पत्र सखारामबापूस लिहिलें आहे. बापूंच्या पत्रांत बाईची भाषा किती खोंचदार आहे, हें वाचकांस दिसून येईलच.

लेखांक २.

श्रीशंकर.

ता. २९ एप्रिल इ. स. १७७४.

“राजश्रिया विराजित राजमान्य राजश्री सखारामपंत यांसः—

प्रति सौ॥ आनंदीबाई नमस्कार विनंति उपरी येथील कुशल तागाईत अधिक वैशाख वद्य ३ पर्यंत मुकाम बऱ्हाणपूर येथें सुखरूप असो विशेष. आझीं आल्या तागाईत पत्र पाठवून वर्तमान कळत नाही; तर हें अपूर्व आहे. सर्वदा पत्र पाठवून

* श्रीमंत सवाई माधवराव पुरंदर किल्लावर जन्मले, तेथील हवा सर्द आहे असा अर्थ.

संतोषवीत जावें. चिरंजीव नारायणराव यांस पुत्र जाहाला झणून तिकडेस पत्र त्याहावें आणि आझांस न त्याहावें, ऐसा पहिल्यापासून तुमचा आमचा ऋणानुबंध बाळत आला ही काय, हें स्मरण करून या पत्राचें उत्तर लिहून पाठवावें. आझांस पत्र पाठवावें किंवा न पाठवावें हे विचार तुम्हां आझांमध्ये नाहीत. असें असोन न पाठविलें! बरें, असो. आतां या पत्राचें उत्तर जलद पाठवून द्यावें. आझांस नातू जाहला झणून पत्र घेऊन खिजमतगार आले (?) त्यास येथें इनाम सोन्याचीं कडीं द्यावीं; परंतु येथें तयार नवतीं. करून द्यावीं तर मजलदरमजलीमुळें फावत नाही. यास्तव तुम्हां तेथें दोघांस दोन कडीं सोन्याचीं आमचे वरचीं द्यावीं. बहुत काय लिहिणें. चिरंजीव बाळाचा समाचार नित्य घेत जावा. वरचेवर लिहून पाठवीत जावें. बहुत काय लिहिणें हे विनंति. तुमच्या नांवास व वयास जें योग्य असेल, तें या-उपरी तरी करावें. केलेंच असाल. केलें नसिलें तर सूचना लिहिली आहे. तुम्हां आमचें थोडें बहुत आईकत असतां. आझांविषयीं न आईकावें हा अभिमान धरीत नाही, झणून लिहिलें आहे. तुम्हांकडेस वडीलपणा आहे. योग्य असेल तें करा. दुर्लौकिक न होतां काय करणें हेंच तुम्हांसारख्यास योग्य, असें असून अधिक जाहाले! अतः-पर जें करणें तें समजून करावें. पत्र वाचून मनांत अर्थ पुर्ता घ्यावा. बहुत काय लिहिणें हे विनंति.”

३४. मराठे सरदारांच्या शिपाईगिरीची तारीफ.

कोणतेही युद्ध किंवा मोहीम झाली झणजे त्यावरील मुख्य सेनापतीनें पेशव्यांकडे रणांगणावर शर्तीची तरवार मारून स्वामिसेवा केलेल्या सरदारांची तारीफ करण्याचा पूर्वीपासून प्रघात असे. मग त्या शिफारसीप्रमाणें श्रीमंतांकडून त्या रणशूर योद्ध्यास, किंवा तो धारातीर्थी पडला असल्यास त्याच्या मुलास बक्षीस मिळत असे. कर्नाटकावरील मोहिमीमध्ये हरिपंत फडके मुख्य सेनापति असत. त्यांनीं अशा सरदारांबद्दल लिहिलेलें एक शिफारसपत्र मासल्याकरितां पुढें दिलें आहे. झामध्यें मालोजी घोरपडे *मुधोळकर, आपाजीराव पाटणकर आणि यशवंतराव माने

* मुधोळकर मालोजी घोरपडे हे पेशवाईमध्ये फार जुने व रणशूर योद्धे होते. झांची कारकीर्द सुमारे इ. स. १७१६ पासून इ. स. १८०५ पर्यंत झाली. झा अवधीमध्ये त्यांनीं किती तरी लढाया जिंकल्या असतील. असें सांगतात कीं, त्यांनीं कोणतेही लढाईमध्ये शत्रूस पाठ दाखविली नाही. त्यांच्या उजव्या बाजूस एकंदर ९६ जखमा झाल्या होत्या. असो, मालोजी घोरपडे हे हरिपंत फडकेच्या बरोबरीचे सरदार होते. टिपूवरील व कर्नाटकांतील स्वान्यांमध्ये त्यांनीं अनेक वेळां आपल्या शौर्यपराक्रमानें विजय मिळविला होता. त्यांच्या शिपाईगिरीबद्दल हरिपंतांनीं नानांस अनेक पत्रें लिहिलीं आहेत. झा मराठे सरदारांचें चरित्र फार महत्त्वाचें व वीररसप्रचुर आहे.

झसवडकर झांच्या शिपाईगिरीबद्दल उल्लेख असून, त्यांचा बहुमान करण्याबद्दल नानांस शिफारस केलेली आहे. सुधोळकर मालोजी घोरपडे झांच्याबद्दल सर्वांत अधिक उल्लेख असून त्यांच बहुमान विशेष करावा अशी तारीफ केलेली आहे. हे पत्र येणें प्रमाणें:—

श्री.

“विज्ञापना:— राजश्री मालोजी घोरपडे जखमी. घरास जाऊन दोन महिने उपाय जाल्याखेरीज बरें होणार नाही, याजकरितां निरोप दिला, व आपाजीराव पाटणकर यांस समाधान नाही, ह्मणोन निरोप दिला. यशवंतराव माने पांच वर्षे घरास गेले नाहीत. झसवडचा बंदोबस्त जाला नाही, ह्मणोन निरोप दिला, गुदस्तांची नालबंदी सवाची देणें. त्यास ज्याणीं निरोप घेतला, त्यांचे समजावीस नालबंदीचा फडशा करून वराता दिल्या आहेत. वरकडांच्या मागाहून येतील. थोरले फौजेचे फडशे केले पाहिजेत. गुदस्ताची नालबंदी पावली पाहिजे. लोकांनीं चाकरी मेहेनतीस अंतर केलें नाही. आपाजीराव, मालोजी घोरपडे, यशवंतराव माने खासीसभिध येतील, त्यांचा बहुमान करावा. आपाजीरायांस व घोरपड्याकडील राघोपंत पानसी यांसी सविस्तर बोलिलों आहेत. विनंति करतील. मालोजी घोरपड्यांनीं शिरा तरबार मारली. दोन वेळां जखमा लागल्या. परंतु वखें बहुमान कांहीं घेतला नाही. त्यांस तेथें आल्यावर वखें द्यावी, व बहुमान एक मोल्यांची कंठी चांगली द्यावी. ते निरोप घेतात ते समयी चौकडा पावत असतो. मागील दाखला दसरीं निघेल. त्याप्रमाणें देवावा. पैक्याचाही निकाल, कांहीं तूर्त, कांहीं मुदतीनें, याप्रमाणें निकाल करून, निरोप देऊन उमेदवार करणार धणी समर्थ आहेत. शहाजी नाईक निबाळकर प्रथम दिवशीं लढाईत पडले. त्यांस पांच हजारोंचा गांव इनाम द्यावा असें सर्वांचे रजबदलीनें जालें. इतकें द्यावयाचें नव्हें. परंतु मालोजी घोरपडे यांनीं फारच रजबदल केली, यामुळें ऐकावें लागलें. आपाजीराव विनंति करतील. बहुमान केला पाहिजे. वरकड फौजेचे नालबंदीचा पैका कधीं पावेल, वराता कशा कराव्या, ते आज्ञा केली पाहिजे. सेवेसी धृत होय हे विज्ञापना.”

॥ ॥ ॥

३५. सुप्रसिद्ध ताराबाई.

सातारचे छत्रपति राजाराम महाराज झांची पत्नी महाराणी ताराबाई ही इतिहासप्रसिद्ध आहे. हिच्या सारखी महत्त्वाकांक्षी व राजकारस्थानी स्त्री महाराष्ट्र-स्त्रियांत क्वचितच सांपडेल. हिच्या संबंधाच्या महत्त्वाच्या व राजकीय अशा अनेक गोष्टी अद्यापि अप्रसिद्ध आहेत. हिचीं पत्रेही फार महत्त्वाचीं आहेत. त्यांपैकीं एक पत्र मासल्याकरितां येथें देतो. झा पत्रामध्यें तिनें बाळाजी बाजीराव पेशवे झांस कसें निरुत्तर केलें आहे, तें दिसून येईल.

१ नालबंदी=फौजेचा खर्च. २ शिरा=शिरें मुकामी. शिऱ्याची लढाई प्रसिद्ध आहे.

श्री.

“धीमंत महाराज मातुश्री आईसाहेब यांनीं राजमान्य राजश्री बाळाजी बाजीराव पंडित प्रधान यांसी आज्ञा केली ऐसिजे:-तुझीं विनंतिपत्र पाठविलें, तें प्रविष्ट होऊन लेखनार्थ अवगत जाह्याला. कैलासवासी चिरंजीव यांनीं एकच तालुका सांगोन सेवा घेतली. त्यामागे साहेबीं सेवकावर कृपा करून सर्व राज्यभाराचा एखतियार दिल्या. सेवकानें दीड वर्षे जीं जीं कार्ये केलीं, तीं आज्ञेनेंच केलीं. तेणेंकरून सर्व जेहतेसीं आज्ञेच्या वर्तणुकेमुळें विक्षेप वाढले. या प्रसंगीं सेवक हुजूर आला असतां साहा महिन्यांत विक्षेप वाढला असेल त्याचा अर्थ करावयाबद्दल साहेबीं इतबारी कोण्ही पाठवावा, अगर सेवकास आज्ञा केलीयानें आपले तर्फेनें कोण्ही पाठवून देऊं. यासी तुझी एकनिष्ठ सेवक. याल तर राज्यकारभाराचा अखत्यार तुझांस आहे. असें असतां जीं जीं कार्ये जालीं तीं तुझीं साहेबांचें आज्ञेनेंच केलीं असतां, विरुद्ध कायबद्दल दिसोन आलें. आणि संपूर्ण दिव्ही रामेश्वरपर्यंत लौकिक स्वामिसेवकभावाचा जाह्याला ? हेही कर्तव्यता जाली तीं आज्ञेनेंच जाली ! तस्मात् दिसोन आलें जे, हा काळपर्यंत जीं जीं कार्ये जालीं, तीं साहेबांचे आज्ञेवरून जालीं. आतां इतबारी कोण्ही पाठवावा, त्यानें याच गोष्टीचा परिहार ऐकून यावें. त्यासी तुझी एकनिष्ठ सेवक. आज्ञेनें वर्तलां. त्याचें प्रमाण इतके जे, या समयीं तुझीं फौजमुद्धां येऊन परिघ घातला आहे, तो उठवून तुझीं स्वस्थळास जावें. तदनंतर जे बोलणें असेल तें सांगोन, हर कोणी आपले तर्फेनें पाठवून द्यावा. त्यासी जाबसाल करावें तो केला जाईल. येणेंकरून लौकिक उभय पक्षांचा उत्तम. स्वामिसेवकभावमर्यादाही राहिली. पूर्वीं लौकिक जाह्याला आहे त्याचेंही परिमार्जन या गोष्टीनें होतें. तुझी मातबर सेवक. वडिलांचा अव्हेर करावा ऐसा किमपि साहेबांच्या चित्तांत अर्थ नाही. जाणीजे. छ १७ जमादिलाखर बहुत काय लिहिणें मुझ असा (लेखनसीमा).”

✽ ✽ ✽

३६. सुरतेचें राजकारण.

सुरत येथें मराठ्यांनीं आपलें ठाणें कायमचें बसविलें नव्हतें. तथापि, तेथील बंदरची कौलावण वगैरेवर त्यांनीं आपला हक्क ठेविला होता. खुद्द सुरतेच्या किऱ्यांत मराठ्यांचा अंमल नव्हता. तथापि, सुरतेच्या सभोंवतालच्या प्रांतावर त्यांनीं आपली चौथ बसविली होती. सुरतेचा नबाब तेगबख्तखान ह्याच्या कारकीर्दीत (इ.स. १७३३-१७४६) मराठ्यांनीं तेथें प्रवेश करून नबाबाशीं तह करण्याचा प्रयत्न केल्याचें दिसून येतें. नबाब तेगबख्तखान ह्यानें आपला भाऊ बेगलरखान ह्यास सर्व अधिकार देऊन सुरतेच्या किऱ्याचा नायब नबाब केलें होतें. ह्याच्याशीं शंकराजी केशव, वसई प्रांताचे सरमुभे, ह्यांनीं राजकारण जुळवून, तहाचा घाट घातला होता. हा तहासंबंधाचें त्यांनीं बाजीराव पेशवे ह्यांस इ. स. १७३५-३६ चे सुभा-

रास लिहिलेलें एक पत्र उपलब्ध झालें आहे. तें महत्त्वाचें व मनोरंजक असल्या-
वरून येथें सादर केलें आहे:—

श्री.

“सेवेसी विनंति:—सुरतेस बेगलरखान व सबदरखान व फारसखान व हरि कित-
नदास यांस पत्रें पाठवावीं कीं, सुरतेच्या तहाचा एखत्यार शंकराजीपंतावर आहे.
ऐशीं पत्रें पाठवावीं झणजे ते बोलें झणतात. झणोन सेवेसी लिहिलें होतें. त्यास
खासींनीं आझापत्रीं लिहिलें कीं, तुझी तहाचा विचार त्यांसीं काय बोललां, ते काय
झणतात, तें सविस्तर विदित जालियावर पत्रें पाठवणें तीं प्ठठविलीं जातील झणोन
लिहिलें. त्यास सारांश:—सुरतेचे शहरांत बाजवी पाहातां सरकारचा ताडुका नाही. दर्यांत
मात्र सरकारचा कौलावणीचा अंमल आहे. त्यास पक्के दाहा मण बारवर गलबतावर
चढला, तर त्याची सुरती खंडी होते. त्यास कौलावण पेशजीं करार सुरतेचे हकीमांसीं
जाला, तेव्हां सुरती दर खंडीस रुपये ॥०॥ निम व शंभर खंडी नजर रुपये १० दाहा
प्रमाणें जाला. त्यास ते समयीं सिद्धांत आझांकडून न जाला. याजमुखें सुरतेचे तरा-
डियांस सालगुदस्तांपासून सुरती दरखंडी रुपये १ एक प्रमाणें व शंभर खंडीस
नजर रुपये १० दाहाप्रमाणें घेतों. येथील मामल्यास तोडा. यास्तव हा अर्थ चित्तांत
आणून, दोन तीन वर्षें त्यास धमक देऊन लिहितां कीं, रायगड किझा सरकारांत आला,
त्याची जहागीर एक लाख रुपये सुरतेस आहे. तर, तनखा घेऊन व दर्यांहा,
जलमार्गे माल येतो जातो, त्याची जकात सुरतेचे बंदरीं होते. खुषकीचा अंमल गाय-
कवाडाकडे आहे. जलमार्ग दर्या सरकारचा अंमल, यास्तव नखतवर आझी चौथाई
सरदेशमुखी घेऊं. ऐशीं पत्रें सुरतकरांस पाठविलीं. त्यास ते झणूं लागले कीं, तनखा
पादशाही सनदेखेरीज शहरांत देवत नाही, सनद आणा. त्यास जाबसाल पाठविले
कीं, जे समयीं कैलासबासी श्रीमंत राजश्री नानासाहेब सैदासमागमें दिल्लीस गेले,
तेच वखती चौथाई सरदेशमुखीची सनद आणिली. त्याच सनदेवर आज तागायेत
तमाम हिंदुस्थान पावत, सरकारचा अंमल ज्यारी जाला. सरकारास फेर सनद
आणावी लागत नाही. हे सुदार्यत सरकारची आहे. तुझी अंमल न था, तरी मंडलें व
बोडसें बुंदेले यांची गत होईल. ऐसे कितेक प्रकारें दबाव टाकिले. त्यास ते झणतात
कीं, आझीं काय झणोन तनखा द्यावा ? त्यास पूर्वीच कांहीं बसलें असतें; परंतु सैद
नाखुदा होता, त्यानें दरम्यान सुरतेस लिहिलें होतें कीं, शंकराजीपंतावर येखत्यार
नाहीं. यांचें झटलें आझीं नका. त्यावरून त्यास तें खरें भासलें होतें: त्यास
अलीकडे एक दोन वेळां, गुदस्ता सरकारचा वकील सुरतेस आहे त्याजपासीं, त्याचे
कारभारी बोलिले कीं, शंकराजीपंत झणतात त्यास येणेंप्रमाणें करून देऊं:—

१ ताडुका=प्रांत, मुखल असा मूल अर्थ. येथें अर्थ अंमल. २ हकीम=मालक, अधिकारी,
नबाब. ३ दर्याहा=दर्याचा रस्ता, समुद्रांतील मार्ग. ४ नानासाहेब=बाळाजी विश्वनाथ
पेशवे. ५ सैदासमागमें=सम्यक्बंधुंबरोबर (इ. स. १७१७). ६ सुदार्यत=हक, अधिकार.

- १ तबखा सालबसाल पन्नास हजार ५००००.— कलम १.
 १ वकील सुरतेस दाहा माणसांनसी राहील.— कलम १.
 १ सरकारच्या जिनसास पन्नास हजारांचे मालाची जकात माफ— कलम १.
 १ सुरतेचे तराडियांनीं कौल घेऊन आमदरफती करावी. त्यास कौलावण बसली आहे त्याप्रमाणे. कलम १.

येणेंप्रमाणें तह करून घ्यावा. हा विचार गुदस्तां त्यांचा एक वेळ बोलिले. फिरोन बोलतनासें जालें. त्यास येदा साल मजकुरीही धमका दिल्या. त्यावरून बोलिले कीं, आधीं शंकराजीपंतावर येखत्यार तहाचा आहे ऐसी पत्रें हुजूरचीं आणा, झणजे मग बैकीं. झणोन खंबदरखान आपले जबाबीनें बोलिले. त्यावरून सेवेसी लिहिलें. त्यास पत्रें न आलीं. दिसगत लागली. याजमुळें जो भला माणूस दरम्यान आहे, त्याणीं एक दोन वेळां लिहिलें कीं, पुतळाजीस पत्रें देऊन पाठवा. त्यावरून हल्लीं हें सविस्तर लिहिलें आहे. त्यास पत्रें येणेंप्रमाणें खामखा पाठवावीं:—

१ बेगलरखान	१ हरिकिसनदास कारभारी.
१ सफदरखान	१ सैद महमद हादी.
१ फारसखान	१ सिद्दी मसूदखान.

एकूण साहा पत्रें पाठवावीं कीं, सुरतेचे बोलीचालीचा तहाचा येखत्यार मशारनि-
 ल्हेवर सोंपिला असे. बोलीचालीचा करार बनोन येईल त्याप्रमाणें चालेल. ऐसें त्याहाबें.
 सेवकास इतकें करणें कायबदल (कीं) या मामलियास तोटा तो साधावा. पायेंडा करून
 घ्यावा. अरमारासदी पैदास्त नाही. हें जालें तरी उत्तम. यास्तव सेवेसी लिहितों. विदित
 होय. पत्रें आल्यावरी आपला वकील तेथें पाठवून बोलीचाली जोंपावत ठरेल, तों-
 पावत ठरावूं. अशांत जालें तरी होईल. पुढें नबाब निजामनमुलूक सुरतेस जाणार
 हा विचार आहे. त्याचा यांचा आपला एखलौस असिला तरी पुढें कितेक गोष्टी
 याजवरी नबाब गेलेच तरी घडोन येतील. समय यांसीं पडिला तरी कुमक उपरांळा
 सख्यत्वामुळें भागतील. तदनसार पुढें होणें तें होईल. यास्तव पत्रें पाठवावीं. सेवेसी
 लिहिलें असे. हें पत्र पावतांच पत्रें पाठवावीं हे विज्ञापना.”

✽ ✽ ✽

३७. नानांच्या आयुष्यांतील संकटप्रसंग.

नाना फडणविसांनीं आपल्या आयुष्यामध्ये कसकसे संकटप्रसंग आले व ते पर-
 भेश्वरकृपेनें टळले, त्याचें एक स्वदस्तुरचें टांचण केलें आहे. तें वाचण्यासारखें आहे.

श्री.

“श्री हरिहरात्मक ब्रह्मउभयतां देव मजवर कृपा करतात, ती वर्णवतां बुद्धि चालत
 नाही. दान, तप, योग, परोपकार, पूजा, ध्यान, सेवा कांहींएक घडलें नाही, व
 शास्त्रविषय धर्मशास्त्र आदिकरून कांहीं नसतां, कृपासमुद्र, दीनदयाळ, भक्तानुकंपी
 शरण्या ह्या नामांचें सार्थक माझे ठाई केलें.

- १ सालबसाल=प्रतिवर्षी. २ पायेंडा=पायंडा=प्रवेश करण्यासाठीं आधार, प्रवेश.
 ३ पैदास्त=प्राप्ति, मिळकत. ४ एखलास=जेव्हा, दोस्ती. ५ उपरांळा=मदत (सैन्यद्वारे). ”

१ नावेंत वाहात होतों, तेथें उदकापासून नाव बुडत असतां व नावधारी याणीं आपला उपाय नाही, पुढें जवळ खडकावर फुटणार, तों नाव काढून वांचविलें.

त्रिप्रत करणाचे तीन प्रकार लिहिले. यावितरिक्त १ पाणिपतावर बारा तैरादां शत्रूशीं गांठ पडली. जवळील मनुष्यें मारलीं. मला वांचविलें.

१ नारायणरायाचे वेळेस गाड्यांकडून वांचविलें.

१ दादासाहेबांस बुद्धि चांगली देऊन रक्षिलें.

१ पुरंदराचे समर्थी. २ नारायणरायास मारल्यावर. ३ रावसाहेबाचा मोड होऊन पेंचांत आल्यावर.

१ ज्योतिषशास्त्रास एकीकडे ठेवून रक्षिलें.

१ तळेगांवावर मसलत निघतांच दिवा गेला. २ कर्डा हारवला. ३ पक्षी डेव्यावर बसला. तीन अपशकुन मातबर झाले असतां शत्रुपराभव करून यश दिलें.

१ पुरंदरास गेलियावर, 'द्वादशाष्टमजन्मस्थानिरंगारको गुरुः' असें अनुक्रमें जालें असतां, त्याचें वाईट फळ होऊं न देतां चांगलें दिलें.

१ मंत्रशास्त्रांकडून शत्रूंनीं बहुत अनुष्ठानं करविलीं व स्वतां केलीं. परंतु माझे वाईट न होऊं देतां, उरफाटीं शत्रूंचीं वाईटें होऊन नाश जाहाले.

१ एके मांत्रिकास सप्तशृंगची देवी तेथेंच दृष्टांत दाखविला कीं, मोरोबाचे अनुष्ठानें फल होणार नाही; करूं नको. नानाकडून केलें असतां फल होऊन तुझे कार्य होईल. त्याप्रमाणेंच जाहालें.

१ एक मांत्रिकास आमचे वाईटाविशीं मंत्रदेवतांच स्मरेनासें झालें.

१ घोड्यावरून पडलों तेव्हां दोन दिवस भान नाही. हें पृथ्वीपासून वांचविलें.

१ दिवाणखान्यांत रुजाम्यावर दिव्याचा कोळी अवशीचे प्रहर रात्रीस पडला. बाहेरून कवाडें लावून कुलूप घातलें. आंत रुजामा पेटला व रुदार पडदा पेटला. त्याणें सुरुदार लांकडी खांब थोडासा जळत होता. दुसरे दिवशीं प्रहर दिवसास झाडा-वयास झणोन कवाड उघडलें. पाहातात तों रुजामा चार हात व पडदा दोन हात जळाला. हळू हळू जळतो. अग्नि बारीक झणावा तर रुवास जाळण्याचा दृष्टांत देतात. व लांकडाचा खांब दोन बोटें जळाला. याप्रमाणें अग्नि असतां रुजाम्यावर हळू चालतो. सा घटकांत अगदीं दिवाणखाना पेटल्यावर बाहेर कळावें, असें प्रकारचें असतां चार प्रहर चार हात रुजामा जळतो. माणसास बुद्ध कवाड उघडावयाची देऊन विझवून टाकविलें.

१ गंगाबाई गरोदर असतां बुद्ध त्यांस काढून न्यावयाची देऊन कीर्ति करून दाखविली. दादासाहेबांजवळ पन्नास हजार फौज असतां अशी बुद्धि दिली. पुढें पुत्र कीं कन्या याचा निश्चय नाही. मारलेंच जावें. परंतु कृपा करून रावसाहेबांचा जन्म होऊन सर्वांनीं अतर्क्य कर्म केलें असें झणविलें.

१ मोरोबा होळकर यांस सखारामपंतांनीं क करून अवघे मातबर त्यांत मिळाले. मी एकटा. परंतु सर्वांचीं पारपलें यथाथोम्य करवून माझे घोरपण वाढविलें. राज्यांतील शाह्याने एकीकडे. त्यापुढें मी एकट्यानें काय करणें. परंतु ईश्वरानें केलें.

१ दगे करणारानीं केले:- १ बळवंतराव पटवर्धन वगैरे मंडळी मिळून. १ बाळाराव यांणी बऱ्हाणपुरावर. १ बाबूजी नाईक यांणी तोतयाचे समर्थी. १ पुरंधरप्रकरण. १ खंडे-राव निंबाजी. वगैरे. १ आनंदीबाई.

ह्या दग्यांपासून रक्षण करून तितक्यांची पारपखें ईश्वरानें केलीं.”

✽ ✽ ✽

३८. दादासाहेबांचें पाटीलबाबांशीं कारस्थान.

श्रीमंत राघोबादादा पेशवे ह्यांनीं महादजी शिंदे ह्यांस पुढें लिहिलेलें पत्र फार महत्त्वाचें आहे. ह्यावरून दादासाहेबांनीं पाटीलबाबांकडे कसें सूत्र लाविलें होतें तें दिसून येतें:-

श्री.

ता. २८ एप्रिल इ. स. १७७८.

मि० वैशाख शुद्ध २ शके १७००.

“राजश्री महादजी शिंदे गोसावी यांस:-

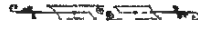
सकलगुणालंकरण अखंडित-लक्ष्मी-अलंकृत राजमान्य ॥ रघुनाथ बाजीराव प्रधान आशीर्वाद उपरी येथील कुशल जाणून स्वकीय कुशल लिहित जावें. विशेष:- तुझीं येसू गायका व लक्ष्मण घाटगा याजबराबर पत्र पाठविलें सें प्रविष्ट जाह्याले; व उभयतांचे जबाबी सांगोन पाठविलें कीं खासा स्वारी बाहेर निघणार, तरी मजबुदीनें निघावी. ह्याणून कितेक निष्ठेचे अर्थ व जामगांवास यावयाचा मजकूर सांगोन पाठविला, तो विदित होऊन बहुत संतोष जाह्याला. त्यास विलायेतेचा हुकूम सरकार-कुमकेविसीं मुंबईकर जनराल कोषलास आला; व बंगाला, मदराजेस ताकीद आली. हुजूरच्या कुमकेविसीं बंगालेकर निक्षून पळधावर येऊन मुंबईकरास त्यांचीं पत्रें आलीं. प्रयागपर्यंत बंगाल्याचीं पळटणें येऊन पोहोचलीं. त्यास पुण्याकडून राजश्री तुकोजी होळकर व बजाबा पुरंधरे व मोरो बाबूराव यांणी निष्ठा धरून सरकारसेवा केली. पुण्यांत सरकाराची द्वाही फिरवून बंदोबस्त केला. तेव्हां बंगाला व मदराज येथील इंग्रजी फौजेचा दरकार नाही ह्याणून मना करविली; आणि मुंबईपैकीच इंग्रजी सरंजाम सुद्धां बाहेर निघावयाची तयारी जाह्याली. परंतु सखाराम भगवंत यांच्या व त्यांच्या भेटी जाहल्या. नंतर निष्ठे अंतर दिसोन आलें. गोपाळ नाईक तांबेकर यांजकडून कांहीं बोलावयास हुजूर येणार, याजमुळें त्यांचे विपरीत भाव समजण्यांत आले, तेव्हां अंग्रेजी जाजती फौज पाहिजे. स्वयं कांहीं मदराजेहून फौज आणविली आहे. त्याची प्रतीक्षा करीत आहों. आणीकही दरकार पडल्यास बंगाल्याहून फौज आणवूं. तुझीं कोल्हापूरचे मसलतीचा निकाल पाडला आहे; तरी याजपरी तुझीं फौजेस निरोप न देतां जामगांवास येऊन राहावें. सरकारलक्षांतीक कितेक फौज आहे, ते तुमच्या फौजेत राहातील. खासा स्वारी अंगरेजी जमीयत व जंगी सरंजामसुद्धां बाहेर निघतांच अगोदर तुझांस सूचना केली जाईल. त्याप्रमाणें तुझीं हुजूर येऊन पोहोचावें. आणीजे. क १९ रविवार. बहुत काय लिहिणें हे आशीर्वाद.”

इतिहाससंग्रह.

धर्मार्थकाममोक्षाणामुपदेशसमन्वितं ।

पूर्ववृत्तं कथायुक्तमितिहासं प्रचक्षते ॥ १ ॥

संपादकः—दत्तात्रय बळवंत पारसनीस, सातारा.

पुस्तक १ लें.]

मार्च १९०९.

[अंक ८ वा.

विषयानुक्रम.

विषय.	पृष्ठांक.
१ ऐतिहासिक चर्चा.	९-१२
२ जुन्या ऐतिहासिक गोष्टी.	२५-३२
३ परराष्ट्रांच्या दरबारांतील मराठ्यांचे वकील.	५३-६८
४ महेश्वरदरबारचीं वातमीपत्रें.	१०५-१२०
५ ऐतिहासिक टिपणें.	५७-६०

मुंबई येथें

तुकाराम जावजी यांच्या निर्णयसागर छापखान्यांत

बालकृष्ण रामचंद्र घाणेकर यांनीं

मालकांकरितां छापिला.

वार्षिक वर्गणी ट. इ. सह ४ रु. अंकाची किं. ट. इ. सह ६ आणे.

मस्तानी.

२. मस्तानीचा शेवट कसा झाला ?

मस्तानी ही सौंदर्यवती वी बुंदेलखंडाच्या छत्रसाल राजाची दासीकन्या होय. श्रीमंत थोरले बाजीराव पेशवे ह्यांनी इ. स. १७२९ साली बुंदेलखंडावर स्वारी करून बंगसखानाचा पराभव केला, त्या वेळी छत्रसाल राजाने त्यांच्यावर संतुष्ट होऊन त्यांस ही नजर केली. तिच्यावर बाजीराव पेशवे ह्यांचे फार प्रेम जडलें, व तिच्यापासून त्यांस समशेरबहादूर नांवाचा मुलगा झाला, तो इतिहासांत प्रसिद्धच आहे. मस्तानी व बाजीराव ह्यांची परस्परांवरील प्रेमासक्ति पुढे इतकी वाढली की, तेणेंकरून शाहू राजाची त्यांच्यावर अप्रसन्न मर्जी झाली; व लोकांमध्येही त्याबद्दल फार चर्चा सुरू झाली. मस्तानीच्या मोहाने बाजीराव अगदी प्रेमवेडे होऊन मद्यपानादि व्यसनांच्या अधीन झाले असाही लोकप्रवाद आहे. शाहू महाराजांच्या कानापर्यंत ह्या गोष्टी गेल्या. असा अनिष्ट प्रकार झाल्यामुळे बाजीरावांचे बंधू चिमाजी आपा व बडील चिरंजीव नानासाहेब ह्यांनी मोठ्या युक्तीने तिला कैद केलें, असें अस्सल पत्रांवरून दिसते. परंतु मस्तानीनें आत्महत्या केली किंवा अन्य रीतीनें तिचा शेवट झाला, हें कांहीं समजत नाहीं. ह्या संबधानें आप्तांस जी थोडीशी पत्रें उपलब्ध झाली आहेत, तीं येथें सादर करितों. ह्या पत्रांवरून मस्तानीनें बाजीरावांस आपल्या मोहिनी विधेनें अगदीं मारून टाकिलें होतें, व त्यामुळे त्यांस साळ्यावर आणण्याकरितां चिमाजी आपा व नानासाहेब ह्यांना मोठे कारस्थान करावें लागलें, असें दिसून येतें.

लेखांक १.

हें पत्र बाळाजी बाजीराव ऊर्फ नानासाहेब पेशवे ह्यांचें आहे. ह्या पत्रामध्ये सौ. मातुश्री ताई झणजे बाजीराव पेशवे ह्यांची पत्नी काशीबाई ह्यांचें व नानासाहेबांचें बाजीरावांच्या दुर्वर्तनावद्दल कांहीं माघण झाल्याचा उल्लेख आहे. 'त्यांनीं निश्चयपूर्वक आण बाहिली कीं, कधीं येणार नाहीं' ह्या वाक्याचा अर्थ चतुर वाचकांस सांगायचा नको. बाजीराव फार प्रेमांध व विलासी होऊन मस्तानीच्या अधीन झाले, त्या वेळीं नानासाहेबांनीं गुप्त कारस्थानें करून मस्तानीस वश करून घेण्याचा प्रथम प्रयत्न केला, असें दिसते.

“विनंति सौभाग्यवती मातुश्री ताईस एकदोनदां आझी बोललों. त्यांनीं निश्चयपूर्वक आण बाहिली कीं, कधीं येणार नाहीं. मागतीं एक दोहों दिवसांआड एकदोनदां येतलें. मागतीं आझी झटलें कीं आण वाढून हें काय ? अतःपर आझी तुझाकडे येणार नाहीं ऐसें बहुत कष्टयुक्त सुबराव जेठपासीं सांगून पाठविलें. त्यावरून बहुत फजित जाहाली. येणेंप्रमाणें आजतागाईत त्यांचें आमचें वर्तमान जाहालें. कालरात्री ताईनीं

कृष्णभट्टास बोलावून वर्तमान सांगितलें कीं, ग्रहणास मीमेस गेलों होतों, त्या तागाईत त्यांची नानाची मैत्रिकी बहुत जाहली. दोहों प्रहर रात्रीं आज ते येयें नानाकडे आली होती. ऐसें वर्तमान बहुतों प्रकारें सांगितलें. लोकही बोळ बाहेर लागले आहेत कीं नानांची मस्तानीची मैत्रिकी जाहली. ताई स्वामींस हें वर्तमान लिहितील, यास्तव लिहिलें असे. पुढें जशी आज्ञा होईल तशी वर्तणूक करूं. मस्तानी येथें. आज्ञांस आठा दादा दिवशीं राजश्री स्वामींकडे गेलें पाहिजे. हे ठीक घरीं कशी राहते, याची काय तजवीज करावी, तें लिहिलें पाहिजे.”

लेखांक २.

ता. १९ आगस्ट इ. स. १७३९.

हें पत्र बाबुराव गणेश खांचें आहे. ह्या पत्रामध्ये, नानासाहेबांचें व मस्तानीचें विशेष मित्रत्व जडल्याचा उल्लेख आहे. परंतु मस्तानीस त्यांचा खरा हेतु समजतांच पुढें तें मित्रत्व टिकलें नाहीं व त्यावरून तिचा व नानासाहेबांचा विरोध झाला, असें दिसतें.

“श्रीमंत राजश्री नानास्वामींचे सेवेसी:-

आज्ञाधारक बाबुराव गणेश कृतानंक शिरसा० नमस्कार विनंति उपरी येथील कुशल ता आवाण वद्य १२ रविवारपर्यंत स्वामींचे कृपेंकरून सेवकाचें वर्तमान यथास्थित असे विशेष:-डावे बाजूचे लोकांचें वर्तमान तरी आवाण वद्य ९ नवमीचे दिवशीं आज्ञांस प्रातःकाळीच बोलावून नेलें, आणि वर्तमान सांगों लागली जे, आज्ञा मनी-भावेकरून नानास्वामींसी मित्रत्व केलें, आणि सा चार महिनेपर्यंत अतिशयेंकरून मित्रत्व चाललें. पुढेंही न चाले असें जाहलें. होत्साता आपण सर्व लोकांमध्ये बैदलाम व श्रीमंत राजश्री आपासाहेब यांजपाशींही आमची बदलामी जाहली. होऊन मागतीं पुढेंही त्यांहीं आज्ञांसी मित्रत्व करून आज्ञावर माया करूं लागलेच होते अथवा न होते, यास्तव त्यांचें मत तेंच जाणत. परंतु सांप्रत दोन चार महिने आज्ञांस कागदही येत नाहीं. लष्करामध्ये दोन बोटें कागद एक दोन वेळां आला होता. प्रस्तुत दोन महिने न आला. यास्तव आज्ञांजवळ बहुत दुःखिस्त होऊन पाल्हाळें सांगितलें. तें पत्री लिहितां कार्यास न ये. स्वामीं ह्मणतील कीं इतकें दुःख एकाकीच आठवावयासी काय कारण? तरी गोकुळ अष्टमीचे दिवशीं रात्रीं हरिकीर्तन जाहलें. अडीच प्रहर रात्रपर्यंत कथा होऊन मग आपण खांसा नृत्यास उभी राहिली होती. तत्समयीं सौ० मातुश्री ताई तेथें गेली होती. त्यास नाच जाहलियावर मातोश्री बोलली कीं, नानाचें पत्र आज आज्ञांस आलें होतें. खुशाल आहों ह्मणून लिहिलें होतें. त्यावरून त्यांच्या मनांत आलें कीं, आंठा चौरोजी ताईकडे पत्र येतें. आज्ञांच काय केलें आहे? बरें, नाना बेइमान जाहाले तरी सुखरूप होत. आपण तो त्यांसी एकनिष्ठ होतों व पुढेंही असूंच. परंतु हे गोष्ट कांहीं मित्रपणास विहित नव्हे. ऐशा बहुत गोष्टी सांगितल्या. परंतु ह्या पत्री कोठवर लिहाव्या? स्वामींनींही ऐसें न करावें. कागदी पत्री सभाचारास अंतर काय

१ राजश्री स्वामी=शाहू महाराज. २ डावे बाजूचे लोक=येथें मस्तानी असा अर्थ.

३ बदलाम=दुर्लोकिक.

‘निमित्त करावें? आपण तों सर्व जाणतच आहेत. परंतु जाहलें वर्तमान सेवकानें लिहि लें असे. कळलें पाहिजे. बहुत काय लिहिणें कृपालोभास अंतर न करावें हे विज्ञासि.”

लेखांक ३.

हैं पत्र फार महत्वाचें आहे. ह्या पत्रावरून मस्तानीबद्दल बरीच महत्त्वाची कारस्थानें झालेलीं दिसतात. बाजीरावांस मस्तानीचा नाद सोडण्याबद्दल त्यांची मातुश्री राधाबाई व बंधू चिमाजी आपा, आणि महादाजीपंत पुरंधरे, मोरशेट काका बगैरे मंडळींनीं फार सांगितलें; परंतु कांहीं उपयोग झाला नाहीं. शेवटीं चिमाजी आपा व नानासाहेब ह्यांनीं तिला बाजीरावांपासून दूर ठेवण्याचा प्रयत्न केला; पण ती पळून बाजीरावांकडे निघून गेली.

“खेचेसी विनंति उपरी राजश्री माहादाजीपंत पाटसीं जाऊन चार गोष्टी सांगितल्या व आपणही बरचेवरी पत्रे लिहिलीं, त्यावरून मस्तानीस पुण्यास रवाना केलें. परत आपलें दर्शन जाल्यावरी पाठवावयाची पुढें रदबदल करवावी ऐसें आहे. यास्तव काय विचार करावा ? दोन कामे, एक जागिरीचें व एक मुलतानीकडील, हैं तो जरूर एक जागा होऊन करावीच लागतात. त्यासी श्रीमंत करतीलच. टाकून जातील ऐसे नाहीं. आपण जाऊन तेथे रदबदल केली तरी ऐकणें नाहीं, तेव्हां विरुद्ध दिसेल. यास्तव बुरूनच बरें कीं काय झणोन आझा. ऐसियासी राजश्री माहादाजीपंत, मोरशेट काका याजपासीं बोलोन चालोन तिला वाटें लाविली असेल. पुढेही आपल्याशीं अंतर न करीत. कदाचित् रदबदलही केलीच तरी उभयतांसीं बोलिलेच आहेत. उभयताही चार गोष्टी समजाऊन सांगतील. स्वामी झणतील कीं वऱ्हाड (?) गोष्टीच लिहिल्या. तरी आझी चाकर लोक; लटकाच तर्क करून एखादा मनसबा लिहिला. आधीं तों स्वामी सर्वज्ञ आहेत. विचारेंच जे करणें तें करील. कदाचित् तेंच ध्यानास येऊन केलें, भेटीस न गेलेंत आणि त्याच्या ध्यानात काहीं आले, उभयतांमध्ये विपर्यास आला, तरी केव्हाही दौलत, केव्हाही लौकिक, एखादा अपाय होऊं शके. तेव्हा, आझी काडीचे माणूस होतो, ते लक्षाचे केल्याचें हेंच सार्थक की, अपायास मूळ जाहालों. तेव्हां आझांस इहलोकीं छीथू आणि परलोकीं नरक, दोनी गोष्टी होणार. यास्तव चाकर कोणी-

१ पाटस=पुण्याजवळ गाव आहे. येथे बाजीराब असतांना मस्तानी पळून आली. त्याबद्दल पुरंधर्याच्या रोजनिशीमध्ये पुढील उल्लेख आहे:—“मार्गेश्वर शुद्ध ५ मंदवारी रात्री, मस्तानी, राजश्री रायांची कलवंतीण, आपले हबेलींतून निघोन पाटसास रायाकडे गेली. तिचा व रायाचा अतिसहवास जाला, याजमुखें राऊ विलासी फार जाले. याजकरिता मातुश्रीनीं व आपांनी रावास सांगितलें की, इचा वियोग चार दिवस करावा. ऐसें झणोन तिजला हबेलीत ठेविलें. बाहेर जावेल रायाकडे झणून चौक्या ठेविल्या. राऊ रागेंच कुरकुबास श्रीच्या दर्शनास गेले. पाटसीं येऊन राहिले. इजला त्या खेरीज खमेना (कमेना ?). त्याजलाही खमेना. याजकरितां शुक्तीनें हबेलींतून निघून गेली असे.” (राजवाडेकृत मराठ्यांच्या इतिहासाची साधनें—भाग ६.)

ही विचारानुरूपच जेथील तेथे मर्जी राखोन सांगेल. परिच्छिन्न कोणाच्याने उभयतांसां सांगवत नाही. परंतु आपण सर्वज्ञ, जे करणें तें विचारेंच करतील. त्यांचा आग्रह राहोन, सर्वा गोष्टींची तट्ट सोसून, त्यांचें बरें होईल तें स्वामी करतील. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञासि.”

लेखांक ४. ता. २६ जानेवारी इ. स. १७४०.

हें पत्र नानासाहेबांचें आहे. त्यांनीं अखेर मस्तानीस ता. २६ जानेवारी इ. स. १७४० रोजीं पर्वतीच्या बागेत मोठ्या युक्तीनें कैद केली. हें पत्र फार महत्त्वाचें आहे. ह्या पत्रामध्ये मस्तानीच्या पायीं, नासरजंगाचा मनसबा बुडाला व राजाची मर्जी गेली, व रायाभोंवतीं चौकी केली पाहिजे, असे स्पष्ट उल्लेख आहेत. ह्यापुढें मस्तानीचा शेवट काय झाला तें मात्र समजत नाही. बाजीराव पुढें संतप्त होऊन खानदेशांत गेले व तेथें रावेर मुक्कामी ता. २८ एप्रिल इ. स. १७४० रोजीं मृत्यु पावले. त्या वेळीं मस्तानी त्यांच्याबरोबर सती गेली अशी लोकवार्ता आहे.

“तीर्थरूप आपा स्वामीचे सेवेसी:-

अपलें नानां सा० नमस्कार विनंति. येथील वर्तमान ता. छ ७ जिल्काद शनवार संध्याकाळ पर्वतीचा बाग येथें असों. मस्तानीस बागांत बोलावून कैद केली. कोणी हत्यार धरिलें नाही. रात्रीं घरास घेऊन जाऊ. मग घरीं ठेवावीसा विचार जाहाला तर घरांत स्वामीचे लिहिल्याप्रमाणें बंद करून ठेवूं. अथवा चोरून दहा माणसें बराबर देऊन, कोथळा, घनगड येथें भलते जागां पाठवूं. स्वामींनीं रायाचा जीव जतन करावा. नासरजंगाचा मनसबा तों या गोष्टीनें बुडाला. राजाची मर्जी गेली! असें असतां स्वामींची आज्ञा व आमचा तेंवकल करून येणेंप्रमाणें आज संध्याकाळीं जाहलें. येथून घरांत घेऊन गेल्यावर सुचेल तें करूं. मारीत नाही. घरीं ठेवूं अथवा गडावर चोरून पाठवूं. रायाभोंवतीं चौकी केली पाहिजे. नासरजंगाचा मनसबा तों होत नाही. तेंवकल करून फंद (?) नियमित केलें. कपाळीं असेल तें होईल. हे विनंति.”*

* ही पत्रे आह्मांस आमचे कै. मित्र रा. रा. वामनराव लेले वकील ह्यांच्याकडून मिळाली आहेत. रा० लेले ह्यांच्याजवळ थोरल्या माधवरावांनी गोपिकाबाईस लिहिलेल्या अस्सल पत्रांचा संग्रह बहुत होता. तो त्यांनीं सर्व आमच्या स्वाधीन केला आहे. हे गृहस्थ इतिहासाचे फार भोक्ते असून ह्यांच्या सांगण्यांत असें येत असे कीं, मस्तानीचीं कांहीं गुप्त पत्रे कै० रा. व. गोपाळराव हरि देशमुख ह्यांच्याजवळ होती; व त्या पत्रांवरून बाजीरावांकरितां मस्तानी नाना प्रकारचीं सरवतें, व मर्जे पाठवीत असे, असें दिसून येत असे. पुण्यांत हीं पत्रे होती; परंतु तीं पुढें कोठें गुप्त झालीं त्यांचा पत्ता लागत नाही !

१ रायाची मर्जी ह्मणजे शाहू महाराजांची मर्जी बाजीरावांवर मस्तानीमुळे फार अप्रसन्न झाली, ह्याचा उल्लेख पेशव्यांच्या बखरींत आहे (पृष्ठ ३९ पहा). २ तेंवकल करणें=यज्ञा-पयशाची पूर्वा न, बाळगतां मनाचा निश्चय किंवा हिंसा करून धाडसाचें जें कृत्य करणें तें.

१९. बांशीराम कोतवाल.

श्रीमंत सवाई माधवराव पेशवे ह्यांचे कारकीर्दीत बांशीराम कोतवाल ह्या नांवाचा एक अंमलदार होऊन गेला. हा जातीचा कनोजा ब्राह्मण असून उत्तर हिंदुस्थानचा राहणारा होता.* मराठ्यांची राजसत्ता सर्व हिंदुस्थानभर पसरल्यामुळे पुणे हे तिचे केंद्रस्थान बनून, तेथे हिंदुस्थानांतील सर्व जातीचे व सर्व धर्माचे लोक राजकारणनिमित्ताने, लष्करी पेशाने, व्यापारधंद्यासंबंधाने, किंवा रोजगाराच्या उद्देशाने येत असत. अशापैकीच बांशीराम हा एक होता. ह्याच्या बापाचे नांव सावळदास असे होते. ह्याची पूर्वीची माहिती बिलकूल मिळत नाही. तथापि, हा मोठा गोड बोलणारा असून, हुसऱ्यावर छाप कशी बसवावी ही कला त्यास चांगली अवगत होती. त्याने पुण्यास राहून, आपल्या मधुर वाणीने व विनम्र वर्तनाने, पेशव्यांचे मुख्य कारभारी नाना फडणवीस ह्यांच्याकडे प्रवेश केला, आणि त्यांची मर्जी संपादन कोतवालीचा हुद्दा मिळविला. कोणी ह्मणतात की, त्यास एक सुस्वरूप व मनोहर अशी ललितागौरी नांवाची कन्या होती; तिच्या नेत्रकटाक्षांच्या तीव्र आघाताने नानांचे अंतःकरण प्रेमपाशांत बद्ध होऊन त्यांनी पुण्यनगरचा सर्व बंदोबस्त बांशीरामाकडे सोंपविला.† कोणत्याही कारणाने असो, परंतु बांशीराम ह्याजवर नाना फडणवीसांची मर्जी सुप्रसन्न होऊन, त्यांनी त्यास इ. स. १७८१ मध्ये पुण्याचे कोतवाल नेमिले.

पुण्याची कोतवाली हा पेशवाईमध्ये फार अधिकाराचा व महत्त्वाचा हुद्दा असे. हा हुद्दा थोरल्या माधवराव पेशव्यांच्या कारकीर्दीत अस्तित्वांत आला. थोरले बाजीराव व बाळाजी बाजीराव ह्यांनी जरी पुणे येथे आपले राहण्याचे ठिकाण केले व तेथे राज्यकारभारही चालविला, तथापि तेथे लोकसंरक्षणार्थ

* पुण्याचे रेसिडेंट सर चार्लस मालेट ह्यांनी लिहिलेल्या माहितीत, बांशीराम गौड ब्राह्मण असून औरंगाबादचा राहणारा होता, असे आहे.

† मराठी भाषेत 'बांशीराम कोतवाल' ह्या नांवाचे कादंबरीवजा एक जुने पुस्तक इ. स. १८६३ साली प्रसिद्ध झालेले आहे. त्याचे कर्ते रा. मोरोबा कान्होबा ह्यांनी स्पष्टपणे असे लिहिले आहे की, "बांशीरामाची कन्या सुस्वरूप होती. तिजवर बाळाजी जनार्दन भानू कर्क नांना फडणवीस यांचा मोठा लोभ झाल्याच्या योगाने, बांशीराम बाजला शहरची कोठ-वाली प्राप्त झाली." पुण्याच्या ग्याझिटियरमध्येही हा आरोप स्पष्टपणे नमूद केला आहे:—
"Ghashiram was a Kanoj Brahman of Aurangabad, who rose to be the head of the Poona Police, by giving his daughter to be the mistress of Nana Fadanvis."—*Poona Gazetteer*, Part III, Page 369.

स्वतंत्र कोतवाल नेमल्याचा दाखला सांपडत नाही. थोरल्या माधवराव पेशव्यांनी शहराची लोकवस्ती अधिक वाढलेली पाहून, इ. स. १७६४ मध्ये पोलीसखाते स्वतंत्र करून तेथे स्वतंत्र कोतवाल नेमिला. ह्या पहिल्या कोतवालाचे नांव बाळाजी नारायण लोणकर असे होते. त्यानंतर घोडो बाबाजी व आनंदराव काशी असे कोतवाल झाले. आनंदराव काशीची कारकीर्द इ. स. १७७५ पासून इ. स. १७७८ पर्यंत झाली. तेथून पुढे घांशीराम कोतवाल ह्याची कारकीर्द सुरू झाली, असा कोठे कोठे उल्लेख आढळतो. परंतु घांशीराम ह्याम कोतवालीचा पूर्ण अधिकार इ. स. १७८१ मध्ये मिळाला, असे जुन्या कागदपत्रांवरून दिसून येते.

पुण्याच्या कोतवालाचा अंमल पुणे शहरच्या रयतेपुरताच असे. श्रीमंतांचे राजवाडे किंवा सरदारांच्या पागा ह्यांच्याकडे कोतवालाचा कांहीं संबंध नसे. राजवाड्यांवरील पाहान्यास स्वार, शिबंदी वगैरे लोक लष्करी खात्यापैकी असत. अर्थात् शहरच्या वस्तीपुरताच कोतवालाचा संबंध होता. तथापि, त्याचा अधिकार फार मोठा असे. त्याजकडे फौजदारी व दिवाणी असे बहुतेक सर्व अधिकार असत. त्यामुळे त्याचा दरारा फार असे. कोतवालापुढे विशेषकरून चोरी, बदफैली, जारकर्म, मद्यपान, वगैरे मुख्य गुन्हे येत असत. कोतवालाचे मार्फत ह्या सर्व खटल्यांचा निकाल होत असे. कोतवालीच्या उत्पन्नाचे, हरकी व खंडगुन्हेगारी, पाटदाम, कर्जचौथाई, बैतनमाल, कबले, बटछपाई, नजर, जुव्याबद्दल दंड, ह्या मुख्य उत्पन्नाच्या बाबी असत. कोतवालीचे उत्पन्न ३० हजारांपासून ५० हजारांपर्यंत असे. अर्थात् हे सरकारी उत्पन्न असे. ह्याशिवाय अंतस्थ व कारकुनी ही वेगळी !!

घांशीराम कोतवाल ह्याचा पगार दिवड्यासुद्धां सालाचा ६२१ रुपये होता. त्याच्या हाताखाली मुजुमदार, फडणीस व दसरदार असे तीन अधिकारी असत. त्यांचा सर्वांचा मिळून सालिना ६४० रुपये पगार होता. पुणे शहरच्या मुख्य चावड्या पांच होत्या. त्यांची नांवे:- चावडी सोमवार, वेताळ, आदितवार, नारायणपेठ व शनिवार. ह्या पांच चावड्यांवर मिळून कोतवालाची शिबंदी (पोलीस शिपाई) ७८ लोक होते. तेवढ्याने भागेना, हणून इ. स. १७८८ मध्ये २५ इसम अधिक ठेवण्याची परवानगी मिळाली. त्यांचा सर्वांचा मिळून सालाचा खर्च अदमासे तीन साडेतीन हजार रुपये होता. ह्याशिवाय, पांच चावड्यांवर पाहान्याकरितां प्रत्येकी २ प्रमाणे १० इसम असत. ते सर्व मिळून, घांशीरामाचे अमलामध्ये सुमारे ११३ पोलीस शिपाई सर्व पुणे शहराकरितां असत. ह्यानंतर पुढे ही संख्या अधिक वाढली. रावबाजीच्या कारकीर्दीत कोतवाली मकत्याने देण्याचा प्रघात सुरू झाला.

• घांशीराम कोतवाल हानें आपल्या दहा वर्षांच्या कारकीर्दीमध्ये पुण्याच्या लोकांवर अतोनात जुलूम केला. त्याचा करडा अंमल लोकांना फारच त्रासदायक झाला. नाना फडणवीस ह्यांची त्यावर मेहेरनजर असल्यामुळे गरीब लोकांची दाद लागेना. घांशीरामाच्या जुलमाच्या गोष्टी अनेक प्रसिद्ध आहेत, व त्यांवरून 'घांशीरामी जुलूम' ही ह्याण मराठी भाषेत पडली आहे. परंतु, अशा नराधमावर नानासारख्या शाहण्या मुत्सद्याचा दाब कसा नव्हता, हें मोठें गूढ आहे. उलट नानांच्या दसरांतील कागदांमध्ये, घांशीरामाच्या उत्तम कामगिरीबद्दल त्यास हजारों रुपये बक्षीस मिळाल्याचे दाखले सांपडतात. त्याच्या मुलाच्या लग्नास १५०० रुपयांचे सोन्यारुप्याचे दागिने, १२०० रुपये धर्मादाय, देहेनगी खर्च व अन्नखर्च, आणि ७०० रुपयांचें कापड त्यास बक्षीस दिल्याचा उल्लेख आहे. घांशीरामावर नानांची मेहरबानी असण्याचें खरें कारण काय असेल तें असो, परंतु घांशीरामानें सवाई माधवरावांच्या लग्नाच्या वेळीं पुण्याचा बंदोबस्त चांगला ठेविला होता, आणि त्यानें पुण्यामध्ये 'नजरबाज' (डिट्रेक्टव्ह) लोक ठेवून फंदफितुरी करणाऱ्या लोकांवर सक्त नजर ठेविली होती, ही गोष्ट येथें नमूद करणें अवश्य आहे. नाना फडणविसांचे कारकीर्दीत कोतवालाच्या बहिवाटीचे जे नियम होते, त्यांत राजद्रोही, फंदफितुरी, वगैरे लोकांवर सक्त नजर ठेवून त्यांची बारकाईनें चौकशी करून सरकारांत वरचेवर समजावीत जावें, हा पहिला नियम होता. ह्यावरून घांशीरामानें हें काम चौकस 'नजरबाजां' कडून करवून, नानांची मर्जी खूप केली असें कां न ह्याणावें?

घांशीरामासंबंधाचे असलेल कागदपत्र सांपडलें तर पुण्याच्या कोतवालीचा मनोरंजक इतिहास प्रसिद्ध होईल. घांशीरामाची जी माहिती मिळत आहे, तिच्यावरून त्यानें पुण्यास एक खासगत बाग व एक तळें बांधलें, असें दिसून येतें. तें अद्यापि घांशीरामाचें तळें ह्या नांवानें प्रसिद्ध आहे. ह्या तळ्यासंबंधानें घांशीरामानें श्रीमंतांस इ. स. १७८९ मध्ये लिहिलेली एक यादी उपलब्ध झाली आहे. ती मनोरंजक वाटल्यावरून येथें दिली आहे:—

“यादी घांशीराम सावळदास:—शहरचे पूर्वेस, नवापुण्याचे शेन्यास, हडपसरचे मार्गावरील तळें चिरेबंदी बांधिलें. त्यांतील पाणी, वाटमार्गी लोकांचे व गुराघोब्यांचे वगैरे, व शहरची वस्ती लगत आहे त्याचे, व आपण खासगत बाग केला आहे त्याचे उपयोगी पडतें. त्यास उष्णकाळ दिवस आले ह्याणजे तोटा येतो. याजकरितां मौजे कोंढवें जुड्डख तर्फे कर्यात मावळ येथील पूर्वेचे बाजूस ओढा आहे, तेथून पाणी नळ बांधून तळ्यांत सोडावें हा उद्योग करून, पाण्याचे ठिकाणापासून नळाचें काम बंदिस्त गज

भाठरीं तयार केलें. त्यास खर्च अजमासें रुपये पांच हजार लागले. पुढें काम चालवून पाणी तळ्यांत आणावयास सामर्थ्य नाहीं. कामास पंचवीस तीस हजार रुपये मध्यम प्रत काम केल्यास लागणार. तूर्त पाटाचें पाणी आणून सोडिलें आहे. त्यास बंदिस्ती-बद्दल अजमास पैक्याचा पाटून, खासीनीं कृपाळू होऊन, सरकारांतून ऐवज बक्षीस देविल्यास, सेवकानें बाग केला आहे त्यास पाणी येऊन, कुटुंबाचा योगक्षेम चालेल; व तळ्यालगत शहरची वस्ती आहे त्याचे उपयोगी पडेल. त्यास कस्त मेहनतीनें कोंढव्याचे ओढ्याचें पाणी बंदिस्त करून तळ्यांत आणून सोडणार येविषयीं सरकारांतून ऐवज. रुपये.”

ह्या यादींत रुपयांचा आंकडा नाहीं. ह्या यादीप्रमाणें पुणें दरबारानें पुढें त्यास पैसे दिले किंवा नाहीं, तेंही समजत नाहीं. असो.

घांशीरामाचा जुलूम पुण्याच्या ब्राह्मणांवर अतिशय होऊं लागला. पुणें येथें श्रावणमासच्या दक्षिणेसाठी ब्राह्मणांची गर्दी फार होत असे. ही गर्दी मोडण्याचें व बंदोबस्त ठेवण्याचें काम घांशीरामाकडे असे. दक्षिणेस येणारे तेलंगी ब्राह्मणही अति उद्धट व उन्मत्त असत. तेही बेमुर्वतीचें वर्तन करीत. अशा प्रसंगामुळें घांशीरामासही आपला कोतवाली अंमल गाजवावा लागे. ह्यामुळें त्याचें व लोकांचें फार वितुष्ट आलें. तें इतकें वाढलें कीं, इ. स. १७९१ सालच्या रमण्यामध्ये त्याचा भयंकर परिणाम झाला. ता. २९ आगस्ट रोजीं रमण्यासाठीं आलेल्या तेलंगी ब्राह्मणांनीं फार दंगा केल्यामुळें, त्यांपैकी ३४ लोकांस घांशीरामानें एका चौकीवर कोंडून ठेविलें. ती जागा लहान असल्यामुळें त्यांपैकी २१ ब्राह्मण रात्रीच्या रात्रीं गुदमरून मेले, व १३ मरण्याच्या पंथास लागले. ते मोठ्या कष्टानें दुसरे दिवशीं जीवंत निघाले. अर्थात् इतक्या ब्राह्मणांची प्राणहत्या झाल्याचे वर्तमान गांवभर पसरलें व श्रीमंत सवाईमाधवराव पेशव्यांच्या कानांवरही गेलें.* त्यामुळें त्यांनीं संतस होऊन, घांशीरामास हत्तीच्या पायाशीं बांधून बंदीखान्यांत पाठविण्याचा हुकूम केला; आणि त्याच्या बायकामुलांस कैदेत टाकिलें. दुसरे दिवशीं, सर्व नागरिक लोकांनीं एकच गोंधळ करून, त्या बिचाऱ्यास उंटाच्या मागील बाजूस बांधिलें; व त्याची धिंड काढून व पांच पाट काढून, त्याचा चेंदामेंदा करीत, अत्यंत क्रूर रीतीनें त्यास गांवाबाहेर एक मैल लांब नेलें. तेथें त्याचा एक हात पागोट्यानें बांधून त्यास हलालखोरांच्या ताब्यांत दिलें; आणि शेवटीं त्यांनीं तेलंगी ब्राह्मणांस बोलावून त्यास त्यांच्या स्वाधीन केलें. त्या नराधमांनीं त्यास दगडाखालीं ठेंबेंचेंचून

* लोकहितवादीकृत ऐतिहासिक गोष्टीमध्ये ही इकीकत मानाजी शिंदे ऊर्फ मानाजी फांकेडे ह्यांनीं श्रीमंतांच्या कानावर घातली असें लिहिलें आहे.

त्याचा अत्यंत क्रूरतेनें वध केला !* पुणें येथे (सेंट मेरीच्या देवळाच्या पश्चिमेस) घांशीरामाचा वाडा होता. तेथें, एके वेळीं पुणें शहरावर सत्ता गाजविलेल्या ह्या कोतवालाचा, अशा मयंकर रीतीनें, ता. ३० आगष्ट इ. स. १७९१ रोजी, शेवट झाला !!

नानांच्या कारकीर्दीत असा जुलमी अधिकारी एवढ्या मोठ्या अधिकारावर कसा राहिला हें आश्चर्य आहे. मराठ्यांचे इतिहासकार क्याप्टन ग्रांटडफ् साहेब ह्यांनीं

* ह्या अमानुष मनुष्यवधाची अत्यंत हृदयद्रावक हकीकत पुण्याचे त्या वेळेचे रेसिडेंट सर चार्ल्स मालेट ह्यांनी क्याप्टन फोर्ब्स ह्यास कळविली. ती त्या वेळेच्या प्रत्यक्ष पुण्यास हजर असलेल्या गृहस्थानें लिहिली असल्यामुळे येथे दाखल करणे अवश्य आहे:—

“On the 29th of August, thirty four men of the caste of Telingu Brahmmins having been confined in a chokey, or close room, by the officers of the Cutwal, the head magistrate of the police at Poonah, twenty-one were taken out dead the next morning, and the remaining thirteen were with difficulty restored to life. In the evening the popular clamour became violent against the Cutwal, who was a Gour Brahmin, named Gaunsham, a native of Aurangabad, and whose office, in the city where the most rigorous police is established, necessarily rendered him an obnoxious character. The Peishwa improperly yielding to the furious mob, delivered up the Cutwal, who was tied backward on an elephant, and in that manner conveyed to a prison without the town, amidst the shouts and insults of the populace, while guards were sent to seize his family, dependants and property. The day following the clamour grew more violent being encouraged by many persons desirous of mortifying the ruling minister, through the ignominy of the Cutwal, his dependant. The unhappy man was tied backward on a camel and in that disgraceful manner reconducted into the city, amidst the reproaches of the people. Here he was made to alight, and his head having been publicly shaved, he was again placed in the same manner on the camel and having been carried through the principal streets of Poonah, escorted by a strong guard, he was for the last time led to a spot about a mile from the city, and there ordered to dismount. One of his hands was then strongly fastened to the end of a turban between twenty and thirty feet long, and the other end committed to some Hallalcores, the lowest outcastes of the Hindoo tribes, who contaminate all other castes by their touch. It was then made known to the Telingu Brahmmins that the Cutwal was delivered up entirely to their disposal, either as a sacrifice to their vengeance, or an object for their mercy, on which twelve Brahmmins of that tribe, in the most savage manner, immediately attacked the fallen magistrate with large stones. The Hallalcores who held the turban, by straitening it, kept him at full length, by repeated blows on the head and breast, brought him to the ground; and there, with an eagerness disgraceful to humanity, though merciful to the prostrate object of their cruelty, these Brahminical murderers despatched him by a succession of large stones thrown violently on his head and breast.”—*Forbes' Oriental Memoirs. Vol. II. Page 135.*

असे उद्गार काढिले आहेत कीं, “पुणें शहरचा पोलीस अधिकारी घांशीराम कोत-
वाल ह्याच्या कारकीर्दीपेक्षां राज्यकारभाराच्या अधिक अंदाधुंदीचें अथवा खालील
अधिकाऱ्याच्या अधिक क्रूरतेचें उदाहरण कोणत्याही संस्थानच्या इतिहासांत नमूद
नाहीं.” हें खरें कीं काय, ह्याचा निर्णय अस्सल कागदपत्रांवांचून लागणार नाही.

२०. मालेगांवचा किल्ला.*

गिरणा व भोसम अथवा मोक्षगंगा यांच्या संगमापासून वर सुमारे एक मैल
अंतरावर मालेगांवचा भुईकोट किल्ला आहे. मोक्षगंगेच्या डाव्या बाजूच्या सपाट
मैदानांत एक वेळ ‘खानदेशची किल्ली’ म्हणून हा किल्ला प्रसिद्ध होता. ह्या
किल्ल्याला तीन कोट होते. आंतील कोट अतिशय मजबूत असून हल्लीही तो
कोट नव्यासारखाच दिसत आहे. त्याच्या बाहेरून खंदक असून नंतर पुन्हां एक
परकोट आहे. ह्या परकोटाची भिंत तिच्यावरून एक मोठी गाडी जाईल एवढी
रुंद आहे. हा परकोट नदीच्या बाजूने मजबूत दगडी आहे, परंतु शहरच्या
बाजूने मातीचा कच्चा होता. त्याचा हल्लीं मागमूस फारसा दिसत नाही. सध्यां
मातीचे बुरूज मात्र दिसतात. किल्ल्याला लागूनच शहर वसलेलें आहे.

नारो शंकर राजेबहादूर यांचें नांव इतिहासांत प्रसिद्ध असून त्यांनींच हा किल्ला
इ. स. १७६५ त बांधिला व शहरही वसविलें. किल्ल्याच्या कामासाठीं दिल्लीहून
मुद्दाम एक कारागीर आणिला होता. किल्ला पुरा होण्यास एकंदर दहा वर्षे
लागलीं व पुष्कळ रुपये खर्च आला असें झणतात.

नारो शंकरानें मालेगांवासुद्धां आठ गांवांचें स्वपराक्रमानें मिळविलीं. याबद्दल एक
आख्यायिका अशी आहे कीं, एकदां नारो शंकर दिल्लीस गेले असतां, दिल्लीचा बाद-
शाहा एकटाच शिकारीस जाणार अशी बातमी लागली. तेव्हां त्यांनींही शिकारीस
जाण्याचा बेत केला. दुसरे दिवशीं बादशाहा शिकारीस निघाला असें ऐकून तेही
निघाले, व बादशाहापासून सुमारे एका हांकेच्या अंतरानें स्थतःचा घोडा चालवूं
लागले. तो असा कीं, बादशाहाला आपल्या बरोबर कोणी येत आहे हें कळूं नये.
बादशाहाला एका भयंकर वाघाची शिंकार करावयाची होती. वाघ बंदुकीच्या
टप्प्यांत येतांच बादशाहानें त्यावर गोळी झाडली; पण दुर्दैवानें नेम चुकून नुसता
मोठा आवाज मात्र झाला. त्यासरशीं वाघ चिडून त्यानें मोठ्यानें डुरकणी फोडली,

* ही माहिती ‘मोरेखर’ लेखकानें लिहिली असून ती आमचे मित्र रा. रा. बासुदेव गोविंद
आपटे ह्यांच्या मार्फत आली आहे. ह्यांतील आख्यायिका श्रीमंत गोपाळराव शिवदेवराव
राजेबहादूर ह्यांनीं सांगितलेल्या जुन्या माहितीच्या आधारे लिहिलेली आहे.

मालेगांवचा किझा.

National Library
Calcutta.

आणि बादशाहाच्या हत्तीच्या गंडस्थळावर नेमकी उडी घेतली; व महाताला पंजाच्या एका चपेच्याने ठार करून, बादशाहाला बंदूक वगैरे भरण्यास अवसर न देतां, तो बाघ बादशाहाच्या अंत करण्यास पुढें सरसावला. डोक्याचें पातें लवतें न लवतें, तोंच नारो शंकरांनीं त्या चिडलेल्या बाघाचीं आपल्या यशस्वी तरवारीनें दोन खांद्ये केलीं, आणि बादशाहाला त्याच्या जबळांतून सोडविलें. या उपकारांनै कृतज्ञ होऊन, बादशाहानें नारो शंकरांना इ. स. १७५७ सालीं एक सनद देऊन मालेगांवासुद्धां आठ गांवें वंशपरंपरेनें इनाम झणून दिलीं. हा बादशाहा दुसरा अलमगीर होय. पुढें नारो शंकर दक्षिणेंत परत आले. त्यांनीं श्रीमंत पेशव्यांना बादशाहाचें फर्मान (सनद) दाखवून त्यांच्यापासून मालेगांवा येथें घर बांधण्याची परवानगी घेतली. मालेगांवीं आल्यानंतर त्यांनीं विचार केला कीं, घर बांधलें तर तें फार दिवस टिकणारें नव्हे; तेव्हां पुष्कळ दिवस टिकणारें व नांव कायम ठेवणारें असें किह्यावांचून दुसरें कांहीं नाहीं. झणून किला बांधण्याचा निश्चय करून ते त्यासाठीं जागा शोधूं लागले. तेव्हां एक दिवशीं त्यांस एका ठिकाणीं कुऱ्याचा सशानें पराभव केल्याचें दिसून आलें.* झणून त्यांनीं ही जागा यशस्वी आहे असें समजून तेथें लागलीच किला बांधण्यास सुरुवात केली.

किला पुरा झाला तेव्हां पुण्यास श्रीमंतांना बातमी कळली. तेव्हां त्यांना असें वाटलें कीं, राजेबहादूर हे मोंगलांना फितूर असावेत. कारण, त्यांनीं दिल्लीच्या बादशाहाच्या दरबारीं सुच बांधून आठ गांवें मिळविलीं; व मालेगांवीं घर बांधण्याची परवानगी घेतली असून किला बांधिला; तेव्हां त्यांत कांहीं तरी काळोबेंरे असावें. तेव्हां श्रीमंतांनीं मालेगांवावर सैन्याची रवानगी करावी असा विचार करून दरबारच्या मंडळींची सहा विचारली. त्या समयीं अलिजाबहादूर महादजी शिंदे पुढें होऊन, त्यांनीं श्रीमंतांची खातरजमा केली कीं, “राजेबहादूर निमक-हराम नाहींत. सरकारची मर्जी असल्यास त्यांनीं प्रत्यय पहावा. आतांच त्यांच्यावर सैन्य पाठवून विनाकारण खर्चांत येऊं नये. एक जासूद पाठवून किला खालीं करण्याचा हुकूम दिला कीं पुरे. किला खालीं झालाच. त्यांनीं किला खालीं केला नाहीं तर त्यांचा समाचार घेण्यासाठीं आम्ही आहोंतच. आमच्यापुढें “राजेबहादूर झणजे काय होत ?” हें ऐकून श्रीमंतांनीं एक जासुदांची जोडी किला खालीं करण्याचा हुकूम देऊन रवाना केली. जासूद येऊन मालेगांवीं किह्यांत पोहोचतांच, त्यांनीं श्रीमंतांचा हुकूम दाखविला. त्याच दिवशीं किह्याची वास्तुशांत

* अशीच गोष्ट पुण्याच्या पेशव्यांच्या शनिवारवाड्याची सांगतात.—गायकवाडकृत पुणें शहरवर्णन भाग १.

व्हावयाची होती. ती तशीच ठेवून नारो शंकरांनी किछा खाली करून जासुदाच्या ह्वाली केला, व आपण मुलांमाणसांसुद्धां नदीच्या वाळवंटांत तंबू ठोकून राहिले. नंतर त्यांनी एका जासुदाबरोबर श्रीमंतांस असें पत्र लिहून पाठविलें कीं, “सरकारच्या हुकुमाप्रमाणें किछा खाली केला आहे. मात्र किह्याची वास्तुशांत व्हावयाची आहे. ती करण्याची परवानगी मिळावी. व किछा बांधण्यांत सरकारच्या झालेल्या अवशेबद्दल माफी व्हावी.” अशा आशयाचें पत्र पाहतांच श्रीमंतांचा राग शांत झाला. नंतर श्रीमंतांनीं उलट जासूद पाठवून निरोप कळविला कीं, “किछा तुमच्याकडे असूं धावा व वास्तुशांत करावी. तुमच्याबद्दल आमचें मन स्वच्छ आहे.” याप्रमाणें नारो शंकरांच्या ताब्यांत किछा राहिला. त्याचा उपभोग त्यांनीं कांहीं वर्षे घेतल्यानंतर ते इ. स. १७७५ सालीं वारले. त्यांच्या मार्गे त्यांचे धाकटे दत्तक पुत्र रघुपतराव हे सरदार झाले. त्यांच्याकडे किछा होता. इ. स. १७७९ सालीं, नारो शंकरांचे पुतणे व वडील दत्तक पुत्र त्रिंबकराव ह्यांनीं पेशव्यांकडे संधान बांधून, रघुपतराव यांना परळीच्या किह्यांत बंदीत टाकून, आपण किछा बगैरे आपल्या ताब्यांत घेतला. पुन्हां रघुपतरावांनीं, रघुनाथराव दादा भरारी यांच्या मरणानंतर, पुणें दगबारीं मूत्र बांधून सरदारी आपल्याकडे घेतली. त्या वेळीं मालेगांवचा किछा त्यांच्या ताब्यांत गेला. रघुपतरावांच्या मरणानंतर रंगराव आप्पाकडे व नंतर गोपाळराव त्रिंबक यांजकडे सरदारी आली. गोपाळराव हे खर्चीच्या पेंचांत आले. सबब कर्ज वारण्यासाठीं त्यांनीं, इ. स. १८०१ पासून ९ वर्षांच्या करारानें मालेगांव संस्थान व परगणे निंबाईत येथील मामलत बगैरे विंचुरकरांमार्फत पुणें येथील सावकार गुणे यांजकडे कर्जादाखल लावून दिली. परंतु गुण्यांनीं रावबाजींना सामील होऊन, मालेगांव संस्थान व निंबाईत परगणा पेशव्यांचे स्वाधीन केला. पेशव्यांनीं गोपाळरावांना पुणें येथें बोलावून नेऊन कैदेत ठेविलें.

इ. स. १८१८ सालीं बाजीराव पेशवे पुण्याहून पळून गेल्यानंतर सर्व महाराष्ट्रामध्ये इंग्रजी अंमल संस्थापित झाला, व मराठ्यांच्या ताब्यांतील बळकट किछे इंग्रजांनीं जिंकून घेतले. त्या वेळीं खानदेशचें नाक जो मालेगांवचा सुप्रसिद्ध किछा तो लेफ्टनंट-कर्नल म्याक्डोनेल ह्यांनीं ता. १३ जून इ. स. १८१८ रोजी मोठी लढाई करून जिंकून घेतला. मालेगांवच्या किह्यामध्ये कांहीं रणशूर आरब लोक होते, त्यांनींही आपल्या शौर्याची पराकाष्ठा केली. परंतु किह्यांतील दारुगोळ्यास आग लागून तो नाहींसा झाल्यामुळे व इंग्रज सैन्याच्या निकराच्या हल्ल्यामुळे अखेर तो सर झाला. त्याचा वृत्तांत इंग्रजी ग्रंथांत प्रसिद्ध आहे.

प्रकरण ३ रे.

कलकत्तेकर इंग्रजांजवळील वकील.

लाला सेवकराम.

मुंबईकर इंग्रजांजवळ ज्याप्रमाणें मराठ्यांचा वकील राहात असे, त्याप्रमाणें कलकत्ता व मद्रास येथील इंग्रजांजवळही मराठ्यांचे वकील राहात असल्याचें दिसून येतें. कलकत्तेकर इंग्रजांजवळ जो वकील राहात असे, त्याचें नांव लाला सेवकराम हें होतें. हा जातीचा कायस्थ ब्राह्मण असून, मोठा राजकारणदक्ष, चतुर आणि धोरणी असे. मराठ्यांची राजसत्ता उत्तर हिंदुस्थानांत जसजशी प्रसार पावूं लागली, तसतसे हिंदुधर्माभिमानी कायस्थ लोकही मराठ्यांच्या राजकारणांत सामील होऊन त्यांना साहाय्य करूं लागल्याचें दिसून येतें. थोरले बाजीराव पेशवे ह्यांनी उत्तर हिंदुस्थानावर स्वारी करून तेथें आपला शौर्यप्रभाव व्यक्त केला आणि दिल्ली-पतीकडून माळव्याची सुभेदारी मिळविली, त्या वेळेपासून कायस्थ मुत्सद्दी मराठ्यांच्या राजकारणांत प्रविष्ट झाल्याचे दाखले सांपडतात. जयपुरचा राजा सवाई जयसिंग हा दिल्लीदरबारांतला एक कर्तृत्ववान् व वजनदार मरदार होता. त्याचा व बाजीराव पेशव्यांचा स्नेह जुळवल्यापासून हिंदुस्थानी कायस्थ मुत्सद्दी त्याच्या शिफारसीने मराठी राजकारणें चालवूं लागले. सवाई जयसिंगाजवळ लाला कृपाराम ह्यांनून एक फार शहाणा मुत्सद्दी होता. त्यानें बाजीराव पेशव्यांस चांगलें साहाय्य केलें होतें.* त्यावरून बाजीरावांनीं त्याजकडे सवाई जयसिंगाकडील राजकीय कामकाजें करण्याकरितां वकिलातीचा हुद्दा सांगितला होता. तो मृत्यु पावल्यानंतर त्याचा मुलगा तुळजाराम हा जयपुरास वकिलीवर होता. ह्या तुळजारामाचा मुलगा लाला सेवकराम हा होय. ह्यानें, तीन पिढ्या पेशव्यांची सेवा आपण करीत आहों, असे आपल्या पत्रांत उल्लेख काढलेले आहेत. ह्याशिवाय लाला मयाराम, लाला मनसाराम, लाला

* लाला कृपारामाचा पुत्र लाला तुळजाराम ह्याने आपल्या एका पत्रांत आपल्या बापाच्या कामगिरीचें वर्णन केलें आहे. तें येणेंप्रमाणे:—“पूर्वी बाजीरावसाहेब कैलासवासी हिंदुस्थानांत गेले होते. ते वेळेस, सेवकाचे वडिलाचे विद्यमाने, सवाई जयसिंग यांजकडील मामलतीची तोडमोड जाली, ती सेवकास ठाऊक आहे. खानदौरा मीरवक्षी व कमरुद्दीन-खान बजीर हे उभयतां राव कैलासवासी यांजवर चालून गेले होते; त्या वेळेस सेवकाचे वडिलांनीं उभयतांचा कजिया होऊं न दिला. सवाई जयसिंग यांनीं आमचे वडिलाचे विद्यमानें इशारा करवून कालिकेचा मेळा भरला होता, तोच झुटविला. खानवर राव कैलासवासी दिखीहून निघून जयसिंगाचे मुखत्वास आले. ते वेळची जावसालाची माहितगारी सेवकास आहे.” इत्यादि.

खेमकर्ण वगैरे हिंदुस्थानी मुत्सद्दी पेशव्यांच्या वतीनें दिल्लीदरबारीं निरनिराळ्या वेळीं वकिलीवर असल्याची माहिती मिळते, व त्यांचीं नांवे जुन्या पत्रांतून वारंवार दृष्टीस पडतात. ह्यावरून महाराष्ट्रराजसत्तेचा प्रसार १८ व्या शतकामध्ये कसा होत चालला होता व तिला साम्राज्याचें मध्य स्वरूप कसें प्राप्त होऊं लागलें होतें, त्याची वाचकांस कल्पना करितां येईल. असो.

लाला सेवकराम ह्याची विशेष माहिती मुळींच उपलब्ध नाही. आजपर्यंत त्याचें नांव देखील इतिहासांत प्रसिद्ध नाही, मग त्याचें चरित्र किंवा कुलवृत्तांत समजण्याची आशा करणें व्यर्थ होय. तथापि, लाला सेवकराम हा जयपूर येथेंच प्रसिद्धीस येऊन, तेथेंच मराठ्यांच्या वतीनें थोरल्या माधवराव साहेब पेशव्यांच्या कारकीर्दींत वकिलीवर होता, असें दिसून येतें. ह्यास मराठी भाषा चांगली अवगत असून त्यानें लिहिलेलीं सर्व पत्रें मोडी लिपींत व मराठी भाषेंतच आहे. त्याची मराठी ही मातृभाषा नसल्यामुळें त्याच्या लिहिण्यांत अशुद्धें फार आहेत. तथापि त्याचें महाराष्ट्रापासून दूरान्तर आणि हिंदुस्थानी भाषेशीं नित्यसहवास ह्या दोन गोष्टी लक्षांत घेतल्या ह्मणजे त्याचें महाराष्ट्रभाषाज्ञान प्रशंसनीय होतें, असें ह्मणणें भाग आहे. राजकारणप्रसंगानें त्याचें जाणें येणें पुण्यास वारंवार होत असे. त्या योगानें व तीन पिढ्या पेशव्यांशीं व त्यांच्या राजकारणांशीं त्याचा सतत परिचय असल्यामुळें त्यास महाराष्ट्रभाषा चांगल्या रीतीनें अवगत झाली होती, असें झटलें तरी चालेल.

लाला सेवकराम हा इ. स. १७७०, इ. स. १७७१ व इ. स. १७७२ मध्ये जयनगरच्या पृथ्वीसिंग राजाजवळ मराठ्यांच्या तर्फेनें वकिलातीवर होता. पुढें थोरले माधवराव मृत्यु पावल्यानंतर श्रीमंत नारायणराव पेशवे गादीवर आले. त्यांचा इ. स. १७७३ मध्ये वध होऊन, श्रीमंत राघोबादादा ह्यांचें व सखारामबापू आणि नाना फडणवीस आदिकरून पुण्याचें कारभारीमंडळ ह्यांचें पेशवाईच्या राज्यकारभाराबद्दल भांडण लागलें. त्यांत कारभारीपक्षाची सरशी होऊन दादासाहेबांचा पक्ष उणा पडला. त्यामुळें राज्यलोभाच्या मोहानें व विरुद्ध पक्षाच्या स्वार्थपर व मत्सरयुक्त मंत्रोपदेशानें दादासाहेबांची बुद्धि बाबरली जाऊन, ते पेशवाई मिळविण्याकरितां अनेक राजकारस्थाने करूं लागले. त्यांत त्यांनीं सुंबईकर इंग्रजांकडे सुरतेचे चीफ मि. रॉबर्ट ग्यांबीर ह्यांचे मार्फत संधान बांधिलें, आणि त्यांना साष्टी, बसई, वगैरे समुद्रकिनाऱ्याचीं स्थळे देऊन व त्यांच्याकडून सैन्याची मदत घेऊन, पुण्याची गादी मिळविण्याचा व्यूह रचिला. पुण्याचें मुत्सद्दीमंडळही राजकारणांत कमी नव्हतें. त्यांना हें राघोबादादांचें कारस्थान समजतांच, त्यांनींही त्यांस

सैन्यानिशी पुण्यास येऊं न देण्याचा निश्चय केला. येणेंप्रमाणें उभय पक्ष आपापल्या बाजूनें लढाईची तयारी करून, परस्परांवर चढाई करूं लागले. ह्या हर्षामर्षींमध्ये इंग्रज व मराठे ह्यांच्याही लहानलहान चकमकी घडल्या, आणि त्यांत मराठ्यांचीं कांहीं स्थळें इंग्रजांच्या ताब्यांत गेलीं. राघोबादादा व मुंबईकर इंग्रज ह्यांचा तह ता. ६ मार्च इ. १७७५ रोजी झाला. त्याप्रमाणें इंग्रजी फौज दादासाहेबांस गुजराथेंतून पुण्यास घेऊन येण्यास सज्ज झाली. ह्याप्रमाणें इंग्रज व मराठे ह्यांचे दादासाहेबांच्या निमित्तानें उघड युद्ध सुरू झालें. हेंच इतिहासांत मराठ्यांचें पहिलें युद्ध म्हणून प्रसिद्ध आहे.

ह्या समयास एक मोठी महत्त्वाची गोष्ट घडून आली. इंग्रज व पेशवे ह्यांचे, पूर्वी इ. स. १७३९ व इ. स. १७५६ ह्या वर्षी, दोस्तीचे तह ठरले होते. ते एकीकडे ठेवून, मुंबईकर इंग्रजांनीं पुणें दरबाराशीं विरुद्ध होऊन रघुनाथरावाचा पक्ष स्वीकारिला व नवीन युद्ध उपस्थित केलें. ही गोष्ट कलकत्त्याच्या सुप्रीम कौन्सिलास अमान्य झाली. इ. स. १७७३ पर्यंत कलकत्ता, मुंबई व मद्रास येथील इंग्रजी अधिकारी बरेच स्वतंत्र होते. परंतु ह्या वर्षी ईस्ट इंडिया कंपनीचा हिंदुस्थानांतील राज्यकारभार कायद्यानें नियंत्रित होऊन, कलकत्ता येथील गव्हर्नर-नरास 'गव्हर्नरजनरल' असा हुद्दा मिळाला, व मुंबई व मद्रास येथील गव्हर्नर व त्यांचे कौन्सिल ह्यांनीं त्याच्या हुकमतीखालीं चालावे असें ठरलें. ह्याच कायद्यास 'रेग्युलेटिंग अॅक्ट' असें नांव आहे. ह्या आकटाप्रमाणें मुंबईकर इंग्रजांनीं, कलकत्त्याच्या गव्हर्नरजनरलास न विचारितां, दादासाहेबांचा पक्ष स्वीकारून पुणें दरबाराशीं वितुष्ट वाढविलें आणि युद्धप्रसंग उत्पन्न केला. ही गोष्ट गव्हर्नरजनरल वॉरन हेस्टिंग्ज ह्यांस अन्यायाची व गैरशिस्त वाटून ती त्यांनीं अमान्य केली, व त्यांनीं मुंबईचे गव्हर्नर हॉर्नबी ह्यांस रघुनाथरावाचा पक्ष सोडून मराठ्यांशीं लढाई तहकूब करण्याचा हुकूम पाठविला. मुंबईकर इंग्रजांनीं उरण, साष्टी वगैरे ठिकाणें मराठ्यांच्या ह्या द्रव्ययुद्धांत जिंकून घेतलीं. त्यामुलें पुणें दरबारच्या मुत्सद्दयांस अतिशय संताप उत्पन्न होऊन, त्यांनीं तीं परत घेण्याचा निश्चय केला. अशा समयांत वॉरन हेस्टिंग्ज ह्यांनीं, पुणें दरबारचे मुत्सद्दी सखारामबापू व नाना फडणवीस ह्यांस पत्र पाठवून, स्वतंत्र तह करण्याकरितां कलकत्त्याहून कर्नेल अपटन ह्यांची रवानगी केली असें कळविलें. त्याप्रमाणें कर्नेल अपटन हे ता. २८ डिसेंबर इ. स. १७७५ रोजी पुरंधरास येऊन दाखल झाले. तेथें त्यांचा व मराठ्यांचा ता. १ मार्च इ. स. १७७६ रोजी तह झाला. हाच इतिहासप्रसिद्ध पुरंधराचा तह होय. वॉरन हेस्टिंग्ज ह्यांनीं मुंबईकर इंग्रजांची मसलत रद्द करून

पुणे दरबाराशी सख्य करण्याचा प्रयत्न केला. त्यामुळे मुंबईकर इंग्रजांचा फार अपमान झाला, व त्यांनी व रघुनाथराव पेशव्यांनी इंग्लंडमध्ये कोर्ट ऑफ् ज्युरेक्टर्स ह्यांच्या कडे पत्रव्यवहार करून कलकत्तेकर इंग्रजांचा हुकूम पुढे रद्द करविला. ह्या घडामोडीच्या विस्तृत वृत्तांतार्थे विवेचन करण्याचें येथें प्रयोजन नाहीं. मुख्य गोष्ट एवढीच कीं, इ. स. १७७६ पासून मराठ्यांच्या राजकारणांत कलकत्तेकर इंग्रजांचा संबंध उत्पन्न झाला, व तेव्हांपासून तेथें मराठ्यांच्या वतीनें राजकीय बोलणींचालणीं करण्याकरितां व तेथील राजकीय बातम्या पाठविण्याकरितां, नाना फडणविसांनीं लाला सेवकराम ह्या कायस्थ मुत्सद्दयाची कलकत्ता येथें मराठ्यांच्या वकिलीवर योजना केली.

पुरंधरचा तह झाला त्या वेळीं लाला सेवकराम हे पुण्यास होते. हा तह होऊन कर्नल अपटन ह्यांची पुण्याहून ता. ११ फेब्रुवारी इ. स. १७७७ रोजीं रवानगी झाली. त्या प्रसंगीं लाला सेवकराम ह्यांचीही कलकत्त्याच्या वकिलीवर योजना होऊन त्याची तिकडे रवानगी झाली*. तेव्हांपासून झणजे इ. स. १७७७ पासून तो इ. स. १७९३ पर्यंत, लाला सेवकराम कलकत्त्यास असल्याचें त्याच्याच पत्रावरून सिद्ध होतें. ह्या अवधीमध्ये कलकत्त्यास वॉरन हेस्टिंग्ज, म्याकफर्सन, लॉड कार्नवालिस आणि सर जॉन शोअर असे निरनिराळे गव्हर्नरजनरल होऊन गेले. ह्या सर्वांच्या दरबारांत जाऊन त्यांच्या मुलाखती घेणें, पुण्याहून आलेले खलिते त्यांस सादर करणें, त्यांच्याशीं राजकीय गोष्टी बोलणें, त्यांचे खलिते पुण्यास पाठविणें, व कलकत्तेकरांच्या हालचालींवर बारीक नजर ठेवून पुण्यास सर्व गुप्त राजकारणांचीं खुलासेवार पत्रें लिहिणें इत्यादि कामें लाला सेवकराम ह्यांकडे होती. त्यास ह्या कामाबद्दल वेतन किती मिळत असे, हें निश्चित समजत नाहीं. तथापि, त्याचा मुलगा चिमणलाल ह्याचें नानांस लिहिलेलें एक पत्र उपलब्ध झालें आहे. त्यावरून लाला सेवकराम ह्यास दरमहा ३०० रुपये (अर्काटी) मिळत असत. त्यां-

* लाला सेवकराम ह्यांची पुरंधराहून ता. १२ मार्च इ. स. १७७७ रोजी कलकत्त्यास रवानगी झाली व त्याचे बरोबर इंग्रज कलकत्तेकर ह्यास पोषाक वगैरे पाठविण्यांत आले, त्यांची यादी उपलब्ध झाली आहे. ती येणेप्रमाणे:—

१३०९ रुपये किंमतीचा पोषाक खांसा जनरल शमादुदौला हेष्टन जलादतजंग झणजे वॉरन हेस्टिंग्ज यांस. २५६८॥ पोषाक कौन्सलदार तीन मानसेन, बारबेल आणि फरानसीस. ५०९० रुपये किंमतीचे जवाहीर सर्वास मिळून. हत्ती एक (त्याचें नांव फत्तेलष्कर). घोडे तीन. ह्यांपैकी हत्ती रस्त्यामध्ये मस्तीस आला व त्यामुळे तीनशें रुपये अधिक खर्च झाला, हा मजकूर लाला सेवकरामाच्या पत्रांत लेखांक १ मध्ये आहे.

येथीं २५ रुपये बट्टा कापला जात असे. ५ रुपये दरबारखर्च व १७५ रुपये घरभाडें मिळून २०५ खर्च वजा जाऊन, बाकी ९५ रुपये स्वतःच्या खर्चास शिल्लक राहात. ते त्यास पुरत नसत.* मग पेशव्यांनी त्यास कांहीं अधिक नेमणूक दिली काय तें समजत नाहीं. लाला सेवकराम ह्यास लाला चिमणलाल व लाला गुलाबराय असे दोन मुलगे होते. त्यांपैकी गुलाबराय हा नाना फडणविसांजवळ पुण्यास राहात असे. लाला चिमणलाल हा राजकीय कामाकरितां पुण्यास जाऊन येऊन असे. कलकत्त्यास पुण्याहून पेशव्यांचे व नानांचे खलिते नेणें आणणें वगैरे कामें हे दोन्ही चिरंजीव करित असत. कलकत्त्याहून आजुरदार कासिदाबरोबर पत्रें पाठविण्यास दोन कासिदांस ११५ रुपये खर्च येत असे. असो.

लाला सेवकराम ह्यानें इ. स. १७७७ पासून इ. स. १७९३ पर्यंत पुण्यास जीं पत्रें लिहिलीं असतील, तीं अनेक दृष्टींनीं अत्यंत महत्त्वाचीं असलीं पाहिजेत. त्यांवरून कलकत्तेकर इंग्रजांच्या अनेक रंगांच्या राजकारणांचें सत्य स्वरूप दृग्गोचर होऊन, मराठ्यांचे व इंग्रजांचे डावपेच त्या वेळीं कसे चालले होते व उभय राष्ट्रांची मुत्सद्देगिरी कोणत्या दर्जाची होती, त्याचें वास्तविक चित्र व्यक्त झालें असतें. परंतु

*लाला सेवकरामाचा मुलगा चिमणलाल ह्यानें नानांस लिहिलेलें पत्र येणेंप्रमाणें:—

“विश्वसि चिमणलाल अर्ज ऐसीजे:—लाला सेवकराम यांसी सरकारांतून कलकत्त्यास रवाना केलें, ते समयी पालखी व आबदागिरी व दिवड्या व जातीस एकसाला बेगमी रुपये तेथीसशें दिले. परंतु यादीवरी करार जाहलें नाहीं. माधवराव सदाशिव बोलिले की, तुम्ही लवकर सरकारकामासी जाणें, आम्ही तुमचे यादीवरी करार करून देववूं. मग कित्येक वेळां त्यांसी सांगितलें, परंतु त्यांनीं चित्त पुरवून करार करून दिलें नाहीं. उपरांतिक सेवकाही आक्षेपप्रमाणें कलकत्त्यासी जाऊन आला. ते समयी पुन्हां विनंति केली. त्याजवरी आज्ञा जाहली की, तितकें होणार नाहीं. कांहीं कमजास्ती पाहून करून देऊं. राजेश्री बाबुरावजीनें दफ्तरची यादी पाहून सरकारांत विनंति केली. ते द्वाणतात की, तुम्हांसी पहिले आठशें रुपये पावत होते, त्याचप्रमाणें कराराविषयी आज्ञा जाहली आहे. याजकरितां अर्ज ऐसीजे:—तेथून तीनशें रुपये आर्काटी दरमहा मिळतो. त्याजपैकी पंचवीस रुपये बट्टा व पांच रुपये दरबारखर्च व पावणे दोनशे रुपये घरचें भाडें, दरमहा लागतो. बाकी पंचाण्णव रुपये राहतात. त्यासी तेथें घोडा एक व पालखी व दिवड्या व आबदागिन्या वगैरे माणसें व जातीचे खर्च व तेथील सरकारचे चौबदार खिजमतगार ऐसा खर्च आहे. याजमुळें बारा तेराशें रुपये अधिक लागतात. व येथें कुडंबाचें माणसें आहेत. तीन पुस्तांपासून सेवा करितां. दुसरें घर पाहिलें नाहीं. सेवकाचें अंतःकरण हेंच की, चरणसेवा करावी. आणि आपलें दळिद्र स्वामीजवळ अर्ज करावें. त्यासी, स्वामीनीं कृपाळू होऊन, ज्यांत सेवकाची व कुडंबाची संरक्षण होय थेंसे राजेश्री बाबुरावजीस मखलसीची आज्ञा करणार स्वामी घनी समर्थ आहेत. सेवकासी आज्ञा वंच आहे हे विज्ञापना.”

दुर्दैवानें हा सर्व पत्रव्यवहार नष्ट झाला असून, त्यापैकीं अघलीं मधलीं कांहीं ओटक पत्रे मात्र सांपडलीं आहेत. परंतु तीं पत्रे देखील अतिशय मनोरंजक असून तीं त्या वेळच्या राजकारणांचें अल्प पण सत्य स्वरूप व्यक्त केल्यावांचून राहात नाहींत. वॉरन हेस्टिंग्ज, म्याकफर्सन, लॅड कॉर्नवालिस किंवा सर जॉन शोअर ह्यांची माहिती इंग्रजी ग्रंथांतून प्रसिद्ध आहे. परंतु लाला सेवकराम ह्यानें त्यांची लिहिलेली हकीकत 'चक्षुर्वै सत्यम्' अशी असून ती फारच मनोरंजक व महत्त्वाची आहे; व तिची मातबरी, समकालीन पुरुषांचें स्वतंत्र निरीक्षण ह्या दृष्टीनें, कांहीं अंशीं इंग्रजी ग्रंथांपेक्षाही अधिक आहे. हीं सर्व पत्रे उपलब्ध झालीं, तर मराठ्यांच्या इतिहासावर किती नवीन प्रकाश पडेल हें सांगावयास नकोच.

लाला सेवकराम ह्यांची कांहीं पत्रे आह्मांस उपलब्ध झालीं आहेत. तीं सुसंगत व क्रमवार नाहींत. तथापि तीं कालानुक्रमानें आह्मी पुढें दिलीं आहेत.

लेखांक १.

ह्यामध्ये लाला सेवकराम ह्याचें व बडेसाहेब ह्याणजे वॉरन हेस्टिंग्ज ह्यांचें झालेलें संभाषण दिलें आहे. तें महत्त्वाचें आहे. ह्या पत्रावरून लाला सेवकराम पुण्याहून कलकत्त्यास कांहीं दिवसांपूर्वीं नुकताच येऊन दाखल झाला होता, असें दिसतें. त्यास पुण्याहून कलकत्त्यास पांच महिने लागले. ह्या पत्रामध्ये रघुनाथरावदादासंबंधानें व पुरंधरच्या तहाच्या कांहीं भागगडीच्या मुद्यांसंबंधानें मजकूर आहे.

श्रीरामचंद्र.

दिसेबर इ. स. १७७७.

“श्रीमंत राजंश्री नानासाहेब स्वामींचे सेवेसी:—

आज्ञांकित लाला सेवकराम कृतानेक साष्टांग दंडवत विज्ञापना ऐसीजे:—येथील कुशल तागाईत चंद्र माहे जिल्काद मुक्काम कलकत्ता जाणून स्वकीय निजानंदवैभव लेखकास आज्ञा केली पाहिजे. विशेष:—येथील बडेसाहेब मिस्तर इष्टन आह्मांस ह्याणूं लागले कीं, तीन लक्ष रुपये ज्या कामीलची जागीर आह्मांस देऊं केली आहे, ते

१ इष्टन=वॉरन हेस्टिंग्ज ह्याची मराठी पत्रांत इंग्रजी नांवें इष्टन, हेष्टन, हेष्टिन अशी निरनिराळीं लिहिलेलीं आहेत. २ कामील जहागीर=पुरंधरच्या तहामध्ये तीन लाख रुपये कामील जहागीर इंग्रजांस घावी असें कलम होतें. त्यांत पुढें शंका निघाली. इंग्रज ह्याणूं लागले की, तीन लक्ष रुपये उत्पन्न दरसाल देणारी जहागीर ह्याणजे कामील जहागीर. पुणें दरबारचें ह्याणणें कीं तीन लक्ष कर्माळ जहागीर ह्याणजे तीन लक्षांपर्यंत वसूल देणारी. ह्या वादाचा उल्लेख ग्रॅंटफर्नेही केला आहे:—“It was evident that 'a country of three complete lacks of rupees' as expressed in the treaty, meant territory, producing annually a revenue, amounting to three lacks of rupees complete; but the Persian word *Kamal* or *Kamil*, which was employed to express complete, is also a revenue term, which though variously explained, may be said to signify the highest assessment ever known to have been fixed; and to this interpretation the ministry adhered.”

आद्याप दिवली नाही; व देतां ते हा प्रकारची की, चाळीस वर्षे तुमचा अंमल एका वर्षाचा वसूल दाखवितां! जर देणें असली तर दाहा पांच वर्षे तुम्ही वसूल घेत असाल तो दाखला दाखवून देणें. आम्ही उत्तर केलें की, तेथील जमा कामील तीन लक्ष रुपयेच आहे. वसूल कितीक वेळां घेतला असेल, व कधी आफत असल्यांनीं व सुलतानीकरितां कमज्यादाही घेतला असेल. ते झणूं लागले की, आम्हांस जमिदारां-हार्ती कबूल करून देणें, व आजपासून किती दिवसांत देतां हें लिहून देणें. आम्ही उत्तर केलें की, ही गोष्ट हुजूर लिहिल्याखेरीज आम्हांकडून लिहून देववत नाही. दुसरें झणूं लागले की, आम्ही श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांस बहुत प्रकारें समजावून सांगितलें की, 'तुम्हांस गंगधडीस जाहागीर देतात, ती घेऊन खानसंध्या करावी. श्रीमंत झणतात की, आम्हांस एकंदर यांचें आमलांत राहणें नाही. आम्हांस श्रीकाशीस घेऊन जाणें झणजे स्वस्थ खानसंध्या करित जाऊं.' त्यास जर जलमार्गे आणावें, तर त्यांचा ब्राह्मणत्वधर्म राहणार नाही. खुषकीचे मार्गे आपलीं एक दोन पलटणें सांगातें देऊन आणावें, तर मार्गीत तुमचे कितीक सरदार आहेत. त्यांनीं वाटेत खैलष केल्यास आमचा धर्म राहणार नाही. कदाचित् दाहावीस पलटणें सांगातें देऊन आणावें, तर सहजच कजिया उभा राहिला. मग तुमचें आमचें सौरहस्य राहणार नाही. यास्तव तुम्ही आम्हांस लिहून देणें की, तुम्ही श्रीमंत राजश्री दादांस काशीस आणतां, त्यांत आम्हांकडील कोणाही सरदाराचा रतीमात्र उपसर्ग जाल्यास खुद्द निसबत जाब करूं. झणजे आम्ही एकदोन पलटणें सांगातें देऊन, गुजरातीचे वाटेनें उज्जयनेवरून काशीस आणूं. आम्ही उत्तर केलें की, श्रीमंतांस तुम्ही काशीस आणावें हा करार तुमचे आमचे तहनाम्यांत नाही. त्यांनीं गंगधडीस राहावें. करारनाम्याप्रमाणें वर्तणूक करूं. तुम्ही नूतनचे गोष्टी सांगितल्यास आम्ही काय लिहून द्यावें? तिसरें झणूं लागले की, तुम्ही सरकारांतून आम्हां-जवळ आले आहां, तर तुम्ही आपले सरकारचा खासे मोहरेनसीं मुखत्यारनामा आम्हांस दाखविणें की, लाला सेवकराम आम्ही आपणाकडून मुखत्यार करून पाठविले आहेत. हे जे करतील तें आम्हांस मान्य आहे. झणजे आम्हांस आणीक कितीक जाबसाल करावयाचे आहेत, ते केले जातील. आम्ही उत्तर केलें की, तुमचे आमचे जाबसाल जे होते ते अवघे हुजूरच जाले. नूतन कांहीं बोलावयाचें नव्हतें की, आम्ही मुखत्यारनामा आणावा. ऐसे प्रकारचे यांचे आमचे जाबसाल जाले. आम्हांस तर सरकार-मर्जीचे अनुसंधानें जें करणें तें करावें लागतें. परंतु हे ऐशा नवीन गोष्टी सांगतात. त्यांचीं उत्तरें आम्ही काय द्यावीं? हेंच वर्तमान पूर्वी कासीदजोच्या पाठविल्या आहेत, त्यां-बरोबर लिहिलें आहे. सविस्तरसेवेसी विदित जालें असेल. पुढें जशी आज्ञा येईल तदनुरूप वर्तणूक केली जाईल. हाज्जी सरकारांतून खलिते पांच, एक श्रीमंतांचे मोहरेनसीं यांचे

१ आफत=दुष्काळ, मर्हता. २ सुलतानी=जोरजुलूम, ओटिंगपादशाही. ३ खलष=कुरापत, तंदा, भांडण.

पातशाहाचे नांवाचा व दोन बडेसाहेबांस व दोन करनेल आपटनास रवाना चंद्र २५ जमादिलाकरचे चंद्र १२ मोहरम जानीस दोन कासीदजोच्याबरोबर आझांजवळ कळकल्यास पावले. आझेप्रमाणे बडेसाहेबांस व करनेलास पावते केले. बडेसाहेबही पत्रे पाहून पातशाहाचे पत्राची नकल आझांस मागितली. सरकारांतून तर नकल पाठविली नव्हती कीं आझीं घावी. त्याजवरून बडेसाहेब दिक्क होऊन झणूं लागले कीं, आझां ह्यातीं पातशाहास पत्र पाठवितां, व नकल पाठविली नाहीं. त्याजवरून आमचे चित्तांत कितेक प्रकारचे संदेह जातात. त्याजकरितां ही गोष्ट तुमचे आमचे जेहांतून वर असावी, व आमचे बादशाहास तुझीं जो अलकाबा लिहिला, तो पातशाहाचे लिहावयाचें लायक नसतांही, आझीं तुमचे जेहावर दृष्टी ठेवून, हें पत्र जाहजावर पाठवितों. आजपासून नकलेविना तुमचें पत्र आल्यास पाठविणार नाहीं, व पातशाहास जो अलकाबा लिहावयाचा आहे याजविषयीं आलाहिदा पत्रें लिहिलीं आहेत. पुढें जर पत्रें पाठवावयाचीं असतील, तर याप्रमाणें अलकाबा व पत्राची नकल आल्यास आझीं पाठवीत जाऊं. व हल्लीं जीं पत्रें सरकारचीं बडेसाहेबांस आलीं होतीं, त्यांच्याही नकलेकरितां आझांस पुसूं लागले कीं, या पत्रांच्या नकला तुझांपाशीं आल्या आहेत किंवा नाहीत ? सरकारांतून तर नकला आझांपाशीं आल्या नव्हत्या; यास्तव आझीं उमेच राहिलों. त्यांनीं आपलीं पत्रें आझांस दाखविलीं, व झणूं लागले कीं, आणि मजकुराचीं उत्तरें पेशजीं आझीं लिहिलीं आहेत. हल्लीं जंबुसराचे शिबंदी-विषयीं लिहिलें आहे. त्यास, आझांस बारा लक्ष रुपये देऊं केले आहेत. त्याची येथें साहुकारी निशा व तीन लक्ष रुपये कामील जागीर पावलियाची रसीद मुंबईकरांपासून आणून देणें, झणजे आझांस जंबुसरासीं व तेथील शिबंदीसीं गरज नाहीं. आझीं उत्तरें केलीं कीं, शिबंदीचा मजकूर कांहीं करारनाम्यांत नाही. हे आपण नवीनच गोष्ट सांगतात. परंतु हें मानीत नाहीत. आपलीं पत्रे आलियाचें पूर्वींच यांस मुंबईकरांनीं लिहिलें होतें कीं, फरासीस पुण्यास आला व त्यांनीं मुंबईजवळच फरासीसास कोठीस जागा दिवली, व कौलकरारही करून घेतला. हें वर्तमान कळल्यापासून फार भ्रमी आहेत, व सांप्रत आपणासही संकलित लिहिलें आहे. व हेंच अनुसंधान चित्तांत आणून जाहजाचे मालाविषयीं आपणास आलाहिदा पत्रें लिहिलीं आहेत. आझीं उत्तर केलें कीं, आझांकडील फिसादी लोक मालमत्ता घेऊन साष्टी व मुंबईत आहेत, ते आमचे स्वाधीन करणें. जाहजाचे मालाविषयीं सरकारांत लिहून उत्तर आणवून सांगितलें जाईल. परंतु यांनीं न मानून पत्रें लिहिलीं आहेत.

१ पातशाहाचे नांवाचा खलिता=इंग्रजांच्या बादशाहाच्या नांवाचें पत्र. झा वेळीं इंग्रजांचा बादशाहा तिसरा जार्ज राजा हा होता. त्यास पेशव्यानी गव्हरनरजनरलचे मार्फत पत्र पाठविल्याचा हा उल्लेख आहे. झा पत्राचा मसुदा नाना फडणविसांचे दमरांत सांपडला आहे. तो ऐतिहासिक टिपणें नंबर ३९ मध्ये छापला आहे. तोच हा खलिता असावा. २ अलकाबा=मायना. ३ फरासीस=फ्रेंच. झाचा वकील सेंट लुबिन हा पुण्यास आला होता.

दुसरे, सांप्रत एक महिना जाहला की, राजश्री गोपाळराव बरवे यांजकडील वकील शामराव येथे आले आहेत. जाबसाल दरबारांत करितात की, श्रीमंत राजश्री दादा-साहेबांस कोकणांतच मुंबईजवळ जागीर देवावी. येविषयीं तीन लक्ष रुपये आझी तुझांला नजर देतो. याचें उत्तर बडेसाहेबांनीं काय दिलें, तें आझांस कळलें नाहीं. कळाल्यासारखें सविस्तर लिहिलें जाईल. चिरंजीव गुलाबराय आपले चरणाजवळ आहे. त्याचा हरेक विषयीं सांभाळ करणार धनी समर्थ आहेत. सेवकांनीं लिहावें असा अर्थ नाहीं. आमचें वर्तमान असें की आझांस सरकारांतून एका वर्षाचे खर्चाची बेगमी करून दिधली व हत्ती व घोड्याचे खर्चास चौ महिन्यांचें दिधलें होतें. त्यास आझी येथें पांचा महिन्यांत पावलों. हत्ती सरकारांतून दिधला होता तो वाटेवर मस्तीस आला. रावता-खेरीज समागमें न चाले, व वाटेंतच माहावत व गंडेकरी पळून गेले, सबब तीनशें रुपये खर्च अधिक जाला, व दरबारखर्चही येथें शंभर रुपये. चौघां साहेबांचा पडला. कर्नेल येथें आझांस ह्याणू लागले की, येथें पातशाहाचे वजीराचे व भोंसल्यांचे वकील आहेत, त्यांजबरोबर प्यादे वगैरे कितीक सरंजाम आहे. तुझांस असें राहणें लाजम नाहीं. त्यास तुझीही शिबंदी ठेवावी. त्यास आझीं वीस माणसें तीन महिने ठेविलीं. शेवटीं येथील रंग असा पाहिला की, कपर्दिकेचीही प्राप्ति नाहीं. सबब दूर केलें. या गोष्टीचा खर्च तीनशें रुपये पडला. येथें आझांस एक हवेली मात्र राहावयास दिधली आहे. आझीं कैपितानाचे मारफतीनें साहुकारापासून सातशें रुपये घेऊन राजश्री माधवराव सदाशिव यांचे नांवें हुंडी लिहून दिधली आहे, ते तेथें पावली असेल. त्यांचे रुपये तेथें न मिळाल्यास येथें आझांस संकष्ट पडेल. धनी निर्वाण करणार समर्थ आहेत. पुढें आमचे राहावयाचे खर्चाची सोई येथें जाली पाहिजे, ह्याणजे योगक्षेमाचा निर्बोह होईल. येथें किमपीही प्राप्तांश नाहीं. सेवेसी विदित व्हावें ह्याणून विज्ञापना लिहिली असे. विशेष काय लिहावें हे विज्ञापना.”

लेखांक २.

ह्या पत्रामध्ये, बडेसाहेब ह्याणजे गव्हरनरजनरल वॉरन हेस्टिंग्ज ह्यांनी, पुणें दरबारनें सेंट ल्युबिन नांवाच्या फ्रेंच वकिलाशीं सख्य करून त्यास पुण्यास येण्यास परवानगी दिली, वगैरे बातमी समजल्यावरून, लाला सेवकराम ह्यांजवळ “तुमचे सरदार आमची मस्करी करितात,” ह्याणून रागानें उद्गार काढिले आहेत. हें संभाषण फार मनोरंजक आहे. फ्रेंच लोकांशीं मराठ्यांनीं सख्य केलें, ही गोष्ट तहाच्या विरुद्ध झाली; ह्याणून बडेसाहेबांस किती संताप आला, तें ह्या पत्रावरून चांगलें व्यक्त होतें.

१ लाजम=योग्य, लायक. २ कैपितान=क्यापटन म्याकफर्सन हा पुण्यास कर्नेल अपटन-बरोबर गेला होता. त्याची व सेवकरामाची चांगली दोस्ती होती. हा पुढें अर्निंग गव्हरनर-जनरल झालेल्या म्याकफर्सनचा भाऊ असला.

श्री रामचंद्र. ता. ७ मार्च इ. स. १७७८.

“श्रीमंत राजेश्री नानासाहेब खासींचे सेवेसी-

आज्ञाकित लाला सेवकराम कृतानेक साष्टांग दंडवत विज्ञापना ऐसीजे येथील कुशल तागाईत चंद्र ७ माहे सफर मुक्काम कलकत्ता जाणोन स्वकीय निजानंदवैभव लेखकास आज्ञा केली पाहिजे. विशेष:-पूर्वी येथील सविस्तर वर्तमान लिहून कासिद-जोड्यांबरोबर सेवेसी पाठविलें आहे, त्याजबरोबर विदित जालें असेल. हल्लीं दोन खलिते बडेसाहेबांचे नांवाचे रवाना चंद्र १७ रमजानचे चंद्र ७ जिल्हेजीस पावले. आज्ञेप्रमाणें खलिते बडेसाहेबांस दिधले. बडेसाहेब सांगूं लागले कीं, ‘हे तुमचे सरदार आमची मस्करी करितात.’ आझी बोलिलों कीं, ‘मस्करीचें प्रयोजन काय आहे?’ त्यांनीं सांगितलें:-‘तुमचे सरदारांनीं फरासिसास पुण्यांत ठेवून कौलकरार केला, व मुंबई-जवळ कोठी करावयासी जागा दिधली; व आज्ञांस लिहितात कीं कराराप्रमाणें वर्तणूक करून मुंबईकरासी ताकिद करावी. ही मस्करी नाही तर काय आहे!’ आझी बोलिलों कीं, ‘आमचे सरदार करारनाम्याप्रमाणें वर्तणूक करितात; परंतु मुंबईकर नूतनच खलष काढून, आपणास चित्तास येईल त्याप्रमाणें खोटें वर्तमान लिहितात. यांजविषयीं सरदारांनीं वारंवार आपणास लिहिलें आहे. तर मुंबईकरांस आपण मागती ताकीद यावी.’ त्याचें उत्तर दिधलें कीं, ‘आझीं पूर्वी मुंबईकरांस व तुमचे सरदारांस पत्रे लिहिलीं आहेत. त्यांची काय उत्तरें येतात त्याप्रमाणें पुढें वर्तणूक करूं.’ तथापि फरासीस पुण्यांत आले, सबब यांचे चित्तांत संदेह जाला आहे. यास्तव येथून मुंबईस दाहा लक्ष रुपये हुंड्या करून पाठविले आहेत. आपले इकडील उत्तराची मार्गप्रतीक्षा करितात. पत्रें पावल्यानंतर मग काय उत्तर द्यावयाचें ते देतील. सेवकाचें वर्तमान तर पेशाजीं सविस्तर लिहिलें आहे. त्यास येथे आज्ञांस कर्जदारीही जाली आहे. त्यास कृपाद्व होऊन खर्चाची बेगनी ऐसी केली पाहिजे कीं, कर्ज देऊन पुढें निश्चितें शुभ चिंतन करूं. चिरंजीव चरणाजवळ आहेत. त्याचाही परामर्श केला पाहिजे. सेवकांनीं अधिकोत्तर काय लिहावें? सर्व निर्वाह करणार धनी समर्थ आहेत. बहुत काय लिहिणें हे विज्ञापना.”

लेखांक ३.

लेखांक ३ हें ता. १० आक्टोबर इ. स. १७८० सालचें पत्र आहे. इ. स. १७७८ व इ. स. १७७९ सा सालचीं पत्रें मुळींच सांपडत नाहीत. लेखांक तीन सामर्थ्ये दादासाहेबांच्या वकिलानें गव्हरनरजनरल खांचें मन पुण्याच्या मुत्सदी मंडळीविरुद्ध कलुषित केलें, व त्यास नाना प्रकारचे फायदे दाखवून आपल्या पक्षास वळवून घेतलें, असा उल्लेख आहे. त्याचप्रमाणें मराठवांशीं विरोध करण्याचे बाबतींत वॉरन हेस्टिंग्स व त्याचा कौन्सिलर मि० फ्रान्सिस झांचा मतभेद पडून

उभयतां द्वंद्वयुद्धापर्यंत आले, असाही उल्लेख आहे. एकंदरीत हे पत्र अतिशय मनोरंजक व महत्वाचे आहे.

पै॥ छ २४ जिल्हेज शहिदे समानीन. श्रीरामचंद्र प्रसन्न. ता. १० आक्टोबर इ.स. १७८०.

“श्रीमंत राजश्री नानासाहेब स्वामींचे सेवेसी:-

आज्ञांकित चरणरज लाला सेवकराम साष्टांग दंडवत विज्ञापना ऐसिजे:-येथील कुशल ता० छ ११ माहे शवाल अर्श्वीन शुद्ध १३ जाणोन स्वकीय निजानंदवैभव लेखकास आज्ञा केली पाहिजे. विशेष:-पूर्वीं दोन तीन विनंतिपत्रे येथील सविस्तर वर्तमान लिहून सेवेसी पाठविलें, परंतु जाब एकही सादर जाहले नाहीं. सेवकास सर्वप्रकारें आपले चरणाचा भरंवसा आहे. येथील वर्तमान तरी, बेनीरामपंत भोंसलेकडील वकील व राजारामपंत दादासाहेबांकडील या उभयतांनीं बडेसाहेबांस दक्षणेची आशा बहुत प्रकारें दाखवून, श्रीमंतांची सरकारविरोधीवर आणिलें. व आंग्रेजांचें मानसहेंच कीं, कोन्ही प्रकारें दक्षण हस्तगत करावी. याणीं हाच रीतीनें हळू हळू मुलक बंगाला व रोहेलखंड व पुन्हा (कुरा ?) वगैरे जागां अंमल केला. बडेसाहेबांनीं सरकारचे सरदारांची सुस्ती व विरोध पाहून, सालगुदस्तां दोन अडीच कोट रुपये नगद जहाजावर करनेल गाडर याजकडे पाठवून, बहुत ताकीद लिहिलें कीं, गुजरातेस जाऊन अंमल करावे. व करनेल पामर साहेबासही, सात आठ महिने जाहाले, बडेसाहेबांनीं गोहदचे राजाजवळ हत्ती, घोडे, जवाहीर व वस्त्रे देऊन पाठविलें, कीं उभयतांनीं मिळून श्रीमंतांचे मुलकांत हिंदुस्थानमध्ये हंगामा करून हस्तगत करावें. हे वर्तमान पूर्वींच सेवेसी लिहिलें आहे. हल्ली बडेसाहेबांनीं करनेल कनेक मेजर यांस गोहदेकडे पलटनांची सरदारी देऊन छ ९ माहे रजबेस रवाना केलें. छ १० व २२ माहे मजकुरी व छ. ४ व १३ माहे साबानीं, दादासाहेबांकडील चार कासीद चौकडे पैहाम (!) खलिते घेऊन कलकत्यास आले. राजारामपंतांनीं बडेसाहेबांस दिधले. लिहिले मजकूर हाच कीं, तुझीं हरेक प्रकारें आज्ञास पुण्यास पावतें करावें. सर्व मुलक हस्तगत होईल. बडेसाहेबांनीं, दादासाहेबांचे पक्ष करितां आपला फायदा नफा जाणून, बहुतप्रकारें सरकारद्वेष साधिला आहे; व दादासाहेबांचे लिहित्याप्रमाणें मुंबईकरांस ताकीद लिहिली कीं, तुझीं कोंकण प्रांतीं हंगामा करावा. मिस्तर फरानेसीस-

१ हंगामा=स्वारी, मोहीम. २ कनक मेजर= Major Camac. ३ मि० फरानेसीस= फ्रान्सिस. झांचे मत पुणें दरबाराशीं विरुद्ध होऊन मराठ्यांशीं युद्ध सुरू करावें असें नव्हतें. वॉरन हेस्टिंग्स व फ्रान्सिस झांचा झा संबंधानें फार मतभेद झाला. फ्रान्सिस झांचे मत एतद्देशीय संस्थानिकांशीं केलेले तद्द बरोबर रीतीनें पाहून आपल्या राष्ट्राची इश्ट कायम ठेवावी असें होतें. त्यानें ता. २५ जानेवारी इ. स. १७७९ च्या सिंकेट कमिटी-मध्ये हें आपलें मत स्पष्टपणें नमूद केले आहे. ते येणेंप्रमाणें:-

साहेब कौसली यांनीं दोनचार वार बडेसाहेबांस सांगितलें कीं, 'तुझीं श्रीमंत पेशवा साहेबाशीं दुषमनी केली, आपला मुलूख खराब होईल, व विलायतेचे बादशाहाचा हुकूम नसता, याचा परिणाम बरा नाही.' बडेसाहेबांनीं जाब दिधलें कीं, 'आझी दक्षिणप्रांतीं हमेशा हंगामा करूं, ह्मणजे तेथील सरदारांस हे मुलकांत यावयाचा अवकाश होणार नाही.' यास्तव बडेसाहेबांचा व फरानसीससाहेबांचा विरोध वाढला. फरानसीस साहेब, दोन अडीच महिने जाहाले, कौसल करीत नाही; व हवा खाण्याचा बहाना करून मकसुदाबादेपलीकडे निघून गेले.* राजश्री चिमनाजी भोंसले ज्येष्ठमासीं शुभे कटकप्रांतीं आले. समागमें फौज पंचवीस तीस हजार आहे. हें खबर बडेसाहेबांनीं ऐकून बेनीरामपंतास बोलावून पुसलें कीं, तुझी ह्मणतां, 'भोंसले सर्व प्रकारें आपले स्नेही आहेत. फौज हे प्रांतीं आली. याची सबब काय?' बेनीरामांनीं जाब दिधलें कीं, श्रीमंत पेशवासाहेब व नानासाहेब यांची ताकीद पुण्याहून बहुत आहे. परंतु चिमनाजी भोंसले यांची मर्जी करितां आपले मुलकास आले. दसरा जात्यावर दक्षिणेंस जा-

"I have no idea of national honour independent of justice. The projects of ambition are usually dangerous. If they are nothing but the projects of ambition, they are in every judgment, always dishonourable. To revert to that pacific system which the Company have uniformly prescribed to us, to endeavour to conciliate the friendship, which we have unjustly or unwisely departed from, and to return, if it be possible, to the terms of a treaty which we ourselves have wantonly violated, are not acts, that will ever, as I think and as I feel, bring dishonour on the British name. I am sure they are the best means of preserving our strength and our real influence in India, and I have no doubt that they will meet with the highest approbation from home. As long as I am trusted with any share in the office of guardian of the British interests and honour in this country, these shall be the principles on which I will invariably act."

—The Administration of Warren Hastings by Prof. Forrest. Page 169.

अर्थात् अशा प्रकारची विचारबुद्धि बाळगणाऱ्याचा व वॉरन हेस्टिंग्ज ह्याचा बेवनाव व्हावा हें अगदी साहजिक आहे. फ्रान्सिसने मराठ्यांशी युद्ध न करावें अशाबद्दल आपलें स्पष्ट मत अनेक वेळां प्रतिपादन केलें, व अखेर ता० १९ जून इ. स. १७८० च्या कौन्सिलच्या बैठकीमध्ये आणखी असें सांगितलें कीः—

"A peace was indispensably necessary to save the India Company, and every interest connected with theirs, from the greatest distress if not certain ruin."

ह्या प्रसंगपरुष्यावरून लाला सेवकराम ह्याची बातमी साधार असल्याचें सिद्ध होतें.

* फ्रान्सिसचें व वॉरन हेस्टिंग्ज ह्यांचे अगदीं पटेना. तेव्हां कांही दिवस आजारी असल्याचें निमित्त करून फ्रान्सिस सिंकेट कमिटीच्या बैठकींत हजर नव्हता, हें खरें आहे. ता. २० जुलै इ. स. १७८०, ता. २१ आगष्ट इ. स. १७८०, ह्या तारखांच्या बैठकींत फ्रान्सिस आजारी (indisposed) असल्याचें हंग्रजी प्रोसेडिंग्जमध्ये नमूद आहे.

तील. आपल्याशीं बिगाड करणार नाही. याउपरी बडेसाहेबांनीं खबरदारीमुळे करनेल जॉन आपटन व मेगफरसन कपतान जे पुण्यास आले होते, व आणीक दोन तीन करनेल याजबरोबर सात पळ्टनें देऊन परगणे मेदिनीपूर व जलेसर कलकत्त्यापासून चार पांच मजल आहे, तेथें राहाविलें, व भोंसत्यांची फौजही बलेसर बंदरपावेतो छावणी केली आहे. उभयतांची फौजांमध्ये तफावत ११० कोसांची आहे. बडेसाहेबांनीं करनेल बेलीसाहेब याजबरोबर एक कंपनी तेलंगे व जासूदजोष्या व तीन लक्ष रुपयांची हुंडी देऊन पाठविले. करनेल बेली साहेबांनीं जाबसाल बहुत केला, परंतु रा० चिम-नाजीनें मान्य केलें नाहीं. बेनीरामपंतांनीं बडेसाहेबांचें व आपलें पत्र नागपुरास पाठवून, राजश्री मुधोजी भोंसलेचीं दोनचार ताकीदपत्रें चिमनाजीचे नांवें आणविलीं कीं, आमचे व बडेसाहेबांचे बहुत स्नेह आहे. तुझीं बंगात्यांत उपद्रव न करणें. पत्रदर्शनीं आपले मुलकास येणें. सुभे बरदान व मकसुदाबाद प्रांतीं दक्षणची फौजेमुळे बहुत गडबड पडली आहे. वस्तीचे लोक पळतात. छ. १५ माहे साबानीं फरानसीस साहेब मकसुदाबादेकडून कलकत्त्यास आले. बडेसाहेबांनीं बोलले कीं, 'अडीच तीन महिने जाहाले, तुझी कौसल करीत नाहीं. दक्षणची फौज कटक प्रांतीं येऊन बलेसर बंदर-पावेतो राहिली. मुलकाचा व आणीक तर्फाचा जाबसाल बंद आहे.' फरानसीस-साहेबांनीं जाब दिधले कीं, 'आझीं कौसल काय करावी? विलायतचे बादशाहानें दोनचार वार तुझांस लिहिलें कीं, आझांस बडीसाहेबी देणें. व दक्षणचे सरदारांशीं बिगाड न करणें. परंतु तुझीं गरूरीमुळे ध्यानांत आणत नाहीं.' बडेसाहेबांनीं रागें भरून बोलिले कीं, 'आझी तुझी लढाई करूं.* ज्यांची जीत होईल त्यांनीं बडेसाहेबी करावी.' ऐसें परस्परें करार करून, छ १६ माहे साबान, बडेसाहेबांनीं करनेल पियास यांस व फरानसीससाहेबांनीं करनेल वाष्टीनै यांस साक्षीमुळे कोणास न कळतां आपले आपले रथावर बसून एक बागांत जाऊन भांडिले. प्रथम फरानसीस साहेब यांणीं एक गोळी पस्तोलाची मारली. बडेसाहेब वांचले. परंतु शिरावरली टोपीस छेद पडिलें. मग बडेसाहेबांनीं एक गोळी मारिली. फरानसीससाहेबांच्या बगलेखालीं

* फ्रान्सिस व वारन हेस्टिंग्ज झांचे हे इंग्रज दलाल्याचे इंग्रजी ग्रंथांत नमूद आहे. वॉरन हेस्टिंग्जच्या एका चरित्रकारानें झा युद्धाची पुढे लिहिल्याप्रमाणें हकीकत दिली आहे. तिच्या मध्ये वलाला सेवकराम झाच्या हकीकतीमध्ये किती सादृश्य आहे हें त्यावरून दिसून येतः—

"On the morning of the 17th, at about 6 o'clock, Hastings accompanied by Colonel Pearse as his second, and Francis, accompanied by Colonel Watson, met on the ground near Belvedere, and were placed at a distance of fourteen paces from one another. Francis thus described what followed: "My pistol missing fire, I changed it. We then fired together, and I was wounded and fell. I thought that my backbone was broken, and of course that I could not survive it...." —Private Life of Warren Hastings by Lawson.

१ करनेल पियास=कर्नल पियर्स. २ करनेल वाष्टीन=कर्नल वॉटसन.

लागून जखमी जाले, परंतु वांचले. आजपावेतों कौसल होत नाही. छ. २३ साबाज - भाद्रपद वद्य १० स खबर आली की, करनेल पामरसाहेब यांनी व गोहदचे राजांनी मिळून गड गोआलेर (गवालेर) घेतले. बडेसाहेबांस हे खबर कळतांच बहुत संतोष जाले. एकचोंएक आवाज तोफखान्याचे करविले. बेनीरामपंत व राजारामपंत यांणी नजरा दि- धल्या. नवाब निजाम अल्लीखान यांचे दोन खलिते छ २ रमजानीं आले. राजा गोविं- दराम नवाब वजीरचा वकील यांनी बडेसाहेबांस दिधले. अद्याप बडेसाहेबांनीं जाब दिले नाही. हाक्षी खबर आली की, हैदरनाईक यांनी अरकाटचे मुलकांत येऊन छट्टन आंग्रेजांचे अंमल दूर केले, व फुलचरीचा किल्ला हस्तगत करून चाळीस पन्नास लक्ष रुपैची मालमत्ता घेतली. व तेथून मंदराजचे (भद्रासचे) बंदरास येऊन, शहर छट्टन किल्ल्यास मोरचे लाविले आहेत. मंदराजाकडील एक जनरेल व दोन करनेल व चार बिबी^१ कलकत्त्यास पळून आले. बडेसाहेबांनीं दहाबारा पलटन बंदर गंजाम व राज- बंदरी (राजमहेंद्री) व सिकाकोल वगैरे ते प्रांतींच्या, मंदराज बंदरावर पाठविल्या. परंतु एक रा. चिमनाजी भोंसले फौज घेऊन कटक प्रांती आले, व दुसरें हैदर नाईक यांणी मोठा उपद्रव अरकाट प्रांती केला. यास्तव बडेसाहेब व आणीक आंग्रेज बहुत घाबरले. पुढें पहावें काय होतें. सरकारची फौज कोणी एक सरकार मातबर बरोबर हे प्रांती येऊन लूटमार केली, तरच उत्तम आहे. यास्तव की, बडेसाहेबांचे सरकारांत बंगाल्याची तहसील श्रीकाशीसुद्धां चाळीस लक्ष रुपये दरमहा नगद येतो. याशिवाय पुन्हा व रोहिलखंड व अंतरवेद वगैरे जागांची तहसील आहे. मुलूक खराब जाल्यानें बडेसाहेबांचें बळ बहुत कमी होईल, व श्रीमंतांची खातरखा सुलाह (सलाह) करून मामला देतील. नाहीतर दक्षण प्रांतीं दरसाल हंगामा करितात व आणिकही करतील. आक्षी बडेसाहेबांशीं आपली बुद्धीप्रमाणें बहुत जाबसाल केले, परंतु त्यांनीं दादासाहेबांचे पक्षासुळें आपलें सार्थक जाणून रीतीचें एकही उत्तर दिधलें नाही. प्रस्तुत तर सरकारची दुशमनीसुळें कांहीं जाबसालच नाही. आक्षांस शत्रुसमान जाणतो. आक्षी महिन्याभरांत एक बार जाऊन रामराम मान करून येतो. यास्तव की यांचे जवळ आहों. स्वामीचें चरणाजवळ यावें तर मार्ग लांब सहस्र कोसांचा आहे. दु- सरें, येथील कर्जदारीसुळें वाटेचे सरंजाम बारबारदारी वगैरे कांहीं राहिलें नाही. तरी स्वामींनीं कृपाळू होऊन खर्च पाठवायाची आज्ञा करावी की, येथील कर्जदारीपासून मुक्त होऊन चरणाजवळ येऊं. नाहीतर जशी आज्ञा होईल त्याप्रमाणें वर्तणूक करूं. चिरंजीव चिमणलाल आपले चरणाजवळ आहेत. त्याचें पालन स्वामी करीतच असतील. आज एक महिनापासोन बडेसाहेब व बेनीरामपंत रात्रंदिवस मसलत होती. राजश्री सेनाबहादूर यांचीही पत्रें बेनीरामाजवळ येतात. परंतु कांहीं जाबसालाचा बंदोबस्त होत नाहीसारिखें दिसतें. सेनाबहादूर यांनीं बेनीरामास दोन तीन पत्रांत बोलाविलें व बडेसाहेबांनींही सांगितलें की, जाऊन जाबसालाचा फडचा (फडशा) करून यावें.

१ फुलचरी=पडिचरी. २ बिबी=मडमा, इंग्रजांच्या बायका. ३ खातरखा=खात्रीने, निःसंशय.

परंतु बेनीरामपंत जात नाही. आज नव दिवस जाले, बेनीरामपंत यांनीं विश्वंभरपंत धाकटा बंधु यास कटक पाठवायाचा करार करून प्रस्थान करविला आहे. पुढें पहावें, जातो किंवा नाही. कासीदजोडी आझांपाशीं एकही नाही. कागद पाठवायाचा संकट पडतो. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना. लाचार ! आजुरदार कासीदजोडीबरोबर विनंतिपत्र पाठविलें.”

लेखांक ४.

हें पत्र ता. ३ जुलई इ. स. १७८१ सालचें आहे. हें पत्र पराकाष्ठेचें महत्त्वाचें आहे. इ. स. १७८१ मध्ये जनरल गॉडर्ड दक्षिणेंत येऊन इंग्रज व मराठे ह्यांचें युद्ध सुरू झालें असतां, नागपूरकर मुधोजी भोंसले ह्याच्याशीं वारन हेस्टिंग्ज ह्यानें राजकारण करून व त्यास भरपूर द्रव्य देऊन त्यास कसें वश करून घेतलें, त्याचें सकल वृत्त लाला सेवकरामानें नाना फडणविसांस सादर केलें आहे. ग्रांट डफसाहेबांनीं भोंसल्यांच्या ह्या राजकारणांचा गोषवारा दिला आहे; परंतु त्यांत व ह्यांत थोडी तफावत दिसून येते. लाला सेवकराम ह्यांचे पत्र अस्सल असून त्यानें त्यांत श्रीमंतांस कच्चें वर्तमान कळविलें आहे. त्या अर्थां तें तथ्य व साधार असलें पाहिजे. हें पत्र फार मनोरंजक आहे. ह्या पत्रामध्ये मुधोजी भोंसल्यानें कटक प्रांतांत आपला मुलगा चिमणाजी ह्यास सैन्यासह वर्तमान पाठवून कलकत्तेकरास कशी भीति उत्पन्न केली व आपला फायदा साधून घेतला, हें विशेष चांगल्या रीतीनें समजून येतें. हें पत्र येणेंप्रमाणें:—

पेवस्ती चंद्र ५ रमजान
सन समानीन भाद्रपद

श्रीरामचंद्र प्रसन्न. ता० ३ जुलई इ. स. १७८१.

“ श्रीमंत राजश्री नानासाहेब स्वामीचे सेवेसी:—

आज्ञाधारक लाला सेवकराम साष्टांग दंडवत करून व चरणावर मस्तक ठेवून विज्ञापना ऐसीजे:—येथील कुशल तागाईत चंद्र १० रजब आषाढ शुद्ध १३ त्रयोदशी जाणून स्वकीय आनंदवैभव लेखकास आज्ञा केली पाहिजे. विशेष:—पूर्वीं विनंतिपत्र येथील सविस्तर वर्तमानाचें कासीदजोडी आजुरदाराबरोबर चंद्र १ रबिलावल फाल्गुन शुद्ध ३ तृतीया सेवेसी रवाना केलें. त्याजवरून विदित जालेंच असेल. सांप्रत वर्तमान हाच की, दोन जासूद खिजमतगार यांनीं चिमणाजी भोंसल्याकडील विश्वंभरपंताबरोबर पोशाक व जवाहीर व घोडे आणविले होते. त्यास, बडे साहेबांनीं चार कडी ऐसी मोहरांचें व दोनशें रुपये व चार दुशाले इनाम देऊन, १७ लक्ष रुपये नगद व एक लक्ष रुपयांचें जवाहीर, मिस्तर बेगलसाहेब व मिस्तर इंदरसेन साहेब व विश्वंभरपंत या तिन्ही (तिघां) बरोबर भोंसल्याकडेस चंद्र ६ रबिलावल फाल्गुन शुद्ध ७ सप्त-

मीस रवाना केलें. खबर आली की, नवाब निजाम अल्लीखान यांजकडील कोणी सरदार. मातबर फौज घेऊन पुण्याकडे मदतेकरितां गेला. बडेसाहेबांनीं हें वर्तमान ऐकून राजा गोविंदराम नवाब वजिराचा वकील याचे मारफत खलिता लिहून, नवाबाकडे पाठविलें की, तुम्हीं श्रीमंतांकडे फौज रवाना केली, याजकरितां आमचे तुमचे जेहांत खेलेल होईल. चंद्र ८ रबिलावलेस खबर आली की, कर्नेल पियास कटकपलिकडे तीन मजलांवर समुद्राची खाडी आहे, त्यास चिनकाल झणतात, तेथें जाऊन पंधरा दिवसांमध्ये फौजानिशीं खाडी उतरून पार गेला. पुढें मजलदरमजल मदराजेस जातो. बडेसाहेबांस हें वर्तमान कळतांच बहुत समाधान जालें. चंद्र ११ माहे मजकुरी खबर आली की, राजश्री चिमणाजी भोंसले ठेकानाल व निलगिरीचे उंगरांहून कूच करून बलेसर बंदरास आले. चार हजार स्वार लष्कराचे कहीबरोबर येऊन, नव दाहा गांव परगणे जालसेर सर्व मेदनीपुरचे लुटून जाळून बैरान केले. सुबे (सुभे) बरवान व मकसुदाबादचे लोक पळूं लागले. कलकत्त्यांत बहुत गडबड जाली. नवाब मुबारकदौला व नवाब मुरफरजंग बंगाल्याचे कदीम सुभेदाराकडील वकील, जगत्शेट सावकार, व आणीक लहान थोर जमिंदारांचे, भोंसल्याजवळ जाऊन सांगितलें की, तुम्ही एकबार या प्रांतीं यावें. आम्ही माहिती-मुळें आंग्रेजांचे अंमल सहज प्रकारें दूर करून देतो, व येथें एकंदर फौज नाही. बडेसाहेबांनीं कर्नेल पियास (पियर्स) बरोबर कलकत्त्याचे बेगारी माणसें बलात्कारें धरून पाठविलें. भोंसले मजकूर आगर मनावर धरून बंगाला लुटते, तर कोणी यांचे पुढें येणार नव्हतें. व बडेसाहेब बहुत लाचार व जेरदस्त होऊन, मामलतचे रुपये देऊन सल्ला करते. परंतु भोंसल्याजें वर्तमान सेवकांनी, आज चार वर्षे जालीं, सेवेसी लिहिलें होतें की, बेनीरामपंतांनी आपल्याबरोबर कर्नेल गाडरास कालपीचा घाट उतरून छत्रपूरपावेतो घेऊन गेला; व बुरान (बन्हाण) पुराहून मुधोजी भोंसले यांनीं आपले जासूद व माणसें नेऊन सुरतेस पावतें केलें. त्याचा दाखला हा की, देवाजीपंतांनीं व मुधोजी भोंसले यांनीं भवानीपंत काले दिवाण-जे चिमणाजी भोंसले जवळ आहेत-यांसी साफ लिहिलें की, तुम्हीं आंग्रेजांसीं बिघाड न करणें. याजमुळें भवानीपंतांच्या मारफत दाहालक्ष पावेतो रिशवत घेऊन हंगामा होऊं दिधला नाही. लष्करांत दोन चार माणसांचे हात पांव (पाय) कापून, बहुत ताकीद केली की, कोणी आंग्रेजांचे सुलकांत हंगामा न करावा. बडेसाहेबांनीं आंग्रेजांशीं मसलहत करून आपला खलिता व बेनीरामाचें पत्र विश्वंभरपंतांजवळ पाठविलें. त्यांनीं भवानीपंतांस दिधलें. भवानीपंतांनीं पत्रदर्शनीं चिमणाजी भोंसल्यास समजावून, विश्वंभरपंत व मिस्तर बेगलसाहेब व मिस्तर इंदसेनसाहेब या तिघांबरोबर राजारामपंत कटकचे सुभेदार यांस रवाना केले. ते चंद्र १४ माहे रबिलावल चैत्र वद्य १२ कलकत्त्यासी आले. दुसरे दिवशीं बेनीरामपंत व विश्वंभरपंत व राजारामपंत हे तिन्ही मिळून बडे-

१ खलेल=अंतर, अडथळा. २ जेरदस्त=दीन, गरजू. ३ रिशवत=नजर, अंतस्व देणगी.

लेखांक ४१. ता० १९ जानेवारी इ. स. १७८१.

मि० छ १ सफर इहिदे समानीन. श्रीगजानन. मि० पौष वद्य १० शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत छ २३ मोहरमपरीयंत स्वामीच्या कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमान पेशजी विनंतिपत्री लिहून डाकेबरोबर पत्रें रवाना केली आहेत व गंगाजलनिर्मल अहिल्याबाई होळकर यांणी मेवे जात नासपातीं सुमार साहा हे पेशजी डाकेबरोबर सेवेसी पाठविली आहेत. पावले असतील. प्रस्तुतही बाईंनी मेवा श्रीमंतांकारणें पाठविला आहे. आंगुरें पेटारी १, व दाळिबें बेदाणा ५, व नासपाती २, व शेव १, एकूण सुमार ९ नऊ डालींत घालून सफेद गळेफांनें मढून, लाखी मोहर करून, बाईंनी सेवकाकडे पाठविली कीं, डाकेबरोबर श्रीमंतांचे सेवेसी लवकर पावते करून उत्तर आणवणें. झणून रुबरू सांगितलें. त्याप्रमाणें डाकेबरोबर डाली मेवेसी पाठविली आहे. सेवेसी पावलीयावर अहिल्याबाईंच्या पत्राचें मेवा पावलीयाचें उत्तर लेखकास आज्ञा करणार घनी समर्थ. इकडील राजकी वर्तमान:-प्रस्तुत राजश्री त्रिंबकजी इंगळ्यांची रवानगी हिंदुस्थानाकडे जाली आहे. प्रस्तुत दोन अडीच हजार फौज तयार केली आहे व पांचशें पागा हरकुबाईची, एकूण तीन हजार फौजेनशी रवानगी जाली. दोन कोस येथून त्यांचें कूच जालें. दरमजल पुढें जाणार. आणिकही फौजेची संचणी करून बाई मागाहून पाठवणार. काल तेरा रोजांचें वर्तमान, कासीद सुरतेहून आला, त्याणें वर्तमान सांगितलें जे, श्रीमंत राजश्री दादासाहेब अश्विनीकुमारावर आहेत. अमृतरावही तेथें श्रीमंतांजवळीच आहेत. खर्चाबेंचाची आज्ञांस गिराणी आहे. पूर्ववत्प्रमाणें इंग्रज खर्चास देत नाहीत. असें कासीद सांगत होता. केसो कृष्णही सुरतेस गेले होते. त्यांबरोबर पुन्हां दोन पलटणें इंग्रजांनीं देऊन फिरून खानदेशप्रांतींच रवाना केले. ते ईश्वरवाडीजवळ आले आहेत झणून वर्तमान ऐकिलें. सोनगडावरही तीन पलटणें, चार हजार फौज गाइकवाडांची, ऐसे आले आहेत झणून बाजारी वदंता. खानदेशांत रयत वगैरे पळपट फार जाली आहे. हिंदुस्थानप्रांतीही पलटणाची गडबड फार आहे. याप्रमाणें इकडील वर्तमान. देशाकडील अनेक प्रकारचीं वर्तमानें इकडे उठतात. बाईही बारंवार वर्तमान पुसतात. अलीकडे आज्ञापत्रेही फारशी येत नाहीत. श्रीमंतांचा विजयप्रताप ऐकावा, हेच येथें सर्वांचीं लक्षें लागली आहेत. येथें ज्योतिषी गणक ब्राह्मणांनीं सिद्धांत केला आहे कीं, पौष वद्य त्रयोदशीपासून माघ वद्य त्रयोदशीपर्यंत तुंबळ बुध व्हावें. तदोत्तर इंग्रजांचा अपकर्ष होईल. श्रीमंतांचा

श्रीकृपेंकरून उत्कर्षच आहे. परंतु एक महिनापरीयंत समीप चौकी पाहण्याचा वगैरे रक्षकाचा बंदोबस्त चांगला असावा. श्रीमंतांच्या पुण्यप्रतापेंकरून जगतकुटुंबी श्रीमंतांचें कल्याण आहे. अशीं ब्राह्मण आशीर्वादवचनें बोलतात. बाई आदिकरून सर्वांचीं लक्षें स्वामीकडे लागलीं आहेत. बाईसही पत्रें येत असल्यानें याचाही संतोष फार आहे. मेवा पावलीयाचीं उत्तरे स्वामी पाठवणार समर्थ. सेंदव्याहून संताजी होळकरांचीं दोन पत्रें बाईस आलीं, व थाळनेरच्या कमाविसदारानेंही बाईस पत्र लिहिलें होतें जे, सोनगडावर तीन पलटणें आलीं, हें खरें. राजश्री गणेशपंत बेहेरे भोंडगांवावर आहेत झणून वदंता आहे. देखलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति."

लेखांक ४२. ता. ३ मार्च इ. स. १७८१.

पेवस्ती चंद्र १२ रविलावल.

श्रीगजानन. मि० फाल्गुन शु॥ ८ शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन सा० नमस्कार विज्ञापना ता-
गाईत चंद्र ७ रविलावलपर्यंत स्वामीचे कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें
वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्रीं लिहून डाके-
बरोबर कासीदजोडीबरोबर पत्रें रवाना केलीं आहेत. सेवेसी पावलीं असतील.
प्रस्तुतचें वर्तमानः—श्रीमंत राजश्री दादासाहेब सुरतेअलीकडे जेथें आहेत, तेथेंच
आहेत. राजश्री पाटीलबाया सारंगपुरीहून कूच करून दरमजल पुढें गेले. परंतु
भेलशास अद्याप गेले नाहींत, अलीकडेच आहेत. अंबोजी इंगळे व भाऊ बक्षी
या उभयतां मिळून पांच सात हजार फौजेनिशीं पुढें इंग्रजांच्या तोंडावर आहेत.
त्रिंबकजी इंगळेही पुढें त्या फौजेंतच आहेत. इंग्रजांसीं त्या फौजेसीं पांचा साता
कोसांचा तफावत आहे. इंग्रज कांहीं नवसरीत आहेत, कांहीं सुरजेंत आहेत.
सुरजेंत दहा पंधरा हजार रुपयेही घेतले व दाणा हरजिनसी फार भरणा केला.
सुरजेंत ठाणें बळावून आहेत. पाटीलबावांनींही वरचेवर पुढें फौजा रवाना करितात.
राजेरजबाडे यांजकडील फौजा अद्याप जमा जाहल्या नाहींत. वरचेवर पत्रें जातात.
येथून कांहीं बाई फौज पाठविणार होती. परंतु फौजेस देण्यास पैसा नाहीं. यास्तव
स्तिंबित आहेत. त्रिंबकजी इंगळे यांजबरोबर हजार दोन हजार फौज गेली ति-
तकीच मात्र. इंग्रजांस आणीक दोन पलटणें येऊन मिळालीं झणून ऐकिल्यांत
आलें. भोपाळबाप्पाचें कांहीं सूत्र इंग्रजांकडेही आहे. केवळ एकनिष्ठें पाटील-
बावांकडेच यावें असें नाहीं. दोही डगरींवर हात आहेत. खासा पाटीलबावांजवळ
दहा हजार फौज चांगली आहे. याप्रमाणें वर्तमान येथें आलें. तें सेवेसी लिहिलें

असे. सोनगडावर तीन चार फलटणें आलीं आहेत ह्मणून खानदेशांतून माणसें आलीं त्यांनीं दरबारांत सांगितलें. राजश्री गणेशपंत बेहेरे नंदुरबारेपासून दोन कोसांवर पुढें आहेत. गुलजारखान कांहीं मिळ जमा करून बडवानीकडे आले आहेत. बडवानीच्या राज्यांत अस्ताव्यस्त जालें आहे. तेथील राजा मध्यपी आहे. यास्तव मिळ वगैरे ज्याच्या चित्तास येतें, ते जागां जागां गांवखेडीं मारून नेतात. लक्ष रुपयांचें राज्य तें आहे, आणि नामी जागा आहे. पहाडी किल्ला आहे. नाक्याची जागा आहे. चहूंकडे दाब पडे असें स्थळ आहे. ते राजे ह्मणतात जे, आमची खायाची स्वस्ता करून कोणीं घावी आणि बडवानीचें राज्य आटोपावें, असें तेथील बोलणें आहे. राजश्री तुकोजीबावांचा कांहीं पैगाम त्यासीं लागला आहे, परंतु आतां तिकडे मसलतीस तिकडे गेले आहेत यास्तव राहिलें. त्यास नर्मदेअलीकडे या प्रांतांत आपलें कोणीच नाही. हें स्थळ चांगलें आहे. मजीं असली तर सरकारांत ठेवावयास योग्य जागा आहे. चारी नाकें आपले हातीं येतात. चहूंकडे दाबही आहे. मजीं असली तर बाईस लिहावें कीं, सरकारांत तें संस्थान ठेवायाचें आहे, तेथील बंदोबस्त करणें. ह्मणजे तेथील राजाचा खायापियाचा बंदोबस्त कसा करणें तो बाई करितील, आणि ते प्रांताचा बंदोबस्त करतील. जागा चांगली विकट आहे. चहूं नाक्यांवर दाब आहे. हें स्थळ सरकारांत असावें. इतक्यावर स्वामीची-मजीं. हें स्थळ सरकारांत असावें हें उत्तम आहे. सरकारचे मजींस आलें तर येथें बाईस पत्र लिहावें. अलीकडे सरकारचीं पत्रें इकडे कांहीं येत नाहीत. वर्तमानें तों अनेक प्रकारचीं येतात. बाई सेवकास विचारतात जे, डांक बसली असतां तुमचीं पत्रें येत नाहीत. नाना प्रकारचीं वर्तमानें येतात. श्रीमंत कोठें आहेत? इंग्रजांची व सरकारच्या फौजांची लढाई जाहली, पुणें अस्ताव्यस्त. अशीं कित्येक प्रकारचीं वर्तमानें येथें येतात. कासीदजोडीबरोबर अगर डाकेबरोबर सरकारचें पत्र येथें बाईस यावें. बाजारी वर्तमानें मात्र इकडे येतात. कागदीपत्री वर्तमान कांहींच येत नाही असें आहे. सेवकाकडेही कांहीं पत्र येत नाही. यास्तव विनंति. मजीं असली तर बाईस पत्र आल्यानें यांचें समाधान आहे. हे विज्ञापना.”

लेखांक ४३. ता. १९ मार्च इ. स. १७८१.

श्रीगजानन. मि. फाल्गुन वा। १० शके १७०२.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तामाईत चंद्र २३ रविलाबलपर्यंत स्वामीच्या कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें

वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमानें पेन्सर्जी विनंतिपत्री लिहून का-
सीदजोडीबरोबर पत्रें रवाना केलीं आहेत. सेवेसी पावलीं असतील. राजश्री बाजी-
राव बर्वे यांस हुजूर पाठवून देणें झणून मातुश्री अहल्याबाईस व राजश्री लक्ष्मण
बहाळ यांस सरकारचीं आज्ञापत्रें देऊन राजश्री विसाजी काशी व दोघे हुजरे व
एक जासूदजोडी रवाना केली. ती तेथें पावेल. लक्ष्मणपंतांस पत्रें दाखविलीं. ते
व राजश्री माधवराव गंगाधर हे मिळून पत्रें घेऊन दरबारास गेले. मीही समामेंच
होतों. मशारनिलहेची भेट करून पत्रें दिलीं. वर्तमान सुखोद्भूत सांगणें तें सांगितलें.
तदोत्तर राजकीय, इंग्रज व हैदर नाईक यांजकडील, वर्तमान बाईंनीं विचारलें.
त्यानंतर मशारनिलहेस विडे देऊन बिदा केलें. दोन घटका दिवस राहतां बाई
एकीकडे बसून, मुकुंदराव हरी व माधवराव गंगाधर व लक्ष्मण बहाळ व मी ऐसे
समीप होतों. सरकारचें व आपलें पत्र व दादाजी गंगाधर यांचें ऐसीं पत्रें माध-
वराव यांनीं बाईस वाचून दाखविली. पत्रें ऐकून बोलली जे, उदईक हुताशनी
आहे. प्रतिपदा द्वितीया जाल्वावर बर्ब्यास बोलावून आणून त्यांस वर्तमान सांगावें.
सरकारआज्ञेप्रमाणें त्यांची बिदागी करावी. इतकें भाषण जाहलें. तदोत्तर त्रितीयेचे
दिवशीं चार पांच घटका दिवस राहतां, बर्ब्यास बाईंनीं बोलावूं पाठविलें. ते व
तिघे कारकून ऐसे दरबारास आले. मीही तेथें होतों. एक घटकानंतर मुकुंदराव
व माधवराव यांस बाईंनीं सांगून पाठविलें जें, बर्वे आले आहेत. यांसीं सरका-
रच्या पत्रान्वयें बोला. मुकुंदराव व माधवराव व विनायक बाजी व गोविंद रघुनाथ
ऐसे एकांतास बसून बर्ब्याकडील कारकुनास त्यांनीं बोलाविलें. तेही एकांतास
गेले. बाजीराव बाईबवळीच बसले होते. वरकड उठले. मीही उठून आलों.
त्यावर ऐकिलें वर्तमान की, संध्याकाळपर्यंत मुसद्यांचा व त्या कारकुनाचा
एकांत जाला. दोन घटका दिवस राहतां बाईनें बाजीरावांस विडे देऊन संध्याक-
मास उठली. बर्वेही त्या एकांतांतच गेले. संध्याकाळीं आपलाले स्थळास गेले.
एकांतांतील वर्तमान शोध करितां ऐकिलें कीं, बर्वे झणतात जें, आज्ञांस पुण्यास
पाठवूं नका. येथेंच आपल्या सेवेंत राहूं. एक वर्षभर आमची एकनिष्ठा पाहून,
तदोत्तर आपल्या विद्यमानें तेथील बंदोबस्त पक्षेपणें करून आज्ञांस बिदा करावें
यांनीं उत्तर केलें जें, येथून जें करणें तें पक्षेपणेंच केलें आहे. तेथें तुझांस कोण-
ताही उपसर्ग लागणार नाहीं. तुझीं आपले एकनिष्ठतेनें त्यांसीं वर्तणूक केल्यास
तेथूनही दुसरा विचार होणार नाहीं, असें बोलले. बर्ब्याचें बोलणें जें, पहिलें
आज्ञांजवळून अन्वोन्य वर्तणुकी घडत आल्या आहेत, त्यामुळें कित्येक लहानमोठीं
मनुष्यें मागील पुढील वर्तणुकीचे उच्चार करितील. श्रीमंत आहेत. न जाणों,

क्रोणे बेळी काय त्यांच्या चित्तांत भास भासवितील. ते समयी आपण कोठें समीप आहेत? अमर उगाच एकादा दुरारोप ठेऊन विषमस्थळीं ठेवले, तर तेथे त्यास निवारण करणार कोण? यांनीं उत्तर केले जे, मागील जे तुझांकडून समविषम वर्तणुकी घडल्या आहेत, त्यांचा उल्लेख न काढितां, सरळपणें तुझांसीं राहतील. त्यांनीं लिहिलें आहे कीं, पांच हजार रुपये खर्चास देऊं, ते तुझांस देतील. मागील तुझांजवळून जें घडलें आहे त्याविषयीं अपाय न व्हावा हा जिमा आमचा. पुढें एकनिष्ठेनें वर्तणूक करून श्रीमंतांची कृपा संपादून घेणें हा जिमा तुमचा. याप्रमाणें भाषणें जालीं. बर्वें बोलले जे, एक वर्षभर आझीं येथें राहून आपले खातर-जमेप्रमाणें वर्तणूक करावी, ह्याजें परभारां आपणच त्यांची खातरजमा आझांविषयीं करितील. हे आपणही विनंति मातुशीस करावी. आझीही उदईक येऊन बाईशीं समक्ष विनंति करूं. याप्रमाणें बोलणीं होऊन उठले. त्यानंतर कारभारी यांनीं बाईच्या कानावर रात्रीच वर्तमान घातले. बाई बोलली जे, त्यांनीं समक्ष काय बोलावयाचें आहे? श्रीमंतांचे आज्ञेप्रमाणें त्यांनीं आझीं वर्तावें यांत उत्तम आहे. श्रीमंतही त्यांचे मागील वर्तणुकीचा उच्चार करणार नाहीत. त्यांनीं क्षेपनिक्षेप पुण्यास जावें. असें बाई बोलली. हे विनंति.

बर्च्यांनीं दुसरे दिवशीं येऊन बाईशीं समक्ष विनंति करावी, तो बाईस रात्री बांती होऊन ज्वरांश जाला. त्यामुळे दोन तीन दिवस कांहीं जाबसाल जाहला नाही. आतां आतां कांहीं आराम आहे. काय जाबसाल ह्मणें तो एक दोन दिवसांत होईल. परंतु येथील निश्चय हाच आहे कीं, सरकारचे आज्ञेप्रमाणें बर्च्यास कारकुनाबरोबर रवाना करावा. घडतां असेंच घडेल. राजश्री पाटीलबाबा गोहजच्या बग्वालेरीच्या दरम्यान आहेत. अलीकडे कांहीं वर्तमान आलें नाही. हिंदुस्थानाकडील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्री लिहिलेंच आहे. शिखांच्या पत्रांचीं उत्तरे अद्याप गेलीं नाहीत. मग, तो मजकूर कांहीं सरकारांत यांनीं लिहिला असेल; तेथून आज्ञा येईल; त्याप्रमाणें त्यांस उत्तरे लिहावीं, असें असलें तर न कळे. काशीचा राजा पाटीलबाबांकडेच आहे. जो इंग्रज कलकत्याहून काशीस आला होता, तो कलकत्यास फिरून गेला ह्याणून ऐकिलें. सत्य मिथ्या देव जाणे. देखिलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. सेवकानें खर्चाविषयीं दहा पांच विनंतिपत्रीं विनंति लिहिली. स्वामींनीं कृपा करून तीनशां रुपयांची वरात परगणे कसराबदावर वरात पाठविली होती. त्या वरातीवर आपण तारीख मात्र करून वरात पाठविली. त्यास येथें कमाविसदारांनीं वरात भावारी टाकली. सबब कीं, वरातीवर एक तारीख मात्र आहे. सुजुमदाराचें निज्ञाप व मोर्तब नाही. तें करून आणा, मग ऐवज देऊं. असें ह्याणून

बरात माचारी टाकली. मी व लक्ष्मण बह्लाळ यांनीं कमाविसदारांस फार सांगितलें: परंतु ऐकेनात. बरात माचारी टाकली. ती बरात येथून कासीदजोडीबरोबर पुण्यास सेवेसी पाठविली. त्यास दीड पावणेदोन महिने जाले, अद्याप बरातही आली नाही. विनंतिपत्राचीं उत्तरेही कधीही येत नाहीत. असो. धन्याची मर्जी. अगर स्मरणांत नसेल. परंतु सेवकास तों धन्याच्या पायाव्यतिरिक्त अहर्निशीं दुसरे काय आहे? तेथें सेवकाविषयीं विनंति कोण करणार? येथें देणेदारांचा उपद्रव व खर्चाची तसदी कितीक सोसावी. येथें भेलें तर कोणी समाचार घेणार नाही. तिकडून धन्यांनींही उपेक्षा केली तर येथें गत काय? ज्याचा वशिला कोणी नाही, त्यास धन्यांच्या पायांचाच आश्रय. येथें देण्याच्या व खर्चाच्या उपद्रवामुळे फार श्रमांत आहे. येथील उपेक्षा कशी आहे हें काय लिहूं? पांचशें रुपये लोकांचें देणें जालें आहे. पुढें नित्य खर्च लागलाच आहे. धनी विश्वकुटुंबी, कृपाळ, समर्थ. बारंवार लिहितों हणून स्वामी रागें न भरावें. गरीबास धन्याच्या पायांव्यतिरिक्त कोणाचा आश्रय? सर्वांपराधान् क्षमस्व, हे विज्ञप्ति.

“बिना आसरे चाकरी बैरीमोंका बास ।

नदिकिनारे रुखडा जब देखूं तब बसबास ॥”

पै॥ चंद्र १६ रविलाखर.

लेखांक ४४.

ता. २५ मार्च इ. स. १७८१.

दाखल ता. ११ एप्रिल इ. स. १७८१.

श्रीगजानन.

मि. चैत्र शु॥ १ शके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र २९ रविलावलपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून शुक्लाम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—येथील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्रां लिहून पत्रें चंद्र २३ मिनहूस डांकेबरोबर रवाना केलीं आहेत. सांप्रतचें वर्तमान राजश्री बाजीराव बर्वे यांस बाईंनीं कारकुनाबरोबर सांगून पाठविलें जे, श्रीमंतांचीं पत्रें व कारकून व हुजरे तुझांस बोलावूं आले आहेत. त्यास तुझीं जावें. कधीं निघतां? तुझांसमागमें लोक नेमले आहेत. तयारी करविली आहे. सुदिन पाहून लवकर निघावें. त्यांनीं उत्तर केलें जे, पुण्यास जाणें परिच्छिन्न आह्मांस नाही. आपण थोर. आपल्या आश्रयास आह्मी आलों कीं, वर्ष दोन वर्षे आपल्या जवळच राहून, एकनिष्ठतेनें चाकरी करून, आह्मांविषयीं आपली खातरजमा करावी. तदोत्तर आपणच परम्पर श्रीमंतांची खातरजमा करतील. मग आपले विद्यमानें पुण्यास जावें, असें आमचें बोलणें आहे. प्रस्तुतच आपण तिकडे जा हणतील, तर आह्मी जाणार नाहीं. असें उत्तर पाठविलें. त्यावरून बाईंनीं त्यांजकडील कारकुनास बोला-

पून, जे गृहस्थ पहिलें येथें बोलावयास येथें आले होते त्यांस सर्वांदेखत विचारिलें जे, तुझांसी आखी काय बोललों? त्यांनीं सांगितलें जे तुझी आक्षांकडेस येतां, सुखरूप या. परंतु तुझी येथें आत्तावर पुन्हां गडाखालीं तुझांला जाऊं देणार नाही. श्रीमंतांकडे लिहून पाठवूं. तेथील सफाई आखी आपले विद्यमानें करून तुझांस पुण्यास पाठवूं. जावें लागेल. तेथें मागील गुणदोष तुझीं जे केले आहेत, ते श्रीमंतांस विनंति करून माफ करवूं. पुढें तुझीं वर्तणूक तेथें एकनिष्ठें करावी. श्रीमंतही कृपा करितील. वर्ष दोन वर्षें तुमची निष्ठा पाहून कामकाजही कृपा करून सांगतील. मागील अन्योन्य वर्तणुकीचा उल्लेख काढून तुझांस उपद्रव केला, तर तो जिमा आमचा. त्याविषयीं श्रीमंतांस आखी विनंति करूं. प्रांजळपणें तुझांसी समाधानें ठेवितील. पुढें त्यांची मर्जी रक्षून आपलें ऊर्जित करून घेणें जिमा तुझांकडे असे. आपण बोलली, त्याप्रमाणेंच आपणही बाजीरायांस सांगितलें. मध्यें गोष्ट ठेवली नाही, असें त्या कारकुनातें सांगितलें. बाई बोलली जे, असें तुझीं सांगितलें असतां फेरपगडी यांनीं केली, हें काय? आखीं श्रीमंतांस तुझांविषयीं कित्येक प्रकारें ममतापुरस्कर लिहिलें. त्यांनीं मान्य केलें. पांच हजार रुपये खर्चास देऊं झणून त्यांनीं पत्री लिहिलें आहे. असें असतां आतां तुझी फिरून गोष्ट सांगतां, यांत श्रीमंतांस आमचा बेइतबार भासेल. तुझी राज्यांतील राहणार माणसें. मातबरास हे गोष्टी योग्य नाहीत. तुझी त्यांस सांगा. आखीही आपला कारकून तुझांसमागमें देतो. तेही सांगतील. जायाची तरतूद लवकर करा. झणून बाईंनींही आपला कारकून समांगमें देऊन बव्वींकडेस मांगून पाठविलें. त्यांनीं व यांच्या कारकुनांनीं बहुत प्रकारें सांगितलें. परंतु बर्वे आपल्या कारकुनावर रागें भरले. शिष्यागाळी केल्या. यांच्या कारकुनांनींही बहुत प्रकारें सांगितलें; परंतु ऐकेनात. साफ बोलले जे, आपण जिवंत जाणार नाही. प्रेत रेवेपार कराल. असें उत्तर केलें. त्यावर बाईंनीं हें उत्तर ऐकून, राजश्री विसाजी शामराज लांबहाते यांस बाईंनीं बोलाविलें. त्यांस हें वर्तमान सांगितलें. मशारनि-ल्लेही उत्तर केलें जे, इतके लवकर बदलून त्यांनीं गोष्ट सांगितली, तेव्हां बदमामली. बाई बोलली जें, पुढें काय करावें? विसाजीप्रतांनीं सांगितलें जे, असे जे बदफैली आहेत त्यांचा बंदोबस्त करावा. नाहीतर श्रीमंतांचा शब्द तुझांकडे लागेल. असे जे एकनिष्ठ इमानी असते तर असे खराब कां फिरते? लवकर यांचा बंदोबस्त करावा. श्रीमंतांचे येथें नीति आहे. असें नीतीनें वागते तर यांस दूर कां करिते? असें बहुत प्रकारें दोन घटक बोलून गेले. ते वेळेस चंद्र २३ रोजी संध्याकाळीं बाईंनीं दोघे कारकून व पन्नास माणूस वारगीर वगैरे चौकीस पाठविले. कारकुनांनीं

पूर्व पश्चिम द्वारी चौक्या बसवून, उभयतां कारकून मुख्यांचे जवळ बसले. ते वेळेस वस्तुत्व, सव्य अपसव्य, फार केलें. तितकेंही या कारकुनांनीं घेकून घेतलें. सौम्य उपचारे बहुत प्रकारें सांगितलें. परंतु कोणतीही गोष्ट पुण्याकडे जायाची अनकूळ पडेना. हें वर्तमान बाईसही रात्री कळलें. तेच रात्री बाईसही संतापज्वर आला. तों दोन तीन दिवस पाचाव्याचें दुखणें जालें. मध्यें ज्वरानें व्याकुळही फार जाली. अद्याप ज्वर उतरला नाहीं. फार क्षमांत आहेत. औषधी उपाय करीतच आहेत. औषध फारसें घेत नाहीं. कोणाशी बोलणें नाहीं. या दुखण्याची रीतही एक प्रकारची आहे. बर्ण्यांनीं दुसरे दिवशीं स्नानें न करितां उपोषण केलें. गोविंद रघुनाथ आदिकरून सर्वांनीं सांगितलें, परंतु ऐकेनात. सहा घंटका रात्री मुकुंदराव हरी व माधवराव गंगाधर यांनीं, बापूजी आनंदराव मामलेदार मातबर मनुष्य आहे, त्यास पाठविलें. त्यांनीं बहुत प्रकारें चार गोष्टी बऱ्यावाईट निश्चून सांगितल्या. मग प्रहररात्री स्नान करून फराळ घातला. त्याजवर चार पांच दिवस अन्न फराळ मात्र करितात. त्यांचें बोलणें हेंही आहे कीं, बाईंनीं मजला जातीनें मुदपाखांत जेऊं घालून, जातीनें तरी येथें आपल्याजवळ ठेवावें, तें कबूल आहे. परंतु पुण्यास जाणें कबूल नाहीं. अतः-पर बाईस मावकाश वाटल्यावर कोणता घाट घडेल तो पहावा. राजश्री पाटीलबा-वांकडील वर्तमान ऐकिलें कीं, गोहज व म्हालेर या दोहींमध्ये सैन्यसुद्धां आहेत. कविले उज्जनीकडेस रवाना केले. सबब कीं, पाटीलबावांस गुरुदर्शनास जाणें फार अगत्य आहे. एक दोन वेळां दृष्टांतही जाहला, व दोन चार वेळां पूजन करून पुढें मोहिमीस जाण्याविषयीं प्रसादही दिला नाहीं, यास्तव माघारे फिरणार. उज्जनीस येऊन देशास येणार, ह्मणून उज्जनीहून कोणी गृहस्थ आले त्यांनीं सांगितलें. प्रस्तुत येथें बाईच्या दुखण्याचा प्रकार लांबलासा दिसतो. आज दोन तीन दिवस कोणास-मुत्सदी, अगर भटमिक्षुक, मराठी माणसें, खिजमतगार यांस,-कोणास जवळ येऊं देत नाहींत. सबब कीं, कोणी औषध घ्या ह्मणतात, कोणी पथ्य घ्या ह्मणतात. या कटकटीकरितां कोणास फारसें येऊं देत नाहींत. प्रस्तुतचा असा प्रकार आहे. परंतु ज्वर थोडा थोडा शमला आहे. पाटीलबावा गोहजवाल्याच्या मुलखांत गळ्या घेतात. चोहीकडे फौज गुंतली आहे. गोहजवाल्याजवळ पलटणें आहेत. एसादे वेळेस रातबिरात करील, यास्तव कविले उज्जनीकडे रवाना केले, अशीही वदंता आहे. बाजीराव बर्वे यांचा आग्रह बहुत करून हाच आहे कीं, पुण्यास न जावें. येथेंच असावें. बाईस आरोग्य जाल्यावर काय इत्थर्ष ठरेल तो पहावा. सेवकांनं स्वर्चाविषयीं दहा पांच वेळां विनंतिपत्री विनंति लिहिली आहे.

मोर्तब शिक्षा नाही. बरतीबर आपले हाताची तारीखच माग होती. यास्तब वरात कमाविसदारांनीं माचारी ठाकली. तेही माचारी पुण्यास पाठवून दोन महिने जाले. अद्याप कांहीं उत्तर येत नाही. कोठवर बारंवार दरपत्री तोच मजकूर लिहू? स्वामी रागे भरतील. माझेविषयी कोणी विनंति करावयास नाही. धनी विश्वकुटुंबी. सर्वांचा प्रतिपाळ करितात. सेवकाविषयीही कोणी स्मरणार्थ विनंति केली तर, अगर येथून विनंतिपत्रे सेवेसी जातात तीं अवलोकनांत आल्यास, स्वामी कृपा करून खर्चास पाठवितील. दैवयोगेंकरून कोणी स्मरण घावें अगर विनंतिपत्र अवलोकनांत यावें. येथें देणेदार फार उपद्रव करितात. नित्य खर्चासही पाहिजे. अशा श्रमांत आहे. धनी कृपाळू समर्थ. देखिलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति. संवत्सर-प्रतिपदेस बवें वांस गोविंद रघुनाथ गानू यांची भोजनास बोलाविलें. ते वेळेस, बाजीराव बवें बोलले जे, आम्हांसही पुण्यास जाणें जरूर आहे. तेथें कुटुंब, मायबाप. तेथें गेल्याखेरीज परिणाम काय ? परंतु पक्षेपणें बाईंनीं बंदोबस्त करून आणवावा. त्यावरून सर्व मुत्सद्दी मंडळींनीं विचार केला जे, बाईस सांगून फिरून श्रीमंतांस पत्र पाठवावें. मागील गुणदोष चित्तांत कुन्हा न राहे (अशीं) श्रीमंतांचीं ममतापुरस्कर पत्रे आणवावीं नी मग खानगी करावी, असें बोलले. बाईच्या कानावर घालून पुन्हां सरकारांत पत्रे लिहावीं असा निश्चय केला आहे. बाई काय झणतील तें पहावें. श्रुत होय. हे विनंति."

लेखांक ४५. ता० ११ एप्रिल इ. स. १७८१.

श्रीगजानन. मि० जैत्र वा. ३ शके १७०३.

"सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागार्हत छ १६ रविलाखरपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान बधास्थित असे. विशेषः—इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्री लिहून कासीदजोडीबराबर व डाकेबरोबर पत्रे सेवेसी रवाना केली आहेत. पावलीं असतील. परंतु उत्तर कोणाही पत्राचें एकही आलें नाही. स्वामींची मजी. प्रस्तुतचें वर्तमानः—सौ. उदाबाई बाघमारी—मुझेदाराची लेक बाईचा निरोप घेऊन देशास गेली. निरोपसमयी उदाबाईंनीं बाईस विचारलें जे, आम्ही देशास जातो. तुकोजी होळकरही शिकवेच आहेत. त्यासीं कांहीं विचाराच्या गोष्टी बोलान्या कीं काय ? त्यास बाईंनीं उत्तर केलें जे, 'तुकोजी होळकर व त्यांचे दिवाण आम्हांवर शस्त्र धरून उभे राहिले आहेत, त्यापशीं तुम्हीं त्यांसीं काय बोलतां ? तुकोजी तुम्हांसीं कित्येक मामाममतेच्या गोष्टी पहिलें बोलला, त्या काय प्रत्ययास आल्या, कीं आतां बोलण्याचें

काय आहे ? प्रस्तुत त्यांचेच बोलणें श्रीमंतांस व मुत्सद्यांस पध्य आहे. आपलें बोलणें व्यर्थ त्यांस भासलें आहे. त्या पक्षीं आपण कांहीं बोलूं नये. तुकोजीमज्जे ऐकज काय आहे ? असो. प्रस्तुत त्यांचेच ऐकून श्रीमंत काय घाट घाटितात तो पुरतेपणें पाहूं. आमचाही ईश्वर आहे. शेवटली मसलत—तुकोजी कांहीं तेथेच राहणार नाही; वर्षा दो वर्षांनीं इकडे येईलच. तो इकडे आला ह्मणजे आक्षी येथून कूच करून पुण्यास जाऊं. श्रीमंतांची आज्ञा घेऊन महायात्रेस जाऊं. जसें ईश्वर घडवील तसें करूं. परंतु तुम्ही कांहीं त्याशीं बोलूं नका.' याप्रमाणें बाईंनीं उदाबाईस एकांतीं सांगितलें. निरोप घेऊन देशांस गेली. एकांतीचें ऐकिलें वर्तमान लिहिलें असे. प्रस्तुत राजश्री बाजीराव बर्वे यांचा जावसाल पडला आहे. नित्य एकांत खलबतें मुत्सदी करितात. बर्‍यांनींही उपासतापास फार केले. प्रस्तुत पुण्यास न जावें, पुढें दमरा जाल्यावर जावें, असें बर्‍यांचें बोलणें. बाईचें बोलणें की तुझाविषयीं पहिलेंच आक्षी श्रीमंतांस खातरजमेचें लिहिलें आहे. त्यावरून त्यांनींही मनःपूर्वक लिहिलें आहे. कारकून पाठविले आहेत. त्यांजबरोबर तुम्हीं जाणें उचित आहे. आतां तुम्हीं येथें राहिल्यानें पेशजीं आमच्या लिहिण्यास बद्दा लागतो. असें बहुत प्रकारें बाईंनीं सांगितलें. परंतु बर्‍यांचें उत्तर हेंच आहे कीं, आक्षी आपले मतलब सांगतो, ते लिहून पाठवून एक उत्तर येऊं द्यावें ह्मणजे दसऱ्यास जाऊं. यांनीं उत्तर केलें जें, तुमचे मतलब काय ? त्यास त्यांनीं मनास येईल ते पंचवीस मतलब लिहून दिले. यांचेही फारच आग्रह पाहून बाईही बोलली जे, सर्वांचीच रदबदली ऐकून चार महिने श्रावण अखेरपर्यंत असूं द्यावें. एक वेळ पुन्हां पत्रें पाठवावीं. यांचेही मतलब काय लिहून देतात तें पहा. त्यांतून छान करून तेथें पसंत पडतील ते लिहून पाठवा. त्याचीं उत्तरें येऊं द्या. तदोत्तर भाद्रपदमासी शु॥ पंचमीस येथून निघून जावें, असा बर्‍यांशीं करार करा. बाजीरायाचे हातचें लिहून घ्या कीं, पुन्हां आक्षी रदबदली करणार नाही. तुमचे आज्ञेप्रमाणें भाद्रपदमासी जसें तुम्ही पाठवाल, तसें पुण्यास श्रीमंतांकडेस जाऊं असें लिहून घ्या. ह्मणून बाईंनीं सांगितलें. त्याप्रमाणें मुत्सद्यांनीं त्यांजवळून लिहून घेतलें (फाटलें आहे.) उदंडच मतलब लिहिले होते, परंतु त्यांतून गाळून तीन चार मतलब आपले पत्रीं बाईंनीं लिहिले आहेत. बाईंच्या पत्राचीं उत्तरें येथें आल्यावर, येथून यांस रवाना करावें असा निश्चय जाहला आहे. भाद्रपद शु॥ पंचमी लिहिण्यांत आली आहे. ऐकिलें वर्तमान सेवेसी लिहिलें जसे. बाईंनींही पत्रें लिहिलीं आहेत, व राजश्री लक्ष्मण बल्लाळ व विसाजी काशी यांनींही पत्रें लिहिलीं आहेत. त्यांनीं खलबताचा सविस्तर मजकूर लिहिला आहे. भाग्या

लिहिल्यास व त्यांच्या लिहिल्यास अंतर पडेल. स्वामी रागें भरतील. येविषयीं विनंति जे, सेवकाचा प्रवेश एकांतांत नाही. बारीकमोठे शोध करितां समजल्या-प्रमाणें सेवेसी विनंति लिहिली आहे. दिसून येतें कीं, सरकारचीं आज्ञापत्रे आणी-कही यांच्या लिहिण्यावरून येतील; परंतु पुढेंही पुण्यास येण्याविषयीं बरे पड घेतील. सुण्या मत्तें येतील असें दिसत नाही. येथें यांनीं फारच उपास, मरण्याच्या गोष्टी सांगू लागले. ते वेळेस बाईंनीं विचार केला होता जे, जबरदस्तीनें च पाठवावें. परंतु त्यांचेही येथें सोयरे घायरे आहेत. ते येथें पेश आहेत. त्यांचीही मीड कितीकांनीं समजाविली जे, शिपाई आहे, प्राणत्यागच केला तर नाहक दुर्निमित्त येईल; यास्तव मोमदिलही जाली. झणून, पर्याय ठरविला आहे कीं, एकदां पत्रे जाऊं द्यावीं. बाजीरायांनींही सरकारांत पत्र लिहिलें आहे. तें मोठ्या प्रयत्नें करून बाईंनीं व मुत्सद्यांनीं लिहिलें आहे. हुजूर येण्याविषयीं बर्‍यांचें मन प्रसन्न नाही. पुढेंही काय खळखळ घडेल ती पहावी. दुसरें वर्तमान ऐकिल्यांत आलें आहे कीं, बर्‍यांचा कोणी आस राजश्री पाटीलबावांकडे मातबर मनुष्य आहे. त्याज-कडेही बर्‍यांनीं एकांतीं पत्रे पाठविली आहेत कीं, पाटीलबावांनीं बाईस लिहावें कीं, यांस पुण्यास पाठवूं नये; आपल्या जवळीच असूं द्यावें. असें वर्तमान ऐकिलें. केवळ तथ्य असें नाही. बर्‍यांनीं आपल्या मतलबांची याद लिहून दिली आहे. त्या यादीची नकलही पाठविली आहे. बाईंच्या पत्रांबरोबर पावेल. दिल्लीकडील वकिलांचीं पत्रे चंद्र १३ मिनहूस येथें आलीं. त्यांतिल ऐकिला मजकूर:-जय-सिंहाची व पादशाहाची स्पर्धा लागली आहे. दहा हजार फौज नजाबतखानांनीं शिखांवर रवाना केली आहे. दोन चार वेळां फौजा पाठविल्या होत्या. त्या शिकस्त होऊन आल्या. आतांही फौज पाठविली आहे. हरी दामोदराचे पुत्र लक्ष्मण हरी शें दोनशें लोकांनिशीं नजिबखानास जाऊन भेटले झणून वर्तमान होतें. खर्चाविषयीं दर विनंतिपत्रीं सेवेसी विनंति लिहितों. बरात तीनशां रुप-यांची पाठविली. कसरावदावर पाठविली होती. बरातीवर तारीख आपल्या हातची होती. मुजुमदाराचें निशाण व मोर्तब नाही, झणून कमाविसदारांनीं बरात माघारी टाकली. ती बरात फिरून पुण्यास कासीदजोडीबरोबर पाठविली. त्यास दोन अडीच महिने जाले. कांहीं दाद लागत नाही. कोणी विनंति करावयासही नाही. धनीही पत्रे वाचतात कीं नाहीं हें न कळे. गरीबाचें स्मरण कोण देतो ? मुख्य धनी सर्वांचा प्रतिपाळ करणार. पुढें सेवकाची गत काय ? येथें तों मेलें तर, अगर सावकारांनीं बसविलें तर, कोणी याता नाही. परिच्छिन्न गरिबाविशीं धनी निर्दय जाहले! समर्थ्यांची मीडही खरी. समर्थ्यांविषयीं विनंति करणारही उदंड. पत्रीं लिहितां भागलों.

उठून यावे तर सावकार कसे येऊ देतात ? घन्याचीही आज्ञा नाही. स्वामीही खर्चास पाठविनात. येथेही कोणी कवडी देईना. आतां ईश्वर काय मत करील ती करो. ब्राह्मण प्रभू, धनी कृपाळू समर्थ. राजश्री आबाजी नाईक बानबळे व नारो शिवदेव ऐसे येथे येणार झणून ऐकित्यांत आले आहे. सत्य मिथ्या देख जाणे. नारो शिवदेव आशेरीस जाणार. नाईक देशी जाणार. गोविंदराव गाय-कवाडाचा पुत्र लग्न करायस देशास गेला. इकडूनच आज बाईची भेट घेऊन दोन वस्त्रे बाईनीं देऊन रेंवापार करून दिला. बव्ह्यांकडून सरकारांत बाईनीं पत्र लिहविलें आहे. त्यांत 'बाईनीं सांगितलें आहे कीं, आज्ञापत्र आले झणजे आम्ही सेवेसी येतो असे लिह्या. इतकीं अक्षरें बरें लिहीत नाहीत. बाईचें मानस आहे कीं, यांस दस्ताऐवजीं गोवावे. तें होईल तेव्हां पत्रें रवाना करितील. सेवकाची खर्चाची फार तसदी आहे. स्वामी कृपाळू समर्थ. हे विज्ञापना."

पै॥ चंद्र २७ रविलाखर.

लेखांक ४६.

ता. १६ एप्रिल इ. स. १७८१.

दाखल ता. २२ एप्रिल इ. स. १७८१. श्रीगजानन.

मि. चैत्र बा॥ ८ शके १७०३.

"सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र २१ रविलाखरपर्यंत स्वामीच्या कृपावलोकनें करून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. इकडील वर्तमान राजश्री बाजीराव बर्वे यांचें बगैरे पेशजीं विनंतिपत्रीं लिहून डांकेबरोबर चंद्र १६ मिनहूस पत्रें रवाना केलीं आहेत. स्वामीनीं कृपा करून आज्ञापत्रें चंद्र ५ मिनहूचें डांकेबरोबर तेथून रवाना केलीं. तेथें चंद्र ११ मिनहूस संध्याकाळीं येथें पावलीं. पत्रीं आज्ञा जें, राजश्री बाजीराव बर्वे यांस आणावयास कारकून पाठविले आहेत, ते तेथें पोहचून बर्वे निघाले असतील. त्यास, फिरून बाईनीं व राजश्री लक्ष्मण बह्लाळ व विसाजी काशी व माधवराव गंगाधर यांस सर्वांनीं सरकारांत व बाबुरावजीस व दादाजी गंगाधर यांस पत्रें येथून गेलीं आहेत. त्यांचीं उत्तरे फिरून येथें येतील, तेव्हां काय घाट घडेल तो पहावा. परंतु हुजूर येण्याविषयीं बर्वे ते समयींही खळखळ करितीलसें दिसतें. शिखांस उत्तरे बाईनीं काय लिहिलीं, तीं लिहिणें झणून आज्ञा. त्यास येवून बाईनीं उत्तरे लिहिलीं जे, तुम्ही मातबर मसलत लिहून पाठविली, त्यास श्रीमंत धनी आहेत. त्यांस हा मजकूर लिहिला पाहिजे. व तुकबास व महादजी सिंदे वांस लिहिलें पाहिजे. मसलत भारी. सर्वांचे मनसब्यानें एकवाक्यतेचीं उत्तरे येतील, त्या अन्वये तुम्हांस लिहून पाठवूं. परंतु इतकें घडायस चार महिने पाहिजेत. बादशहास काय मसलत ठरून उत्तरे येतील, त्याप्रमाणें तुम्हांस लिहून पाठवूं. आप्रमाणें उत्तरे

गेलीं झणून ऐकलें. बरात सेवकास खर्चाबद्दल पाठविली होती, ती कमाविसदारांनीं माघारी टाकली. तो मजकूर आश्चायिल. त्यास कमाविसदारांस तों वाटलें असेल कीं, मीं सरकारांत नालीश केली. परंतु राजश्री लक्ष्मण बल्लाळ ये गोष्टीस साक्ष आहेत. त्यांनींही कमाविसदारांस फार सांगितलें. सेवकास खर्चास चारशें रुपये सबनिसाजवळ कृपा करून दिले झणून आज्ञा. स्वामी कृपाद्ध समर्थ. येथें राजश्री गणपतराव विष्णु गजरे त्यांचें दुकान व गुमास्ते येथें आहेत. त्यांचे तेथें पुण्यांत ऐवज दिला झणजे येथें पावेल. सवा पांचशें त्यांचें देणें आहे. व्याजबट्टाही घेतील. बरें. प्रस्तुत धन्यांनीं जी कृपा केली, ती फार आहे. पुढें परिहार करणार घनी समर्थ. ऐवज चांगला दिल्यानें येथें बट्टा पडणार नाही. सरकार-आज्ञेनें इतकें होईल. पाटीलबावांकडील वर्तमानः—गोहजप्रांतीं कोणी मातबर गढी आहे, तेथें मोर्चे लाविले आहेत. परंतु छावणीस उज्जनीस येणार अशी वदंता आहे. नारो शिवदेव व आबाजी नाईक वानवळे हे उभयतां येथें दो चौ दिवसां येणार. राजश्री लक्ष्मण बल्लाळ व बाजी विठ्ठल, माधवराव गंगाधर यांचे मामा, हे उभयतां ब्रह्मवर्तास भागीरथीस्नानास जाणार. जातां येतां पाटीलबावांचीही भेट घेऊन येणार. लक्ष्मणपंतांनीं राजश्री बाबुरावजीस पत्र लिहिलें आहे. त्यांची आज्ञा आली झणजे जातील असें बोलतात. प्रस्तुत देखलें ऐकलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय हे विश्वासि. तेथें हुंडावळ व पट्टा न पडतां ऐवज येथें पावे, अमें करणार स्वामी समर्थ. येथेंही व्याजबट्टा लागेल. ही विनंति.”

लेखांक ४७. ता० १४ मे इ. स. १७८१.

श्रीगजानन. मि० वैशाख वा ७ शके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र १९ जमादिलावलपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—इकडील वर्तमान पेशजीं विनतिपत्री लिहून डांके-बरोबर व कासीदजोडीबरोबर पत्रें रवाना केलीं आहेत. सांप्रतचें वर्तमान आयुद्धेहून पत्रें बार्हस आलीं. त्यांत मजकूर जे, बंगात्यांत भोसल्यांची फौज होती, त्यांशीं व इंग्रजांशीं मातबर लढाई जाली. भोसल्यांची फौज शिकस्त जाली. भोसल्यांकडील राजाराम सुकुंद मातबर गृहस्थ फौजेत सरदार होता, तो गरदीस मिळाला. कोठें ठिकाण लागत नाहीं झणून वर्तमान. सुजाउद्वलाचा फरजंद ठिकाणींच आहे. त्याचाही वकील इंग्रजांच्या वकिलाबरोबर पाटीलबावांजवळ आहे झणून लिहिलें होतें. व विडीहून पंधरा दिवसांचीं पत्रें आलीं. त्यांत वर्तमान कीं, नजबखानास

राजयक्ष्मा रोग होऊन, चवदावे रविलाखरी हक जाला व पुरुषोत्तमपंत हिंगजे वारले. उज्जनीत देवराव होते, ते दिल्लीस गेले. झणून राजश्री बापूजी महादेव बाई-जवळ सांगत होते. नजिबखानाचे जागा पादशाहांनी कोणी एक मातबर मनुष्य चेल्यांत होता, त्यास शहांनी सर्फराज करून फौज त्याचे स्वाधीन केली. शीख बारा पंधरा हजार जमा होऊन दिल्लीपासून बीस कोसांवर आले आहेत. आणखीही शीख जमा होऊन येणार. यास्तव कांहीं फौजा शिखांच्या तोंडावर पाठवावयाची तरतूद करितात झणून वर्तमान होतें. राजश्री पाटीलबावा ग्वालेर व गोहजच्या दरम्यान आहेत. बादशाहाकडील व इंग्रजांकडील व पठाणाकडील राजेरजवाड्यांकडील जयपुरवाले आदिकरून सर्वांचे वकील पाटीलबावांजवळ आहेत. पाटीलबावांची छावणी ते प्रांती होईलमें दिसतें. पाटीलबावांनीं बाईस पत्रें पेशजीं व हल्लीं लिहिलीं आहेत जे, देशी सरकार तुकोजी होळकर आहेत, सरकारावर मसलत आहे. यास्तव माळव्यांतील महालोलमहालचा पैका वसूल लवकर करून, श्रीमंतांचे विद्यमानें तुकोजीबावांकडे ऐवज पाठवून देणें. कोठें जोरतलबी महाल असतील, त्याकरितां पाटीलबावांनीं आपले मामलेदारांस पत्रें बाईजवळीच पाठविली आहेत कीं, बाई जेथें आज्ञा करतील, तेथें जमियत सुद्धां जाऊन, हरामखोरांस तंबी पोंहवावून, पैका वसूल करून देणें. बाईचे आज्ञेत राहणें. याप्रमाणें पत्रें आलीं होती. तें वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्री लिहिलें होतें. सांप्रतही या अन्वयेच आलीं आहेत. प्रस्तुत सरकारचीं पत्रें राजश्री लक्ष्मण बळाळ यांस हुजूर येण्याविषयीं व बाईस पत्र जें, लक्ष्मणपंत ज्या कार्यास आपल्या जवळ ठेवले, तो मजकूर कांहींच आपल्या ध्यानास न ये. तेव्हां त्यांचें तेथें राहणें विशेष काय? रवाना करणें. हुजूर येतील. तीं पत्रें चंद्र २७ रविलाखरीचीं तीं येथें चंद्र १२ मिनहूस पावलीं. मशारनिहेंनीं आपलें पत्र वाचून दाखविलें. मीही तेथेंच होतो. मीही पत्र पाहिलें. तें पत्र व बाईचा लखोटा राजश्री माधवराव गंगाधर यांजकडेस पाठविलें. त्यांनीं पत्रें पाहून बाईकडे पत्रें घेऊन गेले. एकांतीं बाईस वाचून दाखविलीं. पत्रें ऐकून मजीं दिक्क जाली. मध्यें एक दोन दिवस बोलावयास फावले नाही. तदोत्तर चंद्र १६ रोजीं लक्ष्मणपंत व माधवराव उभयतां वाड्यांत जाऊन बाईशीं एकांतीचं भाषणें केलीं. बाईनींही आपले पूर्वत्र कांहीं नम्र, कांहीं दाबाचीं, भाषणें केलीं. तदोत्तर मशारनिहेंनीं उत्तर केलें जे, आज्ञांस सरकारची आज्ञा जाळी, स्थापक्षीं येथें राहणें युक्त नाही. बाई बोलली जे, काय करून जातां? त्यांनीं उत्तर केलें जे, वर्षभर राहून तुझांशीं हेंच बोलत गेलों कीं, महालचा पैका जमा करून श्रीमंतांचे विद्यमानें तुकोजीबावांकडेस पाठवा अगर श्रीमंतांकडे पाठवा.

माच अन्वये पाटीलबाबाही लिहीत गेले. परंतु आपल्या विचारास कोणतीही गोष्ट न आली. तेव्हा येथे राहून उपयोग काय? एक श्रीमंतांच्या कल्याणांत सर्वांचे कल्याण. तत्रापि श्रीमंतांनी हा वेळपर्यंत तुमच्या बहुमानांत कांहीं कमी केलें नाहीं. पुढेही जें होणें तें बाईचें वडीलपण मर्यादा राखूनच करणें तें करूं. असें लिहित असतां आपले मर्जीस न आलें. त्यांचे आज्ञेप्रमाणेंच येथून घडलें असतें तर आज फार सरकारांत उपयोग होता. हे पेशआदेशी व सरकारआज्ञा मान्य केली हें पाहून, श्रीमंत जें करणें तें तुमच्या मनोदयानुरूपच करते. परंतु आपल्यास धैर्य न पुरे. त्यास आर्क्षी काय करावें? या प्रकारें फार बोलणीं जालीं. अतःपर आर्क्षांस निरोप द्या, आर्क्षी जाऊं. त्यास बाई बोलली जे, आम-चेंही तापत्रय तुम्ही पहातच आहां. यांणीं उत्तर केलें जे, तुमचें तापत्रय अधिक कीं पाटिलबाबांचें अधिक? पुढें दो दो वर्षींच्या महालांच्या खंडण्या घेऊन मामलेदारांस महाल तीन वर्षे विकले. परंतु मसलत सोडली नाहीं. अशी मसलत तुम्हांवर काय पडली आहे, असें आर्क्षी छटत्यावर तुम्हांस राग येईल. सरकार उपयोगी व तुमचें बरें याअन्वये आर्क्षी तुम्हांस जितकें सांगणें तितकें सांगितलें. परंतु आपल्या ध्यानास कोणतीही (गोष्ट) न ये. त्यास आमचा उपाय काय? ज्यापक्षीं आपली खुद्द पसंती पाहिली, तेथें आर्क्षी आतां काय सांगावयाचें आहे? ऐशी स्पष्ट उत्तरें ऐकून बाईंनीही करार केला जे, कमाविसदारांजवळून ऐवज घेतों आणि सरकारउपयोग जी मसलत पडे तसेंच घेजे, याप्रमाणें आर्क्षी करितों. तोंवर तुम्हीं उज्जनीस जाऊन, श्रीमहाकाळेश्वराचें दर्शन घेऊन, दहां बारा दिवसांत यावें. असा करार करून उठले. बाईंनीही असा करार केला. परंतु खचितपणें असेंच अमलांत येईल असा भरंवसा पुरत नाहीं. क्षणभंगुर कारभार दिसतो. याप्रमाणें वर्तमान ऐकिलें, तें सेवेसी श्रुत होय. स्वामींनीं पेशजीं आज्ञापत्रीं आज्ञापिलें आहे जे, तुमचे खर्चास चारशें रुपये सबनिसाजवळ दिले. तुम्हांस पावतील. त्यास येथून सबनिसांसही दोन चार पत्रे व स्वामींसही चार पांच विनंतिपत्रे लिहून पाठविलीं. राजश्री गणपतराव विष्णु गद्रे यांचे येथें ऐवज देऊन, त्यांचें पत्र त्यांच्या गुमास्त्यास येथें पत्र पाठवावें, ह्मणजे येथें आर्क्षांस ऐवज पावेल ह्मणून सरकारांतही लिहिलें, व सबनिसांसही लिहिलें. परंतु उभय उत्तरेंही कांहीं येत नाहींत. येथें सेवकाची काय विपत्त्य आहे, नी देणेदारांची काय सक्ती आहे, हे तापत्रय कोठवर लिहूं? सहाशें रुपये येथें देणें जालें आहे. येथें कोणी त्राता नाहीं. धन्यांनीं उपेक्षा केली तर सेवकास त्राता कोण? मजविषयीं तेथें कोणी स्मरण देण्यास नाहीं. धनी कुपाद्ध समर्थ. वारंवार पोटाचा भजकूर लिहितों ह्मणून स्वामी रागास येतील.

त्यास, स्वामीत्वतिरिक्त गरिबांचा त्राता कोण ? स्वामी कुपयुक्त समर्थ. हे विश्वसि, आज चंद्र १९ मजकुरी लक्ष्मणपंत बाईचा निरोप घेऊन उज्जनीस गेले. बाईनीं सभागमें पांच स्वार देऊन विदा केले. हे विश्वसि."

लेखांक ४८. ता० २४ मे इ. स. १७८१.

श्रीगजानन. मि० ज्येष्ठ शु॥ १ शके १७०३.

"सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ २९ जमादिलावलपर्यंत मुझाम महेश्वर येथें स्वामींच्या कृपावलोकने- करून वर्तमान यथास्थित असो विशेष. इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्री लिहून डाकेबरोबर रवाना केलीं आहेत. राजेश्री नारो शिवदेव उज्जनीस होते. त्यास पुण्याहून बाईगीं बोलावयास राजश्री बाबुराव विश्वनाथ श्रीमंतांनीं पाठविले आहेत. हे वर्तमान राजश्री पाटीलबावांस विदित जालें. त्यावरून पाटीलबावांनीं आपल्या तर्फेन नारो शिवदेव येथें पाठविले. ते छ २२ मिनहूस दो प्रहरां पावले. येतांच बाईची भेट जाहली. बाबुरावजीसमीपच श्रीराममंदिरीं राहण्यास स्थळ दिलें आहे, तेथें आहेत. सरकारचें व राजश्री तात्यांचें पत्रें दोन रावजींस छ १८ मिनहूचीं डाकेबरोबर आलीं, तें येथें छ २४ मिनहूस दाखल जालीं. ते दिवशीं बाईस एकादशी होती. दुसरे दिवशीं प्रदोष. छ २६ रोजीं पत्रें घेऊन बाबुरावजी व नारो शिवदेव उभयतांही दरबारास गेले. एकांतीच बाईस पत्रें वाचून दाखविलीं. सरकारच्या व तात्यांच्या पत्रांचा अन्वय एकच होता. ते पत्रें ऐकून बाई रोषयुक्त कितीक गोष्टी बोलली. आज्ञापत्री होतें जे, बाईच्या खर्चाचा अजमास लिहून पाठवावा. त्या अर्थी बाई बोलली जे, मजला कोणासही जातीस खर्चास मागावयाचें नाहीं. नेमणूक करून घेणें नाहीं. असें अन्वय बोलली. मध्यें नारो शिवदेव यांसीं व रावजीशीं बाईचें रूबरू बरीच माषणें जालीं. चार घटका बसले होते. तदोत्तर बाबुराव यांणीं बाईस विचारलें जे, या पत्रांचीं उत्तरे श्रीमंतांस लिहिलीं पाहिजेत. बाई बो- लली जे, विचारून देऊं. रावजी आज्ञा घेऊन आपल्या स्थळास आले. मागे नारो- पंतांचे व बाईचे चार घटका एकांत होऊन, तेही निरोप घेऊन आपल्या स्थळास आले. याप्रमाणें रावजींनीं वर्तमान सांगितलें, तें सेवेसी लिहिलें असे. पाटीलबावांच्या लष्करांतून आज दहा दिवसांचें वर्तमान आलें जे, तीन पलटणें नवीं इंग्रजांचे कुमकेस आलीं आहेत. त्यावर पाटीलबावांनीं फौज पाठविली होती. ते फौजेसी व ती पलट- णांसीं लढाई बरीच जाली. इंग्रज शिकस्त होऊन माघारी गेले. चाळीस पन्नास माषसें इंग्रजांचीं ठार जखमी जालीं. कालप्रीकडे इंग्रजांचा एक कंपू आला होता,

३९. पेशव्यांचें इंग्रजांच्या बादशाहास पत्र.

हें पत्र फार महत्वाचें आहे. हें अस्सल पत्राचा मसुदा असून त्यांत जागो-जाग नानांच्या हातचे शोध आहेत. हें पत्र इ. स. १७७७ च्या सुमारास लिहिलें असावें. रघुनाथराव पेशव्यांसी मुंबईकर इंग्रजांनीं तह करून साक्ष केलें, सबब मराठ्यांशीं लढाई उपस्थित झाली. ही गोष्ट कलकत्त्याच्या गव्हर्नर जनरलच्या संमतीशिवाय केली असल्यामुळे ती त्यांनीं नामंजूर करून, त्यांनीं पेशव्यांशीं तह करण्याकरितां कर्नल अपटन ह्यास पुण्यास पाठविलें, व पुरंधर येथें इंग्रजांचा व पेशव्यांचा दोस्तीचा तह झाला. परंतु मुंबईकर इंग्रजांनीं घेतलेलीं मराठ्यांचीं साष्टी वगैरे ठिकाणें त्यांस परत मिळालीं नाहींत. तेव्हां नाना फडनविसांनीं विलायतचा बादशाहा—सर्व ‘इंग्रजांचा खावंद’ यांस सर्वाइमाधवरावाच्या नांवानें हें पत्र पाठविलें आहे. हें पत्र मनोरंजक असून त्यांत मराठ्यांच्या बाजूचें काय झणणें होतें तें नमूद केलें आहे. अर्थात् ही एक बाजू आहे. दुसऱ्या बाजूचा पत्रव्यवहार प्रो० फारेस्ट साहेबांच्या ‘सिलेक्शन्स’ मध्ये प्रसिद्ध झालेला आहे. दोन्ही बाजूंचे कागदपत्र पाहिले, झणजे ह्या ऐतिहासिक प्रकरणाचें सत्यस्वरूप मार्मिक इतिहासवाचकांस चांगल्या रीतीनें मनन करितां येईल. नानांचा पत्रव्यवहार इंग्रजांच्या बादशाहांशीं होता हें ह्यावरून सिद्ध होतें, व नानांचा कलकत्त्याचा वकील लाला सेवकराम ह्याच्या पत्रावरूनही दिसून येतें. इंग्रजांच्या बादशाहाविषयीं नानांच्या पत्रांत “इंग्रज बादशाहाचे येथें इनसाफ आहे व करारांत तफावत कधीं होत नाहीं” झणून जें वाक्य आहे, तें अति महत्वाचें आहे. ह्या वाक्यावरून, इंग्रज बादशाहाच्या न्यायबुद्धीची व सत्यनिष्ठेची कीर्ति नानांच्या वेळेपासून प्रसिद्ध आहे, हें लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे.

श्री.

“बंदर बंबई पूर्वी कोठी लहान होती, आणि तमाम या प्रांतांत बलदेज व परतकेज (पोर्तुगीज) यांचा उदीम फार होता. तेव्हां बंबईकर गवर्नर यांनीं आझांसी पैगाम लावून, तीर्थरूप बाजीराव यांचे कारकीर्दीस कौल घेऊन, एखलासाचे करार करून, नेकराह चाल दाखवून, आमच्या राज्याचा आसरा पुरता केला. त्यावरून आझांसी बलदेजांचा उदीम या प्रांतांत फार होता, तो बंद करून इंग्रजांचा उदीम जारी केला; व परतकेज (पोर्तुगीज) यांजला तंबी पोंहचावून सरकारच्या मुलकास लगतीं बंदरें सरकारांत घेतलीं. त्याबरी जे गवर्नर व काँसल बंबईस येत गेले, ते आझांसी रुजू राहून जेहूच राखीत गेले. तीन कारकीर्दीचे तीन दफे एखलासाचे करारनामे तरफेन लिहून दिधले. मध्यें मध्यें कितेक लोकांसी व इंग्रजांसी बिषाड
८ ऐ. टि.

येऊन बंदरावरी लढाया जात्या. त्यांनीं आह्मांस कुमक मागितली. परंतु इंग्रजांचे दुश्मन जाणून कुमक न दिली. नफे होते ते कबूल न केले. ऐसा एखलास फार दिवस चालला. अलीकडे चार साले जालीं, किबलेगाह रघुनाथराव यांनीं आमचे पैदर किबलेगाह नारायणराव यांसी दगा केला. यांजमुळे घरांत फितुर पडला. आमच्या फौजा कांहीं हिंदुस्थानांत, कांहीं कर्नाटक प्रांतीं, कांहीं रघुनाथराव यांच्या तौकुबावरी वजीरअमीरसुद्धां गेल्या होत्या. ते समर्थीं कैबाळ पाहून, गवरनर बंबई यांनीं सरंजाम जमा करून, बंबजुद टॉमस मोष्टीन, त्यांचा वकील, पुण्यांत आला असतां एकाएकी जाऊन, गवरनर मजकूर यांनीं आमचा आब व आनश पाहून, वतनाची जागा साष्टीस मोर्चे लाविले. वीस पंचवीस दिवस किबेवाल्यांनीं मकान राखिलें. इंग्रजांचा कौलकार दुरुस्त, याखातर कुमक न पोहोचली. याजमुळे साष्टीस साष्टी व तीन जंजिरे धाकटे येरावतगड वगैरे घेतले. त्याउपरी रघुनाथराव यांनीं गव्हर्नर कौंसल बंबई यांसी सौख्त करून, त्यांस आपल्या मकानास बोलावून, त्यांची कुमक करून आमचे फौजेचीं दोन वर्षे लढाई सुरू केली. एक दोन लढाया लहानशा जात्या. त्या तुझीं ऐकिल्याच असतील. त्यानंतर गव्हर्नर कौंसल कलकत्ते यांनीं दूर आदेशीवरी नजर देऊन, आह्मांकडे सलहाचीं पत्रे पाठवून, मागून कर्नल जॉन इपटेन यांसी मुखत्यारनामा देऊन आह्मांकडे पाठविलें. आह्मी पुरातन स्नेह जाणून, स्नेहाचे जाबसाल केले कीं, तुझीं साष्टी वगैरे जंजिरे सोडून देणें; रघुनाथराव यांची कुमक न करणें; व बसबब रघुनाथराव यांची कुमक करून पन्नास हजार फौजेचा खर्च तीन कोड रुपये आह्मांवरी पाडिला तो देणें. व गुजराथ मुखलख तमाम इंग्रजांनीं लुटून मुबलक पैका घेतला तो, व साष्टींत मालमालियत, गल्ला, तोफा, दारुगोळा, सरकारचा व रयतेचा माल मालियत, गल्ला वगैरे देणें. ह्याजजे तुमचा आमचा सल्लाह होईल. त्यास कर्नल इपटेन यांनीं साष्टी वगैरे जंजिरे यांचा जाबसाल कौंसल कलकत्ते यांजवरी ठेविला. आह्मीही, ते जागा सल्ल्याच्या ह्यालांत, एकाक दग्यानें घेतले जंजिरे देवितील, ह्याणून त्याजवरीच मुनसफी ठेविली. त्यास त्यांनीं बंबईवाले यांची पैस करून साष्टी वगैरे जंजिरे तसेच ठेविले. उफराटे तीन लक्ष रुपयांचा मुल्लूक व बारा लक्ष रुपये खर्च, रघुनाथराव यांची कुमक करून इंग्रज जुंजले, याजबद्दल आह्मांसच मागूं लागले. आह्मी इंग्रजांचा स्नेह बहुत दिवसांचा व आमची स्थळें आह्मांस

१ किबेलेगाह=वडील, तीर्थस्वरूप, तीर्थरूप. २ पदर=इंग्रजी father ह्या शब्दाचा चुकीचा उच्चार दिसतो. सवाई माधवरावांचें हें पत्र आहे, त्या अर्धी नारायणराव हे त्याचे फादर (वडील) होत, हें उघड आहे. 'पादर,' 'कौंसल' वगैरे इंग्रजी शब्द मराठी भाषेमध्ये ह्या वेळेपासून कसे शिरू लागले ते लक्षांत घेण्यासारखें आहे. ३ ताकूब=पाठलाग. ४ काबू=संधि, समव. ५ बंबजुद=शिवाय. ६ आनश=उन्स=मित्रत्व, स्नेह. ७ साख्त=सख्य, दोस्ती. ८ हाल=स्थिति, समय. ९ मुनसफी=न्याय. १० पास=दुजोरा, पाठबळ.

देवितीलच; व कलकत्तेकर यांनीं मातबर माणूस पाठविला याजवर नजर देऊन, करोडोचे खर्च व खराबी मुलकाची व साष्टी वगैरे जंजिरे यांचीं ठाणीं व तेथील मालियत एकीकडे ठेवून, जे कौंसल कलकत्ते यांनीं व कर्नेल इपटेन यांनीं सांगितलें, त्याजवरून एकलासा-वर नजर देऊन, कौंसल कॅमन कलकत्ते यांचे मारफतीनें जॅमियेकौम इंग्रज व पाद-शाहा व कंपनी इंग्रेज यांसीं सलाह करून, परस्परें करारनामे ठरले. करारनाम्याचे तारिखेपासून तीन महिने बीस रोज, इंग्रेज रघुनाथराव यांजबरोबर होते. त्यांनीं, करारनाम्यांत फिलफौरै रघुनाथराव यांजपासून करून जावें, ऐसें असतां फिरोन चार महिने फौजेचा खर्च आढ्यांवरी पाडिला. सुरतेंत रघुनाथराव यांच्या फौजेस आसरा दिल्हा. आखेर आमची फौज भारी होती, रघुनाथराव यांची फौज लाहलौज होऊन कौल घेऊन निघाली. रघुनाथराव यांस सुरतेजवळ ठेविलें, दोस्ती जाली, झणून सरकारच्या फौजा हुजूर आल्या. त्यानंतर रघुनाथराव यांसीं बाहेर दोन महिने काढिले. फिरोन जाहाज पाठवून नेऊन त्यांस बंबईंत आसरा दिल्हा. दुसरें एक फिसादी कोंकण मुलकांत पैदा होऊन, कांहीं लोक जमा करून, तमाम मुलूक कोंकणांत ताराज करून, सरकारचे कितेक किल्ले त्यानें घेतले. तेव्हां सरकारची फौज त्याजवरी रवाना केली. त्यांनीं फिसादी यांसीं शिकस्त दिली. त्याची जमियत तमाम गारत केली. फिसादी साहा हजार लोकांनिशीं पळोन गेला. त्यामागें सरकारची फौज लागली असतां खुद्द फिसादी यांसीं सरकारचे सरदार राघोजी आंगरे यांनीं धरून हुजूर पाठविलें. हजार लोक त्याचे, सरकारची मालियत, हत्तीघोडे घेऊन साष्टीपासीं गेले. त्यांस साष्टीवाले यांनीं आसरा दिल्हा. आढ्यां गव्हरनर बंबई यांसीं खर्चें लिहून पाठविलीं की, हल्लीं करारनामा जाला, त्यास तुझीं रघुनाथराव यांसीं किस्त्या पाठवून बंबईस घेऊन जाऊन आसरा दिला; व फिसादीच्या लोकांनीं सरकारचा लाखांचा खर्चसारा केला असतां व सरकारची मालियत त्यांजवळ असतां तुझीं आसरा दिल्हा; यांत रास्तकौली इंग्रेजांची कोटून राहिली? त्याचा दरजबाब गव्हरनर मजकूर यांनीं आढ्यांस साफच लिहून पाठविला, त्याची नकल पाठविली असे. अजोन रघुनाथराव व फिसादीचे लोक बंबईंत आहेत. याजवरून आमचे मातबर सरदार इंग्रेजांच्या सहायास राखून ठेवितात. दुनियेंत रास्तगोई परमेश्वरानें किमिया दिली आहे. जो वचनास अंतर करितो, त्यास या लोकीं परलोकीं जागा नाहीं. ईश्वर-कृपेनें या राज्याची दुशमनी दर्यावश परतकेज (पोर्तुगीज) वगैरे यांनीं केली, ते खराबच जाले. खुशकीतील बादशाहा अब्दंगजेब अलमगीर वगैरेनीं ही दुशमनी केली, त्याची सजा पावले. अखेर कितेक मतलब कबूल करून सल्ला केली. आढ्यांसीं

१ कमन=कमीन(?)=राहणारे. २ जमियेकौम=एतद्देशीय (हिंदुस्थानांतील). ३ फिलफौरै=जल्दीनें, एकदम. ४ लाइलाज=नाइलाज, निरुपाय. ५ फिसादी=बंडखोर. (तोतया सदाशिवराव भाऊ.) ६ खिसारा=नाक. खराबा. ७ रास्तकौली=सत्यवचना. ८ रास्तगोई=खरें भाषण.

जो साहेबमुलक असेल, तो दुशमनी करूं शकत नाहीं. कारण की आमच्या फौजेपुढें त्यांच्यानें मुलक रक्षण होणें नाहीं. गव्हरनर कौंसल कलकत्ते यांनीं आझांस लिहिलें की इंग्रेज कोणाचा मुलक मागत नाहीत. अखेर नव लक्षांचा मुलक, चार जंजिरे साष्टी वगैरे, बंबईवाले यांच्या हातांखालीं ठेविलेच आहेत! व सरकारचे बागी यांसी आमचे हातीं थावें, कोणेही सबबें कुमक न करावी, झणून पेशजीं करारनामे व हालचे (त्याची नकल पाठविली असे) असतां, गनिमास आसरा देऊन, फितूर आमच्या मुलकांत व सरदारांसीं करीतच आहेत. कौंसल कलकत्ते यांनीं त्यास आसरा न थावा म्हणून बरचेवरी लिहीत, असतां व कर्नल इपटेन हुजूर हाजीर असतां, दुशमनास आसरा देऊन फितूर करीतच आहेत. या गोष्टी उमदे सरदारांपासून दूर असेल. आझी या गोष्टीचा बदला करावा, तरी बहुतां दिवसांचा इंग्रेजांचा दोस्तीचा सिलसिला आणि त्यांचे करार व लिहिळीं प्रमाण, तमाम आलमांत जाहीर होती. झणून आपल्या कडून तफावत येऊं दिली नाहीं आपण तमाम इंग्रेजांचे खावंद. त्यास ताकीद असावी कीं ऐसी बैनकौली न करीत. तुमचा मुलक जवळ नाहीं कीं, हे हकीगत पै दरपै तुझांस पोहचावावी. इंग्रेज लोकांनीं या प्रांतांत काहीं ठेविली नाहीं. आपण सुरंदेश, उमदे, आणि पुरातन आमचे जेहित जाणून, ईतिहा केली असे कीं, गव्हरनर कौंसल बंबई यांसी ऐसी ताकीदमय सजावळ पाठवावी जे, वेतला मुलूख व साष्टी वगैरे जंजिरे आमचे आझांस देत, व आमची मालियत साष्टी वगैरेची नेली ते व गुजराथचा पैसा वसूल घेतात व मुलक पायमाल केला तो ऐवज व त्याजमुळें आझांस शिबंदीचा खिसारा जाला, तो भरून देत ऐसें केलें पाहिजे. एक मातबर माणूस हुजूरचा पाठवून सदरहू लिहिल्याप्रमाणें अमलांत आणवी तें करावें. दुतर्फे एखलास चालत असतां व आझांकडून काहीं करारांत नसतां ऐसी खराबी केली. सबब आझी तुझांसीं मुलकाची व जंजिन्यांची व पैक्याची दरखास्त करितों, हे वाजवीची राह आहे. आलमाच्या जबानीं ऐकतों कीं, इंग्रेज बादशाहाचे येथें इनसाफ आहे, व करारांत तफावत कधीं होत नाहीं. जरी हे गोष्टी खरी आहे, तरी मुंबईकरांस सजा पोहचावून, सदरी लिहिल्याप्रमाणें अमलांत आणवावें. आमचे गनीम आमचे सपूर्द करावें. पुढें आमच्या दुशमनास जागा न थावी. त्याची कुमक कोणेही तऱ्हेनें न करावी. जरी तुझी हे गोष्टी चर्चपोशी करून दरगुजर कराल, तरी जिकडे वाजवी तिकडे परमेश्वर आहे. आझी तों दिलोजानानिशीं दोस्ती व एखलासी चाहतों. इंग्रेज आझी एक असलिया, इंग्रेजांचा उदीम व सरकारचा बंदोबस्त राहील. हिंदुस्थान दखण कर्नाटक प्रांतांत कोणाची ताकद नाहीं कीं, बंदनजर दोहीकडे करील.”

- १ बागी=बंडखोर. २ आलम=जग, लोक. ३ बदकौली=अप्रामाणिकपणा, वचनभ्रष्टता.
 ४ इतिहा=जाहीर, विदित. ५ सजाबल=शिक्षा, सक्त हुकूम. ६ चर्चपोशी=दोळेझांक, कानाडोळा. ७ दरगुजर=चालढकल. ८ दिलोजानानिशीं=अंतःकरणपूर्वक. ९ बंदनजर=धांकडी इष्टि.

इतिहाससंग्रह.

धर्मार्थकाममोक्षाणामुपदेशसमन्वितं ।

पूर्ववृत्तं कथायुक्तमितिहासं प्रचक्षते ॥ १ ॥

संपादकः—दत्तात्रय बळवंत पारसनीस, सातारा.

पुस्तक १ ले.]

एप्रिल १९०९.

[अंक ९ धा.

विषयानुक्रम.

विषय.	पृष्ठांक.
१ ऐतिहासिक चर्चा.	१३-२४
२ ऐतिहासिक स्फुट लेख.	१७-२०
३ परराष्ट्रांच्या दरवारांतील मराठ्यांचे वकील....	६९-८४
४ महेश्वरदरबारचीं खातमीपत्रे.	१२१-१२८
५ ऐतिहासिक त्रिपणे.	६१-६८

मुंबई येथें

तुकागम जावजी यांच्या निर्णयसागर छापखान्यांत

बालकृष्ण रामचंद्र घाणेकर यांनी

मालकांकरितां छापिला.

वार्षिक वर्गणी ट. इ. सह ४ रु. अंकाची कि. ट. इ. सह ६ आणे.

नादिरशाहा.

४. नादिरशाहाची दिल्लीवरील स्वारी.

हिंदुस्थानावर उत्तरेकडून ज्या परराष्ट्रांच्या स्वाऱ्या झाल्या, त्यांत नादिरशाहाची स्वारी ही इतिहासांत विशेष प्रसिद्ध आहे. ही स्वारी इ. स. १७३९ मध्ये झाली. त्या वेळीं दिल्लीच्या तत्कावर महमदशाहा हा बादशाहा होता, व दिल्लीच्या राजकारणांत सर्वाई जयसिंगाचें विशेष प्रामत्य होतें. दक्षिणेंत शाहू महाराज हे मराठ्यांच्या सिंहासनाचे अधिपति असून, त्यांचे मुख्य प्रधान बाजीराव बछाळ पेशवे ह्यांनीं, आपल्या पराक्रमाच्या जोरावर, दिल्लीपर्यंत आपलें वर्चस्व प्रस्थापित केलें होतें. नादिरशाहा हा एक लोकोत्तर साहसी व शूर पुरुष असून, त्यानें मोगल बादशाही रसातळास पोहोंचवून दक्षिणेवरही स्वारी करण्याची महत्त्वाकांक्षा मनांत आणिली होती. दिल्लीच्या मोगली बादशाहीमध्ये कांहीं सत्त्व न राहून ती अंतःकलहानें व परस्परमत्सरानें अगदीं जर्जर झाली होती. त्यामुळे, दिल्ली पादाक्रांत करून मराठी राज्यावरही नादिरशाहाचा मोहरा वळेल कीं काय, अशी मराठ्यांस फार भीति उत्पन्न झाली होती. ह्या प्रसंगांच्या सर्व राजकारणांचीं व हालचालींचीं बातमीपत्रे मराठ्यांचे वकील उत्तर हिंदुस्थानांतून पाठवीत असत. तीं समग्र पत्रे प्रसिद्ध झालीं, तर हिंदुस्थानाच्या इतिहासांतील ह्या एका महत्त्वाच्या राजकारणाचा चांगला खुलासा होईल. ह्या प्रसंगाचीं पत्रे फार महत्त्वाचीं असून, तीं त्या राजकारणांचें सूक्ष्म निरीक्षण करणाऱ्या व त्यांत प्रत्यक्ष संबंध असणाऱ्या माणसांनीं लिहिलेलीं आहेत. त्यांमध्ये सर्वाई जयसिंगाजवळील वकील व्यंकाजीराम, विश्वासराव दादाजी, गोविंद नारायण, सदाशिव बछाळ, नाबूराव मल्हार वगैरेंचीं पत्रे पराक्राष्टेच्या महत्त्वाचीं आहेत. ह्या पत्रांच्या नकला श्रीमंत बाजीराव पेशवे हे छत्रपति शाहू महाराज व ब्रह्मेश्वरस्वामी धावडशीकर ह्यांच्या अवलोकनासाठीं पाठवीत असत. त्यांपैकीं कांहीं नकला आझांस सातारच्या व धावडशीच्या जुन्या कागदपत्रांत सांपडल्या आहेत. त्यांवरून नादिरशाहाच्या स्वारीची हकीकत व त्या प्रसंगाच्या राजकारणांची माहिती, मराठ्यांच्या वकिलांनीं कशा तऱ्हेची लिहिली आहे, त्याची चांगली कल्पना येते. नादिरशाहाच्या स्वारीची हकीकत इंग्रजीमध्ये फ्रेजर ह्यांनीं लिहिलेल्या नादिरशाहाच्या चरित्रांत दिलेली आहे. त्याचप्रमाणें सर जॉन मालकम ह्यांनीं आपल्या इराणच्या इतिहासामध्ये नादिरशाहानें खुद्द आपल्या मुलास लिहिलेलें ह्या स्वारीचें वर्णनात्मक पत्र छापलें आहे. त्या सर्वांचें अध्ययन करणारास मराठ्यांच्या हितदृष्टीनें लिहिलेलीं पुढील पत्रे अनेक प्रकारें मनोरंजक वाटतील. ह्या पत्रांवरून, नादिरशाहानें दिल्लीची गादी व हिंदुस्थानांतलीं दुमरीं हिंदु राज्ये रमातळाम नेण्याचा

संकल्प केल्य अस्तता, तर अशा आणीबाणीच्या प्रसंगी सवाई जयसिंग व बाजीराव पेशवे ह्यांनी आपसा संयुक्त बाहुबलानें व बुद्धिबलानें त्यास हताश केलें असतें, ह्यांत शंका नाहीं. आणि, पुष्कळ अंशी ह्याच कारणास्तव, नादिरशाहा दिल्लीची अगणित संपत्ति घेऊन व दिल्लीपतीशीं सख्य करून निघून गेला, असें खटलें असतां अति-शयोक्ति होणार नाहीं. धोंडो गोविंदाच्या पत्रामध्ये असें स्पष्ट वाक्य आहे कीं, 'तहमासकुलीखान कांहीं देव नाहीं, जे पृथ्वीस कापून काढील. तोही शहाणा आहे. जबरदस्तांशीं सलूक करील.' ह्यावरून मराठ्यांचें बाहुबल ह्या वेळीं चांगलें महशूर होतें हें उघड आहे. हीं पत्रें संगतवार नाहींत ही दुःखाची गोष्ट होय. तथापि, त्यांचें महत्त्व इतिहासवाचकांस अधिक वाटेल.

लेखांक १.

श्री.

ता. १९ फेब्रुवारी इ. स. १७३९.

“श्रीमंत सदायशवंत धर्मपरायण राजश्री पंतप्रधान स्वामींचे सेवेसी:—

सेवक ब्यांकाजीराम सां॥ नमस्कार विनंति उपरी येथील कुशल ता० माघ वद्य ७ सप्तमी यथास्थित असे. यानंतर इकडील वर्तमान तरी, माघ वद्य षष्ठीस प्रहर दिवसां दिल्लीहून भिकारीदाम नाखणी याचा गुमास्ता रूपराम यानें वर्तमान लिहिलें जे:—जाटाचे स्वार पळून आले. त्यांनीं वर्तमान सांगितलें कीं, प्रहररात्र माघील असतां, तहमासकुलीखानाच्या फौजेनें छापा घातला. खानदवरांचे मोरच्यावरून फौजेंत शिरला. खानदवरा, सादतखान मारला, हणून वार्ता (आली). पातशाहा मारला की पळाला, नेमस्त नाहीं. तहमासकुलीची फत्ते जाहाली. ऐसे साहुकारी वार्ता आली. अद्याप तहकीक नाहीं. मार्गे वर्तमान आलें होतें जे, तहमासकुली साता स्वारांनमीं धरला गेला. ते लटकें जालें. आतां हें निश्चितार्थ वर्तमान येईल तें लेहून पाठवूं. सांप्रत ऐकिलें वर्तमान:— राजेंद्रास अर्ज जाहाली. त्यांनीं आज्ञा केली की लिहिणें. त्यावरून लिहिलें. येथें राजश्री आनंदराव सुमंत व शेख महमद सफी माघ शुद्ध त्रयोदशी आले. राजेंद्रानिशीं विचार केला. तुरा, बख्से पांच, जवाहेर रकम, जिगा, दोघां लेकांम बख्से, दोघी खियांस बख्से, आणखी सुमंतास कडी, पांचशें रुपये नगद, दिले. राजेंद्र उठोन भेटले. शेवटीं विरस होऊन गेले. समागमें स्वार पंचवीस, बरकंदाज पन्नास देऊन, उदेंपुरास पावविले गेले. शेखजी येथें आहेत. राजश्री धोंडोपंत माघ वद्य चवथीस दोन प्रहर रात्रीस राजेंद्राचे लष्करांत आले. पंचमीस प्रहर दिवसां राजेंद्राची भेट घेतली. स्वामींचे

आज्ञेप्रमाणें वर्तमान श्रुत केलें. लष्करांत राजश्री बाबाकडे जातात. परंतु वर्तमान या प्रकाराचें येतें जातें. राणाजीचा बकील सोभाराम दिखीवून जात होता. लष्कर पातशाहाचे साहा कोस राहिलें होतें. मध्यें तहमास्तकुलीचे लोकांनी मारला. या कुरुक्षेत्रीचे जमीदारांनी लुटून घेतला. हत्ती व घोडे घेतले. माणसें मारली. मोठी धुंद जाहाली. राजेंद्र बोलिले जे, विचारें मार्गस्त करूं. रा० धोंडोपंत मार्ग पाहून पुढें जातील.

ताजाकलमः—माघ वद्य सप्तमीस पत्र कृपारामाचें आलें कीं, माघ वद्य प्रतिपदेस सादतखान लष्करास आला. पातशाहाची आज्ञा जाहाली खानदवरास कीं, तुझी जाऊन सादतखानास घेऊन येणें. आज्ञेप्रमाणें घेऊन येऊन पातशाहाची मुलाजमत जाहाली. दरबारांत अवघेच आहेत, तों तहमास्तकुलीखानाचे फौजेनें सादतखानाची बहीर घेतली, लूट जाहाली, झणून वर्तमान दरबारांत आलें. सादतखानांनीं पातशाहाची आज्ञा घेऊन, स्वार होऊन फौजेकडे गेले. लढाई बहुत जाहाली. सादतखानाची कुली फौज वीस हजार होती. ते पावली नाही. दरबारांत समागमें आले होते. तेच फौज होती. युद्ध बहुत जाहालें. खानदवरांनी कृपाराम नि॥ राजश्री सर्वाईजी पांच हजार फौज मदत पाठविली. मुजफरखान पाठविले. आजमखान व अलीआमजेदखान कोका असे पाठविले. लढाई एकाची एकानें मदत करून केली. त्यास सादतखानाचा हत्ती फिरला. सादतखानास गोळी लागली. मेले. मवेंच मुजफरखान वगैरे यांसही गोळी लागून मारले गेले. तों खानदवरा जाऊन पोहोंचले. यांसीही लढाई बहुत जाहाली. खानदवरांसही गोळी लागली. तेही मेले. दोघे पुत्र मारले गेले. फौजेस पळ सुटला, तों फौजा पातशाही लष्करांत पोहोंचल्या. कोणी तोंडावर उभा राहिला नाही. कुली पळ सुटला. महमदशाहा धरला गेला, आगर मारला गेला, हें अद्याप ठीक (वर्तमान) नाही. कृपाराम लढाईतून पातशाही लष्करांत आला. तो लूट होती तेव्हां चाळीस स्वारांनसीं निघाले. फत्तेराम व कृपाराप दोघे भाऊ पत्नीस कोम पळाले. ते कुरुक्षेत्राअलीकडे आले. कुरुक्षेत्रीं अलीकडे साता कोसांवर लढाई जाहाली. कृपागमांनीही वर्तमान लिहिलें. आण हें लिहिलें जे, पातशाहाचा व निजाम कमरदीखान वगैरे तहकीक वर्तमान येतांच लिहून पाठवितों. वार्ता की महमदशाहा धरला गेला. ठीक नाही. मागून वर्तमान आलियावर लिहून पाठवितों. राजाधिराजांनीं करोलीचा राजा गोपालसिंगाची बहीण आपण पर्णिली. लग्न माघ वद्य सप्तमीस जाहलें. राजठाणा जागा सर्वाईजयपुरीहून चार मजला आहे, तेथें लग्नास फौज समेत आले. लग्न जाहलें. तेथें माघ वद्य ७ मीस वर्तमान लिहिलें आलें. कृपाराम

दरबारांतूनच लढाईस गेला होता. तो परस्पर पळाला. रा. बाबूरस्य यांचें वर्तमान लिहिलें नाहीं. आलियावर वर्तमान आलियावर लेहून पाठवूं. पातशाहांनीं व खानद्वारांनीं राजेंद्रास बोलाविलें. तेव्हां हे अवघे राजे गेले नाहींत. यांची फत्ते होईल झणून दुश्चित्त होते. ईश्वर यांचे मनोदयानुरूप जाहलें. हे फौज, पातशाहा मारिले. आतां हे तहमासकुली आपण एक होणार, झणून चिसांत संतोष मानिला. ऐसियास शेख महमद सफी येथें होते. रा. धोंडाजीपंतही आले. एकत्र होऊन राजेंद्रासन्निध आहते. विचार तो ऐसा जाहला तरी स्वामीनें हे गोष्टीचा विचार करून त्याहांवें. त्याप्रमाणें उभयतां विचार करणें तो करतील. विशेष काय लिहिणें ? कृपा निरंतर असों दिली पाहिजे हे विनंति."

लेखांक २. ता. २० फेब्रुवारी इ. स. १७३९.

“पुरवणी. श्रीमंत राजश्री पंतप्रधान स्वामींचे सेवेसी:—

विनंति. येथील कुशल तागाईत चंद्र २१ जिलकादपर्यंत मुकाम करणाल लष्कर सार्वभौम स्वामींचे कृपेंकरून यथास्थित अमे. विशेष:-तोहमासकुली फौजेसमेत नमूद होऊन युद्धप्रसंग जालियावर एक जोडी रवाना केली आहे. त्याउपर एक पत्र लिहून जोडी चंद्र १८ जिलकादीं रवाना केली. ते मार्ग न चाले झणून फिरून आली. काल चंद्र २० जिलकादी प्रातःकाळीं पत्रें लिहून जोडी रवाना केली. तेही मार्ग न चाले झणून फिरून आली. त्यास दो दिवशीं पत्रें लिहिलीं. त्यांत सर्व वर्तमान आहे. त्याउपर चंद्र २० जिलकादीं, पातशाहा फौजसुद्धां तयार होऊन, लष्करांतून बाहेर निघून तमाम फौज आपले लष्करासमीप ठेविली. नवाब असफजाहा व नवाब येतमातदौला यांसही फौजेंत ठेविलें; आणि आपण जरोर तैय्यतावर स्वार जाले. समागमें नवाब गाजदीखां व अजमुल्लाखां वगैरे पांच सात जण मातबर व तीनशें स्वार असें घेऊन तोहमासच्या लष्करास गेले. अगोदर तोहमासचा वजीर पुढें दिढा कोसावर सामोरा येऊन, तसलिमात करून, एक कुराण नजर गुजरानिलें, आणि लष्करासमीप गेले. तेथें तोहमासचा पुत्र समोरा आला. त्याजला भेटून, त्याजला समागमें घेऊन, तोहमासाच्या डेरियास गेले. तेथें उभयतांच्या भेटी जाल्या. परस्परें भाषण जालें. बहुमान जाला. मेजमानी घेतली; आणि स्वार जाले. ते सायंकाळीं लष्करास दाखल जाले. येतमातदौला व असफज्याहा पुढें समोरे जाऊन नजर गुजरानली; डेरादाखल जाले. आजि एकविसावे तेरखेस (तारखेस) तोहमासकुली यांच्या डेरियास

१ तस्त=वेथें अंबारी किंवा हौदा असा अर्थ.

येतील. पुढे होईल वर्तमान ते सेवेसी विनंति करूं. प्रस्तुत या प्रकारे रफेदें जाहलें आहे. या प्रसंगांत नवाब असफजाहा सर्व कर्ते आहेत. स्वामींनीं याउपर असफजाहा व येतमातदौला वजीर यांस आमचेविषयीं पत्रे पाठवावीं व गाजवी-खानासही पाठवावीं. असफज्याहा यांस आपण हल्लीं पत्रे लिहितील. त्यांत आपले कामकाजाविषयीं ज्या प्रकारें नवाब अमीरलउमराव यांस लिहित होता, त्याप्रमाणें लिहावे. आतां येथें यावांचून दुसरा कोणी नाहीं. असफज्याहा यांस पत्र लिहिजेल त्यांत साखर घालून लिहावें कीं, या हंगामीयांत पातशाहत राहिली नव्हती. आमां सार्वभौमचें नशीब थोर कीं, नवाब या प्रसंगीं होते. पातशाहत राखिली. शुक्र बज्याआणिला. ऐसें कित्येक प्रकारें संतोष वाटेसें लिहावें. कामाकाजाविषयीं बहुत (गोड) भाषेने लिहावे. सेवेसी विदित होय. याउपर इकडे येणें मसलत नाहीं. माळव्यांत राहावें. सेवेसी विदित होय हे विनंति.”

लेखांक ३.

श्री.

ता. २३ फेब्रुवारी इ. स. १७३९.

“श्रीमंत सदायशवंत राजश्री पंतप्रधान स्वामी:—

सेवक वेंकाजीराम साष्टांग नमस्कार विनंति उपरी येथील कुशल ता॥ माघ वद्य एकादशी यथास्थित असे. यानंतर पूर्वी तहमास्तकुली सातांस्वारानसीं धरला गेला. ते गोष्ट लटकी जाहली. मागून दुसरे वर्तमान आले की लाहूर घेतलें. जिकरिया-खान धरला गेला. तेव्हां राजेंद्राचे आज्ञेनें लिहिलें. सांप्रत दोन वर्तमानें आलीं. कृपाराम पळोन आला. त्याणें लिहिलें जे, अवघें बुडालें. तेव्हां आज्ञेप्रमाणें लिहिलें. माघ वद्य नवमीस आणखी दिलीहून कितीकां लोकांचीं लिहिलीं आलीं. त्यावरून राजेंद्रांनीं शेख महमद शफी व रा० घोंडाजीपंतांम व आझांस बोलावून सांगितलें जे, सांप्रत पातशाहाची फत्ते जाली. शाहाजानिया वाजवून डेरियास आले. सादतखान माघ वद्य प्रतिपदा तारीख १४ जिल्कादी आला. पातशाहांनीं नवाब खानदवरा आणायासी पाठविलें. येऊन मुलाजमत केली. पातशाहा बहुत मेहेरबान होऊन भाषण करितात, तों समाचार आला कीं बहीर सादतखानाची येत होती, ते तह-मास्तकुलीखानाच्या लोकांनीं लुटी केली. त्यावरून सादतखान, आज्ञेवरून जे फौज समीप दरबारांत होती, तेच घेऊन गेला. तो लढाई पडली. नवाब खानदवरास वर्तमान कळलें. त्यांनीं मुजफरखान भाऊ व अली अहमदखान व अजमखान

१ रफेदें=शातता, स्वस्थता, २ शुक्र बज्याआणिला=इमान, नेकी राखिली. (शुक्र क्राणजे आभार असाही अर्थ आहे.)”

व मीरकवडी ऐसे पाठविले. बरोबर कृपाराम सभेत फौज पाठविले. सादतखानावर लढाई होती, तों हेही फौज पोहचतांच लढाई बरी जाली. तों नवाब खानदवरा जाऊन पोहचले. पहिले फौजेस फार तंग केलें होतें. यांच्या गेलियानें फार लढाई जाली. फौज बहुत मारली गेली. खानदवरानें बहुत शिपाईगिरीची शर्त केली. कुली मोंगलीयांत नामोस बहुत जाला. तहमास्तकुलीची फौज मारून काढिली. सात कजलबाश जिवंत धरिले; आणि तहमास्तकुलीची फौज मारिली. तों पातशाहानीं तयारी करून घोडियावरी स्वार जाले. खानदवरा सादतखानाची मदत केली. आपण चालले. बंधुत तोफखाना व बाणांचा वर्षाव केला. तहमास्तकुलीची फौज पळाली. पातशाहानीं शाहाजानें वाजविलीं. फत्ते जाली. परंतु सादतखानांची बहीर, डेरे, खजाना लुटला गेला. किरकोळ लोक अलीअहमदखान कोका, अजमखान व मीरकवडी ऐसे मारले गेले. मुजफरखान व खानदवराच्या लेकाची सुवार्ता आहे. सादतखानास कुशीम गोळी लागली. परंतु पोट बांचविलें. बांचला. खानदवराच्या पायास गोळी लागली. तोही बांचला. बहुत खुशवस्ती जाली. सादतखानास पातशाहानीं आपल्या डेरियांत जागा दिली. जखमा बांधविल्या, आणि डेरे खजाना दिले. तूर्त अवघीयांची खैर जाली. नादरशाहास गोळी लागली; पुत्र मारला गेला; हे वार्ता आहे. त्यांची फौज बहुत मारिली. हें वर्तमान राजेंद्रास लिहिलें आलें, आणि जागाजागां साहुकार वगैरे लिहिलीं आलीं. त्यावरून राजेंद्राचे आज्ञेवरून सेवेसी विनंति लिहिली. अगर हें न जालें असतां त्यांची फत्ते जाली असती, तरी दिल्लीस येऊन पोहोचलें असतें. चाळीस पन्नासां कोसांची वाट होती. तो प्रसंग तों नाहीं. दिल्लीच्या लोकांची गडबड नाहीं. आणि खबरही दिल्लीहून मातबराची लिहिली असे. यथास्थित आहे. त्यावरून कळों येतें कीं, पातशाहाची फत्ते जाली. तहमास्तकुली माघारा मोड खाऊन गेला. प्रस्तुत तों गेला. इतक्यावर जें वर्तमान होईल, तें सिद्धांतच होईल. सेवेसी लिहून पाठवूं. राजेंद्रांनीं करोलीच्या गोपाळसिंगासी शरीरसंबंध करून, राजठाण्यांत आपलें लग्न सप्तमीस करून खंदारगड येथें मुक्काम केला आहे. ऊंटगड पाहून जैपुरास जाणार. राजेंद्र साहित्यास गेले नाहींत. यासुळें चित्तांत शरमिंदगी आहे. तहमास्तकुलीखानाची फत्ते ऐकून चित्त प्रसन्न होतें. मागतीं महमदशाहाची फत्ते जाली. त्यावरून मागतीं चित्त दुःस्थित असे. पाहवें कोणास यशस्वी देईल. फार करून महमदशाहाची फत्ते आहे. आज्ञेवर लिहिलें वर्तमान येतांच पाठवितों. विशेष काय लिहिणें? कृपा निरंतर असों दिल्ली पाहिजे. जोड्या स्वामीपासी आलिया आज्ञापत्र दिल्लें पाहिजे, हे विनंति.”

लेखांक ४.

श्री. ता. २८ फेब्रुवारी इ. स. १७३९.

“नक़ल बमोजीब असल पारशी दिल्लीहून काशीरामाचें, महमदसफीचे नांवें पत्र आलें, त्याचा मतालीबः— छ १५ व छ १६ जिलकादीचे जुंजाचें वर्तमान दिल्लीस छ १७ जिलकादीं आलें कीं, सादतखान यांणीं कर्नालचे मुक्तामी पातशाहाची मुलाजमत केली. त्या वेळेस स्वर आली कीं, कजलबाश यांनीं खजाना व बहीर मागाहून येत होती, ती लुटून व बक्षी सादतखानाचा मारिल्ल. त्याजवरी सादतखान यांनीं सार्वभौमाची आज्ञा घेऊन लढाईस चालिले. ते समयीं असफजा यांणीं मना केलें कीं, आजी प्रमंग लढाईचा नाहीं. अमें असतां सादतखान यांणीं ते गोष्टी नायकोन लढाईस गेले. पातशाहांनीं आणखी अमीर.....पाठविले. त्यास कजलबाश यांशीं व सादतखान व खानदौरा यांशीं युद्ध तुंबल जालें. कजलबाशांनीं तीन टोळ्या करून यांचे फौजेस जेर केलें. सात आठ हजार माणूस दुतर्फा रणास आलें. त्यास सादतखान जखमी होऊन त्यांनीं हत्तीसमेत पाडाव करून नेले. त्याउपरीं ते समयीं हसनखान कोका व मीरदुदी व अल्ली हामीतखानकोका, व राव किरपाराम वकील सवाईजीचा, व खानजमाखान, व निसारमहमदखान-सादतखानाचा पुतण्या, व मीर लालू मीर-मुश्रीफाचा लेकर, व मुजफरखान खानदौराचा भाऊ, व बाळकृष्ण अहीर रेवाडीकर व असल अल्लीखान व शहादादखां खेसगी व आकीलबेग कमलपोश व यादगारखा व रतनराय खुशाल-चंदाचा पुत्र व सीताबराय दुर्गादासाचा पुत्र व जगत्सिंग कुवर व खुद खान-दौरा बमय दोघे पुत्र, व अलीअसकरखां कोका हे सारे युद्धांत कामास आले. दुसरें वर्तमान छ० १८ जिलकादीं दिल्लीस वर्तमान आलें. कमरुदीखानाचें पत्र सांडणी-स्वाराबरोबर मजलीसराय दिवाण याचे नांवें आलें कीं, खानदौरा व हसनखान कोका, अली असकरखान कोका ग्रहर रात्रीस, जखमी पातशाही लष्करांत येऊन पोहोंचले. याच प्रकारें साहुकारीं लिहिलीं आलीं. राव किरपाराम सवाईचा वकील सत्तावीस राउतांनशीं जयनगराकडे पळोन गेला. महानंद याचे जबानीं वर्तमान कळलें कीं, राधाकृष्ण वकील राणाजीचा व बाबूराव मल्हार हे निजामनमुलूक याचे मिसळींत राहिले आहेत. सादतखान, खानदौरा लढाईस गेले, ते समयीं पातशाहा खुद्द स्वार होत होते. परंतु निजामनमुलूक यांनीं मना केलें कीं, या उभयतांनीं जलदी करून लढाई बिघाडली. आजि खाशांनीं लढाईस स्वार व्हांवें

ऐसे नाही. ईश्वरइच्छेने चंद्र २१ जिल्हादीं सोमवारी लढाईस स्वार होऊन फत्ते करूं. त्यावरून स्वारी महकूब केली. कर्जलबाश यांनीं जुंज मात्र केले. उभयपक्षांची फौज मोडून घोडीयांस वगैरे लुटीस हात लाविला नाही. चंद्र मजकूर २८ वीस रात्रीस कमरुद्दिखानाचे घरी हातरोखा स्त्रीचे नांवें आला कीं, पातशाहाची कांहीं बाकी राहिली नाही. पुढें ईश्वरइच्छा ! झणून. रूकेंयांतील वर्तमान रूपयाचा एक शेर अन्न मिळत नाही, रसद बंद जाली. काशीद लष्करांतून बाहेर निघों पावत नाही, व पाणीही कमीच आहे. लहान शेर वीस हजार माणूस सादतखानाचे लष्करचे वगैरे उमरायांचीं पळोन दिल्लीस आली. दुसरें वर्तमान, जखमी सादतखानाकडील दिल्लीस आले. ते सांगतात कीं, सादतखानास हत्तीसमेत धरून घेऊन गेले. दोन चूं जखमा आहे. त्याचा इलाज करतात, व दहा पंधरा सरदार सांगाते धरले गेले होते, ते त्यांनीं सादतखान याचे छटलीयावरून सोडून दिले. आणि त्यांस ताकद केली कीं, पादशाही लष्करांत अथवा दिल्लीस न जाणें. हें सांगून राऊत समामें देऊन बाहेर काढून दिलें. खानजमाखानाचें वर्तमान कीं साहरानपूर प्रांत..... सैदाचे तिकडे पळोन गेला. सैद हसन सैफखान फरुकशर पातशाहाचा मेहुणा लढाईत गेला.”

लेखांक ५.

पै। छ० २२ जिल्हेज.

श्री.

ता. ४ मार्च इ. स. १७३९.

“श्रीमंत राजश्री पंतप्रधान स्वामींचे मेवेसीः—

विनंति सेवक धोंडो गोविंद साष्टांग नमस्कार. विनंति उपरी येथील कुशल तागाईत छ० ४ माहे जिल्हेज मुक्काम लष्कर सवाई यथास्थित असे. विशेषः—अंधपुत्रानें अंधपुत्रासारखी समस्त मंडळी बुडविली. येथील आबालवृद्ध विश्वतो-सुखीं खानदौरास धन्यधन्य झणताती. आतां नवी सृष्टी जाहाली. तहमासकुली पन्नास साठी—त्यांत त्याचे देशचे—तीस पठाण वगैरे निजामाचे नामर्दानें त्यांसी मोठें यश आलें. आतां राहिले राजे; त्यांत मातबर सवाईजी; यांचा विचार स्वामींस विदित आहे. यांनीं मुबारकीची अर्जदास्त लिहिली. आपले सल्लुखाचे विचारांत आहेत. इकडे स्वामींसही बोलाविताती. जैसें बनेल तैसा प्रसंग संपादन घेतील. स्वामींचा प्रताप सर्वांस विदित आहे. तहमासकुलीखानास आपले प्रता-

१ कजलबाश=नादिरशाहाचे खास लढाऊ सरदार. २ रुक्का=पत्र. ३ मुबारकीची अर्जदास्त=खुशाहीची वादी, आनंदाचें पत्र, अभिनंदनपत्र.

गाच्या गोष्टी विदित जाव्या असतील. रोकडी सलाबत तरी त्याची उमदी पडली. स्वामींस माळवीयांत यावे हे मसलतीनिमित्त. मोहरा प्रथम माळवा आहे. यावे [अमें] आहे. तहमास भारी आहे. न यावे हेही मसलत आहे. परंतु न येतां पुढें फार जड मसलत होईल. आतां मागतीं तवकल करावी ऐसें प्राप्त जालें. यावे तेव्हां बहुत खबरदारीनें मातबर फौजेनें यावे. तहमासकुलीखान कांहीं देव नाही, जे पृथ्वीस कापून काढील. तोही शहाणा आहे. जबरदस्तांसीं सलूक करतील. * * * * * परंतु स्वामीनें पैरवी करून यावे. मागे स्वामींनीं मेहनत करून जें साधलें होतें त्याप्रमाणें मागतीं मेहनत जाली. आतां हा काल-पावेतो पैस फार आहे. जो पोक्त विचार करावयाचा तो करून आज्ञापत्र लिहिलें पाहिजे. इकडे आपणही पहातो. कोणी लाग लावाया योग्य असल्या लावूं. राजश्री बाबूराऊजी हुजूर आहेत. तेही चुकणार नाहीत. दिल्लीम दाखल जालिया-वर त्यांचेही वर्तमान कळेल. आधीं जबरदस्ती, मग सलूख. येथें चौघेजण आहेत ते आपणांस वाचायानिमित्त आमचा बन्ना करून दाखवितील. आतां पोक्त विचार करून सर्व साहित्य करावे हे विनंति. पहिले भीडभाड उत्तम आहे. भ्रमा-भ्रमीमध्ये काम होऊन येतें. आतां सारे रजपूत व स्वामी एका जागां जालिया कांहीं निकाल पडेल. समस्तांम बुंधेले वगैरे एका जागां करून मोठा भाव दाख-विला पाहिजे. फलदाता श्री आहे. ही विनंति.”

लेखांक ६.

श्री.

ता. ९ मार्च इ. स. १७३९.

“श्रीमंत पंतप्रधान स्वामीचे मेवेसी:—

आज्ञाधारक विश्वासराव दादाजी व गोविंद नारायण कुतानेक साष्टांग नमस्कार विनंति विज्ञापना ऐसीजे:—ता. छ ९ जिल्हेज स्वामीचे कृपेकरून सेवकाचे वर्तमान यथास्थित असे. यानंतर माघ वद्य द्वितीयेस सावकारीयांत चिठी आली होती कीं, दिल्लीपती व कुली अमीर करनालेस मोर्चे बांधून बसले असतां, सादतखान याची बहीर येऊन नादरकुलीखान याणें नेली. ते समयीं नवाब सादतखान व खानदौरा यांनीं सडे फौजेनसीं युद्ध मांडिलें. दिल्लीपती, नवाब निजामनसुद्धक व कमरुद्दीखान हे एकीकडे उभे राहून पाहत होते. युद्ध तुंबल जाहलें. त्रितीय

१ पैस=मोकळी जागा, मोकळें अंतर असा मूळार्थ येथें अवकाश असा अर्थ.

प्रहरापासून प्रहर रात्रपर्यंत युद्ध जाहालें. निदान सादतखान हस्तगत जाला, वं खानदौरा जखमी होऊन लष्करांत आला. माणें पांच हजार कामास आलीं. खानदवरेयाचा पुत्र एक मेला. एक पुत्र धरून नेला. भाऊ मेला. ऐसा सत्यानास जाहाला. तदोपर निजामनमुल्क यांनीं जाऊन सलूख केला. दुसरी चिठी मुराजी.....पंडे याची दिलीहून दहा दिवसांची आली.कमरदीखान यास कैद केलें. ते दिवशीं माघ वद्य १३ त्रयोदशी होती. सादतखान धरून नेला होता, त्यास मीरबक्षगिरी दिली; आणि (आणि) पंचवीस हजार स्वारांसमेत दिलीस आला. व नादरकुलीखान सालेभारबाग येथें येऊन मुक्काम असे. तृतीयेस दिलीस दाखल जाले. दिलीहून दोही (द्वाही) नादरशाहाची फिरली. शिक्का व गज व दोही नादरशाची जाहाली. खानदवरा जहर खाऊन मृत्यु पावला. त्याचे पुत्रास नादरशाहांनीं शिरपाव दिला. राजाधिराज स्वामींचा मार्ग लक्षीत आहेत. पुढें इकडे काय वर्तेल पाहावें. लोकांची नजर आणखी प्रकारची होईल. मागून जें वर्तमान येत जाईल तें सेवेसी विनंतिपत्र पाठवितों. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक ७.

छ० १२ सफर

श्री.

मार्च १. स. १७३९.

“श्रीमंत राजेश्री पंतप्रधान स्वामींचे सेवेसी:—

विनंति. सांपडले ते धरून आणिले. सवाईनें पुशिलें कीं तुम्ही कोणाचे चाकर आहां. त्यांनीं सांगितलें कीं, निजामाचे बातमीचाकर आहों. तेव्हां कित्येक मारिले. कित्येकांचे नाककान कापून सोडिले. यावरून दिसोन येतें जे, सर्व खेळ निजामाचे आहेत. तर निजामाचा फितूर आहे. तर नादिरशाहा माघारा जात नाहीं. हिंदुराज्यांवर निघेल. जर नादिरशाहानें माघारा कूच करून गेला, तर त्यानें निजामासही फजीत पाडिलेंसं जाहालें. निजामानें खानानें मिळून, नादिरशाहा खानदौरा मारायास आणिला होता. खानदौरा मरतांच महमदशाहा आणून भेटविला. सादतखान द्वाही फिरविण्यास दिलीस गेले. परंतु कपट सिद्धीस जात नाहीं. सादतखान तर खानेजंगीत जखमी होऊन दुमरे दिवशीं मृत्यु पावले. निजाम वांचले. पण मृत्यूहून विशेष जालें. खेचरावर बसून दरबारास जावें. दक्षिणेंत अमल उठला. स्वामींसच यश आलें. ऐसं चट्टकडून निजाम फजीत पावला. आतां विपत्तीनें मरणही पावेल. आणि ऐवजाची पातशाही दिसत नाहीं. गुमानसिंग आले. त्यांनीं जबानीं सांगितलें कीं, रायांचे मनीं राणाजीस दिलीत तत्कीं बैसवावें. सबब जे वरकड राजे थोर असल्यासही राजेंस सलाम करणार नाहीत, आणि राणाजी व राजश्री स्वामी

महमदशाहा.
(दिल्लीचा बादशाहा.)

ऐकच आहेत. बदल राणाजीस बसवूं. ऐसें गुमानसिंगांनीं जबानीं सांगितलें. त्यावरून राणाजीनें सांगितलें कीं, धनसंपदा जे असे, ते रायाची; आणि सवाई व महाराऊ तरी राणाजीचे खरे खुरे लगामीं लागले. व अभयसिंगाकडेही काल भला माणूस पाठविला. सोभाराम मुनशी दिल्लीपलीकडे गेला. बदल त्याचा भाऊ गोकलचंद अभयसिंगाकडे रवाना केला. धुंधेले वगैरे तिकडील मरदार स्वामींचे आज्ञेनें येतील. परंतु, मुख्य गोष्ट स्वामींचे आगमनावरी आहे. नर्मदेवरी थोडक्याच दिवसांत वीसपंचवीस हजारांनिशीं स्वामी आले, तरी आवाई लक्षाची पडेल. या प्रांतीची जागोजागचीं ठाणीं बोलाविल्यानें उदंड जमाव होईल. सेवक नित्यनित्य राणाजीस सांगतो कीं, राजश्री राऊ कूच दरकूच येतात. परंतु ऐसें सांगतां सांगतां दोन मास जाले, व हिंदु राजे सर्वत्र सवाई आदीकरून स्वामींचे स्वारीची प्रतीक्षा करितात. स्वामींचें पुष्टिबलें होतांच, जाट वगैरे फौज दिल्लीवरी पाठवून सवाईजी आपणही जाणार, ऐशी तजवीज आहे. परंतु स्वामींची स्वारी रेवातीरीं आल्यावांचून कांहीं होत नाही. स्वामींम तों दक्षिणेचा बंदोबस्त पुर्ता जाल्यावांचून येतां नये, ऐसें संकट आहे. सेवेसीं श्रुत होय ही विज्ञापना.”

लेखांक ८.

श्री

“पुरवणी. श्रीमंत राजश्री पंतप्रधान स्वामींचे सेवेसी:—

विनंति. तोहमास गारुडाचे खेळ आला आहे. सार्वभौमाची अकाल ठिकाणीं नाही. नवी सृष्टीचा प्रकार दिसतो. ईश्वरइच्छा न कळे. स्वामीहीं याउपरी इकडील यावयाचा प्रसंग न करावा. लक्ष प्रकारें माळवीयांत राहावें. तेही बहुत सावध बमरंजाम फौज राहावें. प्रसंग येथील मंडळीचा विलक्षण आहे. दृष्टोत्पत्तीस येईल तसे विनंति करूं. हरगीज हरगीजें. याउपरी इकडे येणें जाल्या नेक नाही. अमिरलउमराउ प्रस्तुत जखमी. गोष्ट बोलावयाची ताकद नाही; व हलकें पारडें पडलें आहे. आझी अश्रू राखोन जीव जतन करितों. काजाकामाची गोष्ट आतां बोलणें मलाह नाही. अमिरलउमराव वांचतो वा मरतो हें पाहावें! मंडळीचें खेळ कसे होतात हे दृष्टीस पडतील, तशी वर्तणूक करणें लागेल. धोंडोपंतामही चार दिवस निवळ होय तोंपावेतों जयपुरी राहावें, झणून आझीं लिहून पाठविलें आहे. याउपरीही हरगीज हरगीज शफतपूर्वक इकडे यावयाचा प्रसंग न करावा. तिकडे सावधपणें राहावें. नवीन सृष्टी जाहाली. उत्पातास कारण आहे. सेवेसी विदित व्हावें.”

१ पुष्टिबल=पाठबळ. २ हरगीज हरगीज=अवश्य, अवश्य; निःसंशय, निःसंशय.

लेखांक ९.

प्रेवस्ती चंद्र १२ सफर

श्री.

ता. ३० एप्रिल इ. स. १७३९.

“श्रीमंत राजश्री पंतप्रधान स्वामींचे सेवेसी:—

विनंति सेवक सदाशिव बलाळ माष्टांग नमस्कार विनंति येथील कुशल वैशाख शुद्ध चतुर्थी मुक्काम उदेपूर स्वामींचे कृपादृष्टीकरून यथास्थित असे. विशेष:-काल रविवारी वर्तमान लिहिल्यावर, आज दिल्लीहून राणाजीचे वकिलाचें पत्र आलें. चैत्र वद्य ८ शुक्रवारचें. त्यामध्ये मजकूर: कित्येक खजाना अगोदर गेला. त्याबराबरी बाजारबुणगे गेले. राहिले लोक दिल्लीचे किह्यांतील, नादरशाहाच्या समागमेचे, सादतखानाचे हवेलींत येऊन राहिले. मिलेमगडांत खजाना जुना कितेक युगांचा राहिला होता. सोने व सोन्याच्या मूर्ति व मोहरा अनंत निघाल्या. त्यास, त्यांची जाती घडून, एका एका खेचरावर दोन दोन जाती घालून खजाना रवाना केला. उर्दू बाजारांत दोन तीन हवेली खोदल्या. त्यास, एका हवेलींत मोहरा निघाल्या. बदल तमास हवेली पाडून खणितात. निजाम कमरुद्दिखानांस कांहीं फूम नाहीं. आजिमुल्लाखान, सरबुलदखान कार्य करितात. पहाडगंज वगैरे कोठीबाहेरील तहसील अजिमुल्लाखान तहसील करितो. जुनी दिल्ली वगैरे सरबुलदखान तहसील करितो. यमुनापार शहरचे लोकांवर पंचवीस करोड पट्टी केली होती. त्यास, लोक फार मेले आणि मरतात. परंतु तेथे खजाना जमा न जाला; आणि नादरशाहाचें कूच चंद्र २७ मोहरमचें सु करर जालें. त्यास महमदशाहास सांगितलें की, तुझी पातशाही करणें. महमदशाहांनीं उत्तर दिलें की, निजाम कमरुद्दिन येथें राहिले तर माझ्यानें पातशाही होणार नाहीं. त्यास नादरशाहानें समागमे न्यावयाचा निश्चय केला की, समागमें घेऊन जाईन. राजाधिराज मवाईचे वकील मुलुकचंद याचे कागदपत्र सांपडलेबद्दल त्यास जयसिंगपुरीयांत धरावयास माणसें पाठविलीं. तो पळून गेला. चार घोडे व साजसामान कुल लुटून नेलें. दतिया वोडसें वगैरे वकील कैदेतच आहेत. चैत्र वद्य ४ चे दिवशीं यमुनापारची चौकी नादरशाहाची उठून आली. आतां जावयाची सक्त बहुत आहे. सफरचा महिना रविलावलचा बारा व तेरा रोजी सुहूर्त नाहीं. बदल चंद्र २७ चें कूच आहे. दाहा रोजाचें वर्तमान आलें तें सेवेसी श्रुत व्हावें, बदल आजुर(दार) जोडी पाठविली असे. सेवेसी श्रुत होय हे विशापना.”

५. दुसरा सत्याश्रय पुलिकेशिन्

याचा

शक ५३२ ला एक ताम्रपट.

१ हा ताम्रपट श्रीमंत मिरजकरांच्या मोडलिब गांवी एका घराच्या जमीत तेथील मामलेदार यांस सांपडला.

२ ह्याचे तीन पत्रे आहेत. ते कडीत बसविले असून, कडीवर चलुक्यांची बरा-हाची मोहर आहे. प्रत्येक पत्र्याची लांबी ६ इंच, रुंदी २। ईंच व जाडी १। ईंच आहे.

३ अक्षरें चलुक्यांच्या इतर ताम्रपटांप्रमाणें आहेत.

४ ताम्रपटांत चालुक्य अशी अक्षरवटी न येतां, चलुक्य अशी अक्षरवटी आलेली आहे.

५ तीन पत्र्यांच्या एकंदर सहा बाजूंपैकी पहिल्या व तिसऱ्या पत्र्याच्या पाठी कोन्या आहेत. बाकी राहिलेल्या चार बाजूंवर लेख कोरलेला आहे अक्षरें स्पष्ट व खोल कोरलेली असून, दोन तीन स्थली फुटून व कपरे निघून गेल्यामुळे अस्पष्ट झाली आहेत. प्रत्येक बाजूवर चार प्रमाणे एकंदर ओळी सोळा आहेत.

६ भाषा संस्कृत आहे व पुष्कळ ठिकाणी अशुद्ध आहे.

७ क्वचित् प्राकृत उच्चार आले आहेत. आकाराचे कांढे पुष्कळ स्थली कोरावयाचे आहेत.

८ लेख दुसरा सत्याश्रय पुलिकेशिन् चालुक्य याच्या वेळचा आहे. लेखांत वर्षांल्लेख केलेला नाही; नुसत्या महिन्याचा व तिथीचा उल्लेख केला आहे. महिना वैशाख व तीथ पौर्णिमा दिली आहे. दुसऱ्या सत्याश्रय पुलिकेशिन् याच्या नांवाचाहि उल्लेख केलेला नाही व त्याची बिरुदावलीहि दिलेली नाही. फक्त “कीर्तिवर्मणः पुत्रः” व “हिरण्यगर्भस्याश्वमेधयाजिनपौत्रः” असा निर्देश आहे. हिरण्यगर्भ व अश्वमेध यज्ञ करणारा राजा असा निर्देश पहिला सत्याश्रय रणविक्रमपुलिकेशिन् याचा आहे, हें उघड आहे. पहिला पुलिकेशिन् याचा मुलगा कीर्तिवर्मन्. तेव्हां, हिरण्यगर्भ व अश्वमेध यज्ञ करणाऱ्या पहिल्या पुलिकेशिन्चा नातू व कीर्तिवर्मन्चा मुलगा दुसरा सत्याश्रय पुलिकेशिन् होय, हें स्पष्ट आहे. ह्या दुसऱ्या सत्याश्रय पुलिकेशिनने वैशाख पूर्णिमेला हें ताम्रपट दिलें. कोणत्या वर्षाच्या वैशाख पूर्णिमेला दानपात्र दिलें त्याचा उल्लेख नाही. दुसरा सत्याश्रय पुलिकेशिन् शक ५३२ पासून सरासरी शक ५६४ पर्यंत राज्य करीत होता. ह्या बत्तीस वर्षांतल्या कोणत्या तरी वैशाख पूर्णिमेला हे दानपात्र दिलेलें आहे. दानपत्रें प्रायः कोणत्या तरी पर्वणीला—ग्रहण वगैरे—दि-

लेली असतात. तेव्हा शक ५३२ पासून शक ५६४ पर्यंतच्या कोणकोणत्या तरी वर्षांच्या वैशाख पूर्णिमेला ग्रहणादि कांहीं पर्व असतां, हे दानपत्र दिलेले असावे. पैकीं नवी वर्ष कोणतें असेल तें ठरविण्याला एक साधन आहे. दान देणाऱ्या राजानें आपलें नांव न देतां, अमक्याचा नातू व अमक्याचा मुलगा अशा पद्धतीनें आपला उल्लेख केला आहे. आपण सिंहासनाधिष्ठित महाराजा आहों, असेंहि झटलें नाहीं. तेव्हां सत्याश्रय पुलिकेशिन् महाराज ही पदवी राज्याभिषेक होऊन येण्याच्या पूर्वी हें ताम्रपत्र तयार झालेलें आहे, हें उघड आहे. तसेंच, “स्वबाहुबलविक्रमोपास्तराज्यः” ह्या पदावरून प्रस्तुत ताम्रपत्र देण्याच्या पूर्वी दान देणाऱ्याला राज्य प्राप्त झालें होतें, परंतु राज्याभिषेक होऊन ‘महाराज’ व ‘सत्याश्रय’ वगैरे बिरुदें मिळवण्याची राहिली होती. दुसरा सत्याश्रय पुलिकेशिन् याचा राज्याभिषेक शक ५३२ च्या भाद्रपदानंतर थोड्याच महिन्यांनीं झाला. तेव्हां, प्रस्तुत ताम्रपत्र शक ५३२ च्या भाद्रपदापूर्वीचें आहे. तसेंच प्रस्तुत ताम्रपटांत “अनेकनृपतिपरमेश्वरः” हें विशेषण दुसऱ्या सत्याश्रय पुलिकेशिन् याला लावलें आहे. मंगलेशा चतुर्थ्य सुमारे शक ५३० त वारला. तदनंतर दुसऱ्या सत्याश्रय पुलिकेशिन्ने उत्तरहिंदुस्थानांतील सम्राट् जो हर्षवर्धन त्याचा पराभव करून परमेश्वर ही पदवी मिळविली. सबब, ही पदवी मिळविल्यानंतर प्रस्तुत ताम्रपट कोरलेला असल्यामुळे, प्रस्तुत ताम्रपटांतील वैशाख पूर्णिमा शक ५३२ तील किंवा शक ५३१ तील असेल, असें झणणें प्राप्त होतें. पैकीं शक ५३१ तील वैशाख पूर्णिमेला कोणतेंहि ग्रहणादि पर्व नाहीं. परंतु शक ५३२ तील वैशाख पूर्णिमेला प्रातःकाली चंद्रग्रहण आहे. अर्थात्, प्रस्तुत ताम्रपट शक ५३२ च्या वैशाख शुद्ध १५ ला काढलें, ह्यांत संशय नाहीं. ह्या वेळीं दुसरा सत्याश्रय पुलिकेशिन् ह्याचा राज्याभिषेक झाला नव्हता.

१ कडीवरील मुद्रित रीतीप्रमाणें जो वराह कोरला आहे तो स्पष्ट आहे. एक दाढ पुढें आलेली नाभी दिसते.

वि. का. राजवाडे.

ताम्रपट.

पत्रा १ बाजू २

पंक्ति.

- १ स्वस्ति जयति जलदवेन्दश्यामनिलोत्पलामः स्तुं-
- २ रघुमणिरजसुक्समाविद्धकण्ठः जलधर इ-
- ३ व विद्युर्ध्वन्तमज्ज्यैकदेशो धरणिधरनिरोधास्त्रिभ-
- ४ वक्त्रो वराह ॥ श्रीस्वमिमर्हसेनपार्दनुज्यातानां मेनव्य-

१ व २ नी ३ स्तु ४ १ ५ स्त्रि ६ इः ७ स्वा ८ हा ९ दा १० ना

पत्रा २ बाजू १

- ५ सगोत्रणां हरीतीपुत्राणां अमिश्रोमामिचयनर्वे-
- ६ जपेयपौण्डरिकबहुसुवर्णाश्रमेधावभृथर्त्ता-
- ७ नपवित्रीकृतशिरसां चतुर्क्यानां वंशं संभूतः च-
- ८ लुक्कयव्वंशोवरपूर्णचन्द्रे अपरिमितविक्रमोपात्तविपु-

पत्रा २ बाजू २

- ९ लैयशोर्वेतः तस्य कीर्त्तिवर्मणः पुत्रः हिरण्यगर्ध्वस्याश्रमे-
- १० धौयाजिनः पौत्रः स्वबाहुबलविक्रमोपात्तराज्य अने-
- ११ कठपतिपरमेश्वरः वैर्षास्वपौर्णमास्यं तथा कैर्धमने
- १२ देवगणस्वैमिणे काश्यपसगोत्राणां तियरेत्रैमि
- १३ (वा) सिणां तथो उदकपूर्वसंभोगः बहुभिर्व्वसुधा भुक्ता रा-
- १४ जमै सगरादिभि यस्य यस्य यदा भूमिः तस्य त-

१ प्रा. २।३ इतर ताम्रपटांत व शिलालेखांत **हारीती** अशी अक्षरवटिका येते; परंतु, येथे **हरीती** अशी वटिका आहे. ४ वा. ५ इतरत्र **री** येते; येथे -ह्रस्व रि आहे. ६ येथे व पुढे **चलुक्य** असा -ह्रस्व चकारी पाठ आहे व शक ५३२ नील लेखांत तोच युक्त आहे (fleet). ७ 'व' वरचा अनुस्वार 'श' वर काढला आहे. ८ व्व द्वित्त निरर्थक काढला आहे. 'व्व' वरच अनुस्वार आहे. ९ 'शा' वरील अनुस्वार 'व' वर कोरला आहे. १० द्र. ११ कनवव्या व दहाव्या ओळीच्या मध्ये कोरला आहे. १२ संस्कृत 'यशस्विनः' बद्दल प्राकृत किंवा मराठी 'यशोवंत' असे रूप योजिले आहे, व त्याला संस्कृत पद्यीचा अस् प्रत्यय लावला आहे. 'व' वरचा अनुस्वार 'त' वर कोरला आहे. हा 'व' वरचा अनुस्वार वस्तुतः न् असल्यामुळे ता' वर क्षणजे 'त' च्या अगोदर अनुस्वाराचे दिव काढावे, अशी भावना कोरणाऱ्याला झाली. परंतु, इतरत्र ह्याच ताम्रपटांत हा कोरणाग न्काराचे दिव अलीकडच्या अक्षरावर कोरतो. १३ ध. १४ 'शा' बद्दल 'वा' कोरला आहे. १५ त्यां. १६ 'कैयमन्' शब्दाचे चतुर्थाचे एकवचन. कैयमन् चा अर्थ काय? १७ स्वा. स्वामिन् शब्द महाव्या शतकांत माझणाच्या नांवापुढे हमेश येतो (भांडारकर). १८ 'ने' बद्दल 'जे' देवगण, शंकरगण, असे गणयुक्त व्यक्तिनामवाचक शब्दहि ह्या कालाचे घेतक आहेत. १९ 'स्वामिणे' ह्या एकवचनाशी 'गोत्राणां' व 'वासिणां' ही अनेकवचने जोडली आहेत. २० म्या तियरे क्षणजे तिवरे पाटा-वरील तिवरे गांव तग नसेल? परंतु, इतर घेतकांच्या अभावी निश्चय कोणताच होत नाही. २१ हे अक्षर कोरावयाचे राहिले आहे. नां बद्दल गां. २२ 'यो' कोरावयाचा होता. परंतु ओकाराचे चिन्ह करून आकाराचा फांटा कोरावयाचा सोडला आहे. २३ द्वित्त व. २४ द्वित्त व. २५ नैः. २६ धिः.

१५ त्य तदा फलं स्वदत्तां पारदत्तां वा यो हरेत् वसुन्धरा

१६ शष्टिवरिर्पसाहर्षेण विष्टार्या जायते किमि ॥ ...

६. वाई क्षेत्रातील देवळे.

कृष्णातीरी वाई क्षेत्रांत जाऊन जो कोणी पाहील, त्याच्या मनांत प्रथमदर्शनी तेथील देवळें ठळकपणें भरल्यावांचून राहणार नाहीत. हीं देवळें वाईचे जहागीरदार रास्ते यांच्या वंशांतील पुरुषांनीं बांधिली आहेत. तीं कोणी बांधिली व कधीं बांधिली आणि त्यांस खर्च किती लागला, ह्याबद्दलची माहिती मिळाली ती खाली दिली आहे:-

कोणत्या देवाचें देऊळ.	बांधणाराचें नांव.	कधीं बांधिलें तो शक.	खर्च किती लागला ते रु.
१ श्रीकाशीविश्वेश्वर.	गणपतराव भिकाजी रास्ते.	१६८३	१५००००
२ श्रीगणपती.	,,	१६८४	१५००००
३ श्रीगंगारामेश्वर.	गंगाधरराव भिकाजी रास्ते.	१६८७	४००३७
४ श्रीभवानी.	आनंदराव भिकाजी.	१६९०	८६०
५ श्रीमहाविष्णु.	आनंदराव भिकाजी रास्ते.	१६९४	२१६२१५
६ श्रीमहालक्ष्मी.	आनंदराव भिकाजी रास्ते.	१६९६	२७५६३०
७ धीरामचंद्रजी.	रामचंद्रराव भिकाजी रास्ते.	१६९८	१०२४५
८ धीउमामहेश्वरपंचायतन.	गंगाधरराव भिकाजी रास्ते.	१७०४	६००००
९ श्रीबहिरवदेव.	,,	१७०५	१०००
१० श्रीसटवाई.	,,	१७०६	३६०
			९०४३४७

क. वि. आचार्य.

१ प. २ 'त्ता' वरना अनुस्वार 'वा' वर योर्ला आहे. ३ हरेतबद्दल हरेत. ४ न्ध. ५ 'रि' कोरल्यावर, 'वरिप' रूप प्राकृत आहे, असें लक्ष्यांत येऊन, 'प' वर रेफ काढला. परंतु 'रि' खोडून काढिली नाही. संस्कृत 'वर्ष' रूप योजिलें काय किंवा प्राकृत 'वरिप' रूप योजिलें काय, अर्थ एकच, असें कोरणाराने समाधान करून घेतले, व आपण प्राकृत भाषा बोलणारे आहो, हें भावी शोधकांना समजण्याचा मार्ग करून दिला. ६ स. ७ सा. ८ अनुस्वार कोरावयाचा राहिला. ९ प्राकृत रूप, विसर्ग कोरावयाचा राहिला. १० ह्या चार दिवांच्या पुढें दोन तीन अक्षरें संख्यावाचक कोरली होती. परंतु, कपरे निघून ती गहाळ झालेली दिसतात.

साहेबांजवळ गेले. राजारामपंतांनीं खलिता, व जवाहीर, व पोषाक, व पांच घोडे भोंसल्यांकडून, व भवानीपंतांचें पत्र, व आपण पांच मोहरा बडेसाहेबांस नजर दिवली. बडेसाहेब त्यांस भेटून उत्तरपान देऊन एकांत केली. राजारामपंतांनीं करारनामा क्रियापूर्वक जे आणिले होते व बडेसाहेबांनीं आपलेकडून करारनामा दस्तखत करून, परस्परें देऊन, पक्की दोस्ती केली. पांच दिवसांनंतर बडेसाहेबांनीं वीस लक्ष रुपये नगद व दोन हजार बेगारी कहार व पांचशें तैलंग शिपाई देविले. बेनीराम व राजारामपंतांनीं आपलें पत्र व दोनशें माणसें देऊन भोंसल्यांजवळ चंद्र ४ रबिलाखरेस रवाना केलें. दाहा बारा दिवसपावेतों बडेसाहेबांची व राजारामपंत व बेनीराम यांची बहुत दोस्ती व गोडी जाली. कोणी कोणी ह्मणतात की, राजारामपंतांनीं भोंसल्यांकडून पांच हजार स्वारांची बोली केली. बडेसाहेबांनीं समय जाणून, पांच हजार स्वारांचा दोन लक्ष रुपये दरमाहा करार करून, पंजमाहा पेशगी देविला; व ताकीद केली की, तुझीं करनेल पियासची मदतेस लाँकर जावें. चंद्र १५ रबिलाखर वैशाख वद्य २ द्वितीया बडेसाहेबांनीं सरपेंच व जेगा जवाहर व मोल्यांचा कंठा व चौकठा व पोषाक व हत्ती येकून ऐवज पंचवीस हजार रुपयांचा ऐवज व नगद वीस हजार रुपये राजारामपंतांस देऊन रवाना केलें; व विश्वभरपंतांसाठीं बरोबर दिवलें की, सत्वर लष्करास जाऊन भोंसल्यांचें कूच दक्षिणेस होय तें करणें. बडेसाहेबांनीं आजपावेतों भोंसल्यांस सरकारची दुशमानीमुळें आपली जागां बहुत लाचार व पेशमान होऊन, चाळीस लक्ष रुपये नगद व दाहा लक्ष रुपये जवाहीर, व हत्ती, वगैरे तोफा विलायती, एकूण पन्नास लक्ष रुपयांचा ऐवज दिवलें. आगर सरकारची फौज हे प्रांतीं येऊन हंगामा (करती), तर बडेसाहेब खातरखाह मामला होऊन सलाह करते. चिमणाजी भोंसले बलेसर बंदराहून कूच करून कटकास गेले. पुढें पाहावें दक्षिणेस जातात कीं नाहीं ? चंद्र ३ जमादिखाबलेस खबर आली कीं, राजश्री महादजीराव शिंदे यांनीं करनेल कमकमेजर—जो गोहदेहून सिराँज भेलसेपावेतों सरकारचे सुलकांत अमल केला होता—त्याचें पारिपत्य केलें. करनेल मजकूर चाळीस कोस मागें पळाले. सिपरी कोलारसबर संगर करून आहे. शिंदे यांनीं चहुंकडून घेरून रसद बंद केली. तोफखान्याची लढाई दररोज होती. त्याजउपरीं चंद्र २० माहे मजकुरी खबर आली कीं, महादजीराव शिंदे यांजवळ लक्ष स्वार, तोफखाना बहुत जबदरस्त आहे. दाऊद बेगमखान नवाब नजफखानाकडील सरदार जो ... आला, त्यांनीं ... करनेलमजकुराशीं लढाई केली. दाहा तोफा व आकरा आंग्रेज हस्तगत करून चार पांच पलटणें गारत केल्या. करनेल नरवर प्रांतीं पळून आला. महादजीराव शिंदे खान-मुशारनलेस साहा पौरचेचा खिलात व सरपेंच व जवाहीर व मोल्यांचा कंठा व एक हत्ती इनाम दिवले. बडेसाहेबांनीं ही खबर ऐकून बहुत फिकीरेंमंद जाले. पंधरा दिवस-पावेतों दरबार केला नाहीं. बेनीरामपंतांनीं भोंसल्यांचा खलिता व भवानीपंतांचें पत्र

१ पंजमाहा=पांच महिन्यांचा आकार. २ पेशमान=कडी, विलगीर. ३ पारचा=परचा=वस्त्र.

४ फिकीरेंमंद=चिंताक्रांत.

म. व. १०

बडेसाहेबांस देऊन सांगितलें कीं, भोंसल्यांनीं एक सरदार पांच हजार स्वारांनिशीं करनेल पियासच्या मदतीस मदराजाकडे रवाना केले. मदराजाकडील खबर आनी कीं, हैदरनाईक यांजकडील सरदार मातबर फौजांनसीं मछलीबंदर प्रांतीं येऊन करनेलमजकुरास पुढें जाऊं दिधलें नाहीं. करनेलचे लष्करांत मेरी पडली. दोन चार हजार माणसें सहजच मेले; व दाण्याची महर्गता याजमुखें बहुत पैरेशानींत आहे. भोंसल्यांचे लष्करांतही मरी पडली. वैशाखमासी कलकत्त्यांत मरीचा जोर बहुतच जाला. पंधरा वीस हजार माणसें सहज प्रकारें मेले. परंतु आतां स्वस्थ आहे. बडेसाहेबांनीं बहुत विचार करून, आपण हिंदुस्तानाकडे जावें व राजे चेतसिंग व नवाब वजीर, आणि लहान धोर सरदार हे बरोबर घेऊन, शिंदे यांस बहुत भीड दाखवावी. [झणून] तीनशें नांव किरायेची केली. आषाढचे शेवटीं निघावें, नेम केले आहेत. पुढें जेस होईल तैसी विनंति करूं. सेवकाबरोबर स्वामींनीं दोन हजार रुपये वर्षाचा खर्च नेमून दिधला, त्यास चार वर्षांमध्ये दोन हजार रुपये सरकारांतून पावले ! खर्चाची तसदी बहुत. या परदेशांत सेवक, व चिरंजीव चिमणलाल चरणजवळ. या उभयतांचें पालन करणार स्वामी समर्थ आहेत. बहुत काय लिहिणें ? सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक ५.

हें पत्र फार महत्त्वाचें आहे. वॉरन हेस्टिंग्ज कलकत्त्याहून बनारस येथें ता. १३ आगष्ट इ. स. १७८१ रोजीं आला. तेथें त्याची व काशीच्या चेतसिंग राजाची लढाई होऊन त्यास चुनारगडास पळून जावें लागलें. तो सर्व घृत्तांत व त्यापुढील राजकीय गोष्टींचा उल्लेख ह्या पत्रांत आहे.

पे॥ चंद्र २७ सफर इस्तेमे समा० श्रीरामचंद्रो जयति. तारीख ६ जानेवारी १७८२.

“श्रीमंत राजघी नानासाहेब स्वामीचे सेवेसी:—

आज्ञाकित चरणरज लाला सेवकराम साष्टांग दंडवत विनंति उपरी येथील कुशल तागाईत माघ कृष्ण सप्तमी ७ रविवार चंद्र २१ मोहरम जाणून स्वकुशलार्थ लिहून सेवकास सरफराज करीत असावें. विशेष:—पूर्वीं विनंतिपत्र कलकत्त्याहून आषाढ वद्य पंचमी चंद्र १७ रजबेस सेवेसी पाठविलें होतें, त्यावरून विदित जालेंच असेल. चंद्र २० रजबेस बडेसाहेबांनीं आज्ञास बोलिलें कीं, ‘तुझीं कांहीं सालजाब करीत नाहीं, उगेच वसावें, सार्थक काय?’ आज्ञी बोलिलें कीं, ‘श्रीमंतांनीं, पांच सहा वर्षे जालीं, आज्ञास सालजाबामुळें आपल्या जवळ पाठविलें व पत्रेंही बारंवार लिहिलीं, परंतु आपण दोन्हीं करारनामे व श्रीमंतांचे लिहिण्यावर नजर देऊन आजपावेतो फडचा केला नाहीं व उलटी वर्तणूक जाली. आज्ञी काय सालजाब करावा?’ एक घडी-पावेतो स्तब्ध राहून बोलिलें कीं, ‘आमचे पांच सा करोर रुपये खर्च जाले, हें तुझास

१ मरी=मरकी (Epidemic disease). २, परेशानी=संकट, विपत्ति. ३ किराया=भाडे.

मालूम आहे की नाही?' आझी बोलिलों की, 'आमचे पंचवीस करोर रुपये खर्च व पन्नास करोर रुपये मुलकाची नुकसान जाली।' हें ऐकून कांहीं न बोलतां, तेच दिवशीं खार नावेवर होऊन काशीस चालले. चंद्र २३ माहे साबान श्रावण वद्य १० दशमीस पहुचून (पोहोचून) राजे चेतसिंग यांसी बेमानी केली. ईश्वरच्छेनं तात्काल बहुत दुर्दशा पाहून, चिनाडगढास सात कोसपावेतों रात्रीचे समयीं पायांनीं पळून गेले. बेनी-रामपंत भोंसल्यांचे वकील व विश्वंभरपंत बरोबर होते.* हें वर्तमान राजश्री बाजीपंत कातरडे व गणपतराव बल्लाळ यांनीं सविस्तर सेवेसी लिहिलेंच आहेत. राजे चेतसिंगांनीं तीन शत गोरे आंग्रेज व एक पलटण तैलंगी मारून बडेसाहेबांस चिनाडगढांत बहुत तंग केले, व सारे मुलकांत फिरतुर झाले. परंतु नवाब बजीर—जो याची रीत सारे मुलखांत व्यख्यात आहे—यांनीं पांच हजार खार व सात पलटणें घेऊन बडेसाहेबांची मदतस येऊन जीव वांचविले. चेतसिंग आपली जागां घाबरे होऊन, पन्नास हत्ती, दोन शत उष्ट्र, मोहरा व रुपये, भरून निघून गेले. पांच हजार खार व पियादे बरोबर आहेत. एक वकील श्रीमंतांचे सेवेसी व दोन वकील महादजी शिंदे व अहिल्याबाई-जवळ पाठविले आहेत. मिरजा खलिल-नवाब नजफखानाचे वकील येऊन बडेसाहेबांसी भेटले. दोन शत खार व पांच शत पियादे बरोबर आहेत. बडेसाहेबांस पोषाक व जवाहीर व पांच रास घोडे व खलिता देऊन बोलिले की, 'आपण पातशाहास तीस लक्ष रुपये सालीयाना देत होते. आज अकरा वर्षे जालीं, देत नाही. याजमुळें पातशाहा बहुत खप्पा आहेत.' बडेसाहेब बोलले, 'आम्हांस दक्षिणची मोहीम सात वर्षे लागली. आझी पांच करोर रुपयेचे कर्जदार जालों. रुपये कोठें [आहेत?] नवाबास खलिता लिहितो की आपण अकबराबादेस यावें. आझी इटावास येतों. भेट जाल्यानंतर जें बोलावयाचें आहे तें बोललें जाईल.' तात्पर्य हाच की, पंचवीस तीस लक्ष रुपये देऊन नवाबास आपला रफीक करून सरकारचे मुलकांत दंगा करावा. वकिलास हाच जाब-सालाकरितां ठेविले आहेत. मिस्तर इंदसेनसाहेब मातबर आंग्रेज यांस बडेसाहेबांनीं आपला हत्ती व पालखी खारीची व पांचशें तैलंग देऊन इटाव्यास रवाना केले. खबर आली की, चंद्र २७ जिल्हेज पौष कृष्ण त्रयोदशीस राजे चेत-

* बेनीरामपंत व विश्वंभरपंत हें नागपूरकर भोंसल्यांकडील वकीलद्वय बडेसाहेबांच्या फार मंहेरबानींत होते. हे त्यांच्या बरोबरच काशीस आले होते. त्यांनीं काशीच्या दंगलींत बॉरन हेस्टिंग्ज झांजबरोबर हजर राहून त्यांस मदत केली होती. ह्याचा उल्लेख इंग्रजी ग्रंथांतून आढळतो:—

"With him went also Beniram Pundit, the Vakil or diplomatic agent of the Berar Rajah, who had accompanied him from Calcutta for the purposes of the expected interview with the Dewan Dewagar Pundit. Beniram and his brother, Bissumber Pundit, leaving their family in Benares to the mercy of Chaitsing insisted on sharing the Governor-General's flight attended only by a single servant."—*Letters of Warren Hastings*, Page 130.

बिग महादजी शिंदे जवळ गेले. शिंद्यांनी आपला दिवाण तीन कोस पुढे पाठून बहुत सन्मानें करून भेटविलें; व कुशलार्थ पुसून हस्ती व घोडे व पोशाक व जवाहीर देऊन लष्कराजवळ राहविलें व बहुत दिलसाव तसलीम केली. बडेसाहेबांनीं हे खबर ऐकून इंदसेनसाहेबांस लिहिलें की, तुझीं शिंदे यांसी भेटावें. त्याजवरून चंद्र १४ माहे मोहरमेस खबर आली की, साहेबमजकूर इटावाहून कूच करून चंद्र ७ मोहरमेस महादजी शिंदे यांस जाऊन भेटले. बडेसाहेबांनीं बेनीरामपंतास एक लक्ष रुपये इनाम देऊन पंचवीस हजार रुपयांची जागीर दिधली;* व विश्वंभरपंत-बेनीरामचे बंधू यांस पन्नास हजार रुपये खर्च देऊन नागपुरास भोंसल्याजवळ रवाना केलें की, भोंसल्यांची भारफत श्रीमंतांसीं सल्ला करावें. अगर खातरखाह झाली तर उत्तम. नाही तर भोंसल्यास आपले शरीक करून हंगामा करावा. परंतु अंग्रिजांचे कौलकरार सर्व.....आहे. वरदानचा राजा व राणी भवानी मकसुदाबादची—जे बावन्न लक्ष रुपये हरएक अंग्रिजास देतात, आणि पटन्याकडील जमींदार सरकारची फौजांची वाट पाहातात. आझांसीं बहुतांन अनुसंधान लाविलें होतें, परंतु कांहीं दृष्टी पडलें नाही. बेनीरामामुळें बडेसाहेबांनीं इतके अभिमान धरिले. मशारनिलहेंनीं आझांविषयीं बडेसाहेबांस लबाटी बहुत सांगितली, याजमुळें कांहीं बोलत नाही. हैदरनाईकाकडील बहुत तान (ण) बसले. मदराजचा किल्ला हैदरनाईकांनी घेतला असे लोक बोलतात. विश्वंभरपंताबरोबर करनेल चापमान नागपुरासी पाठविले आहेत. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक ६.

हे पत्र लेखांक ५ ची पुरवणी आहे. लाला सेवकराम हा, बडेसाहेब झणजे वॉरन हेस्टिंग्ज हे कलकत्याहून काशीस जाण्याकरितां निघाल्यानंतर, त्यांच्या मागोमाग ता. १९ जुलई इ. स. १७८१ रोजीं नावेंतून निघाला. त्या वेळचें त्यानें स्वतःच्या प्रवासाचें वगैरे वृत्त ह्या पत्रांत दिलें आहे. त्यानें काशी येथें ता. १९ दिसेंबर इ. स. १७८१ रोजीं बडेसाहेबांची भेट घेतली. त्यानंतर काशी येथें स्वस्थता होऊन लवकरच बडेसाहेब कलकत्यास गेले. ह्या पत्रामध्यें नागपुरकर

* वॉरन हेस्टिंग्ज ह्यानें बेनीरामपंतास जहागीर दिल्याची गोष्ट खरी आहे. त्याने ता. १५ सप्टेंबर इ. स. १७८१ च्या पत्रांत आपल्या बायकोस लिहिलें आहे की:—

“Beniam Pundit and his brother have shown an uncommon attachment to me. You will like them for it.”

ह्या कुपेंतल्या वकीलाम त्यांजकडून गाझीपूर परगण्यांतील बन्ध्याबाद हा गाव जहागीर मिळाला होता. विश्वंभर पंडिताच्या बायकोचा व वॉरन हेस्टिंग्जच्या बायकोचाही परिचय होता. इ. स. १८२० मध्ये तिने, वॉरन हेस्टिंग्जच्या बायकोच्या मार्फत, हा जप्त झालेला गाव परत मिळविण्याची इंग्लंडांत खटपट केल्याचें दिसून येते.

मुंधोजी भोंसले ह्यांचे दिवाण दिवाकर पंडित ह्यांची व वॉरन हेस्टिंग्ज यांची ता. २९ दिसेंबर इ.स. १७८१ रोजी काशी येथे, नावेमध्ये भेट झाल्याचा उल्लेख आहे. ग्रांटडफसाहेबांनी, दिवाकर पंडितांची व वॉरन हेस्टिंग्ज ह्यांची काशी येथे भेट होऊन भोंसल्याचे करारमदार नमुदांत यावे, असा ठराव झाल्याचा उल्लेख आपल्या इतिहासांत केला आहे. परंतु त्यांनी, दिवाकर पंडित मध्यंतरी मृत्यु पावल्यामुळे त्यांची व गव्हर्नर जनरलची बनारस येथे भेट झाली नाही, असे स्पष्ट लिहिले आहे. ती हकीकत ह्या पत्रावरून चुकीची आहे असे दिसते.

श्री पुरवणी. ता. ७ जानेवारी इ. स. १७८२.

“सेवेसी विज्ञापना ऐसीजे:—आझी बडेसाहेब कलकत्याहून निघाल्यानंतर चंद्र २६ माहे रजबेस दोन नावा तिनशें रुपयांची किराया करून पटन्यास आलों. तेथे बडेसाहेबांचे वर्तमान कळलें कीं चिनाडगठांत घे-यामध्ये आहेत. वाट बंद याजमुळें स्वामींचे चरणप्रतापेकरून श्रीगवेस जाऊन पितराचे ऋणांतून मुक्तीस पावलों. चार शत रुपये खर्च जाले. पटणाहून चाळीस कोस दक्षिणेस आहे. एक महिना लागला. पटणास आल्यानंतर दीड महिनापावेतो शरिरास समाधान नव्हतें. याजमुळें अडीच महिने तेथे राहिलों. राजा गेला. वाट साफ जाल्यानंतर शंभर रुपयांची नाव किराया करून श्रीकाशीस येऊन, प्रथम मणिकर्णिकाचें स्नान करून, श्रीविश्वेश्वर व श्री-अन्नपूर्णाचे चरणावर मस्तक ठेवून, ब्राह्मणांस आमान व दक्षणा दिधली. चंद्र ३ मोहरमेस बडेसाहेबांस भेटले. बहुत दिलगर. मला पुसलें की, कांहीं बोलायाचें आहे ? इतके दिवस कोठें होतां ! आझी बोललों, येथील हंगामा ऐकून पटनांत राहिलों. आतां आपल्या जवळ आलों. जें बोलावयाचें आहे तें आपणांस विदितच आहे. मग कांहीं न बोलतां, अत्तर व पान देऊन रुकसत केलें. तेच दिवशीं आझी पाहिलें कीं, बिबीची व बडेसाहेबांची वस्तभाव नावेवर जाती. दोन प्रहरास बिबी व आपण नावेवर खार जाले. मुनसी वगैरे लोक बोलिले कीं, दो चौ दिवसांनीं कलकत्यास जाणार आहेत. चंद्र ११ मोहरमेस नवाब वजीरांनीं दोन पलंग रुप्याचे, सरंजामसुद्धा, व दोन हत्ती रुप्याची आंबारीचे, व एक पालखी, व पांच घोडे, एकून सव्वालक्ष रुपयांचा ऐवज बडेसाहेबांस पाठविले. ते राजा गोविंदराम वकील यांनी दिधले. बडेसाहेब व बिबी रात्र-दिवस नावेंत श्रीगंगेचे मध्यभागी राहतात. दुसरे तिसरे दिवशीं बागेत येऊन दरबार करीत आहेत. बिजेगढ हस्तगत जालें. तेथे तीस लक्ष रुपये नगद व वीस लक्ष रुपयांचें कापड व मझा, बारूत व गोळे हातीं लागले. राजाची मानुश्री व बायको वगैरे माणसे यांस दहावे भागचे पांच लक्ष रुपये देऊन काशीमध्ये राजवाड्यांत राहविलें. दु-र्विजयसिंग राजा—बलवंताचा जांबाई याचे लंकास राज्यावर नांवास बसविले आहेत. देवाजीपंत झणून कारकून नागपुराहून सत्रा दिवसांत काशीस आले. चंद्र १३ मोहरमेस बेनीरामपंतांनीं बडेसाहेबांस नावेवर भेटविले. एक पोषाक व मोल्यांचा कंठा, सरपेंच

जवाहीर व खलिता देऊन दोन घडीपावेतों खलबत केली. लोक झणतात की मुघाजीं सोंसले यांनीं बेनीरामास दूर करून यांस पाठविले आहेत. पुढें जें होईल तें विनंति करूं. आझी खासींची आज्ञेप्रमाणें बडेसाहेबांजवळ आह्ण (आहो) हें सालजाबेवर. यांनीं खर्चास घ्यावें तर विदितच आहे. पांच वर्षांत सरकारांतून सातशें व एक हजार व पांचशें एकूण दोनहजार व दोनशें रुपये पाठविले. त्यांत एक हजार व साडेसातशें रुपये आझांस पावले. बाकी हुंडावळ व बऱ्यांत गेले. लाला कादिमरीमलचे दुकानचे तीन हजार रुपये कर्ज आहेत. परदेशांत खासीचे चरणाशिवाय दुसरा आसरा नाही. चिरंजीव लाला चिमणलाल सेवेसी हजर आहे. याचे व आमची परवर्ष करणार घनी समर्थ आहेत. थाना व सितल सरकारची काशीदजोडी नाबर मीरधान जेथेंची आझांजवळ तैनातीस होती. त्यासही पांच वर्षांत एक पैसा पावला नाही. आझांजवळ यांनी मेहनत बहुत केली. बडेसाहेबांचे दरबारांत खबरास सावध होते. त्यास हें विनंतिपत्र देऊन सेवेसी पाठविले आहेत. येथील कच्चे वर्तमान अर्ज करतील. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक ७.

हें पत्र ता. ९ जानेवारी इ. स. १७८२ चें आहे. खामध्ये वॉरन हेस्टिंग्स काशीहून सर्व राजेरजवाड्यांच्या वकिलांच्या मुलाखती घेऊन ता. ८ जानेवारी इ. स. १७८२ रोजीं नावेत बसून कलकत्त्यास रवाना झाल्याचा उल्लेख आहे.

श्री.

ता. ९ जानेवारी १७८२.

“सेवेसी विज्ञापना जे:-हें विनंतिपत्र लिहिल्यावर बडेसाहेबांचें वर्तमान कळलें कीं, दोन तीन दिवसांनंतर निश्चयें जातात. यास्तव थाना कासीद यास ठेवून घेतलें. चंद्र२२ मोहरमेस बडेसाहेबांनीं दरबार केलें. नवाब सादतअल्ली लखनौकर नवाबचे बंधु यास बडेसाहेबांनीं पंचवीस हजार रुपये दरमहा देऊन काशीजीमार्थें ठेविले आहेत. भेटीस आले. बडेसाहेब व ते दोन घडी खलबत करून निरोप दिधले. बेनीरामांनीं देवाजीपंतांस बडेसाहेबांजवळ आणून तीन पारचे कारचोबा पोशाख व शिरपेंच, जवाहीर व हजार रुपये खर्चास, व भोंसल्यास एक हत्ती व पोशाख व मोल्यांचा कंठा व शिरपेंच व जिगा देऊन रवाना केलें. मिरजा सलिल-नवाब नजबखानचे वकील यांस पंचवीस हजार रुपये नगद व पोशाख व शिरपेंच देऊन रुखसत केलें. फरुकाबादचे नवाब मुजफरजंगाचे वकील व रामपूरचे नवाब फैजुलाखान रोहिले यांचे वकील यांस दहा पोशाख देऊन रवाना केलें. आझीं पुसिलें कीं आझांस काय आज्ञा करितां ? बोलिलें कीं आझीं तुझाविसीं मिस्तर पामरसाहेबांस सांगितलें आहे. आझीं मशारनिलेस पुसिलें. त्यांनीं सांगितलें कीं तुझांस निरोप देत नाहीं. पांचशत रुपये नाबचे खर्चास देविले आहेत. गोपालदास साहुकार बिमेवाले याचे मार्फत. करनेल...हुंडी सुरतेस जाते. यांनीं बहुत आग्रह करून बडेसाहेबांस घरीं घेऊन गेले. दाहा पोशाख व जवाहीर वीस हजार रुपयांचें

हेवज बडेसाहेबांस दिधलें. चंद्र २३ मोहरम माघ कृष्ण अष्टमी दोन घडी रात्र गेल्यानंतर बडेसाहेबांनीं कूच केलें. एक पलटण तिलगे श्रीगंगेचे हे कांठी व एक ते कांठी व मधीं बिबीची व आपली, आणि लोकांची नावा ऐसी तजवीज करून गेले. आझी मकरसंक्रमणाचे संक्रातीमुळें पांच सात दिवस राहिलों. वसंतपंचमीस बडेसाहेबांजबळ जाऊं. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक ८.

हें पत्र फार महत्त्वाचें आहे. ता. ९ जानेवारी इ. स. १७८२ पासून ता. ११ नोव्हेंबर इ. स. १७८४ पर्यंत मध्यंतरीचीं पत्रें मुळींच सांपडत नाहींत. ह्यावरून वॉरन हेस्टिंग्ज ह्यांची त्या मुदतीतलीं जीं राजकारणें लाला सेवकरामाकडून पुण्यास लिहून गेलीं असतील तीं समजण्यास मार्ग नाहीं. लेखांक ८ ह्यामध्ये वॉरन हेस्टिंग्ज हे कलकत्याहून लखनौस येऊन, तेथें त्यांनीं नवाब वजीर ह्यास अनुकूल करून घेतलें. तिकडे महादजी शिंदे ह्यांनीं आग्रा येथें शाहाआलम बादशाहास अंकित करून घेतलें. ह्यापून वॉरन हेस्टिंग्ज ह्यांनीं शाहाजादा जवानबख्त ह्याची भेट घेऊन व काशी येथें त्याचा आदरसत्कार करून त्याजबरोबर मोठें राजकारण चालविलें. परंतु दिल्लीची सर्व सत्ता अफरासियाबखान ह्याच्या हातीं असल्यामुळें व महादजी शिंदे ह्यांचा व त्याचा स्नेह जुळल्यामुळें वॉरन हेस्टिंग्ज ह्यांस भीति उत्पन्न होऊन, त्यांनीं शाहाजादास महादजी शिंद्यांच्या स्वाधीन केलें. ह्या शाहाजादाप्रकरणाचा वृत्तांत फार लांबलचक आहे. त्याचा बराच उलगडा लाला सेवकरामाच्या पत्रावरून होईल.

पे॥ चंद्र ३ सफर सन खमस समानीन श्री. ता. ११ नोव्हेंबर इ. स. १७८४.
पौष मास.

श्रीमंत राजश्री नानासाहेब स्वामींचे सेवेसी:—

आज्ञांकित चरणरज लाला सेवकराम साष्टांग दंडवत विनंति उपरी येथील कुशल तागाईत चंद्र २७ जिल्हेज मार्गशीर्ष कृष्ण त्रयोदशी जाणून स्वकुशल आनंदवैभव लेखकास आज्ञा करीत असावें. विशेष:—पूर्वी विनंतिपत्र येथील वर्तमानचें, कासीद. जोडी आतुरदार बरोबर चंद्र ५ माहे जिल्हाद अश्विन शुद्ध ७ रवाना केलें; सेवेसी विदित होईल. हल्लीं वर्तमान ऐसें जे:— बडेसाहेब जे मनसुबा करून कलकत्याहून लखनौस आले, त्यापैकी करोड दीड करोड रुपये (रुपये) नवाब वजीरापासून हातीं लागले. परंतु दिल्लीस जाऊन पातशाहाती करावे, तें राजश्री माहादजी शिंदे वाटेंत आडवे याजमुळें तें काम झालें नाहीं. हरएक प्रकारें शाहजादा जवाबखत आपले कबज्यांत आणिले. पातशाहा आकबराबादेस त्रिद्याकडे आले ह्यापून रोहिले व नवाब वजीर

व आणीक लहानशेरांसीं बहुत जेह व दारमदार करून शाहाजाद्यास बरोबर आणिलें. चंद्र ७ जिलकादी बडेसाहेब शाहाजादेजवळ येऊन, एक प्रहर खलबत करून, नवाब सादतअल्लीखान वजीराचे भाऊ यांस बोलावून भेटविले. नवाबांनीं शाहाजाद्यास पन्नास व एक मोहर नजर केली. बडेसाहेबांनीं पोशाक व सरपेंच व जिगा व मोल्यांचा कंठा व हत्ती व घोडा व तलवार शाहाजाद्यापासून देविले; व आणिक लोक नवाबाचे यांहीं पोशाक व घोडे दिधले. तेच दिवशीं बडेसाहेबांनीं शाहाजादेची खारी तयार करवून नवाबास खवासींत बसविलें. ग्यानवापी-शहरांत आदिस्थान श्रीविश्वेश्वरचें तेथें पूर्वीं अलमगीर पातशाहानें मशीद केली, त्यांत आणून निमाज करविली. दुसरे दिवशीं विजयादशमीचा तमाशा पाहावयास बडेसाहेबांनीं शाहाजादा, नवाब सादत अल्लीखान व अलीखान व अकबरअल्लीखान शाहाजादेचा मामू व आणिक दाहा बारा आंग्रेज हत्तीची स्वारीवर बरोबर घेऊन चित्रकुटचे मैदानांत आले. तेथें श्री-रामचंद्राची लीला बहुत अपूर्व होत आहे. भाऊ बक्षी दोन चार बार दरबारांस आले, परंतु सालजाब साफ होत नाहीं. रुपयांची तलबी बहुत आहे. बडेसाहेब होय होय क्षणतात. दुंदा भगतराजा चेतसिंगाचा दिवाण त्याची हवेली व बायको व मुलें माणसें येथें आहेत. कोणी लबाडी करून बडेसाहेबांस सांगितलें की, दिवाणची हवेलीमध्ये दोन करोड रुपये नगद आहेत. बडेसाहेबांनीं सात दिवसपावेतो चौकी बसवून हवेली खोदविली, व श्रीगोवर्धन पर्वताजवळ सदाशिवाचें पुरातन स्थान आहे, तेथेंही दाहाबारा दिवस खाणविलें. परंतु दोन्ही जागां कांहीं निघालें नाहीं. बडेसाहेब आपली जागा बहुत पेशमान झाले. व सारे लाला शहरचे घाबरे आहेत. साफ याची सरकारांत कजंदारीमुलें रुपये ओढ बहुत आहे. सारे मुलखांत आंग्रेजांचे काशीपावत दोन कंपूंची पंधरावीस हजार फौज तिलंगे आहेत. त्यांसही सातआठ महिनेपर्यंत तलब पावत नाहीं. चंद्र २२ जिलकादीं पातशाहा आफरामियाखान व माहादजी शिंदे यांचें पत्र बडेसाहेबांस आलें की, तुम्ही शाहाजाद्यास बोलावून फसाद करावयाचें मानस आहे. तरी पत्रदर्शनी शाहाजाद्यास सत्वर हुजूर रवाना करणें. नाहीं तर साफ बिघाट होईल! बडेसाहेबांनीं तेच दिवशीं शाहाजादेस चिनाड-गढ (चुनारगड) दाखवावे ह्याणून बरोबर घेऊन गेले. तेथें एक दिवस राहून, बारीक-मोठे कारभाराचे बंदोबस्त सांगून, दुसरे दिवशीं आले; व भाऊ बक्षीस बोलावून आपण व शाहाजादा व इंद्रसेनसाहेब व भाऊ दोन प्रहरपावेतो खलबत केली. असें कळलें की, शाहाजादेबरोबर करनेल पालीसाहेब व पांच पलटण, तैलंग, व तोफखाना देऊन नवाब वजीराजवळ पाठवावें. वजीरास मिस्तर पालरसाहेब लखनौचे अधिकारी यांस लिहिलें की, शाहाजादेचे खर्चाचा बंदोबस्त करून व फौज व सरंजाम देऊन करनेल रणसाहेब कान्हपुरांत कंपूचे सरदार आहेत त्यांजवळ पाठवावें. व भाऊचे अनुमते शिंदेस लिहिलें की, शाहाजादा तुझ्यापाशीं पाठविलें आहे. यांस अकबराबादेचा सुबा (सुभा) पातशाहापासून देववून शाहाजादाचा बंदोबस्त करून द्यावा

तर पंचवीस लक्ष रुपये तुझांस देऊं, असा निश्चय झाला. चंद्र २ माहे जिल्हेजेस कलकत्त्याहून खबर आली कीं, मिस्तर होल्सरसाहेब बडेसाहेबांचा नायब मृत पावले. बडेसाहेब हें वर्तमान ऐकून बहुत घाबरे जाले. दोन दिवस भाऊ बक्षीची खलबत दाट राहिली. चंद्र ६ जिल्हेजीं कार्तिक शुद्ध अष्टमीस शाहाजादा व भाऊ व आणिक लहान थोर बडेसाहेबांजवळ गेले. बडेसाहेब व शाहाजादा व भाऊ व इंदरसन साहेब एक प्रहर खलबत करून शाहाजाद्यास निरोप दिधले. एक हजार रुपये शाहाजाद्यास खासगत खर्चास रोज देतात. हल्लीं पन्नास हजार रुपये लाला कादिमरीमलपासून देविले. भाऊ तीन प्रहर राहून सालजाब व कागदपत्र सरकारमामलेचे साफ घेतले. परंतु त्याचा मजकूर काहीं कळत नाही. पाहतां दृष्टीं बडेसाहेबांनीं अंतरवेदीचा बंदोबस्त वगैरे आपलें हातीं ठेवून, भाऊची मार्फत महादजी शिंदेची दिलजमाई केली. भाऊस निरोपाचे समर्थी पन्नास हजार रुपये दिधले, व आणिक लोकांसही रुखसत केलें. आझांस पाहून बोलिलें कीं, 'तुमचे धनीनें आझांपाशीं कोणती मसलतीवर ठेविलें? चार पांच वर्षांपासून कागदपत्र येत नाहीत. तर तुझीं पुण्यास जावें. आझांबरोबर कलकत्त्यास येऊं नये.' आझीं जाब दिधले कीं, 'आपण सालजाबची वाट ठेविली नाही!' हें ऐकून एक पान न देतां रागाचें उठून गेले, व नाववाल्यांस बोलावून सांगितलें कीं, आम्हांस सहा दिवसांत कलकत्त्यास पावतें करावें. हजार रुपये इनाम देऊं. रात्री भाऊस बोलावून चार घडी खलबत केली. अर्धी रात्री बडेसाहेबांनीं चार माणसें बरोबर घेऊन नावेवर स्वार होऊन कलकत्त्यास गेले. चंद्र ७ इंदरसेन साहेब डांकेवर गेले. चंद्र १० शाहाजाद्यांनीं ईदची नमाज करून, आकबर अल्लीखान आपला मामू यास पुढें रुखसत केलें; व आपण चंद्र १४ कूच करून ७ कोसांवर गेले. राजा महिपनारायण काशीचे व आजार्हिसिंग दिवाण व इब्राहिम अल्लीखान व इसकॉटसाहेब शाहाजाद्याबरोबर दोन मजल गेले. शाहाजाद्यांनीं यांपासून वीस हजार रुपये घेऊन रुखसत केलें. भाऊ बक्षी येथेंच राहिले. सालजाबाचा अर्थ, बहुत तलासानें दोन चार दरबारी लोक व मातबर सावकाराचे जुबानीं असें कळलें कीं, एक करोड रुपये बडेसाहेबांनीं अंतरवेद व रोहिलखंड वगैरे मामलेपैकीं देऊं केले. त्यांजमध्ये चाळीस लक्ष रुपये दिधले. बाकी रुपयांकरीतां भाऊला काशीस आणिलें. येथें रुपयांचा बंदोबस्त जाला नाही. याजकरितां चारशें रुपये रोज भाऊस मुकरर करून येथें ठेविलें, व आपण कलकत्त्यास गेले. तेथून रुपयांची वांट करून पाठवितील ऐसा करार केला. करोड रुपये मध्यें साठ लक्ष रुपये श्रीमंतची सरकारांत व तीस लक्ष रुपये माहादजी शिंदे व दहालक्ष रुपये दरबारखर्च देऊं केले, व कोणी झणतात दीड करोड रुपयेवर मामला जाला, याप्रमाणें बोलतात. हें वर्तमान साफ कळत नाही. माहादजी शिंदे सविस्तर सेवेसी लिहितील, त्यावरून स्पष्ट विदित होईल. आझीं पूर्वीं बडेसाहेबांची नजर पाहून चार पांच बार सेवेसी लिहिलें कीं, हुजूर बोलावून चरणदर्शनाचा लाम थावा. परंतु धनी समर्थाचे मर्जीस न आलें. झेवडीं, बडेसाहेबांनीं आपण होऊन जाब दिधले.

आतां लक्षप्रकारें सेवेसी विनंति हेंच कीं, एक दस्तक राहादारीची व वाटखर्च—जेणें करून येथील कर्जदारीपासून मुक्त होऊन सेवेसी पाऊं—रूपा करून पाठवावें. धनी समर्थ मावबाप. ईश्वरसमान आहेत. थाना व शीतल काशीदजोडी तैनाती सरकारची यांनीं आह्मांपाशीं आठ वर्षांत सरकारचाकरी बहुत केली. यांचा रोजमुरा व साल-झाका देविणार धनी समर्थच आहेत. बहुत काय लिहिणें? सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक ९.

वॉरन हेस्टिंग्ज ह्यांचा व त्यांच्या कौन्सिलर्सचा बेबनाव होऊन त्यांनीं आपल्या गव्हर्नरजनरलच्या जागेचा राजीनामा दिला; व ते ता. १ फेब्रुवारी इ. स. १७८५ रोजी जहाजांत बसून विलायतेस रवाना झाले. त्यानंतरच्या हकीकतीचें हें पत्र आहे. पै॥ छ ६ जमादिलावर सन. श्रीरामचंद्र प्रसन्न. ता. ६ मार्च इ. स. १७८५. खमस समानीन चैत्रमास.

“श्रीमंत राजश्री नानासाहेब खात्रीचे सेवेसी:— आह्मांकित चरणरज लाला सेवकराम साष्टांग दंडयत विनंति उपरी येथील कुशल तागाईत चैत्र वदी दशमी १० मुकाम कलकत्ता जाणून स्वकुशल आनंदवैभव लेखकास आज्ञा करीत असावें. विशेष:—

आह्मी श्रीकाशीहून सरकारचा खलिता व दोन रुद्री गंगाजल हरद्वाराचा व पांच रुद्री तीर्थराज प्रयागची बरोबर घेऊन फाल्गुन वदी चतुर्दशीस श्रीवैजनाथास आलों. शिवरात्रीस सरकारतर्फें अभिषेक व दुसरे दिवशीं ब्राह्मणभोज(न) करून एक महिना सात दिवसांत कलकत्त्यास आलों. येथे कळलें कीं, बडेसाहेब हेष्टीन यांनीं मेगफरसन साहेब व ईष्टबील साहेब कौसली यांचा विरोध व सया बारीक (?) पाहून छ २० माहे रबिलावल फाल्गुन वद्य सप्तमीस जहाजावर स्वार होऊन विलायतेस गेले. मेगफरसन साहेब कौसली कलकत्त्याचे बडेसाहेब जाले. व कपतान मेगफरसन—जे कर्नेल जान आपटनसाहेब बरोबर पुण्यास आले होते ते—कर्नेल होऊन बडेसाहेबांचे कारभारी आहेत. त्याची मार्फत आह्मी, बडेसाहेबांचे कारबारी आहेत त्याची मार्फत, आह्मी बडेसाहेबांची भेट केली. बहुत मेहेरबानी व दिल गर्मी करून श्रीमंत व खात्रीचें कुशल वर्तमान पुसलें, व बोळिले कीं आह्मी तुमची वाट पाहत होतो. श्रीमंत रावसाहेब व नानासाहेबांचें नांवें खलिते तयार केले आहेत. तुह्मीं सत्वर पुण्यास रवाना करून जाव आनावे. मग आह्मी कोन्ही मातबर मणुश्य तुह्मांबरोबर देऊन श्रीमंताजवळ पाठवूं. त्याजवर आह्मी दोन्ही खलिते कासीदजोडी आजुरदार बरोबर सेवेसी रवाना केले. आपण धनी समर्थ आहेत. जाब देऊन कासीदास रवानगीची आज्ञा करावी. चिरंजीव लाला चिमणलाल हुजुरांत आहे. त्याची परवर्श धनी समर्थ करवार आहेत. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”*

* ह्या पत्राचे शेवटीं ‘सेवकार्ने येथील प्रकार ऐसा पाहून सरकारखलिता दिवला नाही’ असा शेरा मारिला आहे. ह्यावरून वॉरन हेस्टिंग्जच्या जाण्याच्या गदींत पुण्याचा खलिता एक दिला गेला नाही असें दिसते.

लेखांक १०.

वॉरन हेस्टिंग्ज विलायतेस निघून गेल्यानंतर मि० म्याकफर्सन झांच्याकडे कांहीं दिवस गव्हर्नरजनरलचे जागेचा चार्ज होता. झाबद्दल म्याकफर्सनसाहेबांनी पेशव्यांस झेहभावयुक्त फारशी भाषेत खलिता लिहिला होता. त्याचें 'पुढील भाषांतर लाला सेवकरामांनं नानांस पाठविलें आहे. तें येणेंप्रमाणें:-

श्रीरामचंद्र.

जानेवारी ३. स. १७८५.

नकल तरजुमा खलिल्याचा.

“ईश्वरास शरन्य आहू कीं झेह सरकारस्वामी व सरकार कंपनीचा याप्रमाणें मजबूत जाला. कोण्हीविषयीं तफावत होणार नाही. ईश्वरकृपेकरून अहोरात्र झेहाची वृद्धि आहे. पाया झेहाचा ऐसा मजबूत जाला कीं परस्पर एक कारभार आहे. जुदाई राहिली नाही. ईश्वर हे झेहास ज्यादा करो. हे कृपाकू मोझे (?) हे दिवसांत या मुलकाची आबहवामुळें कांहीं आजार नवाब अमिरुलममालीक इमादुद्दवला गव्हर्नर हेष्टिन-साहेब बहादूर जलदतजग यास जाले, व कितेक कारणाकरितां विलायतेस जावें झणून गवर्नरमजकूरचा कूच छ २० माहे रबिलावलेस मुकरर जाला. हे गेल्यावर दोस्तदार येथील बडासाहेब होईल. ईश्वराचे इच्छेकरून कौलकरार सरकार कंपनी बहादूर व स्वामीचा मजबूत जाला. ईश्वर हमेशा ज्यादा करो. दोस्तदार आपली कृपेकरून ज्यादा होय तेंच करील. आपण कृपाकू होऊन ज्याप्रमाणें दोस्ती नवाब-मजकुरासीं होती, त्याप्रमाणें दोस्तदारासीं करित असावें. ईश्वरइच्छेकरून दोस्ती दोन्ही सरकारमधें नफा बहुत व रयत सुखी होईल. हमेशा आपला कुशलवृत्तांत लिहून संतोषवीत असावें.”

लेखांक ११.

हें पत्र लाला सेवकरामाचा मुलगा लाला चिमणलाल झाचें आहे. लाला चिमणलाल हा पुण्याहून जवाहीर, पोषाक वगैरे घेऊन मुदाम कलकत्त्यास गेला होता. तो तेथें ता. ३१ आक्टोबर इ. स. १७८५ रोजी पोहोंचला.

श्रीशंकर.

आक्टोबर इ. स. १७८५.

सेवेसी चरणरज चिमणलाल दोन्ही कर जोडून चरणावरी मस्तक ठेवून साष्टांग दंडवत विज्ञापना ऐसीजे:-महाराजांची आज्ञा घेऊन निघालों, ते हुकुमाप्रमाणें नागपुरासीं आलों. राजेश्री राघोजी भोंसलेची भेट घेतली. तेथून वाटेचा बंदोबस्त करून पुढें चाललों. ते प्रजन्यकाळचे दिवसांसुळें फार संकटानें वाट कटून श्रीवाराणसीस आलों. तेथवरी पोहोंचतां जे वाटेंत बारबारदराचे तडू दोन होते व बसावयाची घोडी पांढरी होती, ऐसे तिन्ही मेले. मग एक बैल घेतला. तोही मेला. सरकारचे काशीद व माणसें बरोबरचे तेही फार प्रजन्याकरितां दुखण्यानें मरणतुल्य जाहलें. शेवटीं भाबा करून

वाराणसीस आलों. तेथून एक किस्ती भाळ्यानें साठ रुपये करार करून निघालों, ते महाराजांचे कृपेकरून कलकत्त्यासी मुखरूप चंद्र २७ जिल्हेजीं पोहोचलों. बडेसाहेबांची भेट केली. जवाहीर व पोशाख व खलिते सरकारचे इनायेत जाहाले होते, ते दिले. त्यांनीं उत्तर केले कीं खलिते वाचून मग तुझांसीं बोलूं. इमेज आजुरदार होऊन विलायतेसी जातात, याजकरितां फार चिंताकांत आहेत. झणून खलिते वाचून सेवकाशीं बोलणें जाहालें नाहीं. बोलणें जाहाल्यावरी सविस्तर अर्ज केला जाईल. बाकी येथील वर्तमान तीर्थरूप राजेश्री लाला सेवकरामजीचे पत्रावरून सेवेसी विदित होईल. बहुत काय लिहिणें कृपा निरंतर केली पाहिजे, हे विज्ञापना.

हे जोडी लवकर रवाना करावी. कौसल होऊन उत्तर मिळेल त्याप्रमाणें अर्ज करूं, याजकरितां ठेविली होती; परंतु अद्यापि कौसल होऊन उत्तर मिळालें नाहीं. बडा दिन जाळ्याखेरीज जाबसाल होत नाहीं, ऐसें समजल्यावरी जोडी रवाना केली हे विज्ञापना.

लेखांक १२.

लेखांक ११ मध्ये ज्या पत्राचा उल्लेख केला आहे तें हें पत्र आहे. ह्या पत्रामध्ये पुण्याहून पेशवेसरकारांकडून जे जवाहीर व पोशाख वगैरे जिन्नस मि. म्याकफर्सन ह्यांच्यासाठीं रवाना झाले होते, ते त्यांस अर्पण केल्याची हकीकत आहे. हें पत्र फार मनोरंजक आहे. वॉरन हेस्टिंग्ज ह्यांच्या कारकीर्दीत कंपनीस कर्ज फार झाल्यामुळे कलकत्त्याच्या इंग्रज लोकांचा पगार कमी करण्याचा हुकूम आला. त्यामुळे सर्व लोकांनीं 'बडा दिन' झाल्यावर विलायतेस जाण्याचा विचार केला. त्यामुळे बडेसाहेब व कौसल ह्यांस मोठी काळजी उत्पन्न झाली, वगैरे हकीकत आहे. वॉरन हेस्टिंग्ज विलायतेत कंपनीजवळ दाखल झाले, परंतु इतराजीमध्यें आहेत, असाही उल्लेख ह्या पत्रांत आहे.

चंद्र १६ जमादिलावल सीत.

श्रीशंकर. ता. ८ दिसेंबर इ. स. १७८५.

पुण्याहून पत्रें पाठविली त्याचे जाब.

“श्रीमंत राजेश्री नानासाहेब स्वामींचे सेवेसी आज्ञाकित चरणरज सेवकराम साष्टांग दंडवत विनंति उपरी येथील कुशल तागाईत मार्गशीर्ष शुद्ध ७ पर्यंत जाणून स्थानंदाची लेखनआज्ञा जाली पाहिजे. विशेषः—पूर्वी चंद्र २७ माहे रविलाखरी दोन खलिते बडेसाहेब मेगफरसनचे कासिदजोडी आजुरदार बरोबरी सेवेसी रवाना केले होते. त्याजवरून येथील वर्तमान विदित जालें असेल. करनेल मेगफरसन व बडेसाहेब यांनीं दोन चार वेळां खलितेचे जाबाकरितां पुसलें. आझी बोलिलों कीं मार्ग लांब व सरकार थोर, याजमुळे देरी जाहाली. कितेक दिवसांनंतर चंद्र २५ आषाढीं चिंरंजीव चिमणलालचें पत्र कासिदजोडी आजुरदार येथून गेली होती त्याजबरोबरी आलें, तें पत्रावरून समजलें. सरकारांतून खलितेचे जाब तयार जाहाले आणि

पोशाख व जवाहीर बडेसाहेबांकरितां इनायेत जाहले, तें आझीच घेऊन येतो. असें समजल्याबरी करनेलासी सांगितलें कीं तुमचे खलितेचें उत्तर व तोफा सरकारांतून इनायेत जाहालें आहे. हें ऐकोन फार आनंदरूप जाहाले. चंद्र २७ जिल्हेजीं चिरंजीव चिमणलाल महाराजांचे कृपेंकरून येथें कलकत्त्यासी सुखरूप पावले. चंद्र २ मोहरमीं बडेसाहेबांची भेट जाहाली. खलिते सरकारचे व पोशाख व जवाहीर दिलें. तें घेऊन फार खुश जाहाले. जवाहीरची दोन रकमा होती. ते दोन चार वेळां हातांत घेऊन पाहिले. श्रीमंत रावसाहेब व खामींची व हरिपंत तात्यांची कुशलतेचें वर्तमान विचारिलें. पोशाख व खलिते व जवाहीर माघारें सेवकाचे ह्वाला केलें, आणि बोलिले कीं आझी कौसलघरांत जाऊन तुझांसी बोलावितों; तेथें घेवूं. मग एक घटकानंतर बडेसाहेबानें ईस्टबील साहेब व इष्टुर साहेब व जनरेल सुलभ ऐसे तिन्ही कौसली बोलावून कौसलघरांत गेले; आणि सेवकासी बोलावून खलिते व पोशाख व जवाहीर घेऊन पुसलें कीं, 'तुमचे धनी आझांवरी कृपाक व कंपनीची दोस्तीसी रजावंद आहेत कीं काय ?' सेवकानें उत्तर केलें कीं, 'आमचे धनीची मर्जी हेंच कीं पूर्वीपासून दोस्तीच चालत आली आहे, त्याचप्रमाणें चालल्यासी उत्तम आहे.' मग एक दुशाला चिरंजीवासी देऊन निरोप दिले, आणि सांगितलें कीं खलिते वाचून पाहतों, मग तुझांसी बोलूं. येथील मजकूर ऐसं कीं, चंद्र २० माहे जिल्कादीं जनरेल सुलभसाहेब सारी इंग्रेजी फौजेचा मालिक व कौसली चौथे दर्जेचा व आमीन ऐसे तीन खिजमत घेऊन विलायतेहून येथें आले. बडेसाहेब व ईस्टबीलसाहेब व आणखी मातबर इंग्रेज पुढें जहाजापावेतो जाऊन भेटले. बहुत सन्मानेंकरून आणिलें. तेही कौसली तिसरा जाहला. मिस्तर हिस्टिन विलायतेस जातासमयीं बोलून गेले कीं, कंपनीवरी कर्ज बहुत जाहलें झणून सुभे बंगाला येथून रुपये एक करोड व अर्काटेपैकी पन्नास लक्ष व नवाब वजीरकडून पन्नास लक्ष, एकूण दोन करोड रुपये दरसालीं सावकारांसी देत जाणें. याजकरितां मिस्तर मेगफरसन बडेसाहेब यांनीं एक कंपू फौज व कितेक चाकर लोक दूर केले; व जनरेल मजकूर येथें आल्यावर विलायतेहून लिहिलें आलें कीं, सारे इंग्रेज लोक यांचा दरमहा कमी करावा. जनरेलसाहेबांनीं बडेसाहेबांचे आज्ञेप्रमाणें सारे मातबर इंग्रेज आपले घरासीं बोलावून विलायतेचे लिहिलें दाखविलें, व बोलिले कीं, आझी हेविशीं लाचार आहों. त्यांनीं जाब दिलें कीं, आझां लोकांची याप्रमाणें गुजराण होणार नाही. आझी विलायतेसी जावूं. याउपरी सारे इंग्रेज व इंग्रेजी लिहिणार एकमत होऊन निश्चय केले कीं, 'बडा दिन' करून जावें. वर्षप्रतिपदा आपले येथें होती, त्याप्रमाणें इंग्रेजी महिन्यांत धनसंक्रांतेपासून तेरावे दिवशीं वर्षाचा दिवस करितात. त्यासी 'बडा दिन' ऐसं झणतात. ते करून जाणार. याजकरितां बडेसाहेब वगैरे कौसली फार चिंताकांत आहेत कीं, इंग्रेज गेलियांनं ठीक दिसत नाही. आणि विलायतेच्या हुकुमासी उजूर करितां नये. ऐसं संकट येऊन पडलें आहे. पुढें पाहावें कीं यांची काय मसलत, ठरती. मिस्तर हिस्टीनसाहेब विलायतेसी

गेलें. त्यांची रसीद आली की, कंपनीजवळ जाऊन पोहोचलें. बादशाहाची भेट जाहली नाहीं. इतराजीत आहेत. आणि मिस्तर पामरसाहेब-हिस्टिनचे फार सुसाहेब-होते. ते सांप्रतकाळीं लखनौहून विलायतेसी जावयासी येथें आले आहेत. तें त्यांचें जवानी पक्षें वर्तमान समजलें की, हिस्टीन पुन्हां येथे येत नाहींत. परंतु हिस्टिनांनीं राजेश्री माहादजीराव शिंदे यांसी सर्व प्रकारें आपलें केलें. ते प्रत्यक्षच आहे कीं रोहिलखंडाची व अंतरवेदीची खंडणी सरकारांत येत नाहीं, आणि भगवंतराव वकील भाऊ बक्षींनीं वाराणीशीहून हिस्टीनबरोबर पाठविलें होतें, झणून हिस्टीन विलायतेस जातासमयीं बडेसाहेबांसी सांगून गेले कीं, यांची मिरजीदारी करीत जाणें. याजकरितां बडेसाहेबांनीं भगवंतराव यांसी सांगितलें कीं, तुम्ही माहादजीरावकडून आहांत, तरी आमचे नांवें एक पत्र आणवा. याजकरितां मशारनिलेनी भाऊ बक्षीचे विद्यमानें खलिता आणून गुजराणिलें. याजकरितां बडेसाहेबांनीं एक घोडा व पोशाख व शिरपेंच एक देऊन बहुत सन्मानें ठेविले आहे. चंद्र १० माहे मोहरमी नवाब निजाम अल्लीखानकडून बडेसाहेबांकरितां बादली पोशाख एक, सात पारचेची व शिरपेंच एक व मोतियाची माळ पदकसहित व जेगा एक व खलिता येणेप्रमाणें मिस्तर जानसेनचें मार्फतेनें आले. मग दोन चार दिवसानंतर बडेसाहेबांनीं सेवकासी पुसलें कीं, बंदगानअल्लीचे पत्रावरून ऐसें समजलें कीं, तुमचे धनी आद्यांपासून कांहीं फौज मागतात. मग सेवकांनीं उत्तर केलें कीं, जेहाची रीत हेच कीं मोहिमाचे समर्थी परस्परें इतळा देऊन फौज गेलियासी चिता नाहीं. ऐकोन उगेच राहिलें. बादशाहासीं माहादजीराव शिंदेची मुलाजिमत मथुरेवरी जाहाली. आकबराबादेसी येणार आहेत, ऐसी खबर आली. झणून त्यांनीं जर्नरेलबरोबरी पांच सातशें गोरे इंग्रेज शिपायी आले होतें ते व येथून चार हजार तेलंगे व पन्नास तोफा व बारूत व गोळेचे छकडे बरोबर देऊन व चार पलटण करून कानपुराकडे रवाना केलें. येथून अडीचशें आंग्रेज मातबर बेदिल होऊन विलायतेसी जातात, याजमुळें बडेसाहेब व कौसली मिळून हेंच कौसल करितात. बडा दिन जाल्यावर आंग्रेज जातील. तेव्हां सालजाब करून सविस्तर सेवेसी अर्ज करितो. सेवेसी श्रुत होय विज्ञापना.”

लेखांक १३.

हैं ता. २१ मार्च इ. स. १७८६ चें पत्र आहे. हे अर्किटग गव्हर्नरजनरल म्याकफर्सन ह्यांच्याकडून पेशव्यांस आलेल्या खलित्याची हिंदवी नकल आहे. ह्या पत्रामध्ये म्याकफर्सन ह्यांनीं मराठ्यांच्या व इंग्रजांच्या दोस्तीबद्दल व एकदिलीबद्दल नवीन येणारे गवर्नरजनरल अर्ल कॉर्नवालिस ह्यांचे जवळ सर्व वर्तमान कळविलें आहे; आणि आपण स्वतः प्रकृति नादुरुस्त असल्यामुळें समुद्राची हवा खाण्यास जात आहों झणून लिहिलें आहे.

श्रीशंकर.

ता. २१ मार्च इ. स. १७८६.

“नक़ल खलिते श्रीमंत रावसाहेबांसी व नानासाहेबांसी मेगफरसन साहेबांनी लिहिलें त्याची नक़ल हिंदवी. रवाना चंद्र २० जमादिलाबल चैत्र कृष्ण पंचमी:- आं-मेहरबानची नजर इंजानिबाची दोस्ती व दोस्तीवर मंजूर आहे. आणि दरवाजे खत मेहरबानगीचे जोपावेंतों राहाणें इंजानिबाची हुकमत या मुलकाची होती तोंपर्यंत उघडे होते. याजकरितां खिजमतीस तसदी या दिघली जाती कीं, इंजानिबांसी येथील आब हुवा तबियतेसी रास नाही. झणून ऐसा इरादा केला कीं, कितेक महिने सेर समुद्राची करावी. याकरितां सर्व वर्तमान दोस्ती व एकदिलीचें जें परस्परें आंमेहरबान व साहेबान आंगरेजचें तहकीक आहे; व दवलतखाई सरकारची आंमेहरबानकडून जे जाहली आहे, ते तपसीलवार नवाब गवर्नरजनरल अर्ल कॉरनवालीस साहेबांसी समजाविलें आहे; आणि ईश्वरकृपेनें हे दोस्ती व दोस्ती दिवसानदिवस जास्ती जास्ती होईल; आणि हे साहेब मजकूरही मजबुती व मजबुती हे गोष्टीमध्ये चित्तापासून हाजीर आहेत. आणि थोरले लोक जे आहेत, ते परस्परे पत्रे खुशवखती व खुशवखती व मेहरबानगी एक रंगीचे पाठवितात. बहुत उत्तम काम सर्व सृष्टींत मशहूर आहे. याजप्रमाणें खुशवखत व खुशवखत जाहलीयासी ऐसें काम दुसरें खुशीचे नाही. झणून कजीमदास्तीस आहे कीं इंजानिबासी वर्तमान खैराफियात मिजाजेची लिहीत राहावें; आणि पत्रे दोस्तीचे इंजानिबाचे नावें अरलसाहेबाजवळ पाठवीत जावें. इंजानिब जेव्हां सेर समुद्रांतून फिरून येईल, तेव्हा ते पत्र आलेले पाहून खुशवखत होईल. ज्यादा काय लिहिणे ?”

लेखांक १४.

हे पत्र अपूर्ण आहे. ह्यामध्ये बंगालच्या मुम्याचा दिवाण गंगा गोविंदसिंग ह्यास कामावरून दूर करण्याचे बाबतीत कलकत्ता कौन्सिलमध्ये बेबनाव झाल्याचा मजकूर आहे.

पवस्ती चंद्र १८ जिल्हेज सबा सन
नमानीन ह ॥ अजूरदार.

श्रीशंकर.

ता. १८ जुलई इ. स. १७८६.

“श्रीमंत राजेश्री नानासाहेब स्वामींचे सेवेसी—

आज्ञांकित चरणरज सेवकराम मुक्काम कलकत्ते साष्टांग दंडवत विनंति उपरी येथील कुशल तागाईत श्रावण वद्य ७ पावेतो महाराजांचे कृपेंकरून असे. साहेबांनं खान-दाची लेखनआज्ञा केली पाहिजे. विशेष:- पूर्वी चंद्र १५ माहे रजवीं कासिद्जोडी आजुरदार करून सेवेसी पाठविली, ते पोहोंचून सविस्तर वर्तमान निवेदन जाहलें असेल. त्यांत हे मजकूर लिहिले होते कीं, येथील बंगालचे सुभेचे दिघाण, गंगागोविंदसिंग नांमं एक बंगाली फार मातबर माणूस व हिस्तीनसाहेबाचे ममतेचा होता,

त्यासी कामांतून दूर करण्याविशीं येथील तिन्ही कौसलांचें बहुत मानस होतें. एक बटें. साहेबांचे चित्तांत होतें कीं, मशारानिलेसी कोणे प्रकारें दूर करूं नये. याजकरितां येथील चारी साहेबांमध्ये परस्परे चित्तशुद्धता नव्हती. याजकरितां मार्गेच चौघांनीं वेगळीं वेगळीं पत्रें विलायतेसी लिहिलीं होती. शेवटीं चौघे चट्टकडे, दहा दहा कोसांचे तफावतीनें, गरमीचें मीस करून जाऊन बैसले होते. इतक्यांत विलायतेचें पत्रें आलीं कीं मेगफरसन साहेब बडेसाहेबीवर आहेत. त्यांनीं दक्षिण व हिंदुस्थानचे राजे व मातबर सरदार आहेत, त्यांसी कंपनीकडून जे जाबसाल होईल तितकें करणें, आणि इस्टीबलसोहब दुसरे कौसली यांजपासून दुसरे दर्जेवरी आहेत, त्यांनीं खालसि. याचें व मुलकी कामकाज करावें. (अपूर्ण.)”

लेखांक १५.

हें पत्रही मि० म्याकफर्सन ह्यांनीं नानांस लिहिलेल्या खलित्याचें भाषांतर आहे. ह्यामध्ये पार्लमेंटच्या नवीन आकटाची माहिती देऊन लॉर्ड कार्नवालिस ह्यांस गव्हर्नरजनरल व कमांडर-इन-चीफ नेमल्याचें व ते ता. १२ सप्टेंबर इ. स. १७८६ रोजी कामावर रुजू झाल्याचें वगैरे वर्तमान दिलें आहे. हें पत्र अनेक दृष्टींनीं मनोरंजक आहे.

श्रीशंकर. ता. १२ सप्टेंबर इ. स. १७८६.

श्रीमंतसाहेब व नानासाहेबांचे खिजमतेसी मेघफरसन साहेबांनीं खलिते पाठविले त्याची नकल हिंदवीः—

हे दिवसांत प्रभारें कळलें असेल कीं, सांप्रतकाळीं हुजूर बादशाहा वालाजाह इंग्रजस्थान व दिरेगतरान कंपनीकडून एक साहेब गव्हर्नर नवा मुखतार कुल बंदरांचा व मुलक हिंदुस्थान व येथील सारे इंग्रजांचा करार जाहाला हाई. खेही साहेबांसी दोस्तदार कदीम व दोस्त एकदिल कंपनी इंग्रजांचा समजतो. हे गोष्टीवर नजर देऊन लिहिणें इखबरेचे मरातिबे खिजमत मुबारकेमध्ये वाजीब जाणून लिहिल्यांत आनितो. तें वर्तमान ऐसें आहे कीं, सन १७८३ मसिहामध्ये विलायतेचे कारबारी यांसी समजण्यांत याप्रमाणें आले कीं, राहने तीन गवर्नर व तीन कौमल वेगळी वेगळी तीन जागा, बंगाल्यांत व मदिराजत (मद्रास) व मुंबई ऐसे, कोन्ही परस्परे इलाका ठेवीत नाहींत. परंतु एक कंपनीचे हुकमाशिवाय हे तिन्ही जाग्यांवरी दुसरेचे हुकूम जारी नाहीं. हे तिन्ही जाग्यांवरी कौलकरार वेगळे वेगळे करितात. व अवघे शरीक होऊन कौलकरारेची निघेवानी जैसी पाहिजे तैसी होत नाहीं. याजकरितां तेच समयीं बादशाह वालाजाह परलमिट (पार्लमेंट)चे हुजुरेद्वन हुकूम ऐसें जाहालें होतें कीं, तिन्ही जाग्यांचे कौसलियांवरी व सारे बंदरांवर व मुलकावर व फौजेवर एक मुखतार गव्हर्नर जनरल करार होवावा. आतांही बादशाहा वालाजाह परलमिटचे

त्यांनीं कालपीस आपला अंमल जारी करून माघारी फिरून गेले. झणून या दहा दिवसांच्या पत्रांतच हेंही वर्तमान होतें. श्रीमंत राजश्री दादासाहेब जेथें आहेत तेथेंच आहेत, व वै॥ राजश्री कुपाभट शास्त्रीबाबांनीं आपल्यास आशीर्वाद फार फार सांगितले आहेत. आशीर्वादपत्र घावें झणून मीं विनंति केली. त्यांनीं उत्तर केलें जे, एक दोन पत्रें पूर्वीं लिहिलीं होती, त्यांचें उत्तर कांहीं आलें नाहीं. आमच्या आशीर्वादेन त्यांचें कल्याण असो. ब्राह्मणराजाच्या कल्याणांत सर्वांचें कल्याण आहे. त्यांस स्मरणार्थ आमचा आशीर्वाद तुझीच त्याहा झणून बोलले. त्यांनीं येथें चाळीस दिवस दोघे ब्राह्मण व ध्यापण अनुष्ठान केलें. आणि बोलले जे, येथून (शत्रूचा ?) पराजय. त्याप्रमाणें निदर्शनासही आलें. शास्त्रीबाबांस पत्र येत असावें. ब्रह्मचारीबाबा येथें आहेत. त्यांनींही पत्रें लिहिलीं आहेत. तें मेव्रेमी पाठविलीं आहेत. त्यास काय उत्तर येणें तें यात्रें. नित्य विचारीत अमतात. मेवकाची खर्चाची फार तसदी आहे. वारंवार विनंतिपत्रां लिहितों यास्तव धनी रागें भरतील. परंतु मी गरीब सेवकांनं स्वामीवितरिक्त कोणास त्याहावें ? येथें लोकांचें देणें जालें आहे. स्वामी कृपाळ समर्थ. हे विज्ञप्ति.”

पै॥ चंद्र १५ जमादिलाखर.

२५ मे समानीन.

लेखांक ४९. ता. २८ मे ३. स. १७८१.

श्रीगजानन. मि. ज्येष्ठ शु॥ ५ शके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन स्नाष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र ४ जमादिलाखरपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमान पेशजी डाकेबरोबर व कासीदजोडीबरोबर विनंतिपत्रें लिहून रवाना केलीं आहेत. सेवेसी पावलीं असतील. प्रस्तुत सरकारचें आज्ञापत्र सेवकास चंद्र २७ रविलाखरचें, तें चंद्र २७ जमादिलावलीं संध्याकाळीं येथें पावलें. राजश्री बाजीगव बर्वे यांचा मजकूर आज्ञापत्रा, तो मनन करून पत्र एकांतीं बाईस वाचून दाखविलें. ऐकून बाई बोलली जे, बर्व्यांचा मजकूर आझीही श्रीमंतांस पत्रां लिहिला आहे. ते पत्रेंही पावलीं असतील. तेथून उत्तर काय येतें तें पहावें. सरकारच्या पत्रान्वये मीही थोडें थोडें बोललों. ऐकून उगीच राहिली. सांप्रत येथील प्रकार पाहतां, बुद्धीची स्थिरता थोडी. सबब कीं, श्रवण फार जालें आहे. ईश्वरपर पुराणें सदोदित ऐकतच आहेत, व राजकारणी मसलती सुभेदार कैलासवासी जाल्यापासून हा वेळपर्यंत स्वतःच एक आज्ञेनें कारभार करीत आली. ते सरकार उपयोग वगैरे कामेंकाजें एकनिष्ठ घडत आलीं. प्रस्तुत द्वाभोशायन जालें. तें न व्हावें, पूर्ववत्प्रमाणें चालवें,

त्यामध्ये सरकारकामें व आपले घरचा भ्रम राहून, यथास्थित चालत आल्याप्रमाणे पुढेही वागणूक घडावी, या अर्थी बारंवार मध्यस्थासीं व कागदपत्रीं शिलशिला चाललाच आहे. परंतु उभयपक्षीं अनुमान दूर होत नाही. यास्तव आश्चर्य वाटतें. कीं घन्याची गादी श्रेष्ठ व कारभारी सर्वज्ञ, तेथें स्त्रीखोटीयाचे निवाडे फार होत आले आहेत, आणि येथील मुघे चलनास विपर्यास कां पडतो, हेंच नवल वाटतें. घरांत कोठेही दोन जाल्यानें त्या घरची काय अवस्था होती, हें इत्यादिक जाणतात. तेथें सर्वज्ञास न कळेसं काय आहे ? या अर्थी येथेही कायम मिजाजी क्षणक्षणा राहत नाही. सनब कीं, जबळील ममलतगार आपलले ओढीनें मसलत सांगतात. त्यामुळे बुद्धीची कायमता ठीक राहत नाही. सांप्रत मसलतशीर सरकार, यामुळे येथून बाईंनीं सरकारआज्ञेप्रमाणें फौज वगैरे कोणतेही विषयीं सरकार उपयोगी पडावें, श्रीमतांचीं संकटें निवारण होऊन पुढें मातबर कामें काजें घडून यावीं, याअर्थी राजश्री माधवगव गंगाधर एकांतीं, सरकार उपयोगी व पुढें उभयपक्षीं कल्याण या भावीं, मातुश्रीस बगय मसलत सांगून, कोणताही एक निश्चय दृढतर करून येतात. राज्ञी दुसऱ्यांनीं जाऊन एकांतीं बाईस अनेक रीतीचे प्रस्तुत व पुढील मसलतीचे पें दरपें समजावून, केलेली मसलत मोडून, दुसराच विपर्यास समजावून बुद्धिभ्रंश करितात. दुसरे दिवशीं यांनीं जाऊन केले मसलतीचे अन्वय पाहतां, ते मर्जी बाईची नाही; आणीकच गोष्टी बोलितात. याप्रमाणें घडीघडीचे विचार सांगणार सांगतात. तेंच पसंत पडतें. यास्तव कायमतेची गोष्ट कोणतीही येथील लिहितां येत नाही. राजश्री राघो रावजी, पारनेरीं अगर पुण्यांत असतील. त्यांस सरकारची आज्ञा बोलावून व्हावी कीं, तुझांकडील कारकून बाळाजी कृष्ण बाईजवळ आहेत, ते बोलावून घेऊन दुसरा गरिबसा कारकून तेथें पाठवावा, अशी ताकीद बरेपणें व्हावी. येथून मीं असें लिहिलें ह्मणून कोणास न समजावें. येथील मुख्यान्या उक्ती व मुत्सद्यांनीं वगैरे देखिलें ऐकलें लपेट व बर्तमान विनंतिपत्रीं लिहिलें आहे. निराळे निराळे पर्याय समजून तपशीलवार आज्ञापत्र पाठवणार घनी समर्थ. हरकुबाईचे गांवाविषयीं बहुत दिवस विनंति लिहितों. कृपा करून सोडणार घनी समर्थ. कासीदजोडीची रवानगी लवकर होय हे विश्वासि. राजश्री पाटीलबावांकडील पत्र चंद्र १६ जमादिलावलचे राजश्री माधवराव गंगाधर यांस आलें. तें चंद्र २७ मिनहूस येथें पावलें. त्यांत मजकूर जे, नजबखान मयत जाला. पातशाहाजवळ कारभारी कोणी मातबर दाबाचा माणूस नाही. चेले आहेत. ते आपल्यांत आपण कच्चा करितात. शिखांची दाटी आहे व चंद्रकडील मुलकी बंदोबस्तही जाला पाहिजे. यास्तव पातशाहांनीं फार अगत्य घरून बोलाविलें आहे.

यास्तव जरूर जाणें लागतें. तिकडे गेल्यानें सरकारकामें फार आहेत, यास्तव गेलें पाहिजे. राजश्री आबाजी नाईक वानवळे हे निरोप घेऊन देशास जातो ह्मणून गेले, ते महेश्वरी मातुश्रीची भेट घेऊन पुढें गेले. ते प्रस्तुत बऱ्हाणपुरी आहेत. येथें लष्करांत सावकार कोणी मातबर नाही. यास्तव तुम्हीं कोणी मातबर मनुष्य पाठवून, नाईकमजकुरास महेश्वरी बोलावून, मातुश्री व तुम्ही त्यांचें समाधान करून आम्हांकडे जरूर पाठवणें ह्मणून पत्र आलें. यांनीं बाईस दाखविलें. हे विचार करीत होती. तों तिसरे दिवशीं पाटीलबावांचीं दोन पत्रें एक बाईस व एक माधवरावजींस ऐशीं फार जलद पत्रें आलीं. यांही दोहीं पत्रांत हाचं अन्वय कीं, आबाजी नाईकांकडे कोणी मातबर मनुष्य पाठवून, त्यांस बोलावून आणून, त्यांची खातरजमा करून, चाळीस पन्नास लाखांचे सरंजामानिशीं येथें येत, असें लवकर करा. तें पत्र पाहून, बाईंनीं व माधवरावांनीं विचार करून, राजश्री बाजी विठ्ठल यांची रवानगी नाईकांकडेस केली. येथून चंद्र १ मिनहूस स्वार होऊन बऱ्हाणपुरास गेले. बाईंनींही आबाजी नाईकांस येण्याविषयीं पत्रें लिहिलीं आहेत व पाटीलबावांचींही वरचेवर डकेबरोबर पत्रें नाईकांस जातच आहेत. हिंदुस्थानांत राजे-रजवाडे यांचे हर्षामर्ष आपसांत फार लागले आहेत. परस्परें सर्वांचे वकील पाटीलबावांकडेस आले आहेत, ह्मणून वर्तमान ऐकिलें. राजश्री लक्ष्मण बळाळ उज्जनीस देवदर्शनास गेले आहेत. त्यांस जाऊन अकरा दिवस जाहले. दो चौं दिवसांत येतील. पाटीलबावांची स्त्री संगमनेरकरांची, कांहीं व्यथेसुळें उज्जनींत येऊन कांहीं दिवसां मयत जाली. बाजीराव बर्वे यांनीं पाटीलबावांस खासगत पत्र लिहिलें होतें. त्यांचें उत्तर आलें जे, बाईकडे तुम्ही आलां, उत्तम आहे. मातुश्री व आम्ही दुसरा विचार नाही. बाई श्रीमंतांकडे तुम्हांस पाठवितील तर पक्षेपणें श्रीमंतांचें अभय घेऊन पाठवितील. तुम्हीं तेथें जायास अनमान कदापि करूं नये. असें पत्र आलें ह्मणून वर्तमान ऐकलें. सुरतेहून सावकारी वर्तमान आलें जे, ते प्रांतीं वारा व पाऊस व गारा पडल्या. समुद्रानेंही मर्यादा उल्लंघन करून वाढला. त्यामुळें दहा हजार घरहवेल्या पडल्या. सुरतेजवळ पांच जहाजें इंग्रजांची बुडालीं. त्यांत पांच हजार माणूस व पंचवीस लक्षांचा माल बुडाला; व. सुरतेपलीकडेही कोणी बंदर इंग्रजांचें आहे, तेथेही पांच जहाजें बुडालीं. याप्रमाणें वर्तमान ऐकिलें. गोहजवाल्याकडीलही कोणी भला माणूस बाईकडेस आला आहे म्हणून वर्तमान ऐकिलें. पुरतेपणें शोध करून लिहीन. इकडे सेंधवें, नागलवाडी व थालनेर या मैदानांत संताजी होळकर व बाघ व बुळे व काशी रंगनाथ असे हजार बाराशें फौज जमली आहे. कांहीं पायदळही आहे. मिष्टांचें पारिपत्य

(कंठ) झणतात. परंतु यांस कांहीं विपर्याससा भासला आहे. कांहीं येथीलही बंदोबस्ती करावी, असें योजनेत आले. न कळेशा आहेत. परंतु यांच्या चिन्तांत की, ज्या पक्षी श्रीमंतांशीं बोलणें लागलें आहे, श्रीमंत बोलतात; त्यापक्षी यांच्यानें काय होणें आहे ? थोडे तरतुदीतही आहेत. श्रुत होय हे विश्वासि. नवीन वर्तमान:-गोहजवाल्याचा वकील वीरेश्वरपंत नामें चंद्र २९ रविलाखरी येथें आले आहेत. मातुश्रीस एक पत्र व माधवराव गंगाधर यांस एक पत्र ऐशीं दोन पत्रें घेऊन आले आहेत. बाईंनीं त्यांस भेटीस बोलावून, चंद्र ? मिनहूस भेट होऊन, एकांतीं बाई व माधवराव व तो गृहस्थ ऐसे बसून, पत्रें यांनी दाखविलीं. जबानीही कित्येक मजकूर बोलले. बाईंनीं माधवराव यांस सांगितले जे, तपशीलवार यांचें वर्तमान ऐकून मजला समजावणें. यांनीं आपल्या घराम त्यांस बोलावून तपशीलवार वर्तमान विचारिलें. त्यांनीं सांगितलें जे, शेषईवर इंग्रजांचे मसलतीवर राजश्री पाटीलबाबा होते, ते समयीं मसलत कोणेही प्रकारें विल्हे लागेना. तदोत्तर गोहजवाले राणाजीस पाटीलबाबांनीं बोलावून, इमानप्रमाण बेलभंडार होऊन, उभयतां एकदील होऊन, इंग्रजांस राणाजींनीं भय प्रीत दाखवून इंग्रजांस तेथून उखळलें. ते मसलत एकीकडे जाल्यानंतर पाटीलबाबांशीं आमचेंच मूळ खणूं लागले. बहुत प्रकारें आह्मीं त्यांस सांगितलें, परंतु न समजेत. यास्तव पाटीलबाबांनीं इमान बेलभंडार दिला आहे, तो श्रीमंतांकडे न्यावा तर दूर पंथ. पाटीलबाबांनीं निकट केली आहे, यास्तव आपण वडील. वचनाचे साचे. कैलामवासी सुभेदारांनीं ज्यास वचनें बेलभंडार दिले, ते निभावून हिंदुस्थान हस्तगत केलें. ती वहिवाट पाहून राजांनी आपल्याकडे पाठविलें आहे. आह्मांस हाती घेऊन पुढील कामेंकाजें आमचे हातें घ्या. असें बहुत प्रकारें वर्तमान सांगितलें. माधवरावजींनीं सविस्तर बाईंस समजाविलें. बाईंनी उत्तर केलें जे, पाटीलबाबांस पत्र लिहा की, सर्वांशींच आपण वाईट जाल्यानें पुढें कोणी आपले बेलभंडाराम पातेजून हिंदुस्थान हस्तगत कामें होईल ? यास्तव, यांमीं सलूख प्रस्तुत राखून पुढील कामें करा. पुढें प्रसंगोपात हे आपले टाफेखालींच आहेत. आतांच यांसी बिघडूं नये. इंग्रजांचेही पारिपत्य पुरतेपणें जालें नाहीं. यास्तव, प्रस्तुत राणाजीसी सलूख राखून पुढील कामें करा. राणाजीचा वकील येथें आला आहे. त्यास आह्मां आपल्याजवळ ठेऊन घेतलें आहे. तुमचें उत्तर आल्यावर वकिलाबरोबर येथून कोणी भला माणूस देऊन तुम्हांकडे पाठवूं. असें पत्र लिहिणें झणून सांगितलें, व आबाजी नाईक बानवळे यांस आणायास बाजी विठ्ठल पाठविले झणून पत्रें पाटीलबाबांकडेस लिहिलीं पाठविलीं. उत्तरें आल्यावर वकिलाबरोबर भला माणूस देऊन रवाना करितील.

बाजीराव बर्वे यांस आणावयास विसाजी काशी व दोघे हुजरे येथें आले आहेत. त्यास बर्व्यांचे येण्याचा प्रकार लांबला. तेथून आज्ञापत्र येईल त्याअन्वये त्यांचें येणें. हुजरे येथें फार श्रमांत आहेत. यास्तब आज्ञा आली तर हुजूर येऊं झणतात. येथीं काय ती आज्ञा आणवा झणून त्यांनीं सांगितलें आहे. सेवकाची खर्चाची फार तसदी. स्वामींची तों दार आज्ञापत्रीं आज्ञा येती जे, चारशें रुपये तुझांस खर्चास देविले आहेत. सबनिसाजवळ दिले आहेत. या गोष्टीस पांच महिने जाले. एक कवडी इकडे आली नाही. सबनीसही पत्र देखील लिहीत नाहीत. येथें आज अठरा महिने जाले, कर्ज खातां. सहाशें रुपये लोकांचें देणें जालें आहे. त्या देणेदारांचा व नित्यकृत्याचा उपद्रव श्रम कोठवर वारंवार पत्रीं विनंति लिहूं ? येथें मेलें तर कोणी समाचार घेणार नाहीत. सबनिसांची कांहीं देवघेव मजकडे आहे. त्यास दोन तीनशें रुपये त्यांस व्याजबद्ध्यांत पावलेही आहेत. थोड्या बहुतांने वरचेवर पावतच आहे. असें असतां अशा श्रमांत त्यांनीं ऐवज अटकावून ठेवावा असें नाही. येथील देण्यापासून मुक्तता होय अमें करणार धनी समर्थ. हे विज्ञप्ति."

लेखांक ५०. ता० ३१ मे २. स. १७८१.

श्रीगजानन. मि० ज्येष्ठ शुभा ९ शके १७०३.

"सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन'माष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र ७ जमादिलाखरपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित अमे विशेष:- इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्रीं लिहून चंद्र २१ मिनहूस डांकेबरोबर पत्रें रवाना केलींच आहेत. सेवेसी पावतील. सांप्रतचें वर्तमान राजश्री नारो शिवदेव व राजश्री आबाजी नाईक वानवळे हे उभयतां उज्जनीहून येथें चंद्र २० रोजीं आले. पांच सहा दिवस येथें होते. बाईचें त्यांचें बोलणें होऊन, चंद्र २६ रोजीं त्रितीय प्रहरीं मातुश्रीचा निरोप घेऊन उभयतां रंवापार जाले. चंद्र २७ रोजीं प्रातःकालींच कूच करून स्वार होऊन गेले. ऐकिल्यांत आलें जे, नारोपंत आसेरचे मध्यस्थींत जातात. आबाजी नाईक तों आपले घराम जातात. इतकें वर्तमान ऐकिलें. राजश्री पाटीलबाबांकडील वर्तमान येथें दरबारांत ऐकिलें. पाटीलबाबांनीं आपले कबिले दरोबस्त उज्जनीकडे रवाना केले. सडेच आठ दहा हजार फौज व दहा हजार गोसावी, कांहीं तोफखाना, इतक्या मरंजामानिशीं गोहज व बबालेरच्या दरम्यान आहेत. गोहजवाल्याच्या पांच सात गळ्या घेतल्या. आणीकही मातबर गळ्या घेणार. दीड हजार फौज कोणी अविंध

सरदार बाबांकडील होता, त्याजबरोबर फौज देऊन कच्छबाघर प्रांती पाठविले होते. त्यास, गोहजवाल्याने दोन पलटणे गुसरूपे पाठवून त्या फौजेवर छापा घातला. फौज शिकस्त जाहली. दहा पंधरा स्वारांनिशी तो अविध निघून पाटीलबाबांकडेस आला झणून ऐकिले. राजश्री बाजीराव बर्वे यांचा मजकूर तरः—येथे त्यांचे तोडमोडीचे जाबसाल होऊन, येथून बाईंनी व राजश्री लक्ष्मण बलाळ व राजश्री माधवराव गंगाधर यांनी सरकारांत पत्रे लिहिली आहेत. सरकारची आज्ञा जशी येईल तशी वर्तणूक करितील. पाटीलबाबांकडून चंद्र २७ रोजी डांकेबरोबर पत्रे नारो शिवदेव यांजकडे आलीं. तीं रेवा दक्षिणतीरी त्यांजकडेस गेलीं. त्यांनीं बाचून पाहून बाईंकडेस पत्रे पाठविलीं, नी नारोपंत पुढे बन्हाणपुरास गेले. तीं पत्रे बाई व माधवराव गंगाधर व राजश्री लक्ष्मण बलाळ त्रिवर्ग एकांतीं बसून बाचून पाहिलीं. तीं पत्रे पाटीलबाबांनीं सरकारांत स्वामींस लिहिली आहेत. त्यांत मजकूर जे, बाईंच्या व राजेश्री तुकोजी होळकर यांच्या गृहकृत्यांमुळे चित्तशुद्धता नाही. येथिषयीं सरकारांतून राजश्री बाबुराव वैद्य येथे आले होते. इकडून नारो शिवदेवही आले होते. उभयतां चार पांच महिने महेश्वरी राहून, तोडमोडीचीं भाषणे चिकित्सायुक्त होऊन, वरचेवर सरकारांत व आम्हांकडे लिहीत गेले. त्या पत्रांचीं उत्तरे सरकारांत व बाबुरावजीस व नारोपंतांस आम्ही लिहीत गेलों. शेवटीं ठरलें जे, कैलासवानी सुमेदार गेल्यापासून बाईंकडे मुलकी वगैरे दौलतीचा कारभार चालत आला. तुकोजीबावा चाकरी करीत आले आहेत. त्यांस प्रस्तुत तुकोजीबावा व नारो गणेश यांनीं वेगळें (फाटलें....) आहे. दोन वर्षेपर्यंत राडा पडला आहे. शेवटीं, बाबुराव वैद्य इकडील सर्व मंडळी आदिकरून आम्ही सर्वांचे संमते ठरावून गेले जे, बाईंनी पूर्ववत्प्रमाणे सरदारीचे डौल चालवावे. तुकोजीबावांनीं फक्त चाकरी करून असावे. याप्रमाणे येथे निश्चय होऊन हुजूर विनंति कगवयास गेले. त्यासही आठ नऊ महिने जाले. परंतु अद्याप कोणताही ठराव होऊन निश्चयपत्रे आलीं नाहीत. रुबरू माझे संमतेकरून निश्चय व्हावा अशी सरकारची मर्जी असल्यास, आपणासही देशी गुरुदर्शनास येणे आहेच. आज्ञापत्र आलें तर याप्रमाणेही घडेल. नाही, या पक्षीं मर्जी उदासच असली, तर बाईंस काशीस जावयाची पत्रे व दस्तके आलीं झणजे मातुश्रीस आम्हीच महायात्रेस घेऊन जाऊं. याप्रमाणे पत्रे पाटीलबाबांचीं सरकारांत पाठवायास आलीं आहेत. येथे पत्रे बाचून पाहिलीं, त्याअन्वये लक्ष्मण बलाळ यांचे पत्र सरकारांत व रावजीस व माधवराव गंगाधर यांचे पत्र राजश्री दादाजीस व बाईंचीं पत्रे सरकारांत अगर रावजीस अगर दादाजीस कोणकोणास लिहितील तीं लिहोत. यांची व पाटीलबाबांची

पत्रें सरकारांत पाठविणार झणून वर्तमान ऐकिलें. पाटीलबावांकडून दुसरी पत्रें आल्यावर हें पत्र पाठविणार म्हणून वर्तमान ऐकिलें. चिमाजी बुळे यांनीं कांहीं जमाव जमा केला आहे, व सेंदवेकर संताजी होळकर यांचे दोनशें स्वार व कांहीं पेंढारी ऐसे व कांहीं पायदळ जमा करून, खरगोण वगैरे प्रांतांत धामधूम करावी, महेश्वराभोंवतींही गडबड करावी, असे योजनेत आहेत. हें वर्तमान बाईस कळलें. त्यास बाईंनीं येथून एक पागा नागलवाडीस पाठविली आहे, कीं चिमाजी बुळ्याजवळ उतरा. त्यांचें चेरित काय तें ध्यानांत धरून वरचेवर लिहून पाठवीत जाणें. झणून त्या पाग्यास बाईंनीं सांगितलें आहे. बुळ्यांनीं आवई टाकिली आहे कीं, भिलाभाबरांचें पारिपत्य केलें पाहिजे, यास्तव जमाव करितों. आपणही कांहीं सरंजाम पाठवावा. झणून बाईकडे कारकून पाठविला होता. बाईंनीं सांगितलें जे, आखींही पागा पाठविली आहे. उभयपक्षांही असे घावडाव चालत आहेत. असें वर्तमान ऐकिलें. दादासाहेबांकडील वर्तमानः— श्रीमंत सुरतेसच आहेत. त्यांजकडील दोन पलटणें खडक्याव्यान्यावर आहेत. राजश्री गणेशपंत बेहेरे चार पांच हजार फौजेनिशीं दहीवलीवर आहेत. हें वर्तमान नंदुरबारेहून कोणी मले माणूम आले. त्यांनीं सांगितलें. लालजीदाम सावकाराचा मूल येथें बाईजवळ आहे. खर्चाच्या ऐवजाकरितां बाईंनीं येथें अटकावून ठेविला आहे. त्याम हुजूर पाठवावा झणून पेशजीं जासूदजोडी आली होती. सांप्रत हुजूरजोडी सरकारचीं पत्रें घेऊन आले, ते अक्षतत्रितीयेस दो प्रहरां येथें आले. दरवाज्याची परवानगी देऊन किह्यांत घेतले. बाईंनीं रुबरू बोलावून वर्तमान विचारलें. यांनीं पत्रें देऊन जबानींही सांगितलें. सावकाराचा मजकूर ऐकिला. संध्याकाळीं बाईंनीं हुजूरयास वाढ्यांत जेऊं घालून, विसाजी काशी त्यांजवळ उतरावयाम पाठविलें. हुजूरयांजवळील पत्र पाहून बाईस वैषम्य फार वाटलें जे, सावकाराचा प्रकार कसा, तो तपशीलवार पेशजीं श्रीमंतांस आखीं लिहून पाठविला असतां, फिरून श्रीमंतांनीं त्याच मजकुराकरितां पत्रें देऊन हुजुरे पाठविले. तस्मात् तुकोजीबाबा व नारो गणेश व लालजीदास यांनीं जे जे बनावून गोष्टी सांगतात, त्याच गोष्टी श्रीमंतांस सत्य भासल्या. आखीं जें तपशीलवार पत्र लिहिलें तें मिथ्या भासलें. किंवा, आतांची रीत अशीही जाली असेल कीं, ज्यांनीं जो गैरवाका समजावून मांगितला, तोच मनन होऊन पत्रें व हुजुरे व जासूद देवितात. छान करण्याची रीत ज्यांची त्यांजमार्गे गेलीशी दिसती. असो. आम्हांस तों बाजवीचे रीतीनें सावकाराजवळून पैका घेतला पाहिजे. हुजूरयांस उत्तरे देऊन बिदा करा. आजच बिदा करा. एकंदर येथें हुजुरे राहूं देऊं नका. फार रागें मरली. तेव्हां मुकुंदराव हरी व लक्ष्मण बल्लाळ यांनीं बहुत प्रकारें बाईस सभ-

जावून सांगितलें. पत्रांचीं उत्तरे लिहावयास तों आज्ञा जाहली. तिसरे दिवशीं, लक्ष्मण बह्मळ व माधवराव व मुकुंदराव यांस बाईंनीं सांगितलें जे, हुजऱ्यांशीं व त्या सावकाराच्या मुलांशीं तुम्ही बसून रुबरू करा. आम्ही येथे तसदी त्यास काय करितों व गैरवाजवी आम्ही काय करितों, हेंही त्यास समजूं द्या. उत्तरे देऊन हुजऱ्यांस वाटे लावा. कदाचित् त्यांनीं आड केली तर परिछिन्न हुजऱ्यांस नावेत घालून पार करून द्या. गैरवाजवीच आम्ही करूं, तेव्हां अपराधही पदरीं घेऊं. ज्यापक्षीं आम्हांसच गैरवाजवी करणें नाहीं, तेव्हां आमचे येथील जाबसाल आम्ही वहिवाटत्यास श्रीमंत कोणावर रागें भरतील? आम्ही आपले येथील कारभार हा वेळपर्यंत हुजूर पाठविला नाहीं, आणि अशा कामास सरकारचे हुजरे येण्याचाही मांप्रदाय नाहीं. हुजऱ्यांनीं पत्रांचीं उत्तरे घेऊन जावीं. अमें रागें भरून बाई बोलली. यांनीं त्रिवर्गानीं सावकाराची व हुजऱ्यांची रुबरू केली. पत्रांचीं उत्तरे घेऊन जा झणतात. हुजरे झणतात जे, आम्हांस सरकाराची आज्ञा येईल तेव्हां जाऊं. अद्याप बाईच्या कानां घातलें नाहीं. पुढें काय जाबसाल होईल तो पहावा. ह्याप्रमाणें लक्ष्मण बह्मळ बोलत होते. ते ऐकिलें वर्तमान सेवेसी लिहिलें असे. स्वामी झणतील कीं, ऐकिलें वर्तमानच लिहितां; तुम्हांस तेथें कशास ठेविलें आहे? तेविषयीं विनंतिः--प्रस्तुत जाबसालचें कामकाज जिकडे आहे, त्यांसींच बोलणें चालणें एकांतीं दुकांतीचे बोलत आहेत. त्या बोलण्यांत त्यांनीं न बोलावितां जाणें युक्त दिसत नाहीं. तत्रापि दोन चार वेळां तसेंही जाऊन पाहिलें. परंतु त्यांस व खलबतच्या मुत्सद्यांस संशय पडूं लागला. यास्तव मातुश्रीस नित्य एक वेळां दरबारचे समयीं मुजरा करून, दोन घटका बसून, दरबार बरखास जाहला, झणजे लक्ष्मणपंतांकडे जाऊन त्यांस नमस्कार करितों. ते वर्तमान सांगतात ते व कांहीं कोठें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी लिहीत आहेत. दुसरें वर्तमानः--राजश्री पाटीलबावांचे कबिलें वैशाख शु॥ द्वितीयेस उज्जनीस दाखल जाले. राजश्री बाजीराव बर्वे यांचीं घोडीं धर्मपुरीस ठेविलीं होती. त्यास वैशाख शु॥ ४ बुधवारी, जे पांगेत घोडीं होती, ते पांगेस अग्नीचा उपद्रव जाहला; तेथेंच हजार दोन हजार बाणही गांववाल्यांचे होते, त्या बाणांसही आग लागली. गवताच्या गंजांसही आग लागली. घोडी सारीं आगीच्या व बाणांच्या उपद्रवांनीं मेलीं. एकशें त्रेचाळीस घोड्यांत पंचवीस घोडीं वांचलीं आहेत. त्यांतही दहा बारा मरतील. जळालीं आहेत. कांहीं कापडही जळालें. रावजीचे कांहीं जवाहीरही लक्षपरियंत होते तेंही जळालें. याप्रमाणें पंचमीस प्रातःकाळीं गुरुवारीं येथें वर्तमान आलें. दिलीहून पंधरा दिवसांचीं

४०. घांशीराम कोतवाल.*

खालील पत्र सातारा येथील बारामतीकर जोशांच्या दप्तरांतील आहे. त्यांत घांशीरामानें ब्रह्महत्या केल्याबद्दल त्यास झालेल्या शासनाची इत्थंभूत हकीकत दिली आहे. त्यावरून नाना फडणवीस घांशीरामाचा कितपत पक्षपाती होता, तें दिसून येईल. 'श्रीमंत' हें विशेषण नाना फडणविसाला लावलें आहे, 'रावसाहेब' या शब्दानें सर्वाई माधवरावाला संबोधिलें आहे. घांशीराम हा पुणें शहराचा कोतवाल झणजे पोलिस अधिकारी होता. त्याची बूज राखणें हें मुख्य सत्तेचें काम होतें. पोलिसाला नाना प्रकारचीं खुळें उघडकीस आणावयाची कामगिरी दिली असल्यामुळे, तें लोकनिंदेस प्रायः सर्व राजवटींत पात्र होतें, व त्यांच्या निंदेबरोबर मुख्य सत्तेचीहि निंदा लोक करीत. तोच प्रकार घांशीरामासंबंधानें झालेला दिसतो. तत्रापि, घांशीरामाचा अपराध दिसून आल्याबरोबर नानांनीं त्याचें पारिपत्य केलें, हें स्पष्ट आहे. धर्मशास्त्राप्रमाणें बहुब्राह्मणवधाला जी शिक्षा सांगितली आहे, तीच शिक्षा घांशीरामाला दिली. ब्राह्मणहत्येची प्रथम बातमी मानाजी फांकडे यांनें दिली, हीहि बाब लक्षांत घेतली पाहिजे. मानाजी फांकडे कोणत्या पक्षाचा होता व नानांवर त्याचें कितपत प्रेम होतें, तें प्रसिद्धच आहे.

ग्रांटडफर्ने घांशीरामाच्या वधाची हकीकत पुढें लिहिल्याप्रमाणें दिलेली आहे:—

"At last it being suspected that Gasse Ram was starving a respectable Brahmin to death, Mannajee Phakray headed a party of the people, broke open the prison, and rescued the unfortunate Brahmin, which led to the detection of the monster's crimes; and he fell a victim to the vengeance of the exasperated populace by whom he was stoned to death." (*—History of the Mahrattas. P. 550*).

ह्या हकीकतीमध्ये व असल पत्रांत दिलेल्या माहितीमध्ये किती तफावत आहे, हें वाचकांस दिसून येईलच.

घांशीरामानें एकवीस ब्राह्मण मरूं दिले कसे, त्याची वास्तविक कथा अशी आहे:—त्या काळीं तैलंगणांतून आलेले कोमटी, ब्राह्मण वगैरे लोक पुण्यांत चोऱ्या

* इतिहाससंग्रहाच्या ८ व्या अंकामध्ये ऐतिहासिक गोष्टी ह्या सदराखालीं घांशीराम कोतवालाची माहिती दिली आहे. तीत त्याच्या वधाची सर चार्लस मालेट ह्यांनीं लिहिलेली हकीकत दिली आहे. रा. राजवाडे ह्यांनीं बारामतीकर जोशांच्या दप्तरांतील घांशीरामाच्या वधाच्या हकीकतीचें मनोरंजक व महत्त्वाचें पत्र पाठविलें आहे, तें ह्या टिपणामध्ये दिलें आहे. ह्या पत्रामध्ये घांशीरामाच्या वधासंबंधाचा चांगला खुलासा आहे.

करीत. कित्येक तेलंगे परराज्यांतून भिक्षा मागण्याच्या मिषाने हेर येत. त्यांचा बंदोबस्त करण्याचें काम घांशीरामाचें होतें. तशांत, स्वतः घांशीराम लुहंगाच्या कोठडींत सदाच जात नसे. हाताखालील शिपाईप्याथांच्या कडून तपासणीचें काम पोलिस सुपरिटेंडंट या नात्याने तो करीत असे. शिवाय, अफू खाऊन त्यांनी प्राण दिला, अशी त्याची जवानी आहे. सारांश, घांशीराम पोलिसकाम करीत असतां, हा अनन्वित प्रकार धडून आला. त्यानें ब्राह्मण सुद्धा मारले नाहींत. भटजी-तात्यांनी जी चवकशी केली, त्यांत ब्राह्मण मरावयाचें कारण काय, असा प्रश्न केलेला आहे; मरावयाचें हा शब्द योजलेला नाहीं.

[जोशाचें दप्तर, सातारा.]

श्री.

शक १७१३ भाद्रपद शुद्ध ४.

“वडिलांचे सेवेसीं सां नमस्कार—

विज्ञापना ऐसीजे:—पुण्याहून पस्तीस असामी तैलंग ब्राह्मण आपले देशास जाण्याकरितां निघोन घांसीराम कोतवाल याचें तळ्यावर गेले, आणि सायंकाळचे चार घटका दिवसास स्वयंपाक करावयास लागून अस्तमान दोन घटका रात्रीस भोजन केलें. नंतर चार घटका आठपाआठप करावयास लागली. तों इतकियांत कोतवालाचे प्यादे त्यांचें पेटेंतून पाचसात प्यादे जाऊन, तितक्या ब्राह्मणांस भवानीपेटेंतील चावडीस आणून, एका खणाचें भुयार आहे त्यांत पस्तीस असामी कोंडिल्या. त्यांत वारा जाण्यास जागा नाहीं. सबब, ब्राह्मण आंत कोंडमारा होऊन एकवीस असामी मृत्यु पावले. घातल्यापासोन तिसरे रोजीं, रा० मानाजी फांकडे चावडीजवळ राहातात, त्यांस त्या भुयारांत गलवा होऊं लागला हा कशाचा झणोन, आपण खुद त्या भुयाराजवळ जाऊन कुलूप तोडवून पाहिलें, आणि श्रीमंतांस ब्राह्मण मेल्याचें वर्तमान सांगून पाठविलें. नंतर श्रीमंतांनी चार प्यादे व एक कारकून चौकशीस पाठविला. तों इतकियांत घांसीराम याणें वाड्यांत येऊन विनंति केली जे, कोमटी पंचवीस तीस असामी माझे तळ्यावर येऊन राहात आणि शहरांत चोऱ्या करीत होते, त्यांस धरून आणून ठेविलें. त्याणीं अफू खाह्मी; तेणेंकडून मृत्यु पावले. आज्ञा जाहाल्यास मूठमाती देतो. उत्तर जाहालें जे, चौकशीस कारकून गेला आहे; तो आल्यानंतर सांगणें तें सांगूं. असें बोलून, चिचवडचे देवांग पुलापलीकडे सामोरे गेले. तेथून स्वारी फिरोन बेलबागेंत आल्यावर घांसीरामानें गांठ घालून गैरबाका समजावून मूठमातीची परवानगी घेतली आणि आपले घरास गेला. इतक्यांत श्रीमंत राजश्री रावसाहेब यांनीं श्रीमंतांस बोलावू पाठविलें. वाड्यांत गेले. तेव्हां रावसाहेब याणीं विचारिलें जे, घांसीरामानें ब्राह्मण मारिले, त्यास त्याची चौकशी होऊन घांसीरामाचे पारपत्त्याचें काय ठरविलें? उपरांत, आज्ञा होईल तसें करूं झणोन बोलून, घांसीरामास बोलावूं पाठविलें. तो आला. तों श्रीमंतहि सरकारवाड्यांतून आपले घरास आले, आणि वे॥ भटजीतात्यांस

चौकशी सांगितली. त्यांनीं कोतवालमजकूर यास, ब्राह्मण कशाकरितां कोंडिले व मरावयाचें कारण काय? जें खरें असेल तें सांग. असा प्रश्न केला. तेव्हां त्याणें उत्तर केलें जे, चोर झणोन कोंडिले. ते अफू खाऊन मेले. यांत माझें कांहीं कृत्रिम नाहीं. असें झणत आहे तों रावसाहेब यांचा निरोप आला जे, त्याचें पारपत्य चांगलें करावयाचें. याचें झणणें तों या प्रकारचें, व श्रीमंत राजश्री नानाचे वाड्यापासीं हजारपंधरासे ब्राह्मण मिळोन नाना प्रकारच्या वल्गना करूं लागले. तेव्हां सर्व मजकूर भटजींनीं श्रीमंतांचे कानावर घालून, कोतवालाच्या मुसक्या बांधून गाडयांचे पहान्यांत ठेविला. तरी तेलिंग ब्राह्मण अतित्यायीपणास न चुकत! हत्तीचे पायास बांधल्याशिवाय आझांस आपले बिराडीं जावयाचें नाहीं. नंतर वे॥ राजश्री अय्याशास्त्री यांस ब्राह्मणांचे मध्यस्तीस घातलें जे, उदईक तुमचे झटल्याप्रमाणें याचें पारपत्य करितों. तरी ब्राह्मण न ऐकत. शास्त्री यांचे आंगावरील वस्त्रें, पोत्र नेसावयाचें सुद्धां, झोंबून फाडिलें; व श्रीमंतांचाहि निग्रह पाहून, प्रथम प्रहर रात्रीस हत्ती आणवून वर्ता त्यास घालून बांधिला, आणि सर्व शहर फिरवून पर्वतीजवळील रमण्यांत नेऊन पायांत बेडी घालून ठेविला. शहरांतून फिरते वेळेस ब्राह्मणांनीं कोतवालास पांचसात दगड मारिले. तेणेंकरून कांहीं डोकीं फुटलीं होती, व शंभर गाडवी चांकीस होते. नंतर दुसरे रोजीं, भाद्रपद शुद्ध द्वितीया बुधवार प्रातःकालीं, ब्राह्मण मागतीं दोन हजारपाचेतों अजमासें जमा होऊन, श्रीमंतांचे वाड्यापुढें बहुतच गरगशा करूं लागले; आणि धोलत जे, त्यास जिवें मारल्याशिवाय आझी ऐकत नाहीं, व श्रीमंतांचेंहि झणणें, त्यास जिवें मारावयांचा. त्याजवरून राजश्री वाड्याजीपंत केळकर नि॥ राघोपंत गोडबोले यांस रमण्यांत पाठवून, त्याची वेडी तोडवून, उंटावर उंटाचे + डीकडे तोंड करून बांधून, कोतवाल चावडीस आणिला. आणि पांच पाट काढून, शेंदूर डोकींत घालून, पुन्हां उंटावर पूर्ववत्प्रमाणें घालून आठी पंटा फिरविला, आणि गारपिरावर नेऊन सोडिला. आणि ब्राह्मणांस सांगितलें जे, तुझांस पाहिजे तर सोडा किंवा मारा. असें सांगून हवालीं केला. त्याजवर दोन घटका दिवसास सायंकाळच्या राहानां, ब्राह्मणांनीं धोंडे घालून मारिला. त्यास दहन करावयाची देखील परवानगी नाहीं, व कोतवालमजकूर याचा दिवाण गणूजीपंत व गोपाळपंत व केसोपंत भावे यांचे घरीं चांक्या बसवून बेड्या घालून ठेविले आहेत. त्यांचेंहि पारपत्य यथास्थित चांगलें करणार, व प्यादे व माणसें ब्राह्मणांस धरून आणावयास व कोंडून ठेवावयास जे होते, त्यांचीं पारपत्यें शिरच्छेदाचीं करावीं, असा श्रीमंतांचा मनोदय आहे. पुढें काय घडेल तें पाहवें, व कोतवालमजकूर याचे घरची जफती मुलांमाणसांमुद्धां करून चौक्या बसविल्या आहेत, व दोघां लोकांस बेड्या घातल्या. याप्रमाणें येथें जाहालें तें खात्रीस कळावयाकरितां लिहिलें आहे. सेवेसी श्रुत होय, हे विज्ञापना.”

४१. घांशीराम कोतवालाचा वध.

घांशीराम कोतवालाचा ता. ३१ आगस्ट इ. स. १७९१ रोजी पुणे येथे वध झाला. तो नाना फडणविसांच्या फार कुपेतला होता, हें लोकप्रसिद्ध आहे. अर्थात् नानांच्या मेहरबानीतल्या एवढ्या मोठ्या अधिकाऱ्यास आकस्मिक रीतीने ज्या वेळी देहान्त प्रायश्चित्त मिळालें, त्या वेळी पुण्यांत फार चळवळ व्हावी व नानाप्रकारच्या कंढ्या उठव्या, हें अगदीं साहजिकच आहे. त्याप्रमाणें नानाप्रकारच्या बातम्या चोहोंकडे पसरल्या. साताऱ्यास नानांनीं आपल्या विश्वासांतले बाबूराव कृष्ण आपटे झणून एक इसम तेथील बंदिवासांतल्या राजांची व्यवस्था पाहण्याकरितां ठेविले होते, त्यांना हें घांशीरामाच्या मृत्यूचें वर्तमान व इतर भयंकर बातम्या समजल्या. तेव्हां त्यांनीं भयभीत होऊन नानांस कच्चें वर्तमान विचारिलें. त्यांनीं त्यांस जें थोडक्यांत उत्तर लिहिलें आहे, तें फार महत्त्वाचें आहे. त्यांत “कोतवालाच्या अपराध पातकांची पराकाष्ठा झाली, सबब पारिपत्य केलें” असें एक स्पष्ट वाक्य आहे. त्यावरून घांशीरामाचे अपराध नानांस माहित होते व त्यास शिक्षा करण्यास त्यांची संमति होती, हें व्यक्त होतें. ह्यावरून नानांस न विचारतां श्रीमंतांनीं स्वतः कोतवालास कैद करण्याचा हुकूम दिला व नानांनीं त्यास लपवून ठेविलें वगैरे जो लोकप्रवाद आहे, त्यांत तथ्यांश दिसत नाही. ह्याच पत्रांत नानांनीं, “लबाड व द्वेषी आहेत, ते मनस्वी गोष्टी उठवितात. ही पुण्यांतील लोकांची रीत चाललीच आहे.” झणून एक वाक्य लिहिलें आहे. त्यावरून, हे सर्व लोकप्रवाद झूट आहेत असें मानावें लागतें.

[भेषवलीदत्तर.]

श्री.

ता. ११ आक्टोबर इ. स. १७९१.

“राजश्री बाबूराव स्वामींचे सेवेसी:—

विनंति उपरी:—तुझीं पत्रें पाठविलीं तीं पावलीं. तुझीं आपला यावयाचा मजकूर लिहितांत. त्यास, श्रीमंतांची खारी सातारियास यावयाचें ठरल्यास मग येण्याचें कारण नाही. तेथेंच भेट होईल. तेथें यावयाचें न ठरल्यास मग लेहून पाठवूं. *वरकड कोतवालाचे पारपत्याचा वगैरे मजकूर विस्तारें लिहिला, त्यास कोतवालाच्या अपराध पातकांची पराकाष्ठा जाली, सबब पारपत्य केलें. वरकड मजकूर लिहिले ते सर्व लटके! लबाड व द्वेषी आहेत, ते मनस्वी गोष्टी उठवितात. ही पुण्यांतील लोकांची रीत चाललीच आहे. खाना छ १२ सफर हे विनंति.”

✽ ✽ ✽

* येथून नानांचें स्वतःचें हस्ताक्षर आहे.

• ४२. शाहू महाराजांचा मृत्यु व रामराजांचे सिंहासनारोहण.

शाहू महाराज सातारा येथे ता. १५ दिसेंबर इ. स. १७४९ रोजी मृत्यु पावले. त्या समयी बाळाजी बाजीराव ऊर्फ नानासाहेब पेशवे सातार्यास हजर होते. त्या प्रसंगी त्यांनी जो बंदोबस्त केला, त्याचे वर्तमान त्यांनी ठिकठिकाणच्या मराठे सरदारांस लिहिले. त्यांपैकी अमृतराव शंकर दिनकरराव ह्या मराठे सरदाराकडून पेशव्यांच्या पत्रास आलेले पुढील उत्तर आहे. अमृतराव हा शूर सरदार असून तो पूर्वदिशेस झणजे बंगाल्यांतील मोहिमेंत गुंतलेला होता. हे पत्र फार मनोरंजक व महत्त्वाचे आहे. त्यावरून शाहूच्या मृत्यूनंतरच्या राजकीय बंदोबस्ताची व बाळाजी बाजीरावाच्या धूर्तपणाची व वजनाची कल्पना येते.

[सातारादप्तर.]

श्री.

ता. ८ मे इ. स. १७५०.

“श्रीमंत राजश्री पंतप्रधान स्वामीचे सेवेसीः—

विनंति सेवक अमृतराव शंकर दिनकरराव माष्टांग दंडवत प्र॥ विज्ञापना. सेवकाचे वर्तमान ता. छ १२ जमादिलाखर महाराजांचे कृपावलोकनेकरून यथास्थित असे. विनंतिः— सेवकावरी कृपा करून आज्ञापत्र छ ६ सफरीचे सादर जाहाले, ते छ १३ रविलाखरी पावले. मस्तकी वंदूत सनाथ जाहालों. ‘श्रीमंत कैलासवासी महाराजांस अधिकमासांत अनारोग्यता प्राप्त जाहाली. उपाय बहुत जाहाले. तथापि, होणाराजु-रूप छ १५ मोहरमी राजश्री स्वामींनी कैलासवास केला. सौ॥ बाईसाहेबी सहगमन केलें. मोठी अनुचित गोष्ट जाहाली. ईश्वरइच्छेस उपाय नाही. कैलासवासी महाराजा-मारिखा गरीबनबाज राजा होणें नाही. परंतु भावी पदार्थ ऐसाच होता. कैलासवासी महाराज वर्तमान असतां, आझ्यांस समीप बोलावून, स्वकीय सार्थकाविशीं व सल्लेनतेच्या बंदोबस्ताविशीं किलेक प्रकारें सांगितले. त्यावरून आगाव पंचवीस तीस हजार फौज जमा करून सातारा राहिलों. राजश्रींनीं परलोकसाधन करितांच, तमाम पुरेजात व कारखाने व राजमंदिरी चौक्या ठेवून बंदोबस्त केला. राजश्रींस माहुलीसंगमी नेऊन यथोचित सार्थक केलें. राजश्री राजारामसाहेब पानगांवी होते. त्यांस आणावयाच्या विचाराने कैलासवासी महाराज होते. तेव्हां प्रसंग जाहालियावरी आणावयास फौज पाठविली. छ २६ मोहरमी आले. तमाम राज्यांतील सरदार, सरकारकून, अरकानी-दोलतानी, समस्त लहानथोरी तसलीमार्तें ब्रज्याआणिली. श्रीनं राज्यपदार्थ केले. छ ६ सफरी सिंहासनारूढ जाहाले. मोठा जल्लूस जाहाला. उमर बेबीस तेवीस वर्षांची.

१ गरीबनबाज=सौजन्याविषयी प्रसिद्ध, भोळेपणाविषयी प्रसिद्ध. २ सलतनत=गादी, राज्य. ३ पुरेजात=सर्व पेठा. ४ अरकानी दौलतानी=दौलतीचे खांबे, राज्याचे आधार-रतंभ, मुख्य मुत्सद्दी. ५ तसलीमात=वंदन, प्रणाम. ६ बज्याआणिली=बजाणिली=बजाविली. (१) ७ जल्लूस=उत्सव, समारंभ.

तारुण्य राजतेजयुक्त, प्राक्कनवान आहेत. तदनुरूप किमपि व्यंग न पडतां, राज्याचा बंदोबस्त उत्तम रीतीनें जाहाला. उभयतां सरदार माळवा प्रांते रवाना जाहाले.* ह्मणून लिहिलें तें कळलें. कैलासवासी महाराज केवळ अवतारी, पुण्यवान होते. दिग्विजय संपादून तमाम राजप्रजा स्वामीस निरवून परधामास गेले. स्वामींनीं यथोचित सार्थकता करून, त्यांच्याच मनोभिष्टानुरूप राजश्री छत्रपति स्वामीस पदारूढ केलें. राज्यभाराचा बंदोबस्त उत्तम रीतीनें केला. या गोष्टीचा कीर्तिघोष या दिशेस आगाऊ पंधरा दिवस प्रविष्ट जाहाला. मित्रशत्रूस आल्हादखेद प्राप्त जाहाला. राजश्री छत्रपति स्वामींचे व स्वामींचे पदरी अगाध पुण्य, तन्मुळे किमपि व्यंगपदार्थ न पडला. पूर्वी श्रीमंत कैलासवासी रावसाहेब व श्रीमंत आपासाहेब वर्तमान असतां, सेवकासमक्ष चर्चा केली कीं, राज्यांतील सेना व खावंदाचे चितवाती असते तरी, एक वेळ प्रजापाळण करून दाखवितां. त्यास उभयतांचे मनोभिष्ट पूर्वपुण्य स्वामींच्या पदरीं आलें. उत्तर, दक्षण, पश्चिम, तीन दिशेचा बंदोबस्त महाराजांच्या तेजप्रतापे सहजगतीनें जाहालाच आहे. राहिली पूर्वदिशा. येथील बंदोबस्त सेनासाहिल्ये अथवा सामदामदंडभेदेकरून सेवकांरा शत्रुमित्रादेखता यशस्वी करून चरणाजवळ नेणें हेही सबळ कीर्ति महाराजांची आहे. नवाब माहाबतजंग यास थैला आला, तो त्याजकडे कासीद घेऊन मेदनीपुरास गेले आहेत. उत्तरे जाहालियावरी सेवेसी येतील. सेवेसी धुत होय हे विज्ञापना.”

॥ ॥ ॥

४३. यशवंतराव होळकराची जेजुरीची यात्रा

व

रावबाजीचा भित्रेपणा.

शेवटचे रावबाजी किती भित्रे होते हें इतिहासांत प्रसिद्ध आहेच. ह्यांच्या भित्रेपणाच्या मासल्याचें एक पत्र येथें देण्यासारखें आहे. इंदूरचे यशवंतराव होळकर ह्यांची प्रकृति बिघडल्यामुळे त्यांनीं देवदर्शनासाठीं जेजुरीस येण्याचा विचार चालविला. हें पाहून रावबाजीच्या अंगावर कांटे उभे राहिले. तेव्हां त्यांनीं साताराच्या छत्रपतीस पत्र लिहिलें कीं, यशवंतराव होळकर दक्षिणेंत आले तर मी विजयदुर्गास पळून जातो, व तुम्हीं रायगडास जावें; ह्मणजे उभयतांचें संरक्षण होईल. ही पळपुटेपणाची युक्ति रावबाजीच्या दिवाणासही पसंत पडली! हें पत्र वाचण्यासारखें आहे:—

[साताराद्वार.]

श्री.

ता. १७ फेब्रुवारी इ. स. १८११.

श्रीमंत क्षत्रियकुलावतंस महाराज राजश्री छत्रपति स्वामींचे सेवेसी:—

विनंति सेवक बाजीराव रघुनाथ प्रधान कृतानेक विज्ञापना ता छ २२ मोहरम सन

* येथपर्यंत पेशव्यांच्या पत्रांतील मजकूर आहे.

इहिदे अक्षर मयातैनपावेतों स्वामींचे कृपेंकरून मुखरूप असों विशेषः—राव यशवंतराव होळकर यांचे बोलणें कीं माझे प्रकृतीस समाधान नाही; याजकरितां मजला जेजुरीस येऊन देवदर्शन घ्यावयाचें. देवदर्शनावांचून माझा प्राण जातो. त्यापक्षीं मजला आज्ञा जाहाली असतां जेजुरीस यावयाचें; अथवा आज्ञा न जाली तरी जेजुरीस येऊन देवदर्शन घ्यावयाचें. देवदर्शनावांचून येथें माझा प्राण जातो. त्यापक्षीं मजला जेजुरीस येणें प्राप्त. मग प्राण जावो अथवा राहो. परंतु मजला जेजुरीस यावयाचें. ह्मणोन होळकराकडील वकील सरकारांत बोलतात. त्यास होळकरास येण्याविषयीं सरकारांतून आज्ञा न जाली तरी जबरदस्तीनें दक्षिणेंत यावयाचा इरादा त्याचा आहे. तेव्हां होळकर याचे वास्तविक प्रकृतीस ठीक नाही ह्मणोन जेजुरीस देवदर्शनाकरितां येणार, किंवा देवदर्शनाचे निमित्त्यानें इकडे जबरदस्तीनें कोणत्या मतलबाकरितां येतो याचा निश्चय नाही. त्यास, होळकर याचें आमचें वांकडें कसें व त्याणें प्रांताची दशा कशी केली या सविस्तर मजकुराची समक्ष विनंति केलीच आहे. मजकूर अगप्रसिद्ध आहे. यास्तव होळकराचें इकडे येणें जाहलें अमतां मीं पुण्यास राहावें हें मसलतीस येत नाही. याजकरितां होळकराचा दक्षिणेंत येण्याचा प्रकार दिसला ह्मणजे मी विजयदुर्गास जाऊन राहावयाचा बेत केला आहे. होळकर इकडे आल्यावर प्रसंग कसा पडतो याचा नियम आज समजत नाही. महाराजांची स्वारी सातारियास [असतां] पेशजीं परशुरामभाऊ पटवर्धन यांणी व चिरंजीव रा० चिमणाजी रघुनाथ यांस यशोदाबाईचे मांडीवर बसवून चिमणाजी माधवराव असे शिके व पेशवाईचीं वखे आणून दिलीं. तसेंच यशवंतराव होळकर यांणी चिरंजीव रा० विनायक अमृतराव यांस पेशवाईचीं वखे आणिलीं. पूर्वीं असे बखेडे जाले. कारण, सातारा जागा नाजूक. बांकी नव्हे. बलकुर्बेलीस राहावयाचे उपयोगी नाही. सबब पूर्वीं शिवाजी महाराज यांनीं रायगडासारख्या जागा वसवून दौलतां केल्या. प्रसंगाच्या दिवसांत खासा स्वारी सानारा राहाणें हें माझे व रा० सदाशिव माणकेश्वर यांचे विचारास येत नाही. रायगड जागा चांगली मजबूत. कोणी ह्मणेल की, तेथें फौज पाठवून वखें आणूं किंवा बंडबखेडा करूं, तर होणार नाही. असें माझे व मशारनिलहेचे विचारांत येतें. स्वामींचे मर्जीमुबारकेंत आल्यास, यशवंतराव होळकर दक्षिणेंत येऊन कोठें लढाईचा प्रसंग न करितां कराराप्रमाणें नर्मदापार माघारा गेल्यास, मी विजयदुर्गाहून पुण्यास येईन. ते समर्थी स्वामींची स्वारी सातान्यास जावी. कदाचित् यशवंतराव होळकर लढाईच्या इराद्यावर येऊन बखेडा करूं लागल्यास, ते मसलत शेवटास जाय तोंपावेतों रायगडास महाराजांनीं कुटुंबमुद्धा आनंदांत असावें. मसलत शेवटास गेल्यावर मग सातान्यास यावें. याचें मनन करून हे मसलत बाहेर कोठें न फोडतां आज्ञोत्तर यावें. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

✽ ✽ ✽

४४. तुळ्या पवाराची जबानी.

रघुनाथराव पेशव्यांचा खिजमतगार तुळ्या ऊर्फ तुळजाजी पवार हा नारायणराव पेशव्यांच्या मारेकऱ्यांपैकी एक साथीदार होता. त्याची जबानी उपलब्ध झाली आहे. ह्या जबानीची तारीख दिलेली नाही. परंतु हें पत्र अदमासें इ. स. १७८०/८१ सालचें आहे. ह्या जबानीमध्ये नारायणराव पेशव्यांस कैद करून, दादासाहेबांस बंदमुक्त करण्याची जी मसलत झाली, त्यांत सामील असणारांची नांवें दिली आहेत. ही जबानी फार महत्त्वाची आहे.

[मेणबलीदस्तर.]

श्री.

“जबानी तुळजाजी पवार सु॥ इहिदे समानीन मया व अलफ. कारणें जबानी लिहून दिली ऐसीजे:-आपण महमद इसफ याचे घरीं हमेशा बसावयास जात होतो. त्यास महमद इसफ यानें मजपासून वचन घेतले कीं, आम्ही श्रीमत राजश्री दादासाहेब बांस मिळोन, रायांस कैद करून, दादासाहेबांस बाहेर काढावयाची मसलत केली आहे म्हणोन बोलला. मग मी बोललों कीं, त्यांचे नांव घेऊन मुलखावर पोटा भरावयास बहुत जागा आहे; आम्ही या कामांत पडत नाहीं. म्हणोन बोललों. त्याजवरून बहुतच गळा पडोन बोलला कीं, हाही बाजीराव यांचा लेक आहे; आण या मसलतीत बहुत जण आहेत. तेव्हां आपण पुसिले कीं, कोण कोण ते मसलतीत आहेत, त्यांचीं नांवें सांगणें. त्याजवरून त्यांचीं नांवें सांगितलीं. ते बितपशील:-

१ आबाजी महादेव.	१ हुसेन बेग.
१ शिवाजी कान्हो.	१ खरगसिंग.
१ नूर महमद.	१ गोविंद गणेश निसबत
१ सदाशिव रामचंद्र.	माहादाजी नीलकंठ.
१ भवानराव प्रतिनिधी.	१ सखाराम हरी.
१ छद्म फरास.	१ सखाराम भगवत यांचेच सूत्रानें होते.
१ नरसिंगराव देशमुख.	त्याचा चोपदार आणून रुजू करून देऊ
१ तोफखाना आपणाकडेस आहे	१ गोविंदराव गायकवाड.
म्हणोन सांगितलें याचे नांव	१ नीळकंठराव रामचंद्र यांजकडील लोव
सोबत.	ह्या वेळेस वाळ्यास चौकीस होते. ते फि
० प्यायामध्ये कोण होते हे आप-	तुरीच होते. त्यास दर राबतीं शंभ
णांस ठाऊक नाहीं.	१०० रुपये दिले.
० मोठो बाबूराव हे फितुरांत	१ महमद इसफ.
मुळीं नव्हते व आपणास कोणी	१ सुमेरसिंग.
सांगितलें नाहीं.	

सधरु सतरा असाम्या ते समयी होते. हें खरे. बेबरपासून राजकारण चाललें आपण पुण्यातील कामांत होतो.

इतिहाससंग्रह.

धर्मार्थकाममोक्षाणामुपदेशसमन्वितं ।

पूर्ववृत्तं कथायुक्तमितिहासं प्रचक्षते ॥ १ ॥

संपादकः—दत्तात्रय बळवंत पारसनीस, सातारा.

पुस्तक १ ले.]

मे १९०९.

[अंक १० वा.

विषयानुक्रम.

विषय.	पृष्ठांक.
१ ऐतिहासिक स्फुट लेख.	२१-२८
२ परराष्ट्रांच्या दरबारांतील मराठ्यांचे वकील.	८५-१००
३ महेश्वरदरबारचीं बातमीपत्रें.	१२९-१४४
४ ऐतिहासिक टिपणे.	६९-७६

मुंबई येथें

तुकाराम जावजी यांच्या निर्णयसागर छापखान्यांत
बाळकृष्ण रामचंद्र घाणेकर यांनीं
मालकांकरितां छापिला.

वार्षिक वर्गणी ट. इ. सह ४ रु. अंकाची किं. ट. इ. सह ६ आण्ये.

महादजी शिंदे.

७. जावलीकर मोरे यांची छोटी बखर.*

“ * * * मोइटे, सुरवे, जाधवगव, कदम, गिंदे, रथिगव, भाडवलकर, मोरे, घाटगे, जुंजारराव, नलवडे, सालोंखी, पाटणकर, माने ससवळकर, दहीगांव (कर), बेलाहूरकर, ऐसे घरंदाज मन्हाटे कृष्णदेवरायाची चाकरी विद्यानगरी करून, जहागीर मनसब खाऊन, राजाज्ञंत चालत असतां, पुढें होणार इब्राहिम व आलि येदिलशाहा व बहिरीनिजाम हे पहिले राजियांचे नोकर यांचे होते. यांहीं राजापासीं चाकरी सरस केली. राजा मेहेरबान होऊन इब्राहिम यास नवाजीस करून तेलंगणप्रांताचा सुभा दिधला. याचे हामराहा लोक देऊन यांस तेलंगणांत रवाना केलें. त्यांहीं त्या प्रांतांत अंमल केला. इब्राहिम एके दिसीं शिकारीस निघाला. जेथें भागानगर वसलें तेथें मुसी नदीचे तीरी शिकार खेळत पाहाडावर गेले. तेथें खरगोस निघाला. त्याचे पाठीं कुत्रें लागलें. कुतरीयानें खरगोसाचा पाठलाग केला. जेथें किल्ला आहे, तेथें खरगोस कुतरीयावर उतरला. तेव्हां इब्राहिम यांहीं (व) याचे लोकांहीं आचंबा केला जे, खरगोस यानें कुतरीयास हटवून दिधलें. तेव्हां, एक हापीज दिलदार, बहुत उमदा आदमी, व एक ब्राह्मण ज्योतिषी यांस बोलावून विचारलें जे, हें काय आचर्य (आश्चर्य ?) आहे ? तेव्हां त्यांहीं सांगितलें जे, हे जागा मर्दानगिरीची आहे. येथें किल्ला बांधवाल झणजे बलकुट (?) वमेल. जुमस खाणार नाहीं. त्याजवरून इब्राहिम त्यास झणूं लागला जे, शायत कोणसी ? तेव्हां त्यांनीं फल पाहून सांगितलें जे, उदईक शायत सरस आहे. आरंभ करावा. तेव्हां त्या स्थळीं एक धनगर आपलें एक लहानसें शेंपडें बांधून बायका, मुलेंलेंकरें व बकरी घेऊन नांदणूक

* ही चंद्रराव मोन्यांची छोटी बखर आमचे मित्र रा. रा. यशवंत राजाराम गुप्ते जी. ए. भांनी रा. रा. नरहर मल्हार चिटणवीस ह्यांचे माफत मिळवून आमचेकडे पाठविली आहे. ती बखर अरसल प्रतीच्या नकलेची नकल आहे, त्यामुळे तान पुष्कळ अशुद्ध व इतर दोष इष्टांस पडतात. तथापि, चंद्रराव मोन्यासंबंधाची कांहा नवीन माहिती तान अमल्यामुळे ती येथे प्रसिद्ध केली आहे. ह्या बखरीची शुद्ध प्रत कोणाम उपलब्ध झाल्याम ती त्यांनी कृपा करून आमच्याकडे पाठवावी. रा. यशवंतराव गुप्ते ह्यांचा इतिहासमशोधनाचा व्यासंग स्तुत्य असून, त्यांच्या सारखे आस्थेवादीक गृहस्थ ह्या कामी अधिक लक्ष्य घालतात अशी आझांस उमेद आहे. प्रभुमंडळीमध्ये शिवकालीन ऐतिहासिक कागदपत्रांचा भ्रगणा अधिक असून दिवसेंदिवस त्याची उपेक्षा फार होत चालली आहे. त्यांनी आपलें जवळील मूल्यावान् ठेवा, इतिहासप्रकाशनाच्या स्तुल्य उद्देशानें जगापुढें लवकर आणावा, अशी आमची त्यांस प्रेमभावाची सूचना आहे. आजपर्यंतच्या उपेक्षेनें पुष्कळ इतिहास नष्ट झाला आहे व काळांतरानें फार नुकसान होईक.

करीत होता. तेथें पाण्याची एक विहीर सरस, गोड पाण्याची, ह्वासीर पाहून, एक घरानसी नांदणूक करीत असतां, इब्राहिम यांहीं धनगरास बोलावून आणिलें जे, 'अरे सुनो धनगर, येव्ढी जागा तुजला आझी मागतों. आपले सुशयस्वतारीनें थावी. कांहीं जुलूमजाजती करीत नाहीं.' याजवर धनगर बोलला जे, 'सुभेसाहेब, जागा माझी दाद पडदादियापासून कदीम आहे. तर तुझी वस्तुदार आहां. आहांस विचारणा करितां, तर उत्तम. या जागीयावर मुदती किती एकांची धग्वी वसलीया नांदणूक जाहाली असेल. कदीम एक आकताला आहे. आकतालाच्या हुकुमानें कितीएक पैदाम होती, व गारतही होती. तर तुझी साहेब लोक, येथें किझा बांधूं झणोन विरादा करितां. तर माझें नांव या किल्ल्याचें ठेवणें.' तेलंगणामधें धनगरास गोलाबाडु ऐमें झणताती. तर या किल्ल्याचें विसम गोल-कुंडा व बालेहासाग ऐमें ठेवणें. तुझांस जागा आपण सुश रजावंदीनें दिधली. तेव्हां इब्राहिम यानें तेथें किझा बांधून गोलकुंडा ऐमें नांव ठेविलें. एक माझ-णाची कन्या देवभक्त होती आणि परम शुचित्ववती. तिचें नांव भागम्मा. ते यात्रोदेशें मार्गी जात असतां, इब्राहिम शिकार खेळत चालला. तों भागम्मा एक ठायीं उतरून आपले पोटास्तव पाकनिष्पत करीत होती. पाकनिष्पत जाहली. पात्रें दोन वाढलीं. एक पात्र वाढून इब्राहिम यांस त्याचे खिजमतगारापासीं देऊन पाठविलें. इब्राहिमही भुकेला होता. त्यानें तें अन्न भक्षिलें. भक्षिल्यानंतर आगम जाहला. मग खिजमतगारास बोलावून सांगितलें जे, 'तें आमांस घेऊन यावें. कांही आदेसा न धरणें. तूं आमची धर्मबेटी आहेस.' तेव्हां भागम्मास बोलावून तिजला पांचशें रुपये व वस्त्रें सरस देऊन, यात्रेस वाटें लाविलें. आणखी तिजकारणें इब्राहिम बोलिला जे, 'सुन, भागम्मा, आणखी काय विरादा असेल तो मागणें.' तेव्हां भागम्मा झणों लागली जे, 'आणखी कांहीं माझा विरादा नाही. तुझी गोल-कुंडा किझा बांधला. पुढें शहर वसवावें झणोन मनुसुबा केला, तर त्या शहराचें नांव भागानगर झणोन ठेविलें पाहिजे. माझें नांव पुढें चाले तें करावें हा विरादा आहे.' त्याजवर इब्राहिम बोलिला जे, 'सुन, भागम्मा, या शहराचें (नांव) विसम भागानगर ऐमें चालवीन.' मग भागानगर शहर वसविलें. रामराजासीं बेबदल जाहला. आपणावर छत्र उभारलें. पादशाहा झणों लागला. पुढें आलि-बेदलशाहास डोणप्रांतीं जहागीर दिधली. पिकेल डोण तर खाईल कोण? न पिकेल डोण तर राहील कोण? त्यानें चनहली मोडून विजापूर वसविलें. तेथेंही खरगोसानें कुतरीयास हटवून दिधलें. तोही मुख्य दबाऊन आपणावर छत्र उभारून, बेबदल होऊन, पादशाहा झणों लागला. निजाम बहिरी यांस उभय बालेघाट व बीडदेश वर्गरे तहत खानदेश व नागलाण तपतीपावेतों मुलुकाची सुबेदारी दिधली.

थानें देवगरी किंवा कदम, कांहीं जदीद नव्हे, तेथें बेबदल होऊन पादशाहा झणोन तो मुलूक बळावून राहिला. ऐसे तिचे एकत्र होऊन विधानगरावर निमकहराम होऊन चढाई केली. तुंगभद्रातीरी राक्षसतागडीवर गमराजा याचें जुंज जाहालें. तिघांजणांहीं राजा यास मारून मुलूक वांटून घेतला. ती मुलकीं तिचे पादशाहा तहत नरमदेपामून गमेश्वरपावेतों जाहले. रामराजा निवर्तल्यावर तमाम मन्हाटे, ज्याचा जोग पडला त्याची चाकरी करून, आपला मंगजाम खाऊं लागले. कोणी विजापुरी मनसबदार जाहले. कोणी भागानगरी मनसबदार जाहले. कोणी देवगिरी दौलताबादेस मनसबदार जाहले. चंद्रराव मोरे विजापुरी पादशाहापासीं चाकरी करीत असतां, तेघवां पादशाहापासीं बहुत शिपास चंद्ररायाची जाहली कीं, बडे मर्द आदमी आहेत आणि जोरावर. ऐसें असतां विजापूर डोणप्रांतीं जबर झाडी मातली होती. तेथें वाघ जबर. त्या जंगलांत आदमी व गुरें व बकरीं यांचा तसनस करूं लागला. रहादारी चालेनासी जाहली. पादशाहापावेतों बोभाट जाहला. पादशाहा खुद्द वाघाचे शिकारीस निघाले. बरोबर स्वांग, पावहासभ मातबर, जेजाइला व बरकंदाज, जबर दारुखाना घेऊन, वाघाचा जंगल घेरला. तमाम धरमे बांधले. पादशाहा एका झाडाखालीं चांदनी देऊन बैसतक केली. जवळ थोर थोर मनसबदार बसले. तमाम दारुदखाना एकदाच झडला. धुगडी गर्द जाहली. हांका आरोळ्या देऊन वाघ झाडीचे मैदानांत पादशाहासमुख काढाडला. पादशाहाची नजर वाघावर जाहली. तेव्हां पादशाहा बोलिले जे, वाघ जाऊं न पावे. झाडींत न जातां चौफेर मैदानांत धरमेबंदी करणें. जर करतां त्याजकडून वाघ जाईल, त्याचा मुलाहिजा न धरतां गर्दन मारली जाईल. ऐसें स्पष्ट समजोन आपले आपले जागां काईम होऊन, वाघ जाऊं न पावे तें करणें. तेव्हां वरचेवर दारुदखाना सुटूं लागला. थोर गर्दी जाहली. परंतु एकही वाघ वाघावर न होय. आडहत्यारी यांहींही मार केला. परंतु वाघास न लागे. तेव्हां पादशाहा बोलिले जे, जर करतां एकांग वीर समशेरेंकडून वाघास मारील, तर त्यावर पादशाहा भेहेरवान होतील. झणोन पानाची पट्टी ठेविली. तेव्हां कोणी पानाचे पट्टीस हात न घालीत. मग चंद्रराव पादशाहाचे हुजूरीं उभे होते. तमाम लोक चंद्ररायाचे धरसीयास चौघांबराबर चाकरी धरमेबंदीस कायम जाहले. एकवचनी चंद्रराव हुजूर. तेव्हां चंद्रराव आढेल शिपाई. आजदादेघरचा गऊत मर्दाना. मग पादशाहाजीस चंद्ररायें कुणीसात करून अर्ज केला जे, 'तमाम लोकांचा धरसा एक तग्न करावा. वाघ मोकळे मैदानांत सोडावा. मी तुमचे आज निमक इतके दिवस स्वादली, याची झडती देईन. जर करतां वाघ म्यां जर मारला.

तर उत्तम. पादशाहाची चाकरी रुजू जाहली. जर करतां मज बाघांनं मारलें, त्याचे हातें माझा मृत्यु जाहला, तर आमचें सर्वांचें मुल्लेंकरांचें चालवाव-यास अंतर न करावें. माझे हातें बाघाचा मृत्यु असला, तर मी यास मारीन.' ऐसा अर्ज चंद्ररायें केला. मग पानाची पट्टी उचलून घेतली. बाघाभोंवता लोकांहीं धरसा धरला होता, तो सोडला. बाघ मोकळे जागीं मैदानांत पडला. नीट रोहक देऊन, पुढील पायें कोल्हेटेंकणीं विसून शेंपूट झाडूं लागला. रागें चूर. तेव्हां चंद्ररायें पादशाहास कुण्णीशात करून मुढाळीस ढाल दिधली. चोलिणीयावर काव्या बांधला. शिरीं पगडीस एक झाडाचे फांदियाचा तुरा लाविला. अंगीं विभूतीचें भूषण. मुंढ्यास ढाल देऊन पटीयाचें मेण झाडून टाकलें. मग तेथून चंद्ररायें नीट बाघावर चालून घेतलें. 'उठ कुतन्या. काय बमलास? तूं आमचे एक कुतरे आहेस!' ऐसें बोलून बाघाजवळ गेले. मग बाघ दणाणून उठून चालून आला. बाघाची झडप येतांच, चंद्ररायें पोटीं ढाल देऊन बैठक केली. बाघें नीट झडप टाकतांच, त्याचा लाग चुकून चंद्ररायें माथा खालें करून बसल्या बसल्या आंग लवविलें. बाघाची झडप त्यास बोलांझून पुढें गेली. तों इतकीयामध्यें चंद्ररायें हुशार होऊन त्याजकडे तोंड फिरविलें. ईश्वरास करणें. बाघ झडप टाकतांच, पुढें खूट बाघास लागतां, चांचरून पुढें पडतांच, गुडगे चालीं चंद्ररायें चालून, बाघ ऊट खालून माघारा फिरतां मुंढावर ढालचे बोडीयावर त्याचा मार सांभाळून पटीयाची सींग बाघाचे पोटांत चालविली. बाघ जाया जाहला. त्याच लग्नांत चंद्रराव उठून, घायांत घाय दुसरा हात पटीयाचा चालवून, दुधड बाघ करून मारला. मग पादशाहास येऊन मुजरा केला. पादशाहा मेहेरबान जाहले. 'भला शिपाई, दिवाणासा दिसतो. परंतु काय बाघावर मतम केलें.* आतां दिवाणा झटलें झणोन येडे झणून अडर्नांव मोरीयांत पडलें आहे. मग पादशाहा झणों लागले जे, 'सुन चंद्रराव, तुझा काय विरादा असेल तो मागावा.' तेव्हां चंद्रराव अर्ज करून तसलीमात

* जोन्यास जहागिरी मिळण्याचे व चंद्रराव असें नांव पडण्याचें कारण डफसाहेब खाली लिहिल्याप्रमाणें देतात:—

"In regard to the chiefs under Beejapoor, a person named Moray originally a Naik in the Carnatic, was appointed in the reign of Eusoot Adil Shah to the command of a body of 12,000 Hindu infantry, sent for the purpose of reducing that strong tract which is situated between the Neera and the Warna rivers. In this enterprize Moray was successful; he dispossessed the descendants of the Raja Sirkay and completely suppressed the depredations of their abettors; the principal of whom were families named Goojar, Mamulkar, Mohitey and Maharik. Moray, for this service was dignified with the title of Chandrarao."

करून बोलिले जे, 'पादशाहा सलामत, म्यां वाच मारल. तर आमचे मुन्हे अंतीं आटेगांव जावली माहाल थोर, वाचाची जाळी आहे. तेथील राज्य मजकामें देऊन, राजा हा किताब घावा.' पातशाहा खुदावंत होऊन आटेगांव माहाल जावली आठरा माहाल, मुन्हे तळकोंकणपावेतों, जेथवर हात कावेल तेथवर जबरदस्ती करावी. परंतु पादशाही हुकुमांत राहावें. चाकरी माणूस समयशीर लोक पाठवीत जावें. ऐसें बोलून पादशाहानें हत्ती व घोडा, सिंहासन ? बावली पोषाख व कडी व मोतीयांची जोडी बक्षीस दिधली. चंद्ररायें विजापुरीं जमीयेत ठेवून पादशाहास अर्ज केला जे, 'पादशाहा सलामत, मज राजा झणोन किताब दिधला, तर आझीं राजे लोकांहीं सगार्ई कोणासीं करावी ? तर, आमचे जे सगे आहेत त्यांस थोर मरातब घावे. झणजे सरतोल आझांबरोबर होतील. तेव्हां बारा राव पडेकर, व कुंभारखानी सुर्वे, सडेकर शिंदे, पाकडेराव, महामुलकरराव, गणसांवतराव, खोपकरराव, हालमकर हंबीरराव, दलवीराव, हंबीरराव, येरूणकर, चासेराव चव्हाणराव, ऐसे बारा राव पादशाहामीं मुलाजमत करून त्यांस 'राव' ऐसे किताब पादशाहाकडून देविले. आपले बिगदर भाऊ राजीयाचे झणोन यांसही राव किताब खास, राजे चंद्रराव मोरे, देशकरराव, मुदोसकरराव, कलाकरराव, हातकेटकर, विरमणकरराव, बिरवाडकरराव, आस्तनकरराव, मुधगांवकरगव, हे भाऊबंध. मोरेराव खास चंद्ररावाचे वडील पुत्र जावलीचे राज्यासंनीध चयाजीगव. शिवतरकर यशवंतराव, ज्यांहीं गडबड दरडीं धावणें, पादशाहापासीं केले. (त्यास) हिरवें* निशान पादशाहानें बक्षीसी दिधली. पादशाही निशान हारा. मरातबी पादशाहीचे बक्षीसीस वादांत.....प्रतापराव जोरामध्ये, हणमंतराव जावलीमध्ये, गोविंदराव महिपतगडी. दौलतराव ऐसे चंद्ररावाचे पुत्र सहाजण. चंद्रराव विजापुरींहून चालून बारा हजार पायेहासम घेऊन जावलीवर चालून आले. जावलीं सर करून, अम्मल बैसवून राज्य कायम केलें. पहिले जावलीस गुजर, महामुलकर, शिरके व मोहिते यांचीही चंदरोज जावलीवर नांदणूक जाहली. मुस्तकीम राजपद नव्हतें. राजगादी नांवास जावली, चंद्ररायाचे मुळें लौकिकांत जाहली. लहान थोर जावलीचे चंद्रराव मोरे राजे ऐसें झणताती. नांव अद्यापवर चंद्ररावाचें

* हे यशवंतरावानें निजामशाहबरोबर झालेल्या लढाईत मिळविलेलें. यशवंतरावाविषयी कथापट्टन डफसाहेब लिहितात:—

"His (Chandrarao's) son Yeshwant Rao, having distinguished himself in a battle fought near Purinda with troops of Boorahan Nizam Shah, in which he captured a green flag, was confirmed in succession to his father as Raja of Jowlee and had permission to use the standard he had won."

चालतें. त्यांची कोणी नांचें घेत नाहीं. ज्यास ठाऊक त्यासच ठाऊक. नाहीं त्यास नाहीं. अवल चंद्रराव गजे मोरे, त्यांचे पुत्र चयाजी राजे, व भिकाजी राजे, शोदाजी राजे, येसाजी राजे, गोदाजी राजे, बाळाजी चंद्रराव राजे, दौलतराव राजे. ऐसे आठ पुरुष. चयाजीराजे यांचा विस्तार दौलतरायापावेतो सात पुरुष जावलीवर राज्य चाललें. दौलतरायापामून चयाजी राजीयाचें वंग्याचें नकल जाहलें. पुढें शिवतरकर यशवंतरायाचे वंसीक कृष्णाजी बाजी राजे चंद्रराव जावलीवर, राजगादीस दौलतरायाचे माये-माणकाई आईने-कृष्णाजी बाजीम दत्तओटीस घेऊन, जावलीम स्थापून राज्य चालविलें. कृष्णाजी बाजी(ने) तीन वर्षे जावलीस राज्य केलें. पुढें शिवाजीराजे भोंसले यांस शंभूचा वर जाहला. ते जबरदस्त. तमाम मावळे पायेहासम मेळवून तमाम गड किल्ले घेतले. नदींत गड निर्माण केले. तमाम मुलकांत आपला अंमल केला. तळकोकण. बागमावळें व मुन्हीं मोडविलीं. चंद्रराव कृष्णाजीराजे मोरे यांस शिवाजी महाराजे सांगून पाठविलें जे, 'तुम्ही मुस्तफद गजे झणवितां. राजे आम्ही. आम्हां श्रीगंभूनें राज्य दिधलें आहे. तर तुम्ही राजे न झणावे. आमचे नौकर होऊन आपला मुलूक खाऊन, हामराहा चाकरी करावी. नाहींतर बदफैल करून फंद कराल, तर जावली मारून तुम्हांस कैद करून ठेवूं.' ऐशी पक्की इशारत लिहिली. त्याजवरून, रावराजे मोरे कृष्णाजी बाजीही, शिवाजी राजे यांस लेहून पाठविलें जे, 'तुम्ही काल राजे जाहलां. तुम्हांस राज्य कोणें दिधलें? मुस्तफद राजा आपले घरीं झटलीयावर कोण मानितो? येतां जावली, जातां गोवली. पुढें एक मनुष्य जीवत जाणार नाहीं. तुम्हांमध्ये पुरुषार्थ असला, तर उर्दईक याल तर आजच यावें. आम्ही कोंकणचे राजे असून, आमचा राजा श्रीमहाबलेश्वर. त्याचे कृपेनें राज्य करितों. आम्हां श्रीचे कृपेनें पादशाहानें राजे किताब, मोरचेल, सिंहासन मेहेरवान होऊन दिधलें. आम्हीं दाईमदारी दर्पिढी राज्य जावलीचें करितों. तुम्ही आम्हांसीं खट-खट कराल, तर पष्ट समजून करणें. आणखी वरकड मुलूख तुम्हांस आहे. येथें उपाय कराल तर तो अपाय होईल. यश न घेतां अपयशाम पात्र होऊन जाल.' ऐसें कृष्णाजीराजे मोरे यांहीं शिवाजी महाराजांस लेहून पाठविलें. त्यांचीं पत्रें शिवाजी महाराजे एकून परम संतस जाहले. आणखी प्रतिउत्तर पाठविलें जे. 'जावली खालीं करून, राजे न झणोन, मोरचेल दूर करून, हात रुमालें बांधून, भेटीस येऊन हुजूरची कांहीं चाकरी करणें. इतकीयावर बदफैली केलीया मारले जाल.' ऐसें पत्र चंद्रराव मोरे यांणीं एकून परम राग आला. मग करडा जबाब शिवाजी राजियांस लिहिला कीं, 'दारुगोळी महझद आहे. कांहीं बेजबाबास सुनें

बालून लिहिलें, तें कासियास त्याहाविलें? थोर समर्थ असों.' याउपर चंद्ररायाचा व शिवाजी महाराजांचा थोर आकस पडला. मग शिवाजी महाराजें सुरराब कांकडे दोन हजार हासम जावलीवर रवाना केले. महाबलेश्वरचा निसणीचा घाट, दरीयाचा उतरून, जावलीस वेढा घातला. जावली अवघड वाट, जाळ्या कळकीच्या वाट. तेथें एक महिनाभर जुंज जाहलें. महिन्या एका, कृष्णाजी बाजी मोरे राजे, जावली सोडून, आपले हासमसुद्धां रायगडास गेले. रायगड बळावून राहिले. तेथें शिवाजी महाराजें चढाई करून गेले. रायगड तीन महिने चंद्ररायांहीं भांडविला. मग सल्ला जाहला. कृष्णाजी राजे मोरे व शिवाजी महाराज यांच्या भेटी जाहल्या. जावलींत ठाणें शिवाजी महाराजांचें बैसलें. रायगडही महाराज शिवाजी राजे यांसीं सर जाहला. कृष्णाजी राजे मोरे यांचा शिवाजी राज्यांहीं बहुत मान केला. घोडा व सिरपाव दिधला. रुमाल दिधला.* कृष्णाजी चंद्ररायांहीं

* ही हकीकत डफसाहेबांच्या ग्रंथांतील व उपलब्ध असलेल्या मराठी बखरींतील हकीकतीहून भिन्न आहे. क्याप्टन डफसाहेब मोघम चंद्रराव मोरे असें ह्मणतात. चंद्रराव हा किताब होता. तो बऱ्याच पिढ्या चालत आला होता. डफसाहेब ह्मणतात, चंद्रराव मोरे मारला गेला, व त्याची मुलें शिवाजीनें कैद केलीं.

" Under these circumstances Shiwaji who had held his troops in a state of preparation for some time, sent two agents, a Brahmin and a Mahratha, the former named Ragoo Ballal, the latter Sumbhaji Cowji for the purpose of gaining correct intelligence of the situation and strength of the principal places, but ostensibly with a design of contracting a marriage between Shiwaji and the daughter of Chanderrao. Ragoo Ballal with his companion proceeded to Jowlee, attended by 25 Mawalas. They were courteously received and had several interviews with Chanderrao, the particulars of which are not mentioned; but Ragoo Ballal, seeing the Raja totally off his guard, formed the detestible plan of assassinating him and his brother, to which Sumbhaji Cowji readily acceded. He wrote to Shiwaji communicating his intention, which was approved, and in order to support it, troops were secretly sent up the Ghauts; whilst Shiwaji pretending to be otherwise engaged, proceeded from Rajgurrh to Purandhar. From the latter place he made a night march to Mahbyllisur, at the source of the Kristna, when he joined his troops assembled in the neighbouring jungles. Ragoo Ballal, on finding that the preparations were completed, took an opportunity of demanding a private conference with the Raja and his brother, when he stabbed the former to the heart, and the latter was despatched by Sumbhaji Cowji. Their attendants being previously ready, the assassins instantly fled, and darting into the thick jungles, which everywhere surrounded the place, they soon met Shiwaji, who according to appointment, was advancing to their support.

रायरीच्या बखरींतही हाच मजकूर आहे. किंबहुना डफसाहेबांनीं रायरीच्या बखरीचे

रुमाल न घेतला. रुमाल कोण चीज? आखांवर मोरचेल होतें तें पद थोर. तें टाकून लहानपद घ्यावें? जरकरतां आखांवर रुमाल न जाहला, तर आखीं जावलीकर राजे मोरे कांहीं छपलों नाहीं. शिवाजी राजीयांहीं घोडा, सिरपाव, चंद्ररायाम दिधला. तितकाच राजे चंद्ररायांहीं घेतला. रुमाल माघारा फिरविला. शिवाजी राजीयांहीं चंद्ररायाचा मोरचेल दूर करविला. ऐसेंच हत्यारबंद, कुष्णाजी चंद्रराव (यांनीं) मनीं विचार करून मनसबा केला जे, आमचें राज्य सलतनत कोठें जाईल? सांप्रत तों यांचे कैदेंत सांपडलों. पुढें श्रीशंभू जे बुद्धि देईल, ते केली जाईल. शिवाजी राजीयांजवळ असतां, शिवाजी राजीयांचें मानस होतें जे, जुजबी शिबंदी चंद्ररायांपासीं ठेवून यांची जावली यांस द्यावी. आपले नौकर झणोन स्थापावें. यांचा देश यांस द्यावा. भारी जमीयेत ठेवूं न द्यावी. जेव्हां हुजूर बोलावूं, तेव्हां आमचे धागियांन राहें ऐसें करून, यांची जावली यांस द्यावी. ऐमा निश्चय [करून] शिवाजी महाराजें केला. कुष्णाजी राजे मोरे यांस समागमें घेऊन

बाबतात शब्दशः भाषांतर केले आहे, असें झटलें तरी चालेल, यास्तव रायरीच्या बखरीताल उतारा देत नाहीं. सभासदांच्या बखरीतही कांहींशी रायरीच्या बखरीत दिल्याप्रमाणेच हकीकत आहे. परंतु तीत थोडी तफावत आहे. ती हकीकत येणेप्रमाणेः—

“कांकाणांत चंद्रराव मोरे झणून राज्य करीत होते..... त्यांजकडे रघुनाथ बलाळ सवनीस बोलावूं पाठविले. विचार करितां ‘चंद्रराव मोरे यास मारल्याविरहित राज्य साधत नाह्या. त्यास तुझांचाचून हें कर्म कोणास न होय. तुझी त्यांजकडे हेजबीम जाणे.’ ऐसें सांगितले. बराब निबडूक धारकरी शे सबाशे माणूस निबडून दिले. ते स्वार होऊन जावलीनजीक जाऊन पुढें चंद्ररायास सांगून पाठविलें कीं ‘आपण राजे याकडून आलों आहों, कित्येक बोलणे चालणें तद्द रह कर्तव्य आहे.’ असें सांगून पाठविले. उपरी त्यांनी त्यास आपणाजवळ बोलावून भेट घेतली, कित्येक वाखात्कारी बोलणे जालें. विराड दिलें तेथे जाऊन राहिले. दुसरे दिवशी मागती गेले. एकांती भेट घेतली. बोलणे जहाले. प्रसंग पाहून चंद्रराव व मूखांजीराव दोघा भावांस कदारीचे वार चालविले. जमातीसी निघून चालिले. खांसाच पडलियाविर लोक काय चालून येतात? असें कर्म करून परतोन राजियाकडे भेटीस आले. तेच खांसा राजा चालोन जाऊन जावली सर केली..... हणमंतराव झणून चंद्ररायाचा भाऊ चतुर्वेद झणून जागा जावलीचा होता, तेथे बळ धरून राहिला. त्यास मारल्याविना जावलीचें शैल्य तुटत नाहीं असें जाणून. संभाजी कावजी झणून महालदार राजियाचा होता, त्यास हणमंतराव याजकडे राजकारणास पाठवून सोयरीकीचें नातें लावून, एकांती बोलीचाळीस जाऊन संभाजी कावजी याने हणमंतरायासी कदारीचे वार चालवून जिवे मारिले, जावली काबीज केली.”

व्याप्तेश्च्ये ऐसें आले कीं, आगर बंगाल्यांतच मुखत्यार गव्हर्नर जनरेल पहिल्या-पासून अधिक राहिल्यासी फार उत्तम आहे; आणि बादशाह वालाजाह परलमिटचे वित्तान ऐसें होतें कीं, बिलकूल एखत्यारी व मुखत्यारी, मजकूर एक साहेब जनरेलावरी आमावी. ते साहेब बहुत दिलावर व मर्दाना व उमदा व सरदार व सरदारीयोग्य ऐसा कीं, याप्रमाणें कोन्ही उमदा हिंदुस्थानांत गेला नसेल, ते गेल्यासी उत्तम आहे. याजकरितां दिरगतरान कंपनीनें बादशाह वालाजाहचे हुकमाप्रमाणें करीट (ग्रेट) आनरबील (आनरेबल) अर्ले करनवालीस (कार्नेवालीस) बादशाही फौजेमध्ये जनरेल होते, त्यांसी दरखास्त ऐसी केली कीं तुह्यांवरी खिजमत गव्हर्नरी व जनरेली व सरदारी फौज व मुखत्यारी कुल याप्रमाणें मोकरर होत आहे, कीं सारे बंदर ताळुके इंग्रजीमध्ये कोन्ही साहेब इंग्रजासी जाहाली नाही. हे गोष्ट कबूल करा. अर्लसाहेब मजकुरानें हे हुकूम कबूल करून, आज छ १२ माहे सितंबरी सन १७८६ *मसीहा छ १८ माहे जिलकादेस सन २८ जलसवाला ते दिवशीं दाखल कलकत्तेसी होऊन मनदर्शन खिजमत गव्हर्नरी व सरदारी फौजेची, व मुखत्यार जो सदरी लिहिलें आहे त्याप्रमाणें जाहाले, व हाही खेही दुसरे दरजेवरी सरफराज जाहाला. आणि समस्त वर्तमान दोस्ती व एकपणेचें—जे कंपनीसी व आं साहेबासीं तरदूद व मेहनत मुसलिसाचें जें पहिल्यापासून अधिक आहे—तें अर्लसाहेबाचे हुजुरेसी जाहीर केलें.

* ह्या पत्रासोबत खालील माहिती दिलेली आहे. त्यावरून 'दिरगतरान' (डायरेक्टर्स) व परलमिट (पार्लमेट) ह्या शब्दांचे अर्थ व इंग्रजी महिन्यांची व सनाची माहिती लाला सेवक-गामाने पेशव्यांस पाठविल्याचे दिसून येते.

श्रीशंकर.

“दिरगतरान हाणजे कंपनीचे

बडेसाहेबांनी हाणतात.

परलमिट हाणजे बादशाहाचे

आलकाब आहे.

मन मसीहा हाणजे हजरत इमा नामे एक पंगवर होता. त्याचे भजवरेमधे इंग्रेज आहेत. याचा सन धनसंक्रांतीचे तेरावे दिवशी चंद्र २५ दिजंबरी याचे बडादिन होतो. ते दिवस हजरत इसाचा जन्मदिवस आहे. ते दिवसापासून सन फिरतो आणि या सनाचे बारा महने आहेत. त्यांचा तपसीलः—

१ माहे दिजंबर दिवस ३१
१ माहे जानेवारी दिवस ३१
१ माहे फेब्रुवारी दिवस २८
१ माहे मार्च दिवस ३१
१ माहे एप्रिल दिवस ३०
१ माहे माई (मे) दिवस ३१

१ माहे जून दिवस ३०
१ माहे जुलई दिवस ३१
१ माहे आगस्त दिवस ३१
१ माहे सप्टेंबर दिवस ३०
१ माहे ऑक्टोबर दिवस ३१
१ माहे नोव्हेंबर दिवस ३०

६ १८२

६ १८३

एकूण महिने बारा व दिवस तिनशे पासष्ट होतात. येणेंप्रमाणें आहे. हे विज्ञापना.”

म. व. १२

व अर्लसाहेब मजकूरही इरादा मजबूत हेच ठेवितात कीं, आपले मारफतीनें बाय दोस्ती व दोस्ती एकपणेचा आहे, त्यासी निघेबानीचा पानी रात्रंदिवस शिंपून हिरवा व ताजा राखावा. हे कामाकरितां बिलकूल एखत्यार यांजवरच करार आहाले. आणि, अर्लसाहेब मजकूर आपले तर्फेनें हेच मरातिबे याचप्रमाणें आं साहेबासीं लिहितील. आं साहेबासीं निश्चय असावा कीं अर्लसाहेब मजकूरचे वचनांत केसाप्रमाणें अंतर होणार नाही. यांचे दोस्ती व दोस्तीहिलीमध्ये मजबुती व मजबुती कमाल सेवटापावेतों राहील. उमेद, दोस्ती दिली पासून ऐसी आहे कीं, ईजानिबासीं दोस्त एकरंग आपले ध्यानासी आणून, हमेशा कुशलतेचें पत्रे तेथील वर्तमानसहित लिहून खुशाल करीत गेलें पाहिजे. ज्यादा काय लिहिणें !

लेखांक १६.

हें पत्र फार महत्त्वाचें व मनोरंजक आहे. ह्या पत्रामध्ये कलकत्याच्या कौंसिलची स्थिति, लॉर्ड कार्नवालिससाहेबांचें कलकत्यास आगमन (ता. १२ सप्टेंबर इ. स. १७८६), त्यांचा सत्कार, त्यांची वर्तनपद्धति, त्यांचा स्वभाव वगैरेची माहिती दिली आहे. हें पत्र फार मूल्यवान् असून त्यांत लॉर्ड कार्नवालिस ह्यांच्या आगमनाच्या वेळच्या कलकत्याच्या स्थितीचें अत्युत्तम चित्र काढलेलें आहे.

पै। चंद्र २२ रालावल सन श्रीरामचंद्र प्रसन्न. ता. २ अक्टोबर इ. स. १७८६.
सबा समानीन पौष वद्य १० मंदवार.
बराबर चौकडा काशीद सरकार.

“श्रीमंत राजेश्री नानासाहेब स्वामीचे सेवेसी—

आज्ञांकित चरणरज सेवकराम व चिमणलाल साष्टांग दंडवत विनंति उपरी येथील कुरूल तागाईत आश्विन शुद्ध १० चंद्र ७ जिल्हेज पावेतों आसे. माहाराजांनीं कृपा करून आपली कुशल आनंदवैभवलेखन आज्ञा केली पाहिजे. सांप्रतकाळीं सरकारचा चौकडा खलितेचा जाब व इनायतनामा घेऊन बदामीचे मुकामेंहून रवाना जाहाला, ते उत्तम समर्थी पोहोंचून सेवकासीं सरफराज केलें. त्याजवरून सर्व वर्तमान तेथील कळों आलें. ते खलिते बडेसाहेबांसीं गुजरानिले. तेव्हां बडेसाहेबांनीं बोलावून तिकडील फौजेचें व लढाईचें वर्तमान पुसलें. मग सेवकांनीं सांगितलें कीं, टिपू मिया कांहीं सरकारचे फौजेसमोर येऊन युद्धासीं सिद्ध होत नाही. सरकारतर्फेनें श्रीमंत नानासाहेब व हरिपंततात्या साहेब आहेत. यांजबरोबर हुजरात वगैरे मिळून ऐशी नव्वद हजार खार आहे, व तोफखान्याची पन्नास साठ जरब थोरली आणि पौनसेंपर्यंत लाहान जरब आहेत. याशिवाय मुकोजीराब होळकर व मुधोजी भोंसले व नवाब निजाम अलीखान बाहादूर आपले फौजेनिशीं हाजर आहेत. फौज भारी आहे. याजकरितां टिपू मिया पुढें येऊन युद्धांशीं उभे राहत नाही.

आणि येथून लिहिलें गेलें होतें कीं आम्हांसीं दोस्ती राहणें. श्रीमंत साहेबांचे सरकारेसीं व कंपनीचे सरकारेसीं फार मनजूर आहे. याजकरितां हिंदुस्थानप्रांतीं कोणाचा उप-द्रव होऊं देणार नाही. माहादजीराव शिंदे दक्षिणेसीं सरकारकामावर गेल्यासीं कांहीं चिंता नाही. याचे उत्तरीं असें आलें कीं, माहादजीराव शिंदे हिंदुस्थानांत आहेत, हेही सरकारकामावरीच आहेत; आणि येथें कांहीं फौजेची कमी नाही. कंपनीची दोस्ती करितां नवाब निजाम अल्लीखानचे विद्यमानें पांच पलटणा आणविल्या आहेत. असे सालजाब जाले. याजपूर्वीं काशिदजोडी एक आचुरदार बरोबर येथील सविस्तर वर्तमान व चिरंजीव चिमनलालचें निरोपाचें वर्तमान लिहून व खलिते बडेसाहेबांचे हिंदवी नकलेसहीत चंद्र ४ सवाली माहाराजांचे सेवेसी पाठविले, ते पोहोचून येथील सविस्तर वर्तमान निवेदन जालें असेल. त्यांत हे मजकूर लिहिले होते कीं, येथें चार साहेब मिळून कारभार करीत आहेत. या चौघांमध्ये परस्परें चित्त शुद्ध नाही. हें वर्तमान त्यांत तपसीलवार लिहिलें, आणि कर्नेलसाहेबांचे सांगितल्याप्रमाणें आर्ज केली कीं लार्ड कार्नवालीससाहेब येथील गव्हर्नर होऊन विलायतेहून येतात आणि बरकड कच्ची यातमी लिहून सेवेसी पाठविले, ते पोहोचले असेल. प्रस्तुत येथील वर्तमान असें आहे कीं, लार्ड कार्नवालीससाहेब येथील गव्हर्नर होऊन येतात, ते मदिराजेसी येऊन पोहोचले. येथें लवकरच येतील. याजकरितां येथील सर्व कामकाज दरबारचे बंद आहेत आणि दरबारही बंद आहे. मदिराजेहून कार्नवालीससाहेबांनी येथील कारभारी यासी लिहून पाठविलें कीं, जनरेल मुलबारसाहेब फौजेचे कारभार करितात, त्यांनीं करूं नये, आणि कौसिलांत बसूं नये. झणून येथील जितके इंग्रज मातबर मुलकी माली कामावरी होते, ते भयाभीत जाले आहेत. अद्यापि कलकत्त्यासी आले नाहीत. पूर्वींच एक कौसली तगीर केले. यांनीं बादशाहाचे हुजुरेहून काय हुकूम आणिले आहे हें कळत नाही. कोणाकोणाशीं ठेवील अथवा न ठेवील झणून फार दुश्चित्त आहेत. चंद्र १० माहे जिलकादीं खबर आली कीं, लार्ड कार्नवालीससाहेब मदिराजेहून अफ्रीकडे आले; लवकरच येतात. याजकरितां येथून मिस्टर इष्टबिलसाहेब व इस्टरसाहेब असे दोन कौसली व कर्नेल मेगफरसनसाहेब व पामरसाहेब वगैरे येथील मातबर आंग्रेज पुढें नावांवर बसून आणावयासी समुद्रापर्यंत गेले. येथील बंगाली लोकांची रीत आहे कीं, जे कोणी इंग्रज विलायतेहून मातबर माणूस आले तरी, त्यासी आणावयासी येथून कांहीं जेवायाचे वगैरे सरंजाम घेऊन पुढें जातात. मग ते इंग्रज ज्यापासून कांहीं जेवायाचें अथवा आणखी कांहीं घेतलें झणजे तेच बंगाली त्याची दिवाणी करितो, असा सिरस्ता आहे. याजकरितां येथून बहुत बंगाली लोकांनीं पांचशें नावांपर्यंत घेऊन गेले. त्यांपैकी कांहीं नावांत माणसें बसून गेले, आणि कांहीं नावांत येथील मेवा तरबळलश्क व कांहीं अन्न पदार्थ व कांहीं नावांत केळीचीं झाडें, व नारंगी व लिंबूचीं झाडें वगैरे बारदार झाडें लावून, बाग सिद्ध करून घेऊन गेले होते. ते समुद्रापर्यंत गेले. परंतु लार्ड कार्नवालीससाहेबानें सारे लोकांची भेट न घेतां, व वर्तमान

न कळवितां, फार त्वरेनें, चंद्र १८ माहे जिल्ह्यादीं मंगळबारी येऊन, कलकत्त्याचे कि. ह्यांत दाखल जहाले. आणि तोफा सलामीच्या जाल्या. ते समयीं येथील मेगफरसन बडे. साहेबासी वर्तमान कळलें कीं, कार्नेवालीससाहेब किह्यांत दाखल जाले. मग आपण व इस्टविलसाहेब व इस्टरमाहेब व येथील सर्व मातबर आंग्रेज व हिंदुस्तानी व बंगाली लोक मिळून भेटीस गेले. कार्नेवालीससाहेबांनीं कोणाची भेट घेतली नाहीं. एक मेगफरसनसाहेब दोन्ही कौसलीसी किह्यांत भेटले, आणि स्वार होऊन शहराची हवेलीमध्ये येऊन दाखल जाले. दाहा पांच असामी मातबर इंग्रजांसी भेटले. आणि मेगफरसनसाहेबाने राजा गोविंदराम वजीराकडील वकील व सेवकासी व चिरंजीव व चिमनलाल व विश्वभरपंत भोंसलेकडील, भगवंतराव माहादजीराव शिंदेकडील वकील असे पांच आसामी यांसी बोलावून, वरचेवरी भेट करून देविली. कांहीं बोलणें जालें नाहीं. बाकी समस्त लोकांसी जाब दिले कीं, आज कोणाची भेट होणार नाहीं. मग सारे लोक न भेटतांच फिरून गेले. येथून जे इंग्रज व बंगाली लोक पुढें आणावयासी गेले होते, ते मागून दोन दोन चार चार दिवसांत आपले घरासी आले. मग लॉर्ड कार्नेवालीससाहेबांनीं जे आवचे इंग्रज व सारे मातबर लोकांसी सांगून पाठविलें कीं, दरबारेसी बोलाविलेवांचून कोणी येऊं नये. याजबरोबरी विलायतेहून कर्नेल रासनाम एक आंग्रेज फार मुसाहेब होऊन आले आहे. आणि याशिवाय चार पांच आंग्रेज आणखी आहेत. यांजपैकीं एक कर्नेल रासच सारे इंग्रजांशी जाबसाल करितो, आणि आवघ्यांचीं उत्तरें बडेसाहेबांसी करितो. आणि साहेब आंग्रेज पहिले पासून मुनशीगिरीचे कामावर आहेत; त्याचे बापाशीं व बडेसाहेबांसी विलायतेमध्ये फार हेत आहे. याजकरितां आतां त्याजवर बहुत ममता आहे. सारे हिंदुस्तानी वकीलांची भेट व जाबसाल त्याचेच विद्यमानें ठहरलें. चंद्र २१ जिल्ह्यादीं इष्टविलसाहेबाचे विद्यमानें, जितके आंग्रेज शिपाई होते त्यांची भेट जाली. चंद्र २२ रोजीं मामलतदार व समस्त आंग्रजांची भेट मेगफरसनसाहेबाचे मार्फतीनें जाली. चंद्र २४ रोजी आवघे वकीलांची भेट.....साहेब मुनशीचे विद्यमानें जाली. भेटीचे समयीं ऐसी युक्त केली कीं, कोणाचे भेटीचें वर्तमान कोणासी कळलें नाहीं. परंतु परस्परें वर्तमान कळलें कीं, राजा गोविंदराम वजीराकडील वकील व सेवकासी व चिरंजीव चिमनलाल व विश्वभरपंत भोंसलेकडील व भगवंतराव माहादजीराव शिंदेकडील, यांसी उभे राहून भेटले; आणि कोणाशीं उभे राहून भेटले नाहीं. बसूनच भेटले. सेवकास भेटीचे समयीं दोन पावलें पुढें येऊन भेटले व जवळ चौकीवर बसविलें. आणि श्रीमंत ... साहेबांचे व स्वामीचे कुशलतेचें वर्तमान पुसलें, आणि बोलिलें कीं तुझांकडील सरदारी हिंदुस्तानांत व दक्षिणेंत फार मातबर व कंपनीसीं दोस्ती बहुत, आझांसी हेंच मंजूर आहे कीं, तुमचे सरकारेसीं व कंपनीसीं पूर्ण चित्तापासून दोस्ती असल्यासी बहुत उत्तम आहे. आणि तुझांकडील जितके मजकूर दोस्तीचे आहेत, ते मेगफरसनसाहेबांनीं आझांसी समस्त

गमजाऊन सांगितले. तुझी आपले धनीयासी आमचे दोस्तीचे मजकूर लिहून पाठविजे. मग सेवकांनी सांगितलें की आमचे धनीची हेच मर्जी आहे की, परस्पर दोस्ती राहिल्याने फार उत्तम आहे. दोस्ती न राहिल्यासी बहुत खलेल उभे राहतील. हिस्टनसाहेबानें आमचे सरकारेसी निष्कारण बिघाड केले. यांत कंपनीचा खजाना बहुत खर्च जाले व आमचे सरकारांतही खर्च बहुत पडले. शेवटीं जें वर्तमान जालें तें आपल्याशीं विलायतेमध्ये ऐकण्यांत आलेंच असेल. मग बडेसाहेबानें उत्तर केलें की, आम्हांसी हुजुरेहून याजकरितांच पाठविलें आहे की, दक्षण व हिंदुस्तानेमध्ये पेशवा-साहेबांची सरकार व नवाब निजाम अल्लीखान हे दोन्ही सरकार मातबर आहेत. यांसी व कंपनीसी पूर्ण दोस्ती राखून, जें कामकाज करणें तें समजून करावें. अशीच आज्ञा आहे. मग सेवकांसी उत्तरपान देऊन रवाना केलें. त्या दिवसापासून कांहीं दरबार जालें नाहीं. येथें आदालत घर आहे, तेथें बडेसाहेबानें एका कागदावर इस्तहारनामा लिहून लावून दिले. त्यांत हे मजकूर लिहिले होते की, लार्ड कार्नवालीससाहेब बंगालचा गव्हर्नर चंद्र १८ माहे जिल्कादे-पासून जाले, आणि मेगफरसनसाहेब दुसरे दरजेवरी, व इस्टबीलसाहेब तिसरे दरजेवर, व इष्टुरसाहेब चौथे दरजेवर करार जाले आहेत. ऐसें लिहून चंद्र १९ जिल्कादीं लाविलें. मग चंद्र २१ पासून लोकांची भेट घेऊं लागले. चंद्र २५ पासून दरबार बंद आहे. सारा दिवसभर बसून येथील माली व मुलकी कागदपत्र पाहतात. जवळ मेगफरसनसाहेब व करनेल रास व आणखी एकदोन आंग्रेज कारम्यांपैकींच जवळ राहतात. दुसरे कोणी जाऊं सकत नाहीं. आणि रात्री आपण व करनेल राम व एक दोन आंग्रेज मिळून पायींच, मशाल न घेतां, येथून किष्ठा दोन कोसपर्यंत आहे, तेथवर जातात. अथवा शहरांत अर्ध रात्री पावेतो फिरतात. याचा भै (भय) येथील समस्त आंग्रेज व बंगाली यांजवर फार पडलें आहे, व माणूस मातबर. याचें कुल वर्तमान मेगफरसनसाहेबांचे खलितेची हिंदवी नकल करून खिजमतेसी पाठविली आहे, त्याजवरून सेवेसी विदित होईल. आणि विलायतेमध्ये याचे पांच कंगोड रुपये कंपनीमध्ये सौदागिरींत आहेत असें वर्तमान समजलें. वय पन्नास वर्षांपर्यंत आहे, आणि उजवीकडील नेत्र वांकडी व शरीर ठेंगणें व सुरत उग्र व बोलणें फार नम्रतीचें व प्रकृति तामसी आहे. प्राक्रम (पराक्रम) कसा आहे देव जाणे. समजल्याशी अर्ज केला जाईल. आणि याचे नांवाचा कांहीं पुरता शोध लागत नाहीं. करनेल मेगफरसनसाहेबानें लिहून दिलें की याचें नांव लार्ड कार्नवालीससाहेब आहे. आणि मेगफरसनसाहेबाचें पत्रांत लारिड आनरबिल आरल कार्नवालीस असें नांव लिहिलें आहे. आणि शिक्क्यामध्ये कांहीं भिन्नच नांव आहे. तहकीक करून अर्ज केली जाईल. करनेल मेगफरसनसाहेब कामांनूल निघाले. करनेली मात्र आहे. मागें ऐकण्यांत आलें होतें की, याजबरोबर इंग्रज गोरे हजार असामीपर्यंत येतात. त्याशीं याचे बरोबर कांहीं इंग्रेज आले नाहींत. आतांही वार्ता आहे की, माघे पांच साहा जहाज येतात. त्याचें-

ही वर्तमान समजून अर्ज केला जाईल. सरकारचे आज्ञापत्रामध्ये लिहिले होते की; तुम्ही तेथेच राहणे आणि चिमणलालासी पाठवून देणे. त्यासी, मागे मेगफरसनसाहेबाने सांगितले की, पेशवासाहेबाकरिता हात्तीचे बच्चे व घोडे लहान टांगण पाठवावयाचे आहेत. त्यांपैकी टांगण आले आहेत. हात्तीचे बच्चे यावयाचे आहेत. आले झणजे रुखसत करितो. ते आजपावेतो हात्तीचे बच्चे आले नाहीत. ऐसे पूर्वी सेवेसी अर्ज केली होती. इतक्यात खबर आली की, दुसरा गव्हर्नर होऊन येतो. मग बोले लागले की, गव्हर्नर आल्यावर त्याची भेट घेऊन जाणे. त्यासही आल्यापासून दरबार होत नाही. मेगफरसनसाहेब झणतात, दरबारचे बंदोबस्त जाले झणजे रुखसत करून देवितो; कांहीं चिंता न करणे. चिरंजीव गुलाबराय माहाराजांचे चरणाजवळ आहे. स्वामी धनी समर्थ. ईश्वरतुल्य मायबाप आहांत. बहुत काय लिहिणे हे विनंति व विज्ञापना.”

लेखांक १७.

हंही पत्र महत्वाचे आहे. ह्याजवर तारीख दिलेली नाही. परंतु ते इ. स. १७८६ सालचे असावे. वॉरन हेस्टिंग्ज विलायतेस गेल्यावर त्याजवर ‘फार संकट’ आल्याचा उल्लेख त्यांत आहे. त्याचेमाठी मि. शोर तिसरे दर्जाचे कौन्सली ह्यांच्या सांगण्यावरून तफजुल महंमदखान नवाब—वजीराचे वकील ह्यांनी, सर्व सरदार व राजे लोक ह्यांच्याकडून, वॉरन हेस्टिंग्ज ह्यांनी सर्वांसी खेदभावार्थे व दोस्तीचे वर्तन केले, असा एक कागद तयार करून घेण्याचा प्रयत्न केला; परंतु लाला सेवकरामाने त्याजवर सही केली नाही, झणून मजकूर आहे. तो इतिहासवाचकांम फार मनोरंजक वाटेल. ह्यास इंग्रजी ग्रंथांतून प्रत्यंतर पुरावा सांपडतो.

श्रीशंकर.

इ. स. १७८६.

‘सेवकाचे पत्रामधे ऐसे लिहिले आहे की तफजुल महंमदखान नवाब वजीराचे वकील यांनी मिस्तर शोर साहेब तिसरे दर्जाचे कौन्सली यांचे सांगितल्याप्रमाणे एक महजर तयार केले की, मिस्तर हिस्तीनसाहेब यांनी सारे सरदार व जमींदार लहान थोर सुभे बंगाल व काशी व लखनौ व इतर मुळखाचे सरदार व राजे यांची बहुत दोस्ती व एकलास व सल्लख केले. ऐसे महजर करून त्याजवरी समस्त सरदार व जमीनदार कलकत्ते व बंगाले व लखनौ व काशी व सावकार बंगाली व हिंदुस्थानी व बेणीरामपंत व विश्वंभरपंत भोंसलेकडील वकील व भगवंतराव—राजेश्री शिंदे कडील वकील व शंकरराव—शिवाजी विठ्ठलकडील वगैरे हे समस्तांनी सपतपूर्वक आपल्या मोहरा करून दिल्या. तो महजर आज्ञांकडे पाठविला की तुम्हीही आपली मोहोर करून देणे. आज्ञा उत्तर केले की, हिस्तीनसाहेबाने जैसी आज्ञांसी दोस्ती केली, ते विलायतेपर्यंत मशहूर आहे. त्यासी श्रीमंत पेशवासाहेबांचे हुकुमाशिवाय मोहोर करणार नाही. याजकरिता मिस्तर शोरसाहेबांसी फार वाईट लागले. जैसी आज्ञा होईल

त्याप्रमाणें बर्तणूक होईल. विलायतेमधीं हिस्टीनाबरी फार संकट आहे. ह्याणून महजर येथून करून पाठविणार. पूर्वी मिस्तर मेगफरसनसाहेबांनीं जानसेनसाहेबांचे विद्यमानें मौलवी महंमद कासीम यासी पांचशें रुपयेचा दरमाहा करून कांहीं तोफे विलायती देऊन, नवाब निजाम अल्लीखान याजकडे पाठविलें होतें. हल्ली बडेसाहेबांनीं मिस्तर किनबी-साहेबासी नवाबाजवळ पाठविलें. त्यांनीं तेथें जाऊन बहुत प्रकारें एकपणा दाखवून बिगनूर प्रांतीं कांहीं जागा मागून घेतली. तेथील वसूल नऊ दाहा लक्ष रुपयेपर्यंत आहे. ते जागा कंपनीचे नांवें करून घेतली. तेथें कोठी करावे ऐसे निश्चय करून माणसें झाडें कापावयासी लाविलें आणि बडेसाहेबांसी लिहून पाठविलें. बडेसाहेब हे गोष्टींनीं बहुत खुषवस्त होऊन चारशें गोरे इंग्रज शिपायी व पन्नास तोफा व पांच हजार मण वारूत व गोळे जलमार्गे जहाजाबरी तिकडे पाठविलें; व एक पलटण तेलंगे व दोन हजार मजूर कटकेवरून खुषकीचे वाटेनें पाठविले. नवाबासी व बडेसाहेबासी मिस्तर मजकूरचे विद्यमानें कौलकरार शपथपूर्वक जाहले. आणि मौलवी मजकूर आपले अर्ज बेगीबरोबरी हसी व घोडे व पोशाख व जवाहीर नवाबांनीं इकडे रवाना केले आहेत. येणेंप्रमाणें सेवकाचे पत्रां लिहिलें आहे. हे विज्ञापना.”

लेखांक १८.

ता. २ आक्टोबर इ. स. १७८६.

श्रीशंकर.

“श्रीमंत राजेश्री बाबासाहेब स्वामींचे सेवेसी:—

सेवक लाला सेवकराम व चिमणलाल मुक्काम कलकत्ते. येथील कुशल तगाईत चंद्र ९ जिल्हेजपावेतो साहेबांचे कृपेकरून असे. स्वामींनीं कृपा करून हरषडीं पत्रद्वारेणें सेवकांचा परामर्श करीत असलें पाहिजे. विशेष:—माहाराजांनीं मेहरबानी करून सरकारचे चौकळ्या बरोबरी पत्र पाठविलें, तें उत्तम समयीं पोहोचून, सर्फराज केलें. ऐसंच सदैव ममता करून सांभाळ करीत गेलें पाहिजे. विशेष:—येथें विलायतेतून लॉर्ड कार्नवालीससाहेब गवरनर होऊन चंद्र १८ जिल्कादीं येऊन कलकत्त्यासी दाखल जाहले. याचें वर्तमान तपसीलवार सरकारचे पत्रांत लिहिलें आहे, त्याजवरून सेवेसी निवेदन होईल. चिरंजीव गुलाबराय तेथें पायाजवळ आहे. त्याचा परामर्श करणें साहेबासच आहे. तेथें कोणी आमचा आश्रय नाही. चिरंजीवानें लिहिलें आणि माहाराजांचे पत्रावरून दर्याफत जाहालें कीं मखमल ऊंच व घडी लहान व वळ याचा गंज फरासिरी पाठवून देणें, त्यासी फरासीसाचे कोठींत खबर घेतली. कोठीकरानें सांगितलें कीं, मदिने पंधरा दिवसांत आमचे जहाज येतील. त्यांजमध्यें मखमल बगैरे सरंजाम येईल. त्यांतून तुझांसी जें जें पाहिजे तें देव. परंतु मखमल फार उंच चाळिस रुपये गजाशिवाय अधिक किंमतीची मिळणार नाही. तीही बुटेदार मिळेल. साधी इतके किंमतीची होत नाही, याजकरितां अर्ज ऐसा जे चिमणलालाची रुख-

सत लवकरच होईल. याजबराबरी लिहिल्याप्रमाणे फरमाविस सेवेसी पावती होईल. सर्व प्रकारे खात्रीचे पायाचेच आश्रय आहे. बहुत काय लिहिणें. कृपालोभ असो दीजे हे विज्ञापना.”

लेखांक १९.

लॉर्ड कार्नवालीससाहेब कलकत्त्यास आल्यानंतर सुमारे ६ महिन्यांनीं हें पत्र लिहिलें आहे. ह्यामध्ये त्यांची वर्तनपद्धति, स्वभावाचा रागरंग, ह्यांचें वर्णन लिहिलें आहे. तें मनोरंजक आहे. वारन हेस्टिंग्ससाहेबांच्या कारकीर्दीमध्ये नजरनजराणे घेण्याचा परिपाठ पडला होता, परंतु तो लॉर्ड कार्नवालिस ह्यांस आवडला नाहीं. त्यांनीं नजरनजराण्याचा स्वीकार करण्याचा क्रम बंद केला, असें लाला सेवकरामाच्या पत्रावरून दिसून येतें.

श्रीरामचंद्र प्रसन्न.

ता. ३ मार्च इ. स. १७८७.

“श्रीमंत राजश्री नानासाहेब खात्रीचे सेवेसी:—

आज्ञांकित चरणरज सेवकराम साष्टांग दंडवत विनंति उपरी येथील कुशल तागा-
ईत फाल्गुन शुद्ध, १३ चंद्र १२ माहे जमादिलावल जाणून खानदाची लेखनआज्ञा
जाली पाहिजे. विशेष:—पूर्वी येथील सविस्तर वर्तमान आरल कॉर्नवालीससाहेब विला-
यतेहून नवे गव्हर्नर होऊन आले, त्यांचे खलिते व खलितेची नकल हिंदवी करून
माहाराजांचे सेवेसी कासिदजोडी आजुरदार बरोबरी चंद्र १३ मोहरमी पाठविले
आहे; ते पोहोचून सर्व वर्तमान खिजमतेसी कळलें असेल. सांप्रत काळीं येथील
वर्तमान असें आहे कीं, नवाब मुबारकदवला सुभेदार बंगाल—जाफर अल्लीखानचे लेक
मुरशिदाबादेहून कूच करून चंद्र २५ माहे मोहरमी कलकत्त्यासी दोन कोसांवर
डेच्यांत दाखल जाले. बडेसाहेबांनीं मिस्तर सूरसाहेबासी पांच सात कोसांवर पुढें
आणावयासी पाठविलें होतें. चंद्र २७ मोहरमी नवाब सादत अल्लीखान,—नवाब
वजीराचे भाऊ, दोन महिने पुढें मेगफरसनसाहेबाची आज्ञाप्रमाणें, श्रीकाशीजीहून
कूच करून लाका जहानगीरनगर प्रांतीं सेर करावयासी गेले होते. येथें गव्हर्नर नवा
विलायतेहून आरल कॉर्नवालीससाहेब आले हें वर्तमान ऐकून यांची भेटीकरितां
कलकत्त्यासी आले. चंद्र २७ मोहरमी नवाब मुबारकदवलानें आपले खात्रीचे सर-
जाम फार दुरुस्त करून, दाहा बारा हात्ती, व पन्नास साठ स्वार, व चारपांचशें
पायदळ व पंचवीस घोडे कोतवाल, व दहाबारा पालख्या, व नालकी जरदोजी, व
शंभर खासबारदार जलेबेमध्ये होते. असें सरजामानिशीं बडेसाहेबांचे घरासी गेले.

बडेसाहेब कार्नेवालीस, व मेगफरसनसाहेब, व इष्टबिलसाहेब, व इष्टुरसाहेब दरवाज्यापर्यंत पुढें येऊन नवाबमजकुरासी भेटले, व बरोबर घेऊन माडीवर जाऊन वसविलें. खैराफियतचें वर्तमान परस्परें पुसून अत्तरपान देऊन रुखसत केलें. चंद्र ५ सफरी बडेसाहेब व तिन्ही कौसली नवाबाचे डेऱ्यासी गेले. नवाबांनीं १५ खान पोशाकी, व चार खान जवाहर, व एक हत्ती व दोन घोडे पुढें आणविले. बडेसाहेबाने माफ बोलले कीं, आझी कोणापासून कांहीं घेणार नाहीं, आणि कोणासी आपलेपासून कांहीं देणार नाहीं. अत्तरपान घेऊन आपले घरासी आले. याजप्रमाणें नवाब सादत-अल्लीखानासी चंद्र ७ रोजीं भेट जाली. खैराफियतचें वर्तमान पुसून परस्परें खुशीने अत्तरपान देऊन रुखसत केलें. दुसरे रोजीं बडेसाहेब व मेगफरसनसाहेब व दोन्ही कौसली व कर्नेल रास नवाबाचे डेऱ्यास गेले. नवाबांनीं पांच खान पोशाकी व दोन खान जवाहर व एक घोडा पुढे आणविला. बडेसाहेबांनीं कांहीं न घेतां अत्तरपान घेऊन घरासी आले. चंद्र ७ रोजीं बडेसाहेबाने नवाब सुबारकदौला, व सादतअल्लीखान, व नवाब मुजफरजंग यांची मेजमानी केली. चंद्र ११ रोजी मुबारकदौलाने बडेसाहेबांची मेजमानी केली. बडेसाहेब व मेगफरसनसाहेब दोन्ही कौसली व कर्नेल रास व सूरमांडब वगैरे मातबर आंग्रेज त्यांचे घरासी गेले. जेवण जहालियानंतर पांच मात तावफे मातबर व पंचवीस हजार रुपयांची आतशबाजी बरोबर आणिले होते. त्यांचा तमाशा अर्धरात्रीपावेतो दाखवून रुखसत केलें. चंद्र १७ सफरी बडेसाहेब व कर्नेल रास व आणिक कौसली मुबारकदौलाचे डेऱ्यासी गेले व तेथेच त्यांची रुखसत करून आले; आणि नवाब सादतअल्लीखानचेही घरासी जाऊन रुखसत केली. नवाबाचे मालजाबमध्ये कवलबुरग (१) साहेब मुनसी यांचे पेशकार अहमद जमाखान यांनी चाळीस पन्नास हजार रुपये घेतले, असें वर्तमान बडेसाहेबांसी कळलें. याजकरितां कवलबुरग मुनसीस दरबार मना जालें, आणि पेशकारासी कंपनीची चाकरीहून वर केलें. आतां मिस्तर चेंरीसाहेब-मुनसीखान्याचे दुसरे साहेब-हे कामावर करार केले. यांचें विद्यमानें सारे हिंदुस्थानी लोकांचा मालजाब होतो. चंद्र २५ सफरी जंनरेंल सुलवरसाहेब बडेसाहेबांसी निरोप घेऊन जहाजावर स्वार जाले. दोनचार दिवसानंतर विलायतेस गेले. चंद्र ३ रबिलवली पौष शुद्ध पंचमीस इंग्रजांचे 'बडादिन' जाले. येथील लोकांनीं सुदामतप्रमाणें चार पांचशें डाल्या तर मेवे यांच्या वगैरे तोफे आणि 'बडेदिन'ची नंजर आशरफी रुपै नगद घेऊन आले. परंतु बडेसाहेबांनीं कांहीं न घेतलें. सारे लोकांसी अत्तरपान देऊन रुखसत केलें. चंद्र १७ माहे रबिलावली मिस्तर इष्टबिलसाहेब तिसरे दरजेचे कौसली होते. बडेसाहेबांची आज्ञा घेऊन, आंग्रेजी बिबियाचा नाच पाहून, जहाजावर स्वार जाले. सात आठ दिवस राहून विलायतेसी गेले. चंद्र २५ रोजीं कळलें कीं, मेगफरसनसाहेब, दुसरे दरजेचे कौसली, यांनीं बडेसाहेबांनीं सांगितलें कीं, आमची तबियतेसी बेआरामी राहती; याजकरितां आझी तीन महिन्यांची रुखसत घेऊन ह्या खायासी समुद्राचे वाटेनं मदराजेसी जातो. बडेसाहे

बांनीं उत्तर केलें कीं, बरें आहे. चंद्र ५ माहे रबिलाखरीं करनेल मेगफरसन-जे पूर्वी स्वामीचे सेवेसी पुण्यासी आले होते-यांनींही बडेसाहेबांपासून निरोप घेऊन, कुटुंबास हित जहाजावर स्वार होऊन विलायतेसी गेले. आह्मांसीं जातेसमयीं सांगितलें कीं, आमची बहुत प्रकारें श्रीमंत नानासाहेबांचे सेवेसी सलाम लिहिणें, व आमचे नांवें जे पत्र श्रीमंत साहेब कृपा करून लिहितील, तें मेगफरसनसाहेबांस देणें. बडेसाहेबांमी न कळवें. असें सांगून स्वार जाले, व तेच दिवशीं मेगफरसनसाहेबांनीं आह्मांसीं मोलिलें कीं, आह्मी जे मरातीब, दोस्ती व एकदिली श्रीमंत रावसाहेब व कंपनीची सरकारचे होते, ते सर्व प्रकारें बडेसाहेबांसी समजाविले; व दोन खलिते श्रीमंत रावसाहेब व नानासाहेबांचे नांवें लिहून बडेसाहेबांचे हवाला केले. चिमणलालचे रुखसत समयीं तुह्मांसी देतील, व रात्रीं जहाजावर स्वार होऊन मदराजेसी गेले. चंद्र १० रबिलाखरीं नवाब हदरबेगखान, नवाबबजिगचे कारभारी, बहुत मातबर, अडीच महिन्यांत लखनौहून कलकत्त्यासी दाखल जाले. बडेसाहेबांसी भेटून नजर दाखविली, परंतु बडेसाहेबांनीं घेतली नाहीं. खैराफियन पुसून अत्तरपान देऊन रुखसत केलें. तिसरे रोजी बडेसाहेब खानमजकुरचे डेन्यासी गेले. करनेल राससाहेब, इधुरसाहेब, व सूरसाहेब व आणीक सात आठ आंग्रेज मातबर बरोबर होते. हैदरबेगखान यांनीं दोन तीन हजार रुपयांचा खाना तयार केले होते. हरएक साहेबापुढें पानदान व अत्तरदान, गुलाबपाश व चौफुले चांदीचे, असेच सारे साहेबांपुढें सरंजाम सोन्याचे, व बडेसाहेब व करनेल रास यांचे पुढें जवाहरचे, व खानपोश जरदोजी, जवाहरजडित मोल्यांची झालरचे आणून ठेविले. आणि पन्नास खान पारचे पोशाकी, व आकरा घोडे तुरकी, व ताजी व दोन हत्ती. व एक पालखी चाळीस पन्नास हजार रुपयांचे सरंजामाची, सारे मिळवून चार पांच लक्ष रुपये सरंजाम नजर केले. बडेसाहेबांनीं सारी नजर पाहून बहुत तारीफ केली, परंतु कांहीं न घेतलें. अत्तरपान घेऊन घरासी आले. हैदरबेगखान हे रंग पाहून स्तब्ध राहिले. राजा बछराज नवाब वर्जोर्चें खजानची व राजा गोविंदराम वकील थांजबरोबर शंभर बहंगी सरंजामाची बडेसाहेबांचे घरासी पाठविले. येथेंही कांहीं न घेतलें. पुढें खानमजकुरासीं काय सल्लू करतात हें सविस्तर सेवेसी लिहिलें जाईल. इष्टबिलसाहेब विलायतेसी गेले ह्मणून सूरसाहेबांसी तिसरे दरजेचे कासली केले. सेवकाचें वर्तमान ऐसं कीं, बडेसाहेबांनीं दोन चार बार, श्रीमंत रावसाहेब व स्वामीचे खैरिआत व लष्करचें वर्तमान पुसलें. आह्मी जे साहुकारी आखबार कळली होती ते सांगितली. त्याजवर आपण बोललें कीं सरकारची फौज व टिपूसूलतानसीं दोन चार लढाई जाली, परंतु बरोबर राहिले. सरकारची फौजेचा भरणा बहुत भारी आहे. पूर्वी मेगफरसनसाहेबांनीं दाहा तसबिरा श्रीमंत साहेबांची नजर करितां घेतल्या होत्या, ते बडेसाहेबांनीं पाहून पसंद केली नाहीं. आपणच चेरीसाहेबाचे मारफत तलाश करून, चार तसबीर जे विलायतीं ताटवर आंग्रेज लोक काढितात, ते दोन हजार रुपयांची किंमत करून घेतल्या. एक

ममबीर मिस्तर हिष्टीनसाहेबाची व एक जनरेल कूटसाहेबाची—जे मदराजची लढाईमध्ये मारले गेले—व एक हिंदुस्तानी बिबी व एक सुभेदारची अशी चार तस-बिरा आझांसी दिधल्या, व एक हत्तीचा बऱ्या व पांच टांगन, व सात पारचे बादली पोशाकी, व एक मोत्यांची माळा, व एक सरपेच, व जिगा, जवाहर श्रीमंत रावसाहेबांची नजर करितां आमचे स्वाधीन केलें. चंद्र २० माहे रबिलाखरी बडेसाहेबानें सेवकासी व चिरंजीव चिमणलालासी बोलावून पहिले दोन खरिते मेगफरसनसाहेबाचे हवाला केले, व बहुत प्रकारें श्रीमंत रावसाहेब व स्वामीचे सेवेसी आपला सलाम सांगून व दोस्तीची रीत बहुत दाखवून, आपली तरफेन दोन खलिते व सरंजामची याद दिधली; व पांच पारचे कारचोबी, व एक सरपेंच, जवाहर चिरंजिवासी देऊन रुखसत केलें, व दोन हत्ती थोरले मातबर लखनौचे साहेबांपासून श्रीमंतांचे नजर करितां आणविले होते. आझी बोलिलों की हत्ती येथे येतील व आपण पुण्यासी पाठावतील, याजला सात आठ महिने पाहिजे. म्हणून श्रीकाशीचे साहेबासी कागद दिधले की, हत्ती लखनौहून येतात, आपल्या जबळ ठेवून लाला चिमणलालचे हवाला करणें. नगद खर्चाविषयी बडेसाहेबांनीं बहुत ओढ केली. याचें सविस्तर वर्तमान चिरंजीव सेवेसी अर्ज करतील. चिरंजीव येथें आल्यापामून एक वर्ष चार महिन्यांमध्ये एक दुशाला व पांच पारचे कारचोबी व सरपेच जवाहर मेगफरसनसाहेब व कार्नवालिससाहेब यांजपासून पावले. याशिवाय एक पैसा नगद पावले नाहीं. रुखसत जाल्यानंतर दाहा दिवसाने तीन हत्ती व पांच टांगण व बारबार-दारी, चार तसबीर, याची खुराकी, दाणा व चारा, व मसाला, व हत्तीवान व साईस व पारवान, या लोकांची तलबा वगैरे हिशेब करून, तीन हजार रुपये आरकाटी त्याचें दोन हजार सातशें पन्नास रुपये शिक्का देविले. सेवेसी कळावें म्हणून अर्ज केले. त्यावर चिरंजिवाची रुखमत चंद्र १ माहे जमादिलावल फाल्गुन शुद्ध २ कलकत्याहून केली. व चिरंजीव गुलाबराय स्वामींचे चरणाजवळ आहे. त्याचा सांभाळ हरएक प्रकारें लग्नपूर्वक जाणतों की तेच चरण करतील. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक २०.

व्यामध्ये लाला सेवकरामानें लॉर्ड कॉर्नवालिस ह्यांच्या हालचालीचें वर्तमान लिहिलें आहे, तें मनोरंजक आहे. लॉर्ड कार्नवालिस ह्यांची दरबारी दिनचर्या लाला सेवकराम किती बारकाईने निरीक्षण करून श्रीमंतांस लिहीत असे, तें ब्या पत्रावरून चांगलें ध्यानांत येतें.

श्रीरामचंद्र प्रसन्न. ता. २१ आगस्ट इ.स. १७८७.

“श्रीमंत राजेश्री नानासाहेब स्वामींचे सेवेसी:—

आज्ञाकित चरणरज सेवकराम साष्टांग दंडवत विनंति उपरी येथील कुशल तागा-
ईत अधिक धावण वद्य त्रयोदशी चंद्र २६ माहे सवाल शनिवासेर जाणून आपलें
स्वकुशल आनंदवैभव लेखकास आज्ञा जाहली पाहिजे. विशेष:—पूर्वी दोन खलिते

मेगफरसनसाहेबांचे व विनंतिपत्र, सविस्तर वर्तमान, गवर्नर कार्नेवालिस साहेब व आणिक साहेबांचा व नवाब मुबारकदौला व नवाब सादतअल्लीखान, व नवाब खिरदमंदखान, नवाब फरुकाबादवालेचे भाऊ येथें आले, व बडेसाहेबांपासून रुखसत होऊन गेले. व हैदरबेगखान कलकत्यासी आल्यावर मेगफरसनसाहेब हवा खाण्यास मदराजेतर्फे समुद्रांचे वाटे गेले, ऐसें लिहून कासिदजोडी आजुरदारबरोबर चंद्र १५ माहे जमादिलावलेस रवाना केले. त्याजवरून सेवेसी विदित जाहालें असेल. सांप्रत काल हैदरबेगखान याचा सालजाब ऐसें कळलें कीं.....बडेसाहेब वजिरापासून सात लक्ष रुपये दरमाहा, दोन कंपू फौजेची चाकरी, व अडीच लक्ष रुपये दरमाहा आपले कर्जाचे व्याजमध्ये माफ, दरमाहा घेतात, व याशिवाय, पांच लक्ष रुपये साल शाहाजादे जवाबखत व तीन लक्ष रुपये साल नवाब सादतअल्लीखान यास द्यावे लागले. मिस्तर हिस्तीनसाहेब यांनीं, विलायतेस जातां समयीं, नवाबवजिराचे दोस्तीवर नजर करून वीस लक्ष रुपये माफ केले होते. मेगफरसनसाहेब आपले अंमलांत कंपनीची कर्जदारी मुलतगा करीत होते. बडेसाहेब कार्नेवालिससाहेब येथें आले. लाला मनोहरदास-गोपालदास साहूकार विमेवालेचे लेक—यांनीं बडेसाहेबांजवळ लाला काश्मिरीमलची नालीश करून काशीजीमध्ये दारावर चौकी बसविले होते. हैदरबेगखान यांनीं बडेसाहेबांसी सांगून, लालामजकुराम कलकत्यासी बोलावून भेट करविले, व आपले सालजाब रुपयेची माफीचे व तकफीफ पुढले खर्चाची दरपेश केले, व काश्मिरीमलविशीं बहुत सांगितलें. बडेसाहेबांनीं तीन चार महिनेपावेतो, त्याची मजाप्रमाणें सालजाब करून, शेवटीं बोलले कीं, आह्मी नवाबवजिराची भेट करून व कंपनीची कर्जदारीचा मजकूर समजाऊन सांगूं, व हिदुस्थानचे मामलेचा बंदोबस्त करून देवूं. चंद्र २७ माहे जमादिलाखरेस बडेसाहेबांनीं हैदरबेगखानास बोलावून, चार घडीपावेतो खलबत करून बोलले कीं, वीस लक्ष रुपये सालप्रमाणे दोन सालचे चाळीस लक्ष रुपये लोंकर पाठवावे, व एक हत्ती व दोन घोडे व जवाहिर व मोत्यांचा कटाव पोशाक कारचोबी व एक तलवार वगैरे सरंजाम देऊन रुखसत केलें. खानमजकुरांनीं काश्मिरीमलविशीं बहुत सांगितलें. बडेसाहेबांनीं कबूल न करून एक पानही दिधलें नाहीं. याजकनितां रजब चंद्र २ नवाबवजिराचे खजानची यांनीं पोशाक बडेसाहेबांचा घेतली नाहीं. चंद्र ४ माहे रजबेस हैदरखान कूच करून लखनौस गेले. गजेथ्री महादाजीराव शिंदे व बडेसाहेबांचे परस्परें खलिते दोस्ती व सालजाबचे, हमेशा भगवंतराव बलवंत वकिलचे मार्फत येतात. मेगफरसनसाहेब आजपावेतो आले नाहीं. मातबर आंग्रेज लोक बोलतात कीं, विलायतेसी गेले, येणार नाहींत. मिस्तर किलक पात्रीसाहेब बडेसाहेबांनीं वकील करून महादजी शिंदे जवळ पाठविले होते. त्यांचा व राव मशारनिलेचा परस्परें बनाव न पडला. यास्तव, साहेबमजकूर उठून कानपुरास आले. बडेसाहेबांनीं महादजी शिंदे यांस एक हत्ती व दोन टांगन व जिगा शिरपेंच व मोत्यांचा कंठा, पोशाक व चार आईने विलायती, कानपुराचे साहेबाचे मार्फत पाठविले; व खलिता बहुत दोस्ती व दोस्तीचे लिहिले. भाऊ बक्षी यांनीं भगवंतराव वकिलासी लिहिलें कीं, आह्मांस एक घडी लहान आंग्रेजी बडेसाहेबांस सांगून पाठवावें.

बडेसाहेबांनीं सातशें रुपयांची घडी खरेदी करून रावमजकूरची मार्फत पाठविले. नवाब निजामअल्लीखान व टिपू सुलतान या उभयतांस दोन पोषाक व जवाहीर व कस्तुरीचे नाफे व विलाईतचे तोफे पाठविले. राजेश्री फत्तेसिंग गायकवाड याजकडून सरूपमल नागर वकील कलकत्त्यास येऊन, मिस्तर चेरीसाहेब मुनसीचे मार्फत बडेसाहेबांसी भेटून, नजर दाखवून खलिते दिधले. मजकूर ऐसे कळले की, गायकवाडचे रुपये मागले मामलेपैकी कंपनीकडे आहेत, त्याजविशीं लिहिलें. परंतु बडेसाहेबांनीं तीन महिनेपावेतो जाब दिधले नाही. राजेश्री मुधोजी भोंसले यांस बडेसाहेबांनीं, दाहा धान डाक्याची मलमल, व चार ताके मलमलचे, व दोन आयने विलायती थोरले व एक बंदूक बारा आवजची, व एक घडी थोरली पांच हजार रुपयेची, व दोन हत्ती व जिगा व शिरपेंच जवाहीर विश्वभरपंत बकिलाचे मार्फत पाठविले. खबर आली की हद्दरबेगखान अडीच महिनेमध्ये लखनौस दाखल होऊन नवाबवजिरांसी भेटले. वजिरांनीं बहुत मेहरबानी करून, दोन हत्ती व पांच घोडे व पोषाक बादली व माहीम-रानांब खानमजकुरासी, व दोन पोशाक व दोन घोडे व दोन शिरपेंच जवाहीर राजा चंद्रराज व काश्मिरीमल यास दिलजमाई करून इनाम दिले, व हद्दरबेगखानची मसलत-प्रमाणें दोन हुंडी बीस लक्ष रुपये दुसालाचे गंवजीं राजा चंद्रराज व काश्मिरीमल यांचे दुकानीं बडेसाहेबांचे नांवें पाठविले. बडेसाहेब खुप होऊन आपले कुचाचा तयारीचा हुकूम केला. श्रीमंत रावसाहेब स्वामींचे सेवेसी दोन खलिते तयार करवून येवकाचे हवाला केले; आणि बोलले की, 'आझी बडेसाहेबांचे जागावर, मिस्तर इष्टुर-साहेब, तिसरे दर्जेचे कौसली, यांस मुखत्यार करून, मुकुखाची सैर करावयास जातों. सारे सरदारांचे कागदपत्र जे येतील, त्यांचा जाबसाल कलकत्त्याचे कौसलीखेरीज होणार नाही, व मिस्तर मालटसाहेब पुण्याहून कागद कलकत्त्यारी लिहितील. तुझी येथेच राहणें. सारे लोकांस आझी बरोबर घेणार नाही.' ऐसे दोन तीन बार बोलले. आझी जाब दिले की, आझी बडेसाहेबांशिवाय दुसरे जवळ राहिलों नाही. बडेसाहेबांनीं कबूल न करून पहिलेंच बोलणें बोलले. विश्वभरपंत व भगवंतराव बळवंत व राजा गोविंदगम हे लोकांचे घरदार श्रीवाराणसींत आहे. तीन चार वर्षेपामून घरास गेले नाहीत. याम्नाव बडेसाहेबांस हे लोकांनीं बहुत आप्रह केले. बडेसाहेबांनीं बोलले की, तुझी मुखत्यार आहां. आमचे हुकूम नाही. रा. महादाजी शिंदे व मुधोजी भोंसले व नवाब निजामअल्लीखान व टिपूसुलतान व नवाबवजरीर, राजा जयनगरवाले व आणिक मातबर सरदारांसी खलिते आपले कुचेचे पाठविले, व पांचशें गोरे आंग्रेज. शिपाई व शंभर तोफा व दीडशें नाव, बारूत व गोळेची पुढें रवाना करून, चंद्र ९ माहे सवाल बडेसाहेबांनीं दरबार करून, व इष्टुरसाहेब दुसरे दर्जेचे कौसली यांस बडेसाहेबांची मुखत्यारी देऊन, सारे दरबारचे लोकांची भेट करविले व चंद्र ११ रोजी बडेसाहेबांनीं गारे मातबर आंग्रेजांस बोलावून मिस्तर इष्टुरसाहेबाचे सपुर्द केलें, व मिस्तर पामर साहेब बहुत मातबर आंग्रेज यांस आखेर बोलावून सांगितलें की, तुझी महादाजीराव

शिंदे जवळ वकालतेस जावें, ऐसे कौसलचा हुकूम आहे. सेवकांनीं एक कारकून चाळीस रुपये दरमहाचा करून, चेरीसाहेबांचे मार्फत बडेसाहेबांबरोबर करून दिले. चंद्र १२ माहे सवाल अधिक श्रावण शुद्ध त्रयोदशी ननिवासरेस, एक घडी दिवस आल्यावर, बडेसाहेब आपण व मिस्तर करनेल रास व हाडिनसाहेब व करनेल कनक-साहेब व चेरीसाहेब ऐसे चार पांच आंग्रेज मुसाहेब बरोबर घेऊन खार होऊन गेले. कलकत्याहून...सात कोस पश्चिम दिशेतर्फे, तेथें दोन चार पलटण, दाहा पांच करनेल व कपतान सरकारछावणीमध्यें राहतात. बडेसाहेब चार दिवसपावेतों तेथें जाऊन राहिले. इष्टुरसाहेब व शोरसाहेब व कुफरसाहेब व आणिक मातबर आंग्रेज व हिंदुस्थानी लोक बडेसाहेबजवळ राहिले. बडेसाहेबांनीं बादशाहा शाहाअलम यांस लिहिलें कीं गुलामास स्वामींचे चरण पाहावयासी बहुत लालसा आहे. बादशाहांनीं जाब लिहिले की, तुमचें येणें आह्मांजवळ बरें दिसत नाहीं. परंतु येथें बहुत लोक बोलतात की, बडेसाहेब अगल्यरूप बादशाहाजवळ जातील. बडेसाहेबांनीं दोन चार वार पुसले की, श्रीमंत रावसाहेब व नानासाहेबांचे खलिंते आजपावेतों आमचे नांवें आले नाहीं. आह्मांग दोन्ही साहेबांची खबरखुशी हमेषा कळली पाहिजे. आह्मी बोललों की पुणें येथून हजार कोस आहे; परंतु सरकारचे जाब लोंकर येतील. चंद्र १७ माहे सवालेस, सारे लोकांस रुखसत करून, नावेवर खार होऊन पुढें गेले. आह्मी दोन्ही खलिंतेची नकल तर्जुमा हिंदवी करून सेवेसी पाठविले. सरकारचा अलकाब पहिल्या-पासून हालचे खलिंतेमध्यें बहुत विशेष लिहिलें. सरकार मुनशीस हुकूम जाहाले पाहिजे की, समजून अलकाब लिहिणें. चिरंजीव चिमणलाल सेवेसी जाहीर करतील. चिरंजीव गुलाबराय चरणाजवळ आहे. आपण धर्ना, मायबाप, समर्थ. सर्व प्रकारें सांभाळ करतील. बहुत काय लिहिणें. सेवेसी धुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक २१. ना. २६ मार्च इ. स. १७८८.

श्रीरामचंद्रोजयति.

“श्रीमंत राजेश्री नानासाहेब स्वामींचे सेवेसी:—

आज्ञांकित चरणरज सेवकगम साष्टांग दंडवत विनंति ऐसीजे येथे स्वामींचे कृपाबलोकनंकरून कुशल असे. स्वकुशल आनंदवैभव लेखकास लिहावयाची आज्ञा जाहली पाहिजे. विशेष:— पूर्वी विनंतिपत्र येथील सविस्तर वर्तमानचें कासिदजोडी-बरोबर चंद्र १६ माहे सफरेस पाठविलें, त्याजवरून हुजूर विदित जाहलें असेल. हल्ली वर्तमान ऐसीजे:— बडेसाहेब आजपावेतों आंग्रेजी बोलीशिवाय दुसरी कांहीं जाणत नाहीं. दरबारी बुधवारचे दिवशीं हिंदुस्थानी लोक आपलाले कामाचा सवाल करितात. चेरीसाहेब बडेसाहेबांस समजावून जाब देतात. याजमध्यें काय बोलतात तें ईश्वर जाणें ! आह्मांस दोन चार बार, चेरीसाहेबांनीं बडेसाहेबांचे जबाबी सांगितलें की, आमची डाक आंगरेजी पुण्यापासून कलकत्यापावेतों आहे. तुम्हीं आपले कागदपत्र आमचे मार्फत पाठवीत जाणें. त्याचे जाब लवकर पावते करीत जावूं. मग आह्मी बोललों

की श्रीमंतांची सरकारचे कासिदजोड्या आमचे तैनातीत आहेत. त्यांचे हातीं सरकारचे कागदपत्र येतात जातात. यास्तव सेवेसी विनंति ऐसीजे, डाक बसविल्यानें यांस वानगी पोहोंचावयाची फार सबलत जाहाली. आणिकही कितेक मनसुबे चित्तांत करितात. ते पुरतेसमजल्यावर सेवेसी अर्ज केला जाईल. बडेसाहेबानें आंग्रेजांची अंमलदारीप्राप्तून आजपावेतों जे कांहीं करारनामे, हरेक मरदार, व राजे, व जमींदार, बंगाले व लखनौ व हिंदुस्थान व दक्षिणचे सरदारांसीं जाहाले होते, त्या सर्वांच्या नकला करवून व आपण समजून विलायतेचे बादशाहाजबळ पाठविले. हिस्टिनसाहेबानें आपले अंमलदारीभर पाठविले नव्हते. हरेक करारनामेविशीं बादशाहाचें जें लिहिलें येईल, त्याप्रमाणें वर्तणूक करतील. पहिले विलायतेची खबर एक वर्ष अथवा दीड वर्षमधे मसुदाचे वाटेनें येत होनी. आतां मुंबईबंदरची नूतन डाक बसल्यावर दोन महिन्यांमध्ये खुषकीचे वाटेनें येत आहे. याजमध्ये विलायतची खबरची यांस बहुत मुभेता जाहला, व बडेसाहेबानें आज्ञांपासून नवी डाकविसी आपली शुक्रगुजारी व यहसनमदींचें विनंतिपत्र याजकरितांच लिहिलें. मिस्तर मालटनं सेवेसी दिधलेंच असेल. पूर्वी दोन वर्षांपासून गजेश्री तुकोजी होळकर यांनी राव नंदराम नागर गुजराथी—राजा गोविंदरायचें बंधू याजबरोबर खलिता बडेसाहेबांचे नांवें पाठविला होता, व मध्ये एक दोन खलिता आणिकही आले. परंतु बडेसाहेब आर्कुज, यास्तव चेंरीसाहेबानें खलिता लबाड बडेसाहेबांस समजावून, जाब एकाचाही दिधला नाही. शेवटी, वकीलमजकूर लाचार होऊन रुखसत मागितलें. बडेसाहेबानें उत्तरपान मात्र ठेऊन रुखसत केलें. खर्चाचे नांवें एक पैसाही दिधला नाही. आतां होळकर व शिंदे भेटल्यावर शिंदेनें पामरसाहेबांची भेट करविली, व होळकर व आपण व पामरनें. अहिल्याच्याई काशी व गयाची यात्रेस येणार याची माफीविशीं बडेसाहेबांस लिहिलें. बडेसाहेबानें तीन हजार माणगांची माफी लिहून नवाबजिराजवळ पाठविले. त्याचे विषयानें शिंदेजवळ जाईल. बडेसाहेबानें पंचवीस हजार रुपयेची आतषबाजी आपले बंधू मेगदुर कानवालिमुग्तहेब याचे पहावयास करविली होती. अकस्मात मंदागजेकडील कांहीं खबर आली. कोणी द्वाणतात की, फरासिमाचा गलबा जाहूला, व कोणी द्वाणतात की, नवाब निजाम-अल्लीखान यांनीं बोलाविलें. त्यावर बडेसाहेबानें, जनरल कीट (कूट) आंग्रेजी फौजेचे बक्षी यांस आपले भावाबरोबर ठेऊन, चंद्र ११ माहे गबिलावलेस जहाजावर रवाना केले. व चंद्र २१ माहे मजकुरी मिस्तर शोरसाहेब कौसली हेही बडेसाहेबांसीं रुखसत होऊन विलायतेस जावयासी जहाजावर स्वार जहाले. बहुत लोक ब्रेलतात की बडेसाहेबांसीं नाखुष होऊन गेले. चंद्र २३ माहे मजकुरी बडेसाहेबानें सारे आंग्रेज व आर्मन (अर्मेनियन) व पारशी व बंगाली बगैरे मातबर लोकांस खबर दिधली की आतषबाजीचा तमाशा पहावयास यावें, व आतषबाजीची जागावर लकड कोटाचे मकान, शामियाने, व रोषणीमुद्धा बांधवून, शंभर रुपयेची बैठकेपासून दोन रुपये पावेतों बैठका तयार करविल्याः, व तेच दिवशीं सोडावयाचा हुकूम दिधला.

चालीस हजार रुपये बैठकेचे जमा जाहले. परंतु आतषबाजीचा तमाशा बहुत अपूर्व. त्याजमध्ये आंग्रेजी हवेली, व सभांचे लोक, व बगीचे फूल फळसहित, व आंग्रेजी लढाई तोफ बंदुक मुद्दा, सदस्य नजरी येत होती. जुने लोक मुलखाचे फिरणार, त्यांनीं ऐसा तमाशा पाहिला नाहीं. राजा प्रतापसिंग जयनगरवाले यांनीं पांच घोडे व चार बैल नागोरी व पंचवीस ठाण चीट व दाहा पागोटें बिकानेरी व अकरा दुशाले व पांच रजई व पांच रुमाल शालेचे व पांच किनखाप गुजराथी व शिरपेंच व जिगा व मोल्यांचा कंटा व दोन मुरके तसबीर हिंदुस्थानी, व तलवार व कट्यार व पांच कमान लाहोरी व दहा दस्ते तीर गुजराथी बडेसाहेबांस, व एक घोडा दोन बैल व अकरा वस्त्रांची पोशाख व शिरपेंच व जिगा जवाहीर चेरीसाहेबांस, व ऐसेच सरंजाम मिस्तर तामगिरामसाहेब खालसेवाले यास, लाला रामसिंग सरावगिवानी (?)—हे पहिले भेगफरसनसाहेबांचे अंमलापासून येथें जयनगरवालेचे वकिलीवर आहेत,—यांचे धाकटे बंधू धनसिंग झणून, यांजबरोबर व राजा बिजेसिंग मारवाडवाले त्यांनींही खलिना खेहभावाचा, बहुत आर्जव करून, चेरीसाहेबांस खत दोस्तीचा त्यांनींही त्याजबरोबर पाठविले. ते चंद्र १ माहे रबिलावलेस कलकत्त्यास आले. रामसिंग वकील यांनीं वीस खान वस्त्रांचे वंगरे जिनसांचे करून, चेरीसाहेबांचे मार्फत बडेसाहेबांस गुजराणिळ; व आपले भावाची भेट करविली; व राजा बिजेसिंगाचे खलितेही दिधले. बडेसाहेब बहुत खुष होऊन, पांच वस्त्रांचा पोशाक व शिरपेंच व जवाहिर व दोन प्यादे मारवाडी यांस दोन फरद शालेची देऊन रुखसत केलें. चेरी व रामसिंगाची खलबत बहुत राहते. याजमुखें दरबारचे लोक बोलतात कीं, यांचे करारनामे परस्परे जाहले आहेत, व गायकवाडाचेही संदर्प आहे. याजकरितां चेरीनें बडेसाहेबांस सांगून धनसिंगाचा दरमाहा तीनशें रुपये मुकर करून दिधला. चंद्र ५ माहे रबिलावलेस सरकारचे दोन खलिते बडेसाहेबांचे नांवें, जे परस्परे येथून तेथें व हुजूरून येथें मालटची मार्फत गेले व आले, व आज्ञापत्र सेवकाचे नांवें कीं हिस्टीनचे महजरावर सेवकानें दस्तखत व मोहोर केली नाहीं झणून; धनी समर्थ खुष जाहाले: व मालेटचें पत्र बडेसाहेबांचे नांवें कीं सरकारची हवेलीकरितां काशीकरास ताकिद करावी; कासिदजोडी आजुरदार जी सेवकानें रवाना केली होती, त्याजबरोबर पाठवून सर्फराज केलें. आझीं बडेसाहेबांस दिधलें. बडेसाहेब आपली जागा नजर नीची करून घेतलें. काहीं बोलले नाहीं. आझीं खलितेचे मजकूर सांगून चेरीस जाब मागितले. चेरीनें बडेसाहेबांस पुसून बोलले कीं, सरकारचें वखें जहाजावरी येतात, आल्यावर जाब देऊं. परंतु हे खलिते मुसना आहेत. एक मजकुराचे "दोन कागद त्यास 'मुसना' झणतात. चंद्र १७ माहे मजकुरीं सरकारचे वखें व दोन खलिते, व बहिरोपंत मेहेंदळे यांचें पत्र व वखें, व मालटचें पत्र बडेसाहेबांजवळ आलें. बडेसाहेबानें पाहून चेरीसाहेबाचे हवाला केलें. व बोलले कीं जयनगर व पुण्याचे तोफे आले, त्या सर्वांची विक्री करावी. एके दिवशीं चेरीनें आझांस पुसलें कीं बहिरोपत कोण आहेत? आझीं बोललों कीं, सरकारचे मातबर लोकांत आहेत.

पत्रे येथे आली. त्यांत वर्तमान की, नजबखान पादशाही दिवाण चैत्र वद्य ८ हक जाहले. त्याचे आधी आठ चार दिवस पुरुषोत्तमपंत हिंगणे तेही मार्गस्थ जाले. दिह्रीभवतां शिखांचा गवगवा फार आहे झणून वर्तमान होतें. नवाबाकडेस यांचा वकील आहे, त्याचीं पत्रे येथे आली. त्यांत वर्तमान जे, मुघोजी भोंसल्यांचे पुत्र चिमणाजी भोंसले त्यांस नवाबांनीं पांच लक्षांची जहागीर दिली. भोंसले व नवाब एकचित्ते आहेत. उभयतांही इंग्रजांच्या पत्त्यावर आहेत. बाजीराव बर्वे यांजवर येथे चौकी बाईनीं बसविली आहे. ती उठवावी झणून बाजीराव उपोषणे करितात. कोणी रदबदलीही करितात. बाई ऐकत नाहीत. पुढें काय होईल तें पहावें. सावकाराचा मूल आणावयास हुजरे आले होते. त्यांस बाईनीं साफ सांगितलें जे, ऐवज घेतल्याशिवाय सावकारास सोडीत नाही. पत्रांचीं उत्तरे देऊन हुजरे काल चंद्र ६ जमादिलावलीं बिदा केले. हरघडीं सावकाराविषयीं स्वामी तरी कशास त्यांस लिहितात ? बाई ऐवज घेतल्याशिवाय सावकार सोडीत नाही. आपण पत्रे लिहिणें तर विचार करून लिहावी. पाटीलबावांकडील पत्रे, यांनीं आपले कासीद-जोडीबरोबर पुण्यास पाठविलीं, झणून वर्तमान ऐकिलें. सेवकास खर्चास वरात चंद्र १० मोहरमची पाठविली, ती कमाविसदारांनीं फिरून दिली. ती पुण्यास पाठविली. पुण्यांत स्वामींनीं सहाशें रुपये कमाविसदारांजवळून घेतले. मजला आशीर्वादपर आज्ञा आली जे, चारशें रुपये तुझांस सबनिसाजवळ दिले आहेत. त्यांतून एक कवडी येथें पावली नाही. चार महिने जाले वरातीस, धनी मामर्थ्यान् असतां सेवकास येथें खर्चास पोहचत नाही ! सबनीस श्रीमंत थोर. त्यास माझे गरीबाचें अगत्य काय ? धनी सांगून सुटले. आझी येथें रडत हाका मारीतच आहों !! स्वामीं तरी गरीबागुरिबाचें स्मरण कशास ? कोण सांगतो ? पांच सहाशें रुपये व्याजबव्थासुद्धां येथें देणें. नित्य खायास पाहिजे. असे धर्म आहेत. लिहितां भागलों ! स्वामीही ऐकतां कंटाळले !! फार दिवस येथें जाले. दर्शन होय तर बरें आहे. हे विज्ञसिः”

पेवस्ती चंद्र १२ जाखर

इमजे समानीन.

लेखांक. ५१.

श्रीगजानन.

ता० ३१ मे इ.स. १७८१.

मि. ज्येष्ठ शुद्ध ९ शके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज खरणावर मस्तक ठेऊन सां॥ नमस्कार विशापना तागा-ईत चंद्र ७ जमादिलाखरपर्यंत स्वामींचे कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमानें पेशजीं विनंतिपत्री लिहून डाकेबरोबर व काशीदजोडीबरोबर सेवेसी पाठविली आहेत. पेशजीं स्वामींनीं

राजश्री बाबुरावजीस पत्रे पाठविलीं तीं वावलीं. पत्री आशा कीं, गंगाजलनिर्मळ. मातुश्री अहिल्याबाईस बहुत प्रकारें सांगून, तुकोजीबावांनीं त्यांनीं एकचित्ते चालवें यांत फार उत्तम आहे. घरांत फूट जाहल्यानें बाहेर उपहास होऊन स्वरूप राहत नाहीं. या अन्वये बहुत प्रकारें पत्री आशा. त्याप्रमाणेंच रावजींनीं व राजश्री नारो शिवदेव उभयतांनीं फार प्रकारें बाईस समजाऊन सांगितलें. परंतु त्यांचें प्रथम पदीं जें बोलणें आहे तेंच आजपर्यंत आहे. प्रस्तुत चंद्र २७ जमादिलावलचीं सरकारचीं पत्रे डाकेबरोबर आज आलीं आहेत. ती दाखवायाचीं आहेत. याजवर उत्तर काय करितात तें पहावें. राजश्री बाबुरावजींनीं विनंतिपत्रीं सविस्तर वर्तमान सेवेसी लिहिलें आहे. श्रुत होय. राजश्री पाटीलबावांकडील वर्तमान:- पूर्ववत्प्रमाणें इंग्रजांचे शहावर आहेत, तसे आहेत. काल डाकेबरोबर तिकडीलही पत्रे आलीं आहेत. तीही राजश्री नारो शिवदेव यांनीं सेवेसी पाठविलीं आहेत. श्रीमंत राजश्री दादासाहेब सुरतेजवळ जेथें आहेत तेथेंच आहेत. सौ. उदाबाई सुभेदाराची कन्या यांचे विद्यमानें तुकोजीबावांकडील जाबसाल फार नम्रतेचे बाईकडे लागले आहेत. यास्तव बाईंनीं येथून आपाजी गीते व उदाबाईंचा कार कून ऐसे येथून चंद्र ४ मिनहूस रवाना केले. तुकोजीबावांकडेस आले आहेत. सरकारचीं पत्रे आज चंद्र ६ मिनहूस त्रितीय ग्रहरीं डाकेबरोबर आलीं. तीं वाचून पाहून रात्री बाबुरावजी व नारो शिवदेव पत्रे घेऊन बाईकडे वाळ्यांत गेले. मीहां समागमें होती. बाईस पत्रे वाचून दाखविलीं. बाईचे पत्र बाईस दिलें. तदोत्तर तिचें एकांतास बसलीं. सहा घटकांपर्यंत एकांत जाहला. तदोत्तर आपलाले बिन्हाडास आले. पुर्तेपणें जाबसाल जाहलेवर सेवेसी विनंतिपत्रीं लिहिण्यांत येईल. जाहलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. परंतु तुकोजीबावांचे अंतस्थ जाबसाल बाईकडे येत असतात. हे विज्ञप्ति. सुरतेकडे गणेशपंत बेहेरे फौजेसुद्धां जाऊन मुलखांत धूम केली आहे लणून येथें बाजारी वर्तमान आहे. सेवेसी श्रुत होय.”

लेखांक ५२. ता० ४ जून इ. स. १७८१.

श्रीगजानन. मि० ज्येष्ठ शुद्ध १३ शके १७०३.

“सेवेसी” विठ्ठल शामराज चरणान्नर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र ११ जमादिलाखरपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:- येथील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्रीं लिहून डाकेबरोबर पत्रे रवाना केलीं आहेत. प्रस्तुतचें वृत्त सरकारचीं पत्रे राजश्री बाबुराव विश्वनाथ व राजश्री नारो शिवदेव यांस व बाईस चंद्र २७ जमादिलावलचीं पत्रे

नीं येथें चंद्र ६ मिनहूस पावलीं. पत्रें पाहून संध्याकाळीं बाबुरावजी व नारो शिवदेव पत्रें घेऊन दरबारास गेले. मीही समागमेंच होतो. बाईचें पत्र बाईस वाचून दाखविलें. तदोत्तर बाई व रावजी व नारोपंत ऐसे एकांतीं बसून, उभयतांस व पाटीलबावांस सरकारचीं पत्रें होतीं, त्यांतील अन्वय सविस्तर बाईस समजविलें. बहुत युक्तीच्या वाटेनें बाईस समजाऊन सांगितलें. सरकारच्या आज्ञापत्री दोन मजकूर होते जे, तुकोजीबावांनीं चाकरी करावी. फौजेच्या देण्याच्या तोडी बाईनीं मंभाळाव्या. प्रस्तुत मसलत लांबली आहे. सांप्रत फौजसुद्धां तुकोजीबावांना छावणी करावी लागेल. प्रस्तुतच्या मसलतीचे फौजेचें देणें व छावणीस खर्च लागेल तो व बादबरसात मसलतीवर हमराहा जालें पाहिजे, त्या खर्चाची तरतूदही सारी बाईनीं सरबराई करावी; आणि सारे दौलतीच्या सरंजामाच्या तालुक्यांचाही बंदोबस्त करावा. सारेंच बाईनीं आटोपावें हें कलम एक. व दुसरें कलम, बाईजवळ दौलतीचा लवाजमा काय असेल तो व खासगत खर्च काय असेल त्याचा अजमास करून लिहून पाठवावा. त्याचा बंदोबस्त खर्चाप्रमाणें करून देऊं. वरकड सारा बंदोबस्त तुकोजीबावांनीं करावा. कमाविसदार येथें महालेंमहालचे नेमून पाठविले आहेत. त्यांसीं दिक्कत न करितां बाईनीं यांचे कमाविसदार महालोमहालीं बसवून द्यावे. तुकोजीबावांनीं सरकारचाकरी करून तुमचें मानमहत्त्व, वडिलपण राखावें. बाईशी वडिलपणाचे मर्यादेनें यांनीं वर्तावें. हे सरकारची आज्ञा बाईस समजवावी. कोणतें अनकूळ पडतें तें पुसून लिहून पाठवा ह्मणून आज्ञा आली आहे. या दोहींतून कोणतें गोष्टीवर आपली मर्जी प्रसन्न ती आज्ञा करावी. त्याप्रमाणें श्रीमंतांस लिहून पाठवूं. त्यास बाईनीं उत्तर केलें जे, खासगत खर्चाची नेमणूक श्रीमंतांजवळून अगर तुकोजीबावांजवळून करून घेणेंच नाहीं. तुकोजीबावांनींच महालचा बंदोबस्त करावा असेच श्रीमंतांचें मानस आहे, तर त्यांनींच आपला बंदोबस्त करावा. मजला जे खर्चास लागेल तें महालांतून घेईन. केवळ तेच दौलतीचे धनी, आमचा वारसा काहींच नाहीं, अशी श्रीमंतांची मर्जी आहे कीं काय ? तेव्हां रावजीनीं उत्तर केलें जें, हे प्रकार काहीं श्रीमंतांच्या चिंतांत नाहीत. परंतु मसलतीचें काम भारी येऊन पडलें आहे. कामावर मनुष्यांची समजूत कशी करावी लागती, हें आपणाम विदितच आहे. या सरदारीतही हमेश कामेकाजें पडतच गेलीं आहेत. लोकांच्या व मरदारांच्या समजुत्या करून कामावर हमवार कोणें रीतीनें करावें, या शुक्तिप्रयुक्ती सर्व आपल्या ध्यानांत आहेत. प्रस्तुत उभयपक्षांही ओढीचा कारभार आणि मसलत भारी पडली आहे. यास्तव, इतक्या घालमिलीचे जाबसाल करणें प्राप्त. नाहीतर इतके दिवस या जाबसालाची कामे पडलीं नाहीत. काहींही जाबसाल

निमित्यावर उपस्थित होतात. असें बहुत प्रकारें युक्तीच्या वाटेनें भाषणें जालीं: दुसरा मजकूर बाई बोलली जे, तुकोजीबावांनीं फक्त चाकरी करून असावें, आणि महालांचा बंदोबस्त करून खर्चाची सरबराई आम्हीं करावी, झणून श्रीमंतांनीं लिहिलें. त्यास फार उत्तम आहे. तुम्हींच नवा कारभार करणें नी तो कसा होईल ये गोष्टीचें संकट नाही. सुभेदारांमार्गे इतके दिवस हाच कारभार करीत आलों आहों. प्रस्तुत मात्र कारभारी यांनीं उपहास मांडला आहे. श्रीमंतांचे मर्जीचाही कल तसाच दिसून आला. अस्तु. इतकेंही होईल. परंतु जी फौज ठेवणें त्याची हजर-गणती व लोकांच्या बोल्याचात्या करणें त्या, व कोणास काय देणे व तप्रीरिबहाली लोकांची करणें येविषयी हुकूम आमचा. माझा कारकून आपल्या हातें कवडीपासून लक्षावर खर्च करणें तो करील. हिशेब आम्हांस दाखवील. जें करणें तें आमचा कारकून करील. तुकोजीबावांनीं चाकरी करावी. पैसा खर्च टायाठाय लागेल तो आमच्या कारकुनांनीं चौकशी करून खर्चावा. आपल्या (मर्जी) शिवाय खर्चवेच भलताच त्यांनीं करूं नये. हेंही आम्हांस कबूल आहे. असें बोलली. मध्यमध्ये रावजी व नारोपंत उभयतांहीं फार भाषणें केलीं. कित्येक प्रकारचे दृष्टांतावह बोलणीं उदड जालीं. ते दिवशी इतकेंच भाषण जालें. रात्रही फार जाली. निरोप घेऊन आपलात्या स्थळास आले. त्यावर चंद्र ८ रोजीं, पांच घटका रात्र गेल्यावर बाईंनी बाबुरावजींस बोलावूं पाठविलें. बारा घटका रात्रपर्यंत उभयतांचेच भाषण जाले. त्या भाषणाचा भाव रावजी बोलत होते जे:- बाई झणाली जे, श्रीमंत वारंवार लिहितात, 'धन्याचें न ऐकिल्यास त्यांच्या चित्तांत विपर्याम जाईल या अर्थी.' नेमणूक तों मी कोणाचीही करून घेणार नाही. प्रस्तुत श्रीमंतांची मर्जी अशीच आहे. फार उत्तम आहे. त्यांचे मर्जाप्रमाणेंच सांप्रत करोत. परंतु हे इतकेंही तुमचे आमचें जाबसाल श्रीमंतांचे पत्रान्वये जाले, ते सारे राजश्री पाटीलबावांस आम्ही लिहितों. त्यांचें उत्तर आल्यावर पुरतेपणें तुम्हांशी बोलूं. जोंवर श्रीमंतांवर हे इंग्रजांची मसलत आहे, तोवर आम्ही आपले कर्जवाम करून कालक्षेप करावा. मसलत [जाल्यावर] आमचा जाबसाल श्रीमंतांनीं करून द्यावा असें भाषण जालें. बाईचे कारभारी व बाबुराव व नारोपंत ऐसे बसून पाटीलबावांस कागद लिहितात. तिकडून काय उत्तरें येतील तें पहावें. पाटीलबावांकडील पत्राचे मसुदे आज चंद्र १० रोजी करितात. ते मसुदे बाईंस दाखवून न्यूनाधिक्य काय तें सांगतील त्याप्रमाणें पत्र तयार करून पाठवितील. पाटीलबावांकडे पत्रें गेल्यावर बाबुरावजीही जालें वर्तमान सेवेसी लिहितील. मी ऐकिलें तें वर्तमान सेवेसी लिहिलें असे. पाटीलबावांकडील वर्तमान तों जेथें आहे तेथेंच आहेत. इंग्रजांवर दाब झटलें तर असेंच आहे.

झाण्याचा त्यांचा दाब यांजवर रात्री सावधतेचा आहे. राजश्री गणेशपंत बेहेरे कोंडाईबारी उतरून सुरत प्रांती गेले. यांनीं मुलखांत धुमधाम करतांच दोन तीन पलटणें सुरतेजवळ होतीं तें यांजवर आलीं, झणून वदंता येथें आहे. नवापूर पाय-
ळ्यापावतर पलटणें आलीं झणून बाजारी वर्तमान आहे. श्रीमंत राजश्री द्वाद-
साहेब सुरतेजवळ फुलबोर आहे तेथेंच आहेत. देखिले ऐकिले वर्तमान सेवेसी
श्रुत होय. स्वर्चाची विपत्य फार आहे. धनी कृपाळ समर्थ. हे विज्ञप्ति.”

पेवस्ती चंद्र २७ जमादिलाखर
इमत्रे समानीन.

लेखांक ५३.

ता० १० जून इ. स. १७८१.

श्रीगजानन.

ज्येष्ठ वा ४ शके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना
तागाईत चंद्र १७ जमादिलाखरपर्यंत स्वामींचे कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथें
वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः— इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्री लिहून
डाकेबरोबर पत्रें रवाना केलीं. सांप्रतचा मजकूर, सरकारचे पत्रान्वयें मातुश्री अह-
ल्याबाईशीं व राजश्री बाबुराव व नारो शिवदेव यांशीं भाषणें जाहलीं. तो मजकूर
मविस्तर बाईंनीं राजश्री पाटीलबावांसं लिहिला आहे, व या उभयतांनींही पत्रें
लिहिलीं आहेत. पत्रें गेल्यास चार पांच दिवस जाहले. तेथून पाटीलबावा उत्तरें
पाठवितील तीं पाहून, येथें बाईंच्या बोलण्याचा उभयतांशीं निश्चय जो होईल
तो सेवसी लिहून विनंतिपत्रें येतील. नारो शिवदेव उज्जनीस जायाची तांतड
करीत होते. त्यांस बाईंनीं सांगितलें जे, पाटीलबावांस पत्रें लिहिलीं आहेत, त्यांचीं
उत्तरें येतील, तीं पाहून निश्चय ठरल्यावर मग जाणें झणून राहविल. राजश्री
आबाजी नाईक वानवळे आले होते. त्यांस पाटीलबावांचीं पत्रें आलीं कीं, बुद्धी
लवकर येणें. यास्तव ते उज्जनीस गेले. तेथून पाटीलबावांकडेस जाणार. पाटील-
बावांकडील वर्तमान अद्याप जेथें आहूत तेथेंच आहेत. इंग्रजही सिप्री कुलार-
मायर आहेत. अद्याप लढाई कांहीं जाहली नाही. पाटीलबावांजवळ रांगड्यांच्या
फौजा कांहीं जमा जाहल्या होत्या. ते एक एक निघून अपलात्या स्थळास जाऊं
लागले. स्वेची आहेत, व पाटीलबावांकडे पांच सहा हजार नागे गोसावी नवे आले,
तेही ठेविले आहेत. पहिलेही दोनचार हजार आहेत. सारे मिळून एकदां इंग्र-
जांशीं मातबर लढाई करणार आहेत. पातशाहाकडील फौज आणावयास होळकरा-
कडील गृहस्थ पाठविले होते, ते जयपुरी आहेत. त्यांनीं पाटीलबावांचीं पत्रें
नजीबखानाकडे पाठविलीं होतीं. त्यांनीं उत्तरें पाठविलीं जे, शिखांची मसलत
मारी इकडे आहे; त्यांचें पारिपत्य जाहलेवर बादबरसात फौजा पाठवूं. याप्रमाणें

त्याजकडील उत्तर आलें. दिलीहून नजीबखानानें आपला चेला आंबरशाह त्याजबरोबर मातबर सरदार चाळीस हजार फौजसुद्धां व तोफखाना ऐशा सरजा-मानिशीं शिखांवर पाठविले होते. यांनीं सरदेवर जाऊन शिखांशीं गांठ घातली. तेथें लढाई उभयतांची जाहली. शिखांनीं पादशाहाचे फौजेचा मोड केला. तोफा साऱ्या घेऊन गेले. दहा पंधरा हजार लोक यांचे शिखांनीं ठार करून पानपता-पावतर यांची फौज पळून आली. आणीख फौजेची तरतूद करून जंगी सर-जामसुद्धां शिखांवर पाठवावयाच्या तरतुदींत नजीबखान आहेत. याप्रमाणें तिकडील वर्तमान आलें. ग्वाल्लेरचा किल्ला इंग्रजांनीं गोहजवाला राणास दिला. सात लक्ष रुपये गोहजवाल्यानें इंग्रजांस दिले. गोहजवाले व नरवरवाले हे इंग्र-जांच्या सल्लुखांत आहेत. रस्त पोहोंचावितात. पलटणें येतात. कुमक त्यांस येऊं देतात. त्यांचा त्यांचा सल्लुखा आहे. कालपीस इंग्रजांचा एक कंपू आला हणून काल बाईस पत्र कालपीवाल्याचें सवा महिन्याचें पत्र आलें. गोहजवाल्याचें ठणें ग्वाल्लेरीस येऊन बसलें असें अद्याप नाहीं. परंतु करारमदार जाहला आहे. ग्वाल्लेरीच्या व गोहजेच्या दरम्यान कोण नदी आहे, तेथें इंग्रजाची छावणी होणार हणून साहुकारी वर्तमान आहे. ग्वाल्लेरीच्या व नरवरीच्या दरम्यान मातबर नद्या आहेत. जागा अडचणीची आहे. तेथें इंग्रज छावणी करणार हणूनही बोलवा आहे. ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. हे विज्ञप्ति.”

लेखांक ५४. ता० ७ जुलै इ. स. १७८१.

श्रीगजानन. मि० आषाढ वा २ शके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागार्हत चंद्र १४ रजवपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून वर्तमान यथास्थित असे विशेष:- इकडील वर्तमान पेशजीं सरकारचीं पत्रें राजश्री पाटीलबावांस डाकेबरोबर इकडूनच गेलीं होती. त्यांचीं उत्तरे पाटीलबावांचीं डाकेबरोबर काल येथें आलीं. तें राजश्री नारो शिवदेव व बाबुरावजींनीं डाकेबरोबर आपल्याकडेस पाठविलीं आहेत. नवीन वर्तमान:- श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांकडून राजश्री व्यंकटरमणशास्त्री निरोप घेऊन येथें आपल्या घरास आले. छ ६ मिनहूस येथें दाखल जाले. तेच दिवशीं आधीं बाईची भेट घेऊन मग आपल्या बाळांत गेले. नित्य पुराणसमयीं बाईच्या दर्शनास जात असतात. त्यांचे मुखेंच परस्परे वर्तमान ऐकिल्यांत आलें जे, राजश्री गणेशपंत बेहेरे यांच्या विद्यमाने पुण्याकडील बाबसाळ दादासाहेबांकडेस लागले आहेत; परंतु दादासाहेबांची मर्जी नास्व आहे.

नवव की, पेशजी बोलण्याचालण्याचे करारमदार अमलांत कांहींच आले नाहीत. यास्तव हेही बोलणें तद्वतच, या अर्थी इंग्रजांसी जाबसाल लागले आहेत. गुदस्तां इंग्रज कोंकणपट्टीतून बोरघाटावर आले. ते समर्थी दादासाहेब अगर अमृतगव कोणीही स्वारीस समागमें नवते. यास्तव इंग्रजांनींही जितकी साधणूक जाली तितकी करून माधारा गेले. सांप्रत बादबरसातचे मोहिमेस दादासाहेबांस स्वारीस घेऊन चलावें या अर्थी इंग्रजांचें बोलणें दादासाहेबांशीं लागलें आहे. दादासाहेबांचें मानस की, पुरतेपणें पुण्याकडील जाबसाल खचित जाल्यास इंग्रजांचा पक्ष सोडावा. नवव की, साष्टी वसई सारखीं स्थळें मातबर कशा श्रमें करून साधलीं, तें स्थळें महजांत इंग्रजांनीं घेतलीं. पुन्हां तें स्थळें हस्तगत होणें कठीण. असेंच देशांतही इंग्रजांचा प्रवेश जाला तर पुढें कोणासही ठिकाण राहाणार नाहीं. सर्वांचें दुर्निमित्त्य आपल्याकडे. यास्तव इंग्रजांशीं पक्षेपणें बोलत नाहीत. इंग्रजांचा प्रकार छटलें तर बिलायतेंत पातशाहाचा खमीर पक्षेपणें आहे की, दादासाहेबांस अभिमानपुरस्कार राज्यावर नेऊन बसवावें, आणि यांत आपलाही मतलब करावा. कोणता? येवढी स्वारी करणें. तेव्हां पैका मुबलक खर्च होईल. त्याऐवजीं मातबर किल्लेजात व आपल्यास अनुकूल तो मुलूख तोडून घ्यावा. पैसा वसूल होय तोंवर मुलूख व किल्लेजात खचित आपल्याकडे स्थळें कायम करावीं. मग त्यांजवळून निघणें कठीणच असे. इंग्रज याप्रमाणें आपला मतलब योजून आहेत. इतकेही अर्थ दादासाहेब समजून त्यांचे मसलतीस नाखूष आहेत. पुढील मसलतीचे अर्थी इंग्रजांची सरंजामी प्रस्तुत शिमी कोल्हारसावर चवदा पलटणें सरंजामसुद्धां जमलीं आहेत. कालपी प्रांतींही कंपू आला आहे ह्मणतात. परंतु कांहीं पलटणें आलीं आहेत. वगैरे जागां जागां सरंजाम होत आहेत. दादासाहेबांनीं अहिल्याबाईंचें वर्तमान ऐकिलें कीं, तुकोजी-बावांनीं व नारो गणेश यांनीं तिकडे श्रीमंतांची कृपा संपादून बाईंचा उपमर्द करावा, बाईंनं एकीकडे बसून तुकोजीबावांनीं नारो गणेश या उभयतांनींच दौलत करावी. असें ऐकून फार श्रमी जाले. झोलले जे, अहिल्याबाईं ह्यातारी, केलेली मनुष्य. तिजला एकीकडे बसवून उभयतांनीं दौलतीचा बंदोबस्त करणें अंगर एखादी मातबर मसलतीस तह देणें इतका ऐवज उभयतांचा नाही. ऐकिणार काय समजून ऐकितात हें न कळे. कालमाहात्म्य प्रस्तुत असेंच आहे असें ह्मणाले. पुण्याकडील व आपली कांहींएक घरसमजूत पड्यावी. यास मध्यस्थ विश्वासूक व मातबर दुतर्फा दबवून सांगे असा दरम्यान असल्याशिवाय ताळा पडणार नाही, असें तेथील बोलणें. याप्रमाणें दो चौ जागा ऐकिलें तें वर्तमान सेवेसी लिहिलें असे. मत्त मिथ्या देव जाणे. श्रुत होय हे विज्ञप्ति.”

लेखांक ५५. ता. ७ जुलई इ. स. १७८६.
श्रीगजानन. मि० आषाढ वा। २ शके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ १४ रजवपर्यंत स्वामीच्या कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथे वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमान पेशजी विनंतिपत्री लिहून डाकेबरोबर सेवेसी पाठविली आहेत. प्रस्तुतचें वर्तमान अहल्याबाईंनीं राजश्री पाटीलबाबांकडे पत्रें पाठविली आहेत, त्यांचीं उत्तरें अद्याप आलीं नाहीत. तें आलीयावर काय निश्चय ठरेल तो पाहावा. पाटीलबाबा बुढापाहाडानजीक छावणी इंग्रजांच्या तोंडावर करणार. दुसरें वर्तमान ऐकिलें कीं, पाटीलबाबांचे दिवाण राघो मल्हार व आबा चिटणीस या उभयतांजवळ फौज ठेवून, छावणीस येऊन पाटीलबाबा उज्जनीस येणार ह्मणून वदंतेचें वर्तमान आहे. वेदमूर्ति राजश्री व्यंकटरमणशास्त्री श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांकडून येथे आले. ते सांगत होते जे, श्रीमंतांकडून सूत्र राजश्री गणेशपंत बेहेरे यांकडेस लागलें आहे. राजश्री बाजीपंतआणाही ते प्रांतीं आले आहेत. त्यांकडेही जाबसाल लागला आहे. ह्मणून बाजारी वर्तमानही असेंच आहे. हिंदुस्थानाकडील वर्तमान तर दिल्लीपलीकडे शीख तीस चाळीस हजार आले आहेत. दिल्लीवाल्याशीं व शिखाशीं हर्षामर्ष लागला आहे. असें वर्तमान आहे. वरकड बाईकडील जाबसाली वर्तमान वरचेवर राजश्री बाबुराव वैद्य मेवेमी लिहीतच आहेत. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति.”

लेखांक ५६. ता. ९ जुलई इ. स. १७८९.
श्रीगजानन. मि० आषाढ वा। ४ शके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ १६ रजवपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथे स्वामीचे कृपावलोकनेकरून वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमान पेशजी विनंतिपत्री लिहून डाकेबरोबर व काशीदजोडीबरोबर पत्रें देऊन छ १४ मिनहूस रवाना केलीं आहेत. प्रस्तुतचें वृत्त पेशजी मातुश्री अहिल्याबाईंविशीं निक्षून दो मजकुरांविशीं पत्रें आलीं. त्याजवरून राजश्री बाबुरावजी व राजश्री नारो शिवदेव हे उभयतांनीं बाईंशीं सरकारपत्रान्वये भवति न भवति केली. तेव्हां सिद्धांत ठरला जे, या कामांत पूर्वीपासून राजश्री पाटीलबाबा आहेत, त्यांस हें सविस्तर लिहून पाठवावें. ते जसा निश्चय करून पाठवितील त्याअन्वये तुम्हांशीं बोलूं. असें बाईंनीं या उभय-तांसीं उत्तर करून पत्रें पाटीलबाबांकडेस बाईंनीं पाठविली. त्यावर या मजकुरा-

विषयीच सरकारची पत्रे पाटीलबावांसही आली. तेही पत्रे उभयतांनी बावांकडेस पाठविली. त्यास, सरकारच्या पत्रांची उत्तरे पाटीलबावांनी पाठविली. ते छ १३ मिनटूस येथे आली. ते दुसरे दिवशी डाकेबरोबर स्वामींकडे रवाना केली. त्याच अन्वये बाईसही पाटीलबावांची पत्रे आज प्रातःकाळी आली. बाईंनी वाचून पाहून दो प्रहरानंतर उभयतांस दरबारास बोलाविले. बाई व माधवराव गंगाधर व गौर्विंद धुनाथ गानू हे उभयतां ऐसे पांच जण बसून एकांत प्रहर सव्वाप्रहर जाला. त्यांतील मजकूर जाल्याअन्वये उभय सेवेसी लिहितील. त्याजवरून ध्यानास येईल. ऐकिल्यांत आले आहे जे, बाईंनी पूर्ववत्प्रमाणे दौलतीचा धनीपणा करितात तसा करावा. सरकारचाकरी राजश्री तुकोजीबावांनी करावी. याप्रमाणे ऐकिले ते सेवेसी श्रुत होय. पाटीलबावांकडील वर्तमानः इंग्रजांमंजताले फौज सुद्धा आहेत. राजेरजवाडे कुमकीस आले होते, ते पाटीलबुवांचा निरोप घेऊन आपलाले स्थळास गेले. इंग्रजांकडेस गोहजवाला राणा तीन हजार फौज व तीन पलटणे जंगी सरंजामानशी येऊन सामील जाला. त्याच्या मुलखांतून रस्त इंग्रजांकडे येत होती, त्याची बातमी ठेऊन पाटीलबावांनी फौज रवाना केली. इंग्रजांशी व या फौजेशी गांठ पडून लढाई बरीच जाली. पाटीलबावांकडील दाहा पांच खाशे पडले व गोसावी यांचा महंत लढाईत कामास आला. त्यास खेतांतून काहाडतां दाहा वीम माणसे जखमी ठार जाली. याशिवाय फौजेतील शेंदीडशें माणूस जखमी ठार जाली. इंग्रजांकडीलही गोरे तुरकस्वार दाहा पांच पडले. शें दीडशें माणूस त्यांचेही जखमी ठार जाले. लढाई बरीच जाली. चाळीस पन्नास बैल रस्तेचे यांनी पाडाव करून आणिले. पाटीलबावांजवळ देशचीच बाग पंधरा हजार फौज कुल जमाव इतका आहे. त्रिंबकजी इंगळे, होळकरांचे पथक पाटीलबावांजवळ आहे. बाईंनी तिकडे पाठविले आहेत. सबब, देशी इंगळेमजकुराचा गांव माहालुंगे आहे, ते तुकोजीबावांनी खराब केले. तोफखाना वगैरे कारखाने तेथे छावणीस ठेविला आहे. तेथील खराबी फार वेळी. पुढे जस कण्णार. हा बोमाट त्रिंबकजी इंगळे यांनी बाईस लिहिला. त्याजवरून बाई राजजीमी बोलत होती जे, सरकारचाकरीवर माणसे असतां, त्यांजवर अशी आदावत चालवावी आणि धन्यांनी कांहीच ध्यानांत न आणावे हें अपूर्व आहे. या अर्थी बाईंनी व राजजींनी सेवेसी पत्रे लिहिली आहेत. राजश्री बाजीपंत आणा फौजसुद्धा पुण्यास गेले व गणेशपंत बेहेरे बहाळ भडगांवाकडे छावणीस आले बघून बाई बोलत होती. देखिले ऐकिले वर्तमान सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक ५७. ता० ११ जुलई इ. स. १७८१.
श्रीगजानन. मि० आषाढ वा। ६ शके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ १८ रजबपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथें स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः इकडील वर्तमान पेशजी विनंतिपत्री लिहून डाके-बरोबर पत्रें सेवेसी रवाना केली आहेत. प्रस्तुतचें वर्तमान राजश्री पाटीलबावांकडून काल प्रातःकाळीं पत्रें आली. त्यांचें बोलणें बाईशीं कालच तृतीय प्रहरीं राजश्री बाबुरावजी व नारो शिवदेव यांसीं जालें. त्यावर आज छ १७ रोजीं बाईनीं गोविंद रघुनाथ या उभयतांकडे संध्याकाळीं पाठविले. माधवरायाकडील बाजी विठ्ठलही होते. चार पांच घटका एकांत होऊन ठरलें जे, जालें वर्तमान श्रीमंतांस लिहून पाठऊन उत्तरें आणवावीं. तेथील काय मजीं, कशीं उत्तरें येतात, त्यासारखी पुढें मसलत. या जथीं जालें बोलणें तें उभयतांनीं सेवेसी लिहिलें आहे. श्रवण होय हे विश्मि.”

लेखांक ५८. ता० १५ जुलई इ. स. १७८१.
श्रीगजानन. मि. आषाढ वा। ९ शके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र २२ रजबपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—इकडील वर्तमान पेशजी विनंतिपत्री लिहून डाके-बरोबर पत्रें सेवेसी पाठविली आहेत. प्रस्तुत पाटीलबावांकडील वर्तमान, बुढा-पाहाडानंजीक छावणीचा डौल केला आहे. बाईकडील वर्तमान तर, राजश्री बाबुराव विश्वनाथ व नारो शिवदेव यांनीं लिहिलें आहे, त्यावरून श्रवण होईल. सेवकास येथें येऊन अडीच वर्षे जालीं. धन्यांच्या पायाचाही वियोग, व मुलामनुष्यांचेही वर्तमान फार दिवस कळलें नाहीं. जशी आज्ञा येईल तशी वर्तणूक करीन. खर्चाचीही तारांबळ फार आहे. स्वामी कृपाळू, सर्वजाण आहेत. प्रस्तुत पाटीलबावांकडील वर्तमान पंचावलीवर हे आहेत व इंग्रज शेषईवर आहेत. गोहजवाल्यामुद्दां बारा तेरा पलटणें आहेत. पाटीलबावांची छावणी रणोदावर होणार. मध्ये कालीसिंद महानदी थोर आहे. रणोदावर छावणी जाल्यास इंग्रजांस व यांस बारा कोसांचा तफावत पडतो. पलीकडे गोहजवाल्याच्या मुलखांत धामधूम करायास पांच सहा हजार फौज सडी पाटीलबावांनीं पाठविली आहे. राणा इंग्रजांस सामील

जाला आहे व नरवरवाल्यांचेही सूत्र इंग्रजांकडेस आहे. अद्याप सामील जाला नाही. पाटीलबावांजवळ दक्षणी फौजेचा भरणा दहा हजार आहे, व राजेरजवाडे कुमकेस आले आहेत, त्यांची फौज दहाबारा हजार आहे. गोसावी बैरागी मिळून सात आठ हजार आहेत. हेही आपले ठायीं मजबुतीनें आहेत. इंग्रजही मजबुतीनें आहेत. नारो शिवदेवही बाईचा निरोप घेऊन उज्जनीस जाणार. बाई ह्मणतात जे, श्रीमंतांकडे पत्रें गेलीं आहेत, त्यांजकडील जाबसाल काय येतो तो पाहून मग तुम्हांस निरोप देऊं. सरकारचीं यांच्या पत्राचीं उत्तरे आलियावर कोणते एके गोष्टीचा ठराव जाला ह्मणजे बाबुरावजी लक्ष्मणपंतास आपणाकडेस येथून पाठविणार. इंग्रजांची व पाटीलबावांची लढाई छ ८ मिनहूस जाली. तें वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्रीं लिहिलेंच आहे. देखिलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. हे विज्ञप्ति.”

पं० चंद्र ११ साबान

लेखांक ५९.

ता० २७ जुलई इ. स. १७८१.

इंग्रज समानीन. हस्तें टांक.

श्रीगजानन.

मि. श्रावण शु० ७ शके १७०३.

“ सेवेसी विठ्ठल शामराज सांष्टागं नमस्कार तागाईत चंद्र ५ साबान विज्ञापना. हिंदुस्थानाकडील वर्तमान कोणी गृहस्थांनीं लिहिलें होतें, तें राजकीय मजकूर कीं, नजबखान पादशाही फौज घेऊन जयनगर प्रांतीं गुदस्तां आले होते. ते वेळेस जयनगरचा मुख्य तमाम जप्त करून राजास हस्तगत करावें आणि राज्याचा बंदोबस्त करावा अशी मसलत नजबखानानें केली. ती पाहून जयनगरवाल्यांनीं नजबखानाशीं जाबसाल लाविला की, हें राज्य बहुत दिवसांचें, हें गम्यावें. तेव्हां प्रतिवर्षीं सात लक्ष रुपये पादशाहास देत जावें असा करार ठरावून, त्या रुपयांचे वसुलास नजबखानांनीं अनुपगीर गोसावी-त्यांस किताब राजे हिंमतबहादर-त्या गोसाव्याबरोबर पांच हजार फौज ठेवून सात लक्षांचे वसुलास जयनगरीं ठेवून नजबखान दिलीस गेले. त्यास, राजश्री पाटीलबावांनीं इंग्रजांचें पारिपत्य पातशाही फौज सामील करून करावें, या अर्थीं राजश्री राजाराम रणमोड होळकराकडील येथून बाईंनीं फौज देऊन पाटीलबावांबरोबर पाठविले होते. ते त्यांचा व नजबखानाचा दंडक बराच, यास्तव त्याजबरोबर पांचशें फौज देऊन नजबखानास कुमकेस फौजसुद्धां घेऊन यावें ह्मणून पाठविलें. ते जयनगरास गेले. तेथें हिंमतबहादर गोसावी नजबखानाकडील खंडणीच्या वसुलास आहेत. त्यांचा व पाटीलबावांचा स्नेह व मशारनिल्लेचाही दंडक फार. यास्तव त्यांची भेट घेऊन दिलीकडे जावें, या अर्थीं त्यांची भेट घेतली. तेथें गोसावीबावा बोलले जे,

तुम्ही ज्या कार्यास दिलीस जातां, तें कार्य येथूनच करूं. झणून ठेवून घेतलें. तदोत्तर हिंमतबाहादुर गोसावी यांनीं व राजाराम रणसोड यांनीं नवाब नजबखानास पत्रें लिहिलीं, व पाटीलबावांच्या बैल्या होत्या त्याही नवाबाकडेस पाठविल्या. नवाबास उभयतांनीं पत्रें लिहिलीं जें, दक्षिणीयांचा व तुमचा झेद आहे. त्यास जळचरांनीं पाटीलबावांशीं फार आगळीक केली आहे. पाटीलबावा शहास गुंतले आहेत. यास्तव पाटीलबावांनीं अमके मातबर माणूस तुम्हांस पाचारूं पाठविले आहेत. त्यास, झेदाचें सार्थक हेंच कीं, या वेळेस फौजसुद्धां तुम्हीं पाटीलबावांशीं मिळून इंग्रजांचें पारिपत्य करावें, हें अतिउत्तम आहे. अशीं पत्रें पाठविलीं. नवाबांनीं पत्राचीं उत्तरें पाठविलीं जें, आम्ही या कार्यास आधीं सामील होऊं. परंतु आमचे चार मुद्दे पाटीलबावांनीं कबूल करावे. तपशीलः— मुख्य जठवाडा आम्हीं दरोबस्त घेतला आहे, यांत वांटा त्यांनीं न मागावा. व जयनगरची खंडणी मात लक्ष रुपये आम्हीं जोर पोहचवून सालाबाद ठरावली आहे, ती आमची आम्ही घेत जावी. तिसरें, आजपासून नवा मुलूख सुटेल तो निमेनिम आम्हीं व त्यांनीं वांटून घेत जावा. चवथें, फौज त्यांची मातबर इकडे आल्यास आम्हांस उपद्रव न द्यावा. अगर आमची फौज फार, त्यांची थोडी आली तर आम्हीं त्यास उपद्रव न द्यावा. ऐमे मुद्दे नवाबांनीं लिहून पाठविले. या मुद्यांवर सरदागांच्या मोहग करून पाठवणें, झणजे आम्ही फौजसुद्धां येतो. त्यास हीं पत्रें पाटीलबावांकडेस पाठविलीं. तशांत पुण्याकडे श्रीमंतांनीं इंग्रजांचें पारिपत्य करून फत्ते जालीयांचें वर्तमान इकडे आलें. त्यास नवाबाच्या पत्राचें उत्तर पाटीलबावांनीं लिहिलें जें, फिरंगी आमच्या मुलखांत आले झणून नवाबांनीं हे मुद्दे नवे लिहिले, हें योग्य नाहीं. ज्या वेळेस पादशाहास प्रयागाहून आणिलें, ते वेळेस सर्व तहरह जाले आहेत. मागाहून दिलीचे मुक्कामी लढाई जाल्यानंतर नवाबास वजीर केले. ते वेळेस तह ठरवून, आण शपथा होऊन, लिहिली पुसली, तहनामे जाले आहेत. तें सर्व एकीकडे राहून व्यर्थ जालें कां काय ? नवें होणार नाहीं. फिरंग्यांचें पारिपत्य श्रीमंतांचे पुण्यप्रतापेंकरून आम्ही करीतच आहोंत. नवाबास उत्तम दिसेल तें करावें. आम्हीं व होळकर व विसाजी कृष्ण मिळून जो तह पूर्वीं केला आहे, त्याशिवाय एक बिघा जमीन अगर एक पैसा नवाब मागतील तर मिळणार नाहीं. आणि फिरंगी जबरदस्त पडल्यास नवाबास जागा राहिल कीं काय, हे पुरतेपणीं विचार करणें तें करावें. आणिकही कित्येक मजकूर लिहिले. त्याजवरून फिरून नवाबासही हिंमतबाहादुर यांनीं पत्रें लिहिलीं कीं, दक्षिण्यांशीं आपला झेद

नजीबखान गोहिला.

४ त्यांचा कृतोपकार आपल्यावर किती आहे हें आपण जाणत असतां, त्यास नवे मुद्दे लिहावे हें उचित कीं काय ? फिरंगी दक्षिण्यांनींच जेर केले आहेत. हैदर नाईकांशीं व दक्षिण्यांशीं हमेश बिघाडा होता; परंतु या प्रसंगीं हैदर नाईकांशीं त्यांनीं स्नेह करून, त्याजकडून इंग्रजांचें पारिपत्य करविलें. आणि तुमचा त्यांचा पूर्वस्नेह असतां नवें वैर करावें, हें कामाचें नाहीं. पूर्वीं जो तह ठरला आहे तोच कायम ठेवावा आणि आपण फौजसुद्धां सामील व्हावें, यांत उत्तम आहे. अशीं नवाबास पत्रें लिहिलीं व त्यांचे दिवाण शिवरामपंत काश्मिरी त्यांनींही बहुत प्रकरें लिहिलें. त्यावरून नवाबांचीं पत्रें हिंमतबहादूर गोसांवी यांस आलीं कीं, तुम्हीं लिहिलें हें आम्हांस कबूल आहे. दक्षिण्यांशीं आम्हांशीं बिघाड करणें सर्वथैव नाहीं. प्रस्तुत बरसातीचे दिवस आहेत. बादबरसाद आम्ही पादशाहास घेऊन आगन्यास येतों. दहा हजार फौज दक्षिण्यांची आगन्यास पाठवून घ्यावी. अंतरवेदचा बंदोबस्त करून पटण्यापावेतों इंग्रजांचा मुलूख सोडवून घेऊं. इंग्रज महजच शिकस्त खातील. याप्रमाणें गोसावी यास नवाबाचीं पत्रें आलीं. त्यांनीं राजागम रणसोड यांस दाखवून त्यांनींही पत्रें लिहून, तें व तीं पत्रें पाटीलबावांकडेम पाठविलीं. याप्रमाणें कोणी गृहस्थानें हें वर्तमान आषाढ शुद्ध त्रयोदशीचीं पत्रें लिहून इकडे पाठविलीं. होळकराकडीलच गृहस्थ आहे. आपलाही स्नेही झणून पत्र लिहिलें. त्यांतच वर्तमान कीं, राजागम रणसोड जयनगरींच हिंमतबहादूर गोसाव्याजवळ आहेत. जयनगर प्रांतीं होळकरांचीं ठाणीं होतीं, तीं गुदस्तां राजांनीं उठविलीं होतीं. तीं प्रस्तुत ठाणीं कायम करवितात. टोंकेंत ठाणें यांचें बसलें. रामपुण्यांतही ठाणें बसणार. प्रस्तुत जयनगरांत मोठी लढाई होणार आहे. सबब, किलंगधीर, वगैरे रजपूत मातबर सरदार दहा बाग असाम्या राजांनीं धरून कैद केल्या आहेत. खुशालीराम बेहरा दिवाण तोही फितुरांत होता. पळून जात होता. तोही धरून कैद केला आहे. दहा वीस लक्ष रुपये त्या दिवाणाजवळून घेणार. जयनगरचें राज्य तूर्त बहुनायकी फार जाहली आहे. मरकारच्या फौजा हिंदुस्थानप्रांतीं असल्या, तर कित्येक कामकाजें बनून येतीं. याप्रमाणें पत्रीं वर्तमान लिहिलें होतें. अलीकडे सागर वगैरे ते प्रांतीं दक्षणी ब्राह्मणांचे कबिले आहेत, ते तमाम उज्जनीस येतात. इंग्रजांचे भयास्तव प्रांत तो चलबिचल जाला आहे झणून ऐकिलें. उज्जनीवालेही कित्येक महेश्वरास येणार असें बोलतात. बाजारी वर्तमान हें होय. येथील वर्तमान तर अहल्याबाई राजश्री बाबुरावजींस झणतात जे, 'तुम्हांस पुण्यास श्रीमंतापावतर जावें लागेल.

तुम्ही गेल्याशिवाय आमचा बंदोबस्त यथास्थित होणार नाही.' त्यास रावजींनीही पेशजी सरकारांत पत्रे लिहिली आहेत. तेथून आज्ञा आली ह्मणजे येथे राजश्री लक्ष्मणपंतास ठेवून रावजी हुजूर येणार. मीही पेशजी विनंतिपत्र सेवेसी लिहिलें आहे. जशी आज्ञा येईल तशी वर्तणूक करीन. कांहीं काम नसतां येथें काय ह्मणून असावे? स्वामींचे आज्ञेप्रमाणें इकडील सविस्तर रावजींनीं व राजश्री नारो शिवदेव यांनीं विनंतिपत्रे लिहिली आहेत. राजश्री पाटीलबाबांकडील बातमीपत्रें डाकेबरोबर आली आहेत. तीं बजिन्नस सेवेसी रवाना केलीं आहेत. येथें बाईंचे श्रावणमामचा उत्साह होत आहे. तीन चार हजार ब्राह्मण मिळाले आहेत. नित्य संतर्पण होत आहे. श्रावण एक मामपर्यंत [उत्साह] होईल. तदोत्तर ब्राह्मणांच्या संभावना करून बिदा करितील. याप्रमाणें येथील वर्तमान. तिकडे इंग्रजांस गोहजवाला मिळून इंग्रजांजवळ भरणा भारी जाला आहे, ह्मणून वदंता आहे. डाकेच्या परीं काय वर्तमान असेल तें सेवेसी विदित होईल. देखलें ऐकलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. खर्चाची फार विपत्य आहे. हे विज्ञप्ति."

लेखांक ६०.

ता. २ आगस्ट इ. स. १७८१.

श्रीगजानन.

मि० श्रावण शु। १३ शके १७०३.

“श्रीमंत राजश्री तात्यामाहेब स्वामींचे सेवेसी:—

आज्ञांकित सेवक, विठ्ठल ग्रामराज चरणावर मस्तक ठेवून साद्यग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ ११ साबानपर्यंत स्वामींचे कृपावलोकन करून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित अमो विशेष:— इकडील वर्तमान कळल्याप्रमाणें श्रीमंतांस विनंतिपत्री लिहिलें आहे; त्यावरून सविस्तर विदित होईल. राजश्री बाबुराव वैद्य सरकारआज्ञेप्रमाणें येथें बाईंशीं बोलून निरोप घेऊन हुजूर येतात. छ ११ मिनहूम बाईंचा निरोप घेऊन, बारावें रोजीं रेवापार होऊन, पार मुकाम करतील. दुसरे दिवशीं श्रावणी करून, भोजनांतर स्वार होऊन दरमजल पुण्याम येणार. मीही यांजबरोबरच येणार होतों; परंतु सरकारची आज्ञा आली नाही. यास्तव राहिलों. अडीच वर्षे येथें येऊन जाली. धन्याचे चरणं पहावें, घरीं मातुश्रीचें वार्धिक्य त्यांचेही दर्शन घ्यावें, असें मानस आहे. इतक्यावर श्रीमंतांची आज्ञा जशी येईल तशी वर्तणूक करीन. खर्चावांचून फार श्रम आहेत. येथें चारशें रुपये लोकांचें देणें. तात्या, घरीं मुलें मनुष्यें फार श्रमांत आहेत. चिरंजीव दोन वर्षे पायाजवळ आहे. उदंडांस अन्नास लावितां, परंतु मुलाची मांय अद्याप कोठें न केली! आमचें दैव !! आपण काय करतील? तात्या, इतके दिवस

चाकरी करून एक मुलास आसामी कोठें घानांत ! आझां गरिबाविशीं बारंवार विनंति करणार कोण? स्वामीच श्रीमंतांस विनंति करतील तर कोठें याचना करतील? वतनाचें देणें व संसाराचें कर्ज देणें यांनं फार श्रमांत आहे. काय उपाय करूं? इकडे कान्हापूर परगणा लहान आहे, तेथें मजमूची आसामी खाली आहे. श्रीमंतांस विनंति करून तेवढी अमामी चिरंजिवास करून दिली, तर बरें आहे. श्रीमंतांची मर्जी पाहून एकदां विनंति करून पाहवें. राजश्री बाबुरावजींसही विनंति करावयास मी सांगितली आहे. तीम बत्तीम वपें जालीं. सेवा करीत आहे. परंतु मुलास कोठें आसामी एक घानांत ! आझांविषयीं कोण विनंति करील? आपणास ईश्वर श्रीगणपति स्मरणदेता आहे. तात्या, कर्जाच्या व गृहकृत्याच्या पेचांत फार आहे. आतां उत्तर वयांत आपण उपेक्षा केली, तर कोण आमचें आहे? इतका विस्तार लिहिला ह्मणून रागास न यावें. कृपा करून येवढी कान्हापुरची मजमूची आसामी विनंति करून करून घाची. देविणार स्वामी समर्थ. हे विज्ञप्ति. स्वामी ह्मणतील कीं, तुम्ही कामावर आहां; सरकारची आज्ञा नसतां येण्याची तांतड कां करितां ? त्यास, गवजी येथें आलीयावर महिना दीड महिन्यांनीं बाईनीं मुकुंदगव दिवाण यांजकडून मजला सांगितलें जे, 'येथें बाबुराव आहेतच. तुझांम बहुत दिवस जाले. दोघांचें येथें असें काय काम आहे ? तुम्हीं आपल्या धन्याम लिहून पाठवून तुम्ही जाणें.' याप्रमाणें त्यांनीं सांगितलें. आणखीही एकदोघांजवळ सांगितलें. बोलली जे. याणीं आपल्या धन्याकडेम जावें. येथें काय कारण आहे? असेंही बोलली. असें याणीं बोलली असतां येथें कशास राहवें ? धनी विश्वकुटुंबी आहेत. हा वेळपर्यंत ज्यांनीं प्रतिपाल केल्या आहे, ते आतांही उपेक्षा करणार नाहींत. श्रुत होय हे विज्ञप्ति."

लेखांक ६१.

ता० २ आगस्ट इ. स. १७८१.

श्रीगजानन.

मि. श्रावण शु. १३ शके १७०३.

"मेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ ११ साबानपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेष इकडील पेशजीं विनंतिपत्री लिहून सेवेमी पाठविली आहेत. येथील वर्तमान तर राजश्री बाबुराव वैद्य यांस सरकारची आज्ञापत्रे व बाईसही सरकारचें पत्र होतें. तें पत्र बाईस प्रविष्ट करून, यांस पत्र होतें त्याअन्वये बाबुरावजी व राजश्री नारो शिवदेव उभयतां बाईशीं बोलून, बाबुरावजी बाईचा निरोप घेऊन दरमजल पुण्यास येतात. छ ११ रोजीं निरोप घेऊन, छ १२ रोजीं रेवापार मुक्काम होईल.

तेरावे रोजी श्रावणी करून स्वार होणार. सेवेसी येऊन सविस्तर विदित करतील. येथे लक्ष्मणपंत रावजींनी ठेवले आहेत. मीही रावजीबरोबर येत होतो, परंतु पेशजी विनंति मी लिहिली आहे. आज्ञापत्र आद्याप आले नाही. सरकारची आज्ञा आली नसतां यावे, तर स्वामी रागे भरतील. या भयास्तव गहिलों. रावजीही झणाले जे, आज्ञेवांचून येऊं नका. झणून राहिलों. अडीच वर्षे येथे जालीं. धन्याचे चरणदर्शन व्हावे व घरीं मातुश्रीचे वार्धक्य, त्यांचेही दर्शन व्हावे या अर्थी विनंति. धन्याची मजी. जसी आज्ञा येईल तदनुसार वतणूक करीन. स्वर्चाचेही श्रम फार आहेत. स्वामी कृपाद्वय समर्थ. सुरतेकडील वर्तमानः गांडर इंग्रज सुरतेस आला. श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांस झणतो की, तुम्ही स्वारीस निघा. दादासाहेब झणतात जे, 'तुम्हांबरोबर सारे पायदळ. फौजेशिवाय आम्ही बाहेर निघणार नाहीं. फौजेची तरतूद करा. आम्ही स्वारीस निघतो.' त्यावरून राजश्री फत्तेसिंग गाईकवाडास दादामाहेबांनीं व इंग्रजांनीं बोलावूं पाठविलें आहे, व दादा बारा हजार फौज तुम्ही ठेवा, पैका देतो, झणून इंग्रज दादामाहेबांस झणतात. याणींही कबूल केलें. पैका द्या, आम्ही फौज ठेवितों. इंग्रज ऐवजाची तरतूद करितात. फत्तेसिंग गाईकवाडास दादा लक्ष रुपये इंग्रज मागतात. दादासाहेबांनीं मना केलें जे, फौज ठेवायास त्याम सांगतां, तेव्हां पैका मागूं नये. मना केलें. इंग्रज पांच हजार तुरक स्वार जमा करणार. असी तरतूद फौजेची करितात. इतकी वीस पंचवीस हजार फौज व पंधरा पलटणे इतक्या सरंजामानसीं दादासाहेबांस स्वारीस काढावे असी मसलत करितात. झणून साहुकारांत हें वर्तमान ऐकिलें. सत्य मिथ्या देव जाणे. आणीक कोठें कागदीपत्रीं हें वर्तमान नाही. राजश्री पाटीलबावांकडील वर्तमान तर, बुढा-पाहाडनजीक शाहाबागावर छावणी पाटीलबावांची जाली. इंग्रजही सिप्री कुलागम वगैरे जागांजागां गढी किल्यांचे आश्रयांनीं छावणी करून आहेत. गोहजवाला राणा इंग्रजांसी मिळाला आहे. वरचेवर डाकेबरोबर तिकडील पत्रेही येतात. तीं नागे-पंतनाना सरकारांत रवाना करीतच आहेत. बाबुराव येथून गेलियावर एका दो दिवसां नारोपंतनाना उज्जनीम जाणार. देखलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति."

लेखांक ६२. ता. ६ आगस्ट इ. स. १७८१.

श्रीगजानन. मि० श्रावण वा २ शके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ १५ साबानपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथे

४५. सवाई माधवरावांचें शिक्षण.

श्री० सवाई माधवराव पेशव्यांस नानांनीं चांगलें शिक्षण देण्याचा प्रयत्न केला होता. त्या वेळीं पुण्याचे रेसिडेंट सर चार्लस मालेट हे होते. त्यांचे बरोबर डा० क्रुमो व डा० फिंडले हे दोन विद्वान् युरोपियन गृहस्थ पुण्यास येऊन राहिले होते. ते पेशव्यांस निरनिराळ्या विषयांचें शिक्षण देत असत. त्या संबंधाचे उल्लेख सवाई माधवरावांच्या दिनचर्येच्या पत्रांत पुष्कळ सांपडतात. त्यांपैकीं एक मासला येथें देतो:-

[मंजवलीदत्तर.]

श्री.

“विज्ञापना. डाक्टर यांस हवेंची पेटी घेऊन दोनप्रहरीं येण्याविषयीं बहिरोपंतोची चिठी गेली. त्याजवरून डाक्टर व खानाचा लेक व घड्याळाचा कारीगर ऐसे तीन असामी बारा घटका दिवसां वाड्यांत दाखल जाले. परंतु हवेंची पेटी आणली नाहीं. त्यास विचारिलें, तों पेटी तयार नाहीं ह्याणोन त्यांनीं उत्तर केलें. ग्रामंत आरसेमहालांत अर्धघटकापर्यंत भूगोलप्रकरण पहात होते. तदुत्तर डाक्टर व बाबाजी व भास्कर दीक्षित व बाबू जोशी व ब्रजजोगणीकर व अन्याबा मेहंदळे व खानाचा लेक ऐशी मंडळी आरसेमहालांत बसले आहेत. बाबाजी (हे), डाक्टर याज-पामून भूगोलाचा विषय समजून घेऊन, कागदावर वर्यां लिहीत आहेत. श्रीमंत उठोन मेघडंबरीच्या बंगल्यांत बुद्धिबळें खेळत आहेत. खामीस श्रुत व्हावें ह्याजकरितां विनंति लिहिली आहे. हे विज्ञापना.”

✽ ✽ ✽

४६. कुलाब्याची आग.

कुलाब्याचे राघोजी आंग्रे ह्यांच्या कारकीर्दींत (इ. स. १७५७-१७९३) ना. १९ जानेवारी इ. स. १७८१ रोजी कुलाबा येथें मोठी आग लागून, आंग्र्यांचा पुगटन वाडा व त्यांतील सर्व चीजवस्तु जळून गेल्या. ह्या आगीमंभधानें खुद्द राघोजी आंग्रे व वसईचे सरसुभेदार विसाजी केशव ह्यांनीं नानांस लिहिलेलीं पत्रें उपलब्ध झालीं आहेत. तीं पुढें दिलीं आहेत. त्यांवरून, महाराष्ट्रांतील कित्येक इतिहासप्रसिद्ध ठिकाणीं, अभिनारायणानें आपल्या प्रतापानें जुने कागदपत्र कसे नाहींसे केले, त्याचें एक उदाहरण दृष्टीस पडतें. आंग्र्यांचें जुने दसर इतिहासदृष्टीनें अत्यंत महत्त्वाचें असलें पाहिजे. तें उपलब्ध न होण्यास हा अभिप्राय कारण असावा असा अदमास आहे.

१ डाक्टर=डाक्टर फिंडले. २ बहिरोपंत=मेहंदळे. ३ खानाचा लेक=इंग्रज रेसिडेंट सर चार्लस मालेट ह्याचा मुनशी नुरुद्दीन हुसेनखान नांवाचा मुसलमान होता, त्याचा मुलगा. ४ वयान=सविस्तर इकीकत, माहिती.

१० ऐ० टि०

लेखांक १.

पो छ. १५ सफर इहिदे.

श्री.

ता. १ फेब्रुवारी इ. स. १७८१.

[भेषवलीदसर.]

“राजश्री नाना फडणिवीस गोसावी यांसः—

ॐ सकलगुणालंकरणअखंडितलक्ष्मीअलंकृत राजमान्य ज्ञे॥ राघोजी आंग्रे वजारतमाहा सरखेल रामराम विनंति येथील कुशल जाणून स्वकीय कुशल लेखन करित गेलें पाहिजे. विशेषः—छ २३ मोहरमी नागोजी आंग्रे यांचे लमाकरिता बाहेर अलिबागी कुटुंबासहवर्तमान आलों होतो. तेच दिवशीं दहा घटिका रात्री कुलाबेयास अन्न लागली. कोठ्या, जामदारखाना, पागा, खासा हवेली, चार बुरुज ऐसं जळालें. वस्तभाव कांहीं राहिली नाहीं. एका वखानशीं बाहेर आलों होतो, तितकें मात्र राहिलें. अन्न लागलेयावर किड्यांत जाऊन पोहचलों. खासा हवेली जामदारखाना येथें लगट केला. अन्न प्रदीप्त फार जाहली. निरुपाय गोष्टीस समयानुरूप उपाय करावयाचा प्रकार योजिला; परंतु ईश्वरी इच्छेनुरूप न चालिला. दहा बारा माणूस आह्मांजवळच होतें, तें कामास आलें; व आठ दहा दुखवलें. श्रीकृपेनें आदमी बाहेर निघालों. कांहींसी शरिरास पीडा जाहली. हल्लीं आरोग्य होत आहे. जंजिरे महास्थलाचा विचार, दौलतीचें कर्चें पक्कें हरद्र, आपणास अवगत आहेच. कर्जवाम करून संसार चालऊन, राज्यांतील जंजिरे महास्थळाचें संरक्षण करून, स्वामिसेवेवर जीवजानानशीं हजर आहोंच. आगोटीचा समय, कर्जवाम करून लोकांचे समजाविशीस कापड चंगैरे सरंजाम केला होता. सर्वांची समजावीस व्हावी इतकीयांत यज्ञनारायणाची कृपा जाहली. भात व नक्त व कापड व इमारतीस लांकडें ऐसा पोक्ता सरंजाम असिला पाहिजे. जागे जंजिरे यास शत्रूही सन्निध मातबर. वस्तांत वस्त गुदरला. त्याचें निराकरण होऊन शत्रूवर सलाबत राहे तें करणार आपण आहेत. आह्मांजवळ सरंजाम घण्याची कृपा आहे. येविशींचें सविस्तर राजश्री विसार्जापंत बावांनीं लि॥ आहे, त्याजवरून अवगत होईल श्रीमंतांचे जागां आपण आह्मांस आहेत. कापड, नक्त, गळा व सोटे यांची बेगमी पोखती होऊन येई तें करावें. जागे जंजिरे याची बेगमी होऊन आमचें स्वरूप राहे, तें करणार आपण आहेत. पर्जन्यकालाचे समयीं पक्षी देखील आश्रम करितात. असें असोन वस्त तो गुदरला आहे. तो पराड्मुख करणार आपण आहेत. येविशींचें सविस्तर राजश्री रघोजी तान्हाजी यांस सांगोन पाठविले आहेत. सांगतां कळों येईल. रा छ ७ माहे सफर. बहुत काय लिहिणें ! लोभ करावा हे विनंति.”

लेखांक २.

श्री.

ता. २७ जानेवारी इ. स. १७८१.

[भेषवलीदसर.]

“श्रीमंत राजश्री नाना स्वामींचे सेवेसीः—

पे॥ विसाजी केशव कृतानेक साष्टांग नमस्कार विनंति येथील कुशल छ २ सफर जाणोन स्वकीय कुशल लेखन करावयासी आज्ञा केली पाहिजे. विशेषः—

छ २३ मोहरमी राजेश्री राघोजी आंगरे बजारतमाब सरखेल भावाचे लमाकरितां सहकुटुंब बाहेर अलिबागास आले होते. मागे कुलाबियांत दाहा घटका रात्रीस अकस्मात् अम लागोन, खासा राहावयाचा वाडा व जामदारखाना व कोठी आदि सर्व सरंजाम जळाला. कुटुंबसहवर्तमान एका वखानिशी बाहेर पडिले होते. तेवढ्यासी गांठ पडली. ऐशास मशारनिल्हेचे पदरीं महास्थळें, मातबर जागे, यांचा सरंजाम स्वामीवितरिफ कैसा होतो? अखेरीही समीप आली. यास्तव विनंति लिहिली आहे. तरी स्वामींनीं कृपाळू होऊन, नख्त व कापड व गळ्या व लांकडें पोख्त सरंजाम केला पाहिजे. त्यामध्ये भात व लांकडें घर बांधावयासी यांची आज्ञा सेवका-कडे करितील, त्याप्रमाणें येथून बेगमी करीन. थोडक्याचा विचार असता तरी येथूनच सेवकांनं सरंजाम केला असता. तशांनं परिणाम न लागे. यास्तव सेवेसी विनंति लिहिली आहे. खांसा दुखावले आहेत. सरंजामांत बाकी कांहीं राहिली नाहीं. सर्व वस्तुभाव क्रियांत होती. काडी मात्र निघाली नाहीं. काढावयाचा प्रेक्ष खाशानिशीं फार केला याजमुळें दहा पंधरा माणूस मेले. मोठा घात जाहाला. या समयीं त्यांस ज्ञाना स्वामीखेरीज कोण जागे? स्वामींचे रा. राघोजीबाबा एकनिष्ठ सेवक. येथं मेवकांनं विस्तारें काय लिहावें? बहुत काय लिहिणें? लोभ करावा हे विनंति.”

✽ ✽ ✽

४७. सुमेरसिंगाचा मृत्यु.

नारायणगावाचा मारेकरी सुमेरसिंग हा पुढें इंदूर येथें पळून गेला होता. तेथें तो मृत्यु पावला. त्याबद्दलचें बातमीपत्र उपलब्ध झालें आहे. श्रीमंत दादामाहेब इंदुराम गेले त्या सालचें हें पत्र आहे. ह्या पत्रामध्ये सुमेरसिंग ‘फिडे पळून मेल’ व ‘कर्मासारखें फळ झालें’ असे उद्गार आहेत. ह्यावरून नारायणगावाचा वध करणारा खग इसम सुमेरसिंग असावा, असें मानण्यास अधिक पुष्टि येते. हें पत्र इंदूर दगबारांतल्या बातमीदाराचें आहे असें दिसतें. हें येणेंप्रमाणें:

[भेणवलीद्वार.]

श्री.

“पुरवणी विज्ञापना:- राजश्री तुकोजी होळकर नर्मदा उतरोन दक्षणतीरास गेले. श्रीमंतांचा, काल एकादशीचा, उतरावयाचा मुहूर्त केला. ढाला व बाजार कांहीं उतरला. श्रीमंत वय त्रयोदशीस उतरणार असें करारांन आलें आहे. श्रीमंत उतरले म्हणजे शिंदे उतरतील. नदीस पाणी फार आलें आहे. कनिष्ठ पक्ष दाहाबारा दिवस लागतील. गाड्यांचा फडशा येथेंच होईल. सुमेरसिंगास बरें वाटत नवतें. यामुळें काशीस जावयाचा श्रीमंतांचा निरोप घेतला. तो जाऊन इंदुरांन आपलें सोयऱ्याचे घरीं राहिला होता. त्याचे बातमीवर कृष्णाजी यादव खिजमतगार ठेविला होता. काहीं दिवस तेथें होता. अखेर कृमी पडोन मेल. त्या गोष्टीस दीड महिना होत आला. कर्मासारखें फळ जालें. बहुतच हाल जाले. दोघे लेक त्याजवळ होते. ते तो मेत्सावर गाड्यांत आले आहेत. विदित व्हावें हे विज्ञापना.”

४८. नानांची काशीयात्रा.

नाना फडनवीस ह्यांचें व श्री० सवाई माधवराव पेशवे ह्यांचें पटेना, तेव्हां ते काशीस जाण्याची त्यांस भीति घालीत, असा एक लोकप्रवाद ऐकूं येतो; परंतु त्यास कागदपत्री आधार नाही. नानांच्या दसरांत एक त्यांच्या हातचें टिपण सांपडलें आहे. त्यामध्ये पुढील मजकूर आढळतो:—

[येणवलीदसर.]

श्री.

“ बहुत दिवस मनांतून हेत होता की काशीयात्रा घडावी. परंतु तसा समय दृष्टीस पडेना. ईश्वरी कृपेकडून दक्षिण हिंदुस्थानचा बंदोबस्त व सर्वांसी तह सरकारचे (होऊन) व राजश्री पाटीलबावांचें येणे याच समयी होतें व राजश्री भाऊचेंही येणें. सर्व आपली मंडळी, एक तुझांखेरीज, एके ठिकाणीं श्रीमंतांजवळ होणें, आणि यांच्या संमतांनं श्रीमंतांचा संतोषकरून निरोप होणें. याम प्रथम अनुकूलता व हें मला घडणें व मागे संभाळावयास राजश्री हरिपत तात्या, यांची अतःकरणपूर्वक (खात्री) करून घेऊन जावयाचा विचार केला आहे. तुझ्यास कळावें ह्याणोन लिहिलें आहे. ”

हें पत्र कोणाम लिहिलें आहे तें समजत नाही. ह्या हेतूप्रमाणें नानांचें काशी यात्रेस जाणें अखेर घडलें नाही. तथापि, त्यांनीं श्रीकाशीक्षेत्राचें नित्यशः दर्शन घडावें ह्याणून एक काशीक्षेत्रांतील सर्व देवालयांचा रेशमी नकाशा तयार करून आणिला होता. त्याचें ते नित्य दर्शन घेत असत.*

४९. दादासाहेबांचें माळव्यांतील कारस्थान.

पुण्यांतील कारभारीमंडळीनें सवाई माधवरावांच्या नांवानें राज्याची द्वाही फिरवून राघोबादादांस हताश केलें, त्या वेळीं शिंदेहोळकरांकडे जाऊन व त्यांची मदत घेऊन पुण्यास चालून येण्याचा प्रयत्न करण्यासाठीं, दादासाहेबांची स्वारी नर्मदा उतरून इंदुरास जाऊन दाखल झाली. त्या प्रसंगीं शिंदेहोळकरांनीं मध्यस्ती करून समेट करण्याचा घाट घातला. त्या संबंधाची सविस्तर हकीकत पुढील पत्रांत दिलेली आहे. ती अतिशय महत्त्वाची आहे. शिंदेहोळकरांचें ह्या वेळचें दुष्टप्री वर्तन कसें होतें त्याचा ह्या पत्रांत चांगला उल्लेख आहे.

*हा काशीक्षेत्राचा रेशमी नकाशा अद्यापि अस्तित्वांत असून ती एक पाहण्यालायक अपूर्व चीज आहे. हा नकाशा मुंबईचे प्रसिद्ध इतिहासभक्त रा. रा. पुरुषोत्तम विश्राम मावजी जे. पी. ह्यांच्या ‘ऐतिहासिक संग्रहालया’मध्ये मोठ्या काळजीनें संग्रहीत केलेला आहे.

[गेजवलीदत्त.]

श्री.

ता. १३ जून ३. स. १७७४.

पेवस्ती चंद्र ३ रविलाखर.

“राजश्रियाविराजित राजमान्य राजश्री तात्या स्वामीचे सेवेसी:—

पौष्य मोरो गिरमाजी कृतानेक साष्टांग नमस्कार विनंति येथील कुशलतागाईत चंद्र ३ रविलाखर मुक्काम नजीक बडवा रेवा दक्षिणतीर जाणून स्वकीय लेखन करीत असिलें पाहिजे. विशेष:—आपण बऱ्हाणपूरचे मुक्कामीहून नवाब, भोंसले, आदीकरून फौजांस निरोप दिल्याचे मजकुराचीं पत्रें राजश्री गुरुजीम व उभयतां सरदारांस पाठविलीं, तें इंदुगचे मुक्कामी पाऊन सविस्तर अर्थ कळला. इकडून आपणास दोन पत्रें विस्तारें-करून मजकूर लिहून पाठविलीं, त्यांजवरून सविस्तर अर्थ कळलाच असेल. श्रीमंतांशीं जाबसाल उभयतां सरदारांचे विद्यमानें लागलाच होता: परंतु मध्यें मध्यें हिसके फार वमत गेले. बोध करणार बहुत; विश्वास कोणाचाच नाही. उभयतां सरदारांपैकी एकाचा भरंवसा, एकाचा संशय! त्या अर्थी कोणतीही गोष्ट घडोन येईना. उभयतां सरदारांत परस्परे संशय! तेव्हां युक्तीचे वाटेनें, उभयतांचा परस्परे संशय दूर करून, एकविचार केलें. बाईकडून पुस्तपन्हा होती. त्यास त्यांचे हितकर्ते गृहस्थ ममतेचे होते, त्यांजपामून विचाराच्या मनसव्याच्या गोष्टी सांगोन, त्यास याच पळयावर आणून, उभयतां सरदारांस निक्षेप मांगितलें कीं, देशास श्रीमंतांस घेऊन जावें. त्याजवरून तेही श्रीमंतांशीं बहुत प्रकारें बोलले. परंतु खातरजमा होईना. तेव्हां शिद्यांनीं जाबसाल केला कीं, ज्यापक्षीं आमचा विश्वास स्वामीस नाही, आमचें मांगणें ऐकणें नाही, तेव्हां राहून उपयोग काय? त्यास आह्मांबरोबर हजार, दोन हजार, चार हजार जे मोबनीम येतील, ते घेऊन आह्मी घांट उतरून जातो: फौजेशीं एक लढाई करतो. आह्मी थोडे आहो, ते फार. त्याम खान्दांचे कार्यास ओलों तरी उत्तम. जगलों तरी निघोन बंगाल्याम जाऊं. मग आपले विचाराम येईल तें आपण करावें. त्यास करणें ते करतील. येविषयीं बहुत आजुर्दगीनें बोलले. ते दिवशीं श्रीमंत उठोन आपले डेन्यास गेले. दुसरे दिवशीं दोनप्रहरां शिद्यांचे डेन्यास येऊन होळकरासही तेथें बोलावून आणिलें. बहुत प्रकारें मोह उत्पन्न होई असें भाषण केलें. शेवटीं चार गोष्टी सांगितल्या:—

एक प्रकार:—नर्मदातीरीं खानसंभ्या करून राहूं. शिवदीची तलब देऊन दूर करावें. पुढें खर्चाचा बंदोबस्त चार महिने करून द्यावा. दोन हजार फौज आपले जवळ ठेवावी.

दुसरा प्रकार:—पुण्यास घेऊन जावें. कारभारी यांचा प्रकार आहे. त्यांचें आमचें रहस्य करून द्यावें. सर्व यत्तियार कारभारी यांवर पडे. आह्मांस पुसून करीत जावें. आमचें तेज राखावें. शिवंदीचा फडशा करून द्यावा.

तिसरा प्रकार:—श्रीमंत कैलासवासी रावसाहेब यांनीं जहागीर किल्लेपुढां पेशजी आह्मांस करून दिल्ली आहे, त्याप्रमाणें द्यावी. सर्व बंदोबस्त आमचा असावा. पुढें फितूर करणार नाही. येविषयीं जिमा तुह्मी आपला करून द्यावा, दोन हजार फौज आपले जवळ ठेवावी.

तिन्ही प्रकार न घडेत, तरी आझांस निरोप द्यावा. ईश्वर आझांस वाट देईल तिकडे जाऊं. दैवी असेल तिकडे जाऊं. अथवा श्रीकाशीस पोहोचवून द्यावें. तेथें जाऊन ज्ञानसंध्या करून राहू.

याप्रमाणें चार मजकूर सांगितले. यांत जो तुमचे खातरेस येईल तो मान्य करावा. हें नच घडे तरी पायांत वेष्ट्या घालाव्या; अथवा तरवार पुढें ठेविली, जें करणें तें करावें. तेव्हां त्यांसही संकट पडलें. श्रीमंतांस निरोप दिला. राजश्री गुरुजीस व आझांस बोलावून सांगों लागले कीं, यांतून कोणती गोष्ट तुझ्यांस पुरवेल ते करावी. चारी गोष्टी तुमचे खातरेस न येत, तरी श्रीमंतांनीं शेवटचा विचार सांगितला आहे. त्याची परवानगी सांगा, तें करूं. त्यास, शेवटचा प्रकार केल्यानें कोणाचें बरें जाहलें आहे? याचा उच्चार करूं नये. वरकड गोष्टींचा जावसाल केला:—

नर्मदातीरी राहणार, त्यास प्रकृति तुझ्यांस माहीतच आहे. शंभर राजकारणें करतील तुमचें राहणें चार महिने येथें जाहलें, पुढें श्रीमंतांस घेऊन देशीं जाल. हा जावसाल उरकावयास व तुझ्यांस देवास जावयास बगैरे चार महिने देशीं लागतील. पुढें माळव्यांत याल, तेव्हां अखेर साळचे दिवस आले; त्यामुळें एक साल हिंदुस्थानची मसलत राहिल. त्यानें सरकारची नुकसानी आणि तुमचीही नुकसानी. त्या अर्थी हा प्रकार उपयोगी नाही.

दुसरा प्रकार रहस्य करून द्यावयाचा. त्यास परस्परे चित्तांत किंतू फार वाढले. संशयनिवृत्ति व्हावयाचीच नाही. त्या अर्थी एक विचार होऊन कारभार कसा चालतो? कारभारी यास इतबार कसा पुरतो? हे गोष्ट घडावयाची नाही. तेव्हां त्यांनी उत्तर केलें कीं, श्रीमंतांस आझी निखालसपणें चालवितों. शिंदे ह्मणाले आझी जवळ राहतों. बोलण्यांत अंतर पडलें तरी जिमा आमचा. त्यास उत्तर केलें कीं, हिंदुस्थानची मसलत सोडून रखवालीकरितां आपणास ठेवावें आणि रहस्य करावें, ही गोष्ट कशी बनेल? हा प्रकार घडावयाचाच नाही.

तिसरा प्रकार आनंदवल्लीस राहून श्रीमंत रावसाहेबांनी जहागीर किल्ले दिले त्याप्रमाणें द्यावयाचा. त्यास कारभारी त्यांचे, हुकूमहकूम त्यांचा, जुनें मंडळ त्यांचें, विचाराम येतील त्यास ठेवावें, त्या पक्षीं फितुर राजकारण करावयास चुकतील कीं काय? दोन हजार फौज आपली ठेऊं. कारभारी फार जाहले तरी आझी आपले तर्फेचा ठेऊं. तुमचा कबूल करीत नाहीत, असें ह्मणों लागले. त्यास आझी उत्तर केलें कीं मिळे इतकें देणें, कारभारीलोक त्यांचे नाहीत. त्यापक्षीं ही गोष्ट कशी कबूल करितात? तेव्हां निदान निमे तरी किल्ले द्यावे लागतील. निमे फार किल्ले होतात, हे द्यावयास न बने, तरी त्रिबक, माल्हेर, आशेर, तीन किल्ले द्यावे. फार बखेडा नको. त्यास हीं तिन्हीं स्थळें कशी आहेत? द्यावयाचे आपले विचारास येतें कीं काय? याचा विचार आपणच करावा. याप्रमाणें मजकुराचा जावसाल जाहला.

चौथा प्रकार निरोप देऊन लावावें अथवा काशीस पोहोचतें करावें. ही गोष्ट कोणाचेही ध्यानास द्यावयाची नाही. तेव्हां या गोष्टीची सला आझीं काय सांगावी?

अ गोष्ट राज्यास उपयोग, सर्वास चैन पडे, केलें कर्म सिद्धीस जाई, तोच प्रकार आपण करतील. दौलतीची काळजी आह्मांसच आहे, आणि आपआपणांस नाही असें नाही. आपण दौलतीचे खांब, आपल्यावर मदार आहे. या अर्थे सर्व ओझें त्यांचेच मस्तकीं देऊन, त्यांशींच युक्तिप्रयुक्तीनें बोलणें तें बोललों. त्यास ही गोष्ट कोणाचे विचारास यावयाची नाही. यास्तव तो प्रकार राहिला.

येणेंप्रमाणें चारी कलमांचा जबाब केला. सरदार आह्मांसीं बोलूं लागले कीं, तुझी पाऊण लाख फौज मिळविली, आणि पन्नास लाख रुपये खर्च करून काय केलें? शेवटीं आह्मांवर दुर्निमित्त घालावयास आणिलें. जरी आह्मी फौजेत असतो तरी कसें इतके लांब येते, तेंही दाखवितों. ऐसें कित्येक प्रकारें बोलत गेले. आह्मी दरजबाब प्रसंगानुरूप युक्तीचे व सरकारचे दाबाचे करावयाचे ते केले. त्याचा विस्तार पत्रीं कोठवर लिहावा? राजश्री गुरुजी, विष्णुपंत बाबा, मी एकत्र बसोन विचार केला कीं, श्रीमत येथें राहिल्यानें कोणतीही गोष्ट उपयोगी नाही. तेव्हां कळेल त्या रीतीनें तोडजोड काढून न्यावयाचा विचार करावा. त्यावरून प्रसंगसाधनार्थ चार गोष्टी अधिक उण्या बोलून, इल्लीं निश्चयांत आणून, कूच करावयाचा सिद्धांत केला. सरदारांचें बोलणें कीं श्रीमत कैलासवासी रावसाहेबांप्रमाणें किल्ले जहागीर द्यावे ह्मणतात. त्यास निदान निमे किल्ले व पहिल्याप्रमाणें जहागीर याप्रमाणें निश्चयांत आणावें. त्यास उत्तर केलें कीं किल्ले फार, हे द्यावयाची सोय कशी पडेल? त्यास तेही बोलले कीं आमचे चित्तांत खामखा किल्ले द्यावेच द्यावें असें नाही, परंतु आप्रहासच पडले तरी कसें करावें? तेव्हां तोड काढली कीं एखादा दुसरा किल्ला द्यावा. हें आपण श्रीमंतांशीं बोलतच आहोत. आह्मांस तों परवानगी नाही. परंतु आपण सरदार, आपली भीड भारी. आपले न ऐकत अशी गोष्ट नाही. आह्मीही रक्बदल करावयास लुकणार नाही. तेथें गेल्यानंतर राजश्री बापू व नाना यांचे व आपले विचारें करून किल्ल्याचें ठरेल त्याप्रमाणें करावें. जहागिरीचा प्रकार कैलासवासी श्रीमंतांनीं दिल्याप्रमाणें द्यावी लागेल हें बोलणें त्यांचें आहे. खेरीज शिबंदी दहा लक्ष रुपये श्रीमंतांस पावेत अशी जहागीर पहिली होती, त्याप्रमाणेंच करावें लागेल. त्यास उभयतां मुत्सही व आपले विचारें देर्शा गेल्यावर कर्तव्य तें करावें. दोन गोष्टी विचाराचे वाटेच्या आपल्या ते ऐकतील; त्यांच्या आपण ऐकाव्या. याप्रमाणें बोलून आनंदवल्लीस राहावयाचा विचार सिद्ध जाहला.

तृत् श्रीमंतांस खर्चास पन्नास हजार रुपये द्यावे, रेवातीरपर्यंत द्यावें, तेथें गारधांचा फडशा करावा, पुढें जहागिरीची नेमणूक होई तो खाजगी खर्च व कारखान्यास लागेल तो खर्च द्यावा, व लोकांस रोजमुरा द्यावा. याप्रमाणें जाबसाल ठरोन ज्येष्ठ शुद्ध तृतीया रविवारी इंदुराहुन कूच करून, नालशाचे घाटें उतरोन, अकबारपुरचे घाटास रेवा दक्षिणतीरास द्यावें, याप्रमाणें ठराव जाहला.

कारभारी लोक सर्व आपले असावे हें आमचें बोलणें चाललेंच आहे. त्यास सरदार ह्मणतात कीं श्रीमंतांस इतबार पुरत नाही. कारभारी लोक त्यांचे जाहले तेव्हां आह्मी केदेंतच राहिलों. त्यास तुमचा कारभारी व कांहीं लोक ठेऊं. परंतु त्यांचे पुरवेनात. तेव्हां सरदार ह्मणों लागले कीं, आह्मी आपला कारभारी व कांहीं लोक ठेऊं. श्रीमंतां-

पासून बावगी वर्तणूक होऊं देणार नाही, याप्रमाणें बोलतात. त्यास, देशीं गेल्यावरी राजश्री बापूनीं गंगातीरास यावें. उभयतां सरदारांची भेटी व्हावी. उपरांत त्यांचे यांचे विचारें कर्तव्य तें करावें. याप्रमाणें जाबसाल ठरला आहे.

गारदी दूर करावयाचे त्याची तलब द्यावी. त्यास, तेथें पैका दिला आणि फिरोन लबांडी जाहली तर काय करावें? यास्तव रेवातीरास येऊन गारद्यांचे तलबेचा फडशा करून निरोप द्यावा. याप्रमाणें तलब द्यावयाचा ठराव जाहला. श्रीमंतांनीं कांहीं जहागीर त्यांस देऊं केली आहे. ती हिंदुस्थानांत लावून द्यावी. चार लक्षांची ह्मणतात. त्यास येविषयीं जाबसाल आचरणाचा करावयाचा तो केला. परंतु सरदार ह्मणतात कीं, या प्रसंगीं ही गोष्ट केली पाहिजे; पुढें आह्मी समजोन घेऊं. पारपत्य करावयाचा विचार आहे त्याप्रमाणें आह्मी करूं. परंतु तूर्त श्रीमंतांस मोकळें केलें पाहिजे. त्यांचे हातचे सुटले पाहिजेत. निदान दोन अडीच लाखपर्यंत हिंदुस्थानांत द्यावी लागेल ह्मणतात. त्यास रेवातीरीं फडशा होईल तेंव्हां जाबसाल ठरेल त्याप्रमाणें लिहून पाठवूं.

फौज श्रीमंतांसमागमें आहे. त्यास आपले सारे फौजेचा फडशा होईल त्याप्रमाणें यांचा करावा. त्यास रेवातीरींच पैका फौजेचा द्यावा. देशीं गेल्यावरी देऊं असा जाबसाल केला. त्यास जसें ह्मटलें तशी सोय पडेल. करावी लागेल.

येथेंप्रमाणें निश्चयांत आणून कूच करावें असा सिद्धांत केला. इतक्यांत आपलीं पत्रे बऱ्हाणपूरचे मुक्कामाचीं, नवाब, भोंसले व सर्व फौजेस निरोप द्यावयाचे मजकुराचीं पत्रे सरदारांस व गुरुजीस आलीं व श्रीमंतांसही परभारा बातमी आली. त्यास सरदार ह्मणों लागले कीं, ही गोष्ट इतक्यांत कशी उघड केली? वर्तमान ऐकून श्रीमंत पाय पसरतील. त्यास पर्याय सांगितला कीं, त्या फौजेचें कूच करावें हें श्रीमंतांचें बोलणेंच आहे. त्याम आह्मीच कूच करविलें. याप्रमाणें बोलावें ह्मणजे गुंता पडणार नाही. तेव्हां ते बोलले कीं, रेवातीराचे फौजेचा मुक्काम तरी येथून कूच होई तोंपर्यंत करवावा. याजकरिता व राजश्री आपा आण्णा यांस वर्तमान सांगावें व आपणास लिहावें या अर्थेकरून इंदुराहून निघोन येथें चंद्र १ रविलाखरीं आलों. यांचा मुक्काम येथें करविला आहे. श्रीमंतांचें कूच इंदुराहून नालशाचे घाटाकडे जाहलें, हें वर्तमान उदईक येथें येईल. आल्यानंतर या फौजेचें कूच होईल. श्रीमंत राजश्री रावसाहेब यांचे पुण्येंकरून आपण केल्या मेहनतीचें सार्थक श्रीइच्छेकरून सत्वरच घडोन, सर्व बंदोबस्त घडून येईल. चंद्र ३७ रविलाबलचें पत्र बऱ्हाणपुरचे मुक्कामाहून आपण पाठविलें, ते येथेंच पावून सर्व अर्थ कळले. राजश्री गुरुजीकडे पत्र रवाना केलें. आपण लिहिलें कीं कार्याचे अर्थी चार गोष्टी अधिक उण्या बोलल्यास चिता नाही. त्यास येविषयीं बऱ्हाणपुरी मीं आपला आज्ञाच घेतली होती. त्यास कार्यसाधनार्थ जसा प्रसंग आढळला तसा जाबसाल करावा लागला. हा सर्व अर्थ दर्शनांतीं निवेदन होईल. मजला गुरुजींनीं फिरोन बोलाविलें आहे. त्यास श्रीमंत अकबरपूरचे घाटास आले ह्मणजे मीं जातो. तेथील गारदी थांचा बगैरे गुंता उरकूनच देशीं यावयाची तजवीज करितों. राजश्री गुरुजी, विष्णुपंत बाबा फार दिवस मेहनत करीतच आहेत. मला रवाना केल्यापासून मीहि त्यांजपाशीं हजर राहिलों. बहुत काय लिहिणें? लोभ कीजे हे विनंति.”

इतिहाससंग्रह.

धर्मार्थकाममोक्षाणामुपदेशसमन्वितं ।

पूर्ववृत्तं कथायुक्तमितिहासं प्रचक्षते ॥ १ ॥

संपादकः—दत्तात्रय बळवंत पारसनीस, सातारा.

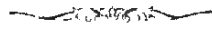
पुस्तक १ लें.]

जून १९०९.

[अंक ११ वा.

विषयानुक्रम.

विषय.	पृष्ठांक.
१ ऐतिहासिक स्फुट लेख.	२९-३२
२ जुन्या ऐतिहासिक गोष्टी.	३३-३६
३ परराष्ट्रांच्या दरवारांतील मराठ्यांचे बकील.	१०१-११६
४ महेश्वरदरवारचीं वातमीपत्रें.	१४५-१६०
५ ऐतिहासिक टिपणें.	७७-८४

मुंबई येथें

तुकागम जावजी यांच्या निर्णयसागर छापखान्यांत

बाळकृष्ण रामचंद्र घाणेकर यांनीं

मालकांकरितां छापिला.

वार्षिक वर्गणी ट. ह. सह ४ रु. अंकाची कि. ट. ह सह ६ आणे.

धीमंत राघोबादादा पेशवे.

चाकणास आले. *कृष्णाजी राजीयांहीं मुघोळकर वेंकाजी राजे घोरपडे पाद-
शाही मनसबदार यांस चोरून पत्रें लिहिलीं कीं, तुम्ही पादशाही मनसबदार.
आम्ही पादशाहाजीचे नवाजीसीचे राजे. हुजूर पादशाहाची चाकरी माफ. परंतु
हुकूम पादशाहाचा मनावा. तुम्ही आम्ही सोयरे धायरे. शिवाजी राजे भोंसले
मुफसद. हे पादशाहासीं धुंद माजविली आहे. तर हरयत्न करून तुम्हांस ज्या प्रकारें
योजेल त्या प्रकारें आमची येथून सुटका करून, आपणांकडे मुघोळास घेऊन जावें.
हरप्रयत्न तुम्हांपासीं आपण आलीयावर केला जाईल. आधीं एक, मग दोन. हे कागद
शिवाजी महाराजांच्या डाकवर सांपडले. त्यांहीं शिवाजी महाराजांस दिधले. शिवाजी
महाराजें वाचून पाहतां फितूरसा कळला. मग कृष्णाजी राजे मोरे यांस शिवाजी
महाराजें विचारलें जे, तुमच्या आमच्या भेटी राजगडावर जाहल्या. तेव्हां इमान-
प्रमाणें तुम्हीं आम्हांस दिधलेंत जे, तुम्हांसीं अतःपर दुराख होणार नाहीं. ऐसें असतां
फितुराचे कागद वेंकाजी घोरपड्यास पाठविले. तर तुम्ही मोरे बेइमान आहां! ऐसे
शब्द ठेवून कृष्णाजी राजे मोरे यांची गर्दन शिवाजी महाराजें चाकणावर मारली.
तधीपासून जावलीवरून मोरीयाचें राज्यस्थान भ्रष्ट जाहलें. भाऊबंद चंद्ररायाचे
वंमीक आहेत. परंतु जावलीवर राज्य नाहीं. चंद्ररायाचें राज्य धर्मात्मा जावलीवर
राज्य करीत असतां, राजीयांतील हिस्से एक हिंसीयाची शिबंदी पायेहासम, एक
हिंसीयाचीं अन्नछत्रें व धर्म खैरात, एक हिंसीयाचा खासगी खर्च, तोसीखाना,
पागा, सुरतखाना, अदिलखाना, वगैरे; एक हिंसा देवस्थलीं देव, शिवालये, माहाब-
लेश्वरीं पंचगंगा चंद्ररायांहीं बांधल्या. ऐशा सात शिवपुन्या चंद्ररायांहीं आपले
वंशपरंपरा जेथून जावलीचें राज्य जालें, तेथून संपेल तेथवर, देवस्थलीं बाकी
चालविली. ऐसे धर्मराजे मोरे जाहले. शिवाजी महाराजें, जावलीस वर ढोरपा
होंगर होता, तेथें प्रतापगड बांधिला. तेथें श्रीतुळजापुरचे अंबेची स्थापना केली.
परंतु चंद्ररायाची कीर्ति जग चहात आहे. हकीकतनामा चंद्रराव राजे मोरे यांचा.”

“यशवंत.”

*रायरीचे बखरीत चंद्रराव आणि बाजीराव कृष्ण अशी नांवें दिली आहेत. तींतील उतारा
खाली देतोः—“दोनप्रहर लढाई झाली. हत्ता करून जावली इस्तगत केली. बाजीराव कृष्ण
राजे सांपडले. त्यास सिदांमुखां कैद केलें....चंद्रराव व बाजीराव मोरे बाश्कांमुखां
घेऊन पुण्यास आले. बाजीराव यास अन्वंग मोजन करवून पुण्याचे दक्षणभागी शिरच्छेद
करविण. त्याच्या कन्या होत्या, त्या आपण मोहरीक केली नाहीं.”

६ ऐ० स्फु०

८. शिवकालीन रोजनिशीतील सरदार बाजी प्रभु यांबद्दलचा उल्लेख.

एका जुन्या शिवकालीन रोजनिशीत सरदार बाजी देशपांडे यांबद्दल उल्लेख आहे, तो फार महत्त्वाचा आहे. कांहीं दिवसांपूर्वी बाजी प्रभु लढत असतां कोठें पडले, याबद्दल कडाक्याचा वाद चालला होता. ह्या संबंधानें एका आंग्ल विद्वानानें “Times of India” पत्रामध्यें विशाळगडच्या वर्णनांत जो उल्लेख केला आहे, त्यास जुन्या माहितीनें पुष्टि येते. हा उतारा येणेंप्रमाणें:—

“शके १५७२ विक्रमनाम संवत्सर, सन १०६०, सन इहिदे खमसेन व अलफ. आबदलाखानाचे लोक फकीर होऊन गेले होते. त्याणीं पातशाहापासून आणीक फौज मोठी घेऊन, राजे पन्हाळा असतां, येऊन वेढा घातला. राजे वरून येऊन मोर्चे मारून किल्ल्यावर जात. तेव्हां सर्वांचे विचारें ठरलें कीं, महाराज येथून गेल्यास किल्ल्याचा शह उठेल. तेव्हां राजश्रीनीं, पंचवीस हजार मावळे, बराबर बाजी परभु घेऊन, विशाळगडाचे खिंडीनीं जातां, बाजी परभु मावळे घेऊन त्याचे तोंडावर खिंडीत उभे राहिला. लढाई होतच आहे. तो राजे निघोन विशाळगडास दाखल जाले. तोफा सोडल्या. बाजी परभु लढाई करीत असतां. जखमा लागोन ठार जाहला. राज्याची (राजाची) फत्ते जाली. विजापुरची फौज माघारी गेली.”

“यशवंत.”

९. संभाजीचा वध.

मनुची ह्या नांवाचा एक इटालियन प्रवासी हिंदुस्थानांत इ. स. १६५६ मध्ये आला होता. त्यानें सुमारे अर्धशतकपर्यंत हिंदुस्थानांत राहून आपल्या प्रवासाचें विस्तृत वर्णन लिहिलें आहे. त्यामध्ये सतराव्या शतकाच्या उत्तरार्धातील मराठ्यांच्या व मुसलमानांच्या राजकीय घडामोडींची उत्कृष्ट माहिती दिली आहे. शहाजहान बादशाहाच्या कारकीर्दीचा शेवट व औरंगजेबाची संपूर्ण कारकीर्द, मनुचीनें स्वनेत्रांनीं पाहिली असल्यामुळे, व पुष्कळ राजकीय गोष्टी त्यानें स्वतः कांहीं भाग घेतला असल्यामुळे, त्याच्या प्रवासवर्णनास इतिहासदृष्टीनें कांहीं विशेष महत्त्व आलें आहे. त्याचा संपूर्ण ग्रंथ मि० आयर्व्हिन्नामक एका आंग्लपंडितांनीं भाषांतररूपानें नुकताच प्रसिद्ध केला आहे. ह्या ग्रंथाचें नांव “Storia do Mogor” असें आहे. ह्यामध्ये राजकीय, सामाजिक, धार्मिक वगैरे सर्व विषयांचें ह्या इटालियन प्रवाशास जेवढें ज्ञान प्राप्त करून घेतां आलें, तेवढें मोठ्या चिकित्सक बुद्धीनें

मनुची.

(मन्मथीया ५३वीं पृष्ठीय (निरुद्ध) इटालियन प्रमाण)

त्याने संगृहीत केले आहे. ह्या ग्रंथांतील कित्येक महत्त्वाचे उतारे आह्मी सवडी-प्रमाणे देणार आहोत. आजच्या उतान्यांत मनुचीने संभाजीच्या वधानद्वल जी माहिती दिली आहे, ती सारांशरूपाने आह्मी येथे देतो. ती वाचण्यासारखी आहे, हे सांगावयास नकोच.

“औरंगजेबाचे एवढे प्रचंड सैन्य होते तरी, त्याची अशी खात्री झाली की, सैन्याच्या जोरावर आपला (हिंदुपदपादशाहीचा अधिपति जो संभाजी त्यास जिंकण्याचा) हेतु सिद्धीस नेणे शक्य नाही. कारण, संभाजीने, मोगल सैन्याबरोबर रणांगणामध्ये समोरासमोर लढाई करण्याचा एकही प्रसंग येऊ न देता, गनिमी काव्याने जागोजाग हल्ले करून, लुटमार करण्याचा क्रम चालविला होता. मराठ्यांचे घोडे, थोडे खाऊन लांबलांब मजली मारण्यांत तरबेज झाले असल्यामुळे, त्यांच्या चापत्यावर सर्वस्वी भरवसा ठेवून, त्याने मोगल सैन्यास व त्यांच्या सेनापतीस अगदी दमवून टाकिले, आणि त्यांस आहि आहि करावयास लाविले. तेव्हां औरंगजेबास असे दिसून आले की, ह्या मराठ्यांच्या मोहिमीमध्ये आतां नेहमीची कुटिल नीति स्वीकारल्यावांचून आपणास यश येण्याची बिलकूल आशा नाही. तेव्हां त्याने त्या मार्गाचे अवलंबन करून आपला प्रयत्न चालविला. त्याने संभाजीचा प्रधान मंत्री छान्दोगामात्य कवि कलुश साजबरोबर पत्रव्यवहार सुरू केला व त्यास द्रव्यद्वारे लांच देऊन व अनेक नजरनजराणे देऊन त्याला अनुकूल करून घेतले. त्याने औरंगजेबाच्या इच्छेप्रमाणे संभाजीस जिवंतपणे मोगल सैन्याच्या ताब्यांत देण्याचे मान्य केले.

अशी झण आहे की, एकदा मनुष्याला कसलीही संवय लागली, झणजे तो मग त्याचा स्वभाव बनून जातो. मग त्या मनुष्यास, त्या संवयीपासून किंवा व्यसनापासून पराङ्मुख होण्याची इच्छा झाली, तरी ते शक्य नसते. तद्वत् संभाजीची गोष्ट झाली होती. त्यास परस्त्रीचा इतका नाद लागला होता की, आतां खुद्द त्याच्या स्वतःवर ह्या औरंगजेबाच्या कपटनाटकाचा नायक होण्याचा प्रसंग आला तरी, त्यास ह्या दुष्ट कामविकारापासून दूर होतां आले नाही. हेच त्याच्या स्वातंत्र्याच्या व आयुष्याच्या नाशाचे खरे कारण होय. कवि कलुशाने त्याच्या ह्या दुष्ट वासनेचा फायदा घेऊन त्यास औरंगजेबाच्या स्वाधीन करण्याचा संकल्प केला.

‘त्याने संभाजीस असे सांगितले की, आपल्या लष्करापासून सुमारे तीन कोसांवर एक लहानसे गांव आहे. तेथे एक अति सुंदर व लावण्यवती ब्राह्मणस्त्री आहे. एवढी बातमी संभाजीस समजली मात्र, की लगेच त्यास मोह उत्पन्न होऊन, त्याने त्या गांवी जाऊन ती स्त्री हस्तगत करण्याचा निश्चय केला. इकडे कवि कलुश झाले औरंगजेबास सूचना पाठवून, संभाजीस धरण्यासाठी पांच हजार सैन्य त्या

गांवी आणविलें. संभाजीस पकडण्यासाठी औरंगजेब अतिशय उत्सुक झाला होता. त्यानें ताबडतोब त्या गांवीं सैन्य पाठविलें. तें गुप्त जागीं संभाजीस धरण्यासाठी दबा धरून बसलें. संभाजी इकडे आपलें लष्कर सोडून देऊन, थोड्या लोकांनिशीं ह्या स्थळीं येण्यास निघाला. तो त्या गांवानजीक येतांच, मोगल सैन्यानें त्याच्या भोंवतीं गराडा घातला, आणि त्यास कैद करून औरंगजेबाच्या लष्करांत पकडून नेलें.

औरंगजेबानें कवि कलुशास ह्या कामगिरीबद्दल काय बक्षीस दिलें, तें वाचकांनीं ऐकण्यासारखें आहे. संभाजीस पकडून देण्यांत प्रमुख जो कवि कलुश त्यास औरंगजेबानें भयंकर शिक्षा दिली. त्यानें ह्या स्वामिद्रोही कवि कलुशाची जिऱ्हा समूळ उपटून काढावी ह्मणून हुकूम फर्माविला. कां कीं, ह्या राजद्रोहाचें पातक करण्यास औरंगजेबानें मला प्रेरित केलें ह्मणून त्यानें आपल्या ह्या जिऱ्हेनें जगास सांगूं नये !

संभाजीच्या मुख्य प्रधानाची जेव्हां औरंगजेबानें ही दैन्यावस्था केली, तेव्हां आतां संभाजीस स्वतःच्या जिवानबद्दल आशा करण्याचें कारणच राहिलें नाहीं. त्याची पत्नी खात्री झाली कीं, आपल्या सर्व दुष्टकृतींबद्दल आपणास देहान्त प्रायश्चित्त येथें खास मिळणार. परंतु, मृत्युपूर्वीं आपली अवहेलना, मानहानि किंवा छळ होईल ही त्यास कल्पना नव्हती. औरंगजेबानें त्याला उंटावर बांधवून, त्याच्या डोक्यास घुंगुरें आणि लहान घंटा लावलेली एक लांब टोपी घालण्याचा हुकूम केला. मुद्दाम हिंदु राजांची व ब्राह्मणांची चेष्टा करण्यासाठीं ही योजना केली होती. असो. ह्याप्रमाणें ह्या कामी राजपुरुषास उंटावर बसवून, त्याची सर्व लष्करांतून धिड काढण्याचा हुकूम झाला. घंटानाद मोठ्यानें व्हावा व तो ऐकून तंबूतल्या लोकांनीं मोठ्या उत्सुकतेनें बाहेर येऊन पहावें, ह्मणून उंटास जलदीनें पळावयास लाविलें. ह्याप्रमाणें ही स्वारी चालली असतां, मध्यें मध्यें संभाजीनें खालीं पडावें व भ्यावें ह्मणून एकदम उंटास वळवीत असत. परंतु दोऱ्या बांधल्यामुळें तो खालीं पडत नसे, पण त्यास हिसके बसून अधिक त्रास होत असे. ह्याप्रमाणें सर्व नादशाही लष्करांतून संभाजीचें प्रदर्शन झाल्यानंतर, ह्या जुलमी औरंगजेबानें त्यास आपल्या समोर ओढीत आणण्याचा हुकूम केला. नंतर त्यानें आपल्यासमोर, त्याच्या शरीराचा अर्धा भाग कुऱ्हाडीनें कापून, त्याचें हृदय बाहेर काढविलें ! ह्याप्रमाणें अत्यंत क्रूरपणानें त्याचा प्राणनाश केल्यानंतर, त्याच्या शरीराचा कोल्हाकुऱ्यांनीं समाचार घ्यावा ह्मणून तें एका उकिरब्यावर फेंकून दिलें !! ह्याप्रमाणें विषयलंपट संभाजीस दुसऱ्यांच्या नायकांवर नजर ठेविल्यानबद्दल प्रायश्चित्त भोगावें लागलें.”

२१. संभाजीचे शिरःपूजन.

श्रीशिवछत्रपतीचा शूर व लहरी पुत्र संभाजी-ज्याने १६८१ पासून १६८९ पर्यंत महानळी औरंगजेबाच्या फौजेस दाद दिली नाही व व्यसनाधीनतेमुळेच जो औरंगजेबाच्या हत्ती लागला-त्यास औरंगजेब बादशाहाने क्रूरपणाने झाल झाल करून ठार मारलें, ही गोष्ट इतिहासप्रसिद्ध आहे. तुळापूर येथें संभाजीस ठार मारल्यावर त्याचे छिन्नविच्छिन्न केलेलें शरीर व मस्तक कोणीकडे तरी फेंकून देण्यांत आलें. हा जो महाराष्ट्रदेशाचा अपमान औरंगजेबाने केला, त्याचे प्रायश्चित्त त्यास मराठ्यांकडून कसे मिळालें, तें इतिहास सांगतच आहे. तथापि, ही गोष्ट येथें सांगणें अगत्य आहे कीं, औरंगजेबाने तोडून टाकलेलें संभाजीचे मस्तक तुळापूरच्या लोकांनीं नेऊन पुरलें, व त्यावर समाधि बांधून त्यांनीं शिवाजीच्या पुत्राचा सन्मान केला. त्या ठिकाणीं व आसपासच्या गांवीं त्याच्या मस्तकाच्या प्रतिमा देवळांत ठेवून लोक त्याची पूजा करितात. ह्यावरून त्या ऐन वधाच्या प्रसंगीं मराठ्यांच्या अंतःकरणवृत्ति कशा झाल्या असतील, ह्याबद्दल अनुमान करितां येतें.*

२२. उडतरुमाल.

पूर्वी मराठी राज्यांत, हिंमतबहादूर, हंबीरराव, हुकमतपन्हा, विश्वासराव वगैरे किताब होते; तसाच 'उडतरुमाल' हा एक किताब होता. परंतु हा किताब वरिष्ठ जातीच्या लोकांकरितां योजिलेला नसून, महार, मांग वगैरे हलक्या जातीच्या लोकांकरितां योजिलेला होता. शिंदनाक महार वगैरेसारखे जे हलक्या जातीचे लोक बहादुरी करून दाखवीत, त्यांस हा किताब असे. हा किताब ज्याला असे, तो बाहेर निघाला असतां, त्याच्या दोहीकडे त्याचे दोन नोकर, स्वच्छ पांढरे हातरुमाल हातांत घेऊन, चौरीप्रमाणे त्याजवर उडवीत चालत असत. ह्या अधिकाराबरोबर त्यास कांहीं नेमणूकही सरकारांतून मिळे. अशा सरदारास 'उडतरुमाल' असें झणतात.

* संभाजीबद्दल पेशव्यांचे बेळीही आदरसुद्धि असल्याचा दाखला सांपडतो. कसबे संगमेश्वर तालुके रत्नागिरी येथें संभाजी ज्या राजवाड्यांत राज्य करीत होता, त्याच्या चौथऱ्यावर सदाशिव दादाजी नामक एका इसमानें घर बांधिलें. त्याबद्दल संगमेश्वरकर जोशी मंडळीनें हरकत घेतली व पेशव्यांच्या कानापर्यंत तक्रार नेली. तेव्हां पेशव्यांनीं महिपतराव कृष्ण सरसुभेदार यांस आज्ञापत्र पाठवून, संभाजीच्या राजवाड्याच्या चौथऱ्यावरील घर पाडून टाकविलें, व राजवाडा व त्याजवळील बाग सरकारांत घेतली. ही गोष्ट इ. स. १७९० सालीं घडली. (सवाई माधवराव पेशव्यांच्या रोजनिशींतील उताऱे, पृष्ठ ४१.)

२३. त्र्यंबकराव रेटरेकर यांचा इमानी बाणा.

बाळाजी विश्वनाथ पेशवे प्रथम कोंकणांतून हबशांच्या आसामुळे देशावर पळून आले. ते प्रथम रामचंद्रपंत आमाल्य-त्या वेळचे मराठी राज्याचे कुलमुखत्यार-यांजकडे शागीर्दमंडळीत नौकरीस राहिले. तेथे आपले बस्तान चांगले बसत नाही असे पाहून, ते दामाडे सेनापति यांच्या नौकरीत शिरले. त्या वेळी दामाडे यांचे कारमारी भिवराव-भिमराव-रेटरेकर हे होते. त्यांची मर्जी दिवसेंदिवस बाळाजी विश्वनाथावर अधिक अधिक बसत चालली. पुढे पुढे तर यजमान व नोकर हा भेद नाहीसा होऊन, दोघे परम मित्र बनले, व दामाड्यांच्या पदरच्या मंडळीत बाळाजी विश्वनाथांचे प्रस्थ वाढत चालले. पुढे त्यांजवर कांहीं संकट आले, त्यांतून भिवरावांनी त्यांचे प्राण वांचविले. पुढे बाळाजी विश्वनाथ धनाजी जाधवराव यांच्या आश्रयाने वाढून छत्रपतींचे मुख्य प्रधान झाले. त्या वेळी भिवराव रेटरेकर मरण पावले. त्यांस *बाजीराव व चिमणाजी असे दोन मुलगे होते. त्यांस त्यांनी मरणसमयी बाळाजी विश्वनाथ यांच्या स्वाधीन केले. पेशव्यांच्या राज्याची अखेर होईपर्यंत, ह्या घराण्यांतील पुरुष पेशव्यांच्या हुजूरपार्श्व सरदारी करीत असत. ज्याप्रमाणे पुरंदर्याच्या घराण्याशी पेशव्यांच्या घराण्याचा घरोबा होता, त्याप्रमाणेच रेटरेकर मंडळी पेशव्यांच्या कुटुंबांतील समजली जात असे. पेशवाईच्या अखेरीच्या सुमारास एलफिन्स्टन साहेबांनी जाहीरनामा लाविला की, “अमुक मुदतीच्या आंत बाजीराव यांस सोडून जे सरदार आपापल्या ठिकाणी परत येतील, त्यांच्या जहागिरी त्यांजकडे चालविष्वा जातील. न येतील त्यांच्या जहागिरी खालसा होतील.” हा जाहीरनामा लागतांच, अष्टप्रधानांतील प्रतिनिधि आदिकरून पेशव्यांच्या बरोबरीचे झणविणारे व पटवर्धनादिकरून पेशव्यांच्या आश्रयाने वैभवास चढलेले बहुतेक सरदार, आपल्या धन्यास सोडून आपापल्या जागी आले व आपली दौलत सांभाळून राहिले.

त्या वेळी भिवराव रेटरेकर यांच्या वंशजांपैकी त्र्यंबकराव रेटरेकर बाजीरावाबरोबर भटकत फिरत होते. त्यांस एलफिन्स्टनसाहेबांचे गुप्त बातमीदार व साक्षकारी बाळाजीपंत नातु यांनी समजावून सांगितले की, तुमच्या सारख्यांनी आतां किती जरी खटपट केली, तरी पेशवाई टिकत नाही. मग साहेबांच्या मनाप्रमाणे वागून आपली जहागीर कां राखीत नाही? उगीच कां दवडतां? त्यावर त्र्यंबकरावांनी उत्तर केले की, “ही नेकीची गोष्ट नव्हे. कांहीं झाले तरी आमची कुळकर्णाची

* बाळाजी विश्वनाथांच्याच मुळांची. नावे भिवराव यांनी आपल्या मुलांस ठेविली होती.

सहेंघाशी व ज्योतिषाची पडशी कोणी नेत नाही. ती कायमचीच आहे. आम्ही आपल्या धन्याबरोबर झाडाचा पाला खात हिंडू व येईल तो हालाझोला सोसू; परंतु धन्याशी बेइमान कधीही होणार नाही!" असेरीस पेशवाई बुडाली. रेटरेकरांची जहागीर सर्व गेली. तथापि, त्यांची नेकीची व नाणेदार वर्तणूक मनांत आणून, इंग्रज सरकाराने कांही गांवांची जहागीर रेटरेकरांकडे कृपाळू होऊन चालविली आहे व तिसऱ्या प्रतीच्या सरदारांत त्यांची गणना केली आहे. एलफिन्स्टन साहेबांच्या थोरपणाबद्दल जी जुने लोक प्रशंसा करीत, ती अगदी रास्त असे, खांत शंका नाही.

२४. तुकाविप्र.

—*—

तुकाविप्र हे सातारा जिल्ह्यांतील रहिमतपूर गांवचे जोशी कुळकर्णी. जातीचे ऋग्वेदी देशस्थ ब्राह्मण. हे लहानपणापासूनच अगदी विरक्त असत. वासोटा किह्यावर विप्रनाथस्वामी नांवाचे सिद्ध पुरुष राहत असत, ते तुकाविप्रांचे गुरु. विप्रनाथांचे नांव आपल्या नांवापुढे पित्याच्या नांवाप्रमाणे लावून, हे आपल्या नांवाचा उल्लेख करीत. ह्यांचा गुरुबंधु तम्मण्णा हणून एक कर्नाटकी वैष्णव ब्राह्मण होता. त्याने गुरूच्या आज्ञेवरून जरंब्याच्या डोंगरावर श्रीमारुतीची आराधना केली. तेव्हापासून जरंब्याचे मारुतीचे स्थान प्रसिद्धीस आले. गुरूची कृपा झाल्यावर त्यांच्या आज्ञेने तुकाविप्र हे आपल्या गांवी रहिमतपूर येथे आले. तथापि प्रपंचांत त्यांचे मन नव्हते. त्यांची नायकोमुळे वगैरे परिवार होता. त्यांचा निर्वाह घरच्या थोड्या शेतीभातीवर होत असे. हे अयाचितवृत्तीने राहता. नित्य सुप्रभाती उठून, कृष्णास्नानास जाऊन, तेथे कृष्णातीरी दोन प्रहरी माध्यान्ह-कालची स्नानसंध्या उरकून घरी यावयाचे, व भोजन झाल्यावर भागवताचे पुराण सांगावयाचे, असा त्यांचा क्रम असे. पुढे कृष्णातीरी स्नानसंध्येच्या ठिकाणीच हे राहू लागले. त्यामुळे तेथे त्यांस राहण्यास शिष्यमंडळींनी मठ बांधून दिला. तेथे आपला परिवार व शिष्यमंडळी ह्यांसह ते राहत असत. त्या वसाहतीस पुढे 'ब्रह्मपुरी' असे नांव पडले, ते अज्ञान चालू आहे. ह्या ठिकाणी लोकांचा उपसर्ग फार होऊ लागल्यामुळे ह्यांनी तारगांवच्या रानांत एके ठिकाणी बोरीच्या झाडांचे वन होतें, तेथे स्नानसंध्येची जागा केली, व तेथे एकटेच राहू लागले. त्यास 'बोरबन' असे नांव पडले.

झांनीं समग्र भागवतावर अमंगरूप टीका केली आहे असें झणतात. झांच्या वंशांत झांचे पुत्रपौत्रादि मोठमोठे नामांकित वेदांतवक्ते, उपदेशक, विद्वान् पुरुष होऊन गेले. त्यांच्या हकीकती रघुनाथ भास्कर गोडबोले झांच्या अर्वाचीन ऐतिहासिक कोशांत दिल्या आहेत. बोरबन येथें तुकाविप्र राहूं लागल्यामुळें त्यांच्या वंशजांस बोरबनकर हें नांव पडलें. झांच्या कुळांतील शेवटचे प्रसिद्ध पुरुष केशवबोबा बोरबनकर हे होत. झांच्या मार्गे हल्लीं कोणी तसा पुरुष झाला नाही. झा वंशाकडे अंजनवती नांवाचा एक इनामगांव मोंगलाईत चालतो व किरकोळ इनमें व नेमणुकाही पुष्कळ आहेत. गृहकलहामुळें झा प्रसिद्ध कुळाचें पुष्कळ नुकसान अलीकडे झालें आहे.

तुकाविप्रस्वामींच्या शिष्यमंडळांत होळकरांचा प्रसिद्ध सरदार फत्तेसिंग माने हा होता. हा रहिमतपुरच्या पाटील घराण्यांतील होता. हा आपला यजमान जो यशवंतराव होळकर त्याच्याप्रमाणेंच शूर, कहरी व लुटालूट करणारा होता. दुसऱ्या बाजीराव पेशव्यानें यशवंतराव होळकराचा भाऊ विठोजी झास हत्तीच्या पायाशीं बांधून ठार मारला. ही गोष्ट शिंध्याच्या मसलतीनें घडली होती. त्या वेळीं 'होळकरी देगा' झणून जो प्रसिद्ध दंगा महाराष्ट्रांत झाला, त्या वेळीं झा फत्तेसिंग मान्यानें साताराप्रांतीं अतिशय कहर केला. तेव्हां लोकांनीं तुकाविप्रांची प्रार्थना केली कीं, झा आसांतून आमचें रक्षण करा. तुकाविप्रांनीं फत्तेसिंग मान्यास बोलावून आज्ञा केली कीं, झा प्रांतांतून तुझीं निघून दुसरीकडे जावें. त्याबरोबर तो कोल्हापूरप्रांतीं निघून गेला. झाप्रमाणें सत्पुरुषाच्या आज्ञेनें लोकांवरचें संकट टळलें.

दुसरा एक भिवजी वीर नामें मराठा पुंड मोंगलाईत होता. तो झांचा शिष्य झाला. झांच्या उपदेशानें तो पुढें उत्तम सत्पुरुष झाला असें झणतात.

तुकाविप्रांचे कित्येक अमंग तुकारामबोवांच्या अमंगांत मिसळून गेले आहेत. वारकरी लोक झा अमंगांस मानीत नाहीत. सुमारे साडेचार हजार अमंगांची जी प्रसिद्ध गाथा आहे, तेवढेच तुकारामाचे अमंग उपलब्ध आहेत, असें वारकरी समजतात. तुकाविप्रांचे अमंगांचे अखेरीस "तुकाविप्र झणे" असें असतें. झांचा ग्रंथसंग्रह त्यांचे वंशजांपाशीं बोरबन व अंजनवती येथें आहे.

अभिमत नानासाहेबांचे सेवेसी त्यांचे मार्फत मालुम जाबसाल करितात. चेरीनं चंद्र २२ माहे मजकुरी सारी जिनसांचा लिलाव केला. तेथें दोन अडीचशें आंग्रेज व पन्नास बाराशें हिंदुस्थानी दरबार व बाजारचे मातबर लोक जमा होऊन खरीद केले. दाहा पंधरा दिवस जाहल्यानंतर सरकारचे दोन्ही खलिखांचा जाब व मालेटचे पत्राचा जाब व काशीचे साहेबास सरकारचे इमारतीविशीं ताकीदपत्र चेरीसाहेबांनीं आम्हांची दिधलें. मिस्तर शोरसाहेब गेल्यावर कळलें की, बडेसाहेबांनं बारा लक्ष रुपयांचा मोहरा नगद याजबरोबर मद्रासेस पाठविले, व ताकिद केली कीं नवाबकडील व तेथील बंदोबस्त करारनामाही करून पुढें विक्रायतेस जाणें; आणि नवाब-वजिरानें पांच लक्ष रुपयांची हुंडी तफजुल हुसेनखान वकील याचे नांवें, दाहा हजार बंदुका चकमकी, व शंभर तोफा आंग्रेजी, व पांच हजार गोळे, व सात हजार मण बारूत, खरिद करावयास बडेसाहेबांस खलिता पाठविले. त्यावर बडेसाहेबांनं नवे गढांतून बंदुका तोफा व गोळे व बारूत खुष खरेदी करून देविले. खान मजकुरानं दोन अडीचशें नाव फिराया करून, बडेसाहेबांपासून शंभर तिलंगे व दोनशें खलाशी लोक खबरदारी करितां, व दस्तक राहदारीची घेऊन चंद्र १२ माहे रविलावलेस रवाना केले. पूर्वी सेवकानं आपले व चिरंजीव गुलाबरायाचें सविस्तर वर्तमान सेवेसी लिहिलें आहे. हुजूर विदित जाहलेंच असेल. हल्लीं लाचारीमुळें बाटखर्च व सवारी व पोशाक वगैरे सरंजाम कर्जबाम करून तयार केले. चंद्र २६ माहे सफरेस माहौराजांचे सेवेसी रवाना केले, व मागून सरकारचे दोन्ही खलितेचे जाब व मालुमचे पत्राचा जाब व कार्यावाल्यास ताकिदपत्र चिरंजीवाजवळ पाठविलें; व राजेश्री माहादाजीपंत कुंटे दिवाणजी यांसही पत्र लिहिलें आहे. चिरंजीबांनं दिवाणजीची भेट घेऊन पत्रें दिलीं असतील, व चिरंजीव चरणदर्शन जाहल्यावर बडेसाहेबांचें वर्तमान तपसीलवार अर्ज करतील. मद्रासेकडून वर्तमान आलें होतें. तें एका आंग्रेजाचीं जबाबीं मोघम समजलें कीं, टिपू नाईकाचा व यांचा बिघाड जाला. मागून हें वर्तमान तहकीक करून सेवेसी अर्ज केला जाईल. परंतु बडेसाहेब वगैरे लोक बहुत चिंताक्रांत आहेत. सेवक बापदादेपासून पुरातन, खानाजाद व चाकर सरकारचा आहे. वडिलांचा कालक्षेप सालियानेशिवाय चालिला नाहीं. सेवेसी बारीबार बेतनाविशीं विनंति केली. परंतु शेवटीं आपणच धनी समर्थ. मायबाप, करुणाकर, ईश्वरतुल्य आहेत. बहुत काय अर्ज करीवी? सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना. रवाना चंद्र १७ माहे जमादिलाखर.”

लेखांक. २२.

ह्या पत्रामध्यें पुणें मुक्कामी पेशचे, इंग्रज व निजाम ह्या त्रिवर्गीचा, टिपूच्या विरुद्ध मोहीम करण्याकरितां जो तह झाला, त्याचा उल्लेख आहे. हा तहनामा मंजूर झाल्याचें वृत्त पुण्याचे रेसिडेंट मि. म्यालेट ह्यांनीं ज्या वेळीं कलकत्त्यास कळविलें, त्या वेळीं गव्हरनरजनरलसाहेबांची खारी बहुत प्रसन्न होऊन, त्यांनीं लाला सेवकराम ह्यास पोषाख बक्षीस दिला. त्याची किंमत हजार बाराशें रुपये होती.

श्रीरामचंद्र प्रसन्न. ता० १० जुलै इ. स. १७९०

“श्रीमंत पेशवासाहेबः—

सेवेसी विनंति व अर्ज ऐसीजेः— बडेसाहेबांन दोन महिनेपासून मघाहूर केलें होतें की, नवा करारनामा करून मदतेकरितां पन्नास हजार फौज आझांसी राजाची परशरामभाऊबरोबर देनार आहेत, व आझांसी दोनचार बार दरबारांत हेच मजकूर सांगितले. याजवर सारे दरबार व साहुकार व मातबर बंगाली लोक बोल्ड लागले की, पेशवासाहेब आंग्रेजांपासून फौजेची मदतपैकीं वाळीस पन्नास लक्ष रुपये घेतील, व कंपनीमध्ये रुपये नाहींत. यास्तव सारे शहरांत हेच निश्चय होता की, श्रीकाशीजी घेऊन मदत करतील. छ २२ माहे सवालेस चेरीसाहेबांन आझांस बोलावून बडेसाहेबांचे जुबानीं सांगितलें की, मालटसाहेबांन श्रीमंत नानासाहेबांची माफत पेशवासाहेबांचा करारनामा दस्तखत व मोहरेनिशीं घेऊन, आपले नांवें करार सरका- रांत लिहून दिधला की, पंचाहत्तर दिवसांत बडेसाहेब व कौसली लोकांचे दस्तखत- सहित करारनामा कलकत्याहून आणावून देऊं, व आपले नांवाचा करारनामा माघारे वेळें ऐसे बोलले; व सरकारचे करारनामेची नकल जे आली होती ती आझांसी दाखविली; व बडेसाहेब तुझांस खुशीचा पोशाक देतील हेंही सांगितलें. छ २५ चेरी- साहेबांन आझांसी बोलावून बडेसाहेबांजवळ घेऊन गेले. बडेसाहेबांन बोलले की, तुझीं नवा करारनामा वाचून पाहिला. याजमुळें पेशवासाहेबांचा सरकारचा मुलक टिपूकडोन खलास होईल. आझी बोललों की, सध्यां आपले मुलकांत टिपूमुळें बहुत हंगामा आहे. श्रीमंत पेशवासाहेबांचे सरकारची फौज व नवाब निजामअल्लीखान यांची फौज एक जहाल्यार टिपू आपला मुकाबिला करणार नाहीं. चिनापट्टण व बंगालचे मुलकांत बहुत दिलजमाई होईल. आजपावेतो दक्षिणची फौज व कंपनीची फौज एकत्र होऊन दोन्ही मुलकावर गेले नाहीं. ईश्वरकृपेन दोन्ही सरकारची दोस्तीची वृद्धि सारे मुलकांत रौशन जहाली. याजवर बहुत खुश होऊन, सात वज्रांचा पोशाक कारचोबी व सरपेंच व जिगा जवाहिर व मोत्यांचा कंठा आझांस दिधला. आझी बोललों की, हिंदुस्थानचे मुलकांत सारे सरदार लोकांची हेच रीत आहे. परंतु आपण मालटसाहेबांचे विसीं सरकारचा आझापत्र धामचे नांवें आला होता. याजवरही आपण कांहीं सांगितलें नाहीं. हंसून बोलले की, बिलाईतचा जाब आल्यावर तुझांसी सांगूं, व हे खुशीचा वर्तमान श्रीमंतसाहेबांचे सेवेसी लिहून आमचे हवालें कराळ तर उत्तम; नाहींतर आपले काशीदजोब्यांबरोबर लौकर पाठवावें, व अत्तरपान देऊन रुखसत केलें. साष्टीचे किष्णयाचा वर्तमान यांनीं कांहीं सांगितलें नाहीं, व करारनामे- मधीं कांहीं लिहिलें नव्हतें. परंतु साहुकारेमध्ये ऐसे कळलें की, पहिले मालटसाहेबांन साष्टीचा किष्ण सरकारांत खालीं करून दिधला. मागून करारनामा घेतला. बडेसाहेबांन पोशाक व जवाहीर दिधला. हजार बाराशें रुपयांचा माल आहे. या लोकांत महा- राजांचे बरणारविदाचा अहोरात्र स्मरण करून राहतों. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना.”

लेखांक २३.

ह्या पत्रामध्ये इ. स. १७९० सालच्या राजकीय घडामोडींचा वृत्तांत आहे. ह्या वर्षी मद्रास इल्लख्यांत टिपूची लढाई चाळू झाली होती. त्यासंबंधाच्या कलकत्त्यास आलेल्या बातम्या दिल्या आहेत. त्यामध्ये पुढील एक मौजेची गोष्ट दिली आहे. 'चिनापट्टणच्या लढाईची जो कोणी वार्ता बोलेल, त्यास मातबर असल्यास पन्नास रुपये दंड व गरीब असल्यास पंचवीस वेत मारावे.' अशी गव्हर्नरजनरल साहेबांनी कलकत्त्यास दंवडी पिटविली होती !

श्री रामचंद्रो जयति. ता. १४ जुलै इ. स. १७९०.

“श्रीमंत राजेश्री नानासाहेब खात्रींचे सेवेसी—

आज्ञांकित चरणराज सेवकराम साष्टांग दंडवत विनंति ऐसीजे, आपले कृपेकरून येथें कुशल असे व स्वकुशल आनंदवैभव लेखकास लिहावयाची आज्ञा जहाली पाहिजे. विशेषः—पूर्वी दोन खलिंते व विनंतिपत्र येथील सविस्तर वर्तमानाचें कासीदजोडी आजुर-दाराबरोबर चंद्र १७ माहे जमादिलाखर बैशाख वद्य ४ चतुर्थीस सेवेसी रवाना केलें. हुजूर विदित होईल. हल्लीं वर्तमान ऐसें जें, बडेसाहेबानें चंद्र १७ माहे मजकुरी करनेल कांकरेलसाहेबास डांकेवर मेदनीपुरास रवाना करून, बहुत ताकिद केली की, कटकच्या वाटेनें कोणी गांवास उपद्रव न देणें. खबरदारीनिशीं जावें, व मिस्तर फास्तर-साहेब व मिलेटीसाहेब या उभयतांस चार हत्ती व दाहा उंटें व पंचवीस बोडे व पांच डेरे व पन्नास हजार रुपये नगद खर्चास व दोन कंपनी तिलंगे; व राजेश्री रघोजी मोंसळे यांस खलिता व शिरपेंच व जिगा व मोल्यांचा कंठा व पंचवीस ठाण मलमल व पंधरा ठाण जामदानी बुटेदार व किमसाब व दुशाळे व रुमाल शालाचे व विलायत व चीनचे तोफे, ऐशा पांच पेठ्या व वीस पंचवीस हजार रुपयांचा ऐबज बरोबर घेऊन, चंद्र २० माहे मजकुरी कटकचे वाटेनें नागपुरास रवाना केलें, व परभारें कळलें की, बडेसाहेबानें सात लक्ष मोहरा मिस्तर मशारनिलेबरोबर मोघम घेऊन ताकिद केली की हे गोष्टी तेथें कोणास न कळावी. सालजाबाबा रंग पाहून थाळांस लिहिणें. आज्ञी कोसल करून जें लिहूं त्याप्रमाणें वर्तणूक करणें. फरकाबादची दोन पलटण त्यांजमध्ये पांचशें गोरे आंग्रेज शिपायी व दीड हजार तिलंगे चंद्र २४ आचानकास आले. चंद्र २६ रोजी बडेसाहेब व करनेल राससाहेब खार होऊन हजरी पाहावयासी गेले. तेथें अडिचसें तिलंगे व पन्नास गोरे गणतीमध्ये कमी जाहले. पलटणाचे करनलानें सांगितलें की, चिनापटनची लढाई ऐकून पळून गेले. बडेसाहेबानें एक तिलंगे पुरातन बाकर निवडून व दरमहा अधिक करून बहुत विक-जमई केली; व मेदनीपुरास पाठविले. राजारामपंताचे पुत्रांनें बडेसाहेबांचे पत्राचा जाब लिहिला की, काकरेलसाहेबास ताकिद करणें. जो वाटेमध्ये कोणी गांवास उपद्रव

न लावून आमचा जमादार कुष्णाजी नामें तीन हजार प्यादेनिशीं बळेसर बंदरावर आहे; जे वाट दाखवील ते मार्गानें जावें. जनरल मेडससाहेब—जे मुंबईहून चिनापट्टनचे बडेसाहेब होऊन आले, त्यांनीं लिहिलें कीं टिपूनाईकानें फौजेची तयारी बहुत केली. आझी आपले जागां फौजेनिशीं सावध आहों. परंतु पोटगी व खुराक व बारूत व गोळे व खर्चाची बेगमी व फौजेची मदत बरचेवर करीत जावें. त्याजवर बडेसाहेबानें पांचशें गोरे फरुकाबादचे व आणिक जागांचे एकूण दीड हजार गोरे जमा करून, व दोन-शें मण गळा वंगरे सरंजाम जहाजावर गोरेसहित भरून, चंद्र ८ माहे रजबेस चिनापट्टनासी रवाना केलें. तेथें चार सेर आणविला. तो एक दिवशीं बडेसाहेबानें आझांस पुशिलें कीं पुण्याची खबर कोणते महिनेपावेतों कळली? आझी बोललों कीं दोन महिने जहाले; श्रीमंत पेशवासाहेब व नानासाहेब सुखरूप व खुशाल आहेत झणून खबर आली होती. त्याजवर बडेसाहेब बोलले कीं, श्रीमंत पेशवासाहेब व नानासाहेब मेहरबानी करून मालेटसाहेबाचे घरासी आले होते. आझी बोललों कीं आपले लिहिल्याप्रमाणें श्रीमंतांसी बोलाविलें असेल. बडेसाहेब बोलले कीं मालेट-साहेब आझांकडून मुखत्यार आहेत व मरहट (मराठी) बोली साफ बोलतात. ऐसे कामास काय पुसतील? बडेसाहेबानें सारे शहरांत दंवडी फिरावयाचे हुकूम केले. जो कोणी चिनापट्टनची वार्ता बोलेल, अगर मातबूर असला तर पन्नास रुपये गुन्हेगारी घेणें. नार्हीतर पंचवीस पैद मारावे. चिनापट्टनची पक्की खबर बडेसाहेबास येती; आणिक लोकांस कळत नाहीं. आंग्रजांनें आपली जागा बहुत प्रकारें बारूत व गोळे व फौजेची तयारी केली आहे. बडेसाहेबानें दोन जोडी हरकारेची टिपूनाईकाचे लष्करांत खबर आणावयासी पाठविली होती. त्यांनीं येऊन तेथील तयारीचें वर्तमान सविस्तर सांगितलें कीं, दहा हजार पलटन फरासिसी व याचप्रमाणें आरब व हबशी व रुमी व रोहिले व हिंदुस्थानी व करनाटकी वंगरे पलटणें व तोफखाना व चाळीस पन्नास हजार खार ऐसे दोन लक्ष खार व प्यादेची जमीयेत टिपूबरोबर आहे. याजवर बडे-साहेब, काँसल लोक, व आणिक मातबर आंग्रेज व बंगाली आपली जागां बहुत विस्मित होऊन, अहोरात्र हेंच मनसुबा व विचार करितात. राजेश्री रघोजी भोंसले नागपूरवाले यांनीं ताकिदपत्र आंग्रेजी फौजेची दवानगीविशीं व राहादारीची दस्तक व खलित्याचे जाब बेणीरामपंताचे मार्फत चंद्र १५ माहे रजबेस बडेसाहेबांजबळ पाठविले. बडेसाहेबानें तेच धमयीं दस्तक राहादारीची व ताकिदपत्र करनेल काकरेल-जबळ रवाना करून लिहिलें कीं, पत्रदर्शनी कूच करून सत्वर जाणें. करनेल भजकूर दीड महिनेपावेतों ताकिदपत्र व दस्तकची वाट पहात होते. खलितेचा भजकूर ऐसे कळला कीं, आझांकडील वकील तुझांजबळ हजर असतां, खलिते परभारें पाठवितां ही गोष्ट बरी दिसत नाहीं, व लोकांमध्ये सुबकी बहुत आहे. परंतु हें काम त्वरेचें. दाखव तुमची दोस्ती व इसलासवर नजर करून, खलितेचा जात्र व दस्तक राहादारीची व ताकिदपत्र बेणीरामपंताचे मार्फत पाठविलें. बडेसाहेबानें पत्रदर्शनी बेणीरामास

बहुत ताकियेनें लिहून बोलाविलें, व ठंकिनसाहेबास लिहिलें कीं सत्वर रवाना करणें. बेणीरामपंतानें सात आठ वर्षेपासून दरबार सोडून काशीवास केला आहे. परंतु विश्वं-
भरपंत, लहान बंधु मशारनळेचे, श्रीगंगाजीस नवें पाणी आल्यावर कलकत्त्यासी येतील. बडेसाहेबानें चेरीसाहेबाचे जबानी आझांस पुसिलें कीं, 'तुझीं श्रीमंत पेशवासाहेबांचे सेवेसी येथील अदालतीविशीं काय लिहिलें? श्रीमंत नानासाहेबानें मि. माल्टसाहेबास बहुत ताकिये केली. आझांसी कां सांगितलें नाहीं?' आझी बोलिलों कीं चेरीसाहेबास पांच सात बार आझीं सांगितलें जे, अदालतचा रंग बहुत बारीक. यास्तव हिस्टीन-
साहेबानें आझां लोकांविशीं अदालतीचा बंदोबस्त केला होता, तो राहिला नाहीं. आपण बडेसाहेबांस सांगून त्याचप्रमाणें करून देणें. चेरीसाहेबानें सांगितलें नाहीं व जाबही देत नव्हते. यास्तव आझीं लाचार होऊन, श्रीमंतसाहेबाचे सेवेसी लिहिलें. चेरी-
साहेबाचें सालजाबमध्ये तोंड उतरून गेलें; व खफीफ बहुत जाहाले. बडेसाहेबानें नवाबबजिरास लिहिलें होतें कीं, आझांस ये समयीं खर्चाची ओढ बहुत आहे. यास्तव पंचवीस लक्ष रुपये मदतखर्च व दाहा हजार खार व पांच पलटणें तिलंगे सत्वर पाठ-
वावे. नवाबबजिरानें जाब लिहिले कीं, ये प्रांतीं दक्षिणचे सरदार बहुत फौजेनिशीं जमा जाहले आहेत, व हरेकचा मनसुभा वेगळा, व आपण एक कंपू तिलंगे व आंग्रेज लोकांचा कलकत्त्यासी बोलाविला. यास्तव, आझीं मागें पुढेचा विचार मनास आणून व फौज पाठवावयाची मसलत न जाणून फौज पाठविली नाहीं. सध्यां हरेक प्रकारें हुंडी वीस लक्ष रुपयांची पाठविली आहे. तर आपण मेहेरबानी करून रुपये देऊन पावल्याची रसीद लिहिणें. चेरीसाहेबानें बोलिलें कीं, श्रीमंत पेशवासाहेबानें कासिदाची डांक चिनापट्टनपावेतों राजेश्री गोविंदपंतकाकाचे मार्फत बसविली आहे. तुझांजवळही पाठवितील. आझी बोलिलों कीं, श्रीमंत पेशवासाहेबांची सरकारासी व महंमदअल्लीखानची दोस्ती व इखलास कदीम आहे. हल्लीं टिपू-
नाईकाचे हंगामेकरितां डांक बसावयाचा हुकूम दिला असेल, अगर येथेंही पाठवितील. तर धनी समर्थच आहेत. चंद्र १ माहे रमजानेस बडेसाहेबानें सांगितलें कीं, माल्टसाहेबानें श्रीमंत नानासाहेबांचे सेवेसी इखलास व आर्जव करून बहुत सुखवस्त व रजामंद राखतात. नवा करारनामाही होईल. परंतु हे दिवसांत माल्टसाहेब बहुत आजारी आहेत. आराम जाल्यावर नवे करारनामेचा जाबसाल दरपेस करतील, व दुसरे दरबारांत सांगितलें कीं, श्रीमंतानें कृपा करून राजेश्री परशुराम-
भाऊ यांस आमचे मदतीकरितां हुकूम दिवला. आमचीं दोन पलटण फौज मशार-
निलेबरोबर टिपूचे मुलखास येतील. आझी बोललों कीं ईश्वर करो, जो उर्मयतां सर-
कारची दोस्ती व इखलास रोज बरोज वाढो. परंतु चिनापट्टनची खबर कांहीं कळत नाहीं. सांगूं लागले कीं, जनरल मॅडससाहेब, आपणच तीन कंपू फौज जमा करून, टिपूचे पारपत्त्याकरितां बाहेर निघाले. मजळ दरमजळ पुढें जातात, व टिपूनें राजाचे मुलखाचा बंदोबस्त करून पुढें चालला आहे, व आझांकडूनही मॅडससाहेब त्रिचना-

पन्नीपावेतों गेळे आहेत. टिपूनाईकाची आंग्रेज लोक दहशत बहुत मानतात. पैसा बाजवळ नाही. यास्तव बंगालेचे मुलुखांत जुलूम बहुत मांडिला आहे. नवाब मुबार-कदौला व मुजफरजंग व मनीबेगम व आणिक जमींदार लोकांनीं गंज व बाजार व हाट वस्ती करून त्याचा नफा पहिलेपासून खात होते, ते सारे बंद करून एक करोड रुपये नफा नवा पैदा केला, व आंग्रेज लोक सारे मुलुखांत तहसील करितात. अगर कांहीं बाकी राहिली तर जमिंदारची जमिंदारी विक्री करून रुपये घेतात. इंकित-साहेबानें श्रीकाशीजीमध्यें ब्रह्मोत्तर व रोजआलतमगा व खैरात वगैरे बंद करून पंचवीस लक्ष रुपयेची जमा बडेसाहेबांस लिहून पाठविले. बडेसाहेबानें हे गोष्टीची कौसल करून जाब लिहिलें कीं, पांच लक्ष रुपयेची दामाशाही करून त्या लोकांसीं देणें; व बाकी वीस लक्ष रुपये सरकारांत पाठवावे, व कलकत्त्याचे मातबर बंगालीयांपासून एक करोड रुपये मागतात. शहरची घरगणती करतात. पुढें काय करतील ते सेवेसी निवेदन करूं. चिरंजीव गुलाबराय सात महिने जाहले, सेवकासी रुखसत होऊन गेले. चरणदर्शनाचा लाभ घेतलाच असेल. येथील सविस्तर वर्तमान दरबारचा अर्ज करतील. महाराजांनीं मायबापप्रमाणें कृपाळू होऊन व सेवकाचे वृद्धावस्थेवर नजर देऊन चिरंजिबास रवाना केलें; परंतु दैवगतीनें त्याचें राहणें जाहलें नाहीं. हल्लीं विनंति ऐसीजे, चिरंजिबासी कांहीं फरमायशाचा हुकूम देऊन सेवकाजवळ रुखसत करावें. धनी समर्थ ईश्वरतुल्य जाणून हे विनंति केली. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना. रवाना चंद्र १ माहे जिल्काद आषाढ शुद्ध तृतीया.”

लेखांक २४.

ह्या पत्रामध्येंही टिपूच्या युद्धासंबंधाच्याच बातम्या मुख्यत्वेकरून आहेत. चिनापट्टणच्या युद्धाच्या बातम्या कलकत्त्याहून लाला सेवकराम किती चौकसपणानें पाठवीत असे, हें चांगलें दिसून येतें.

भीरामचंद्रो अयति. ता. ११ नोवेंबर १७९०.

“भीमंत राजश्री नानासाहेब खासीचे सेवेसी:—

आज्ञांकित चरणरज सेवकराम साष्टांग दंडैबत करून व चरणकमल वंदून विनंति ऐसीजे:—येथील कुशल असे व स्वकुशल आनंदवैभवं लेखकास लिहावयाची आज्ञा जाहली पाहिजे. विशेष:—बहुतां दिवसांनंतर आज्ञापत्रीं विनंतिपत्राचे जाब चिरंजीव चिमणलालचे मारफत पावले. सेवकाची सरफराजी जाहली. पूर्वी चंद्र १ माहे जिल्कादेस विनंतिपत्र येथील सविस्तर वर्तमानचें व सरकारचा नवा करारनामा जाहला तो येथें आला. याजमुळें बडेसाहेबानें महाराजांची खुशी खातर करितां एक पोशाक व जवाहीर सेवकास दिधलें. काशीदजोडी आजुरदारबरोबर खिजमतेत रवाना केले, ते हुजुरांत विधित जाहलेंच असेल. हल्लीं वर्तमान ऐसीजे:—पहिलेंपासून श्रीगंगा-जीचे पार कंपनीचा बाग वीस विघे. नवे गढाचे मुकाबिले होता. तेथें दुसरा गढ

मुकाबिल्यावर नवे तयार करावे झणून बडेसाहेबांनी बाग कापावयाचा हुकूम दिवला. झाले कापून सहरांत विक्री होतात. चंद्र २० माहे मजकुरी बिलायतचा जहाज आला. त्याजमध्ये सात सात संदूक कागदाचे होते. त्यास आंग्रेज लोक 'पाखट' असे बोलतात. जहाजाचा करनेल बडेसाहेबांजवळ येऊन भेटला. जुबानी बिलायतचे सविस्तर वर्तमान बोलून निरोप घेऊन जहाजावर गेला. मग बडेसाहेबांनी ते संदूका कीसलबरांत दाखल केले. हे जहाजांत पंचवीस किराणी लोक व चाळीस करनेल व कपतान व सौदागरी माल आहे. चेरीसाहेब व आणिक लोकांची जुबानी ऐसें कळलें की, याजप्रमाणें सात जाहाजांवर मातबर आंग्रेज लोक वगैरे माल सौदागरी आहे. ते एकामागें एक येतात. त्यांजपैकी एक जहाज जवळच आला आहे त्याजमध्ये सातशें गोरे आंग्रेज शिपाई येणार झणून बडेसाहेबांनी पुढें लिहून पाठविलें, कीं गोरे लोक व आणिक सरंजाम लढाईचा चिनापट्टेस उतरून सौदागरी माल वगैरे कलकत्त्यास.... जावें. जनरेल मेडससाहेब चिनापट्टणाहून पांच...मजल पुढें टिपूनाईकाचे मुकाबिलेकरितां गेले. त्यास लिहिलें आलें कीं दाहा हजार फावडें, व सात हजार दाब शाड कापावयाचे, व बारुत व गोळे व खुशकीचा गळा व मदतखर्च बरचेवर पाठवावे. चंद्र २२ माहे मजकुरी मिस्तर कमेडोर कार्नवालीस-बडेसाहेबांचे लहान बंधु-चिनापट्टणाहून कलकत्त्यासी आले. बारा जहाज जंगी कंपनीकडून समुद्राची वाटेची खबरदारीकरितां यांचे.खाधीन आहेत. बडेसाहेबांसी भेटून जहाजाचें वर्तमान सविस्तर सांगितलें. त्याजवरून बोललें की, टिपूनाईकाचेही पंधरा जहाज जंगी समुद्रांत आहेत. परंतु त्यांनीं आंग्रेजी निशाण उभें करून दोन तीन जहाज आंग्रेजांचे मारले. कमेडोरसाहेब आपली जागा खबरदार होऊन टिपूनाईकाचे तीन जहाज मारून एक जहाज कलकत्त्यासी आणिलें. बडेसाहेबांनीं चेरीसाहेबांचे जुबानी आझासी बोललें की, राजश्री परशुरामभाऊ कृष्णानदी पार उतरले. आझी पुण्याची खबर पुसली. त्याजवर बोलले की, श्रीमंत नानासाहेब श्रीगंगागोदावरीचे झानाकरितां टोक्यास गेले. टिपूचा वकील राजश्री हरिपंततात्या व राव रास्ते व आप्पा बळवंतराव यांनीं श्रीमंत पेशवासाहेबांची मुलाजमत करवून कागदपत्र गुजरानविले. एक प्रहरपाचेतों खिलवत केली. आझी बोललों की, श्रीमंतांचे दरबारप्रमाणें दक्षिण व हिंदुस्थानांत कोणी दुसरा नाही. तेथें दोस्त व दुश्मनचे वकील बहुत येतात; परंतु हरेकचा सालजाब त्याचप्रमाणें होतो. नवे करारनामेशिवाय दुसरें कांहींएक होणार नाही. श्रीमंत नानासाहेब एकबचनी आहेत. पहिले कोणासी दोस्ती करणार नाहीत. परंतु दोस्ती जास्थायवर अंतर देणार नाहीत. राजश्री हरिपंततात्यांसही दुसरें न वळखावें. शरीर दोन परंतु चित्त एक. यांत कांहीं दुसरा विचार नाही, व रावरास्ते वगैरे सरदारांस मर्जीशिवाय दुसरें कांहींएक बोलावयास सामर्थ्य नाही. हे गोष्टीविषयीं आपण पुरतेपणें खातरजमी असूं द्यावी. तिसरें दरबारांत बडेसाहेबांसी आझी पुसलें की, टिपूनाईक व जनरेल मेडससाहेबांची खबर काय आहे? त्याजवर बडेसाहेब

बोलले की, मेडससाहेब टिपूचे सरहद्देवर जाऊन एक गंज नवे बस्ती केली, व तेथें एक पलटण फौज तिलगे बगैरेची तैनात केली, व पंधरा दिवस मुकाम करून पुढें गेले. दाहा पंधरा गढी व कंतूरचा किल्ला व पन्नास लक्ष रुपयांचा मुलूक टिपूपासून घेऊन अंमल केला. टिपू श्रीरंगपट्टणांत आहे की कोठें आहे, हें कळत नाहीं. शहरचे अरमनी व पारसी सौदागर लोक व साहुकार व बंगाली आपली जागां असें बोलतात की, टिपूनें बलात्कारें आंग्रेजांची फौज आपले मुलकांत बोलाविली व पंचवीस हजार स्वार आरकाटांत लूट करावयास पाठविले. कर्नेल काकरेलसाहेब—जो कलकत्याहून बडेसाहेबानें आठ पलटण देऊन मेडससाहेबांची मदत करितां व आणिक सरंजाम जंगी बरोबर देऊन रवाना केले होते,—यांची व टिपूचे फौजेची वाटेंत गांठ पडली. लढाई मातबर जाली. शेवटीं काकरेलसाहेबानें त्याची लढाई भारी जाणून दोन पलटणांनिशीं चिनापट्टणासीं आले, व टिपूचे लेंकानें पंचवीस कोसांची छावणी करून, मेडससाहेबांचे लष्करावर छापा घातला. साहेबमजकूर तीन मजल माघारे येऊन नवें गंजाजबळ छावणी केली. बडेसाहेबानें सात हजार फावडे, व तीन हजार दाब झाडें कापावयाची, व कुदाळ, व चारशें गोरे आंग्रेज शिपाई, व दाहा लक्ष रुपये नगद व दोन लक्ष मण गह्या, सुराकी, दोन हजारांवर तयार करून, चंद्र २५ माहे जिल्हेजीस मिस्तर कमेडोर कार्नवालीस-साहेब याजबरोबर देऊन चिनापट्टणासीं रवाना केले. परंतु टिपूची मर्दानगी व दिलेरी पाहून हे आपलें चित्तांत फार भय मानून आहेत. नवाबजिरापासून पूर्वीं यानें खर्चास व फौज मदतेसीं मागितली होती. त्यासीं त्यानें खर्चास मात्र दिलें व फौजेकरितां मागें घेतलें. याजकरितां आतां मदत मागावयासीं संकोच करतात, व आपले जागा फार चिन्ताकांत आहेत. बालाघाट व पाइनघाट टिपूचे मुलकांत आहे. टिपूनें पूर्वीं पाइनघाटाची बस्ती सारी बैरान केली, व आपण बालाघाटावर तमाम फौजेनिशीं तयार आहे. त्यानें बाणांचा संग्रह फार केला आहे, आणि मरायासीं सिद्ध जाहला आहे. याजकरितां त्यासीं हे फार भयाभीत आहेत. परंतु सरकारचा नवा करार-नाम्ना जाला, याजवर बहुत दिलजमई जाली. सारांश, सरकारची मदतीशिवाय याचेनें टिपूनाईक सर होणार नाहीं असें कळतें. पुढें कार्तिकमासीं लढाईचा आरंभ होणार. शेवटीं, बडेसाहेबांचे चित्तांत आहे की, फारच अडचण जाली तरी आपणही जहाजावर बसून चिनापट्टणासीं जावें. ऐसा निश्चय आहे. राजश्री सदाशिवपंत, राजा चेतसिंगाचे वकील, राज्यभ्रष्ट जाल्यापासून कलकत्यांत आहे. सारे कांसजी लोक व सारे आंग्रेज मातबर यांची बहुत खुशामद केली व करितो, व तीस चाव्डीस हजार रुपयेही खर्च केले; परंतु कांहीं ठिकाण लागत नाहीं. हल्लीं आंग्रेज लोकांनीं बहुत आर्जेव करून सरकारचा नवा करारनामा करविला व मदत मागितली. ही खबर राजा चेतसिंग श्रीकाशीवालेस कळतांच, आपले वकीलास लिहिलें की, आझा-कडून लाला सेवकरामची मार्फत श्रीमंत पेशवासाहेब व नानासाहेबांचे सेवेसीं बहुत कर जोडून सिनॅति लिहावी की, आमचें राज्य गेलें; श्रीमंतांचे कृपेंकरून प्राप्त

होईल. श्रीमंतसाहेबांशिवाय दुसरा आसरा नाही, व हे वक्त आंग्रेज लोक सरकारचे बहुत काबूमध्ये आहेत. सेवकानें राजेमजकूरचे लिहिलेप्रमाणें सेवेसी अर्ज लिहिली. जर धनीची मर्जी या कामावर असली, तर आज्ञा जाल्यास वकील-मजकुरासी बोलून याचा बंदोबस्त होईल. चंद्र १० माहे सफरेस खबर आली की, जनरेल मेडससाहेब यांनीं टिपूनाईकाचे मुलकांत, - त्यास पाईनघाट बोलतात - तेव्हावर जाऊन अंमल केला; व टिपू आपली सारी फौजेनिशीं बालाघाटावर आहे. मुकाबिला पंचवीस कोसांचा राहिला त्याजवर टिपूनें सात हजार तिलंगे व पांच हजार खार जनरेलचे पुढें पाठविले. जनरेलनें पांच हजार तिलंगे व पांचशें गोरे त्याचपुढें रवाना केले. दोन्हीकडून लढाई सक्त जाली. टिपूचा एक सरदार व सातशें तिलंगे मारले गेले. आंग्रेजाकडील दोन कर्नेल व आठ सारजन व अडीचशें गोरे व एक हजार तिलंगे मारले गेले. चार तोफा, आणिक सरंजाम लढाईचा, टिपूचे हातीं लागले, व बाकी लोक पळून आंग्रेजाचे जनरलचे लष्करांत दाखल जाले. मग जनरेल आपणच सारी फौज घेऊन पुढें गेले. टिपूही आपले फौजेनिशीं बालाघाट उतरून आला. लढाईचा तोंड लागला. चंद्र १४ माहे मजकुरी बडेसाहेबानें दरबारचे दिवशीं आझांस पुसलें की, तुझांकडे पुण्याहून कांहीं खबर अथवा एकही खलिता दोस्तीचा आगर मुसना येत नाही, हें काय? आझी बोललों की, आपल्याकडील वकील मिस्तर मालटसाहेब तेथें आहेत. त्यांचेच विद्यमानें आपण खलितेही पाठवितात; व जाबसालही करितां. आझांकडे एकही खलिता येत नाहीत. मग आझांकडील सरकारचा खलिता कसा येईल? पहिलें रीत अशी होती की, एक मतलबाचे दोन खलिते होत होते. एक आपले वकीलाकडे जात होता, व एक आझांकडून सरकारांत पोहोचत होता. ते रीत आपणच मोडली! मग उगेच राहिले. परंतु असें सालजाब बोलणें दरबारांत बरें दिसत नाही. महाराज धनी समर्थ आहेत. याचा कांहीं बंदोबस्त केला पाहिजे. तेच दिवशीं बडेसाहेब बोलले की राजश्री परशुरामभाऊ धारवाडचे किऱ्यास लागले आहेत, व आमचे जनरेलचाही मुकाबिला जाला; पुढें ईश्वर काय करील तें खरें? राजश्री महादजीराव शिंदे यांचे खलिते, दुसरीया तिसरीया महिन्यांत, एक दोन बार, भाऊ बक्षीची मारफत पामरसाहेब यांकडून तेथें असतां भगवंतराव वकील जबळ येतात. यास्व - सेवकाची अर्ज ऐसीजे, कृपा करून एकदा खलिता दोस्तीचा अथवा मुसना जाबसालाचा, चिरंजीव चिमणलालचे विद्यमानें पाठवावयाचा हुकूम करून, सरफराज करणार धनी ईश्वरतुष्य आहेत. पूर्वी बडेसाहेबानें विलायतेस लिहिलें होतें की, हे मुलकाची आवहवा आझांस राख नाही. आगर हुकूम होईल तर विलायतेस येऊं. याजमध्ये टिपूचे नवे हंगामेची खबर ऐकून बडेसाहेबानें आपणच निघणें मुकरर केलें. हे खबरही विलायतेचे सरदारानें समजून, एकच साहेबावर बडेसाहेबी व जनरेली नसाबी म्हणून, बडेसाहेबास लिहिलें आलें की, आझी मिस्तर जनरेल मेडससाहेब यांस जनरेली

देऊन चिनापट्टणास पाठविलें आहे. जर तुझांस तेथील आबहुबा बहुत करून राख ना आली, तर तुझी चार पांच महिने राहून, टिपूची लढाईचा इनफिसाल आल्यावर, जनरेल मेडससाहेब टिपूची लढाईवर आहेत, त्यास बोलावून कलकत्तेची बडेसाहेबी देऊन विलायतेस येणें. बडेसाहेबांची जनरेली गेली, याजमुळें जरूर जातील. परंतु पुस (पौष) मासी हे गोष्टीची वार्ता जाहीर होईल. अर्जे ऐसीजे, हे वार्ता मिस्तर मालटचे श्रवणी न पकावी. चिरंजीव, चिमणलाल व गुलाबराव बरणाबर-विंदाजबळ आहेत. सेवकाची व त्यांची परवर्श घनीशिवाय दुसरा कोण करणार आहे ? पुरातन सेवक, नमक खात आहूं. चिरंजीव गुलाबरायाची रवानगी सेवकाकडे करावयाची आज्ञा केली पाहिजे. सेवकाचें वृद्धपण, याजकरितां अर्ज केली असे. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञापना. रवाना चंद्र ३ माहे रबिलावल कार्तिक शुद्ध पंचमी.”

लेखांक २५.

हे पत्र नाना फडणविसांनीं लाला सेवकरामास लिहिलेल्या पत्राची नकल आहे. लाला सेवकरामास पुण्याहून गेलेली सर्व पत्रें उपलब्ध होतील तर फार चांगलें होईल.

श्री.

इ. स. १७९०.

“राजेथ्री लाला सेवकराम गोसावी यांसी:—

जेहांकित बाळाजी जनार्दन आशीर्वाद विनंति उपरी येथील कुशल जाणून स्वकीय कुशल लिहित जाणें. विशेष:—तुझीं पत्र पाठविलें तें पावलें. बडेसाहेब यांस वळें पाठविलीं होती, तीं गुजरलीं. त्याची व इंग्रजांनीं डांक बसविली याची बहुत खुषी बडेसाहेब यांस जाली झणोन, व राजेथ्री तुकोजी होळकर यांजकडील वकील तेथें आला होता, त्यास निरोप दिला झणोन, वगैरे बातमीचा मजकूर लिहिला; तो सर्व कळला. त्यास, डांक बसविल्याचा मजकूर पूर्वीं तुझांस लिहिलाच आहे. सरकारांतून डांक बसवावयाची परवानगी दिली नाहीं. सरकारदाखल्याच्या जोच्या भागानगराकडे डांकेंस मागितल्यावरून मालिट्यास दिल्या. सालमजकुरीं टिपूची मसलत, सरकार व नबाब व इंग्रज त्रिवर्ग मिळोन, करावयाचा ठराव होऊन, परस्परें तहनामे जाले. नबाब फौज-सुखां कृष्णातीरास छावणीस गेले. मोहबतजंग यांजबरोबर फौज देऊन पार जाण्याकरितां रवाना केले. सरकारांतून राजेथ्री परशुरामपंतभाऊ यांजबरोबर पंचवीस हजार फौज व दहा हजार गाडद व तोफखान्याचा सरंजाम देऊन रवानगी केली. तेही कृष्णातीरास जाऊन दाखल जाले. लौकरच पार होतील. तुझांस कळावें झणोन लिहिलें असे. होळकराकडील वकील तेथें आला होता. तो कसाकरितां, बोलणें काय जालें, हे तुझीं कांहींच लिहिलें नाहीं. तरी लिहून पाठविणें. बरचेवर होईल तें लिहून पाठविणें.”

येथपर्यंत लाला सेवकरामाचीं पत्रें आझांस उपलब्ध झालीं तीं सादर केलीं

आहेत. नोव्हेंबर इ. स. १७९० नंतर लाला सेवकरामाचें पत्र सांपडत नाहीं. ता. ५ दिसेंबर इ. स. १७९३ चें लाला गुलाबराय ह्याचें एक पत्र सांपडलें आहे. ह्या पत्रावरून इ. स. १७९३ च्या आंत लाला सेवकराम मृत्यु पावला असून त्याचा मुलगा कलकत्त्याच्या वकिलीचें कामकाज करूं लागला असावा असें स्पष्ट दिसतें. इ. स. १७९३ च्या पुढील माहिती मुळीच उपलब्ध होत नाहीं. झालेला, स्थूलमानानें, इ. स. १७७७ पासून इ. स. १७९३ पर्यंत, लाला सेवकराम हा पेशव्यांच्या वतीनें कलकत्ता येथें २५ वर्षे वकिलीवर होता, असें झटलें असतां चुकीचें होणार नाहीं. लाला सेवकरामाची जीं शोडीशीं पत्रें उपलब्ध झालीं आहेत तीं येथें आम्हीं प्रसिद्ध केलीं आहेत. त्यांवरून अनेक नव्या गोष्टींचा मराठ्यांच्या इतिहासावर प्रकाश पडतो, हें इतिहासवाचकांच्या लक्षांत येईलच. लाला सेवकरामाची आणखी पत्रें उपलब्ध झालीं, तर तीं मोठ्या आनंदानें आम्ही प्रसिद्ध करूं.

लाला सेवकराम ह्यास लाला चिमणलाल व गुलाबराय असे दोन मुलगे होते. चिमणलाल बहुतकरून पेशव्यांचे सन्निध पुण्यास राहत असे. लाला गुलाबराय जाऊन येऊन कलकत्त्यास असे. चिमणलाल केव्हां मृत्यु पावला, तें समजत नाहीं. लाला गुलाबराय आपल्या बापाच्या पश्चात् इ. स. १७९३ मध्यें कलकत्त्याच्या वकिलीवर होता, असें त्याच्या उपलब्ध झालेल्या एका पत्रावरून दिसून येतें.

लेखांक २६.

ह्या पत्रामध्यें सर जान शोअर ह्यांची गव्हर्नर जनरलच्या जागेवर नेमणूक होऊन, त्यांनीं तो अधिकार स्वीकारल्याची व त्या वेळेस घडलेल्या इतर राजकीय गोष्टींची विस्तृत माहिती आहे. लाला सेवकरामाप्रमाणेंच लाला गुलाबराय ह्याचें पत्रही विस्तृत व तपशीलवार आहे. इ. स. १७९३ नंतर ह्या कायस्थ मुत्सद्यांची कांहींच माहिती मिळत नाहीं. कलकत्ता येथील कोणी जिज्ञासू गृहस्थांनीं ह्या पेशव्यांच्या वकिलाच्या घराण्याचा शोध लावल्यास, इतिहासदृष्ट्या महत्त्वाची माहिती त्या घराण्यांत सांपडण्याचा फार संभव आहे.

श्री.

ता. ५ दिसेंबर. इ. स. १७९३.

“श्रीमंत महाराज राजेश्री नानासाहेब स्वामींचे सेवेसी:—

आज्ञांकित चरणरज सेवक गुलाबराय साष्टांग दंडवत करून व दोन्ही कर जोडून भिनंति ऐसीजे:—येथील वर्तमान महाराजांचे कृपावलोकनेकरून यथास्थित असे,

व हमेशा स्वकुशल आनंदवैभवं लिहावयाची आज्ञा जाली पाहिजे. विशेष:-पृथ्वी विनंतिपत्र येथील सविस्तर वर्तमानचें व सहा खलिते—लाटसाहेब व शोरसाहेब दरबाब आमदन शोरसाहेब व एक खलिता दरबाब मुबारकबादी असे—सात खलिते महाराजांचे खिदमतेंत चंद्र २४ माहे मोहरम सन १२०८ हिजरीस आजुर-दार. जोडीबरोबर रवाना केले होते. ते खात्रीचे नजरमुबारकेहून गुजरलेच असतील. त्यास बहुत दिवस आले. अद्याप विनंतिपत्र व खलितेचे जाब येऊन फिदवीस सर्फराजी जाली नाही. चेरीसाहेब मुनशी व शोरसाहेब यानें दोन चारदां खलितेचे जाबाविशीं पुसलें. सेवकानें सांगितलें कीं, आज सबब दुरीराह जाबताहाल आलें नाही व लौकरच येतील. आजोबायेस अर्जे ऐसी जे, साहेबानें फैजबकशी करून लवकर जाब पाठवावयाविशीं अहालकारास आज्ञा सादर जाली पाहिजे. दरीबिला वर्तमान ऐसीजे, नवाब हसनरजाखान रुबरू एकटे साहेब शोरसाहेबाच्या भेटीस गेले नवते. सबब एक चिठी दरबाब मुलाजिमत आपले कुफरसाहेब व तामस-गिरामसाहेब व हेसाहेब शिरस्तेदार कौसली यांस लिहिली. कुफरसाहेबानें आजबायेस आंके खानमोसुफ रुबरू एकटे साहेब भेटीस आले नाही. याजकरितां दरजबाब चिठी आजराह उत्तर लिहून पाठविलें कीं, नजलेचे आजारचे बहुत जोर आहे; यास्तब ताकद बसावयाची नाही. अगर आपण येतील तर तसदी होईल. जें काहीं सांगून पाठवाल, त्यास हरएक प्रकारें हजर आहों, व तामसगिरामसाहेब व हेसाहेबानें लिहून पाठविलें कीं, जे समयीं मर्जीस येईल तेव्हां येणें. घर आपलें आहे. चंद्र २५ माहे मोहरम, हसनरजाखान व टिकेतराय तामसगिरामसाहेबाचे घरास जाऊन, एक घटिका खलबत करून, हेसाहेबाचे घरीं गेले. तेथेंही एक घटिका खलबत करून आपले घरास गेले. ऐसं कळलें कीं नवाब मोसुफानें नवाबबजिराकहून लाटसाहेबांस सांगितलें होतें कीं, बनारस आझांस इजारेनें थाबी; व पंचेचाळिस लक्ष रुपये सालीना बाबत दरमाहे कपू सरकारांत चालत आहे, त्यांत पंचरा लक्ष रुपये कमी करावे; व मुलखांत काहीं ताकत नाही. हा ऐवज बेदिकत पोहोंचेल. लाटसाहेबानें बनारसेविशीं जाब दिले कीं, हें काम विलायतेचे हुकुमाशिवाय करतां येत नाही. बराय खातरदास्त नवाबबजिर*कपूचे दरमाहेपैकीं दाहा लक्ष रुपये कमी केले, ऐसं सांगून हे गोष्ट इसपकसाहेब व शोरसाहेबांस समजावून कूच करून गेले होते. आजोबायेस नवाब मजकूर बिनारपुस्तगी सालजाब व बडेसाहेब ... शोरसाहेब कलकत्थांत आहेत. चंद्र २७ माहे सधर, गुलाम अलीखान आजतर्फ नवाबबजिर, बाबत बकरीद, खिलत सात पारचेचा, व शिरपेंच व कलगी व जिगा व मालायेमरवारीद व एक घोडा व एक ढाल व एक तरवार व पालखी झालरदार; बराये हसनरजाखान व खिलत सात पारचेचा व शिरपेंच व जिगा व कलगी व मालायेमरवारीद व पालखी झालरदार; बराये टिकेतराय आबून चितपुरास येऊन उतरले. याजकरितां नवाब मोसुफानें तेंचें फरमानबादी उभी करून

आपण व टिकेतराय तेथें जाऊन खिलत पेहरले, व एक खिलत पांच पारचेचा व शिरपेंच व जिगा व पांचपांचशें रुपये उभयतांनीं खानमजकुरास दिले; व तेथून येतां-समयीं वाटेंत पांचशें रुपये खौरात केले. चंद्र २८ माहे सदर. तीन जहाज फरासीसचे, एक वर्षे जालें कीं आपले विलायतेहून बराय तजारत गेले होते. ईश्वरइच्छेनें न पुसतां कलकत्त्याहून तीन मजलीवर हिजली बंदराजवळ येऊन लंगर घालून उभे केले. तेथें इंग्रेज बाहादुराकहून तीन जहाज जंगी बिनार चौकी मुहाम राहतात. त्यानें ते सौदागिरी जहाज धरून कलकत्त्यासी पाठवून दिले. जहाजावरील गोरे फरासीस उतरून नवे गडांत कैद केले व जहाजावर चौकी अथाप तैसीच आहे. तेच दिवशीं हसनरजाखान व टिकेतराय नवा गढ पाहावयास गेले. किल्ला पाहून करनेळ डेयरचे घरीं येऊन, हजरी जेऊन बसले होते. ते समयीं टिकेतराय चौकीवरून खालीं पडले व बेहोष जाले. हसनरजाखान जलदीनें जवळ येऊन उठविलें. आपले हातानें बारा करूं लागले. दोन घटका घरीं येत बेहोष होते. मग कांहीं समाधान जाल्यावर पालखीत घालून घरास पाठविलें; व आपणही खार होऊन घरास गेले. शोरसाहेब आले, ते समयीं मोचीखोल्यांत उतरले. राहावयाकरितां कलकत्त्यांत आले नाहीं. आणि लाटसाहेब असतां तेथेंच सारे लोक जाऊन भेट करून आले. पूर्वीं सेवकांहीं चेंरीसाहेबाचे विद्यमानें, लाटसाहेबांसी पुसलें होतें कीं, सारे वकील बगैरे शोरसाहेबांस भेटून येतात. आझांस काय हुकूम आहे? त्यांनीं सांगितलें कीं शोरसाहेब अद्याप आपले कामावर नाहींत. तुझीं भेट न घ्यावी. जातां समयीं आझी भेट करून देवूं. लाटसाहेब गेले, तेव्हांही इसपकसाहेबास आपल्याकडून मुतालकी देऊन गेले. मग सेवकां, चंद्र २९ माहे सदर, एक चिठी जान शोरसाहेबास दरबाब मुलाजिमत आपली लिहून पाठविली. दर जबाब चिठीसाहेब मोसुफानें सलाम सांगून पाठविले, व सांगितलें कीं उदईक मंगळबारीं जान बस्टूरसाहेबाचे घरास येऊं. तेथेंच भेट होईल. चंद्र ३० माहे सदर. सेवक खार होऊन, जान बस्टूरसाहेबाचे घरीं गेला. तेथें शोरसाहेबांस वर्तमान कळतांच बोलाविलें 'व' बार फदम पुढें येऊन भेटले. फिदवीनें शिरस्तेप्रमाणें नजर दाखविली. साहेब मोसुफानें नजर माफ करून व हार्ती धरून जवळ चौकीवर बसविलें. खैरआफियत श्रीमंत साहेब कुदामंत न्यामत व माहाराजांची विचारून, एक घटिका मजकूर दोस्तीचा करून, रुखसत केलें. लाटसाहेब गेल्यापासून इसपकसाहेबांनं दरबार केला नवता. चंद्र १ माहे सफर, लालहवेलींत दरबारची जागा आहे, तेथें इसपकसाहेब खार होऊन आले. इडमनिष्टीन नायब मिस्तर चेंरीसाहेब यानें एक दिवस पुढें याद इसमनविसीची लिहून, साहेब मोसुफास दाखवून सर्वांचे घरीं पाठविली होती. इणून सेवक व विश्वभरपंत भोंसल्याकडील व भगवंतराव शिंदेकडील व बापु भट सुभेदा-राकडील, व गोकुळचंद चौबे व दीनानाथ उपाध्ये नेपाळवालेकडील, व उत्तमचंद राम-पुरेवालेकडील, रायशिग जयनगरवालेकडील, व मीर अबदुल लतीफ नवाब बंदेगान

अल्लीकडील, व सलामुल्लाखां नवाब वजीराकडील, वगैरे वकील बत्तीस असामी दरबारचे जागा जाऊन हजर जाहले. इसपकसाहेबानें नवाबवजिराकडील व इफिदवी व भोंसत्याकडील व माहादजी शिंदेकडील व बंदेगान अल्लीकडील व सुभेदाराकडील असे साहा असामी यांस बोलाविलें. अवध्यांनीं नजर दाखविली. परंतु साहेब मोसुमानें नजर माफ केली. पुढें चार कदम येऊन भेटले. जवळ बसविलें. सेवकाकडे व भगवंतरावकडे पाहून पुसूं लागले कीं, काहीं ताजें वर्तमान पुण्याकडील आहे काय? व महादजीराव शिंदे केव्हां तेथून रुखसत होतील? सेवकानें जाब दिलें कीं, दरीविला काहीं ताजें वर्तमान आलें नाहीं. थोडे दिवसांत सरकार खुदावंत न्यामतकडील पत्र येणार आहे, व महादजीराव शिंदे तांहाल रुखसत जाले नाहींत. बहुत दिवसानें हिंदुस्थानांतून हुजुरांत आले आहेत. याजकरितां आणखी चंदरोज राहतील. खार्वदाचे मर्जीस येईल तेव्हां रुखसत करतील. हे गोष्ट ऐकून भगवंतरावकडे पाहून सांगितलें कीं, ऐसें कळत आहे कीं बिजयादशमी तेथेंच होईल. मशारनिलेंनें उत्तर दिलें कीं, हिंदुस्थानची रीत आपल्यास ठाऊकच आहे. ऐसें बोलणें जाल्यावर अत्तरपान देऊन रुखसत केलें, व अवध्यांस सांगितलें कीं, आज मुलाकात होणार नाहीं, व शंकरराव एक खलिता बाळाजी गोविंदचा घेऊन बैसले होते. व दोन चार वेळ महंमद हसन मुनशीस सांगितलें कीं, बाळाजी गोविंदकडील खलिता गुजरावयाचा आहे. जरूर जरूर अर्ज करून आह्मांस बोलाविणें. मशारनिलेंनें जाब दिलें कीं आज काहीं भेट होत नाहीं. जे दिवशीं दरबार होईल, तेव्हां गुजरावा. चंद्र दोन माहे सदर. खबर पोहोंचली कीं, नवाब मुबारकदौला नाजीम बंगाले चंद्र २८ माहे मोहरमेस आजबायेस बिमारी मृत्य पावले. चंद्र ४ माहे सदर नवाब हसनरजाखान जान बस्टुरसाहेबासी व चंद्र ५ शोरसाहेबासी रुखसत जाले. खबर होती कीं, चंद्र ७ माहे सदर इसपकसाहेबासी रुखसत होऊन चंद्र ९ स जाणार; परंतु चंद्र ८ माहे मजकुरीं विलायतेहून पाकट (पत्र) आला. शोरसाहेबाचे घरचा वर्तमान असां लिहिला होता कीं, एक पुत्र पांचा वर्षाचा, व एक कन्या आजरुबाब आजार मृत्य पावले. शोरसाहेबानें हे खबर ऐकून बहुत खेद केला; व ताकीद केली कीं कोणी हिंदुस्थानी व इंग्रजास येऊं न देणें. नवाब हसनरजाखानानें सांगून पाठविलें कीं, आह्मी येतो. शोरसाहेबांचे जमादारानें जाब दिला कीं, दरी रोजांत मगदूर अर्ज करणेचा कोणास नाहीं, व बराय मातमपुरसी कोणी यावें, ऐसी रीत इंग्रजाची नाहीं. चंद्र १० माहे सदरेस, इसपकसाहेबानें बराय रुखसत करणें. हसनरजाखान व टिकेतराय व बचराज व कादिमरीमल, लालहवेळीत दरबारचा आगा येऊन इडमनिस्तीनसाहेब मुनशी यांस नवाब मोसुफाकडे पाठविलें. यानें जाऊन नवाबासी बोलले कीं, लटसाहेब जातां समयीं आपल्याकरितां सांगून गेले कीं, आह्मी गेल्यावर यांसी खिलत देऊन रुखसत करणें. अजि बायेस इसपकसाहेब दरबारचे जागां आले आहेत. आपण व टिकेतराय व बचराज व कादिमरीमल चलावें व

खिलत घेऊन रुखसत व्हावें. नवाब मजकुरानें जाब दिलें कीं, शोरसाहेबास गमीची खबर आली आहे. ऐशामध्ये आझी रुखसत व्हावें हें ठीक दिसत नाहीं. चंद्र १५ माहे सदर, इसपकसाहेब मोचीसोल्यास जाऊन, शोरसाहेबांची भेट करून आले. चंद्र १७ माहे सदर, खबर आली कीं मुबारकदौला नाजीम बंगाले मृत्यु पावले होते, त्यांचे पुत्र बाबरजंग त्याच कामावर कायम जाले, आणि आबरघेंबीसाहेब मुंबईत होते. दरीविला फुलचरीचे लढाईमध्ये बहुत श्रम केले. यांस जनरेली तमागी फौजेची माफक हुकूम विलायत मुकर जाली आहे. मंत्राजेडून कलकत्यास येणार. आजीबायेस चंद्र १९ माहे कर्नेल डेयर व कपतान कालकीराय या समयीं सरंजाम ज्याफत बिजार इस्तकबल जनरल मजकूर पाठविले, आणि मजकूर समजलें कीं फुलचरीचा किल्ला पहावयास लाटसाहेब गेले होते. पाहून सांगितलें कीं किल्ल्याचे जबळ जितकी इमारत आहे, ते सारी तोडून भैदान करून देणें. तेथून लाटसाहेबही दाहा पंधरा दिवसांत विलायतेस जातील. चंद्र २७ माहे सदर, चार घटका रात्र जास्यावर, मशारनिले व जनरल आबरघेंबी व मेजर मंडूस व मेजर एकमुटी व कपतान हालकी मुसाहेब जनरेल आहेत, व मेजर इस्काट कीं हमराह लाटसाहेब गेले होते, कलकत्यास येऊन पोहोचले. जनरल वगैरे जहाजावरून उतरून दर हवेली रास लंपट नायब कर्नेल रास जाऊन उतरले. चंद्र २८ माहे सदर, जनरेल मय मुसाहेबान आपले बराये मुलाकात इसपकसाहेब आले. इसपकसाहेब मयेकाल-किराय वकील क्यादरी पुढें जाऊन घेऊन आले. दोन घटका मजकूर खैरआफियत वगैरे करून रुखसत केलें. सबब सतरा आवाज तोफेचे नवे गडांतून जाले. तेच दिवशीं शोरसाहेब व जान बटुरसाहेब व कुफरसाहेब व तामसगिरामसाहेब व हेसाहेब वगैरे दहा इंग्रेज जाऊन, जनरेल आबरघेंबीची भेट करून आले. चंद्र २९ माहे सदर, जनरेल मजकूर खार होऊन, शोरसाहेब व जान बटुरसाहेब व कुफरसाहेबाची भेट करून आपले घरास आले. नवाब हसनरजाखान व टिकेताराय जनरलचे घरास जाऊन भेटले. चंद्र १ माहे रबिलावल, इसपकसाहेबही जनरलचे घरास जाऊन आले. चंद्र २ कर्नेल फालबर व कर्नेल कामरेल व कर्नेल इष्टुर व कर्नेल जान मारी व कपतान कलन व कपतान तरनल व मेजर कीट व बकशी फारफिस वगैरे दीडशें इंग्रेज सरदारान फौज जनरेलास जाऊन भेटले. खैरआफियत विचारून रुखसत होऊन गेले. चंद्र १९ माहे सदर चार घटका रात्र जास्यानंतर, लाट साहेबाचें पत्र, बनाम इसपकसाहेब व कुफरसाहेब व मिस्तर हेसाहेब व शोरसाहेब व जनरेल आबरघेंबी साहेब, दरबाब मदार बडेसाहेबी बशोरसाहेब व मदार जनरेली बजनरेल आबरघेंबी पोहोचले. चंद्र २२ माहे सदर, सकाळचे प्रहरीं शोरसाहेब मय कपतान कलन मु साहेब व मिस्तर कारनीदर लालहवेर्लीत दरबारची जागा आले. इसपकसाहेब व कीलक पादरी व कालकिराप व मिस्तर जान बेब व इडमनिटीन नायब मिस्तर चेरीसाहेब व मिस्तर बिलाईकी, दरीविला आज तर्फे हिद्दीन दिनाबर वसुल

करनेलान पूर्वी आले आहेत. लाल हवेलीत आले व अवघे मिळोन तेथे जेवले. बाद आज्ञा कुफरसाहेब व हेसाहेब व तामसगिरामसाहेब व बट्टसाहेब व काळीकाट येऊन चार घटिका खिलवत केलें. मग इसपकसाहेब व कुफरसाहेब व तामसगिरामसाहेब कौसलघरांत गेले. बाद आज्ञा शोरसाहेब व जनरेलही कौसलघरांत गेले, व मिस्तर हेसाहेब शिरस्तेदार कौसल यांनी शोरसाहेबास माफक रसम विलायते बरकुरसी बडेसाहेबी व जनरल आबरग्रॅबी यांस बरकुरसी जनरेली माफक मरातब बैसविलें, व एक कागद हुकुमनामा विलायतेचा वाचून सांगितलें की, इलहाल ईश्वरने आपल्यास बरकुरसी बडेसाहेबी बैसविलें आहे. लाजिम आहे की इनसाफ करावे व जुलूम कोणावर न होय, इतकें केलें पाहिजे. शोरसाहेबानें जाब दिलें की, हे गोष्टीस ईश्वर साक्षी आहे. मग हेसाहेबानें सिकसिपेल नायब आपल्यास हमराह, इसमोलसाहेब शिरस्तेदार आदालत, एक हुकुमनामा आजतर्फ आदालत आणले होते. मग हुकुमनामे कौसल रवाना केले. मशारनिले, बाहेर लालहवेलीत जाऊन, मजमून हुकुमनामेचा कपतान जनरल व कपतान मिसर मय तुरक खारान, व पलटण गोरे व तिलंगे येऊन उभे राहिले होते. जाहिर करून सांगितलें की, तुम्हीही हे हुकुमनामेवर अमल करून कवाईद सलामी करावे. बमुजीब सांगणें. कपतानमजकुरानें मय पलटण व तुरक खारान कवाईद सलामी करून रुखसत होऊन गेले, व एकवीस आवाज तोफेचे बवात सलामी शोरसाहेब व सतरा आवाज सलामी जनरेलचे, नवे गढांतून जाले. चंद्र २४ माहे सदर नवाब हसनरजाखान व टिकेतराय व काश्मिरीमल व बळराज व तफझुल हुसेनखान बबस्त दोन प्रहर बमुजीब इतला बिनाबार मुलाजिमत शोरसाहेब आले. साहेब मोसुफ खबर ऐकून, जिनेपावेतर पुढें जाऊन घेऊन आले. हसनरजाखान व टिकेतरायने शंभर शंभर आशरफी नजर दाखविले. शोरसाहेबानें माफ केले व घटिका एक मजकूर दोस्तीचे करून अत्तरपान देऊन रुखसत केलें. बाद आज्ञा नवाब दिलावरजंग भेटीस आले. यांसही पुढें जाऊन घेऊन आले. दिलावरजंगनेही एकवीस आशरफी नजर दाखविली. शोरसाहेबानें माफ करून व एक घटिका मजकूर दोस्तीचे करून, अत्तरपान देऊन रुखसत केलें. चंद्र २६ माहे सदर, शोरसाहेब व कपतान कलन व मिस्तर इडमनिष्टिन हसनरजाखानचे घरी गेले. खान मोसुफ पुढें जाऊन घेऊन आले. बाद दोन घटिका बावीस खाने पारचे मय सरपेंच व जिगे कलगी व मोतीची माला, बराय शोरसाहेब; व सतरा खाने पारचे मयजवाहिर बिनाबार मिस्तर इडमनिष्टिन कपतान कलन आणविले. शोरसाहेब व मशारनिलेंनी अत्तरपान मात्र घेऊन रुखसत जाले; व तेथून स्वार होऊन टिकेतरायचे घरी गेले. मशारनिलेही पुढें जाऊन घेऊन आले, व बाद घटिका एक एकवीस, खाने पारचे मयजवाहिर बराय शोरसाहेब व तेरा तेरा खाने पारचे मयजवाहिर बराय एक कपतान व मिस्तर इडमनिष्टिन रुबरू आणविले. तेथेही शोरसाहेब व हमराही यानें अत्तरपान घेऊन रुखसत जाले. चंद्र २८ माहे सदर चेरीसाहेब मुनशी हमराह लाटसाहेब गेले होते, ते रात्री मंदराजेहून कलकत्तेस पोहोचले, चंद्र २९ माहे सदर मंगळवारी, शोर-

वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमान पेशजी विनंतिपत्री लिहून डाके-बरोबर पत्रे रवाना केली आहेत. सांप्रतचें तर, राजश्री बाभुराव वैद्य येथून भाईचा निरोप घेऊन रेवेपार दोन मुक्काम जाले. भाईकडून कोणी गृहस्थ बोलायास गेले होते. त्यामुलें दोन मुक्काम जाले. छ १४ रोजी रेवापामून कूच करून गेले. दरमजल पुण्यास येतील. राजश्री पाटीलबावांची छावणी बुढापाहाडाआसपास जाली. होणार. सुरतेकडील वर्तमान:-इंग्रजांनीं श्रीमंत राजश्री दादामाहेबांस उत्तेजन देऊन फौज ठेवावयाचा उपक्रम करितात. राजश्री फत्तेसिंग गायकवाडामही बोलावूं गेलें आहे झणून साहुकाऱ्यांत बोलतात. येथें भाई विचारीत होती जे, बाजारी बोलवा आहे कीं, फिरून इंग्रजांनीं कोंकणांत गडबड केली आहे, हें खरें कीं काय? मी उत्तर केलें जे, हें मिथ्या वर्तमान. आम्हांकडे कांहीं बातमी आली नाही. राजश्री नारो शिवदेवही उद्दईक छ १५ रोजी निरोप घेऊन उज्जनीकडे जाणार असें बोलतात. हरकु-भाईकडील गांव आपण कृपा करून मोडलें झणून येथें वर्तमान आलें होतें. परंतु यांजकडे कांहीं सनदापत्रा आल्या नाहीत. येविषयीं मावशीभाई पुसत होती कीं, गांव सोडून श्रीमंतांनीं कोणाच्या हवाला केलें? या भाईचें बोलणें आहे कीं कृपा करून गांव सोडले तर आम्हांकडे सनदा पाठवाव्या. नाहीतर सरकारांतच असावें. ज्यांचे त्यांनीं फिरून घेतल्याम आमचा उपाय काय? दुसरें, हरकुभाईच्या बहिणीस फार बरें वाटत नाही. तिजला भेटायाम जाणें फार जरूर आहे, व कनाशीस मानभावांचा देव आहे, त्याच्या दर्शनामही जायाचें आहे. सरकारची आज्ञा आली झणजे जातील. येविषयीं आज्ञापत्राची अपेक्षा फार आहे. मर्जी असली तर, आज्ञापत्र जसें येईल त्याप्रमाणें वर्तणूक करूं, असें बोलली. सेवेसी श्रुत होय. मीं पेशजी विनंतिपत्री विनंति लिहिली होती. इकडे बहुत दिवस जाले, आज्ञा आली तर चरणदर्शनास येईन. धन्याची मर्जी. जशी आज्ञा येईल तशी वर्तणूक करीन. हे विश्वासि.”

लेखांक ६३. ता० ८ नोव्हेंबर इ.स. १७८१.

श्रीगजानन. मि० कार्तिक भा० ७ शके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विनंति तागईत छ २१ जिल्कादपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमान पेशजी विनंतिपत्री लिहून डाके-बरोबर पत्रे रवाना केली आहेत. सांप्रतचें वर्तमान:-राजश्री केसो भिकाजी यांचे व भाईचें भाषण होऊन, सरकारच्या पत्रांचीं उत्तरे व हिशेबाच्या यादी महालांसंबंधी

त्यांनी दिल्या आहेत. ते व मशारानिहेंनी पत्र लिहिलें आहे तें, सेवेसी जासूद-
जोडीबराबर पाठविली आहेत. अवलोकनी अवगत होईल. राजश्री पाटीलबावांच्या
लष्करांतून साहुकारी वर्तमान आलें जे, दिलीत कोणी मीर आबसी झणून
मातबर माणूस दहा पांच हजार फौजेचा सरदार होता. नजीबखानाचे चेले आप-
सांत भांडूं लागले, यास्तव मीर आबस यानें त्यांचे लोकांत फोडफाड करून, हजार
फौज जमा करून, दिलीतच मातबर लढाई केली. तें वर्तमान पेशजी विनंतिपत्री
लिहिलें आहे. प्रस्तुत सावकारी वर्तमान ऐकिलें जे, मीर आबस यानें, चेले दोन-
चार होते ते, घरून कैद केले. वीस पंचवीस हजार फौज जमावून पातशाहास
कांहीं खजिना मागूं लागला. शाहानें उत्तर केलें जे, आझांजवळ खजाना नाही.
यानें चढाई करून पातशाहाच्या महालावर आर्क किड्यावर गेला. त्यांनीं दरवाजे
मामूर करून तोफा सुरू केल्या. दिलीत असा गवगवा जाला. पातशाहांनीं पाटील-
बावांस पत्रें लिहिलीं. ऐशी लाख रुपये व आगऱ्याचा किड्या देऊं केला, नी फार
जलद येऊन पोहचा, झणून दोन चार पत्रें दिलीहून आलीं. आगऱ्यास दाखल जाले
झणजे किड्या व वीस लक्ष रुपये धावे. बाकी साठ लक्ष दिलीस गेल्यावर कांहीं धावे.
सारा भरणा त्याचें-मीर आबसचें-पारपत्य जाल्यावर धावे असा करार. त्यावरून
पाटीलबावांनीं जैपूरवालां व जाट वगैरे रजवाडी वीस हजार फौज जमा करून, व
नजीबखानाचा चेला आमदानी याजवळ दहा पंधरा हजार फौज होती, तेही सारी
मिळून चाळीस हजार फौजेचा जय करून, दरमजल आगऱ्याच्या रोखें चंबल नदीवर
गेले. ते मुहाम्मद साहुकारी वर्तमान:-पाटीलबावांनींही उज्ज्व वगैरेकडून दहा लक्ष
रुपये आणिक आणविले. हुंझा आगऱ्याच्या करवित्वा. याप्रमाणें सावकारी वर्त-
मान ऐकिलें, तें लिहिलें असे. गोहजवाल्याचा मुख्य खराब जाला, व पातशाहांनीं
राण्यांस लिहिलें जे, ग्वालेरीचा किड्या पाटीलबावांचे स्वाधीन करणें. आधींही
गोहजवाल्याकडे सूत्र होतेंच. त्यावर पातशाही हुकूम जाला. त्यावरून ग्वालेरी-
वरील जकिरा राणाजी उतरीत आहे झणून हेंही बाजारीच वर्तमान ऐकिलें.
दिलीस बाईचा वकील आहे. त्याचें पत्र येथें आलें नाही. काशीवाले.....
वकील पेशजी पुण्यास आला होता. तेव्हां.....काशीस गेला होता.
इकडूनच गेला.....काशीहून येथें आला. पांच सात रोज येथें होता.
.....बाईचा निरोप घेऊन रेवापार दर्शिनतीरास गेला. हुजूर येत
आहे. दुसरें वर्तमान सेंदव्यांत संताजी होळकर आहेत. त्यांनीं खरगोणच्या
खेड्याकडे कांहीं चोरीचा अपराध ठेवून, चढाई करून, त्यावर दोन हजार पेंढारी व
पांचसातशें फौज ऐसे संताजी होळकर व चिमाजी बुळे उभयतां सरंजामानसीं

जाऊन दोन गांव खरगोणचे मारले. ते वर्तमान बाईस कळले. बाईंनी येथून दोन पागा रामजी आघाव्याची व आणिक एक ऐसे रवाना केले. दोनशें लोक राजश्री कृष्णाजी तानदेव खरगोणी त्याजवळ आहेत. इकडून दोन पागा दोनशें लोक गेले. खरगोणी एक जागा होऊन बाहेर निघाले. संताजी होळकर व चिमाजी बुळे हे उभयतां व कृष्णाजीपंत यांसी त्यांसी लढाई जाली. पहिले लढाईस कृष्णाजी तानदेवांनी त्या उभयतांचा व पैदान्यांचा मोड केला. पांचसात उंट, दहापांच घोडी घेऊन आले. दुसरे लढाईस त्यांनी यांचे हत्तीवरील निशाण व दहापांच घोडी नेली. याप्रमाणे दोन लढाया जास्व्या. ऐसे वर्तमान ऐकिले, ते सेवेसी लिहिले. पुढे-पणेंही शोध करून मागाहून लिहीन. राजश्री पाटीलबावांकडे राजश्री माधवराव गंगाधर गेले आहेत. त्या तागाईत आघाव पत्रे आली नाहीत. परंतु अंतस्थ बाईस पत्रे पाटीलबावांची येत जात असतात झणून ऐकिले आहे. तथ्य असे लिहवत नाही. परंतु पक्षेपणे बाईची खातरजमा पाटीलबावांनी केली आहे, असेही ऐकिले आहे. वर्तमान देखले ऐकिले वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. सेवकाची खर्चाची फार विपत्त्य आहे. धनी कृपाळु समर्थ. हे विज्ञप्ति."

लेखांक ६४. ता. ०२९ नोवेंबर इ.स. १७८१.

श्रीगजानन. मि. मागशीर्ष शु. १४ शके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ १२ जिल्हेजपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथे वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—इकडील वर्तमान पेशजी विनंतिपत्री लिहून डाकेबरोबर पत्रे रवाना केली आहेत. सेवेसी पावली असतील. राजश्री केसो भिकाजी येथे आले. बाईची भेट घेऊन सरकारची पत्रे देऊन, आज्ञेप्रमाणे बाईस बोलून, उत्तरे घेऊन सेवेसी पेशजी पाठविली आहेत. तेथून सरकारची आज्ञा जसी येईल, त्याप्रमाणे येथे बाईसी बोलतील. सांप्रत राजश्री सदाशिवपंत दाजी व रामजी पाटील हे उभयतां छ २८ जिल्कादी येथे आले. दुसरे दिवसी बाईची भेट जाली. ते दिवसी येथे गोवर्धनउत्साह होता. ब्राह्मणसंतर्पण जाले. त्या गडबडीमुळे कांहीं बोलणे जाले नाही. छ १ मिनहूस.....रामजी पाटिलांचे व बाईचे आधी दोन तीन घटका बोलणे जाले. तदोत्तर सदाशिवपंतांस बोलविले. त्रिवर्गाचे दोन घटका खलबत जाले. अर्धी घटका दिवस राहतां उठली. बाईंनी उभयतांस सांगितले जे, रात्री निजावयास या. तदोत्तर तीन घटका रात्री बाईची देवपुजा जाली. बावर त्यांनी यावे, तर फार लांब राहिले होते.

दुसरे दिवशीं भोजनोत्तर उभयतां येऊन, दोन घटका एकांतीं बोलून उभयतां बाईंनीं वस्त्रे देऊन निदा केलें. दोन प्रहरानंतर स्वार होऊन गेले. राजश्री पाटीलबावांकडील वर्तमानः—कोतवालगद्दीस लागले होते. ते सर करून, दुसरे कोणी गद्दी आहे, त्यास मोर्चे लाविले आहेत. दिल्लीकडे जाणार होते, परंतु अद्याप गेले नाहीत. राजश्री माधवराव गंगाधर आश्विन शु॥ ८ मीस लष्करांत पावले. त्यांस पाटीलबावांची दिवाणगिरीचीं वस्त्रे होणार झणून घाटत आहे. अद्यापि वस्त्रे जालीं नाहीत झणून ऐकिलें. त्यांकडीलही पत्रे येथें बाईस आलीं. छ ३ मिनटूस रात्रीं आलीं आहेत झणोन ऐकिलें. तपसील समजल्यांत आला नाही. शोध करून मागाहून लिहीन. केसां भिकाजींनींही सेवेसी विनंतिपत्र लिहिलें आहे, त्यावरून विदित होय. सेवकाची खर्चाची फार विपत्त्य आहे. येथें विकताशिवाय गवताची काडी देखील मिळत नाही. कर्ज जालें आहे. पुढें नित्य कृत्य चालायाचें संकट जालें आहे. धनी कृपाळू समर्थ. छ ११ मिनटूस उज्जनीहून येथें पत्र आलें. त्यांत वर्तमान होतें जे, आश्विन वद्य त्रयोदशीस माधवराव गंगाधर यांस पाटीलबावांनीं आपले दिवाणगिरीचीं वस्त्रे दिलीं. दुसरें त्या पत्रांतच वर्तमान होतें जे, पायागद्दीहून वर्तमान आलें जे, कलकत्याहून इंग्रजांनीं नवा सुभा मुंबईस पाठविला. त्यानें मुंबईस पहिला सुभा होता त्यास फांशी देऊन मारला. नव्या सुभ्यानें मुंबई व सुरत वगैरे बंदोबस्त केला; व बडोद्याकडे कांहीं पलटणें पाठविलीं. याप्रमाणें वर्तमान होतें. देखलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. सेवकाचे खर्चाचें फार विपत्त्य आहे. कांहीं उपाय नाही. धनी कृपा करतील, तर येथील देण्यापासून मुक्तता व पुढें नित्य कृत्य चालेल. नाही तर येथें कोणी त्राता नाही. धनी सर्वज्ञ समर्थ. हे विज्ञप्ति.”

लेखांक ६५. ता० २९ नोव्हेंबर १. स. १७८१.

श्रीगजानन. मि० मार्गशीर्ष शु॥ १४ शके १७०३.

“श्रीमंत राजश्री तात्यासाहेब स्वामींचे सेवेसीः—

सेवक बिठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र १२ जिल्हेजपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः— इकडील वर्तमान श्रीमंतांस पेशजीं विनंतिपत्रीं लिहून काशीदजोब्यांबरोबर व डाकेबरोबर पत्रे रवाना केली आहेत. त्यांवरून आपल्यासही भ्रवण जालेंच असेल. अलीकडे अधिकोत्तर कांहीं नाही. येथील अनुसंधान पाटीलबावांच्या पत्रावर आहे.

देखले ऐकले वर्तमान सरकारच्या पत्रांवरून विदित होईल. सेवकाचे वर्तमान.... येथे दोन.....चार वर्षे जाली. सरकारचाकरीच आहे.....आहे. परंतु येथे असल्याने यांस सुख असावे.....माझेविषयी बाईस कोणी काय भासविले आहे न कळे. राजश्री बाबुराव वैद्य येथे आले, त्यास दोन तीन महिने जाले. तेव्हापासून मजविषयी उपेक्षेच्या गोष्टी बोलू लागली. त्यावर बाबुराव येथून निदा जाले. ते समर्थी त्याजबरोबर मीही येत होतो. परंतु सरकारची आज्ञा नाही; श्रीमंत रागे भरतील; यास्तव राजजीसही सांगितले जे, श्रीमंतांस विनंति करून मजला बोलावून घ्यावे. तदोत्तर बाबुराव येथून गेल्यावर, महिन्या पंधरा दिवसां, राजश्री सुकुंदराव दिवाण यांज हातीं मजला सांगविले जे, “तुमचे आतां येथे काय काम आहे? सरकारचा जाबसाल बाबुरावांकडे लागला. त्यांचे कारकून लक्ष्मण बळाळ येथे आहेत. मग तुमचे येथे बसायाचे काम काय? तुम्ही आपल्या धन्याकडेस जावे.” असे त्यांनी एक दोन वेळां मजला सांगितले. तो तपशील पेशजी श्रीमंतांस विनंतिपत्री लिहिला. सरकारची आज्ञा आली जे, तुम्ही तेथेच असा. येथून तुमची खर्चाची नेमणूक करून पाठवू. श्रीमंतांनी खासदस्तूर चार ओळी लिहित्याने, सरकारचे मनुष्य तेथे कोणी नसावे असे, बाईचे मानस असल्यास, तुम्हांस कसराबद अगर मंडळेश्वर अगर उज्जनी येथे आज्ञा करू तेथे रहा. ते पत्र बाईस दाखवले. ते वेळेस बोलली जे, “आमचे काय खातात? त्यांचे धनी त्यांम खर्चास पाठवितात. मग राहिनात कां? रहा झणावे. परंतु आज्ञांजवळ खर्चास मागाल तर आज्ञांजवळ कांहीं नाही. आम्ही कोणाकोणास घावे? राजजीकडील कारकून आहेत, त्यांकडे जाबसालच आहे. यांकडे काय? हे आमचे बारीक मोठे लिहिणार!” असे कोणां कोणांजवळ बोलली. ते समर्थी भासविणारांनीही चार गोष्टी अधिकोत्तर भासविल्याने, बाबुराव व लक्ष्मण बळाळ हे सरकारचे मातबर, आणि विठ्ठल शामराज, हरिपंत-तात्यांचे विद्यमाने. बारीक मोठे जे लिहिणें ते यांनी तात्यांस लिहावे, असे बाईस समजाविले. सांप्रत येथील समज तुकोजीबावांचे पक्ष.....तात्या. श्रीमंतांची ममता इकडील या समजेच्या पोटांत बारीक बारीक फार आहे. असो. प्रस्तुत बाई येथे कोणाच्याजवळ बोलली कीं, आमचे येथील गृहकृत्याच्या बारीक मोठ्या गोष्टी तेथे हरिपंत आपले घरी बोलतात. इत.....मोठ्या गोष्टी कोण त्यांस लिहिते? जवळील बोलले.....त्यांचे खासगत कारकूनच आहेत. चार वर्षे.....आहेत. ते अधिक वेगळे लिहीत असतील.....भासले. ते वेळेसही समविषय बोलली कीं, “आम्हीच काय करितों. उगेच वरचेवर कारकून कां पाठवितात? आमचे येथे कधी श्रीमंतांचे कारकून बसत नव्हते. नवे नवेच होऊं लागले.” असे बोलली झणून ऐकिले.

मी येथून यांची नालीश सरकारांत लिहितो, असें यांस मासविणारांनीं मासविलें आहे. मजविषयीं यांची चित्तशुद्धि नाही. त्यापक्षीं धन्याच्या पायांजवळ असणें बरें. आज छत्तीस वर्षेपर्यंत धन्यांनीं प्रतिपाळ केला. आतां उतारबयांत धनी उपेक्षा करणार नाहीत. आपण कृपा करून श्रीमंतांस विनंति करून आज्ञापत्र पाठविलें तर येईन. येथील ग्रासीचा प्रकार, रावजी नवतं आले त्या दो वर्षांत, चार पांचदा मिळून सहाशें रुपये यांजकडील मजला पावले आहेत. पेशजीही सेवेसी लिहिलेंच आहे. अलीकडे एक कवडी यांजकडील पावली नाही. येथें बाहेरील खर्च पैशाव्यतिरिक्त कांहीं चालत नाही. येथें सहाशें रुपये देण्याच्या पेंचांत आहे. पुढें नित्य कृत्य चालणें संकट जालें आहे. फार भ्रमांत आहे. माझेविषयीं कोण श्रीमंतांस विनंति करितो ? स्मरण कोणास ? यास्तव, आपण कृपा करून विनंति श्रीमंतांस केली तर, येथील देण्याच्या पेंचांतून निघून धन्याचे दर्शनास येणें होय, अशी कृपा कराल तर बरें आहे. अलीकडे पांच महिने सरकारचें व आपलें कधीही पत्र येत नाही. कासीदजोब्बा येतात, त्यांजबरोबर देखील उत्तरे येत नाहीत. असो. सरकारची मर्जी. हें पत्र एकांतीच वाचावें. उत्तर यावें. अपराध क्षमा करावा. हे विनंति.”

लेखांक ६६. ता० १२ दिसेंबर इ. स. १७८१.

अंगजानन. मि० मार्गशीर्ष बा॥ १२ चके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र २५ जिल्हेजपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्री लिहून कासीदजोब्बाबरोबर पत्रें रवाना केलीं आहेत. सांप्रतचें वर्तमान राजश्री माधवराव गंगाधर यांस दिवाणगिरीचीं वस्त्रें दिलीं. सबब शिष्टाचाराचीं पत्रें राजश्री पाटील-बावांजीं पत्रें बाईस आलीं होती जे, हे दौलत नी ते दौलत दोन नाहीत. पूर्वी-पासून कैलासवासी सुभेदार सांभाळ करीतच आले आहेत. त्याप्रमाणे आपणही प्रतिपाळ करीतच आहांत. माधवराव येथें असल्यानें घरी आहेत. अशीं ममता-पुरस्सर पत्रें-आलीं. यांनींही त्याप्रमाणेंच यांचीं उत्तरे पाठविलीं. बाजारी वर्तमान ऐकिलें कीं,.....पाटील इकडून गेले. ते पाटीलबावा.....
.....भाषणें होऊन मसलत ठरली. माधवरावजी फौजसुद्धां त्या शहरावर ठेवून खांसा आपण सडे कांहीं लोकांनिशीं उज्जनीस यावें; तेथून येथें बाईची भेट घेऊन श्रीमंतांच्या दर्शनास जावें; अशी मसलत जाली आहे. झणून वदंतेचें वर्तमान.

राजश्री तुकोजी होळकर तेथे आहेत. त्यांचे ममतेस्तव इकडील होळकरसंमधीं महाल जे आहेत, त्याविषयी सरकारची उत्कंठा फार आहे. हमेश कागदपत्र व कारकून येतात; व त्यांस कांहीं खर्चास पाठवावे झणून वरचेवर ताफीदपत्रे व महसल येतात. आज तीन वर्षांत एक कोंकणप्रांतीं इंग्रजांची मसलत पडली. ते वेळ-सही त्यांजवळ फौज किती होती, ती आतां दोन वर्षे फौजेचा खर्च काय आहे? कामकाज तरी कोठें पडलें आहे? तत्रापि देशीं सरंजामी महाल आहेत, ते निरु-पद्रव. इकडील जोर तलमी महाल त्या देशच्या महालचा पैका कोठें खर्च होतो? हा विचार श्रीमंतांनीं त्यांसी कांहीं न करितां, इकडील महालांचीच ताफीद वरचे-वर येती. तस्मात्, राजश्री नारो गणेश जो पर्याय श्रीमंतांस समजावून सांगितात, तें मान्य होतें. कारण कीं, मशारनिल्ले, मुत्सखांस दरबारखर्च मनास येईल तसा करून, सर्व एकवाक्यतेनें समजावितात, तेंच मुख्यस्थानीं मान्य होतें. येथून आज दोन वर्षे हमेशा इकडील हिशेबाचे आजमास व महालमहालची जमा व येथील खर्च व शिबंदीखर्च व त्यांनींच रद्दकर्जी महाल दिले आहेत, हें सविस्तर लिहून पाठवीत असतां, श्रीमंतही दौलत करितात, त्यांसही सर्व खर्च ठाऊक आहेत. असें असतांही ते जे एकवाक्यतेनें समजावितात, तें मान्य पडतें. आझांकडील आबसालास पर्याय अनेक प्रकारचे लागतात. तस्मात् शिंघांच्या बायकांप्रमाणें आझीही एकीकडे बसावे असें नारो गणेशाच्या सांगितल्याअन्वये मान्य पडावें. इकडील तापत्रय कांहींच चिंत्तांत येऊं नये. अतएव विवेकस्थानीं अविवेक याचा प्रवेश जाल्यास सहजच विपर्यास पडतात. असें अनेक प्रकारें बोलणें वेळेस बोलत असतात. परंतु पाहतां टाकून गोष्ट सांगायाचा रंग नाही असें दिसून येतें. पाटी-लबावांची दिवाणगिरी माधवरायांनीं केली आहे. ते विषयीही बाईचें संमत..... बाईही बोलत होती जे, निमणें कठीण आहे. पाटीलबावा पोतनिशी व बक्षीगिरी व (फाटलें आहे.)..... व फडणिसी हे चारी दरख पाटीलबावांस समाळावे लागतात. पाटीलबावा झणतात जे, हे माझीं गरीबें पदरची आहेत. त्यांस कोणीकडे जा झणावें? हे चौघेही तुमचे आशेंत राहातील. त्यांस माधवराव यांचें मानस आहे कीं, पोतनिशी आबाजी नाईकांस थावी व बक्षीगिरी राजश्री नारो शिवदेव यांस व फडणिसी आपल्याकडेच ठेवावी अशी रदबदली आहे. याप्रमाणें करून घेतील. येथवर आलें आहे झणून दरबारांत ऐकिलें. अद्याप कागदीपत्रीं कोठें वर्तमान लिहिलें आलें नाही. माधवराव यांजवळ कारकून आला आहे. तोही कोठें कोणांजवळ बोलला कीं, पैक्याचें अगत्य पाटील-बावांस आहे. करून देतील. राघो भल्हार यांस पाटीलबावांनीं विसा हजारांचीं

खेडी देऊन, सांगू कामतें करावें असे रीतीनें ठेवले आहेत, झणून ऐकिलें. बागवळ्याच्या पैक्यास पाय सुटले झणून असेही कित्येक बोलतात. तुकोजीबावांकडेस येथून बाईचे खिसमतगार अंतर्गें हमेशा जात येत असतात. तें सूत्र एकच आहेसें दिसतें. आग्रह विप्राविषयींचा येथें फार आहे. मंडळेभरीहून फडणीस मुजुमंदारांनीं राजश्री तात्यांस पत्र लिहिलें आहे, त्यावरून विदित होईल. देखिलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. सेवकाची खर्चाची फार विपत्त्य आहे. पांच सहाशें रुपये कर्जही जालें आहे. येथें कांहीं उपाय नाहीं. धनी कृपाळु समर्थ. हे विज्ञप्ति."

इ. स. १७८२.

[ह्या सालचीं अवधी ११ पत्रें उपलब्ध झालीं आहेत हें साल अतिशय महत्त्वाचें असल्यामुळें ह्या वर्षाचीं पत्रें इतिहासदृष्टीनें फार उपयोगी आहेत. तीं उपलब्ध झाल्यास मागाहून छापण्यांत येतील.]

लेखांक ६७. ता. २३ जानेवारी इ. स. १७८२.

पो. छ २३ सफर.

धीगजानन. मि० माघ शुद्ध ९ शके १७०३.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज साष्टांग नमस्कार विज्ञापनाः—छ ८ रोजी रात्री दरबारस गेलों होतों. त्यास खरगोणची मामलत येथें बाईंनीं राजश्री कृष्णाजी तानदेव यांस दिली आहे. त्यांजवळून रस्त वगैरे बहिवाट चालत आहे, हें तेथेंही ठाऊक आहे. असें असतां, तेथें राजश्री तुकोजी होळकर यांणीं कासी रंगनाथ यांस खरगोणची मामलत सांगितली. येथें बाईंनीं कृष्णाजीपंतास दिली. हें त्यांस विदित असतां, मशारनिलेंनीं रस्त देऊन सनदा करून घेतल्या. तुकोजीबावांचें पत्र बाईस घेतलें कीं, खरगोणची मामलत कासी रंगनाथ यांजवळून रस्त घेऊन सांगितली आहे; तर सुगळीतपणें यांजकडेस चालूं द्यावी. असें पत्र घेऊन कासी रंगनाथ सेंदव्यास आले. तेथून त्यांनीं आपले भाऊ, विसाजी रंगनाथ, येथें पत्र देऊन बाईकडे पाठविले. त्यांनीं बाईची भेट घेऊन तुकोजीबावांचें पत्र दिलें. पत्र ऐकून ते समयीच बाईंनीं पत्र टाकून दिलें कीं, आम्हीं कृष्णाजीपंतास मामलत सांगितली आहे, हें तुम्हांस ठाऊक असतां तुम्हीं मामलत कां केली? इतका जाबसाल ओंकारजीच्या यात्रेंत जाला. त्यावर येथें आली. मधें मधें जाबसाल करीतच होते. बाई झाडून टाकीतच होती. त्यास, कालें रात्री जाबसाल जाला. विसाजी रंगनाथ यांणीं बाईस विचारलें जे, आमचे घरीं देणेदारांचीं घरणीं बसलीं

आहेत. आम्हांस काय आज्ञा ? त्यास बाईंनी साफ उत्तर केलें जे, आम्ही कृष्णाजी तानेदेव यांजवळून रस्त घेऊन मामलत त्यांस सांगितली आहे. हें त्यांस व तुम्हांस माहीत असतां, तुम्ही आम्हांस न पुसतां, त्यांस रस्त घेऊन मामलत करून आला, हें कां ? यांणीं उत्तर केलें जे, ते धनी. बाई बोलली कीं, तुम्हांजवळ रुपया फार आहे, झणून तुम्ही त्यांस दिले. आम्हांस कोणी देईना ? असो. आणीक इतके दिवस बसला तरी आम्हांस मामलत तुम्हांस देणें नाहीं. परिछिन्न येथें राहूं नये. यांणीं उत्तर केलें जे, आम्ही बुडालों ! बाईंनी उत्तर केलें जे, तुम्ही आपले गांढवा-जीनें बुडाला. मेले फितुरी पागा घेऊन आले आहेत. सेंदव्यांत जमीयत करून खरगोणावर वगैरे महालावर आवाळाव करावी, या विचारांत आहां. बरें, काय विंता आहे ? विसाजीपंतानें शफत वाहिली कीं, आम्ही उभयपक्षां चाकर. आमची इतकी ताकद काय कीं, आम्ही धन्याशीं निमकहरामी करणार नाहीं. करून फसलों, तेथेही अधिकोत्तर बोलवत नाहीं. आम्ही काय करावें ? तेव्हां बाईंनीं निक्षून सांगितलें कीं, परिछिन्न मी हे मामलत तुम्हांस देत नाहीं. बसू नका. ते बोलले जे, आमचे गळे फसले आहेत; ते कसे उगवतील ? त्यास बाई बोलली कीं, ते व आम्ही एकत्र होऊं, तेव्हां जें होणें तें होईल. जेव्हां बोलाल तेव्हां हाच जाबसाल. तुमचे माऊ सेंदव्यांत पागा घेऊन बसले आहेत. त्यांस झणावें कीं, काय करणें तें करा. पराक्रमी पुरुष आहेत ! विसाजी रंगनाथ बोलला कीं, आम्ही धन्याचे चाकर. आम्हांजवळून असें होणार नाहीं. बाई बोलली कीं, चाकर खरे; परंतु फितुरी चाकर ! असो. मामलत तुम्हांस देणें नाहीं, असें साफ उत्तर केलें. याप्रमाणें येथें उत्तरें जालीं. कदाचित् तेथें खरगोणाविशीं साहित्यपत्र सरकारचें तुकोजीबावा बाईस मागतील. जाबसाल असा निक्षून जाला आहे. धन्यास विदित होय झणून विज्ञापना. सेवकास आज्ञापत्र येऊन दोन महिने जाले, परंतु देण्याच्या आटकावाकरितां राहिलों आहें. बारंवार लिहितों झणून धनी रागे भरतील. सेवकाथें तों तेथें स्मरण देण्यास कोणी नाहीं. नित्य येथें कर्ज खात बसलों आहें. धनी कृपाळु सर्वजाण आहेत. हे विज्ञप्ति."

लेखांक ६८. सा. ११ जुलै इ.स. १८८२.

भीमजानन. मि. जापाद शु. १ सके १७०४.

“विज्ञापना.—लखनौस बाईचे वकील खंडेराव झणून आहेत. त्यांनीं येथें तिकडील वर्तमानचें पत्र लिहिलें आहे. एक महिना ती रोजांचें पत्र येथें छ १ साबानीं आलें. त्यांत मजकूर त्यांनीं लिहिला होता जे, कलकत्त्याहून इंग्रज म० ६० १०.

सात जण सरदार निघून दिल्लीस पातशाहाचे भेटीस आले. त्या सातांतून दोघे सरदार माथील व कर्नल किलीच हे उभयतां पुढें लखनौस आले. सुजाउ-हवल्याचा लेक मिरजा आमानीची भेट घेतली. परस्परें आगतस्वागत जालें. त्रिवर्गीची मसलत जाली जे, दिल्लीस जाऊन पातशाहाची भेट घ्यावी. ती करोड रुपये पातशाहास नजर देऊन वजारत करावी. पातशाही फौज व आपली सलतनत घेऊन दक्षिणेस यावें. अशी मसलत उभयतां बोलले. सुजाउहवल्याच्या लेकानें आपले मातुश्रीपासून साठ लक्ष रुपये गुदस्तां घेतले आहेत. आतां सुजाउ-हवल्याचे आईजवळून काय जडीपुंजी असेल ते घेऊन, उभयतां बेगमा-आई व आजी-उभयतांस काशीजवळ कोणी किल्ला आहे तेथें नेवून ठेवाव्या, अशी मसलत केली आहे. ते मागाहून इंग्रज आले झणजे हे मसलत करून दिल्लीस येणार. दिल्लीकडील वर्तमान या पत्रांतच होतें जे, पातशाहांनीं साहेबजादा बाहेर काढला होता जे, आग्यास जाऊन बंदोबस्त करा. त्यास नजीबखानास देवाज्ञा जालियावर फौजेस कोणी घनी पाहिजे, झणून नजीबखानाच्या बहिणीनें त्याचा चेला आफराशा देरीणा (?) मनुष्य होता, त्यास वस्त्रे देऊन फौजेस सरदार केला. साहेबजाहांनीं त्यांनीं फौज सुद्धां आग्यास जाणार होते, परंतु अफराशास पातशाही वस्त्रे जालीं नाहींत. पातशाहाच्या चित्तांत कांहीं किलाफ आला, यास्तव आग्याची मसलत राहिली. शाहाजादा फिरून दिल्लींत गेला. पातशाहाही दक्षिणी फौजेची मार्गप्रतीक्षा फार करितात. या पत्रांतच पाटीलबावांकडीलही वर्तमान होतें जे, गोहदवाल्याकडून गंगाधर गोविंद बोलायास आले होते जे, कांहीं खंडणीचा जाब-साल बोलाल तो ऐकूं; परंतु ग्वाल्हेर खालीं करून देत नाहीं. पाटीलबावाही झणतात जे, ग्वाल्हेरच घेऊं. याप्रमाणें वर्तमान होतें. श्रीमंत राजश्री दादासाहेब मुंबईस गेले, व तिकडे पनवेलीकडे दहा पलटणें इंग्रज जमा जाले आहेत. पुण्याकडे जाणार झणून हें बाजारी वर्तमान ऐकिलें, व तैलंग ब्राह्मणाचे मुखाचें वर्तमान ऐकिलें जे, दादासाहेब सुरतेसच आहेत. परंतु मुल्यांनीं अभिहोत्र घेतलें व अमृतरायासही अभिहोत्र दिलें. उभयतांही सुरतेजवळ अश्विनीकुमारावर तापीतीरी आहेत. याप्रमाणें वर्तमान ऐकिलें. सत्य मिथ्य देव जाणे. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति. जाटांनीं जमियत करून डिगेस मोर्चे लाविले आहेत. किल्ल्यांतील शिबंदीचे लोक झणतात जे, तीस हजार रुपये आमची शिबंदी चढली आहे. ते णा, नी किल्ला घ्या; व आग्याच्या किल्ल्यांतही शिबंदीचे लोक आहेत. ते झणतात जे, साठ हजार रुपये शिबंदीचे चढले आहेत, ते कोणीही देऊन किल्ला घेणें. हें कागदी पत्री वर्तमान नव्हे. बाजारी ऐकिलें. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति.”

लेखांक ६९. ता. २८ जुलै इ. स. १७८२.

पे। छ २५ साबान.

श्रीगजानम. मि. आषाढ वा। ४ सके १७०४.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत छ १६ साबानपर्यंत स्वामीच्या कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथे वर्तमान यथास्थित असो. विशेष:-इकडील वर्तमान पेशजी विनंतिपत्री लिहून डाकेबरोबर पत्रे रवाना केली आहेत, पावलीं असतील. सांप्रत मातुश्री अहिल्याबाई श्रावणमासचे गडबडीत आहेत. राजश्री पाटीलबाबांकडील पत्रे बाईस हमेशा येत असतात. सांप्रतच्या पत्रांत मजकूर जे, राजश्री शिवाजी विठ्ठल यांचा प्रांत राजेरजवाड्यांनी व गोहजवाड्यांनी दाबला होता, तो बहुतेक सोडविला. एक स्थळ राहिलें. तेही चौ रोजांनी सुटेल. ते जालें झणजे हिंमतगडास जाणार. ते जागा बांकी आहे. ते सुटली झणजे पंचमहाल सारा सुटला. तदोत्तर वर्षाकाळची छावणी चान्यापाण्याची सोय पाहून करूं. गोहजवाड्याकडून राजश्री गंगाधर गोविंद बोलावयास येणार झणून लिहिलें होतें. तर्कानें दिसतें कीं, कांहीं खंडणीचा मजकूर बोलतील. म्वाल्हेर खालीं करायाचा मजकूर त्यांच्या चिंतांत नाही. यांचा तो निश्चय कीं, म्वाल्हेर सुटल्याशिवाय त्यांच्या प्रांतांतून निघूं नये. राजश्री आबाजी नाईक वानवळे व राजश्री माधवराव गंगाधर यांस लवकर पाठवून घावें, असें वर्तमान होतें. हें पत्र वाचून पाहून, बऱ्हाणपुरास राजश्री नारो शिवदेव व बाजी विठ्ठल व आबाजी नाईक यांकडे रवाना केलीं झणून ऐकिलें. बऱ्हाणपुरी नाइकाचे मातुश्रीस सावकाश वाटत नाही. ज्वराचा उपद्रव जाला आहे. ते स्वस्थ जाली झणजे नारोपंत नाना व बाजीपंत नाइकास घेऊन इकडे येतील. येथें बाईची भेट घेऊन पुढें माधवराव यांसह पाटीलबाबांकडेस जातील. असें ऐकिलें. राजश्री लक्ष्मण बळाळ यांस सरकारचें पत्र हुजूर येण्याविषयी आलें होतें. त्यावरून बाईची आज्ञा घेऊन छ १३ मिनहूस ते पार जाले. पर्जन्यामुळें एक दिवस पार मुक्काम करून छ १५ मिनहूस प्रातःकाळींच कूच करून गेले. दरमजल पुण्यास येतील. त्यांचे भेटीनंतर येथील वर्तमान सविस्तर सेवेसी निवेदन करतील. मृगापासून दीड महिना इकडे पर्जन्य नव्हता. आतां पुष्प नक्षत्राचा पाऊस चांगला जाला. पेरण्या लागल्या आहेत. राजश्री बाजीराव बर्बे यांसी व लक्ष्मण बळाळ यांसी भाषणें पुष्कळ जालीं आहेत. सेवेसी निवेदन करतील. सारांश, त्यांच्या बोलण्यांत बारंवार हेंच आहे कीं, आपल्यास पुण्यास जाणें नाही. जिवंत रेवापारी दक्षिणतीरास जाणार नाही. येथेंच बाईजवळ वर्ष दोन वर्ष राहून, पुतेंपणें बाईची खातरजमा एकनिष्ठेची जाल्यावर, पुढें

कोठें बाई पाठवितील तेथें जाऊं. अगर श्रीमंतांची ममतापुरस्सर पत्रें आलीं तर जाणें होईल. या वेळेस येण्याचें मानस नाही. अशी स्पष्ट भाषणें जालीं. हैदरनाईकाकडील वकील बाळमुकुंददास दिल्लीस आहे. त्यांनीं पातशाहासी संदर्भ लाविला होता जे, दोन करोड रुपये नजर देतो; सा सुभे दक्षिणची सुभेदारी आपल्यास घावी. त्यास, पातशाहांनीं यांचें खानदान विचारलें जे, हे कोठील? पहिलें यांचे दादे परदादे काय करीत आले आहेत? त्यांच्या वकिलांनीं तो अरकाटचे सुभे झणून सांगितलें. तेव्हां पातशाहांनीं सा सुभे दक्षिणचे सुभ्यांचा नांवनिनामा काढविला. तेथें यांचा दाखला कोठें न मिळाला. तेव्हां बारीक शोध केला. तेव्हां कर्नाटकांत कोल्हार परगणा आहे, तेथील नाईकबाडी हें समजल्यांत आलें. त्यावरून ती गोष्ट महकूफ राहिली. त्यावर दिल्लीचे तवायफ लोक व कांहीं मातबर यवनांच्या पोरी खरेदी केल्या. पाऊणशेंपर्यंत बायका खरेदी व कांहीं फुसलावून, अशा जमा करून, त्याजबरोबर रथ व गाढ्या व दोनशें बरकंदाज वगैरे काफला जमावून, पातशाहाचीं हुकुमी पत्रें राजेरजवाडे व तहद औरंगाबादपर्यंत मातबर संस्थानिकांस, पातशाहाचीं साहित्यपत्रें कीं मागीं कोणी मुजाहीम न होतां आपलालीं हद्दपार करून देणें झणून, सार्वभौमाचीं पत्रें देऊन, दिल्लींतून रवाना केलीं. त्यांस सहा महिने जाले. पिढाव्यास दाखल जालीं. तेव्हावर येई तों सहाजणी कीं सात इतक्या राहिल्या. बाकी साऱ्या निघून गेल्या. जागां जागांच राजेरजवाड्यांस सांगत कीं आझांस जोरावारी न नेतां, ते हिरून घेत. कोणी काढून दिल्या असें होत. पिढाव्यापर्यंत आले. तेथें मुक्काम करून बाईसही पातशाहाचा इनाईतनामा होता जे, यांस समागमें लहवार (?) देऊन आपली हद्दपार करून देणें. तें पत्र घेऊन एक भला मनुष्य मुसलमान, समागमें त्याचीं पांच सात माणसें, तो काल छ १५ मिनहूस त्रितीय प्रहरीं आला. वाड्यांत बाईस समाचारास पाठविला. यांनीं बोलविला. पातशाही पत्र उभे राहून पुढें जाऊन घेतलें पाहिजे, तो भला माणूस झणाला. बाई झणाली जे, “ज्या श्रीमंतांच्या लोकांनीं पातशाहाची तगीरी बहाली केली आहे, त्यांच्या पत्रास इतकी आडस पत्री नाही. यांस कोण पुसतो?” लोक झणाले जे, “पातशाही कैदकान् आहे. आपण मान्य न करीत, तर आणीख कोण करील?” मग मुकुंदराव दिवाणास सांगितलें जे, उभे राहून पत्र घ्या. “मग मुकुंदराव उभे राहून, दोन पावलें पुढें होऊन पत्रें घेतलीं. तें मुनशींनीं वाचून दाखविलीं. त्यांत हाथ मजकूर होता जे, हैदर अलीखां बहादर यांचा जटक येथून मुकुंददास वकील त्यांचे त्यांनीं रवाना केला आहे. खानबहादराकडे लहवार जात आहे.

आस आपली हद्द पार करून देणें. देवराव हिंगणे यांचेही पत्र याच साहित्याविषयी होतें. तें पाहून या अविधास बाईंनीं सांगितलें जे, चौमाशाची छावणी कोठें करितां? यानें सांगितलें जे, येथें येऊं. बाईंनीं सांगितलें जे, उज्जयिनीस अगर पिंढाव्यास छावणी करा. नादबरसार्तीत या. आम्ही आपली हद्द पार करून देऊं. इतकें सांगून त्यास विडे देविले. एक घोटें व आठ माणसें त्यांस समांगमें होती. त्यांस शिधासामुग्री देविली. पातशाहाच्या पत्राचें उत्तर देणें झणून मुनशीस सांगितलें. त्यांस निरोप दिला. दिल्लीचें वर्तमान हिंगण्यांनीं लिहिलें होतें जे, नजीबखानाचे चेलें व त्याचे फर्जेद या उभयतांत कज्या लागला आहे. पातशाही साहेबजादा आश्यास जाणार झणून डेरादाखल जाला होता. तो बांच्या कलहामुळें फिरून दिल्लीत गेला. शिकांचीहो गडबड फार आहे झणून हिंगण्यांनीं लिहिलें होतें. श्रुत होय हे विश्वासि.”

लेखांक ७०. ता. ३१ जुलै इ. स. १७८२.

श्रीगजानन. मि. आषाढ वा. ७ चके १७०४.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर’ मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ १९ साबानपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्री लिहून डाकेबरोबर पत्रें रवाना केलीं आहेत. तें सेवेसी पावलीं असतील. सांप्रतचें वर्तमान बारीक ऐकित्वांत आलें जें, कोणी आपले आसाजवळ बाई बोलत होती जे, “राज्याचा प्रकार एक रीतीचा जाला आहे. धनी प्रबुद्ध नाहीं. दरबारांत कोणी समविषम गोष्ट सांगतो. तेंच प्रभूस सत्य भासतें. खऱ्या लटक्याची छान नाहीं. तेही काय करतील? युगधर्म असाच आला आहे. दोन तीन वर्षे पोहिलीं; परंतु कोणतेही गोष्टीचा ठिकाण लागत नाहीं. आदिपश्चादीचा विचारही महाम ल्पळी राहिला नाहीं. अन्नूच्या मनुष्याधी अन्नू राहणें कठीण आहे. असत्य सत्य, नी सत्य असत्य, भासूं लागलें. खऱ्या मनुष्यानें आपलें सुखदुःख कोणाजवळ सांगावें? कांहीं ताळ राहिला नाहीं. याउपर महायात्रेस उठून जावें, हें उत्तम दिसतें. अतःपर येथें राहण्याचें युक्त नाहीं. महायात्रेस जाणें हेंच उचित आहे. दिवसंदिवस शरीरही जेर जेर जालें. काय हयाती बाकी असेल ते, ते स्वळीं अखेर होय तर उत्तम आहे.” जवळ कोणी एक दोन भले मनुष्य होते. यांनीं उत्तर केलें जे:-“आपण विचार केला, हा बराच आहे. श्रीमंत कैलासवासी नानासाहेब भाऊसाहेबापासून कैलासवासी श्रीमंत रावसाहेब अखेरपर्यंत, दुनिया

यथास्थित पर्यंत नांदली. प्रस्तुत पुण्याच्या खबरी ऐकितो. आपल्याही कानावर आल्याच आहेत. कोणाची घरलूट, बाळ्यास खाणत्या लावितात. अनेक रीतींच्या जुन्या खपत्या काढून लोकांजवळून दंडद्रोह करितात. जेथे गाव्हानें सांगायास जावें, तेथे अशी रीत जाली, होऊं लागली. तिकडे हैदरनाईकानें ब्राह्मणांची (अग्रहारे) लुटली. एकूण काळ कठीण आला.” बाई बोलली जे, काशीस जावें, हें उत्तम आहे. जवळील गृहस्थ बोलले जे, “आपण काशीस जाऊं झणतां, परंतु चौ देशांत तुमचीं जागां जागां छत्रें, कोठें तळीं, बावळ्या व देवळें, धर्मशाळा असे जागां जागां धर्मकीर्ति फैलली आहे. सांप्रत तुझांजवळ काहीं नाहीं. परंतु लौकिक लोपणार नाहीं. महायात्रेस जातां, हजार पांचशें मनुष्य तुम्ही समागमें घ्याल. परंतु या कीर्तीमुळें काशीप्रांतीं, राजेरजवाडे, भुके बंगाली हजार पांचशांस तोंडांत टाकीत असे, बहुत ताप आहेत. अशा एखाद्या खंचाशीं गांठ पडल्यास लाख पचास हजार मागेल. ते कोठून घाल ? तुझांसारख्यास सुखाचे काशीवास कोणी करूंदेणार नाहीं. तुमच्या जाण्याचा प्रकार असा आहे.” बाई बोलली जे, कसें जाणें होय ? त्या गृहस्थांनीं उत्तर केलें जे, तुमच्या जाण्यास मागें फौजेचा पिच्छा भारी असावा, आपण पुढें निघून जावें, तेव्हां यात्रा होईल. फौज ते प्रांतीं आहे, ती यात्रा करून निघून यावें. याप्रमाणें भाषणें जालीं. पाहतां बाईची मर्जी सदा अजुर्दा असती. राजश्री माधवराव गंगाधर यांस पाटीलबावांकडेस पाठवायाची फार निकड आहे. मुहूर्त काढून प्रस्थान ठेविलें. राजश्री बाजीपंतासही तेथें सावकाश वाटत नाहीं. तीन दिवसपर्यंत एक धडस (?) जालें होतें. आतां काहींसें बरें आहे. यांनीं येथून औषधेंही पाठविलीं आहेत. तेही तेथून लवकराच येणार. आले झणजे हे, ते, मिळून पाटीलबावांकडेस जातील. याप्रमाणें येथील वर्तमान. सेवकाचें वर्तमान तर, आज वरीस सव्वा वरीसपर्यंत, —काय यांच्या चित्तांत कोणी विकल्प घातला आहे हा नकळे,—त्यामुळें बोलण्याविषयी संकोच करितात. प्रस्तुत कामही मजकडे काय आहे ? बाहेर बारीक मोठें वर्तमान कळतें, तें सेवेसी लिहितों. न जाणूं, येथें एखादें एकांतीं वर्तमान जालें, सेवकास न कळलें, धन्याच्या ऐकिण्यांत आलें, (व) सेवकाच्या लिहिण्यांत न आलें, झणून स्वामी रागें भरतील. वास्तव सूचनार्थ विनंति. हें पत्र एकांतींच पाहून, फिरून तात्या पेंडश्याच्या हवाला करावें हे विनंति. अलीकडे सरकारचे काहीं कागदपत्र येत नाहींत. धन्याची मर्जी ! हे विश्वासि.”

लेखांक ७१. ता. ३१ जुलै इ. स. १९८२.
श्रीगजानन. मि. बाबाड वष ७ वषे १९०४.

“राजश्रिया विराजित राजमान्य राजश्री तात्या स्वामींचे सेवेसी:-

सेवक विठ्ठल शमराज कृतानेक साष्टांग नमस्कार विनंति येथील क्षेम तागाईत छ १९ साबानपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथे वर्तमान यथास्थित असे.

[विशेष:- बहुत दिवस जाले, पत्र येऊन वर्तमान कांहीं कळत नाही. हरघडी येणार मनुष्याबरोबर पत्रद्वारे परामर्ष करीत असावे. विशेष इकडील वर्तमान बारीक मोठे कळल्याप्रमाणे श्रीमंतांस लिहिले आहे. पत्राचा लाखोटा करून तुमच्या लाखोव्यांत घातला आहे. तुम्ही आपले पत्र वाचून, श्रीमंतांचा लाखोटा, एकांती एकले बसले असतील ते समयी नेऊन, आपणच धावा. पत्र वाचून काय आशा करितात ते ऐकून घेऊन, समयोचित विनंति करावी. मजला येथे वर्तमानास ठेविले आहे. समयोचित यांनी कांहीं सांगितले ते धण्यास लिहावे, धण्याची आशा येईल तशी यांस विनंति करावी, असे चालतही होते. अलीकडे राजश्री बाबूराव वैद्य आल्यापामून कामकाजाचा जाबमाल त्यांकडे पडला. यांस काय सरकारचे काम आहे? ते आपल्या घरच्या कामास नाही आले. काम मिळून सरकारचे. मजलाही येथे धण्यांनी पाठविले आहे ते सरकारकामासच. माझे घरचे काम कांहीं नाही. आम्हांस कांहीं वर्तमान कळते, ते जाबमालांत असल्याशिवाय बारीक मोठे वर्तमान कसे कळते? तथापि, मातबरांनी गरीब झणून पतच उठवून घावी. सान्या गोष्टीस आमचा बेइतबार आणि वरकडांचा इतबार! असे आम्हांजवळून कोणते सरकारकाम खोट जाले होते? आम्ही कांहीं यांस मातबर कामांत जाऊन खोट केली नाही. अगर कोठे हरएक कामाचेही (फाटले आहे) आले नाहीत. असो. समर्थास काय झणावे? ते थोरच असो. मजलाही येथे साडेतीन वर्षे जाली. पुढे राहावे तर यांणी येथे केवळच आमचा बेइतबार केला आहे. बारीक मोठे वर्तमान कळले पाहिजे. दरबारांत, जाबसालांत, कामकाजांत, असल्यास कितीक वर्तमान कळते. ते विषयी तो येथे किलाफ घालणारांनी घातला. बाबरून हेही संकोच करितात. तेव्हां आम्हांस वर्तमान कोणीकडून कळावे? येथे एक असेल आणि मी मलतेच वर्तमान ऐकून लिहिले, तिकडूनही फजिती. तेथे श्रीमंतांची नाजूक मर्जी. रागे मरले तर मजविषयी सांत्वन करायला कोण? यास्तव व जितके जाले तितकेच पुढे. धण्याची कृपा आहे तो पायांजवळ यावे. या उतारघयांत एखादी फजिती न व्हावी. मी गरीब. कोणी माझा वशिला नाही. यास्तव स्वामींस विनंति जे, बहुत दिवस जाले, धण्याचे पाय पाहावे. आपली ओळख न विसरावी.

फिरून जिकडे पाठवितील तिकडे जावे. येथे कवडीची प्राप्ति नाही. साडे चौ वर्षांत साहसार्थे रुपये पावलों आहे. कोठवर येथे कर्ज खाऊं? आणि धन्यास खर्चाचा रत्नाकर कोठवर लिहूं? चारशे रुपये सरकारचे आले, ते देणेंदारास देऊन, अडीचशे रुपये लोकांचें देणें आतां आहे. फिरून रोजखर्च चालला पाहिजे. अधिक अधिक कर्जच होतें. घरची अवस्था झटलें तर असे सवंगाईत माझीं मुलें मनुष्ये अन्नवस्त्रावांचून हैराण आहेत. पांच सात हजार रुपये लोकांचें देणें. दोन वर्षे चिरंजिवानें कर्ज खाऊन तुझां लोकांची उपार्जना केली. धन्याची ओळख केली. पसतीस वर्षे चाकरी मी करून एक असामी मुलास न मिळाली! शेवटीं घरास गेला!! आमचा गरिबाचा प्रतिपाळ धन्याव्यतिरिक्त कोणी करावा? मातबराविषयीं हरकोणी विनंति करील. आमचे कोण? श्रीसर्वोत्तमास आमचे श्रम विदित आहेत. सारांश, कदाचित् सरकारचें पत्र एकांतीं घाल, ते समयी कांहीं श्रीमंतांनीं विचारलें तर, या पत्रान्वये ईश्वर जे आपल्यास स्फूर्ति देईल तें बोलवें.]

.....गुजराथ वगैरे प्रांतचे ब्राह्मण येथे श्रावणमासास आले आहेत. त्यांनीं वर्तमान सांगितलें जे, तमाम गुजराथ प्रांत फार खराब आहे. जागा जागा इंग्रजांचीं ठाणीं मातबरं स्वळी आहेत. ते जुंज आहेत. सुरतेंत एक पलटण व दाहा गोरे; बडोचेंत तीनशे लोक व चौघे गोरे; व जंबुसरांत तीनशे लोक व तिघे गोरे; व डमईत चारशे लोक व दोघे गोरे; व बडोद्यांत राजश्री फत्तेसिंग गाईकवाडराजवळ शंभर गोरे व एक पलटण; असे आहेत. गाईकवाड त्यांचे काबूंत आहे. आमदाबादेतही पंचवीस गोरे व एक पलटण भद्रांत आहे, व दोन पलटणे बाहेर आहेत. ते प्रांतीं दक्षिणी फौज चांगली आली, तर बडोदे व अमदाबाद वेगळीं करून, सारीं स्थळे हस्तगत होतील. श्रीमंत राजश्री दादासाहेब अश्विनीकुमारावर राहिले आहेत. अभिहोत्र घेतलें आहे. इंग्रज दहा हजार रुपये दरमहा देतात. स्वस्थ ज्ञानसंध्या करून आहेत. पुण्याकडूनही कांहीं जाबसाल दादासाहेबांकडे लागला आहे. केवळ इंग्रजांचे अटकेंत नाहीत. याप्रमाणें वर्तमान ब्राह्मण तद्देशी सांगत होते. सत्य मिथ्या देव जाणे. लखनऊस बाईचा वकील खंडोपंत आहे. त्याचें पत्र अठरा दिवसांचें छ ७ मिनटूस येथें आलें. त्यांत वर्तमान होतें जे, मुज्यायतदौलाच्या लेकाजवळ इंग्रजांकडील सात सरदार आले आहेत. त्यास साहा महिने जाले. दोन करोड रुपये त्यास मागतात. त्यासाठीं मुज्यायतदौलाच्या लेकांन, आपली आई व मुज्यायतदौलाची आई—दोघीस कैद करून, दीड करोड रुपये नक्त घेतले, व करोडी रुपयांचें जबाहीर

५०. फ्रेंचांविरुद्ध पेशव्यांचा इंग्रजांशीं करार.

फ्रेंचांचा वकील सेंट ल्युबिन ह्यानें पुणें दरबारांत येऊन पेशव्यांशीं सख्य कर-
ण्याचा प्रयत्न केला. त्यावेळीं इंग्रजांनीं नानांकडे तक्रार करून पुढील करार लिहून
घेतला:-

[नेजवडीद्वार.]

श्री.

“हजरतबल सरकार कोंपनी इंग्रेज यांची खातरजमा व्हावी याजबद्दल दरबारांतून
सरकाराचे शिष्यानसी लिहून सादर केलें ऐसें जे:-बिलफॅल मुद्रया लुब्यान फरासीस
यासी व दरबारासीं कोण्हेक मजकुराविसीं करार मदार न जाहाला, व यापुढंही
होणार नाहीं. मशारनिल्हे फरासीस अगर त्याचे जातीसीं, एखलासी व दोस्ती हरएक
बाबें न ठेवितां, फरासिसांचीं जहाजें श्रीमंतांचे राज्यांत हरएक बंदरीं साहुकारीस
वगैरे मजकुरास एकंदर येऊं देणार नाहीं. जंवपावेतां खुदायवंद न्यामत हजरतबल
कोंपनीसीं व एकबलपन्हा श्रीमंतासीं दोस्ती आहे, तंवपावेतां चालेल. श्रीमंतांकडून
फरासिसाचे जातीसीं मतलब ठेवण्याचा दरकार नाहीं. याप्रमाणें करार. तारीख छ १
माहे जमादिलावल. ता० २९ मे इंग्रेजी सन १७७८.”

५१. मुसा नारजाचें पत्र.

मुसा नारज ह्या नांवाचा एक फिरंगी गोलंदाज पेशव्यांच्या सैन्यामध्ये होता.
मानें बोरघाटच्या लढाईत आपली कामगिरी व्यक्त केल्याचा उल्लेख जुन्या कागदप-
त्रांत सांपडतो. ह्यानें, इंग्रजांचा सेनापति इष्टुर फांकडा (क्याप्टन स्टुअर्ट) ज्या ल-
ढाईत पडला, त्या लढाईचें दुसऱ्या टोळींतील वर्तमान ‘केसो पंडत’ ह्या इसमास
लिहिलें आहे. इष्टुर फांकडा ता. ४ जानेवारी इ. स. १७७९ रोजीं कार्ली येथें
मेला. त्यानंतर तीन दिवसांनीं झणजे ता. ७ जानेवारी इ. स. १७७९ रोजीं
लिहिलेलें हें पत्र आहे. ह्या पत्रावर मुसा नारज ह्याची इंग्रजी लिपीत मही आहे.

[नेजवडीद्वार.]

श्री.

ता. ७ जानेवारी इ. स. १७७९.

“आजदिल कदर केसो पंडत सलामह् आजज्याहा मुसा नारज कपितान बादजदुवा
सलामांकी येथील खैरसल्ला जाणोन आपली खबर लिहीत जावी. दिगर आजचें
वर्तमान:-रा० भीवराव यांचे बरोबर पुढें गेलों होतां. सरकारच्या तोफांचे अगोदर
दोनचार गोळे त्यांचेच गोलंदाजांनीं टाकले. मग आझांस सांगितलें कीं, तुमचे
गोलंदाजांहातीं गोळे टाकावे. त्याजवरून आपले गोलंदाज यांजहातीं सबसोमन
तोफ सरकारची आहं, तिचें बीस गोळे टाकविले. आपला गोळा त्यांचे गोटांत जाऊन
पडत होता. याप्रमाणें टाकिले. त्यांचे लोक डेऱ्याबाहेर निघून, गोळ्यांचे मार
वांचवून उभे राहिले. त्यांजकडील दोन आमामी पेंढारी यांनीं धरून आणिले. एक
ए० टि० ११

मुसलमान व एक धनगर आहे. त्यांनीं वर्तमान सांगितलें कीं चार पलटणें व तोफा-
१५ आहेत. परवांचे दिवसीं त्यांजकडील इथेल फांकडा सरदार होता तो पडला. ऐसें
त्यांनीं सांगितलें. यांजकडील वर्तमान तरी, आज कूच करून लढाईस गेले. मागे
लष्करांत हुल्लड पडून कूच होऊन तळेगांवीं मुकाम केला. घोडेखार तरी एक पुढें
होत नाहींत. अवघे एके ठिकाणीं जमा होतात. तोफांचे बार मांत्र करितात. लागू
जाले तर उत्तम. नाहीं तरी उत्तम. त्यांचा तिकडे मुकाम जाला झणजे यांनीं कूच
करून मागतीं मुकामास यावें, याप्रमाणें यांची तत्वा आहे. आज कूच करावयाचें
कांहींच कारण नव्हतें. त्यांसीं आपल्यासीं साहा कोसांचें अंतर आतां आहे. याचा
आंतील अर्थ सर्व समजला. त्याहावें ऐसा अर्थ नाहीं, व त्यांजकडील करनेल सरदार
होता त्यास जखम लागून मुंबईस गेला. फांकडा पडला. याप्रमाणें वर्तमान आज
धरून आणिलें त्यांनीं सांगितलें. त्याचंहीं ठिकाणीं, आणखी सरदार होते त्यांस बसवून,
त्याचें नांव चालवितात. ऐसें सुट्टीण आहे त्यांनीं केलें, व आज गोळे टाकिले. त्यास
त्यांजकडील एक डेरा पडला. आपली पुण्यांतील रवानगी करण्याविषयीं आझी बेफिकीर
आहों. आपला भरंवसा आहे. आबरू तुमचीच आहे. ॥ छ १८ जिल्हेज.”

श्री. *

[भेषवलीदत्तर.]

५२. मराठ्यांचा दिल्लींत अंमल.

इ. स. १७७२.

“राजश्रीया विराजित राजमान्य राजेधी हरिपंत स्वामींचे सेवेमी—

पोष्य रामचंद्र गणेश व विसाजी कृष्ण कृतानेक नमस्कार विनंति उपरी येथील
कुशल जाणून स्वकीय कुशल लिहीत जाणें. विशेष:-तुझीं दोन पत्रें पाठविलीं, तीं
पावलीं. आपण श्रीवाराणशीहून कलकत्त्यास गेलों. लाटियलसाहेब फिरंगी यास
भेटलों. सरकारचे पोशाख व रक्कम नेली होती, ती गुजराणिली. तेथील सर्व भाव
पाहून बिदा घेतली. फिरंगियाकडील हत्ती, टांकण वगैरे तोफे दिले, ते घेऊन आलों.
मागाहून जनरेल फिरंगी आला. त्यास भेटावयास नबाब सुजाआतदौले व पातशा-
हाचे दिवाण मुनिरुदौले आले आहेत. यांची असलत काय होते, तो भावगर्भ मनास
आणून भेटीस येतो. झणून विस्तारें लिहिलें, तें कळलें. उत्तम आहे. इकडील मजकूर
तरी:- आझी फरकाबादेहून कूच करून दिल्लीस आलों. दिल्ली शहर व किष्ठा हस्तगत
करून सरकारचा अंमल बसविला. किष्ठांत ठाणें सरकारचें ठेविलें. द्वाही पातशाहा
आझीगोहर यांची फिरविली. याउपरी पातशाहातीचा बंदोबस्त करावा; फौजेचे खर्चास
पैका मेळवावा; इरादा आहे. ऐशास मुनिरुदौले व फिरंगी जनरेल व नबाब सुजा-
आतदौले यांची भेटी तुझीं घेऊन, आझी सदरहू कार्य अवलंबिलें आहे, यास अनुकूल
होतात किंवा काय मनसबा आहे, हा भावगर्भ पुर्ता मनसर् आणून, फिरंगियाकडील
हत्ती वगैरे तुझांबरोबर आहेत ते घेऊन, आझांकडे यावयाचें करणें. वाराणशीहून

•कलकत्त्यास जातेवेळेस बळवंतसिंग राजा याचे भेटीबद्दल बगैरे सरंजामास जास्ती साडेचारशें रुपये लागले; ते राजेश्री सदाशिव नाईक वांकडे यांचे कर्ज घेतले आहेत. ते याचे लागतात, तरी पाठवावे म्हणून लिहिलें. त्यास तुम्ही येथें आलियावरी येविसींचा जावसाळ होवें तो होईल.”

श्री.

[सावारादस्तर.] ५३. दमाजी गायकवाडाचें पत्र. ता. ७ जून १. स. १७६१.

“श्रीमंत राजेश्री दादासाहेबांचे सेवेसी:—

आज्ञांकित दमाजी गायकवाड समशेरबाहादर दंडवत विज्ञापना ऐमीजें:— येथील क्षेम जेष्ठ शुद्ध पंचमी भानुवासरपर्यंत साहेबांचे कृपावलोकनंकरून स्वस्त क्षेम जाणोन, साहेबी आपले खानदाभिष्टुदी सदैव लेखनाज्ञा करून पत्री सांभाळीत गेलें पाहिजे. विशेष:— आझीं या प्रांतीं आलियावर इकडील साकन्यवृत्त लिहिलें होतें; त्यावरून विदित जालेंच असेल. हिंदुस्तानाचे गर्दीमुळें इकडील अबिंध व कैवर्तक व मवासी सर्व बहकून गेले. खंवाइतकर मोंगल यानें तों अतिशय लोक गांवें मारिलीं. राजेश्री आपाजी गणेश खंवाइतेस येउन त्याचें पारपत्य करावें, किंवा सलूख करून मामलत चुकवावी या उद्देशें, महिना पंधरा दिवस धामधूम केली; परंतु त्यानें धाक लागों दिला नाहीं, व जरी फर्मान आणून त्याजवर लांब लांब गोष्टी सांगूं लागला व फौज शिबंदीही ठेवून शहरास दंगा करावा हें मानस. त्याउपरीं पंतमशारनिल्हे अमदाबादेस शहरचे बंदोबस्तास गेले. आझी वैशाख शुद्ध २ दाखल बडोवियास जालों. चिरंजीव राजेश्री खंडेराव गायकवाड हिमतबाहादरही आले. त्यांच्या भेटी आलियावर त्यासही पेटलाद व नडियाद बगैरे माहालांचे बंदोबस्तास रवाना केलें. तो आपाजीपंत यांनीं कमालुधीखान यांजकडे कारकून पाठविला. आपल्यास कुमकेस बोलावून प्यावें या अनुसंधानास लागले. त्याजवर त्यानें मुद्दे घातले जे, दरमांहा तीस पत्तीस हजार रुपये थाल तर येऊं. त्यास हे कार्यामुळें मान्यही करिते, परंतु परस्परें आझांस वर्तमान कळलें. त्याजवर आझीं आपाजी गणेश यांस निषेध करून लिहिलें कीं, ऐसी मसलत भारी तुझांस कोणती पडली; आणि तुझी याचा इतबार धरितां ! हे तो केवळ खंवाइतकरापेक्षां विशेष दंगल करावयास एक क्षण लाभणार नाहींत. त्याजवरून त्यांनीं ते मसलत टाकिली. उपरांत भगवान ताकपीर यांस खंवायतेस रवाना केलें. आझींही चिरंजीव राजेश्री गोविंदराव गायकवाड यांस पागां व शिबंदी समागमें देऊन रवाना केलें. ते तारापुरावर जाऊन मुकाम करून गांव मारिला. त्याजमुळें त्यास दहशत पडली. त्याउपर बाहेर निघाला नाहीं. गावांत ठाणें त्याचें होतें. तीनशें आरब व दीडशें राजत एक दिवस भांडले, परंतु चिरंजीव व पागेच्या लोकांनीं नेट देऊन ठाणें घेतलें. आरब कांहीं मारले. कांहीं तोंडीं तृण धरून राहिले, ते

सोडिले. साहेबांचे प्रतापें नक्ष जाला. तेव्हां या कामावर मोंगल तहावर आला आहे. एका दो दिवसांनीं सलूख ठहरोन राजेश्री आपाजीपंताचा कमाविसदार खंबायतेंत जातील. यंदा पर्जन्य गुजरात प्रांतीं बहुत जाला. त्यामुळें रयतीनें खेडें केलीं; तें सर्व सहून गेलीं. खरीफ गेलें ह्मणोन रबी मेहनत करून लोकांनीं केली. तों तांबरा पडला, त्यामुळें सर्व गहू बुडालें. येणेंकरून तोटे बेमबलग आले. त्यामुळें पुण्याचा बोटा राहिला. तोही आतां इकडे आलों आहो. सर्व बंदोबस्त करून पुढें रसदा घेऊन, कर्जाचा बोटा बारल्यांत आणूं. साहेबीं कृपावंत होऊन सावकाराचें समाधान करावें. कमालु-हीखान व खंबायेतकर मोंगल उगेंच सरकारचें माहाल खाऊन गुलगलच्याचे वेळेस हे शैत्य होतात. याकरितां चिप्तांत आहे कीं दसरा जालियावर फौजा पाठवून सर्वास निर्मूळ करावें, आणि प्रांत सोडवावे. कमालुहीखानास श्रीमंत राजश्री भाऊसाहेब व रावसाहेब यांनीं उदंड पत्रें लिहिलीं कीं, तुम्हीं आपली फौज घेऊन येणें. सरकारची जागीर खातां, तुम्हीं चाकरीस यावें. परंतु त्याचें येणें न जालें. प्रतिउत्तरें देखिल मुधी न लिहिलीं. अंमळ विशम होतांच फौजा ठेवून, मुलुकाची खराबी करून दंगा करावयास पाहतात. याकरितां पारपत्य केलिया, दादा पंधरा लाखांचा मुलूख सुटतो ऐसं आहे. यावर जे मर्जी ते प्रमाण. वरकड त्याचें पारपत्य आपलें विजयप्रतापें व्हावयास उशीर नाहीं. याचे आज मुद्दे बहुत कळले आहे. भडोचकरानेंही दंगा बहुत उभा केला होता. जंबुसर वगैरे मारावें ऐसं कळतांच, चिरंजीव राजश्री गोविंदराव गायेकवाड यांनीं बडोदियाहून फौज पाठविली. तेव्हां मोंगल भडोचेस माघारा नेऊन घातला. ते वेळेस राजश्री गोविंद गोपाळही जंबुसरीं होतें. त्यांनीं सर्व निवेदन केलेंच असेल. निरंतर कृपापत्रीं आनंदवृद्धि करावयास लेखकास आज्ञा करावी. चरणदर्शन होईल तो मुदिन असे. सेवेसी श्रुत होय हे विसापना.”

५४. दादासाहेबांचें स्वकृतिमंडन.

श्रीमंत दादासाहेब पेशवे ह्यांनीं नारायण पेशव्यांचा वध केल्यानंतर पेशवाईची गादी मिळविण्याचा मोठा जोराचा प्रयत्न केला. त्या वेळीं त्यांनीं महादजी शिंदे ह्यांस आपल्या स्वतःच्या कृतीचें मंडन करून जें गोड पत्र लिहिलें आहे, तें फार मौजेचें आहे. ह्या पत्राच्या योगानें दादासाहेबांची बाजू चांगली व्यक्त होते:—

[नेमवडीतसर.]

श्री.

ता. २१ मार्च इ. स. १७७४:

“राजश्री माहादजी शिंदे गोसावी यांस:—

७, सकल गुणालंकरण अखंडित लक्ष्मी अलंकृत राजमान्य ज्ञे॥ रघुनाथ बाजीराव प्रधान आशीर्वाद उपरी येथील कुशल जाणून स्वकीय कुशल लिहीत जाणें. विशेष:— सखाराम भगवंत व त्रिंबकराव व फडणीस या कारभारींवांवर सर्व भार येऊन, खासा खारी करनाटकास गेली. मागें त्याणीं मन माने तैसा फितूर केला. मोंगलांनीं

मागितलें तें घाबयास कसूल होऊन, सामील करून घेतलें. हें वर्तमान कर्नाटकांत हैदरखानाचे शेहावर गेलों त्या समयांत कळलें. तेव्हां त्याजकडील फडशा जाहला तैसा करून फिरलों. तो मजकूर पेशजीं एक दोन पत्रांनीं तुझांस लिहिलाच आहे. त्यास फितुरी व मोंगल एकत्र जाहाले, याजमुळें मनसुबा भारी पडला. त्याचे विचारांत या दौलतीस जक घावी ऐसें आहे. त्रिंबकराव यांणीं एक वेळ सडे फौजेनसी क्षेत्र पंढरपूरचे मुक्कामीं जुंझास येऊन नमूद जाहाले. तेव्हां सरकारच्या फौजा तयार करून लढाई केली. त्यांचा मोड होऊन त्रिंबकराव धरले गेले. दोन तीन जखमा भारी होत्या, त्यामुळें मृत्यु पावले. परंतु मागती सारे फितुरी व मोंगल जमा जाहाले आहेत. नाना प्रकारचे फितवे करितात. तुझांकडेही माहादाजी बळाळ पाठविले आहेत. लोभ दाखवून फितुरास बल पाडावें ऐसा त्यांचा विचार आहे. परंतु तुझीं त्यांसी साफ उत्तर केलेंच असेल. मुख्य गोष्ट, मोंगलांचे व फितुरी यांचें पारपत्य जाहल्याबिना बंदोबस्त होत नाहीं. याजकरितां सर्व तिकडील कामें मसलती सोडून, फौजसुद्धां तुझीं व राजश्री तुकोजी होळकर यांसही फौजेसह वर्तमान घेऊन येऊन पोहचवें. ये समई दौलत राखावी. भरंवसा तुमचाच आहे. आगोदर घर राखावें. मग सान्या गोष्टी घडून येतील. मागे तुमच्या वडिलांनीं या दौलतीच्या उपयोगी बहुत धर्मसाहास केलें, त्याप्रमाणें तुझींही हालीं करून दौलत राखावी. यांत तुमचाही उपयोग व एकनिष्ठतेस उचित आहे. येविशीं फार ल्याहावें तरी तुझीं सर्व समजतां. याउपर विलंबावर घालावयाचें नसे. या दौलतीचा भार तुझांवर आहे. सविस्तर वे॥ राजश्री व्यंकटराम शास्त्री लिहितील. त्यावरून कळेल. जाणिजे. छ. २८ मोहरम सु॥ अर्बा सबै न मया व अलफ. बहुत काय लिहिणें हे आशीर्वाद."

५५. दादासाहेबांचा विरुद्ध पक्ष.

दादासाहेबांनीं मुत्सद्दी मंडळीच्या विरुद्ध वरील पत्र लिहिलें व आपला उद्देश किती चांगला होता हें उजळून दाखविलें. परंतु त्यांच्या विरुद्ध महादजी शिंदे व सखाराम बापू त्यांचा जाहलेला पत्रव्यवहार पाहिला, झणजे दोन्ही पक्षांचें खरें स्वरूप व्यक्त होतें.

[नेमवडीवसर.]

लेखांक १.

पौ॥ छ २ रोवळ आर्बा.

धी.

ता. २७ एप्रिल इ. स. १७७४.

"राजश्री सखारामपंतबापू गोसावी यांस:—

१३ सकलगुणालंकरण अखंडित लक्ष्मीअलंकृत राजमान्य भ्रा॥ महादजी शिंदे दंडवत विनंति उपरी येथील कुशल जाणोन स्वकीय कुशल लिहीत जावें. विशेष:—आपण पत्रे पाठविलीं दोन छ १७ व छ २७ मोहरम असीं पाठविलीं. तीं छ ७ सफरी पावलीं. श्रीमंतांनीं दगा करून त्रिंबकरावमामांस धरलें. मोंगल भोंसले सरकारची फौज कूच करून श्रीमंतांवर गेले. त्यांस वर्तमान कळतांच. कूच करून निघाले. सरकारची फौज व नवाब

भोंसले मागे आहेत. कदाचित् श्रीमंत पळत पळत खांद्यासमून नर्मदापार जाहले, तरी होऊं न यावें. तुझी व होळकर एक होऊन आडवें व्हावें. श्रीमंतांस हस्तगत करावें. बलाबल पाहतां हें न बने, तरी तुझी त्यांस न मिळावें. त्यांचा रस्ता चुकाऊन एकीकडे व्हावें. तुमची निष्ठा सरकारकामावर सदृढ. कधी अंतर पडलें नाहीं. मोठी मोठी कामें तुझी केली असतां, आतां येण्याचा प्रकार कांहींच दिसत नाहीं. राजश्री माहादजीपंत गुरुजी तुझांस आणावयाकरितां पाठविले असतां, दिरंगावर पडलें. अतःपर दिवसगतीवर न घालतां जलद येऊन पोहचावें. ईश्वरकृपेनें हे दिवस जातील. चिंता नाहीं. तुझांस उचित तें कराल ह्मणोन लिहिलें, तें कळलें. ऐसीयास त्रिंबकरावमामा मुनहेचा सरदार. समागमीच्या सर्वत्रांस त्याचा भरवसा असतां, सडे निघोन गेले. भोंसले व मोंगल कसे राहिले, याची पैरवी आपण कशी न केली ? आस्तु. होणाराप्रमाणें मामांशी बुद्धि जाहली ! उपाय नाहीं. मामा धरले गेल्यानें बाजी थोडी कमी पडली. तत्रापि मोंगल व भोंसले व सरकारची हुजरात मागे आहे. त्यांत कोणी नामी सरदार आळा घालणाराविना आळा बसणार नाहीं. याची पैरवी लवकर करावी. फौजेस आळा घालून पाठलाग करावा. लांबणीवर मनसबा गेल्यास वर्षाकाल जवळ येतो, हें आपल्यास तपशिलें ल्याहावें असें नाहीं. सर्व आपणास समजतें. श्रीमंत नर्मदापार येणार. खांद्यांत खारी आली. तप्तीचांगदेववर मुकाम आला. पाठलाग लांब राहिला. यामुळें स्थिरतेनें येतात, इकडेही कारकून व पत्रे येतात. तीं बजिन्नस राजश्री गुरुजी पाहतात. आडवें व्हावें, नर्मदाअलीकडे येऊं न यावें, या अर्शी आझी छ १२ सफरीं मुहूर्तकरून डेरेदाखल जाहलों. राजश्री तुकोजी होळकरही डेरेदाखल जाहाले. श्रीमंतांकडे आझां उभयतांकडील कारकून गेले आहेत जे, इकडे न यावें. आल्यास ठीक नाहीं. आझी उभयतांही तूर्त लोकांचे समजाविशीत फसलों आहों. आजवर एकनिष्ठतेनें सेवा करून बडिलांनीं प्राणांच्या कुरबंडी केल्या. आझीही यंदा सरकारकामास प्राणांकडे पाहिलें न पाहिलें. साहा वर्षाचे मुलुकगिरीत मनसबा सुधरला कोणी, व नुसला कोणी, हें सर्वत्र जगास ठावकें आहे. असें असोन मेहनत बरबाद जाहली ! आपण शब्द लाऊन लिहितात, काय ह्मणावें ? लोकांच्या जावणुकी परस्पर ऐकिल्यांत आल्याच असतील. कांहीं लोपल्या नाहींत. साहा वर्षाची समजाबीश लोकांची होणें. पैका नाहीं. कर्जही मिळेना. लोक निकड करून प्राणांशी गांठ घालितात. लोकांचा गुंता निर्गम जाहल्याविना कोणीएक गोष्ट घडत नाहीं. तत्रापि बाहेर निघालों. नर्मदाअलीकडे येऊं देऊं, असें व्हावयाचें नाहीं. आमचें लक्ष आपणावेगळें नाहीं. जी गोष्ट आपण योजिली, ती सबळ पडावी या अर्थाची योजना होत आहे. याचा तपशील राजश्री गुरुजीबाबा लिहितील, त्यावरून कळेल. प्रस्तुत मोरो व्यंकटेश श्रीमंतांकडून आले आहेत. त्याजबार जेह व दाब दोन्ही प्रकार सांगून पाठविले आहेत. निश्चय कोणत्या अन्वये त्याचा प्रत्यास येतो, तशासारखी पैरवी करण्यांत येईल. ॥ छ १५ सफर बहुत काय लिहिणें ? लोभ कीजे हे विनंति.' मोर्तब.

लेखांक २.

पौ॥ छ १९ जा॥ खर खमस ह॥ प्यादे श्री. ता. २९ सप्तंबर ३. स. १७७४.

“राजश्री सखारामपंतबापू गोसावी यांस:-

१३ सकल गुणालंकरण अखंडित लक्ष्मीअलंकृत राजमान्य जे॥ महादजी शिंदे दंडवत विनंति उपरी येथील कुशल जाणोन स्वकीय कुशल लिहीत असिलें पाहिजे. विशेष:-आपण पत्र पाठविलें तें पावलें. श्रीमंत इंदुरास गेल्यावर करार ठरविला त्याची यादी व पत्रें पाठविलीं, त्याचीं उत्तरें आपणावरच भार ठेवून पाठविलीं. त्याआलीकडे काहीं जाजती खर्चास ऐवज लागेल अशीं बोलणीं होतात, व जाहगिरा व तैनातीचे व असाम्या सोडण्याचेही प्रकार कोणही बोलतात, असें परस्परें ऐकिल्यांत आलें. त्यास, आपण तरी अशी गोष्ट कोणाचीही ऐकणार नाहीत. परंतु कोणही मीढ घालील यास्तव सूचनार्थ लिहिलें आहे. येथिणीं सविस्तर राजश्री महादाजीपंत गुरुजी यांस लिहिलें आहे. त्यावरून कळेल. दूरदेशीनं सर्व अर्थ ध्यानांत आणून उचित दिसेल तें कराल हाणोन लिहिलें, तें व गुरुजींचे पत्रावरून सविस्तर कळलें. ऐसीयास श्रीमंत कैलास-वासी यांसी दगा जाहला त्यापासून पाऊल वाकडें पडत गेलें. लाखों रुपये मसलतीस खर्च जाहले, परंतु उपयोग न पडला. श्रीमंत इकडे आल्यावर कोण घोळ जाहला, तो आपणासी काहीं लोपला नाही. परभारा ऐकिलेंच असेल. आपण चित्तापासून मेहनत-धर्म करितां, कीं श्रीमंतांचे राज्यांतील बखेडा तुटोन पूर्वानुसंधानाप्रमाणें सुरक्षित चालावें. त्यापक्षीं इकडील अन्य विचार नाही. परंतु श्रीमंत कर्नाटकांतून निघोन दर मजल इकडे आले. येथूनही पुढें जाऊं यावें, तरी घरकलहामुळें हिंदुस्थानी लोकांस फूस सांपडली. याच स्वारींत रोहिले व जाट वगैरे राजकारणें, मुलूक पैका हस्तगत व्हावा, तो पातशाहा व वजीर यांनीं घेतला आणि मजबूत जाहले. तमाम मुभे जाहगिरा वांटल्या. दोन लाख फौजेनिशीं वजीर बुंदेलखंडच्या रोखें व नजफखान लाख फौजे-निशीं मारवाड, आजमेर, जैपूर आदिकरून मुलखांत येणार. हें खळ त्यांत जाऊन मिळतें, तरी भोसले इम्माइलखान व गाइकवाड हे अनकूलच आहेत. तेव्हा मोठा गाहाच होता. आद्यांवर याच प्रसंगीं दोन तीन वेळ कशी गुदरली, हें वर्तमान आपल्याही ऐकण्यांत आलें असेल. श्रीमंतांस कितेक प्रकारें बोध करून, मर्जी टिकाणीं आणून, बन्हाणपुरानजीक घेऊन आलों. पुढेंही जसा प्रसंग पाहतों, त्याप्रमाणें राजश्री गुरुजी व आद्या आपल्यास लिहितों. आपणही आद्यांवर भार ठेवून लिहित गेलां व लिहितों. त्यापक्षीं येथून लेहूं त्याप्रमाणें घडावें. म्हणजे येथें यांसी बोलूं, तें प्रमाण पडून पुढें श्रीमंतांस विनंति करूं. तीस पेंच पडणार नाही. श्रीमंतांची मर्जी बहकिवणार चबधे आहेत. त्यांचीं मुलेंमाणसं सुटल्याचें वर्तमान येत नाही. तेव्हा तें मर्जीत अंतर पाडतात. याजकरितां बारंवार लिहितों. परंतु कोण्हा एकाचीही मुलेंमाणसं सुटल्याचें वर्तमान येत नाही. दुसरें, श्रीमंतांचे खर्चाची तंगचाई. थावणमासचा ऐवज देणें तो अद्यापि त्यांस पावत नाही. यामुळेंही हिंसके बसतात. तरी समागमें मंडळी

आहे, त्यांची मुल्लमाणसें भोकळीं जाहल्याचीं पत्रे यावीं, व गुरुजी लिहितील त्याप्रमाणें ऐवजही आधीं आधीं पाठवावा. सर्व राज्याचा भार आपणावर आहे. तेव्हां मनसबा सुधरून यश आत्मांस ये, तेंच आपण करितील. ज्या गोष्टी उपयोगी पडावयाच्या त्याच आक्षी व गुरुजी लिहितां. त्याप्रमाणें घडावें. वरकड कितेक साधकबाधक प्रकार गुरुजीशीं बोललों आहां. ते आपणास लिहितील. २॥ छ २१ जा॥खर. बहुत काय लिहिणें ? लोभ कीजे हे विनंति."

५६. अबदालीकडून पेशव्यांस नजर.

इ. स. १७६३ सालच्या एका यादीमध्ये, अबदालीचा वकील गुलराज ह्याचे मार्फत, श्रीमंत राव व दादासाहेब ह्यांस पोषाख नजर आल्याचा उल्लेख आहे. ही यादी वाचण्यासारखी आहे. इ. स. १७६१ मध्ये पानिपतच्या लढाईत मराठ्यांचा अपार नाश करणारा अबदाली, पेशव्यांस ता. ६ फेब्रुवारी इ. स. १७६३ रोजी, पुनः बहुमानाचीं वस्त्रे पाठवितो, ही लक्ष्मि घण्यासारखी गोष्ट आहे.

[मेषबलीवस्त्र.]

श्री.

॥ अबदाली यांनीं गुलराज वकील याजबराबर पोषाक वगैरे पाठविले ते जमा सु॥ सलास सितैन मया व अलफ.

जमा जामदारखाना कापड सणगे एकूण ४८५ रुपये:—राजश्री राव बांस चंद्र २२ रजब. २५ चिरा मुकसी १; ५० पटका कारचोबी १; ३० बालाबंदी १; ५० निमस्तानी कारचोबी १; १०० महमुदी १; २० गोषपेच १; १० काजलपेटी जरी १; २०० कुडता १.

र. ४८५. न. ८.

किता:—६२८ राजश्री दादांस. ६०० चंद्र २२ रजब. २५ चिरा मुकसी १; २० गोषपेच १; ६० पटका १; ३० बालाबंदी १; १५ काजलपेटी जरी १; १२५ महमुदी जरी १; २०० कुडता १; १२५ किता कुडता १; ६००.

२८ चंद्र ५ साबान; ३ टोपी सकलादी १; २५ पटका पस्मी १; २८ २; ६२८ १०;

र. १११३ न. १८.

जमा रजशाला चंद्र २२ रजब दागिने:—

२ राजश्री दादांस गुजरात भवानजी सुपेकर. १ शिरपेच घाट मिनेगार; १ जेगा घाट मिनेगार. न. २.

२ राजश्री राव बांस गुजरात उदाजीं बालूज खिजमतगार. १ शिरपेच घाट मिनेगार; १ जेगा घाट मिनेगार; न. २.

जमा जिराईतखाना चंद्र १९ रजब. यांनीं गुलराज वकील याजबराबर पाठविली, ते जमा गुजरात सुलतानजी चव्हाण खिजमतगार. सुरया गोरी हिंदुस्थानी परज लाकडी मेष सांगली बाया बोईदारनामा सुमार. १ राजश्री दादांस. १ राजश्री राव बांस—२.

इतिहाससंग्रह.

धर्मार्थकाममोक्षाणामुपदेशसमन्वितं ।
पूर्ववृत्तं कथायुक्तमितिहासं प्रचक्षते ॥ १ ॥

संपादक:-दत्तात्रय बळवंत पारसनीस, सातारा.

पुस्तक १ छे.]

जुलै १९०९.

[अंक १२ वा.

विषयानुक्रम.

विषय.	पृष्ठांक.
१ आंगरे यांची हकीकत.	१-१६
२ जुन्न्या ऐतिहासिक गोष्टी.	१७-४०
३ तंजावरचे राजघराणे.	४५-४६
४ परराष्ट्रांच्या दरबारांतील मराठ्यांचे वकील.	११७-११८
५ महेश्वरदरबारची बातमीपत्रे.	१६१-१७६
६ ऐतिहासिक टिपणे.	८५-९२

मुंबई येथे

तुकाराम जावजी यांच्या निर्णयसागर छापखान्यांत
मलकृष्ण रामचंद्र बाणेकर यांनी
मालकांकरितां छापिले.

वार्षिक वर्गणी ट. र. सह ४ रु. अंकाची कि. ट. र. सह ६ आणे.

विक्रम राजा.

आंगरे यांची हकीकत.*

“* * * कान्होजी आंगरे हे छत्रपति शाहू महाराज यांकडे सातारियास जाऊन सरखेल असा मराठम घेऊन कुलाबियास आले. नंतर फिरोन शाहू महाराजांचे दर्शनास सातारियास गेले. त्या वेळेस बराबर मानाजी आंगरे होते. त्यांचे वय चौदा पंधरा वर्षांचे होते. सातान्याबाहेर वाघ आला झणोन महाराजांस बातमी आली. तेव्हां महाराजांची तमाम सरदारांस ताकीद होऊन खासी स्वारी निघाली. तमाम पथकें उमीं करून वाघ मधीं वेढिला; आणि ताकीद जाहली कीं, ज्याचे अंगावरून वाघ जाईल त्याचे पारिपत्य होईल. कान्होजी आंगरे यांचे पथक पाय-दळ. बाकी पथकें स्वारांचीं. त्यांणीं वाघ हुसकाविला. तेव्हां आंगरे यांचे पथकाची फळी फोडून वाघ निघोन गेला. तेव्हां आंगरे यांजवर मर्जी नाखुष झाली. ते समयीं कान्होजीबावांनीं आपले सरदारास मनस्वी शिवीगाळ केली. त्या वेळेस मानाजीबावास राग येऊन, सरखेलीस अर्ज केला कीं वाघ मारून आणितों. त्याज-वरही रागे मरले. तेव्हां तसेंच निघोन महाराजांस अर्ज 'केला कीं, वाघ जिवंत गेला; परंतु आज्ञा होईल तर मारून आणतों. लहान वय आणि उत्तर असें. झणोन महाराजांनीं विनोदार्थ 'मारून आणा' झणोन सांगितलें. तेव्हां ढाल तरवार घेऊन एकटेच बाहेर निघाले. महाराजांकडील तमाम सरदार कौतुक पहावयास पाठीमागे चालले. इतक्यांत वाघाची गांठ पडोन हटकून तरवारीनें वाघ मारिला. तेथून येऊन महाराजांस अर्ज केला कीं, आज्ञेप्रमाणें वाघ मारिला. त्या वेळेस महाराजांनीं शाबास झणोन सर्फराजी केली. नंतर सरखेल कुलाबियास आले. आठ दहा वर्षांनीं लाडदीन (?) व विजरे (?) फिरंगी बारा पंधरा हजार मनुष्ये घेऊन कुलाबियाचे वेढ्यास आला. अलिबागेत उतरून हिराकोट घेतला. त्या वेळेस मानाजी आंगरे व उदाजी आंगरे दोघेच घोडीं फेरावयास झणोन बाहेर निघाले. तसेच फिरंगी याचे गोटावर पडले. मोठी तरवार जाहली. अडीच तीनशें फिरंगी कापून काढिला.

* ही लहानशी बखर रा. रा. नारायण रघुनाथ देशपांडे मु० उरबडें यांनीं आमच्याकडे पाठविली आहे. ही आंगन्यांचे वंशपरंपरेचे नौकर डबीर यांनीं लिहिलेली अमुन, तिचा पहिला बंद महाळ झाला आहे. ही बखर अनेक दृष्टींनीं बोधपर असल्यामुळे ती 'इतिहाससंग्रह'द्वारे प्रसिद्ध करण्यांत येत आहे. आमच्याकडे असल बखरीची नकल आल्यामुळे तीत पुष्कळ हस्तदोष दिसून येतात.

ते समयीं मानाजीबाबांस सोळा सतरा जखमा व उदाजी आंगरे यांस वीस बेवीस जखमा लागल्या. मोठीच तरवार जाली. बारा पंधरा महिने वेढा होता. फिरंगी यास तोफेचे गोळ्यानें माडाचा नारळ उडोन कुशीत बसला. त्या धास्तीनें वेढा उठवून निघोन गेला. तो गोंव्याचे बान्यावर जातांच मेलाले.

पुढे कान्होजीबाबा वारस्वावर सखोजी आंगरे सरखेली करूं लागले. ते वार-स्थानंतर संभाजी आंगरे धनीपणा करूं लागले. त्या वेळेस मानाजीबाबाकडेस कुलाबियाची खबरदारी (होती). दरबाजाच्या किल्या याजवळ होत्या. दोन तीन महिन्यांनंतर मानाजीबाबावर खासे राखेजवळ गेल्याचा आगोप आणोन धरावें असें केलें. हें यांस समजलें. तेव्हां चार पांच हजारांचा विषय जवळ होता. तो बांधून, पांच असामी माणसें हत्यारबंद तयार करून, आपण हत्यारें बांधून, घराचे ओटीवर बसले. इतक्यांत संभाजी आंगरे यांचें बोलावणें आलें. त्यांस सांगोन पाठविलें कीं, रात्रीस येत नाहीं, सकाळ येऊं. पहाट होतांच, पांच असामी घेऊन किल्याचा दरबाजा उघडोन, बाहेर पागुर होती तेथील खासी नागीण झणोन घोडी व सरम-बोर झणोन घोडा अशीं दोन घोडी तयार करून घेऊन निघाले. आकसीसमोर भाटावर घोडी फेरूं लागले. इतक्यांत संभाजी आंगरे यांस वर्तमान समजलें कीं, मानाजी आंगरे निघोन गेले. बुरुजावरून पाहूं लागले, तों आकसीसमोर घोडी फेरीत आहेत. तोफ भरावयास लागले. अशी चळवळ पाहून, घोडी हांकून, रेव-दंड्यास फिरंगी याजकडेस आले. मागाहून त्यांची स्त्री भागीरथीबाईसाहेब यांहीं कोळणीचें सोंग घेऊन, बयासाहेब लहान होती त्यांस टोपल्यांत घालून रेवदंड्यास आली.

कान्होजीबाबा यांची थोरली स्त्री लक्ष्मीबाई आईसाहेब यांचे पोटी संतान कांहींच नव्हतें. त्यांची ममता मानाजीबाबावर बहुत होती. सबब त्यांस संभाजी आंगरे यांहीं कुलाबियांतून घालविलें. ती निघून पुण्यास पेशव्यांकडे गेली. पेशवे यांहीं त्यांचा सन्मान बहुत केला. त्या वेळेस पेशवे यांहीं आईसाहेबांस कांदले गांव इनाम दिले. ती पुण्यांतच होती.

संभाजी आंगरे यांहीं धोंडजी आंगरे यांस कुलाबियास ठेवून आपण निघोन सुवर्णदुर्गास गेले. इकडे मानाजीबाबांनीं दोन अडीचशें माणूस धरून, राजकोट व चेऊल मोगलाजवळून आंगरे यांहीं पेशजीं घेतला होता, त्याचा भेद करून मानाजीबाबांनीं घेतला. तेथें पांचशें माणसांचा जमाव जमला. तेव्हां फिरंगी यांचा सल्लाख होता. नागावीयाहून साबाजी व तुकाजी येऊन भेटले.

नंतर मानाजीबावांनी पालवाचे खाडीत महागिरीवर दाहिजा पाठवून, नागावीयाहून महादाजी राम व यांचे पुत्र विठ्ठल महादेव व त्रिंबक महादेव असे त्रिवर्ग कुटुंबसुद्धां रेवदंड्यास आणिले. पुढे मसलत करावी तर जवळ पैका नाही, व दारूगोळाही नाही. पेशव्यांकडून कुमक आणावी, तर लांबणीवर पडेल. तेव्हां सर्वांचा विचार ठरला की सध्या इंग्रजास सामील करावा. कारण, फिरंगी यांचे पाऊल कांही वांकडेंसे वाटलें. झणोन महादाजी राम मुंबईस इंग्रजांकडेस गेले; आणि इंग्रजांस सांगितलें की, आमचें साहित्य करा. तेव्हां त्यांहीं सांगितलें की, आंगरे यांचा व आमचा दावा; त्यापक्षी आझांस त्यांचें साहित्य करावयाचें नाही. महादाजी राम यांणी उत्तर केलें की, 'आझी तुझांकडेस मोलावयास आलों, त्यापेक्षां तुझी अधिक काय मेळवणार आहां? या समयीं तुझी न ऐकाल, तर आझी विलायतेस पितसाव(?) करूं.' नंतर दुसरे दिवशीं त्यांहीं आपलें कौंसल भरिलें. त्यांत ठरलें की, या वेळेस यांचें साहित्य करावें. तेव्हां तह ठरावून, साहा हजार रुपये व पांच खंडी दारू व चार तोफा दिल्या. फिरंगी कांहीं काबूवर होता. त्याणें सांगितलें की, सामान सरंजाम रेवदंड्यांत उतरावा. तेव्हां यांहीं विचार केला की, काबूवर फिरंगी खरा. महागिन्या सामान आणावयास मुंबईस रवाना केला. त्यांस ताकीद केली की, रेवदंड्याचे बंदरीं महागिन्या येतांच, चौकशीकरितां महागिन्या खेड्यास असें बोलतील. परंतु ऐकिलें न ऐकिलेंसें करून, भरघोसें राजकोटाखालीं जातांच, महागिन्या उपसून सामान जिकडील तिकडेस फारीख करणें. महागिन्या मुंबईस रवाना जाहल्या. महादाजी राम यांहीं सदईप्रमाणें सामान घेऊन आले. बंदरांत चौकशी होत आहे, तों भरघोसें महागिन्या राजकोटाखालीं जातांच, सामान उतरून जिकडील तिकडे फारीख केलें. हें फिरंगी यांस समजलें. त्यांणीं मानाजीबाबास सांगोन पाठविलें की, हें काय? सामान रेवदंड्यांत उतरावें, तें परभारें, चौकशी न होतां, राजकोटास गेलें! तेव्हां मानाजीबावा राजकोटाचे अंमलदारावर फिरंगी यांचे समाधानास्तव रागें भरले. यांजकडील लोकांचीं कुटुंबे रेवदंड्यांतच होती. फिरंगी यांणीं मानाजीबाबांस घरावें असें केलें. हें रात्रीस समजतांच, आपलेकडील लोक दुशार करून, शहरचे दरवाज्यामध्ये थोडा फिरंगी होत, त्याजवळ दरवाजाच्या किल्या होत्या. मानाजीबावांनीं आपणच तरवार उपसून त्याजवळ उभे राहिले. आणि सांगितलें की, दरवाज्याच्या किल्या टाक; नाहीतर जीवें मेला जाशील. धास्तीनें त्यानें किल्या दिल्या. त्या घेऊन शहरचा दरवाजा उघडून, आपलेकडील लोकांचीं कुटुंबे घेऊन (काढून) चेऊलास फरमानबागांत राहिले. तेथे पांचसहाशें माणसांचा जमाव धरिला. नंतर कुमकेविसीं पेशव्यांकडेस राजकारण केलें. त्यांजकडून कुमक येई तों

फिरंगी बाणीं चेऊलची मशीद घरून, तेथें मोर्चा उभारून, राजकोटावर तोफांचा मार चालविले. तेथें एक लढाई मातबर जाहली. फिरंगी यांचा जमाव भारी. त्या लढाईत मानाजीबावांकडील लोक कचकरून धायाळ बहुत जाहले. पैका नाही व दारूगोळाही नाही. ठिकाव कसा निघतो? तेव्हां मानाजीबावा वीतरागी होऊन कारभारी बांस बोलले कीं, 'आझी देशांतरास जातों!' तेव्हां साबाजी तुकाजीसुद्धां अवघ्यांचा विचार होऊन, त्रिंबक महादेव यांहीं उत्तर केलें कीं, 'साहेब असें बोलतात. तेव्हां आझी आपलीं कुटुंबें सुद्धां आपले बराबर निघालों. पुढें आमची वाट काय? तरी चार दिवस वाट पहावी. जे दिवशीं परिणाम नच लागे, ते दिवशीं आपलेजवळ अडीच तीनशें मनुष्य आहे. मलते ठिकाणीं जाऊन बचाव करूं. माहींतरी आझी चार आसामी आहों. चौघेजण भिक्षा मागोन पोटास आपले घालूं. हा आमचा निश्चय आहे. आपण धीर सोडूं नये.' नंतर लोकांस दिलभरं- वसा देऊन, चार दिवस तसेच ठाकून ठोकून राहिले. इतक्यांत पेशवे यांजकडून कांहीं दारूगोळा व पांचशें माणूस पुढें येऊन पोहोंचलें. मागाहून रामाजीपंत दुबाजीपंत पंधराशें माणूस घेऊन येऊन दाखल जाहले. एकूण अडीच हजार माणसांचा भरणा झाला. सारे लोकांची तयारी करून, फिरंगी मशीदीत होता त्यांजवर घातलें. मोठी लढाई जाली. फिरंगी यांचा मोड होऊन पळोन रेवदंडि- यास आला. मंतर कुलाबेयांत भेदाचें राजकारण चाललें.

मल्हारजी कासार याजकडेस हवाल्याचें काम होतें. तो प्रथम भेदक. त्यास एका हजार रुपये देऊं केले. नंतर कांहीं कांहीं सरदार भेदले. मल्हारजी कासार बाणीं कुलाबियाचे दरवाजे उघडे ठेवून, इशारा येतांच दोन हजार माणूस घेऊन मानाजीबावा कुलाबियांत शिरोन, धोंडजी आंगरे यांस कैद केलें. किल्ल्याचा बंदो- बस्त करून, ज्या ज्या ठिकाणीं जे जे सरदार व दरकदार व कारकून कारखान्या- वर होते, त्यांस दिलभरं वसा देऊन, त्या त्या ठिकाणीं कायम करून, बरोबरचें माणूस पांच सहाशें दरवाजाचे बंदोबस्तास ठेवून, बाकी लोक घेऊन, अलिबागेत आले. इतक्यांत हिराकोटचे व सागरगडचे लोक येऊन भेटले. तेही दोनी किल्ले हस्तगत जाहले. पेशवे यांजकडील कुलाबेयांत पांच ताहाशें माणूस शिरलें. तेव्हां रामाजीपंतांस व दुबाजीपंतांस कुसुदि जाहली कीं, आज यांचें ठिकाण हस्तगत जाहलें. त्यांहीं थोरले बाजीराव साहेबांस लिहिलें कीं, वेळ हीच आहे. तरी आपण त्वरा करून दिडा दिवसांत येऊन पोहोंचावें. हा मजकूर समजतांच, खांदीरीचें संधान आलें होतें, पेशवे सारे गुंडाळितात. तेव्हां रामाजीपंतांस व दुबाजीपंतांस

सांगितलें कीं, खांदेरीचें संधान आलें आहे; तरी खांदेरीस चलावें. खुब लढा हवसी यांजकडे होता. त्याचे वेळास रामाजी सबनीस, संभाजी आंगरे याजकडून बीड हजार माणूस घेऊन तेथें होते. तेही लोकसुद्धां येऊन भेटले. कुलाबियाचे बंदोबस्तास त्रिंबक महादेव राहिले. त्यांजवळ आठशें माणूस कुलाब्याखेरीज आपले जिऱ्हाब्याचे ठेऊन, बाकी सारा जमाव घेऊन खांदेरीस चालिले. गलबतें महागिरिया भरून निघाले. गलबताच्या नाळी बाहेर दिल्या. रामाजीपंतास व दुबाजीपंतास व देशचे लोक होते त्यांस दर्या लागोन ओकूं लागले. तेव्हां बोलों लागले कीं, आमचा उपाय नाही. खांदेरी केव्हां हातास येईल? त्यास सांगितलें आज येईल असें दिसत नाही. तेव्हां ते बोलले कीं, आमचा परिणाम नाही. त्या वेळेस त्यांस जमिनीवर उतरून, मानाजीबाबा लोकसुद्धां खांदेरीत शिरोन, तेथील बंदोबस्तास आपले लोक ठेऊन, बाकी लोक घेऊन निघाले. तों दिडा दिवसांत बाजीरावसाहेब पालीस आले. इतक्यांत त्रिंबक महादेव यांनीं कुलाब्याचे दरवाजाचा बंदोबस्त करून, आंतील लोकांस ताकीद केली कीं, पाण्याचा तोटा आहे, तरी ज्यांस पाणी पाहिजे, त्यांनीं बाहेर जाऊन पाणी घेऊन यावें. दरवाजावर ताकीद केली कीं, बाहेर जाईल त्यास आंत घेऊं नये. जो पाणी वगैरे आणावयास बाहेर गेला, त्यास आंत घेतला नाही. दोन ग्रहर होतां, पेशव्यांकडील लोक बहुतेक काढिले. दीडदोनशें माणूस त्यांचे आंत राहिले. हजार माणसांचा आपला भरणा करून बंदोबस्त केला. बाजीराव साहेब दुसरे दिवशीं अलिबागेस येऊन दाखल झाले. मानाजीबाबाही खांदेरीहून अलिबागेस आले. तेथें पेशव्यांकडील लोकांखेरीज मानाजीबाबांचा आठ हजार माणसांचा भरणा झाला. हें बाजीरावसाहेब यांहीं पाहून स्तब्ध राहिले. रामाजीपंतास व दुबाजीपंतास शिवीगाळ केली कीं, 'इतके लोकांचा भरणा व असा किह्यांतील बंदोबस्त असोन, आम्हांस कसें लिहिलेंत? येथें आपोन फिके पाडिलेंत. मी बाजीराव आणि नामोहरा होऊन चालिलों. इतकें माझे पदरीं तुझीं आणिलेंत!' मानाजीबाबास बोलले कीं, 'आमचा खर्च व्यर्थ जाहला, त्यापेक्षां आम्हांस कांहीं तरी असावें.' त्या वेळेस त्यांची आपली गोडी असाची हा विचार करून, बाजीरावसाहेबांस राजमाची व कोथळा हे दोन किले व आषई, चोण व नसरापूर हे तीन महाल साठ हजारांचे देऊन रहस्य राखिलें. त्या वेळेस बाजीरावसाहेब यांहीं जानव्यांत हात घालोन मानाजीबाबांजवळ निखालसपणाची शपथ केली, आणि सांगितलें कीं ज्या समयीं तुम्हांस काम पडेल, त्या वेळेस आमी तुमचें साहित्य करूं. अशा निखालसपणाच्या शपता होऊन बाजीरावसाहेब निघोन गेले.

नंतर साबाजी तुकाजी यांची रवानगी सातारियास महाराजांकडून बंदोबस्त करून घ्यावयास केली. ते जाऊन गोविंदराव चिटणीस महाराजांकडेस वकील करून बोलणें लाविलें. गोविंदराव चिटणीस यांहीं महाराजांस अर्ज केला कीं, 'कुलाब्याचें संस्थान मधीं. जवळ शत्रू. एकीकडेस इंग्रज व एकीकडेस हावसी. संभाजी आंगरे यांचा कारभार अव्यवस्थित ! सबब, मानाजी आंगरे यांहीं तें संस्थान काबीज केलें. फिल्ले कोट महाराजांचे. हीं ठिकाणें मानाजी आंगरे याशिवाय यांचें रक्षण होणार नाहीं. याजकरितां कुलाब्याचें संस्थान मानाजी आंगरे यांकडेसच कायम व्हावयाची आज्ञा असावी.' त्याजवर महाराजांची आज्ञा झाली कीं, 'मानाजी मर्द खरा; यासारखा शिपाई नाहीं. हीं ठिकाणें तोच राखील. कुलाब्याचें संस्थान त्यास बक्षीस आहे. त्यांनीं येऊन वस्से घेऊन जावें.' अशी आज्ञा जाली. त्याजवरून गोविंदराव चिटणीस यांहीं साबाजी तुकाजी यांची रवानगी कुलाब्यास केली. ते आल्यावर सातान्यास राजदर्शनास जावयाची तयारी करून, बराबर कारभारी साबाजी तुकाजी व त्रिंबक महादेव घेऊन, खासा स्वारी निघोन दरकूच सातान्यास आली. पूर्वी संभाजी आंगरे वस्से घ्यावयास सातान्यास गेले होते. वस्से देतेसमयीं महाराजांची आज्ञा जाली कीं, सुवर्णदुर्गापासून पलीकडेस संभाजी आंगरे, व कुलाब्या अलीकडेस मानाजी आंगरे. याप्रमाणें महाराजांनीं वांटणी करून, सरखेलीचें पद संभाजी आंगरे यांस वस्से देऊन सुवर्णदुर्गास रवाना केलें. संभाजी आंगरे जातेसमयीं पेशवे व चिटणीस व प्रतिनिधी खेरीज करून अष्टप्रधान, सरदार वगैरे शागीर्दपेशा महाराजांकडील अनुकूल करून घेतलें. कारण, मानाजी आंगरे यांस वस्से होऊं नयेत अशा निमित्तें बहुत पैका खर्च करून निघोन गेले. इकडेस मानाजीबावा वस्से घ्यावयास आले. त्यांस वस्से होऊं नये म्हणोन महाराजांकडेस बहुतेकानें प्रयत्न केला. परंतु महाराजांजवळ गोविंदराव चिटणिसांची भीड बहुत. कोणाचेंही चालेना. वस्से घ्यावयाचे दिवशीं पूर्वी मानाजीबावांस सूचना नव्हती. वस्से तयार करून, शाहू महाराज तस्तावर येऊन अष्टप्रधानसमेत वगैरे दरबार जाहला, आणि मानाजीबावांस वस्से घ्यावयास बलावणें आलें. तों पूर्वीच मानाजीबावांनीं अमलाचा स्वीकार केला होता. त्याची चीड महाराजांस बहुत. हा मजकूर समजला असतां एकदां महाराजांची नाखुष मजीं जाली असतां पुढें परिणाम काय ? शत्रू बहुत आहेत. हें मोठेंच विघ्न आलें. हा विचार उभयतां कारभारी यांस बहुत पडला. इतक्यांत दुसरें बलावणें आलें. तों कारभारी यांनीं स्वारीचें तयारीचें आडंबर मांडलें. इतक्यांत तिसरें बोलावणें आलें. त्यास सांगितलें कीं निघाले. तों पुढें चालता जाहला. त्रिंबक महादेव बोलले कीं, आतां

कसेही होवो, आक्षी जातों. निघोन दरबारास गेले, आणि कुरनिशात करून उभे राहिले. अष्टप्रधान यांहीं विचारिलें कीं, महाराज नसोन वेळ बहुत जाहला. अद्याप तुमचे सरदार वसें घ्यावयास कां येत नाहींत? यांनीं महाराजांस अर्ज केला कीं, 'हुकुमाप्रमाणें मानाजीबाबा निघोन घोड्यावर नसतांच एक शिक जहाली. तेव्हां क्षणभर शिकेस मान दिला. तों ज्या नक्षत्री वसें घ्यावीं, तें नक्षत्र सरलें. पुढें भरणी नक्षत्र, कुयोग प्राप्त जाहला. आतां हुकूम होईल तोच सुसुहूर्त.' तेव्हां गोविंदराव चिटणीस यांहीं उत्तर केलें कीं, 'मानाजी आंगरे बहुत सुज्ञ. महाराजांकडील वसें कुयोगांत कशीं घ्यावीं? हुकूम होईल तर परवांची दिनशुद्धी चांगली आहे. त्या वेळेस वसें घ्यावयाची आज्ञा असावी.' 'बरें' झणोन महाराज उठोन गेले. दरबार बरखास्त जाला. त्रिंबक महादेव आपले गोटांत आले. उभयतांनीं खाशांस अर्ज केला कीं, आज महाराजांची गैरमजीची मोठीच बाणी चुकली. तरी परवांचा दिवस अमलाचा आज्ञांस बक्षीस असावा. खाशांनीं मान्य केलें. परंतु उभयतां कारभारी हे चौकीस खाशांजवळ नेहमीं बसले. एकानें बसावें व एकानें जावें, असे दोन दिवस लोटले. तिसरे दिवशीं वसें घ्यावयास जाण्याचे बेताप्रमाणें तयारी केली. महाराज दरबारास सारे मंडळीसुद्धां येऊन बसले आणि मानाजीबाबास बोलावणें आलें. तों तयारीच होती. तसेंच निघोन गेले. महाराजांहीं नवा मरातब 'वजारतमहा' असा देऊन, कुलाब्याचे संस्थानचीं वसें मानाजीबाबास देऊन रवानगीचे विडे दिले. गोटांत आल्यावर त्याच वेळेस, दोघां कारभार्यांहीं मोठी चाकरी नजविली, सबब दोघांस दोन गांव दिले. चांवरे गांव साबाजी तुकाजीस, व बोरघर गांव त्रिंबक महादेव यांस; व दोन गांव गोविंदराव चिटणीस यांस.....मानाजीबाबांनीं दरोबस्त इनाम दिले. महाराजांकडील कारभारी वगैरे शागीर्दपेशांची समजूत करावयास त्रिंबक महादेव यांस माघारा ठेऊन आपण दरकूच पुण्यास चालिले. पुण्यास येऊन आईसाहेबांचें दर्शन घेतलें. तेथून आईसाहेबांस बराबर बहुत सन्मानें (करून) घेऊन कुलाब्यास आले. इकडील सारे किलकोट हस्तगत होऊन दौलत करूं लागले.

पुढें.....वर्षीं संभाजी आंगरे कुलाब्यावर चढाई करून, आरमार बसय. सरंजाम घेऊन आले. अलिबागेंत उतरून हिराकोट घेऊन कुलाब्याभोंवतीं जखडबंदी केली. कुलाब्यांत लोकांचा भरणा थोडका. किह्याकिह्याचे लोक कुमकेस आणावे तरी येऊन पोहचत नाहींत, व किह्यांचा भरंवसा राहिला नाहीं. साबाजी तुकाजी उरणचे किह्याचे बंदोबस्तास गेले होते. ते तिकडूनच पुण्यास गेले. संभाजी आंगरे यांचा सरंजाम पोक्ता व लोकांचा जमाव भारी.

किह्यांतील लोक हवालवील झाले. हिराकोटावरून मारगिरी तोफांची कुलाब्यावर होऊ लागली. आंत शिपाईलोकांचीं वगैरे कुटुंबे. आंत दाटीमुळे गलबल बहुत झाली. तीं कुटुंबे खांदेरीस काढावीं असा बेत झाला. परंतु कुलाब्यामोवतीं संभाजी आंगरे यांचा बंदोबस्त बहुत. जाण्याची निमावणी कशी पडते ? सिले-पोस तीन महागिन्या तयार करून त्रिंबक महादेव यांस सांगितलें कीं, मुलांमाण-सांबरोबर तुम्ही जाऊन, खांदेरीचा बंदोबस्त पक्का करून, मुलेंमाणसें तेथें ठेवून या. दिवाणसाहेब सुद्धां शाडून खाशीं माणसें व कांहीं शिपाईलोकांचे कविले तीन महागिन्या भरून पाऊणशें माणूस नामी नामी धारकरी चढवून महागिन्यांवर सुतार चढविले, आणि त्रिंबकजीबाबास एकंदर ताकीद कीं, 'खबरदार, जर करितां संभाजी आंगरे यांचे आरमाराची गांठ पडली, तरी निमावणी न जात्यास महागिन्यांस गावडी करून बुडवून टाका व दारूगोळ्यास आग घाला. सारांश, त्यांचे हातीं मुलेंमाणसें न लागे असें करा.' विठ्ठल महादेव यांची खानगी मुंबईस, इंग्रजांस कुमकेस आणावा झणोन केली. महागिन्या रात्रीस हांकारल्या. त्या प्रहर रात्र राहतां खांदेरीचे बंदरांत दाखल जाहल्या. किह्याचा हवालदार आंत घेईनासा झाला. त्यास सांगितलें कीं, तुझांस सरकारची खूण काय आहे ? त्याणें सांगितलें कीं, त्रिंबकजीबाबाचे हातची चिठी. तेव्हां त्रिंबकजीबाबांनीं सांगितलें कीं, बाबासाहेबांस आझीच घेऊन आलों. तुम्ही आंत घेत असलां तरी बरें. नाहीतरी आझी महागिन्या हांकारून असेंच उरणास जाऊं, अथवा मुंबईस जातों. तेव्हां त्याणीं विचार करून, तुम्ही एकटे आंत या, झणोन सांगितलें. यांहीं उत्तर केलें कीं, आझी एकटे येणार नाहीं. पंचवीस असामीनिशीं येऊं. त्याणें या झणोन सांगितलें. ते समयीं त्रिंबकजीबाबांनीं चांगले पन्नास माणूस बराबर घेऊन उतरले. ते भरघोस जाऊन दरवाजा काबीज केल्या. पंचवीस माणूस दरवाज्यांत ठेऊन, पंचवीस असामी बराबर घेऊन, श्रीवेताळाचे देवळांत गेले. तेथें चार सरदार व हवालदार व नाईक जमा करून, त्यांस विचारिलें कीं, तुमचे मनांत काय आहे तें वेताळाचे समक्ष बोला. त्याणीं आपला सान्यांनीं विचार करून सांगितलें कीं, एक वर्ष तुमची चाकरी रोजमुन्याशिवाय फुकट करूं. नंतर मग किझा कोणाचे हवाला करणें तरी करूं. तेव्हां त्रिंबकजीबाबांनीं सांगितलें कीं, हें निखालसपणें बोलतां ? याप्रमाणें वेताळावर क्रिया करावी. त्याणीं सान्यांनीं क्रिया केली. तेव्हां मुलेंमाणसें आंत उतरलीं. साबाजी तुकाजी पुण्यास गेले होते. त्यांहीं कुमकेस नानासाहेब व चिमाजीआप्पा पेशवे घेऊन आले. इकडे विठ्ठल महादेव मुंबईस गेले होते. ते जातांच इंग्रजांनीं दोन ग्याल्या खाना केल्या. त्या घेऊन विठ्ठल

महादेव खांदेरीस आले. ते तेथे नानासाहेबांजवळ राहिले. त्रिंबकजीबाबा यांहीं आपले बराबरचे माणूस पन्नास खांदेरीत ठेवून, खांदेरेचे पाऊणशें माणूस महा-गिन्यावर कुलाबियास रवाना करून, आपण इंग्रजी म्यालीवर चढोन आले. संभाजी आंगरे यांचे आरमारांनीं नान्यावर इंग्रजी म्याला पाहातांच, पावडें उठवून, गुराबा गलबतें निघोन, रेवदंड्यासभोर आलीं. इंग्रजी म्याला येऊन नांगरबाब्याजवळ बसल्या. तेव्हां संभाजी आंगरे यांची गलबल जाहली. बाहेर पडावयास वाट नाहीं. तेव्हां मानाजीबाबांकडे सांगोन पाठविलें कीं, 'यामागें जाहलें तें तुझीं विसरून, या वेळेस आझांस जीवदान घावें.' यांहीं विचार केला कीं, पेशवे सध्यां जबरदस्त. हे सांपडले असतां दोही दौलतींस अपाय. दौलती बुडतात. झणोन युक्तीनें काढोन दिल्लें. संभाजी आंगरे जातेसमयीं, मानाजीबाबांची व संभाजी आंगरे यांची भेट कोळशाचे बुरजाखालीं होऊन, तेथें यांची त्यांची शपथ बेलभंडार जाहला कीं, संभाजी आंगरे यांहीं कुलाब्याचे दौलतीकडे पाहूं नये, व मानाजी आंगरे यांहीं सुवर्णदुर्गापलीकडे दौलतींत पाहूं नये. असे परस्परां लेखही होऊन संभाजी आंगरे यांस काढोन दिलें. आणि म्यालांस इशारा होतांच, तोफांचे आवाज रिकामे मारीत मारीत, जाहलीचे नान्यापावेतों पोहोचून म्याला माघान्या फिरल्या. नानासाहेब व चिमाजीआप्पा हे कुमकेस आले. त्यांची समजूत काढली पाहिजे. संभाजी आंगरे वेळ्यास आले, त्या गलबलीत उरणचा व पालीचा दोन्ही हवालदार नानासाहेबांस भेटोन झणजे फितुर होऊन, दोनी फिल्ले त्यांस दिले. तेच मानाजीबाबांनीं नानासाहेबांस बक्षीस दिल्ले. असा करार करून दिल्ला. त्या वेळेस बाजीरावसाहेब वारले. ही बातमी अलिबागचे मुक्कामी आली. त्यांची क्रिया नानासाहेब यांही मुळ्याचे संगमावर करून पुण्यास गेले.

नंतर वर्षांनीं मानाजीबाबा सातान्यास राजदर्शनास गेले. तेथें संभाजी आंगरे यांचे वकील नारो राम शेणवी यांहीं, महाराजांचे मेहुणे शिकें यांजकडून महाराजांचे बायकांस भीड घालून, मानाजीबाबांस कारबावें असा विचार केला. तेव्हां महाराजांचा हत्ती दलबादल बहुत मस्तीस आला होता. त्याणें वीस पंचवीस माणसें ठार मारलीं. त्याजवळ कोणाचाही जावयाचा उपाय नाहीं. सातान्याबाहेर अंदू खिळून ठेविला होता. महाराजांजवळ मानाजीबाबांचे बळाची व शिपाईगिरीची अगुऱ्या बहुत होती. हा हत्ती आणावयास सांगितला झणजे सहजच ते मेले जातील, असा अवघ्यांनीं घाट केला. परंतु महाराज पूर्णब्रह्म, ईश्वरी अंश. त्यांचे चरणारविंदी मानाजीबाबांची पूर्ण निष्ठा. हत्ती आणावयाचा घाट गोविंदराव चिटणीस यांस समजला. त्यांहीं कारमारी यांस सांगोन पाठविलें कीं, महाराजांकडील बोलावणें मानाजी-

बाबांस आलें असतां, आमची भेट होऊन मग जावें. इतक्यांत महाराज दरबासांत येऊन बसले, आणि मानाजीबाबांस बोलवणें पाठविलें. तें कारमान्याचे समजुतींत न येतां, मानाजीबाबा दरबारास निघोन गेले, आणि महाराजांस कुरनिशात केली. तों महाराजांची आज्ञा जाहली कीं, 'मानाजी, दलबादल हत्ती मस्तीस आला आहे, तो घेऊन येणें.' 'आज्ञा' झणोन तसेंच निघोन त्या हत्तीजवळ आले, आणि श्रीवेताळजीचें शरण करून हत्तीजवळ उभे राहिले. आणि हत्तीस 'पाय दे' झणोन बोलले. तेव्हांच हत्तीची मस्ती उतरून हत्तीनें पाय दिल्या. पायावरून घरती चढोन किलाव्यांत बसले. गंडेकरी यांस सांगितलें कीं, पायांतील अंदू उखळ. त्यांणीं अंकुश देऊन अंदू उखळले. तेथून मानाजीबाबांनीं हत्ती हांकोन नीट राजमहालाजवळ आणिला. खालीं उतरून महाराजांस कुरनिशात केली. महाराज हांसोन बोलले कीं, 'मानाजी, तूं निष्ठेनें पार पडिलास. शाबास.' झणोन तोच हत्ती बक्षीस दिला. नंतर शिकें खट्टू होऊन, कांहीं कळ करावी झणोन, आपले घोड्याच्या सडका सोडून, घोडक्याबराबर यांचे गोठावरून घोडा पाठविला. तो मानाजीबाबांनीं पाहिला. त्यास फिरावून आणविला. त्यास विचारिलें कीं घोडा कोणाचा? त्याणें सांगितलें कीं, शिर्क्याचा. 'सडका आटोप' झणोन त्या घोडक्यास सांगितलें असतां तो सडका आटोपिनासा आला. झणोन त्या घोडक्याचे दोन चार तोंडांत मारून सडका आटोपविल्या. त्या घोडक्यानें हा मजकूर शिकें यांजवळ सांगितला. तेव्हां शिकें यांस राग येऊन, मानाजीबाबांचे गोठावर युद्धास जावें झणोन लोकांची तयारी करविली. हें वर्तमान मानाजीबाबांस समजतांच, आपण लोकांची तयारी करून, हत्यारें बांधोन, शिकें यांजकडे सांगोन पाठविलें कीं, 'पुरता विचार करून जेवढे यावयाचे असतील तेव्ढे विलंब न करितां यावें. आम्ही तयार आहों.' हें वर्तमान महाराजांस समजलें. तेव्हां शिकें यांस नेऊन फजीत केलें कीं, 'त्याजवर तुम्ही चालून जाऊन परिणाम काय? तो एकटाच निघाला असतां तुमचें इतक्यांचें पारिपत्य करील. लापुढें तुम्ही हत्यार काय धरावयाचें आहे? त्यांणीं तुमचें पारिपत्य केलें असतां आमचा उपाय नाही. तुम्ही कोणीही त्याचे वाटेस साफ जाऊं नये. तो आम्ही एक पुंढच बाळगला आहे.' ते समचीं सारेच खट्टू झाले. नंतर महाराजांनीं रवानगीचीं वस्त्रे देऊन रवाना केलें. तोच दलबादल हत्ती बराबर घेऊन आले.

तिकडेस संभाजी आंगरे वारले. नंतर तुळाजी आंगरे सातान्यास जाऊन, महाराजांकडील सरखेतीचीं वस्त्रे घेऊन, सुवर्णदुर्गास येऊन दौऊत करूं लागले. पैक्यांनीं व सरंजामांनीं बहुत जमले. पुढें शाहू महाराज वारले. ते समचीं महाराजांकडील

सारीं स्तोमें (?) नानासाहेब पेशवे यांहीं बसवून, आपण सारे दौलतीचा बंदोबस्त केला. पेशवे बलवत्तर बहुत झाले. रत्नागिरी किछा बावडेकर यांच्या आंगरे यांहीं घेतला होता, तो ब सुवर्णदुर्ग असे दोन किल्ले, तुळाजी आंगरे यांजकळ पेशवे भागों लागले. बांधी उत्तर सांगितलें कीं, 'सुईचे अग्राची मृत्तिका पावयाचा नाही' असें सारु उत्तर केलें. त्वाजवरून नानासाहेब व भाऊसाहेब यांचे चित्तांत बिबाद बहुत आला, व तुळाजी आंगरे यांणी ब्राह्मणांस व रयतावेयास छडाछड बहुत मांडिली, व दुर्धत्त भाषणें करूं लागले. तींही पेशव्यांचे कानावर गेलीं. ते समयी रामाजी महादेव यांस सांगितलें, आणि तुळाजी आंगरे याजवर भसलतीचा योग मांडला. इंग्रज अनुकूल झाला पाहिजे, झणोन रामाजी महादेव दोन हजार माणूस घेऊन उरणास आले. इंग्रजांकडील संधान जाहलें. सुवर्णदुर्गांत व विजयदुर्गांत वगैरे फितुराचीं संधानें रामाजी महादेव खेळूं लागले. इकडेस विकटगड किछा मानाजीबाबांकडील रामाजी महादेव यांणी भेदानें घेतला. त्याखालील मुलूख बहुतेक गेला. तेव्हां कुलाब्याचे संस्थानचा खर्चवेच कसा चालतो? सबब, साबाजी-बाबा चिटणीस पुण्यास जाऊन संस्थानचें हरिद्र समजाविलें. ते समयी नानासाहेब यांहीं चाळीस हजार रुपये खर्चास दरसाल घावयाची मखलासी करून दिल्ली. परंतु रुपये हातास आले नव्हते. ते समयी कुलाबा दग्ध झाला. तेव्हां किल्ल्याचा सरंजाम भात वगैरे झाडून जळालें. लोकांचे खाण्याखर्चाचे हाल बहुत. दौलतींत पैका नाही. वोढीस बहुत पडले. त्या संधीत आनंदराव घाटगे हाबशाकडील सरदार हजार आठशें माणूस घेऊन कुलाब्यावर उतरला. ते समयी मानाजीबाबा यांहीं चार पांचशें माणूस घेऊन एक लढाई मातबर दिल्ली. तेव्हां मानाजीबाबांचे मांडीस गोळी लागली. ती मांडीतच आडकली. बाहेर पडली नाही. त्या वेळेस यांजकडील लोक कचरले. आनंदराव घाटगे यांणी थळास खुबलळ्यास दोन तीन मोर्चे दिल्ले. थळापासोन वरसोलीपावेतो दुतर्फा यांणी बंद केलें. त्या वेळेस कुमकेस कोण आणावा, हा विचार पडला. ते समयी सर्वोनी उराव केला कीं, या समयी तुळाजी आंगरे कुमकेस आणावे. त्रिंबकजीबाबांनीं सांगितलें कीं, त्यांचे मनांतील वांकडेपणा गेला नाही; समयोचित बिथर होऊं शकेल. तरी रामाजी महादेव उरणास जवळ आहेत, त्यांस आणावें. यास कोणाचाही रुकार न पडे. तेव्हां मानाजीबाबांनीं तुळाजी आंगरे यांस पत्रे स्वाहावयास त्रिंबकजीबाबांस सांगितलीं. यांहीं बाब्यांतील सर्वांचे नांवचीं पत्रे लिहिलीं. परंतु सुंदरा नायकिणीचे लेक मल्हारजी आंगरे यांजवर खाशांची ममता राधोजी-बाबापेक्षां अधिक. तेव्हां खाशांस विचारिलें कीं, सर्वांचे नांवचीं पत्रे लिहिलीं;

परंतु मल्हारजी आंगरे यांचे नांवचें पत्र ल्याहावें किंवा नाहीं? खाशांनीं सांगितलें कीं, त्यांचेही नांवानें ल्याहावें. तेव्हां तीर्थरूप या मजकुराचें पत्र लिहिलें कीं, या समयी आपण येऊन आमचा लेंकरांचा वडिलांनीं सांभाळ करावा, असें बहुत युक्तीचें लिहिलें. मल्हारजी आंगरे यांची चीड तुळाजी आंगरे यांस बहुत होती. लखोटा भिडतेसमयीं मल्हारजी आंगरे याचें पत्र सारे पत्रावर लाविलें. लखोटा देऊन पांडुरंग रघोजी सबनीस व जिजाजी खराडे यांची रवानगी केली. यांनीं जाऊन लखोटा दिला. फोडून वाचूं लागले. तों प्रथम मल्हारजी आंगरे याचे नांवाचें पत्र पाहिलें. तेव्हां तुळाजी आंगरे यांस राग मनस्वी येऊन, मानाजीबावांस शिवीगाळ केली; आणि त्याच वेळेस पत्राचे जाब लेहून, या दोघांस शेलेपागोटी बांधोन, आपले तर्फेचा दाहिजा भले माणूस यांचे बराबर देऊन, या दोघांस सांगितलें कीं, रघोजी आंगरे यांनीं येथें आझाजवळ यावें, व रघोजी आंगरे तुळाजी आंगरे यांचे लेक यांनीं हजार माणसांनिशीं कुलाबायांत रहावें. असें ठरत असेल तरी आझी कुमक करून हाबसी उठऊन लावितों. याप्रमाणें सांगून कुलाबेयास रवाना केले. येथें येऊन खाशाजवळ तेथें शिवीगाळ झाली, तेव्हा इत्थंभूत उच्चार केला. तेव्हां खाशास बहुत राग येऊन, तुळाजी आंगरे यांजकडील दहा असामी भले माणूस आले होते, त्यांचे समक्ष, भर कचेरीत तुळाजी आंगरे यांस शिवीगाळ करून, त्याच वेळेस त्यांजकडील दोन भले माणूस यांस दोन शेले पागोटी बांधोन, त्यांजबराबर सांगोन पाठविलें कीं, 'तुमचे हजार माणूस कुलाब्यांत घ्यावयाचें प्रयोजन नाहीं. शेवटीं संस्थान पेशवे यांचे घरांत घालीन, परंतु तुझांस कुलाब्यांत घेणार नाहीं.' असें बोलून रवाना केलें. पुढें खाशासुद्धां सर्वांचा निश्चय ठरला कीं कसेंही होवो, परंतु रामाजी महादेव यांस आणावें. त्रिंबकजीबावा यांणीं रामाजी महादेव यांस आणावें. त्रिंबकजीबावा यांणीं रामाजी महादेव यांस पत्रें लिहून लखोटा करून.....यास रवाना केलें. रामाजीपंत यांनीं लखोटा फोडून पत्रें वाचून पाहिलीं, 'आणि त्याच बैठकीस शपथ केली कीं, यामागें झालें तें झालें; पुढें मी मानाजीबावांचे दौलतीकडे वांकडेपणांनीं पाहीन, तर माझे सप्त पुरुष नरकास जातील. अशी शपथ करून तीच लोकांची तयारी करून, कान्होजी गजे व संक्राजी गजे दोन सरदार व दोन हजार दोघांचे माणूस घेऊन रामाजीपंत गलबतांत बसोन उतरले. ही बातमी येतांच खाशांनीं चार पांचशें माणूस तयार करून, गोळीची जखम झालेली असतां, तसेच वरसोलीजवळ उभे राहून, रामाजीपंतांस सामोरे त्रिंबकजीबावांस पाठविलें. 'रामाजीपंत श्रीनागोबाचे देवळाजवळ येऊन, लोक कंभरा सोडूं लागले. इतकियांत मानाजीबावांनीं दिल-

प्यार घोडी आणोन वर बसले, आणि घोडी हाकोन पांचशें माणसांसुद्धां खुबल-
ब्बाजवळ मोर्च्यावर घातले. ही बातमी रामाजीपंतांस समजली. त्यांनी तशीच
लोकांची कंबरबंदी करून निघाले. हे जाऊन पोहचले नाहीत तो, मानाजीबावांनी
दोन्ही मोर्चे उघळोव, चार पांचशें माणूस कापून, आनंदराव घाटगाही मारिला.
इतक्यांत रामाजीपंत जाऊन लोकांचीं हत्यारें वगैरे लुटतात, तो मानाजीबावा
कुलाब्यांत आले. घोडीवरून चौघांनी उतरले. तो जखमेंतून रक्ताचा मुसंडा
चालला. त्यायोगें प्रकृति बहुत काईल जाली. त्रिंबकजीबावांनी रामाजीपंतांची
शिधापाण्याची वगैरे तरतूद थळास करून, खाशाकडेस आले. तेव्हां खासे सावध
होऊन त्रिंबकजीबावांस सांगितलें कीं, तुम्ही जाऊन रामाजीपंतांची बरदास्त
चांगली करून यावें. त्यांचे जेवणाची वगैरे तरतूद केली आहे,
झणोन सांगोन, फिरून रामाजीपंतांकडेस आले. दुसरे दिवशीं रामाजी-
पंतांनी त्रिंबकजीबावांस विचारिलें कीं, मानाजीबावांचे भेटीचें कसे? त्यास
सांगितलें कीं, खाशांची प्रकृति दोन दिवस काहील बहुत आहे. आपणास रेवद-
डीयास जावयाचें, तेथें चलवें. नंतर भेटीचा समारंभ करावयाचा. बरें झणून
रामाजीपंत लोकसुद्धां रेवदंब्यास निघोन गेले. त्रिंबकजीबावा खाशांकडेस येऊन
हा मजकूर समजाविला. दुसरे दिवशीं त्रिंबकजीबावांस व कृष्णाजी तुकाजी यांस
रेवदंब्यास पाठविलें. हे रामाजीपंतांकडेस आले. तो देवपुजेस बसले आहेत.
यांची भेट होतांच बोलले कीं, 'इतःपर मानाजीबावांविशीं माझे चित्तांत वांकडेपणा
असेल, तरी याच देवाची शपथ.' झणोन देवावर हात ठेविला. यांहीं उत्तर केलें
कीं, मानाजीबावा निखालसपणें पेशवे यांचे पदरीं पडले, त्यापेक्षां आपल्यास कळेल
तसें करावें. नंतर रामाजीपंतांनी सांगितलें कीं, इतःपर कांहीं चित्तांत संशय आणूं
नये. मी लेंक व तुम्ही बाप. असें मानाजीबावांस सांगून उदईक भेटी व्हाव्या. बरें
झणून त्रिंबकजीबावांनी निरोप घेतला. नंतर युक्ती करितां कन्होजी गजे व संकाजी
बजे यांची भेट घेऊन, त्यांस विचारिलें कीं, मानाजीबावा व तुम्ही जातमाई भेटीस
येऊन कदाचित् मोहरा फसूं लागल्यास पुढें कसे? त्यांहीं सांगितलें कीं, 'आमचें
दोघांचें दोन हजार माणूस आहे. जर करितां बलकुबल, तरी मानाजीबावांस
कुलाब्याचे दरवाज्यांत पोहचवून देऊं. मग आझणाचे चित्तांत काय अखेल तें करो.'
अशा दोघांच्या शपथा निखालसपणें घेऊन त्रिंबकजीबावा कुलाब्यास आले. हा
मजकूर खाशांस सांगून स्वारीची तयारी केली, आणि त्रिंबकजीबावांस पुढें रवाना
केलें. खाशांची स्वारी मागाहून निघाली. त्रिंबकजीबावा रेवदंब्यास येऊन
रामाजीपंतांस सांगितलें कीं, खासा स्वारी मळ्यावर आली; आपली तयारी व्हावी.

त्याजवरून रामाजीपंतांनी तयारी करून निघाले. यांच्या त्यांच्या भेटी श्रीरामेश्वराचे जवळ चेऊलास झाल्या. नंतर उभयतां येऊन देवळांत बसले. रामाजीपंतांनी खाशांस व कारमारी मानकरी यांस वस्त्रे दिलीं, व खाशांनीं रामाजीपंतांस व त्यांजकडील मानकरी यांस वस्त्रे दिलीं. ते समयीं रामाजीपंत बोलले कीं, 'वजारत-माहा, इतःपर आपले दौलतीविषयीं तिळतुल्य बांकडेपणा होणार नाहीं. तुम्ही बाप व मी लेंक. यास साक्ष हा सांब.' झणोन उठोन देवावरचा बेल बचकभर आणोन खाशांचे हातावर दिलहा. आणि सांगितलें कीं, पुढें काय जीं बोलणीं असतील, त्यास उर्दईक त्रिंबकजीबावांस पाठवून द्यावें. ते व आम्ही बोलून आपल्यास येऊन समजावितील, त्याप्रमाणें करावें. असें बोलणें होऊन खासे निघोन कुलाब्यास आले. दुसरे दिवशीं त्रिंबकजीबावांस पाठविलें. प्रहर रात्रीस रामाजीपंतांचें बलावणें येऊन हे तेंथें गेले. रामाजीपंत बोलले कीं, 'त्रिंबकजीबावा, तुम्हांविषयीं आमची खातरजमा जाली. हल्लीं आम्ही काय जें प्रकरण केलें आहे, तें कोणास दाखवावें? तुम्हांसच दाखवावें.' असें बोलून रुमालांतील पुढें कागदांचें सोडून यांचे पुढ्यांत टाकिलें. यांणीं संपूर्ण वाचून पाहिलें. तों सुवर्णदुर्गाचें व विजयदुर्गाचें भेदाचें प्रकर्ण. तुळाजी आंगरे यांचे वाढ्यांतील कुणबिणीपावेतों भेदाचा मजकूर, कोणास बक्षीस काय द्यावयाचें, व सरंजाम कोणास काय द्यावयाचे, त्याचे नांवनिशीवार नानासाहेबांचे व भाऊसाहेबांच्या हातच्या मखलाशा व इंग्रज अनुकूलतेचीं पत्रें; इंग्रज अनुकूल व्हावयाचें कारण तुळाजी आंगरे यांचें आरमार मोठें, तीन पाल व सहा गुराबा वगैरे गलबतें मिळून सवाशें तराडें, यांची जरब त्या वेळेस इंग्रजांस मोठीच होती, याजकरितां तोही रामाजीपंतांस अनुकूल जाहला; हें संपूर्ण प्रकर्ण दाखविलें. आणि सांगितलें कीं, या समयीं तुम्हीं कुमक केली असतां, नानासाहेब व भाऊसाहेब यांजजवळ सर्फराजी होईल. तरी या समयीं तुम्हीं कुमक करावयास अनमान करूं नये. आमची सर्व सिद्धता जाहली आहे. बाणीं उत्तर केलें कीं, खाशांस समजावून काय मजकूर ठरेल, तो येऊन बोलू. असें सांगून निघोन कुलाब्यास आले. आणि हा मजकूर खाशांस समजावून त्या समयीं कुमक करावी असें संमत कोणाचेंही न पुरे. तेव्हां त्रिंबकजीबावांनीं खाशांस अर्ज केला कीं, येविसीं काय मजकूर आहे तो बेगळे वाटेनें समजावीन. तेव्हां खलबतास उठोन गेले. त्रिंबकजीबावांनीं सांगितलें कीं, 'रामाजीपंतांनीं, सारा मजकूर दाखविला. त्यास हे जातांच उरकतें. बांत तबा नाहीं. आपण तळीस मात्र हात लावला, इतकाच आहे. वरकड आपण कुमक न दिल्ली झणोन ते ठेवितसत असा अर्थ नाहीं. मग साहेबांची मर्जी.' तेव्हां दोन गुराब

व चार पांचशें माणूस घावें असें ठरलें. आणि त्रिबकजीबाबा रामाजीपंतांकडेस आले. आणि सांगितलें कीं, कुलाब्यास आग लागली, ते वेळेस झाडून सरंजाम जळाला. चाळीस हजार रुपये नानासाहेब यांहीं देविले. तेही हातास येत नाहींत. तेव्हां लोक जाण्याचा सरंजाम कसा होतो? त्याच वेळेस रामाजीपंतांहीं पलंगा-खालचे दाहा तोडे दाहा हजारांचे ओढून दिले, व दोनशें खंडी भात लोकांचे अडसेरीस दिले. व त्याच बैठकीस नानासाहेबांस पत्र लिहिलें कीं, 'या समयी मानाजी आंगरे यांचा उपयोग बहुत आहे. तरी चाळीस हजार रुपये आपण देविले, परंतु अब्बापि त्यांस पावले नाहींत. तरी, यांजकडील कारभारी तेथें साबाजी तुकाजी चिटणीस आहेत, त्यांचे पदरीं घालावे. सारांश, मानाजीबाबा अनुकूल जाहस्वाशिबाय कार्य व्हावयाचें नाहीं. हें पत्र पावतांच नानासाहेबीं चाळीस हजार रुपये चिटणीसबाबा यांचे पदरीं घालविले. तेथून कांहीं कापड रुपये कुला-ब्यास आल्यावर लोकांची व सरदारांची वगैरे सर्फराजी जाहली. नंतर दोन गुराबा व चार गलबतें तयार करून, चारशें माणसांची खर्चाची व अडसेरीची तरतूद करून, गुराबा बाहेर काढोन, वर लोक चढवून तयारी केली. इतक्यांत इंग्रजांचीं तरांडीं तयार होऊन आलीं. सारा जुमाव करून रामाजीपंत निघोन सुवर्णदुर्गा-वर गेले. तों भेदाचे संकेताप्रमाणें दरवाजे उघडे होते. तसेंच आंत, पुढें कान्होजी गजे शिरले. तेथें दहा वीस असामींनीं घायतल केली. ते समयी कान्होजी गजे यांस चार पांच जखमा जाहल्या; परंतु किल्ला काबीज केला. कान्होजी गजे यांस कुलाब्यांत रवाना केलें. तेथें खाशांनीं त्यांच्या जखमा बांधून बरदास्त चांगली केली. नंतर एक महिन्यांनीं विजयदुर्गावर मसलत केली. कांहीं लोक खुपकीनें व कांहीं जलमार्गानें, इंग्रजांचीं तरांडीं वगैरे आरमार, इंग्रजांनीं आरमाराकडून किह्यास मार देऊन, तटबंदी फोडोन किल्ला जेर केला. तेव्हां तुळाजी आंगरे बाहेर पडले. त्यांस बाहेर धरून इंग्रज किह्यांत शिरला, आणि किह्याची लूट करून, मालमवेसी इंग्रजांनीं बहुतेक लुटून, तुळाजी आंगरे यांचें आरमार जाळून टाकिलें. मागाहून रत्नागिरी वगैरे किल्ले तुळाजी आंगरे यांचे रामाजीपंतांनीं काबीज केले. त्या वेळेस नानासाहेब यांहीं इंग्रजांस बाणकोट व दासगांव हे दिले. तुळाजी आंगरे यांची दौलत सारी काबीज करून त्यांस नेऊन कैदेत ठेविलें. नंतर चार पांच वर्षांनीं सुंदर जनार्दन व साबाजीबाबा यांहीं फिरोन बिकटगडाचो भेद केला. हें वर्तमान नानासाहेबांस समजलें. तेव्हां कुलाब्यावर मसलत करावी असें ठरोन, दोन हजार स्वार व दोन हजार गाढदी तयार केले. हें वर्तमान मानाजीबाबांस समजलें. तेव्हां मोठाच विचार पडला. पुढें परिणाम कसा लागतो? तेव्हां साबाजीबाबांनीं खाशांस सांगितलें कीं, 'हें निमित्त आझावर आलें, त्यापेक्षां आझीच

पुण्यास जातो. आमचें काय करतील तें करोत.' असें बोलोन निरोप घेऊन प्रस्थान केलें. रात्रीस खाशांनीं त्रिंबकजीबाबांस विचारिलें कीं, पुढें कसें करावें? यांणीं सांगितलें कीं ही वेळ कठीण दिसते. या वेळेस आपण खाशांनींच निघोन पुण्यास जावें, आणि नानासाहेबांस सांगावें कीं, हें संस्थान आपण आटोपावें. आम्ही आपले जवळ हुजूर राहून, काय आपण पोटास देतील त्यांतच गुजराण करूं. स्वार व गाडदी पाठवून मुलखाची खराबी करावी, इतका अट्टाहास कशास पाहिजे? कोण पाहिजे तो पाठवून संस्थानचा बंदोबस्त करावा. असें साफच बोलवें. कदाचित् येथेंच राहावें असें बोलतील. मग कसें तरी नानासाहेबांचे चित्तांतून हें संस्थान घ्यावें असें आहे. तरी त्यापुढें आपला परिणाम कसा लागतो? त्यापेक्षां कसेंही होवो, आपण जावें. ही साफी बरी. असें खाशांचे चित्तांत येऊन तयारी करवा ह्मणोन आज्ञा जाहली. त्यावरून दुसरे दिवशीं मुहूर्त पाहून चिटणीसबाबा पाइनाडास गेले. तेच दिवशीं किड्याची तोफ मारून मुहूर्तांनीं खासे बाहेर अलिबागेस प्रस्थानीं आले. दुसरे दिवशीं चिटणीसबाबा नागोठण्यास गेले. तों खाशांनीं मुक्काम पोइनाडचा केला. असें एक मजलेचे फेरानें खासा स्वारी चालली, चिटणीसबाबा पुण्यास गेले. तेच दिवशीं खासा स्वारी चिंचवडाहून निघाली, आणि सांडणीस्वार पुढें नानासाहेबांकडे रवाना केला. त्याजबराबर चिठी पाठविली कीं, आम्हीच आपले भेटीस आलों. नानासाहेब भोजन होऊन बसले होते. तों चिठी पावली. कोठें मानाजीबाबा आले ह्मणोन विचारिलें. त्याणें सांगितलें कीं औंधावर स्वारी आली. त्याजबराबर सांगोन पाठविलें कीं, आपण औंधावर खोळंबावें; आम्हीच येतो. तसेंच नानासाहेबांनीं पागोटें घालून, भाऊसाहेबांस सांगोन पाठविलें कीं, मानाजीबाबा औंधावर आले. त्यांस पुढें सामोरे जावयास आम्ही निघोन चाललों. तुम्हींही लवकर यावें. वाड्याचे दिंडीदरवाजानें नानासाहेब बाहेर पडले. इतक्यांत भाऊसाहेबही आले. पुलाजवळ येतात तों दोन तीनशें स्वार जमले. जिलीबीचे लोक पुलापुढें जमले. मानाजीबाबांस सांडणीस्वार औंधावर भेटला. त्याणें सांगितलें कीं, नानासाहेबांचें सांगणें औंधावर खोळंबावें. त्रिंबकजीबाबांनीं खाशांस सांगितलें कीं, त्यांचें सांगणें आहे, परंतु आपण वाट पाहूं नये. हळूहळू चालतें व्हावें. जेथें गांठ पडेल तेथें पडो. पुढें चालले. तों नानासाहेबांची स्वारी गणेशखिंडीचे मैदानांत आली. यांचें त्यांचें हांकेचें अंतर राहिलें. इतक्यांत खासे घोड्यावरून उतरोन पायउतारा चालले. नानासाहेब यांहीं पायउतारा पाहून आपणही उभयतां घोड्यावरून उतरले. इकडील व तिकडील मानकरी यांच्या भेटी होऊन खाशांची भेट जाली.

२५. गोपाळनाईक तांबवेकर.

सातारा जिल्ह्यांत वाळवे तालुक्यांत कासेगांवाजवळ कृष्णातीरीं तांबवे झणून गांव आहे तेथील हा राहणारा. थोरल्या माधवराव पेशव्यांच्या कारकीर्दीत सराफीच्या धंद्यावर झाले लाखो रुपये मिळविले. पुढे काशीपासून रामेश्वरापर्यंत झाले आपल्या पेढ्या स्थापिल्या व कोट्यवधि रुपयांची संपत्ति मिळविली. थोरल्या बाजीरावास लक्षावधि रुपये कर्ज देणारा जसा परशुराम नाईक अनगळ, तसा महादजी शिंदे ऊर्फ पाटीलबावा झाले कर्ज देणारा हा गोपाळ नाईक तांबवेकर. झाले बत्तीस-शिराळे येथील जहागीरदारीण पार्वतीबाई भोंसले हिजकडून, कृष्णातीरीं मालखेड झणून गांव आहे तो खरेदी घेऊन, तो ५४ ब्राह्मणांस अग्रहार दिला. ह्या ५४ ब्राह्मणांत चारही वेदांचे, निरनिराळ्या पंथांचे, त्याप्रमाणे देशस्थ, कोंकणस्थ, कऱ्हाडे आणि शेणवी असे निरनिराळ्या पोटभेदाचे ब्राह्मण, यांचा संग्रह दृष्टीस पडतो. त्यावेळीं शेणवी हे त्रिकर्मी. क्षत्रिय, वैश्यांप्रमाणे त्यांस तीन कर्मांचा अधिकार; ते षट्कर्माधिकारी नाहीत; अशी तक्रार उत्पन्न होऊन पुण्यास मोठा वाद झाला. तेव्हा शेणवी हे षट्कर्माधिकारी गौडापैकीं आहेत असा निर्णय वादातीं रामशास्त्री आदिकरून पंडितांनीं दिला, व त्याप्रमाणे गोपाळ नाईक तांबवेकरांचे दानपत्रांत एका वैदिक दशग्रंथी शेणव्यांचे नांव घालण्यांत आले. हा गांव सांगत कऱ्हाड तालुक्यांत असून दानपत्रीं लिहिलेल्या ५४ ब्राह्मणांच्या वंशाकडे चालत आहे. हा गांव देतांना प्रत्येक ब्राह्मणास एक पाचखणी तिघई घर, पुढे आंगण, मागे परसू व शौचकूप असे, पांच माणसांच्या प्रपंचास लागणारीं भांडीं व एक वर्ष पुरेल इतकी अन्नसामुग्री, अशा प्रकारची तजवीज करून दिली. इनामगांवास सरकारकागदीं हल्लीं गोपाळ नाइकाच्याच वंशजांचे नांव आहे, व ते वंशज मालखेड येथेच राहतात. मालखेडास कृष्णातीरीं एक घाट व विष्णुमंदिर गोपाळ नाइकांनीं बांधलेले आहे.

गुजराथेत डाकुरजीचे प्रसिद्ध देवालय आहे. त्या देवस्थानची लाखों रुपयांची जिनगी होती; तिची अव्यवस्था झाली. तेव्हा श्रीमंत गायकवाड सरकारांनीं देवस्थानची व्यवस्था करून गोपाळ नाईक झाले देवस्थानचे व्यवस्थापक व वंशप्रारंपरेचे वहि-घाटदार नेमिले. गोपाळ नाइकाने लाखों रुपयांची संपत्ति ह्या देवस्थानास अर्पण केली. हल्लीचे वहिघाटदार गोपाळ नाइकांचेच वंशज आहेत. हे जातीचे ऋग्वेदी देशस्थ ब्राह्मण.

२६. पेशवेसरकारचे अठरा कारखाने व त्यांवरील अधिकारी.

१ तोफखाना—१ सखारामपंत पानशे, २ गणपतराव विश्वनाथ पानशे, ३ माधवराव कृष्ण पानशे, ४ जयवंतराव पानशे. दारुगोळा, खलासी वगैरे कामगार, रखवालीचे गाडदी, गाड्यांचे बैलसुद्धां कारखाना तयार होता.

२ पीलखाना—खांत हत्ती शंभर होते. सरदार—१ भगवंत परशजी व २ अल्लीमहात. कारकून रामचंद्रपंत गाडगीळ.

३ उष्टरखाना—गणपतराव मोरेश्वर. खांत उंट अजमास १००० एक हजार.

४ शिलेखाना—सदाशिवपंत वाकणकर.

५ फरासखाना—राघोपंत आंबीकर यांजकडे. खरड्याच्या स्वारीतील डेरे राहुच्या वगैरे दलबादल डेऱ्यांसुद्धां.

६ कोठी

७ लकडखाना

८ इमारत

९ बागा

१० कुरणें

११ वहीतकोठी

१२ रथखाना

१३ पुणें पेठा

—हे सर्व कारखाने नारो शिवराम खासगीवाले यांजकडे होते. खासगीवाले यांचे हाताखालीं कारभारी गणेशपंत मटंगे. पुणें पेठा ह्या कारखान्यांत धरलेला आहे. तो ह्या कारखान्याच्या खर्चाकडे होता किंवा कसें तें समजत नाहीं.

१४ थट्टी—नारायण रामचंद्र पुणें सुभा यांजकडे.

१५ पोतें व जामदारखाना—शामराव कृष्ण पोतनीस.

१६ जिन्नसखाना व बैद्यशाळा—शामराव बाबूराव करमरकर यांजकडे.

१७ पुस्तकशाळा—गोविंदपंत आपटे.

१८ खासगी—नारो शिवराम खासगीवाले.

॥ ॥ ॥

२७. पेशव्यांच्या पदरचे प्रसिद्ध महात.

हल्लीं अंमारी व हौदे घालून हत्ती शोभेखातर फिरविणारे महात आहेत, तसे हे महात नव्हत. ज्या वेळीं हातघाईची लढाई होऊं लागेल, त्या वेळीं हत्तींच्या सोंडांत पट्टे देऊन, ते हत्ती शत्रूच्या फौजेत चालवावे लागत. हे हत्ती शिकवून तयार केलेले असत. ते आपल्या लांबलांब सोंडांत धरलेले पट्टे दोन्ही आंगांस सपाटून सपासप जोराने चालवीत व शत्रूकडील फौजेची कत्तल उडवीत. हे हत्ती चालवि-

जंजिन्याचा किल्ला.

प्याचें मोठें कसन होतें. खुद्द राजे लोक व मोठमोठे सरदार हे देखील हें कसब शिकत असत. खालील महातांच्या यादीत मराठे व ब्राह्मण हे देखील आहेत. हत्तीचे महात मुसलमानच असतात व होते, ही समजूत चुकीची आहे. सवाई माधवराव पेशव्यांच्या कारकीर्दीतील महातांचीं नांवें येणेंप्रमाणें:-

१ भिवराव मोहिते. २ दादू महात. ३ तुका यादव. ४ सय्यदजी माने. ५ अमृतराव गावडे. ६ राघोजी पठार. ७ हैबतराव पठार. ८ शिवराव लाड. ९ गोपाळराव बापुजी. १० लक्ष्मण व्यंकक खुटेकर. ११ यशवंतराव. १२ रंगराव पुरुषोत्तम पानशे. १३ रामचंद्र शिवजी. १४ खंडेराव रामपूरकर. १५ संतोजी पवार. १६ चिंतामणराव. १७ चिमाजी माधव. १८ यशवंतराव लाड. १९ आनंदराव सोमवंशी. २० व्यंकटराव रघुनाथ.

लढाईत हत्ती चालविणारे हे महात प्रख्यात वीरांत मोडत असत.

२८. मराठ्यांचा जंजिरा घेण्याचा प्रयत्न.

शिवाजी महाराजांनीं जंजिरा घेण्याकरितां अविभ्रांत परिश्रम केले. मंत्रतंत्र करूनही पाहिले. परंतु किल्ला त्यांचे हातीं आला नाहीं. संभाजी महाराजांसही तो काबीज करण्याविषयीं अत्यंत उत्कंठा लागली. इ.स. १६८२ त त्यांनीं दादजी प्रभूस, प्रधानकीच्या वस्त्रांची आशा दाखवून, मायनाईक, गोंदजी जाधव आदिकरून प्रतिष्ठित सरदारांसह जंजिन्यावर रवाना केलें. एवढें करूनही त्यांच्यानें स्वस्थ बसवेना. यास्तव मुलतान अकबर व वीस हजार फौज बरोबर घेऊन ते स्वतः कुमकेस निघाले. दोन्ही सैन्ये एकत्र होतांच तुंबळ युद्ध होऊं लागलें. तथापि, किल्ला हस्तगत होण्याचें कांहींच चिन्ह दिसेना. तेव्हां, खंडूजी अथवा कोंडाजी फर्जेद यास गुप्तरूपानें किल्ल्यांत पाठविण्याचा महाराजांनीं निश्चय केला. कोंडाजीनें कौणता उपाय योजावयाचें ठरविलें, याचा नीटसा खुलासा केलेला कोठें आढळत नाहीं. कुलाबा गॅझीटीयरमध्ये पुढील माहिती आहे.

"In 1682 the Maratha General Dadaji Raghunath Deshpande was sent to besiege Janjira with the promise that if he took the fort he would be made one of the chief officers or Pradhans. Later on Sambhaji with Sultan Akbar and 20,000 men joined the besieging fort from Rayagad, battered the island for 30 days, levelled its fortifications and with the help of one Khandoji Farjand, organised a plot for its cession. The plot was discovered, and Khandoji was put to death." (Page 441.)

उपलब्ध असलेल्या पुस्तकांपैकी 'प्रभुरत्नमालें' तील इकीकतच कायती जरा विस्तारपूर्वक दिली आहे. तथापि, तीही अपुरी आहे. वर निर्दिष्ट केलेल्या कटाचा

कोंढाजी फर्जेद व कुमाजी जान प्रभु यांनी पुढाकार घेतला होता. कोंढाजीस लवकरच स्वर्गीचा रस्ता धरावा लागला व कुमाजीस आपलें अर्धें वेतन रुद्राजीस विकारें लागलें. या रुद्राजीचे वंशजाचे दसरांत वरील कटाची जी माहिती मिळाली ती खाली देतो:-

“जंजिरीयावर येलेगार होतो धाणून...आला. त्यावर दादप्रभूस नेऊन याचा वारस राखिला. त्यावर कुमाजीनें कोंढाजीसी राजकारण केलें कीं, जंजिरा प्यावयाची एक तजवीज आहे. एक जीवास पन्नास माणूस. यांस नांवाजावें आणि पालख्या घाब्या आणि लोकांच्या बटकी त्यांस कबीले घावे आणि जंजिरा पळोन गेलेसें करावें, आणि ते जाऊन चाकर राहातील आणि जंजिरा काबीज करतील. ऐसी तजवीज कोंढाजी, शेषोपंत व कुमाजी ऐसे रामेश्वराचे देऊळांत बैसोन केळी. त्याजवर ते पन्नास माणूस जंजिरा आले. ते खबर हजरत भिस्तीरोजी खानसाहेब यांस कळली. मग त्यास शास्ती फरमाविल्या. शास्ती करून पलीकडे उतरिले. ते शास्ती नूर(?) तळीयास गेले. त्या शास्तीनुरांतून एक मुख्य केला कीं, हे खबर रुद्राजीनें पोंचविली आणि कलिंगडेंही पाठविलीं होती(?) . ऐसा कोंढाजीचा निशा कुमाजीनें केला. त्याजवर रुद्राजीनें घरदार छुटून हत्तीखालीं घालावयासीं गांगोलीपावेतों नेले. यांस हे खबर महादजी बाजीनें आईकिली. तों गांगवलीस आले. मग मुकुंद धोंडी देऊन सुभेदार व महादजी बाजी ऐसे मिळोन कोंढाजीची बहुत आजिजी केली. मग गांगोलीहून फिरविले. जमीन घेऊन सोडिले. एक तागा सडा तो दिल्ली नाहीं. ऐसा सत्यानास करविला. ऐसी खबर भिस्तीरोजीसाहेब यांसी मालूम जाली. तेव्हां पन्नास माणूस पालखींत घालून एक वरीस तलास करून आणिला. तों कुमाजीजवळ हातेर तरकस होता, तैसाच धरून जंजिरा आणिला. मार चुना सिंपसिपोन मार करीत जीवेंच मारावा! मग खंड रुपये ५००० पांच हजार केला. त्यावर सु॥ समान समानीनामध्यें आपले बाप साहेबांचे बंदगीसें राजपुरीं आलों. तों कुमाजीचा भाऊ पिलाजी, संकाजी-पंताकडे जाऊन कागद आणिला जे, रुद्राजी पळोन हबसीयाकडे गेला. तो हरामखोर. त्याचें वतन निमें, तेंही पिलाजीचे हबालीं केलें असें. त्यावर भिस्तीरोजी खानसाहेबीं तळीयाचा गड घेतला. तेव्हां राजबा हबालदार व बरचीखान यांहीं अर्ज केला कीं, साहेबीं कुमाजी देसाई यांसि सोडावें आणि गडींचे हेजबतीचें काम कुमाजीस सांगावें. त्यावर न सोडीत. मग बहुत रतबदली करून सोडिला.*”

“यशवंत.”

१ हछा. २ आजिजी=आर्जव, विनवणी. ३ जमान=जामीन. ४ तरकस=एक लहानसें हत्यार. ५ रामरामोस. ६ वरील हकीकत अत्यंत विश्वसनीय आहे हें सांगावयास नकोच.

*पुढील हकीकत कुमाजीचे वतनासंबंधाची असल्यामुळे ती येथें दिली नाहीं. वरील उतारा रुद्राजीच्या घराण्याच्या वखरीतून घेतला आहे. कुमाजी व रुद्राजी हे तळें येथें रहात असत. ह्या उतारान्यामधील पुष्कळ शब्द लागत नाहींत!

• व्यंकोजी राजाच्या ताब्यामध्ये तंजावरचा जो प्रांत होता, त्याचे पांच सुभे होते. ह्या सुभ्यांची नांवे १ सुभा त्रिवेदी; २ सुभा कुंभकोणम्; ३ सुभा मायावरम्; ४ सुभा मन्नारगुडी आणि ५ सुभा पट्टकोटा आणि बलमपट्ट. ह्या एकंदर सुभ्यांची मिळून ५७५३ गांवे होती; व वसूल ३२०५०००० प्याडी कलम (Paddy Cullums) होता*. 'प्याडी कलम' ह्याने तांदळाचे एक विशिष्ट वजन आहे. एक कलम ह्याने (जुन्या पद्धतीने) अदमासे ३ मण† वजनाचे माप आहे. तंजावरचे मुख्य उत्पन्न तांदूळ हे असल्यामुळे तांदळाच्या मापांतच राज्याचे उत्पन्न दिले आहे. ह्यावरून पाहतां, व्यंकोजीच्या कारकीर्दीत तंजावर प्रांताचे फक्त तांदळाचे उत्पन्न २,४०,३७,५०० मण होते, असे दिसते. असो.

व्यंकोजी राजे ह्यांच्या मृत्यूच्या सनावदलही बराच गद आदे. तंजावर कमिशनच्या इ. स. १७९९ च्या एका रिपोर्टाचे शेवटी जें परिशिष्ट जोडिले आहे, त्यांत तंजावरचे सुप्रसिद्ध मिशनरी मि० स्वार्त्स ह्यांच्या माहितीवरून व्यंकोजीने इ. स. १६७४ पासून सात वर्षे राज्य केले, असे लिहिले आहे. त्याप्रमाणे पाहिले ह्याने इ. स. १६८१ मध्ये व्यंकोजी मृत्यु पावला असे ह्याने लागते. पण ती चूक आहे. त्याचप्रमाणे, ह्यूसूरचा इतिहासकार मि० विल्क्स ह्याने व्यंकोजीने बंगलोर प्रांत इ. स. १६८७ मध्ये तीन लक्ष रुपयांस विकला ह्याने लिहिले आहे. त्यावरून व्यंकोजी इ. स. १६८७ मध्ये जिवंत असला पाहिजे, असे मानावे लागते. परंतु दोन्ही लेखांची माहिती चुकीची आहे. तंजावरच्या शिलालेखामध्ये व्यंकोजी राजे शके १६०४ रुषिरोद्वारीनाम संवत्सर ह्या वर्षी मृत्यु पावले ह्याने लिहिले आहे. तेव्हां तेच वर्ष अधिक विश्वसनीय मानावे हे बरे. 'तंजावर म्युझिटिअर'मध्ये व्यंकोजीच्या

improving and systemizing the natural resources of a fertile country; and thus he furnishes a third instance of a Hindoo chief studying with assiduity the internal economy of his state, with a success that enriched his subjects, and enabled his name."

* ही माहिती फुलटन ह्यांनी तंजावरच्या राजवाड्यातून 'A particular account of the Tanjore country and of its produce' ह्या नांवाचे जें टिपण मिळविले होते, त्याचे आधार दिली आहे.

† तांदळाचे एक तंजावरी कलम माप ह्याने सरासरी एक मण समजावयाचा, व प्याडीचे एक कलम माप ह्याने अदमासे ३ मण समजावयाचा. वर तांदळाचे कलम असे न सांगतां प्याडीचे कलम झटले आहे, सबब एक कलम ह्याने ३ मण समजावयाचा. अगदी बरोबर माप ह्याने एक कलम प्याडी ह्याने ६३ १/२ पौंड (वजनी) समजावयाचे.

त. रा. ७

श्रुत्युचा सन १६८६ हा संदिग्ध दिलेला आहे. परंतु त्याबद्दल अद्यापि विश्वसनीय माहिती मिळत नाही.

व्यंकोजी राजे ह्यांस दोन बायका होत्या. इंगळ्यांची मुलगी दीपाबाई. ही फार शहाणी व चतुर होती. तिच्या पोटी व्यंकोजी राजे ह्यांस अनुक्रमेण शहाजी, सरफोजी आणि तुकोजी असे तीन मुलगे झाले. दुसरी बायको मोहित्यांची मुलगी अण्णुबाई नांवाची होती. तिला दोन मुली झाल्या. त्यांचीं नांवे समजत नाहीत. ह्याशिवाय त्यास परिगृहीत स्त्रिया नऊ होत्या. त्यांपैकी कांहींच्या पोटी चंद्रभान, सूर्यभान, मित्रभान, कलेभान, कीर्तिभान, विजयभान, उदयभान, असे सात पुत्र जन्मले. ह्यांपैकी वडील व औरस पुत्र शहाजी राजे हे व्यंकोजी राजाच्या पश्चात् तंजावरच्या गादीचे अधिपति झाले. ह्यांची कारकीर्द फार महत्त्वाची आहे. ह्याच अवधीत मराठ्यांची जिंजी येथील राजकारणे घडून आली. तो वृत्तांत पुढील भागांत सादर करूं.

साहेबांनी माफ करित लाटसाहेब दरबार केले. जनरेल आबरप्रेंबी व जान बथुर व तामसगिराम व चापमान व जिमस निलर व बेनिचर व करनेल इष्टुर व करनेल फालबर वगैरे दीडशें इंग्रेज येऊन, सुवारकबादी व बडेसाहेबी शोरसाहेबास देऊन मुजरा केले; व रुखसत होऊन गेले, व तामस गिरामसाहेब खालसेवालेके लाटसाहेबांनी त्यास कौसली चौथे द्रजेचे मुकर केले होते. शोरसाहेबांनी मशारनिल्हेस आज-बायेस येणें जनरेल कौसलचे कामाहून मोकुफ करून, पूर्वी या कामावर खालसेचे मुकर केलें. चंद्र १ माहे रबिलाखर बुधवारी, शोरसाहेबांनी दरबार केले व बमुजीब खबर देणें. मिस्तर चेरी, विश्रंभरपंत व सेवक व बापुभट व भगवंतराव व मीर आबिदुल लतीफ व वकील नवाब निजाम अल्लीखान व नासर महमदखान व कमालुद्दि हुसेनखान व कल्याणसिंग व चिरंजीव सिताबराय मुतवफा नाजिम आजीमाबादचे व मनोहरदास साहुकार वगैरे बारा असामी दरबारचे जागा जाऊन हजर जाले. शोरसाहेबांनी तजवीज केले होते की, एक एक वकिलास बोलावून भेट करावे, परंतु मिस्तर चेरीचे समजाविलेप्रमाणें त्याप्रकारें लाटसाहेब दरबार करित होते. खिलवत-खान्यांतून बाहेर येऊन, हरएकाजवळ उभे राहून, खैर व आफियत विचारले व नजर माफ करून सर्वांस आत्तरपान दिलें. सेवकासही खैर आफियत खुदावंत न्यामत श्रीमंतसाहेब दाम इकबलहूं व आं माहाराज विचारून आत्तरपान दिन्हें. व आणखी वकिलास चेरीसाहेबांनी माफक मर्जी शोरसाहेब जाब दिले होते कीं आज भेट होणार नाही, व शंकररावनें बजीद होऊन सांगितलें कीं, आझांजवळ एक खलिता बाळाजी गोविंदचा आला आहे. त्याचे गुजरावयाविषयी काय मर्जी आहे? त्यासही जाब दिले कीं आज मुलाखत होणार नाही; आणि शोरसाहेबांनी बडेसाहेब होतांच दुसरे दिवशीं सत्तर असामी काळे, फिरंगी व बंगाली मुत्सद्दींची कौसल घरांत होते. व खजानेचे मुत्सद्दी अवध्यांस बर्तफ केलें व खजानेमधें नवें कारकून आपलेकडून ठेविले. हे गोष्टीमधें साहा लक्ष रुपयेची किफायत जाली आहे. पुढें पहावें कसें काय करतात. व बाजे लोक ऐसैंही बोलतात कीं, विलायतेहून करार करून आले आहेत कीं साठ लक्ष रुपयांची किफायत करूं. ह्याणजे रोजीने व इनामची जाणा व जागिर केबमुज बसनद आसनाद कदीमपासोन जे लोकांस इनाम आहे, ते जप्त करावें. हें वर्तमान लाटसाहेबास कळलें होतें. यास्तव विलायतेहून हुकूम माफीचा कौसली लोकांवर आणविले होते. * * * * * चंद्र ४ माहे सदर, मनरेफेंटर वलंदेज बडेसाहेब चिडचिडेचे पैरवी दिनामार बडेसाहेब श्वरामपूरचे येऊन शोरसाहेबास भेटले, व बाद मजकूर खैरआफियत व जेवने हाजिरीचे बख्त रुखसत आवाज जरबा तोफेचे बाबत सलामी. मनरेफयंटर व बारा आवाज बाबत सलामी दैरबिन व गढांतून जाले. चंद्र ७ माहे सदर, शोरसाहेब व इसपकसाहेब व मिस्तर चेरी व मिस्तर इडमनिष्टिन बिनाबर रुखसत करणें नवाब हसनरजाखान व टिकेतराय गेले. नवाब मोसुफ पुढें येऊन घेऊन गेले. व बाद घटिका एक शोरसाहेब व इसपकसाहेब वगैरे अत्तरपान घेऊन टिकेतरायेचे

घरीं गेले. मशारनिल्हेहीं पुढें जाऊन घेऊन आले. तेथेंही एक घटिका बैसोन व अत्तरपान घेऊन आपले घरास आले. चंद्र ८ माहे सदर नवाब हसनरजाखां कलकत्तेहून कूच करून गेले व तफजुल हुसेनखान हजी करबलाई सौदागर मातबर व मनोहरदास व रामसिंग व काश्मिरीमल व शंकरराव हुगळीपावेतों पोहोंचतां करावयास गेले. चंद्र १५ मुर्शिबादेहून खबर पोहोंचली कीं, दाहु बेगम नवाब सिराजआदौला मुतबफाची स्त्री मृत्यु पावली. चंद्र २० माहे सदर शोरसाहेबानें क्रीलक पाद्री यास कीं पूर्वी काम खजानेचे करित होते; व लाटसाहेबानेंही रनबहादूर साब नेपाळवाले जवळ पाठविले होते. बतरीक बिकालत मिस्तर कीनवाईचे कामावर नवाब निजामअल्लीखान जवळ पाठविले. चंद्र २५ करनेल फाल्दर नवे गढाचे किल्लेदार यांस, कान्हापुरास करनेल मारकीनचे कामावर रुखसत केलें, व मशारनिल्हेस कलकत्त्यास बोलाविलें आहे कीं त्यास किल्लेदारी नवे गढाची देऊं. चंद्र २७ माहे सदर, तफजुल हुसेनखान मनोहरदास व काश्मिरीमल व रामसिंग व शंकरराव हुगळीहून नवाब हसनरजाखानपासून रुखसत होऊन आले. असें कळलें कीं खानमोसुफनें एक खिलवत साहा पारचेचा व सिरपेंच व जिगा व मोतियाची माला व एक हत्ती व एक घोडा व हाजिकर बसाई दिले व एक खिलवत सा पारचेचा व सिरपेंच व जिगा व एक मोतियाची माला व एक घोडा व मनोहरदास व एक पागोटा व सिरपेंच व गोशवार व एक दुशाला रामसिंग व एक दुशाली व गोशवारा शंकरराव वगैरे दोन चार असांमीस देऊन रुखसत केले. व हाजिकरबलाई सौदागर कीं हुगलीमधेही त्याची जागा आहे. यांनीं दाहा हजार रुपयेचा सरंजाम आज किसम पारचे चीन व विला येत व तसवीर व आयने थोर व पेस्तुलची जोडी व दुर्बिण व एक पालखी नवाब हसनरजाखान दिले, व याचप्रमाणें तोफ जात बराय नजर नवाब वजीरखान मोसुफचे स्वाधीन केले. फिलहाल इतका मजकुर समजण्यांत आला, ते हुजुरात अर्ज केले. पुढें जे होईल ते विनंति केली जाईल. बहुत काय अर्ज कीजे ? हे विज्ञापना. रवाना. चंद्र १ माहे जमा दिलावल सन १२०८.

लाला गुलाबराय हा कलकत्ता येथें पेशव्यांच्या वतीनें रावबाजी गादीवर येईपर्यंत वकिलीच्या कामावर असावा असा अदमास आहे. त्याची पुढील माहिती मिळत नाही.

घेऊन नक्त दीड कोट रुपये इंग्रजांस दिले. बाकी ५० लाख रुपये देणें. त्याबद्दल त्या दोघी बायकांचे कारभारी धरून त्यांस विपत्य करितात. पांचजण सरदार दीड कोट रुपये घेऊन कलकत्यास गेले. दोघे सरदार राहिले आहेत. दिल्लीकडेही धामधूम आहे. अद्याप पातशाही फौजेस कोणी सरदार करार जाला नाही. अपसांत कजिये करितात. त्यामुलें जाठाचा उत्कर्ष आहे. राजश्री नारो शिवदेव व आबाजी नाईक व बाजी विठ्ठल ऐसे छ १६ रमजांनीं त्रितीय ग्रहरीं रेवा दक्षिणतीरास आले. ते दिवशींच उतरावें व उदईक कुजेपंचमी आहे, यास्तव नावा पाठवून पावसांतच संध्याकाळपर्यंत रेवा उतरून, अलीकडे जेथें माधवराव राहिले आहेत तेथेंच जाऊन उतरले. दो घटका रात्रीं मुहूर्तेंकडून बाईचें दर्शन घेऊन मुक्कामास गेले. दुसरे दिवशीं चार घटका दिवस राहतां, त्रिवर्गास बाईंनीं बोलावूं पाठविलें. तेही आले. मीही त्यांस भेटायास गेलों होतो. सांगातेंच वाड्यांत आलों. बाई स्नान करून पूजा करीत होती. अर्धी घटकानंतर बाहेर येऊन एक घटका बसली. आगतस्वागत बोलून बाई भोजनास गेली. भोजन करून आल्यावर, दोन घटका एकांतीं, बाई व नारो शिवदेव व आबाजी नाईक हे तिघे, एकांतीं बसून दोन घटका बोलली. बाजी विठ्ठल बाहेरच होते. खिलवत होऊन, दोन घटका रात्रीं निरोप घेऊन बिन्हाडास गेले. तदोत्तर तिसरे दिवशीं वद्य ८ स बाई श्रीदेवीदर्शनास गेली होती. जवळीच माधवराव व हे उभयतां राहिले होते. तेथें नारोपंत व आबाजी नाईक व माधवराव व बाजी विठ्ठल व बाई ऐशीं पांचजण एकांतीं बसून, दोन घटका बोलून, माधवरायांसही समक्ष निरोप देणें होता तो देऊन, बाई किह्यावर गेली. नारो शिवदेव यांचे घरीं श्राद्ध वद्य दशमीचें होतें, तें काल जालें. एकादशीस रात्रीं, नारो शिवदेव व आबाजी नाईक बाईकडे रात्रो जाऊन, कांहीं बोलणें एकांतीं होऊन, निरोप घेतला. बल्लें बाईंनीं दिलीं. दीड ग्रहर रात्रीं बिन्हाडास गेले. बाजी विठ्ठल यांची नेमणूक माधवरायांबरोबर पाटीलबावांकडेस जायाची होती. परंतु बाईची मजीं नाही. ह्मणून घरास चार दिवस जावें, बोलावूं तेव्हां यावें, असा निरोप जाला. त्यावरून बाजी विठ्ठल देशास येतात. पुण्यासही येतील. बरकडांनीं द्वादशी सौम्यवारीं कूच करून कोसभर रामकुंडावर सुकाम केला. त्रितीय ग्रहरीं नारो शिवदेव व आबाजी नाईक बाईस रामरास करायला आले होते. चार घटका एकांत होऊन निरोप घेऊन गेले.

त्रयोदशीपासून दर मजल उजयनीस जातील. तेथेही आठ चार दिवस सरंजामी करून पुढें पाटीलबावांकडेस जातील. याप्रमाणें बोलत होते. सांप्रत येथील बाईची मर्जी फारच एककडी जाली आहे. कोणी कांहीं मसलत सांगितली, ती ध्यानास येत नाही. माधवराव गंगाधर यांनीही पांच सात वेळां सांगितलें जे, श्रीमंतांचें लक्ष राखावें. इकडील महालसंबंधी ऐवजांत येथील बेजमी होऊन कांहीं त्यांसही खर्चास पाठवावें. बाईंनीं उत्तर केलें जे, त्यांजकडे देशचे महाल आहेत. प्रस्तुत त्यांस मसलतही काय आहे? आह्मांसही येथें खर्च लागला आहे. पहातच आहां. यांनीं उत्तर केलें जे, तुकोजीबावांकडेस देशचे महाल आहेत. असो; आपली मर्जी ! परंतु सरकारचें दरबारखर्चसंबंधी व कर्जवाम देणें आहे, तें तरी थोडें थोडें घरीत जावें. दरबारचें लक्ष राखल्यानें फार उपयोग आहे, असें सांगितलें. परंतु बाईच्या ध्यानांत येत नाही. कोणास कांहीं द्या ह्मटलें ह्मणजे बाईस तिरस्कार येतो. बाईच्या गर्जीगुरूपच जें घडणें तें घडेल. अशी येथील मर्जी आहे. राजश्री पाटील-बावांकडीलही, आठ चार दिवस जाले, बाईस पत्र आलें होतें. त्यांनीं लिहिलें होतें जे, आह्मी आज दोन वर्षें आपणांस लिहीत गेलों कीं, इकडील महालांपैकी कांहीं त्यांसही खर्चास पाठवीत जावें; तें कांहीं घडलें नाही. यामुलें सरकारचा व त्यांचा शब्द आह्मांस लागला. अतःपर तरी त्यांस कांहीं खर्चास पाठवावें. तेही हुजूर चाकरीवर आहेत. सरकारचा शब्द लागे असें करूं नये. असें लिहिलें होतें. त्यावरून बाईंनीं येथून यादी, हिशेब, व कलमबंद्या लिहून, पाटीलबावांकडेस दाखवायास माधवरायांजवळ लिहून दिल्या आहेत. येथें बाईची मर्जी एक प्रकारची जाली आहे. कोणाचें ऐकत नाहीत. आपण येथें आहों. सरकारचा काय शब्द लागेल ? यास्तव माधवराव पाटीलबावांकडे जातां, तिकडेच चार महिने गुजराण करावी. येथें असल्यास बाई ऐकत नाहीत. क्षुद्र मनुष्यांचें प्राधान्य फार जालें आहे. मातबर शब्द लागतां आपल्यास लागेल. एवढ्यास्तव जातात. येथील मसलत अशीही आहे कीं, इकडील महालांच्या बंदोबस्तास होळकरांची व सरकारची फौज आली, तर आपणही फौज जमा करून पराभव करावा. अशीही येथील मर्जी ऐकिण्यांत आली आहे. बाजीराव बर्वे यांचे ठायींही ममता दिनप्रति विशेषत्वाकारें आहे. येथें बाईस कळलें आहे कीं, तुकोजी-बावांच्या पहायावर राजश्री तात्या पुतेंपणें आहेत. श्रीमंतांची मर्जीही तशीच आहे. तेव्हां परिछिन्न उपद्रव एखादा करायास चुकणार नाहीत. तेव्हां कोणाचीही खुशामत, केल्यानें काय होतें ? या अर्थी सरकारच्या मनुष्याची ही अनास्था ! असा प्रकार येथील जाला आहे. राजश्री बाजी विठ्ठलही मागाहून येथून निरोप

• घेऊन देशी येतील. पुण्यासही येणार. नारोपंत व आबाजी नाईक व माधवराव असे सरंजामसुद्धां छ २६ मिनहूस रामकुंडीहून कूच करून पुढें गेले. देखिलें ऐकिलें वर्तमान सेवेशी श्रुत होय. येथील काशीदजोड्या पत्रें देऊन रवाना करितों. ती चौ महिन्यांत येतात. त्यांजवळ सरकारचें उत्तर कांहीं येत नाही. स्वामींची मर्जी ! हरकुबाईचा ऐवज मणिरामाकडे रोकड दहा लक्ष आहेत, ते तुकोजीबाबाचा आश्रय करून राहिला आहे. हरकुबाई ह्मणाली जे, चौथाई तिजाई सरकारांत घेऊन, त्याजकडून ऐवज उगवून घ्यावा. लटकें असेल तर त्याचा पुतण्या इंद्रमण, आहे त्यास पुसावें. सरकारकियायत आहे. ह्मणून सेवेशी विनंति. हरकुबाईचे गांवही त्यांस सांगून सोडवावे. फार वेळां विनंति लिहिली. धन्याची मर्जी. हे विज्ञप्ति. (फाटलें आहे) न होय. हें पत्रही कोणास दाखवूं नये. श्रीमंतांची मर्जी फार नाजूक. विक्षेप न होय, आणि उपहासयुक्त मी लिहिलें आहे, तोही कोणाचा न होय. गरिबीस बट्टा न लागे. आपण कृपाळू ह्मणून मी इतकें लिहिलें. इतकेंही शेष आपल्या ध्यानांत आलें ह्मणजे पुरे. आपण पल्यावर असल्यास काय एक न करतील ? हें पत्र कोणास न दाखवावें. सरकारचें पत्र एकांतीं घावें. दोहीं पत्रांचीं उत्तरें यावीं हे विज्ञप्ति.”

पे॥ छ ११ सवाल.

लेखांक ७२.

ता. ८ मध्यंवर २. म. १७८२.

श्रीगजानन.

मि. श्रावण वद्य १४ शके १७०४.

“सेवेशी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊच साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ २७ रमजानपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असो. विशेषः—इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्रां लिहून, काशीदजोडी व डांकेबरोबर वरचेवर पत्रें रवाना केली आहेत. सेवेशी पावलीं असतील. सांप्रतचें वर्तमानः—येथें श्रावणमासीं येथें तीन चार हजार ब्राह्मण जमा जाले होते. त्यांस पंचमी, षष्ठी, ग्यसमी, तीन दिवस धर्मदेकार जाला. उत्तम, मध्यम, कनिष्ठ, प्रती रांगडे ब्राह्मण ये देशी त्यांस पावला. तदोत्तर एकापासून तीन रुपये मध्यमप्रती, चार पांच उत्तमप्रत, ऐसे देशस्थ व तैलंग तीन सांडतीन हजार ब्राह्मणांस दक्षणा सात हजार नऊशें रुपये देकार दिला. रांगड्यांस व बायका व गरीब खळक यांस, सारे मिळून, हजार अकराशें रुपये वाटले. एकूण कुमकसर नऊ हजार रुपये वांटले ह्मणून ऐकिलें. हजार नऊशें ब्राह्मण देकार घेऊन गेले. बाकी तीन हजार कांहीं कम ब्राह्मण छात्रांत नित्य संतर्पण होत आहे. पांचशें ब्राह्मणांस शिधे देत असतात. त्यांतील व कांहीं नवीन देशस्थ व रांगडे व तैलंग असे

अनुष्ठानास लाविले आहेत. अनुष्ठान श्रीलिंगे असे व कांहीं शिवकवच्याचे याप्रमाणे अनुष्ठान चालू प्रतिवर्षाप्रमाणे केलें आहे. राजकीय कारभारसंबंधें वर्तमान तर:-राजश्री तुकोजी होळकर यांजकडील दहा जासूदजोड्या, होळकरांचीं पत्रे ये देशीं मामलेदारास कीं, गुदस्ताचा हिशेब व सालमजकूरच्या रसदाचा ऐवज व हिशेब घेऊन इकडेस हुजूर येणें. तिकडे मातुश्रीकडेस ऐवज हिशेब विल्हे लावल्यास परिछिन्न कामास येणार नाही, असे जरबेचीं पत्रे आलीं आहेत. प्रथम खरगोणास पत्रे घेऊन जासूद आले. तेथें राजश्री कृष्णाजी तानदेव याचा कारकून आबाजी गंगाधर आहेत, त्यांस जासुदांनीं पत्रे दाखविलीं. त्यांनीं उत्तर केलें जे, कृष्णाजी तानदेव महत्पुरी आहेत. याचा जाबसाल ते काय करणें तो करतील. तेथून इंदुरास जासूद गेले. तेथें खंडो बाबुरायाचे पुतणे आहेत. त्यांनीं उत्तर केलें जे, खंडो बाबूराव देशींच आहेत. तेथेंच ते काय जाबसाल करणें तो खाशांसींच करतील. आखांस त्यांची आज्ञा येईल तसें आम्ही करूं. तेथूनही जासूद पुढें गेले. हें वर्तमान येथें बाईस कळलें. उभयतां कमाविसदारांनीं लिहून पाठविलें. पाहून बाई बोलली जे, 'कारकुनांनीं चांगलीं उत्तरे केलीं. बरं, आणीख काय करितात तें करूं या. पुढें पाहतच आहों.' इतकें बोलली, झणून ऐकिलें. मल्हारगड व निंबहेडा या दोहीं मामलतीची 'चोकोती' करून, नवे जुने मामलेदार त्यांचे हिशेब विल्हे लावून, रसदीची निशा करून घेऊन, मामलतीवर रवाना केले. या वर्तमानांचींही पत्रे राजश्री पाटीलबावांकडे गेलीं. व रा. माधवराव गंगाधर पाटीलबावांकडे जायास, श्रावण शुद्ध दशमी रविवारी तेरा घटका दिवसां, बाईची आज्ञा घेऊन, बाहेर उत्तरेकडे श्रीदेवीसमीप महेश्वरी नदीतीरीं राहुळ्या देऊन राहिले आहेत. बुराणपुरीहून राजश्री आबाजी नाईक वानवळे व नारो शिवदेव, बाजी विठ्ठल हे एका दो. दिवसां येथें येणार. ते आले झणजे बाईची भेट घेऊन, हे व माधवराव मिळून पाटीलबावांकडेस जातील. बाईची मर्जीही सदा दिक्क असती. कोणे वेळेस बोलतात कीं, आपलें काय होणें आहे? म्हायात्रेस जावें. फार उदासीनतेच्या गोष्टी कोणाजवळ बोलतात. कोणे वेळेस जोमाचीही गोष्ट बोलतात. कोणी मसलतगार हेही बोलतात जे, हिंमत धरून फौज ठेवावी. केवळ आपण उगीच बसल्यास आणीख काय उपद्रव करतील. व्हाही गोष्टी ऐकून मात्र घेतात. परंतु कोणतीही मसलत करणें ते पाटीलबावांच्या इतल्याशिवाय करूं नये. जसें त्यांचें पत्र, अगर हे जाणार जातात यांचें व पाटीलबावांचें बोलणें होऊन जसें पत्र येईल तसें करावें, हें अनुसंधान येथील आहे. श्रुत होय. बाजी विठ्ठल यांचा राहायाचा मनसबा जाला होता. परंतु पुन्हां नारोपंतांनीं रडबंदली करून समागमें

जावें असा निश्चय जाला आहे. पुढें गेले आहेत. जातात कीं येतात हें मागाहून लिहीन. श्रुत होय हे विज्ञप्ति."

लेखांक ७३.

ता. ६ सप्तबर ३. स. १७८२.

श्रीगजानन.

मि. श्रावण वा। १४ शके १७०४.

“राजश्रिया विराजित राजमान्य गजश्री तात्या स्वामींचे सेवेसी:—

सेवक विठ्ठल शामराज कृतानेक साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ २७ रमजानपर्यंत स्वामींचे कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:—बहुत दिवस जाले, आपलें पत्र येऊन वर्तमान कांहीं कळत नाहीं. यास्तव चित्त सापेक्षित असे. हरघडी येणार मनुष्याबरोबर पत्रद्वारें सांभाळ करीत असावें. विशेष इकडील वर्तमान श्रीमंतांस विनंतिपत्रीं लिहिलें आहे, त्यावरून विदित होईल. पेशजीं आपल्यास पत्र काशीदजोडीबरोबर लिहिलें आहे, व त्याच लाखोट्यांत सरकारचेंही पत्र लिहून घातलें आहे. तें स्वामींस पावलेच असेल. परंतु उत्तर नाहीं अलें. कृपा करून पाठवितील. विनंति हेच आहे कीं, येथून मी श्रीमंतांस पत्रें लिहितों. कच्चें पत्रें वर्तमान कळल्याप्रमाणें शोध करून लिहितों. तेथें श्रीमंतांची मर्जी पाहूनच आपण विनंति करितील. श्रीमंतांचे मर्जीस विक्षेप न होय, आत्मां गरिबांवर प्रसन्न, असे रीतीनेच आपण विनंति करितील. सेवकाविषयीं कोणी विनंति कराबास तेथें नाहीं. यास्तव सूचनार्थ विज्ञापना लिहिली असे. आज दोन वर्षे येथें एक कपार्दिकीची प्राप्ति नाहीं. कर्ज खात बसलों आहों. असा प्रकार येथील जाला आहे. पेशजीं आपणांस तपशील पत्रीं लिहिला आहे. तें पत्र आपणच वाचून पाहून ठेवावें. अन्यत्र कोणास नकळे. अखेर थोर थोर एकच आहेत. मी गरीब. उगाच कोणाच्या चित्तांत विक्षेप न यावा. आपण कृपा करितां, झणून आमचें तापत्रय येथील आपणांस मात्र कळावें, झणून लिहिलें असे. प्रसंगोपात कोणी कांहीं झणतील. येथील अहल्याबाईचें नांव थोर आहे. दातृत्वाचा बोभाट येथील फार आहे. मी बारंवार श्रीमंतांस व आपणांस व सबनिसास खर्चाविषयीं रत्नाकर लिहितों. तेथेंही कोणी झणतील जे, अहल्याबाई एवढी दाता, यांस देतच असेल. परंतु हे उगेच लिहितात. श्रीमंतांसही खरेंच वाटेल. यास्तव येथील तापत्रय असें आहे. भासविणारांनीं विक्षेप घातले आहेत. तें आपणांस मात्र कळावें झणून आपल्यासच लिहिलें आहे. प्रसंगोपात श्रीमंतांचे मर्जींत विक्षेप कोणी घातला तर

आपण परिहार करितील. झणून सेवेसी पेशजी पत्री तपशील लिहिला. तो आणीक कोणास नकळे. आपले मात्र समजेंत यावा. सुज्ञाप्रति विशेष काय लिहिणें? येथें नित्य कर्जाशीं गांठ आहे. तेथें चिरंजीवाची कोठें सोय जाली नाही. घरीं मुलें मनुष्यें फार श्रमांत आहेत. असो. आमच्या दैवास आपण काय करितील? राजश्री गोविंदपंत दादांस दोन तीन वेळां आपल्या जाबसालाविषयीं खरण दिलें. ते झणाले जे, पहिले बाईनीं जाबसाल केलाच आहे कीं, तेथें तुकोजीबावा आहेत, त्यांशीं बोलून घ्यावें. आतां काय बोलायाचें आहे? बाईचें सौभाग्य बाईकडे राहिलें, तर सहजांत होऊन येईल. नाहीं तर, जिकडे कारभार तिकडे जाबसाल, असें बोललें. तिकडेही उद्योग करून पहावा, हे विनंति आहे. बाणाविषयीं आपण लिहिलें, त्यास रेवेस पाणी फार आहे. कार्तिकमासीं बाण निघतात. चांगले बाण शोध करून पाठवून देऊं. कळावें. प्रस्तुत पाणी, करितां बाण निघत नाहींत. कळावें हें विनंति.

पत्र पाठवीत असावें हे विनंति. सरकारचे जाब देऊन जोडी पाठवीत जावी. लवकर पाठवीत जावी हे विनंति.”

लेखांक ७४.

ता. २३ सप्टेंबर इ. स. १७८२.

पै। चंद्र २८ सवाल.

श्रीगजानन.

मि. भाद्रपद वा। २ शके १७०४.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र १५ सवालपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्रीं लिहून का- शीदजोडींबरोबर प्रत्रें रवाना केली आहेत. सेवेसी पावलीं असतील. सांप्रत येथील वर्तमान तर श्रावणमास ब्राह्मणसंतर्पणाचा जाला. आतां भाद्रपद शुद्ध ९ पासून श्रीभागवताचा सप्ता प्रारंभ केला आहे. पौर्णिमेस समाप्त होणार. नित्य प्रातःकाळ- पासून त्रितीय ग्रहरपर्यंत पारायण होत असतें. राजकी वर्तमान तर, राजश्री माधवराव गंगाधर व नारो शिवदेव व आबाजी नाईक वानवळे हे त्रिवर्गाशीं.... बाईशीं पुढीक मसलतीचीं भाषणें होऊन....पाटीलबावांकडेस रवाना केले आहेत. ते अद्याप लज्जनीस आहेत. दो चौ दिवसां तेथून सरंजामी करून निघून दरमजल लष्करांत पाटीलबावांकडेस जातील. त्यांचे खासगीचे बोलण्याचे अन्वय ऐकिल्यांत आले, ते पेशजीं विनंतिपत्रीं सेवेसी लिहिलेच आहेत.” राजश्री पाटीलबावा ते प्रांतींच कोणी गद्दीस लागले आहेत. सुजाउद्दवल्याचा फरजंद मिरजा आमानी

थानें, आपले आजी व आईपासून दीड कोडो रुपये नक्त व पन्नास लाखांचें जवाहीर पेशजीं घेऊन, नक्ती ऐवज इंग्रजांस दिला; व जवाहीर आपल्याजवळ ठेविलें; व दोघी बायकांचे कारभारी होते त्यांस फार श्रमी करीत होता. त्याजमुळें त्या दोघीजवळ दोघे चेले जंगली व मंगली बहुत दिवसांचे होते. त्यांस त्याणीं सांगोन, तमाम शागीर्दपेशा व फौज फोडून, मिरजा आमानीस कैद करावें अशी मसलत केली. तें वर्तमान त्यास कळलें. त्यामुळें दोन तीन हजार फौजेनिशीं मिरजा आमानी निघून अंतरवेदींत आला आहे. झणून वर्तमान ऐकिलें. त्याचेही वकील पाटीलबभ्रांकडे गेले आहेत. दिह्नीकडे तों धामधूम शिखांची आहे. तेथेंही फौजेचा बखेडाच आहे. येथून माधवरायांबरोबर राजश्री बाजी विठ्ठल जात होते, ते बाईंनीं मना केले. ते देशास गेले. वर्तमान ऐकिल्यांत आलें जें, आबाजी नाईक वानवळे यांचीं पत्रें पुण्यास सरकारांत घेतलीं आहेत कीं, बाईंच्या मनोदयानुरूप सरकारांतून कार्य घडून आल्यास, खर्चवेंच काय पडेल त्याची निशा आपण करूं. अशीं नाइकांचीं पत्रें घेऊन, बाजी विठ्ठल तिकडेस आले आहेत. हें वर्तमान बाजारी ऐकिलें. सत्य मिथ्या देव जाणे. बाजीपंत त्यांस बोलवायास गेले होते. ते तिकडून परभारां मर्दान्याच्या घाटें रेवा उतरून देशास गेले. तिकडे जातांना बाईची भेट जाली नाहीं. दिह्नीकडील वर्तमान येथें आलें कीं, शिखांची धामधूम तिकडे आहेच. पादशाही फौजेस सरदार पहिले नजीबखान होता. आतां नजीबखानाचे चेले आफराशा व आमदानी हे दोघे फौजेचे सरदार जाले आहेत. त्यास आफराशा फौजेसुद्धां शिखांच्यावर आहे, व पंधरा वीस हजार फौज घेऊन आमदानी चमेल नदीवर....जाठांच्या पारिपत्यास आला आहे. जाठांची पंचवीस तीस हजार फौज होती. त्याशीं व आमदानीशीं लढाई जाली. जाठांचा पराभव जाला. आमदानी फौजेसुद्धां.....आहे. राजश्री पाटीलबाबांच्या लष्करापासून दहा पंधरा कोसांवर आहेत. गोहजवाले जाठानें सार्वभौमास लिहून पाठविलें होतें जें, ग्वालर हा पादशाही किल्ला इंग्रजांचे स्वाधीन जाला होता, तो हरयुक्तीनें त्यांजपासून सोडविला. आपले स्वाधीन आहे. मी जमींदार, पादशाही किल्ला मजला कशास पाहिजे ? त्या किह्यामुळें पाटीलबाबांनीं आमचा सुलूख व गळ्या घेतल्या आहेत. खराबी सुलूखाची करितात. यास्तव किल्ला सरकारांत ठेवणें असेल तर ठेवावा. किंवा, मराठ्यांस देणें असला तर त्यांचे स्वाधीन करावा. असें गोहजवालानें पादशाहांस लिहिलें होतें. पादशाहांनीं आमदानीस सांगितलें आहे कीं, पाटीलबाबांस सांगा कीं, गोहजवाले जाठांच्या सुलूखाची खराबी करूं नका. किह्याचा जाबसाल आणांकडे आहे. आम्ही

देऊं. हे जाबसाल आमदानीने पाटीलबावांकडेस कागदपत्र पाठविले आहेत. गव्वांचे मोर्चे मना केले व पादशाहांनीं स्नेहभावें पाटीलबावांस दिह्मीस बोलाविलें आहे. याप्रमाणें बाईस वर्तमान सांगितलें, तें ऐकिलें, सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति.

हैदरखानाचा वकील रा० नरसिंगराव तमाजी राजश्री पाटीलबावांकडेस पुण्याहून रवाना जाले. ते रेवा उतरावयास परभारें मर्दान्याच्या घांटावर गेले. येथून सात कोस मशारनिलेही पत्र व सरकारचें पत्र बाईस जासुदाबरोबर येथें पाठवून दिलीं. तीं पत्रें बाईस देऊन, त्यांचे वाटेचा, उज्जनीपावतर पांच राऊत व दहा माणसें हत्यारबंद व वाटेचे दस्तक बाईनीं देऊन, बंदोबस्त करून दिला. ते गृहस्थ पौर्णिमेचें ग्रहण रेवातीरीं करून (फाटलें आहे.) जाणार. सेवेसी श्रुत होय हे विज्ञप्ति.”

लेखांक ७५. ता. २७ आक्टोबर इ. स. १७८२.

श्रीगजानन. मि. आश्विन वद्य ६ शके १७०४.

“विज्ञापना. हरकुबाईचे गांव राजश्री तुकोजी होळकराकडे आहेत. सरकारांतून सोडले, असें असतां या बाईस प्राप्त होत नाहीत. पाहतां इजकडे अपराधही कांहीं नाही. फार वेळां विनंति लिहिली. सोडविणार धनी कृपाळू समर्थ. स्वामी आज्ञापितील कीं, तुझांस इतकी अगत्य काय? त्यास, आपले उपयोगी आहे झणूनच लिहितों. कितीक अर्थ यांत आहेत. बाब्य लिहितां येत नाहीत. आणि फार दिवस या बाईस वचन दिलें आहे कीं, श्रीमंतांस विनंति करून तुमचे गांव सोडवीन. तें चाकराचें वचन निभावणार धनी कृपाळू समर्थ. हरकुबाईचे बारा लक्ष रुपये मणिरामानें घेऊन तिकडे निघून गेला आहे. तो देत नाही. या बाईचें बोलणें आहे कीं, चौथाई श्रीमंतांनीं घ्यावी. बाकीचा ऐवज माझा मजला देवाचा. त्यांतूनही लाख रुपये श्रीमंतांच्या लग्नोत्साहास देईन. दुसरे, मणिरामाकडे सरकारचे कजेही उदंड आहेत. सुमेरसिंगाची ठेवरेव जवाहीर वगैरे पुष्कळ आहे. आपल्यास ठाऊक आहे. असेंही बाई झणती. पेशजीही विनंति लिहिली होती. आज मणिराम घरचा पुरा आहे. सरकारचे कजे त्याजकडे लागू असतां स्वामी उपेक्षा कां करितांत, न कळे. येथें हरकुबाईवर लाखोचें देणें व पोटासही नाही, अशा संकटांत आहे. वारंवार झणती जे, तुम्ही श्रीमंतांस लिहितां कीं नाही? कांहीं सरकारउपयोगीही आहे, झणून वारंवार विनंति लिहितों. येथिथीची काय मर्जी, ते आज्ञापिणार धनी समर्थ. हे विज्ञप्ति.”

लेखांक ७६. ता० २३ डिसेंबर इ. स. १७८२.

श्रीगजानन. मि० मार्गशीर्ष वद्य ४ शके १७०४.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना. तागाईत छ १७ मोहरमपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:-इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्र लिहून काशी-दजोडीबगेबर व डाकेबरोबर पत्रें रवाना केलीं. सेवेसी पावलीं अमतील. मांप्रत येथें बाईनीं महालोमहालचे हिशेब पाहून मामलती दिलेहें लाविल्या. स्नान देवार्चन करून आहेत. भिछांच्या पागपत्यास तीन चार पागा पाठविल्या होत्या. कांहीं भिल्ल धरले; कांहीं चोपले. सेंदव्याचा घाट सुरळीत चालविला आहे. परंतु भिछांनीं जागा जागा डोंगरांत जमाव करून आहेत. पागा तेथून उठल्या झणजे फिस्न भिल्ल गडबड करितील. इकडे टोंक रामपुन्याकडे चंद्रावतांनीं धामधूम केली आहे. त्यामुळे इकडील पागा बोलावून तिकडे पाठविणार आहेत. राजश्री केमो भिकाजी दातार यांणीं येथून पत्रें पाठविलीं आहेत. त्या पत्रांचे उत्तराची मार्गप्रतीक्षा फार कर्गितात. बाईनींही एक दोन वेळ विचारिलें जे, केसोपतांनीं मरकारांत पत्रें लिहिलीं; त्यांचीं उत्तरें कांहीं आलीं कीं नाहीं? अद्याप आलीं नाहींत झणून उत्तर केलें. राजश्री पाटीलबावांकडील पेशजी कागदपत्र आले होते. त्यावर अद्याप कांहीं पत्रें, वर्तमान कांहीं येत नाहीं. वदंता ऐकिल्यांत आली जे, गोहज व भिडभदावरच्या मध्ये आहेत. चैत्रमासी तिकडील बंदोबस्त करून इकडेम येणाग. असें बाजारी वर्तमान आहे. आपल्या कडील वर्तमान, श्रीमंतांच्या लग्नाची सिद्धता निश्चय जाला आहे. माघफाल्गुनांत विवाह होणाग. असें वर्तमान औरंगाबादेहून केमो भिकाजीचीं पत्रें आलीं, त्यांनीं बाईजयळ सांगितलें. हें लग्नाचें वर्तमान ऐकून बाई बहुत संतोषाम पावली. अलीकडे पुण्याकडील वर्तमान कांहीं कळत नाहीं. बाई येथें पुसत असतात. सांप्रत चहूंकडील वर्तमानें स्वस्थ जालीं आहेत. देखलें ऐकलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय. सेवकाची खर्चाची फार विपत्ति आहे. कर्ज येथें सहाशें रुपये जालें आहे. तो उपद्रव व नित्यकृत्य चालायाचें संकट जालें आहे. तेथें धन्यांस या उत्साहाचे गडबडींत कोण स्मरण देतो? चौ वर्षांचें माझें आंखही राहिलें आहेत. आसामगिराचें सामान राहिलें आहे. स्मरणार्थ विनंति खर्चाची, व देणेंदारांनीं फार विपत्तींत घातलें आहे. स्वामी कृपाळू समर्थ. सेवकाविषयीं तेथें कोणी विनंति करायास नाहीं. धनीच कृपा करून स्मरण करून खर्चास पाठवितील तर होईल हे विज्ञप्ति. गबा भटजीजवळ कांहीं उसनवारी ऐवज मागितला कीं, आमची वरात कोणीकडे तरी श्रीमंत पाठवितील; तुमचा ऐवज तुम्हांम देऊं. त्यांनीं माफ

उत्तर केलें जे, आत्मांजवळ कांहीं ऐवज नाही, आणि प्रस्तुत सरकारचेंही आत्मी कांहीं लागत नाही. सारा ऐवज आत्मी पुण्यांत भरून चुकलों. याप्रमाणें उत्तर केलें. सेवेसी श्रुत होय. सरकारचे तालुकदार, एखादे समयास उसनें पासनें मागावें लागतें. या परदेशांत सरकारचे तालुकदार हरएक गोष्ट तोडून सांगूं लागले, मग या परदेशांत आमचें कोण आहे ? सरकारांतून चार दिवस अधिक उणें लागतच आहेत; नी येथें तालुकेदारस बटलें तर असें झणतात. हे अवस्था आहे ! धणी कृपाळू समर्थ हे विज्ञप्ति.”

लेखांक ७७.

ता. २८ डिसेंबर इ. स. १७८२.

श्रीगजानन.

मि. मार्गशीर्ष वष ९ शके १७०४.

“सेवेमी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेवून साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत छ २२ मोहरमपर्यंत स्वामीच्या कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—येथील वर्तमान पेशजी विनंतिपत्री लिहून डांकेबरोबर पत्रें रवाना केली आहेत. राजश्री केसो भिकाशी यांची पत्रें औरंगाबादेहून साहुकारी आली. त्यांत लिहिलें होतें जे, श्रीमंतांचें लग्न माघ शुद्धांत अगर वयांत होणार. सरंजामी होत आहे. कारखाने चाळीम लागले आहेत, व वधू एक कृष्णाजी भैरव यांची नात पाहून ठेविलीच आहे. आणीखही ब्राह्मण व वाकनीम जागा जागा वधू विचारण्यास गेले आहेत. हें वर्तमान येथें बाईच्या कानावर त्यांनीं घातलें. ऐकून संतोष पावली. बाईनीं केसोपंतांस व मजलाही सांगितलें जे, श्रीमंतांचें लग्न कोणत्या महिन्यांत होणार? वधूचा निश्चय कोठील? कोणाची नेमस्त केली? असे सिद्धांत वर्तमान लवकर आणवा. दोन तीन वेळां सांगितलें. त्यावरून सेवेसी विनंति लिहिली आहे. जसें आज्ञापत्र येईल त्याप्रमाणें येथें विनंति केली जाईल. लवकर वर्तमान यावें झणून बाईनीं सांगितलें आहे. तेथून आज्ञापत्र येणें धन्याची मर्जी. राजकी वर्तमानें तर प्रस्तुत चोहोंकडील वर्तमानें स्तब्ध जाली आहेत. परंतु काल छ २० मिनहूस राजश्री दादाजी गंगाधर यांची पत्रें पुण्याहून बाईकडे आली. पत्रें पाहून प्रहर रात्रीपर्यंत एक दोघे सुत्सद्दी व बाई बसून खलबत जालें. तदोत्तर दुसरे दिवशीं राजश्री पाटीलबाबांकडेस बाईचीं पत्रें गेलीं, असें वर्तमान ऐकिलें. दुसरें, राजश्री नारो गणेश यांची बहीण येथें आली आहेत. त्यांजबरोबर कांहीं एकांतसूत्र बाईकडे नारोपंताचें आलें आहे झणून ऐकिलें. परंतु ती बाई येथें आली आहे. ती मुकुंदरायाची आई. त्यांम बरे वाटत नाही. अद्याप बाई

बाईचें बोलणें जालें नाहीं. होणार. याप्रमाणें वर्तमान ऐकिलें. छ २० रोजीं एक ब्राह्मण द्रविड होता. त्यास काय आवेश आला हा नकळे; मागील महूर दिवस राहतां त्याच्या भावार्शीं आपसामध्ये कज्या जाला. धाकटा, वीस वर्षांची उमर होता. त्यानें तरवार मेण्यांतून काढून भावाम एक वार केला, आणि बाहेर निघून हातीं नागवी तलवार घेऊन, उभ्या बाजागनें उन्मत्त होऊन चालला. वांटेंत चारपांच माणसें घायाळ केलीं. बाजारच्या दरवाज्याजवळ चौकीचीं दहावीस माणसें होतीं, त्यांजवर चालून आला. ते धरावयास धांवले. येथें बाईची कैद आहे कीं, ब्राह्मणाम कोणीं मारूं नये. त्यास जो प्यादा पुढें धरायास गेला, तो प्यादा त्या ब्राह्मणानें दोन वार मारून ठार केला. त्यावर दहापंधरा माणसें धांवलीं. तशांतही एका माणसाम वार केला. आटोपेना. मग दोघां चौघांनीं तो ब्राह्मण ठार मारला. वर्तमान बाईस कळलें. रागेंही भरली. कोणीं समजाविलें जे, हे तैलंग कोणे मते येथें आहेत. कोण वेळेंस काय करतील हें नकळे. यास्तव छत्र बंद केलें. तैलंग जितके व द्रविड जितके आहेत, ते सारे येथून काढून देणें ह्मणून बाईनीं सांगितलें आहे. शंभर दीडशें तैलंग कुटुंबांसुद्धां आहेत. तीन मांडतीनशे सडे आहेत. कुटुंबांसुद्धां आहेत त्यांस असूं द्यावें व बाकीच्यांस काढून द्यावें असे सांगितलें. वाज्यांतही पुराणाजवळ जें दीडशें ब्राह्मण येत होते. तेही मना कले. आश्रित देशस्थ व काशीकर व कोकणस्थ तीस चाळीस इतके वाज्यांत घेतले. बाकीच्यांस मना केलें. असें दिनचर्येचें वर्तमान. श्रीमंतांचें लग्नाचें वर्तमान लवकर यावें. याम कारण कीं, तथ्य वर्तमान कळलें ह्मणजे वखें पाठवावयाची तरतूद करून, कोणी कारकून पाठवावा हा भाव. राजश्री विनायक बाजी काल छ २१ रोजी मंध्याकाळीं येथें आले. रात्रीच बाईचें भेटीस गेले. बाई व गोविंद रघुनाथ व विनायक बाजी महा घटक्रांपर्यंत एकांतीं बसून वर्तमान तेथील सारें विचारलें. तदोत्तर हे आपल्या घराम आले. दिल्लीकडील वर्तमान येथें आलें कीं, नजीबखानाचे चेल्यांनीं दिल्लींत बंद केला आहे. आपसांत भांडतात. संब इंग्रजांचा लेक पातशाहाकडून मध्यें बोलावयास गेला होता. त्यास त्यांनीं पिस्तुलाचे गोळीनें मारून टाकिला. पातशाहासही मारून टाकावें अशा योजनेंत होते. तें वर्तमान पातशाहास कळून आपल्या महालांत बंदोबस्तानें आहेत. पाटीलबाबा गोहजच्या व भिंडेच्या मध्ये आहेत. गोहजवाला ग्वाल्हेर देणार असें बाजारी वर्तमान. ऐकिलें देखिलें ऐकिलें वर्तमान मेवेसी श्रुत होय. सेवकाची खर्चाची फार विपत्त्य आहे. धनी कृपाळू समर्थ. वारंवार लिहितां ह्मणून रागें न भरावें हें विज्ञप्ति."

नवीन वर्तमान:-राजश्री पाटीलबावांचें पत्र बाईस आलें आहे. त्यांत मजकूर जे, पेशजी दोन तीन पत्रें गृहकृत्याच्या हर्शामर्शाचे अन्वये लिहिलीं होती. त्या अर्थां कितीएक बारीक मोठें बोलणें आहे. यास्तव राजश्री माधवराव गंगाधर यांस पाटीलबावांनीं बोलाविलें आहे. बाईस लिहिलें आहे की त्यांस येथें पाठवून देणें. कितीक बोलणें आहे तें त्यांसीं बोलूं. यास्तव मशारनिलहेची रवानगी तिकडे होणार. आसेरच्या किल्यावर काल निशाण चढणार हेंतें. शिंयाकडील कारकून किल्यावर जाऊन सारी मोजदात केली. किल्लेदारांचे कबिले उतरले. तेही कालरात्री उतरणार होते झणून येथें वर्तमान आलें. तें जाल्यावर राजश्री नारो शिवदेव येथें येतील. त्यांजबरोबर माधवरावजींची रवानगी बाई करणार, असें ऐकिण्यांत आलें आहे. सौभाग्यवती उदाबाई वाघमारी- सुभेदाराची कन्या त्यांस फार बरें वाटत नाही, झणून येथें वर्तमान आलें. ती बाई वाफगांवीं राजश्री तुकोजी होळकर घेऊन गेले आहेत. त्यास त्यांच्या ममाचाराम बाईंनीं येथून आपला खासा खिजमतगार खंडू मंडलीक पाठविला आहे. येथील लक्ष पाहतां सरकारआज्ञेव्यतिरिक्त अधिक उणें पाऊल टाकावयाचें नाही. वर्तणूक फार एकनिष्ठतेची आहे. ये प्रांतीं पर्जन्य अद्याप नाही. देखिलें ऐकिलें वर्तमान सेवेसी श्रुत होय हे विश्वासि.”

इ. स. १७८३.

[ह्या वर्षाचीं बरींच पत्रे उपलब्ध झालीं आहेत. ह्या पत्रांमध्ये सर्वांस माधवराव पेशव्यांच्या लढासंबंधाचीं पत्रे फार मनोरंजक आहेत. अहल्याबाईची स्वामिनिष्ठा त्यांत उत्कृष्ट रीतीनें प्रतिबिंबित झाली आहे. ह्या वर्षाच्या इतर राजकारणाच्या बातम्याही त्यांत आल्या आहेत, त्याही महत्त्वाच्या आहेत.]

लेखांक ७८. ता. २१ जानेवारी इ. स. १७८३.

श्रीगजानन. मि. पौष वद्य ३ शके १७०४.

“श्रियाविराजित राजमान्य राजश्री तात्या स्वामींचे सेवेसी:—

सेवक विठ्ठल शामराज कृतानेक साष्टांग नमस्कार विनंति येथील क्षेम तागा- ईत छ १७ सफरपर्यंत मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:- आपण कृपा करून श्रीमंतांचें व आपलें पत्रें पाठविलीं तीं पाघलीं. बहुत संतोष पावलों. हकडोल वर्तमानें सांप्रत बंद आहेत. राजश्री पाटीलबावांचे कबिले लष्करांत त्यांनीं बोलाविले आहेत. संक्रांत जालियावर जाणार. येथें तों बाई स्नान देवपूजा करून स्वस्थ आहेत. खर्चावांचून फार हैराण आहे. तात्या येथें सातशें रुपये देणें जालें आहे. तीन वर्षे येथें एक कवडीची प्राप्ति नाही. घरी

मुलें मनुष्यें श्रमांत ! चिरंजिवाची कोठें सोय नाही. असे चहूंकडून श्रम आहेत. सांप्रत श्रीमंतांच्या लक्षाची गडबड, तेथें आखांसारखे गरिबांचें स्मरण कोण करितो ? येथें तो देणेंदाराचे व नित्यकृत्य चालण्याचे फार श्रम आहेत. बरें, आपण धर्ममूर्ति आहेत. कृपा करून श्रीमंतांस विनंति करून येथील कर्जापासून मुक्तता होय तें करावें. चिरंजीव पुण्यास येईल. त्याची कोठें सोय जाली तर करून घावी. हरषडी कृपापत्रीं संतोषवीत असावें. हे विज्ञप्ति.

श्रीमंतांस आलाहिदा एकांतीचें वर्तमानपत्र लिहून आपल्या लग्नेट्यांत घातलें आहे. हें एकांतीच श्रीमंतांस निवेदन करून, फिरून पत्र आपल्या जवळ ध्यावें. उत्तरही यावें. हें वर्तमान कोणाम कळवूं नये. कळावें. खर्चाची व देणेंदाराची तसदी फार आहे. मेवेसी श्रुत होय. रविमंक्रमणाचे तीळ शर्करायुक्त मेवेसी पाठविले आहेत. स्वीकार करून उत्तर पाठवावें. हे विनंति. श्रीमंतांचें पत्र आपल्या पत्रांत घातलें आहे. त्यांत विशेष तों काहीं नाही. परंतु तेथें येथील गृहस्थ कोणी आहेत. त्यांम इतकें कळल्यास अनेक प्रकारें येथें लिहितील. त्यांच्याच कृपेकरून येथें आम्ही बाईचे इतरांजल आहो. देखिल ऐकिलें वर्तमान तों धन्यास लिहिलें पाहिजे. या अश्रीं प्रसिद्धता न होय. मजविषयीं येथील प्रकार केवळ कनिष्ठ आहे. तेथें धण्यास काय कळे ? परंतु आपल्या सांगितल्यानें श्रीमंतांस समजेल. मुख्य गोंष्ट आपले कृपेने आत्मांमार्गे गग्निचा उद्धार होईल. देण्याची व स्वायाची निकड येथें फार आहे. येथे एक कवडीची प्रामि नाही. खर्च तो केला पाहिजे. कृपा करावी हे विज्ञप्ति."

लेखांक ७९. ता. (?) जानेवारी ३. म. १७८३.

श्रीगजानन. मि. (?) पौष शके १७०४.

"सेवेमी विठ्ठल शासराज चरणावर मस्तक ठेऊन माष्टांग नमस्कार विज्ञापना. राजश्री पाटीलबावांचे कविले पेडगांझी होते, ते पाटीलबावांकडेस जातात. काल येथून चौ कोमांवर रेवा उतरून राहिले. बाईंनीं भेटायाम बोलाविलीं आहेत. येतील कीं परभारी जातील, न कळे. बहुतकरून येतीलसें दिसतें. श्रीमंत राजश्री दादासाहेबांकडील वर्तमान बराणपुरचा साडुकार त्याचा आढलिया मूनसाराम येथें आहे. त्याचे येथें एक ब्राह्मण गुजराथी सोळा दिवसांचा आला. त्यानें वर्तमान येथें सांगितलें जे, दादासाहेब फुलपाड्यावरच आहेत. पाटीलबावांकडील कारकून तेथें गेला आहे. कांही शोलणेंचालणें होत आहे. सौभाग्यवती मातुश्री ज्ञानंदीबाईचें मानस फार आहे की, निघून पाटीलबावांकडेस यावें. दादासाहेबांचें बोलणें आहे

कीं, पहिलें पाटीलबावांकडे गेला, तें काय जालें? आतां जाऊन काय होणें? अशीं कांहीं रदबदली लागली आहे. ह्मणून तो गुजराथी ब्राह्मण सांगत होता. तेथें कितीक प्रकारें बोलणार बोलतात जे, पाटीलबावांनीं आपले कविले तिकडे नेले. दूर यमुनेपरिधंत मुलूख सर करितात. तेव्हां इकडे त्यांचें येणें कळतच आहे. तत्रापि दादासाहेबही पाटीलबावांकडेस जाणार. त्यापैकीं दादासाहेबांस पाटीलबावांनीं अकृत्रिम पुण्यास पाठविलें ह्मणजे कांहीं कृत्रिम नाहीं. न पाठविलें तर, आनंदीबाई पाटीलबावा मिळालीं तर एखादें खूळ होईल. असेंही कितीक प्रकारचें बोलतात. ऐकिलें वर्तमान आहे. आपाजी गित्या छ ४ मिनटूस मेला. बाई फार श्रमीं जाली. त्याच्या जांबयास पागा बाई देणार अशी बोलवा आहे. राजश्री केसो भिकाजींनीं पत्राचें उत्तर मागितलें. तें बाईंनीं दिलें. तें सेवेसी पाठविलें आहे. मशारनिलेनींही सेवेसी विनंतिपत्रें लिहिलीं आहेत. त्यांवरूनही सविस्तर विदित होईल. सेवकासही जें दृष्टीस पडलें व ऐकिलें. व समक्ष जितकें अंतरवाख बोलणें जालें, तें सेवेसी श्रुत होय. हे विज्ञापना. ”

लेखांक ८०. ता. २१ जानेवारी इ. स. १७८३.

श्रीगजानन. मि. पांथ वद्य ३ शके १७०४.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागार्हत छ १७ सफरपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेंकरून मुक्काम महेश्वर येथें वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः-इकडील वर्तमान पेशजीं विनंतिपत्रीं लिहून डांकेबरोबर पत्रें रवाना केलीं आहेत. सेवेसी पावलीं असतील. सांप्रतचें वर्तमानः- पेशजी ब्राह्मण येथें मेला ह्मणून अन्नछत्र बंद जालें होतें. दहा बारा दिवस ब्राह्मणांची आबळ फार होऊं लागली. तदोत्तर चौघे शिष्टांनीं बाईस सांगून मार्गशीर्ष कृष्ण अमावारीयेस छत्र चालू केलें. वरकड नवल विशेष अधिकोत्तर वर्तमान कांहीं नाहीं. स्वस्थ देव देव करून दसलीं आहेत. राजश्री पाटीलबावांकडील वर्तमान चवदा दिवसांचीं पत्रें आलीं. त्यांत वर्तमान जेः-गोहज व भिंडाच्या मध्यें पाटीलबावा आहेत. तमाम गोहजवाल्याचा मुलूख घेऊन चोहों-कडून रस्त बंद केली. त्यामुळें जेर होऊन, गोहजवाला राणा ग्वाल्हेरचा किला खालीं करून देतो ह्मणून पैगाम आला आहे. त्या राजाचें बोलणें आहे कीं आपला मुलूख तमाम सोडावा नी गोहज घ्यावी. पाटीलबावा ह्मणतात जे, खर्च पडला तो घावा नी मुलूख घ्यावा. अशी रदबदली पडली आहे. दतियावाल्यांनीं गुदस्ता पाटीलबावांशीं बेइमानी केली आहे. त्यांसही विसर पाडून

अचानक जख्म द्यावी. यामुळे जेपुगकडेस जावयाची आवार्ड घातली आहे, व उज्जनीहून कविलेही पाटीलबावांनी आपले आणविले आहेत. उज्जनीतून सुद्धत-कडून डेरेबाहेर जाले आहेत. रविसंक्रमण जाल्यावर बाया स्वार होऊन पाटीलबावांकडे जाणार. दिल्लीकडीलही येथे वर्तमान आले जे, नजीबखानाचे चेले आफराशा व आमदानी वगैरे यांनी फौज जमा करून, पातशाहावर चालून गेले. शाहानिही किल्याचा बंदोबस्त करून, पातशाही फौज बोलावून तयारी लढाईची केली. बाहेरल्यांच्या चिंतांत की पातशाहास ठिकाणी लावून, नवा पातशाहा आपल्या हुकुमांत राहणे असा बसवावा. त्यास, ह्या चौघांनी बसून विचार केला जे, पातशाहा हा ईश्वराचे अंश. यास मारल्याने पुढे आपले बरे नाही. गाजुदीखान वगैरे यांचे दाखले सांगणारांनी सांगितले जे, त्यांनी पातशाहास जख्म देऊन काय सरफराज जाले? आपण असे करू नये. पातशाहाने काय करणे आहे? आपली चौकी शाहाभोवती किल्यांत बसवावी, नी बाहेरील बंदोबस्त जो करणे तो आपला आपण करावा. अशी मसलत करून पातशाहाम सांगून पाठविले. त्याचे कारभारी बोलाविले. चौघेजण मातबर त्यांत संबर फिरंगी याचा लेक आला. वरकडांसी जाबसाली बोलणे बोलले. त्या फिरंग्यास पसतोलाने मारून टाकिले. वरकड बंदोबस्त किल्यांत केला. आफराशा पातशाहाजवळ ठेवून, वरकडांनी बाहेर-बंदोबस्त केला. पातशाहा व किल्याक राजेरजवाडे दक्षिणी फौजेची मार्गप्रतीक्षा फार करितात. या समयास सरकारची फौज आल्याने मुख्य पेशजीप्रमाणे सुटेल. मांप्रत गिलच्यांचा दुंगा दिल्लीभोवती कांहीं नाही. याप्रमाणे वर्तमान आले आहे. पाटीलबावांचे कविले गेले. राजश्री केमो भिकाजी यांनी पत्रे मेवेसी लिहिली आहेत. त्यांवरून सविस्तर विदित होईल. पाटीलबावांनी आमरेचा (?) किला घेतला ह्मणून वर्तमान आहे. मेवकाची खर्चाची फार विपत्त्य आहे. धनी कृपाळू समर्थ हे विज्जमि.

रविसंक्रमणाचे तीळ शर्करायुक्त सेवेसी पाठविले आहेत हे विनंति.”

लेखांक ८१.

ता. २३ जानेवारी इ. स. १७८३.

श्रीगजानन.

मि. पीप वद्य ५ शके १७०४.

“सेवेसी विठ्ठल शामराज चरणावर मस्तक ठेऊन साष्टांग नमस्कार विज्ञापना तागाईत चंद्र १९ सफरपर्यंत स्वामींच्या कृपावलोकनेकरून मुक्काम महेश्वर येथे वर्तमान यथास्थित असे. विशेषः—स्वामींनी श्रीमंतांच्या लक्षाची लक्षचिह्नी अहल्याबाईस कासीदजोडीबराबर पाठविली. ती चंद्र १६ सफरी रात्रौ येथे दाखल जाली. दुसरे दिवशी दोन प्रहरां मी नेऊन दिल्ली. बहुत संतोष पावली.

वखें आणवावयास ते समयींच सांडणीस्वार बऱ्हाणपुरास रवाना केले. मी उठून आल्यावर, राजश्री विसाजी शामराज लांबहाते त्यांस बाईंनीं बोलाविलें. त्यांसही सांगितलें जें, श्रीमंतांची लग्नचिठ्ठी आली आहे. त्यांस आहेर पाठवणें. तर आपण निराळा पाठवावा, किंवा तुकोजीजवळ पाठवावा? यांनीं उत्तर केलें जे, मुख्यत्वेकरून राजश्री तुकोजीबावांकडेसच पाठवावा, हें अतिउत्तम आहे. सांप्रत दोन फळ्या जाल्या आहेत. त्या पक्षीं शहाणा कारकून आहेर देऊन पाठवावा. तुकोजीबावा तेथें मूळ वराडी आहेतच. या कारकुनांनें जाऊन निराळी श्रीमंतांची भेट घेऊन राहवें. आहेर करतेसमयीं कारकुनांनें आहेर नेऊन तुकोजीबावांपुढें ठेवावा. त्यांच्या हातें श्रीमंतांस आहेर करावा. हाही एक पक्ष आहे. बाई बोलली जे, माझेही चित्तांत असेंच आहे. नाहींतर सांडणी स्वारांबरोबर दादाजी गंगाधर यांजकडे पाठवावा. त्यांस लिहावें कीं, तुकोजीबावांच्या हातें आहेर करावा, असें मशारनिलहे बोलले. बाईंनीं ऐकून उगीच राहिली. तदोत्तर बाईंनीं विचारलें जे, श्रीमंतांस आहेर काय काय पाठवावा? यांनीं उत्तर केलें जे, बादली वखें व कंठी, शिरपेंच, मोत्यांचा तुरा हे दागिने आपल्या स्वरूपानुरूप पाठवावे. घोडें एकादें चांगलें, श्रीमंतांस बसायायोग्य, पाठवावें. बाई ह्मणाली जे, घोडें चांगलें नामी नाहीं. हरकूबाई व विसाजीपंत बोलले जे, वख्तां व जवाहिरास श्रीमंतांस काय कमी आहे? परंतु घोडें चांगलें पाठविल्यास, जेव्हां बसतील तेव्हां स्मरण श्रीमंतांस आपलें होईल. इतकें बोलणें जालें. तदोत्तर राजश्री केसो भिकाजी यांस व बाईस खासदस्तुर स्वामींनीं ममतापुरस्कर पत्रें लिहिलीं होतीं, तींही डांकेबरोबर चंद्र १७ मिनहूम संध्याकाळीं येथें आलीं. मी लखोटा पंतमशारनिलहेकडे घेऊन गेलों. तो लखोटा फोडून वाचला. मशारनिलहेचे नांवाचें एक पत्र व खासदस्तुर बाईच्या नांवाचें अशीं दोन्ही पाहून, चौ घटका रात्रीं केसोपंत व मी उभयतां बाईकडे गेलों. बाईजवळ गोविंदपंत गानू व मुकुंदराव हरी व बाळाजी फडणीस ऐसे बसले होते. कांहीं हिशोब पाहत होते. केसोपंतांनीं दोन्ही पत्रें बाईपुढें ठेविलीं. फडणीसांनीं वाचून दाखविलीं. ऐकून बहुत समाधान पावली. सर्वत्रांनीं आपला स्तव फार केला. “श्रीमंतांच्या पायाशीं एकनिष्ठ कायममिजाज असा दुसरे कोणाचा पाहिल्यांत आला नाहीं. शाबास याच ब्राह्मणांची. गेलें राज्य संभाळलें. त्यांच्या एकनिष्ठप्रमार्जनीं कैलासवासी श्रीमंत नानासाहेबांनीं दानधर्म, ईश्वरआराधना जी केली, ती ये समयीं कामास आली जे, जगताचा स्वामी कुलदीपक ईश्वरें लावला. नानांच्या एकनिष्ठतेस त्रैलोक्यी उपमा नाहीं. उभयतांही कारभारी चांगले.” श्रीमंत दादामाहेबांच्याही गोष्टी काढल्या

५७. इंग्रजांच्या वकिलास दीड लाखाची जहागीर.

महादजी शिंदे ह्यांचे मार्फत मराठ्यांचा व इंग्रजांचा सालबी येथें ता. १७ मार्च इ. स. १७८२ रोजी जो तह झाला, व नंतर आणखी दोन पुरवणी तहनामे ठरले. त्यांचीं बोलणीं करण्यास इंग्रजांच्या वर्तीनें मि० डेव्हिड अंडरसन ह्या नांवाचा वकील आला होता. त्यास महादजी शिंदे ह्यांच्या विद्यमानें दीड लक्षाची जहागीर देण्याचें ठरलें होतें. तह करणाऱ्या वकिलास जहागीर देऊं केल्याची गोष्ट पुढील पत्रावरून कळून येते. मराठ्यांचे इतिहासकार क्याप्टन ग्रांटडफ ह्यांच्या इतिहासांत किंवा एचिमनच्या तहनाम्याच्या पुस्तकांत ह्या गोष्टीचा उल्लेख नाहीं. ह्या दीड लक्षाच्या जहागिरीचें पुढें काय झालें, तें समजत नाहीं.

[भेणवलीदस्तर.]

श्री.

ता. ३ मार्च इ. स. १७८५.

पैवस्ती छ १९ जमादिलाखर

मन खमस समानीन चैत्र. “ श्रीमंत राजश्री पंतप्रधान खासींचे सेवेसी:—

विनंति सेवक बाळाजी गोविंद कृतानेक साष्टांग नमस्कार विज्ञापना ता॥ चंद्र २१ रा॥कर सुकाम कालपी खासीचे कृपावलोकनेवरून सेवकाचें वर्तमान यथास्थित असे. विशेष:—आज्ञापत्र सादर जाहलें, तेथें आज्ञा की, इंग्रजांचा तह जाहला, ते समर्थी राजश्री महादजी शिंदे यांचे विद्यमानें इंग्रजांचे वकीलस दीड लक्षाची जहागीर द्यावयाचा करार जाहला. त्यास, इद्रसेन इंग्रज यासीं एक लक्षाची जहागीर द्यावयाची. त्यास हमीरपूर पवारांकडील नवद हजार रुपयांचें कमान आकारास लावून दिलें. त्याची सनद पवारांसा सादर जाहली. बाकी भरतीस दहा हजार रु॥ चे गांव कमान आकाराचे तालुके कालपीपैकी हमीरपुरास लगते नंमून देणें, व पनास हजारांचे गांवांच्या दोन सनदा तालुके कालपी पैकी हमीरपुरास लगते कमान आकाराचे लि॥ देणें. एकूण तीन सनदा रा. महादजी शिंदे यांजकडे पाठविल्या आहेत. ते तुझ्यांकडे पाठवितील. याप्रमाणें साठ हजारांचे गांव हमीरपुरास लगते लावून देणें. हमीरपूर इंग्रजांस पवारांकडून देविले, त्याचे मोबदला सरंजाम लावून दिला पाहिजे. तरी मोहव्याची गांवगंता कमाल जमून लिहून पाठविणें द्याणें आज्ञा. त्यास येविशीचें वर्तमान रा॥ केसो शंकर यांसीं लिहिलें आहे. विनंति करताल. सेवसी श्रुत होय विज्ञापना.”

५८. 'सेनासाहेबसुभा'पदाची माहिती.

ही माहिती नागपुरकर भोंसल्यांच्या दरबारांतील एका मुसंधाचें नाना फडणविसांस पाठविली आहे. ह्यांत 'सेनासाहेबसुभा' पदाचा थोडक्यांत वृत्तांत दिला आहे. तो संग्राह्य आहे.

१२ ऐ. टि.

[भेषवलीदत्त.]

श्री.

“ कैलासवासी सेनासाहेबसुभा यांचे तुम्ही पूर्ण अभिमानी. स्वामी, सेनासाहेबांनी कायावाचामनें एकनिष्ठता केली; त्यासी, त्यांचे पाठीमागे त्यांचा नक्ष राहावा; स्वामींचा अभिमान शेवटास जावा; अमित्रावर नक्ष राहावा; एतद्विषयींची आज्ञा करित्तील, कीं त्यांचे पाठीमागे बाकीस कोण राहिला कीं त्याजवर उमेद ठेवून राजकारण करणें. त्यास स्वामींनीं अभिमान धरिल्लियास सर्व सिद्धीस जाईल. नवाब बंदगान-अल्ली यांणीं सकोजी भोंसले उमरावतीकर यांचा मूल नेमस्त केला आहे. सेनासाहेबपदाचा मूल अधिकार परसोजी भोंसले. यांचा काल जाहलीयावर कान्होजी भोंसले. त्यांजमागे रघोजी भोंसले. ते राणोजी भोंसले यांचे बराबर. कान्होजी राणोजी भोंसले हे चुलतबंधु. यांचें मूल कसें झणावें तर, मुख्य मुघोजी भोंसले मूळपुरुष. परसोजी, बापुजी, साबाजी हे तिघेजण पुत्र त्यास जाले. बापुजी भोंसले यांसी संताजी, राणोजी, बिंबाजी भोंसले हे तिघे पुत्र. हे सर्वत्र सामान्य सरदारी करून एकत्रच राहात असतां, राजा शाहूमहाराज हे पातशाहाचे हस्तगत संभाजी महाराजासांगातें जाले. तेथे कसकसी बहुत. त्याजवर बेगमसाहेबांनीं शाहूमहाराजांस पुत्रत्व कल्पोन कृपा केली. हे तिकडोन तिचे विद्यमानें निघोन आले. तों येथे राजकारण कुल विघडून राहिलें असतां, परसोजी भोंसले फौजबंदी करून, शाहूमहाराजांस आडवे जाऊन भेटले. शाहूमहाराज राज्याधिकारी नाहीत ऐसें ताराउसाहेब यांणीं उत्तर केलें. परंतु परसोजी भोंसले यांणीं पुरतेपणीं अंगिकार करून राज्यासनीं बैसविलें. महाराज कृपावंत होऊन ‘सेनासाहेबसुभा’ हें पद परसोजी भोंसले यांसी दिलें. तेव्हां तमाम भाऊ बिरादर एकमयच होते. परसोजी भोंसले यांचे बंधु साबाजी भोंसले. यांसी संतान नाही. परसोजीबाबांस कान्होजी भोंसले एकच पुत्र जाले. बापुजी भोंसले यांसी तिघे पुत्र जालेत. संताजी व राणोजी व बिंबाजी भोंसले ऐसे तिघे. त्यांपैकी संताजी भोंसले माळवे, हिंदुस्थान या प्रांतीं महाराजांनीं बिदा केले. त्यांणीं माळवे सर करून तिकडेच श्रीमंत बाळाजीपंत पेशवे सांगातें दिल्लीकडे मारले गेले. त्यांचा वंश बुडाला. राणोजी भोंसले यांसी चौघे पुत्र जाले. संताजी व जिजाजी व सखोजी व कुशाजी ऐसे चौघे. बिंबाजी भोंसले यांसी एक रघोजी भोंसलेच मात्र जाले. परसोजी भोंसले लयास पावल्यावर मार्ग ‘सेनासाहेबसुभा’ हें पद कान्होजी भोंसले यांसी प्राप्त जालें. तेव्हां राणोजी भोंसले यांचा कलह होतच गेला. तेव्हां महाराजांनीं यांची त्यांची वांटणी नीट ठरावून दिली. रघोजी भोंसले, राणोजी भोंसले यांचे. बिरादर त्या वांटणींत लागले. पुढें कान्होजी भोंसले सेनासाहेबसुभा करीत असतां, राणोजीबाबांची वांटणी, त्यांणीं आपले कुलकाम रघोजीबाबांचें गळां घातलें. त्याजविषयींचे कागदपत्र व लिहिळी पुसळीं कुल आहेत. त्यांच्या नकला सेवेसी पाठविल्या आहेत, त्यांजवरून कळेल. शाहूमहाराजांची मर्जी कान्होजीबाबांनीं विघडवून चित्तींचे उतरले. त्या संबंधींत रघोजीबाबा यांणीं पैस करून वाढत वाढत

वाढले. परंतु राणोजीबाबांचे वांटणीत रघोजीबाबा होते. त्यांनी त्यांचेच वांटणीवर उर्जितास पावले. हें आद्यंत आपणास कळावें. राणोजीबाबांचा नातू हें मूल आहे. पदास या प्रकारेंकरून अधिकारी आहेत. स्वामींस कळावें.”

[क. वि. आचार्य.] ५९. वडगांवचा तहनामा. ता. १६ जानेवारी इ. स. १७७९.

“करारनामा श्रीमंत राजश्री माधवराव नारायण पंडित प्रधान व कंपनी तमाम इंग्रेज-यांसीं स्नेह, कैलासवासी श्री० माधवराव बल्लाळ पंडित प्रधान यांचे कारकीर्दीपर्यंत चालत आला. त्याअलीकडे सरकारचे जागे, जंजिरे साष्टी व उरण वगैरे, जंबूसर महाल व परगणे व भडोच येथील सरकारचा अमल व गायकवाडाकडील अमल आह्मी घेतला, व श्री० रा० रघुनाथराव दादासाहेब यांचा पक्ष धरिला; त्यामुळे परस्परे विरुद्ध वाढलें. त्यावर करनेल जान इपिटन कलकत्त्याहून मुकत्यार होऊन आले. त्यांनीं तहनामा ठरविला आहे. त्याप्रमाणें तहनामे सरकारचे व कंपनीचे परस्परे जाहले, परंतु आह्मांकडून अमलात न आले; व श्री० रघुनाथराव दादासाहेब यांचा पक्ष सोडिला नाही. त्यांस घेऊन करार करून बिघाड केला. सरकार तालुक्यांत घांट चढून देशांत येऊन, लढाई सुरू केली. तेव्हां सरकारांतून लढाई करणें प्राप्त जाली.

त्यावर मांजे वडगांव नजीक इंदोली तलेगांव येथील मुकामाहून मिस्तर जान कर्नेक व चारलिम कर्नेल इंगरटन तिहा मुंबई सरकार यांजकडून मुखत्यार फारमर हुजूर आले. त्यास फार दिवस पूर्वापामून सरकार व इंग्रेजांचा स्नेह चालत आला. मध्ये परस्पर विरुद्ध वाढलें. कर्नेल जान इपिटन याणें तह केला, त्याप्रमाणें चाललें नाही. याजकरितां कर्नेल इपिटन याचा तह रद्द करून, पूर्वी श्रीमंत कैलासवासी माधवराव पंडित प्रधान यांचे कारकीर्दीपर्यंत तह चालत आला त्याप्रमाणें चालावें. रघुनाथरावदादांचा पक्ष आह्मी सोडिला. त्यांस आश्रय देणार नाही. सरकारासही जे विरोधी त्यांच्या पक्षामध्ये व त्यांचे आश्रयानें राहणें ही गोष्ट घडणार नाही. जंजिरे साष्टी व उरण व बेलापूर वगैरे जागा, जंबूसर वगैरे महाल व भडोच सरकारचा अमल व गायकवाडाचा अमल घेतलेले आह्मी सोडून देतो. कैलासवासी माधवराव पंडित प्रधान यांचे कारकीर्दीपर्यंत चालत आलें, त्याप्रमाणें परस्परे चालावें.

त्यावरून सरकारांतून तह ठरविला कीं, श्रीमंत कैलासवासी माधवराव पंडित प्रधान यांचे कारकीर्दीपर्यंत चालत आलें. अलीकडे सरकारअमलाचे जागे, जंजिरे साष्टी व उरण वगैरे, जंबूसरचा अमल व गायकवाडाकडील अमल आह्मी इंग्रेजांनीं घेतले ते सरकारांत हवाली करावे. राजश्री रघुनाथरावदादासाहेब यांचा पक्ष धरूं नये, व आश्रय देऊ नये व कुमक करूं नये, व ही गोष्ट करूं नये. त्याप्रमाणें

आह्मी अकृत्रिमपणें वर्तू व सरकारांतूनही अंतर होणार नाही, हेंही आह्मांस कबूल आहे. त्यास श्रीमंत राजश्री रघुनाथरावदादासाहेब आह्मांजवळ होते, आपले राजावतीने कबूल जाहले. त्याजवरून बरोबर सरंजामी राजश्री तुकोजी होळकर व राजश्री महादजी शिंदे यांचे स्वाधीन केले. त्यास इंग्रजी फौजा आह्मांकडून वडगांवचे मुकामी आहेत. सरंजामी मुबईस पोचवून देण्याविशीं सरकारांतून उभयतां नारो गणेश व विसाजी शामराव, बाळाराव गोविंद, व राणेखान दरम्यान आणावयाचा करार केला. त्याप्रमाणें आमची खातरजमा चौघांनीं करून, आमचे समागमें फौज देऊन आह्मांस मुंबईस पाठवून द्यावें. आह्मांकडील इंग्रजी फौज मागे कोणास उपद्रव करणार नाही. अंतर देऊं नये. सरकारी अमलदारांसुद्धां प्रत्युक्त (?) चालत आला आहे. खेलेल करणार नाही. इंग्रजी फौज कलकत्त्याकडून नर्मदा उतरून हुसंगाबादेस आली आहे; त्यास येऊं देणार नाही. माघारे कलकत्त्यास लावूं, उपद्रव कोणास होणार नाही. सदरहू तहाचा करार राजश्री तुकोजी होळकर व राजश्री महादजी शिंदे यांचे विश्वमानें जाहला आहे, त्याप्रमाणें परस्परें चालवें. त्यांत अंतर करणार नाही. सदरहू कराराप्रमाणें आह्मी इंग्रज वर्तणूक करूं, व सरकारांतूनही फरासीस ह्यांचा पक्ष धरूं नये व त्यास आश्रय देऊं नये. तारीख २७ माहे जिल्हेज ऊर्फ पौष मास सुरुसन तिसा सबैन मया व अलफ. मुकाम वडगांव नजीक इंदोली तळेगांव.”

६०. आनंदीबाईचीं आणखी दोन पत्रें.

आनंदीबाई किती राजकारस्थानी होती हें दाखविणारी चार पत्रें पूर्वी दिली आहेत. आणखी दोन पत्रें रा. रा. नारायण रघुनाथ देशपांडे यांनीं पाठविलेल्या जुन्या ऐतिहासिक पत्रसंग्रहांतून येथें सादर करितों. ह्यावरून आनंदीबाई राजकारणांत कशी तरबेज होती व आपल्या पक्षाच्या सरदारांस कशी सल्लामसलत देत असे हें चांगलें दिसून येईल.

लेखांक १.

श्री.

ता. १४ फेब्रुवारी इ. स. १७७५.

“राजश्रियाविराजित राजमान्य राजश्री सदाशिव रामचंद्र व राजश्री आबाजी महादेव व राजश्री सखाराम हरी यांसीः—

सौभाग्यवती आनंदीबाई आशीर्वाद उपरी येथील कुशल जाणोन स्वकीय कुशल-लेखन करीत जाणें. विशेषः—तुह्मांकडून बरचेवर पत्र येऊन वर्तमान कळत नाही. तरी सदोदितें लिहित जाणें. यानंतर इंदुराडून लिहिलें आलें की, होळकराकडील

लेखांक २.

श्री.

ता० ९ जून इ. स. १७७५.

“ राजश्री सखाराम हरी यांसी:—

सौभाग्यवती आनंदीबाई आशीर्वाद उपरी येथील कुशल जाणोन स्वकीय कुशल-लेखन करित जाणें. तुझी पत्र पाठविलें, तें पावलें. लिहिलें वर्तमान सर्व कळलें. तुमची निष्ठा उत्तम आहे, हे अनुभवास आली. त्यास ही गोष्ट उत्तम आहे. तुझांस हें योग्य आहे. ये निष्ठेनें तुमचें ईश्वर ऊर्जित करील. चिंता नाही. तुझांस जखम लागली होती, ती बरी जाली की नाही हें लिहिणें. पथ्य उत्तमप्रमाणें करित जाणें. बहुत रक्षित जाणें. चिरंजीव राजश्री बाजीराव सुखरूप आहेत. फितुरी यांचें पारपत्य होऊन हुजूरची व चिरंजीवाची भेट कधीं होईल हें लिहिणें. चंद्र १० रविलाखर बहुत काय लिहिणें हे आशीर्वाद.”

पैवस्ती चंद्र २८ रोज मंगळवार माहे रविलाखर.

६१. सवाई माधवराव पेशव्यांच्या बाललीला.

सवाई माधवराव पेशव्यांच्या दिनचर्येच्या पत्रिकांतून त्यांच्या संबंधाची नानाप्रकारची माहिती समजते. त्यांतील त्यांच्या बाललीलेपैकीं पुढील एक दोन मनोरंजक उतारे येथें देतो:—

“सु॥ सबा समानीन मया व अलफ आषाढमास:—

१ शुद्ध त्रितीया सौम्यवासरु सायंकाळचे सहा घटिका दिवसापासून तीन घटिकांपर्यंत सातखणी बंगल्याचे तिसरे मजल्यावर, कबू जनावर वानरासारखें आहे, तें मोकळें करून बकुळीच्या झाडावर सोडिलें होतें, आणि सभोंवते गडी उभे करून त्याजल्य हुसकीत. एक दोन वेळां पळोन गेलें. तें धरून आणून पुन्हा तसेंच करूं लागले. कबू उडी टाकावयासी गेला. तो तिसरे मजल्यावरून खालीं सगुणाबाई राहत असत त्या जाग्यावर फरसावरी पडिला. वांचला आहे. फारच खेळ चालिला होता.

१ गणेशपंत पेठे यांचा पुतण्या नमस्कारास झेत असतो. त्याचें शरीर वायुबद्ध आहे. स्थूल बहुत आहे. त्याजला आज दोन दिवस चौसोपीत एक प्रदक्षणा धांववितात, बैठका करवितात.

शुद्ध द्वितीया भोमवार:—

१ पायास कुरूप आहे. त्याजवर आज दोन चार दिवस कांहीं लाविलें नव्हतें. मोकळाच होता. आज पाद्री याजला बलाऊन आणून, किंचित् कुरुपावरील कातडी छिल्लन काढून मलमपट्टा लाविली आहे.

शुद्धपंचमी भृगुवासर:—

१ पांच घटिका दिवसास पाद्री इग्रज पायांस औषध लावावयासी आला होता. पायाचें कुरूप कांहीं मोडलें आहे.

१ गुरुवारी दोन प्रहरीं केशवभट तामसी यांजला इग्रजाचें सोंग दिलें होतें. भटजीनी अनमान केलें, सबब रागे भरले. शिष्या दिल्या. मग बाळाजीपंतांनीं धामदारखान्यांतून टोपी व कुडतीं आणऊन सोंग दोन घटिकांपर्यंत देऊन बसविलें होतें.

शुद्ध सप्तमी रविवार:—

१ दोनप्रहरीं भोजनसमयीं केशवभट तामसी याजला श्रीमत मनम्बी बोलो लागले. तेव्हां चौथे चट्टकडून झणो लागले कीं, पहिलें याजला झुलपे राखीत असत व कळे व दाढी राखावी असें होत असे; त्यांतून आतां एकही होत नाही. श्रीमत झणाले राखा !

१ सायंकाळचे तीन घटिका दिवसास कृष्णाजी नाईक धत्ते यांचे पुत्र धाकटे वाड्यांत आले होते. त्यांणीं बदके दोन मागितली. तेव्हां श्रीमतांनीं दहा बदकें कृष्णाजी नाईक यांचे घरी पाठऊन दिली. मग नाइकानी पुन्हा पुत्रास पाठऊन विनति करविली कीं बदकें आम्हांस नको. चुकलां. असे बोलोन बदकें घेथून न्यावी याप्रमाणें बोलिले. तेव्हां मग बदकें श्रीमतानीं आणविली.”

६२. गंगाबाईचें पत्र.

पेशव्यांच्या स्त्रिया राजकारणांत पडत होत्या किंवा नाही हें आनंदीबाईच्या पत्रांवरून चांगलें मिळत होत आहे. गोपिकाबाईचें पत्रही मागें दिलें आहेच, त्यावरून त्या बाईचे त्या वेळच्या राजकारणाचें ज्ञान स्पष्ट होतें. नारायणरावांची बायको गंगाबाई हिचेंही एक पत्र मासल्याकरितां येथें देतो. हें पत्र सातारच्या किह्याचे सुभेदार नागोजी शिंदे व बाबूराव कृष्ण यांस इ. स. १७७४ सालीं लिहिलें आहे:—

[सातारावस्तर.]

श्री.

ता. १६ मार्च इ. स. १७७४.

“राजेश्री नागोजी शिंदे व बाबूराव कृष्ण गोसावी छ अखडित लक्ष्मी अलंकृत राजमान्य यांसी:— प्रति मातुश्री गंगाबाई आशीर्वाद सु॥ आर्वा सवैन मया व आलफ. तीर्थरूप राजश्री दादासाहेब मिरजेजवळून कूच करून पंढरपुराजवळ गेले. त्यांचे पाठलागास राजश्री त्रिंबकराव मामा व वामनराव वगैरे सडी फौज त्यांचें मुक्कामाजवळ गेली. त्यांनीं सल्लुखाचा मजकूर घालून अकस्मात् मामांवर फौज पाठवून लढाई जाहाली. ते लढाईत मामा पाडाव जाहाले. त्याजवर सडी फौज माघारी जाऊन, भोंसले व नवाब मागें होते ते सारे एकत्र होऊन, योजिला मनसुबा सेवटास न्यावा या अश्वये मसलत

होऊन, मागोमाग चालले आहेत. लौकरच गांठ घालणार. तुम्हीं बहुत खबरदारीने राहावे. परकी माणूस येईल त्याची बंदोबस्ती चांगली राखणे. तीर्थरूपांचे लष्करांतून दोन तीन पागा व एक दोन सरदार फुटोन आपलेकडील फौजेत आले व कांहीं यावयाचे विचारांत आहेत. जाणीजे छ १० मोहरम आझाप्रमाण. (लेखनसीमा).”

६३. १७७८/७९ सालचा प्रांतहिंदुस्थानच्या वसुलाचा अजमास.

सांप्रत ज्यास ‘बजेट’ किंवा अंदाजपत्रक ह्मणतात, त्यासारखा पेशव्यांचा सर्व प्रांतांच्या वसुलाचा प्रतिवर्षी एक खर्डा तयार होत असे. त्यास अजमास असे ह्मणत. अजमास आणि अंदाज हे शब्द एकाच अर्थी आहेत. इ. स. १७७८/७९ साली उत्तर हिंदुस्थानांतील मराठ्यांच्या ताब्यांतील महालांचा वसूल किती होता त्याचा एक खर्डा आमच्या एका मित्रांनी दिला आहे. त्यापैकी पुढील उतारा येथे देतो:—

[किरकोळ]

श्री.

“अजमास महाल प्रांत हिंदुस्थान राजध्री पंत प्रधान सु॥ सन तिसा सबैन मया व अलफ:—

बेरीज.

३८३४००२॥१८	प्रांत माळवा.
३२७९७७१	तालुके झांशी.
९२०५७६॥११	सरकार ग्वाल्हेर.
९६२४१	संस्थान नरवर.
३६६७८२९	प्रांत बुंदेलखंड.
१६७७३८	प्रांत बुंदी.
३९७८०८॥१८	प्रांत अहीरवाडा.
५६१०८०	संस्थान उदेपूर.
४०००००	प्रांत बघेलखंड.
१०५४५१	प्रांत खेन्वीवाडा.
६६७४६६०१.	प्रांत अंतरवेद
४५०००००	खारीचे जमेची वांटणी.

२४२०५१५८॥११”

ह्मवरून पेशव्यांच्या हिंदुस्थानप्रांताच्या वसुलाचा अजमास इ. स. १७७८/७९ मध्ये किती होता. त्याचा अंदाज कळतो.